

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Symposiaca

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

καὶ παλαμοῖς ἔθισι καὶ νόμοις ἐμφαίνεται μάλλον ἢ πᾶσι τοῦτων ἀλήθεια. τοῖς γὰρ αὐτοῖς ἡγετοῖς ἀποθανόντων οὐτε χάσ' ὀπιφέρειν, οὐτ' ἄλλα δράσι πᾶσι αὐτὰ οἷα εἰκὸς ἕσθ' ἰσχυρόντων ποιεῖν τοῖς ἄλλοις. οὐ γὰρ μέτεσι γῆς οὐδὲν οὐτε τῶν πᾶσι γὰρ ἀλλοῖς. εἰ δ' αὖτε πᾶσι ταφὰς καὶ μνήματα, καὶ πᾶσι νεκρῶν φιλοχρηστοὶ καὶ πᾶσι καὶ δῶκα καὶ δῶματα τοῖς σώμασιν. οὐ γὰρ ἔσθ' οἱ νόμοι τοῖς τληκῆσιν, ὡς ἔχ' ὅσον εἰς βελτίονα καὶ βελτιότερον μοῖραν ἅμα καὶ χάσιν μετρητέας.

ἐπεὶ δὲ

ὁ ἀπειρεῖν χαλεπότερον ἐστὶν αὐτοῖς ἢ τὸ πιστεῦν, τὰ μὲν ἕκαστος οὕτως ὡς οἱ νόμοι πᾶσι πᾶσι, ἔχω μὲν τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς, ἐπιμαλλον ἀμείψασθαι καὶ καταρῆσαι καὶ σώφρονα.

λείπει.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Συμποσιακῶν προβλημάτων βιβλία θ'.

BIBLION PRWTON.

Ei dei Philosphon para poton. Problema a.

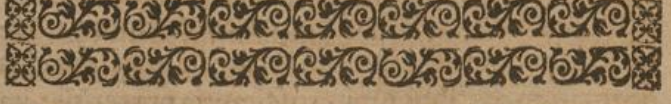

Οἱ μισθὸν μνάμονα συμπόταν, ὃ Σόσιε Σενεκίων, εἶνοι πρὸς τοῖς ὀπιθήμοις εἰρηάζ' ἀγροῖσι, φορτικῶς ὀπιθήκως καὶ ἀναγῶρις ἐν ᾧ πίνῃ ὄντας, οἱ γὰρ ἐν Σικελία Δωρεῖς (ὡς εἶπε) τὸν ὀπιθήμον μνάμονα πᾶσι πᾶσι. εἶνοι καὶ τῶν παρρησιασίων τοῖς πᾶσι πᾶσι λεηλυμένοις καὶ παρατημένοις ἀμνηστῆσιν ἐπαγαῖν. διὸ τὴν τε λήθη οἱ πατέριοι λόγοι καὶ τῶν ἀρθηκῶν ἑσθ' ἀποστῆσαι καὶ ἱερεῖσιν, ὡς ἢ μηδενὸς δέον μνημονεύειν τῶν ἐν οἴῳ πλημμεληθέντων, ἢ παντελῶς ἐλαφρᾶς καὶ παιδικῆς νοσησίας δεομένων. ἐπεὶ ὅτι καὶ σοὶ δοκεῖ τῶν μὲν ἀτόπων ἢ λήθη ὄντι σοφῆ καὶ Εὐειπίδην εἶπ' ὅτι ὅλως ἀμνημονεύειν τῶν ἐν οἴῳ, μὴ μόνον ὅτι φιλοποιῶν λεηλυμένω μάχαζ' ἢ τραπέζης, ἀλλὰ καὶ τῶν φιλοσόφων τοὺς ἐλλογμῶστας ἀντιμῆτρυντας ἔχον, Πλάτωνα, καὶ Ξενοφῶνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Σπεύσιππον, Ἐπίκουρον καὶ Πρῦτανιν, καὶ Ἐρωνυμον, καὶ Δίωνα τὸν ἄκαθ' ἡμῶς, ὡς ἄξιόν τιος ἀποδοῦναι πεποιημένοις ἔργον, ἀναγῶριστα λόγοις πᾶσι πᾶσι ἡγετοῖς. ὡς τῆς τε δεῖν ἡμᾶς τῶν ἀποσθῆδην πολλὰ καὶ ἐν τῇ Ρώμῃ μὲν ἡμῶν καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τῇ Ἐλλάδι, παρῆσθαι ἅμα τραπεζῆς καὶ κύλικος, φιλολογηθέντων συναγαγεῖν ἑσθ' ὀπιθήκῃσιν πᾶσι πᾶσι τῶν ἡγετοῖς, τῶν μὲν ἡδὲ σοὶ πέπομφα τῶν βιβλίων, ἐκάστου δέκα προβλήματα πᾶσι πᾶσι. πέπομφω ὅτι καὶ τὰ λοιπὰ ἑσθ' ἄνωγα δόξῃ μὴ πᾶσι πᾶσι ἀμνοῦσα μὴδὲ ἀποσθῆδιν εἶπ' εἶπ'. Πρῶτον δὲ πᾶσι πᾶσι τετακται ὅτι πᾶσι πᾶσι φιλοσοφεῖν πᾶσι πᾶσι μέμνηται γὰρ ὅτι ζητήσεως Ἀθῆναι μὲν δεῖπνον ἡγετοῖς, εἰρηστῆσιν ἐν οἴῳ φιλοσοφοῖς λόγοις, καὶ τῶν μετέρον ἐστὶν ἡγετοῖς. Ἀείων παρων, εἰσὶ γὰρ (εἶπε) πᾶσι πᾶσι οἱ φιλοσοφοῖς χάσιν ἐπὶ οἴῳ μὴ δίδόντες; ἐγὼ ὅτι εἶπον, Ἀλλ' ἔγωγε ἔγωγε ἐγὼ εἶπαίρε οἱ καὶ πᾶσι πᾶσι σεμνῶς καὶ τειρωνεύομενοι λέγοισι μὴ δεῖν ὡς πᾶσι οἱ καὶ ἀποσθῆσαι ἐν οἴῳ φησὶ ἡγετοῖς φιλοσοφίας;

to ad nodū graue simulantē seueritatē, philosoph. a dicūt tanquā matē eni familias nō debere loqui inter pocula:

A per manus moribus atq; legibus magis elucet quid in his rebus sit verum. Suis enim infantibus mortuis neque inferias libant, neq; aliud quicquam faciunt eorum, quæ fieri mortuis apud alios solent. neque enim terræ, aut terrestrium infantes vllam partem percipiunt. neque circum eorum sepulcra & monumenta ac cadauerum expositionem commorantur aut adsident. nam leges id non permittunt: quia hoc nefas sit, cum ii in meliorem ac diuiniorē conditionem simul locumque concesserint. * quoniam vero difficilius est fidem iis derogare quàm adhibere: externa quidem sicut leges præcipiunt constitua-

B mus: interna autem etiam magis incontaminata, pura atque moderata sunt.

PLVTARCHI SYMPO-

siacon, id est Conuiualium disputationum, Libri nouem.

LIBER PRIMVS.

C

An philosophandum sit inter pocula. Quæstio prima.

ROVERBIUM illud, Soffi Senecio, Odi memorē compotore, sunt qui in epistathmos, hoc est bibendi magistrōs siue arbitros in conuiuio referendū putēt, qui plerunq; ea in re importuni sunt & immoderati. etenim

Dorientes in Sicilia qui degūt, magistrū bibendi in conuiuio Mnamona (id est memoriē) appellasse existimatur. Alii adagiū illud imperare cēsēt obliuionē eorum quæ inter pocula dicuntur atq; aguntur. ideoq; maiorū nostrorum ritu Obliuio & ferula vna cū Baccho dedicantur: quo indicatur aut nihil corū in memoria habendū quæ per vinum peccantur, aut leui omnino ac puerili pœna corrigēdū esse. Quādo autē tibi quoq; videtur obliuio malorum reuera esse bona, quod idē Euripides pronunciauit: prorsus aut obliuione cōterere quæ inter pocula sunt, non modo aduersari mensæ officio, quod ei tribuitur amicitiarū conciliandarū: sed haberi etiam qui contrariū testentur præstantissimi viri Plato, Xenophon, Aristoteles, Speusippus, Epicurus, Hieronymus, Dio Academicus, qui operæ precii censuerunt colloquia conscribere in cōuiuio habita, existimaueruntq; debere nos colligere quidquid de rebus ad humanitatē pertinētibus memoria dignū sparsum vel apud exteros vel in Græcia in mēsa & inter pocula disputatū sit: ego id opus aggressus, tres iam ad te misi libros, quorū vnusquisq; decem cōpleteretur quæstiones: missurus etiā breui reliquos, si tibi hæc videbuntur non plane à Musarum & Bacchi venustate aliena. Primum locum huic quæstioni tribuimus, Sitne inter pocula philosophandum. Meministi enim aliquando Athenis quæstione post cœnā oborta an in vino, & quatenus vitēdū esset philosophicis disputationibus, Aristonē, qui tū vna aderat, dixisse: Suntne igitur, dii boni, qui in conuiuio philosophiæ locum denegēt: Tunc ego: Equidē sunt, aiebā, amice. & ve-

F quando Athenis quæstione post cœnā oborta an in vino, & quatenus vitēdū esset philosophicis disputationibus, Aristonē, qui tū vna aderat, dixisse: Suntne igitur, dii boni, qui in conuiuio philosophiæ locum denegēt: Tunc ego: Equidē sunt, aiebā, amice. & ve-

Perfasque

Perfasq; laudant, qui non cum vxorib. sed pellicibus suis inebriantur atq; saltent. eodemq; modo à nobis volunt musicã & histriones introduci, philosophiam omitti: quod neq; nos tum feriis vacare rebus possimus, neq; illa ad colludendum sit idonea. nam Socratem quoq; rhetorẽ in conuiuio vt oraret rogatum, nihil aliud dignatum dicere, quàm hoc vnum: Quæ ipse nosset, ea in præsentia non esse tempestiua: quæ vero præsens tempus requireret, eorũ se esse ignarum. Ibi tum Crato exclamãs, Probẽ (inquit) per Bacchũ, eierauit orationem, siquidem erat tales conferturus verborum comprehensiones, quæ gratias fuerant e conuiuio exturbaturæ. Sed non similia sunt, opinor, hæc, orationem rhetoricam, & philosophicam conuiuio excludere. Alia enim est philosophiæ causa, quam, vt pote artem vitæ magistrã par est nullo etiã à ioco, ludo, aut oblectatione abesse, adesse omnibus, modumq; & morem imponere. nisi forte temperantiã etiam & iustitiã velimus à conuiuio arcere, seueritatẽ earum præscribendo. Quod si tanquam Orestem qui accipiebant conuiuio, legibus imperato silentio adhibito edendum nobis bibendumq; esset: non infelix hoc nostræ incitiæ nobis esset remedium. Si autẽ Bacchus vere est Lyfius & Liber, ac maxime soluit linguam frenis, libertatemq; voci plurimam concedit: stultum ego arbitror esse, intempestiuam velle orationis abundantia optimis exuere sermonibus. & cum in scholis disputetur de officio conuiuiarum, ac quæ sit virtus compotoris, quomodo utendum vino: ex ipsis conuiuio tollere philosophiam, tanquam re comprobare quod verbis docet non valentem. Hæc cum tu diceres, Non esse æquum vt hac de re aduersus Cratonem disputarem: finem tamen & notam eorum de quibus inter pocula philosopharemur quærere iuberet, vt effugeretur id, quod non ineleganti ioco torquetur in contentiosos & sophistico morbo laborantes,

Nunc ite ad cœnam, vt pugnandi copia detur.

nosq; ad id disquirendum exhortarere. Ego, Id primum, inquam, considerandum cenfeo, quales sint qui vna adsunt. Si enim in conuiuio sint plures literati, vt in Agathonis Socrates, Phædri, Pausaniæ, Eryximachi: & in Calliæ, Charmidas, Antisthenes, Hermogenes, aliiq; horum similes: concedemus iis vsam sermonum philosophicorum, vt non minus Musis, quàm Nymphis Bacchum diluant. quem hæc corporibus mitem, illæ animis reuera Melichiu & Charidotã, hoc est benignũ & beneficũ, præstabant. Etenim si pauci quidã intersint rudes, tanquã mutæ litteræ in medio vocalium contenti inter frequentes eruditos, soni cuiusdã non omnino inconcinni, & intelligentiæ fient participes. Vbi autẽ multitudo erit taliũ hominũ, qui cuiuscunq; auis, nerui, aut ligni malunt, quã philosophi vocẽ audire: vtile est Pifistratũ æmulari. Is cum ei quedã cum filiis discordia incidisset, sentiretq; hoc inimicis gaudio esse, advocata concione dixit: Voluisse ipsum liberis suis persuadere suã sententiã: quia autẽ obstinate dissentirent, se ipsis obsecuturũ. Sic etiam philosophus inter conuiuas non admittentes ipsius orationẽ, mutato instituto iis morem geret, eorumq; rationem probabit, quatenus decoro suo non repugnat: scietque, homines oratione vt instrumento rhetorices, philosophari posse etiam tacentes, iocantes, atque adeo etiam dictariis impetitos & impetentes. Non enim modo extrema est iniustitia, vt ait Plato,

A καὶ τὸς Πέρσας ὀρθῶς φασὶ μὴ ταῖς γαμεταῖς ἀλλὰ τῷ παλακίσι συμμεθύσκεσθαι καὶ σωορχεῖσθαι. Τωτὸ δὲ καὶ ἡμᾶς ἀξιοῦσι ποιεῖν, εἰς τὰ συμπόσια τῷ μουσικῷ καὶ τῷ ὑποκριτικῷ ἐπεισάξουσας, φιλοσοφίᾳ δὲ μὴ κινούντας, ὡς ἔτε συμπαίξον ἐκείνῳ ὅτι τῆ δόξῃ ἔσαν, ἔτε ἡμᾶς τῆνικαὶ αὐτὰ σπουδαστικῶς ἔχουσας. Ὅσπερ γὰρ Ἰσοκράτῳ τῷ Ἐφισθῆν ὑπομείναι δεομένων εἰπεῖν ἢ παροῖνον, ἀλλ' ἢ Ἐσόδῳ, Ἐν οἷς μὲν ἐγὼ δὴ φημι, οὐχ ὁ νῦν χαμῶς, ἐν οἷς δὲ ὁ νῦν χαμῶς, οὐκ ἐγὼ δὴ φημι. καὶ ὁ Κρέτων αἰακράγων, Εὐγε (εἶπε) νῆ τ' Διόνυσον, ἔξω μνηστο τ' λόγον, εἰ βουλήσιν ἐμελλε φραγῆν περὶ οὐδὲν αἰετὸν ἐμελλε χα-

B εἰτῶν ἀνάστατον γῆμῆσθαι συμπόσιον. οὐχ ὅμοιον δὲ οἱ μὲν ῥητορικῶν ἐξαιρῆν συμπόσιον λόγον, καὶ φιλοσοφῶν. ἀλλ' ἔτερον ἔστι τὸ φιλοσοφίας, ἢ τὸ τέχνης περὶ βίον οὔσαν, οὔτε ἴσος παιδείας, οὔτε ἴσος ἠδονῆς. Διαγωγῆν ἐχούσης ἀποστατεῖν εἰς τὸ, ἀλλὰ πᾶσι παρῆναι τὸ μέτρον καὶ τὸ χαμῶν ὅτι φέρουσαν. ἢ μὴ δὲ φραγῆν μὴ δὲ διακοσμήσειν οἰώμεθα δὴν εἰς τὰς πότις δέχεσθαι, κατεργασθέντες οἱ σέμνον αὐτῶν. εἰ μὲν οὖν, ὡς φησὶ οἱ τ' Ὀρέσθην ἐστῶντες, ἐν θεσμοτέλει πηρώων καὶ πίνον ἐμελλομένην, ἢ ἢ τὸ τ' ἀμαθίας οὐκ ἀτυχεῖς παρεμύθηον. εἰ δὲ πῶντων μὲν ὁ Διόνυσος Λύσιος ἔστι καὶ Λύδης,

C μάστιγα δὲ τῷ γλώτῃς ἀφαιρήσεται τὰ χαλινὰ, καὶ πλείστην ἐλευθερίαν τῇ φωνῇ δίδωσιν, ἀβέλτερον οἱ μὲν καὶ αἰήτων, ἐν λόγοις πλεονάζοντα χαμῶν ἀποστρέφει τὸ δρίσαν λόγων, καὶ ζητεῖν μὲν ἐν τῷ ἀφαιρῆσθαι περὶ συμποτικῶν καὶ ἠθικῶν, καὶ ἢ δὲ εἰρηστικῶν συμπότου, καὶ πῶς οἴνω χρῆσθαι, ἔξ αὐτῶν δὲ τῶν συμποτικῶν ἀναρῆν φιλοσοφίαν, ὡς ἐργῶν βέλτερον ἢ διδάσκει λόγῳ, μὴ διωαυδῆν. ἔξ δὲ εἰπόντος οὐκ ἀξίον εἶναι Κρέτωνι περὶ τούτων ἀντιλέγειν, ὅσον δὲ ἴνα καὶ χρακατῆσαι τὸ πῶς πότον φιλοσοφουμένων ζητεῖν, ἐκφύζοντα τὸ δὲ τὸ παρῶν μνηστο οὐκ ἀπὸ τῶν περὶ εἰσόντας καὶ Ἐφισθῆντας, Νῦν δὲ ἐρ-

D χρατῶν ὅτι δειπνον, ἵνα ξυμῶν μὲν δὲ φησὶ, καὶ παρακαλοῦντες ἡμᾶς ὅτι τ' λόγον ἐφίλω ἐγὼ φραγῆν, ὅτι μοι δοκεῖ σκεπτικῶν εἶναι τῶν παρῶντων. αἱ μὲν γὰρ πλείονας ἔχῃ φιλολόγους τὸ συμπόσιον, ὡς τὸ Ἀγάθωνος, Σωκράτους, Φαίδρου, Πρωτανίας, Ἐρυξιμάχου, καὶ τὸ Κλήμης, Χαρμίδας, Ἀντιθένης, Ἐρμογῆνης, ἐτέροις τούτοις τῶν ἀπληροῦς, ἀφῆσθαι αὐτοῖς μὲν φιλοσοφῆν, οὐχ ἢ τὸν ταῖς μουσικῶν τ' Διόνυσον ἢ ταῖς νύμφαις κεραυνώτες. ἐκείναι μὲν γὰρ αὐτῶν τοῖς σώμασιν ἴλεω καὶ φραγῆν, αὐτῶν δὲ τῶν ψυχῶν μείλιχον ὄντως καὶ φραγῆν ἐπεισάξουσιν. καὶ γὰρ ἀπὸ λίγῃ ἴσος ἰδιδῶται παρῶντων, ὡς φησὶ

E ἀφῶνα γράμματα φωνῆντων, ἐν μέσῳ πολλῶν τῶν πεπεπαιδωμένων ἐμπεριλαμβανόμενοι, φησὶ γῆν ἴσος οὐ πῶντε λῶς αἰδῶ, φραγῆν καὶ σωορέως κρινωνήσοισιν. αἱ δὲ πλείους ἢ τοῖς αἰδῶ φραγῆν οἱ πῶντες μὲν ὀρνέου, πῶντες δὲ νῶν καὶ ζύλου μάλλον ἢ φιλοσοφῶν φωνῶν ὑπομείνοισι, τὸ τῶν φραγῆν τῶν φραγῆν. ἐκείνος γὰρ ἐν φραγῆν τῶν περὶ τὰς ἡμῶν, ὡς ἢ φησὶ τῶν φραγῆν, ἐκκλήσιν σωμαζαγῶν, ἔφη βούλεσθαι μὲν αὐτοῖς πείσασθαι τὰς παιδείας, ἐπεὶ δὲ διεκῶλως ἔχουσιν, αὐτῶν ἐκείνοις πείσασθαι καὶ ἀκροῦσθαι. οὔτε δὲ καὶ φιλόσοφος αἴηρ ἐν συμπόταις μὴ δευροῦς τοῖς λόγοις αὐτῶν, μετὰ δὲ μένος ἐφίλω, καὶ ἀγαπήσει τῶν ἐκείνων φραγῆν, ἐφ' ὅσον μὴ ἐκβαίη τὸ φραγῆν εἰδῶς ὅτι ῥητορῶν οἱ μὲν αἰδῶ φραγῆν φραγῆν, φιλοσοφοῦσι δὲ καὶ σιωπῶντες καὶ παίζοντες, καὶ νῆ Δία σιωπῶντες καὶ σιωπῶντες. οὐ γὰρ μόνον ἀδικίας ἐχάτης ἔστιν (ὡς φησὶ Πλάτων)

μη' οντα δικαμον, εἰ δὲ δοκεῖν, ἀλλὰ καὶ σωέσως ἀκρας, φιλοσοφούντα μὴ δοκεῖν φιλοσοφῆν, καὶ πάζοντα δευρατά τῶν τῶν ἀσπίδων. ὡς γὰρ αἱ παρ' Εὐριπίδῃ μεγάδες δῦοσπλοι καὶ ἀσπίδοι τοῖς θυραταίοις παύουσαι τὴν ἐπιτηδεύουσαν βραμυπίζουσι, οὕτω τῶν δὴτην φιλοσόφων καὶ τὰ σκόμματῶν καὶ οἱ γέλωτες τὴν μὴ πύρτελῶς ἀβώτοις κινουσιν ἀμφοτέρωθεν, καὶ στωπεπρέφοισιν, οἱ μὲν δὲ διηγήσεων εἶναι ἢ συμπολικῶν γῆρος, ὧν τῶν μὲν ἰσορία δίδωσι, τῶν δὲ οὐκ ἔστιν αἰὰ χεῖρα παραγμάτων λαβὴν ἔστιν, πολλὰ μὲν εἰς φιλοσοφίαν ὡραδείγματα, πολλὰ δὲ εἰς ἀσέβειαν ἐχούσας ἀνδρικών τε παραξέων καὶ μεγαλοθύμων, οἷας δὲ χηρῶν καὶ φιλοσοφῶν ζῆλον ἐπαγούσας· αἷς ἡ ἡσ ἀνυπόπῳς χρωμῶνος ἀπαμαδαγωγῆ τὴν πίνοντας, οὐ τὰ ἐλάττω τῶν κακῶν ἀφαρήσει τῆς μέτης. οἱ μὲν οὖν τὰ βούγλωσα κατὰ μιγνύτες εἰς τὸ οἶνον, καὶ τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περιερεῶνων καὶ ἀδύων τὰ ἐδάφη φαίνοντες, ὡς τούτων ἰνὰ τοῖς ἐστρωμένοις ἀνυμῖαν καὶ φιλοσοφῶν ἐδιδόντων, ἀπομιμούμενοι πῶ Ομηρικῶν Ἐλένῳ ὑποφάρμακτουσαν τὴν ἀκρας, οὐ σωραῶσιν ὅτι κακείνος ὁ μῦθος ἐκπερὶ θῶν ἀπὸ Αἰγύπτου μακρῶν ὁδῶν εἰς λόγους ἐπιφκῆις καὶ περιποιῶν ἐτελῶτησιν. ἢ γὰρ Ἐλένη πίνουσαν ἀλλοῖς διηγεῖται πρὸς τὸν Ὀδυσσεῶς· Ἀλλ' οἷσ' ἴσ' ἐρεξε καὶ ἔτλη καρτερός αἰὴρ. Αὐτὸν μιν πληγῆσιν ἀφελήσῃ δαμάσας, τῆσ' ἄρ' ἡ (ὡς εἰκε) δὲ νηπεντὴς φάρμακον καὶ ἀνώδιον, λόγους ἔχων καὶ ἐν δὲ μόνον τοῖς ὑποκειμένοις πάθει καὶ παραγμοσιν. οἱ δὲ χηρῶντες καὶ ἀπὸ δῆλῃας φιλοσοφῶσι, τῆνικαὶ τὰ δευρατὰ πῶλλον ἢ βιαστικῶν τῶν ἀποδείξεων ἀγροισι τὸν λόγον. ὁρῶν γὰρ ὅτι καὶ Πλάτων ἐν τῶν συμποσῶν πρὸς τέλους ἀφελῶν μῶνος, καὶ τῶν περιπύου ἀγαθῶν, καὶ ὕλως θεολογῶν οὐκ ἐντείνῃ πῶ ἀπόδειξιν, οὐδὲ ὑποκινῶται, πῶ λαβῶν (ὡς πρὸ εἰώθη) δῦτονον ποικῶν καὶ ἀφουκτον, ἀλλ' ὑπερτέρας λήμμασι, καὶ ὡραδείγμασι, καὶ μυθολογίαις περισάγεται τὴν ἀνδρας. εἰ δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ζητήσεσι ὑπερτέρας, καὶ γνώριμα τὰ περιβλήματα, καὶ τῶν πύρτεσις ἐπιφκῆις, καὶ μὴ γλίφρας· ἵνα μὴ πνίγῃσι τὴν ἀνοητοτέρους, μηδὲ ἀποβρέπωσιν, ὡς πρὸ γὰρ τὰ συμποσῶν πινόντων δι' ὀρχήσεως καὶ χηρείας νενομισαί (αὐτῶν, ἀπὸ ὀπλομαχῆν ἀνασάντας ἢ δισκοβῆν ἀναγκάζωμεν αὐτοῖς, οὐ μόνον ἀπερπῆς ἀλλὰ καὶ βλαβερῶν ἔσται τὸ συμποσῶν· οὕτω τῶν ψυχῶν αἱ μὲν ἐλαφρῶν ζητήσεσι ἐμμελῶς καὶ ὠφελίμως κινουσιν, εἰδδῶν τῶν (κατὰ Δημόκριτον) καὶ ἱμαντελικῶν λόγους ἀφετέων, οἱ αὐτοῖς τε κατὰ τεύουσι ἐν παραγμοσιν γλίφροις καὶ διεστωρήτοις, τοῖς τε ὡρατεργαζόμενοις ἀνῶσι. δεῖ γὰρ ὡς τὸ οἶνον, κρινόν εἶναι καὶ τὸν λόγον, οὐ πύρτες μετῆζουσι. οἱ δὲ τῶν ἀπὸ περιβλήματα καθιέντες, ὡς δὲν αὐτῆς Αἰσωπέου γερῶν καὶ δῶπεκος ἐπιφκῆεσσι πρὸς κρινώϊαν φαίνῃ ὧν ἢ μὲν ἔτνος ἢ λιπαρῶν κατὰ λίθου πλατείας κατὰ χαρμῶν, ἀλλὰ γέλωτα πάρουσαν, ἡνῶν ἐξέφθλε γὰρ ὑπερτέρας δῆτνος πῶ λεπτότητα τῶν σῶματος αὐτῆς. ἐν μέρῃ τῶν ἡ γέρονος αὐτῆ κατὰ χεῖρας δειπνον, ἐν λαγωῖδι περιῶθηκε λεπτόν ἐχούση καὶ μακρῶν τεράχηλον, ὡς τε αὐτῶν μὲν καθιέναι τὸ σῶμα ῥαδίως καὶ ἀπολαύειν, πῶ δὲ ὡπεκα μὴ διωαρμῶν, χημίζεσθαι συμβολῶν περιπούσας. οὕτω τῶν ὅταν οἱ φιλοσοφοῦν παρὰ πότον εἰς λεπτά καὶ ἀφελῶν καὶ περιβλήματα κατὰ δῶντες ἐνοχλῶσι τοῖς πολλοῖς ἔπειθαι μὴ διωαρμῶν

A iustum videri cum non sis: sed etiam summæ scientiæ, philosophari ita ut hoc non videaris agere, & ludentem res serias conficere. Atque ut Bacchæ inermes apud Eutipidē, & ferro carentes, thyrsulis suis feriunt & fauciant eos quos adoriuntur: ita verorū philosophorū & sales, & risus eos qui nō plane sunt stupidi, mouēt aliquo modo, & circumagunt. Existimo etiam quoddam conuiujs accommodatum esse narrationū genus: quarum alias historia suggerit, alias sumere ē rebus occurrentibus licet, multa philosophicæ doctrinæ exempla, multa pietatis habentes, studiumq; æmulandi, facta fortiter, magna

B nime, benigne, humaniter, ingenerantia. quibus si quis apud nec opinantes quicquā tale vtatur, is bibentes tanquam pædagogus moderans, non minima ebrietatis mala intercluserit. Sunt qui buglossa vino admiscunt, aut solum rigant verbenarum adiantorumq; succis imbuta aqua, quod hæc conuiujs hilaritatem aliquam & comitatem parare opinantur: imitantes Homericam Helenam, quæ vino medicamentum iniecerit. neq; intelligunt fabulam illam longo itinere ex Ægypto vsq; deductam, tandem in sermones decoros & elegantes desinere. Bibentibus enim narrat Helena de Vlysse,

C *Infracta quantum tolerarit mente laborem. Cum se verberibus facte multasset acerbis.*

& cætera. hoc enim fuit opinor illud mærorem abolens nepenthes medicamentum, omnemq; amolens dolorem, oratio præsentis rei & euctibus accommodata. Porro autē elegantiore doctrina præditi homines, etiam si ita philosophentur, ut id præ se haud obscure ferant: tamen oratione probabili adq; persuadendum apta magis vtuntur, quam violentia demonstrationū. Vides enim ut Plato in Conuiuio de Fine differēs, & primario bono, omninoq; theologica tractans, tamen non contendat demonstrationem, neque more suo luctatorem referat, qui validis & incuitabilibus aduersariū cōstringat nexibus: sed mollioribus sumtionibus, exemplis, ac fabulis fidē conuiujs faciat. Cæterum ipsæ etiā quæstiones esse debent magis familiares atq; notæ, & interrogationes moderate, neq; nimis subtiles: ne ijs rudiores opprimantur aut à colloquio fugentur. Sicut enim compotores ita solent à cōuiuio discedere, ut ad saltationē se aut choreas cōferant: si vero ad depugnandū armis, aut discum iactandum eos cogas, non modo iniucundū, sed & damnosum fuerit conuiuium. sic animos quæstiones faciles concinne & vtiliter mouent: à contētiosis autem, ut ait Democritus & perplexis vitilitigationibus abstinendū: quæ & proponēt eas in rebus tenuibus & intellectu difficilibus moleste occupant, & præsentibus sunt odiosæ. Nā ut vini, ita orationis quoq; ad omnes cōuiujs pertinēs esse debet communitas. Qui vero quæstiones proponunt abstrusas, ij ab hac nō minus absunt, quam grus & vulpes Æsopi. de his vulpes ad cœnam inuitatæ grui pultē tenuē in tabula proposuit, quā ob liquorem hæc diffluentē edere nequiret aut rostro prehēdere, itaq; ridicula esset. vicissim grus vulpi ad conuiuū vocatæ cibū in laguncula proposuit, quæ

D que more suo luctatorem referat, qui validis & incuitabilibus aduersariū cōstringat nexibus: sed mollioribus sumtionibus, exemplis, ac fabulis fidē conuiujs faciat. Cæterum ipsæ etiā quæstiones esse debent magis familiares atq; notæ, & interrogationes moderate, neq; nimis subtiles: ne ijs rudiores opprimantur aut à colloquio fugentur. Sicut enim compotores ita solent à cōuiuio discedere, ut ad saltationē se aut choreas cōferant: si vero ad depugnandū armis, aut discum iactandum eos cogas, non modo iniucundū, sed & damnosum fuerit conuiuium. sic animos quæstiones faciles concinne & vtiliter mouent: à contētiosis autem, ut ait Democritus & perplexis vitilitigationibus abstinendū: quæ & proponēt eas in rebus tenuibus & intellectu difficilibus moleste occupant, & præsentibus sunt odiosæ. Nā ut vini, ita orationis quoq; ad omnes cōuiujs pertinēs esse debet communitas. Qui vero quæstiones proponunt abstrusas, ij ab hac nō minus absunt, quam grus & vulpes Æsopi. de his vulpes ad cœnam inuitatæ grui pultē tenuē in tabula proposuit, quā ob liquorem hæc diffluentē edere nequiret aut rostro prehēdere, itaq; ridicula esset. vicissim grus vulpi ad conuiuū vocatæ cibū in laguncula proposuit, quæ

E tenue haberet & longum collum, ut ipsa vulpe interim esuriente per id rostro inserto cibum nullo capere posset negotio. Ita etiā quādo Philosophi inter pocula subtiles & dialecticas quæstiones suscipiētes, reliquis nihil earū intelligētibus molestiā exhibēt:

F

hi contra incantationes, narrationes nugarum plenas, sermones illiberales, atque forenses proferunt; actum est de conuiuialis societatis fine, & contumelia Bacchus afficitur. Sicut itaque, cum Phrynichi & Æschyli tragœdiæ in res ludicras & fabulosas detorquerentur, dictum fuit, Quid hæc ad Bacchum? ita mihi sæpe incidit dicere ad eos qui in conuiuia argutias sophistarum traherent: Mi homo, quid hæc ad Bacchum: Cantat enim fortasse aliquis Scolion quod vocatur carmen, quasi obliquum si diceres, cratere in medium proposito, & corollis distributis, quas Deus libertatē donans nobis imponit. non honestum autem, neq; conuiuio aptum. Quandoquidem scolia etiam dicunt non esse genus cantilenæ obscure condite: sed quia primum solerent cantare prænam Deo vna omnes voce, laudes ipsius celebrando: deinde vnusquisque propriam cantilenam, acceptam myrto. quam ex eo asaron appellabant, quod cantaret is cui tradita ea esset. Et quia deinde lyra circūlata, eruditus illud carmē concinne modulabatur, recusabant rudes musicæ: scolion fuit nominatum, quod neque facile esset, neque omnibus commune carmen. Alij myrtum non ordine traditam fuisse aiunt, sed à lectulo in lectulum transmissam: ita vt qui primus cecinisset, primo in secunda mensa eam mitteret, is primo tertiæ: eodemque modo secundi secundis. itaque ob varietatem & flexuum multitudinem in circuitione scolion fuisse dictum.

An conuiuas is qui conuiuio excipit, ipse debeat collocare: an vero collocationem conuiuiarum arbitrio permittere.

Quæstio secunda,

TIMO frater meus cum excepisset cōuiuio complures, vnumquemq; eo quo liberet loco iussit accumbere: ideo quod & hospites, & ciues, & familiares, & domestici, deniq; variorum generū homines erant quos inuitauerat. Cum iam adessent multi, quidam veluti è comœdia belle prætextatus, vestitu nimio & comitatu puerorum aliquantum insolentior, vsque ad fores pervenit cœnaculi: cumq; oculis peruagatus esset personas accumbentium, ingredi noluit, sed proripuit sese, multiq; qui retraherent hominem acurrentibus, negavit locum sibi ipso dignum esse relictum. Hunc ergo qui accumbebant effuse ridentes, iussere cum gaudio & faustis omnibus domo emitti. multi enim iam mediocriter adbiberant. Finita cœna, pater me, qui longius ab illo discumbebam, alloquens: Timon, inquit, & ego te iudicem nostræ cōtrouersia statuimus. iam dudum enim abs me obiurgatur hospitis istius gratia. Nam si ab initio vti iusseram locum cuique suum adsignasset, non impigisset nobis ordinis confusi crimen homo ille, gnarus

Ordine quemq; suo peditemve equitemve locare.

Sane Paulum quoq; Æmilium imperatorem aiunt, cum debellato Persæ in Macedonia cōuiuia ageret, vsum admirabili ordine atq; apparatu omnium rerum dixisse, Eiusdem viri esse & armatam aciem quam maxime terribilem, & conuiuium quam iucundissimum instruere. in vtroq; enim artē ordinis recte instituendi requiri. Et Homerus præstantissimos viros regnandiq; gnarissimos solet Kosmetoras, id est ordinatores populorum, appellare. Vos quoq; magnum illum Deum alicubi pronunciat is ordine confusionē dū tolleret, mundū constituisse,

A σκῆνοι ἢ πάλιν ἐπὶ φάλαγγας ἢ διηγήματα Φλυαρώδη ἢ λόγους βαναύσοις ἢ ἀγροαίους ἐμβόλωσιν ἑαυτοῖς, εἴχεται τῆς συμποτικῆς κρινωνίας ὁ τέλος, καὶ καθύβριται ὁ Διόνυσος. ὡς ἄρ' οὖν Φρυγίχου καὶ Αἰγυλίου τὴν βαρβαρίαν εἰς μύθοις καὶ πᾶσι περὶ ἀγρότων, ἐλέγη, ἢ τῶν περὶ τὸ Διόνυσον; οὕτως ἔμοι γὰρ πολλάκις εἰπεῖν παρέστη πρὸς τοὺς ἑλκοντας εἰς τὰ Συμπόσια τὸ κραιβόλοντα, ὃ δὲ ἄρ' ἔφη, ἢ τῶν περὶ τὸ Διόνυσον; ἀδ' ἔμην γὰρ ἴσως τὰ καλούμενα σχολία κρατῆρος ἐν μέσῳ περὶ κραιβόλου, καὶ τεφαίων ἀφ' ἑνομομύθων, οἷς ὁ θεὸς ἐλθόντων ἡμᾶς ἐπιτίθεισιν, οὐ καλὸν ἢ ὅσ' ἐ συμποτικῆν. ἐπεὶ τοὶ καὶ τὰ σχολία φασὶν οὐ γῆρος ἀσμάτων εἶ) πεποιθμένων ἀσφαῶς, ἀλλ' ὅτι πρῶτον μὲν ἦδον ὠδῶν τῶ θεοῦ κρινωνίας ἀπὸ τῶν μιᾶ φωνῆ παμπίστοις, δούτερον ἢ ἐφ' ἑξῆς ἐκάτω μυρσίνης παραδιδομένης, ἢ ἀσάκων οἶμα, ἀφ' ὃ ἀδ' ἔμην τὸ δούτερον, ἐκάλου. ἐπὶ ἢ τῶν περὶ τὸν λυραῶν περὶ φερομένης, ὃ μὲν περὶ ἀδ' ἔμην ἐλάμβανε, καὶ ἦδεν ἄρ' ἑξῆς, τῶν ἢ ἀμύσων οὐ περὶ φερομένων σχολίων ὠνομάθη ὁ μὲν κρινωνίας αὐτῆ μηδὲ ῥάδην. ἀλλ' οἱ δὲ φασὶ τὴν μυρσίνην οὐ καθύβριτος βαδίζην, ἀλλὰ καθ' ἑκάστον ἐπὶ κρινωνίας ἀφ' ἑρέσθαι. τὸ γὰρ πρῶτον ἀσάκωντα τὰ πρῶτον τῆς δούτερας κρινωνίας ἀποτέλλειν ἐκείνοισ' ἢ τὰ πρῶτον τῆς τρίτης, εἴτα τὸ δούτερον ὁμοίως τὰ δούτερον. καὶ ὁ ποικίλον καὶ πολυκαμπῆς (ὡς εἶοικε) τῆς περὶ οὐδοῦ, σχολίων ὠνομάθη.

Πότερον αὐτὸν δεῖ κατακλίνην τῆς ἐστρωμένους τὸ ὑποδέχον μύθον, ἢ ἐπ' αὐτοῖς ἐκείνοις ποιῆσθαι.

Πρόβλημα β΄.

TΙΜΩΝ ὁ ἀδ' ἄφ' ὅς ἐστιν πλείονας, ἑκάστον ἐκέλευε τῶν εἰσιόντων ὅποι βούλεται παρεμβόλην καὶ κατακλίνεσθαι, ἀφ' ὃ καὶ ξένους, καὶ πολίτας, καὶ συμῆτας, καὶ οἰκείους, καὶ ὅλους πρὸς τοὺς τῆς κεκλημένους εἶ). πολλῶν οὖν ἦδη παρόντων, ξένους ὡς ἄρ' Ὀπάριφος ἐκ κωμωδίας, ἐσθ' ἢ τὴν περὶ τῆ καὶ ἀκαλουθία παιδῶν ὑποβλαχέτερος, ἦκεν ἄρ' ἔμην τῶν θυρῶν τῶ ἀνδρῶνος, καὶ κύκλω τῆς ὄψεσιν ἐπελθὼν τῆς κατακλινόμενος, ὅτε ἠτέλησεν εἰσελθεῖν, ἀλλ' ὡχέτο ἀπιὼν καὶ πολλῶν μεταθεόντων, ὅτε ἔφη τὸ ἄξιον ἑαυτῶ τόπον ὅσ' ἔμην λειπόμην. ἐκείνον μὲν οὖν πολλῶ γέλωπι χάρωντας, ἀφ' ἑμῶντας, ἐκπέμπειν δόμῳ ἐκέλευον οἱ κατακλινόμενοι. καὶ γὰρ ἦσαν πολλοὶ μετεῖως ὑποπεπωκότες. ἐπεὶ ἢ τῶ πρὸς τὸ δεῖπνον τέλος εἶχεν, ὁ πατὴρ ἔμην πρῶτον κατὰ κλαιόμενον περὶ σπιπῶν, Τίμων (ἔφη) καὶ γὰρ κριτῶν σε πεποιθίμεθα ἀφ' ἑρομένων. πάλα γὰρ ἀκρῶς κακῶς ὑπ' ἑμῶ ἀφ' ἢ ξένον. εἰ γὰρ διεβλήθητο ἀπὸ δ' ἔμην, ὡς ἄρ' ἐκέλευον ἐγὼ, τῆς κλίσσεως, ὅτε αὐτῶντας ὑποείχοντο ἀφ' ἑξῆς ἀδ' ἔμην δ' ἔμην χρησίσσασθαι ἴππων τε καὶ ἀνέρας ἀσπίδωντας, καὶ γὰρ δ' ἔμην Πάδρον Αἰμίλιον φραττηρὸν λέγουσιν, ὅτε Περσῶν καταπολεμήσας ἐν Μακεδονίᾳ, πότις σικερότεται, χρησίσσασθαι τῶ φασίμασθ' ὡς πρῶτον καὶ τῆ λοιπῆ τῶν χρωμένων, εἰπεῖν ὅτι τῶ αὐτῶ ἀνδρὸς ἐστὶ καὶ φάλαγγα συστῆσαι φοβερωτάτῳ, καὶ συμπόσιον ἦδισον ἀμφοτέρω γὰρ δ' ἔμην εἶ). καὶ τῆς δ' ἔμην καὶ τοῖς βασιλικωτάτοις ὁ ποιητῆς εἶωθε χρησίσσασθαι λαὸν περὶ ἀγρομένων. καὶ τὸ μέγαν θεὸν ὑμεῖς που φατὶ τῶ ἀχρῶν δ' ἔμην μετὰ βόλην εἰς χρησίσσασθαι.

οὔτε ἀφελόντα τῶν ὄντων ὁσδὲν, οὔτε παροφείοντα, τὰ δ' ἔ-
 κασον ἐπὶ τὴν παροφείονσαν χάραν καταστῆσαι, ὅ καὶ ἄλλοι-
 σον ἐξ ἀμορφωτάτου γῆμα πρὸς τὴν φύσιν ἀφρασαμένον,
 ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὰ σμυρότερα, καὶ μείζονα παρ' ἡμῶν μαγ-
 θάνομεν. ἀλλὰ ἵνα καὶ τὴν πρὸς τὰ δεῖπνα διαπορεύω ὁρατὸν
 ὁσδὲν ἔχουσαν ὑπερπερὶ ὁσδὲ ἐλθῆμεν, εἰ μὴ τὰ ζῆως
 μετὰ γοῖ. εἰ καὶ γελῶν ὅστι, ὅστι μὲν ὁλοποιῖς καὶ τραπε-
 ζοκόμοις σφόδρα μέλινά παροφείον, ἢ ἡ δούτερον, ἢ μέσον, ἢ
 τελευτῶν ἐπάξιοι, καὶ ἢ Δία μύρου ἰνὰ καὶ πεφύων,
 καὶ ψαλτείας (αἱ τύχη παροφείον) χάραν καὶ τὰς εἰναι-
 τὴς δ' ἐπὶ ταῦτα καλουμένων, εἰ καὶ ὡς ἐτυχε κατακλίνας-
 τα χρυτάζην μὴτε ἡλικία, μὴτε δόξα, μὴτε δόξα ἰνὰ τῆ
 ὁμοίων τ' ἀρμότουσαν ἀποδιδόντα τὰς εἰναι, ὅτι ἡμῶν μὲν ὁ
 παροφείον, ἐπὶ τῶν ὁσδὲν περὶ τῶν, γυμνάσιον ὁσδὲ τῶν παρὸς
 ἀφ' ἑκαστοῦ καὶ σοφισμῶν ὁσδὲ παροφείοντος, οὐ γὰρ ἔδρα μὲν ὅτι καὶ ἑ-
 στίς τ' κρείττους, κατὰ κλίσεις ὁσδὲ ἐστίν ὁσδὲ παροφείοντα ἐτί-
 ρω παρὸς ἐτέρω μάλλον ὁσδὲ ἐστίν, πρὸς τῶν κατὰ κλίσεις πα-
 ροφείοντα τὰς ἀφ' ἑκαστοῦ, ἀλλὰ ὅτι δόξα τὴν λεγόμενον
 μίαν Μύκρον ἀποφῆνας ὁσδὲ συμπόσιον. ἢ μὲν οὖν τὰ παρὸς
 διχαλογία τῶν αὐτῆς ἰνὰ. ὁσδὲ ἀδύφως εἶπεν ὅτι τ' Βίαντος ὁσδὲ
 εἶναι ὁσδὲ παρὸς, ὡς τε ἐκείνους δὲ φίλων ἀπειπαμένους δια-
 τῶν αὐτῶν ὁμοῦ, ὁσδὲ τῶν μὲν οἰκείων, ὁσδὲ τῶν ὁσδὲ ἐτέρων γίνε-
 σθαι κριτῆς, οὐ πρὸς χερμῶν, ἀλλὰ πρὸς παροφείον ἀποφα-
 νοῦ μὲν ὡς παρὸς οὐ φιλοφρονησάσθαι ὁσδὲ κακεκλήτους, ἀλλὰ εἰ-
 σά-
 σαι τὴς ὁσδὲ παρὸς. ἀποπος μὲν οὖν (εἶπεν) καὶ παροφείοντος
 Μενέλαος, εἶνε σύμβουλος ἐχέτο μὴ ὁσδὲ κακεκλήτους.
 ἀποπώτερος ὁσδὲ ποιῶν ἑαυτὸν αἰθ' ἐστὶ παρὸς διχασῆν καὶ κρι-
 τῶν τῶν ὁσδὲ ἐπὶ τῶν παρὸς, ὁσδὲ κρινόμενων, τίς ἐστὶ βήτιων
 ἴνους, ἢ χείρων οὐ γὰρ εἰς ἀγῶνα κατὰ κλίσεις, ἀλλὰ ἐπὶ δεῖπνον
 ἡκίσειν. ἀλλὰ οὐδὲ ἀφ' ἑκαστοῦ ὁσδὲ τῶν ἡλικία,
 τῶν ὁσδὲ οἰκείότητι ἀφ' ἑκαστοῦ. ἀλλὰ δεῖ, κατὰ τῶν ὁσδὲ
 ὁσδὲ μελετῶντα συκριτικῆν, τὴς Ἀριστοτέλους τόποις ἢ τὴς
 Θεασυμῆχου ὁσδὲ τῶν ὁσδὲ ἔχον παροφείον, ὁσδὲ
 τῶν χερμῶν ὁσδὲ παροφείοντος, ἀλλὰ τὴν κενὴν δόξαν ὁσδὲ
 τῆς ἀφ' ἑκαστοῦ καὶ τῶν ὁσδὲ εἰς τὰ συμπόσια μετὰ γοῖ,
 καὶ τὰ μὲν δὲ παρὸς πειρώμενον ἀνίστασθαι σιωποῖα, τῶν
 ὁσδὲ τῶν ὁσδὲ παρὸς, ὅτι πολλὸν μάλλον οἶμα παροφείον
 τῆς ψυχῆς ἢ τῶν πηλῶν ἀπονησάμενοι τῶν παρὸς, ἐλαφρῶς
 καὶ ἀφελῶς τῶν παρὸς ἀλλήλους συμφέρεσθαι. νῦν ὁσδὲ,
 τὴν μὲν ὁσδὲ ὁσδὲ πινος ἢ παροφείοντος ἐχέμεν πειρώμεθα
 τῶν κακεκλήτων ἀφ' ἑκαστοῦ, τῶν ὁσδὲ φιλοτιμία πάλιν ὁσδὲ
 κακεκλήτων καὶ ἀναζωπεροῦμεν, τὴς μὲν ταπεινοὶντες, τὴς
 ὁσδὲ ὁσδὲ οὐ γὰρ ὁσδὲ ἀφ' ἑκαστοῦ τῶν κακεκλή-
 σαι παροφείοντες τε σιωπέστερα καὶ τῶν ἀφ' ἑκαστοῦ, ἐπὶ ὁσδὲ ὁμ-
 λία καὶ παροφείοντες, πρὸς τὰ παρὸς γρησῆται ὁσδὲ παρ-
 κῆν ἢ μὲν αἰτὶ φιλικῶν ὁσδὲ συμπόσιον. εἰ ὁσδὲ τῶν ὁσδὲ τῶν ὁσδὲ
 τῶν αἰδράσι φυλάξομεν, ἢ ὁσδὲ ἐπὶ τῶν δόξασθαι ὁσδὲ
 παροφείον ἐπὶ τῶν ἀτύφως καὶ ἀφελῶς κατακλίναςθαι μετ'
 ἀλλήλων, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ὁσδὲ ὁσδὲ ὁσδὲ ὁσδὲ ὁσδὲ ὁσδὲ
 ὁσδὲ ὁσδὲ δεῖπνον, καὶ ὁσδὲ ἀφ' ἑκαστοῦ ὁσδὲ ἀφ' ἑκαστοῦ, ὡς παρὸς
 ὁσδὲ τὴν πόλιν, κέκλιται; ἐφ' οὐ κατὰ κλίσεις ὁσδὲ πλοῦ-
 σιος συγκατεκλήθη τοῖς ἀτελεσάποις. ἐπεὶ ὁσδὲ καὶ ταῦτα
 ἐρρήθη, καὶ τὴν κρίσιν ἀπήτοι οἱ παρὸντες, ἐφ' ἡμῶν ἐγὼ
 διατητῆς ἡρημῶς οὐ κριτῆς βαδίσθηται ἀφ' ἑκαστοῦ. Νέους
 μὲν γὰρ (εἶπον) ἐστὶν ὁσδὲ, καὶ πολλῶν καὶ σιωπῆς ἐχέμεν

A nulla re vel addita vel detracta: sed eo nature defec-
 tissima pulcerrimam formam redegit, quod suis
 queq; in locis constitueret. Verum hæc nos grauiora
 atque maiora à vobis discimus. Ipsi autem cernimus
 sumtum qui in conuiuia fit, ordo si absit, nihil
 iucundum habere, nihil liberale. Proinde ridicu-
 lum est coquis & mēse ministris curæ esse quid primo,
 quid secundo, medio vltimo loco apportent; atq; adeo etiam
 vnguentis, fertis, fidicinæ (si adhibeatur) suum esse
 ordinem atque locum: istos, qui ad hæc vocantur temere
 & fortuito iuberi discumbere, neq; etatis, magistratus,
 aliarumve id genus rerum ullam haberi rationem.
 cum quidem conueniente instituto ordine, & honore
 afficiatur præstantior, & qui eo minor est, ad-
 suecat locum cedere digniori: præterea is qui collocat
 exerceatur in iudicio & coniectura de decoro facienda.
 Neque enim suus in confesso, suus in adstando locus
 est potiori, nullus est in discumbendo: neque præbitor,
 qui alij prius quam alijs præbitor, in locis mensarum
 distribuendis discrimina personarum negliget, & principio
 statim totum conuiuium faciet unam (quod aiunt)
 Myconum. Hoc fere modo pater suam causam egit.
 Frater autem. Non ego sum (aiebat) Biante sapientior:
 ut cum ille arbiter inter duos amicos esse recu-
 sauerit, ego vna de tot necessarijs, tot alijs iudicium
 faciam, laturus non de pecuniaria re, sed de dignitate
 atq; præstantia sententiam: quasi vero non ad tractandum
 comiter amicos, sed ad ægre ijs faciendum inuitassem.
 Equidem ineptus fuit Menelaus, & prouerbio locum
 dedit, qui ad consilium dandum accessisset non vocatus.
 Absurdior fuerit, qui se pro conuiuatore iudicem
 constituat, ac disceptare velit nemine ei iudicium
 deferente, aut causam dicente, quis quo sit melior
 aut deterior. cum quidem ij non ad certamen, sed
 ad cœnam venerint. Tum dijudicatio ipsa non est
 facilis, alijs ætate, alijs familiaritate præstantibus.
 oportebatque tanquam declamationem qui meditare-
 tur in comparandis inter se aliquibus versaturâ in
 promptu habere locos Aristotelis, aut Thrasymachi
 hyperballontas, quibus de excellentia continentur
 argumenta. & tamen sic nihil vtile conficias,
 inanem duntaxat gloriam à foro & theatro in
 conuiuia traduxeris. cumque alias animi perturbationes
 conemur partim consuetudine coniuiali, illam
 fortunæ paremus * quæ multo magis oportet ex
 animo eluere, quam cœnam à pedibus detergere,
 ut in conuiuio possimus facile & comiter cum alijs
 versari.
 E Nunc, cum iras & inimicitias vocatorum tentemus
 conuiuio abolere, rursus eas ambitione iniecta
 excusamus atque incendimus, dum alios deprimimus,
 alios extollimus. Iam si quidem accubitui
 comitabuntur frequentiores propinationes, missus,
 colloquia, compellationes: omnino pro amico &
 familiari fatrapicum habebimus conuiuium. Sin
 erit ut æqualitatem inter conuiuias velimus alijs
 in rebus seruare: cur non hoc sumto exordio
 aduefacimus eos simpliciter & absque fastu
 inter se discumbere? cum statim ab ipsa ianua
 possint cernere, Democritum ad conuiuium, non *
 eximum ut * urbem, in quo diu accumbens cum
 tenuissimis * Cum hæc quoque essent dicta,
 & sententiam postularer: Ego, inquam, non
 ut iudex adscitus pronuntiabo, sed tanquam
 honorarius arbiter medium feriam. Nam si quis
 adolescētes, ciues, aut familiares conuiuio
 excipiat, condocendi sunt,

vt aiebat Timon, absq; delectu & fastu quemvis locum accumbendi boni consulere, & viaticum ad amicitiam præclarum vsurpare facilitatem. Sed de hospitibus, magistratum gerentibus, aut natu grandioribus, hoc modo philosophari si intendamus, vrendum puto ne videamur fastum odio atriensi excludentes per posticum admittere, dum nimiam indifferentiam atq; æqualitatem introducimus. Hæc enim & consuetudini aliquid dandū est, & legibus concedendum. nisi propinationes etiam volumus & cōpellationes abolere, quibus aduersum eos quibus cum nobis res est, non promiscue vtimur, sed quantum omnino fieri potest honoramus

Affessu, carnis missu, pleniq; culullis:

vt ille Lyciorum rex inquit, ordini honoris primas partes tribuens. Alcinoium quoque laudamus, qui hospitem iuxta se collocaret,

Gnatum iussisset cum surgere Laodamanta,

Carus præ reliquis ipsum qui pone sedebat.

admodum enim humanum fuit & scitum factum, quod supplicem in locum dilecti recepit. Sed & apud deos est iudicium & discrimen huius rei. Neptunus enim quanquam vltimus venisset in concionem, nihilominus

In medio confedit:--

nimirum hoc loco ei conveniente. Minerua autem videtur eximium hunc locum habuisse, vt semper Ioui proxime adsideret. idq; Poeta innuit, de Thetide dicens:

Affedit patriq; locum cedente Minerua.

& Pindarus disertè dixit:

Spiranti flammæ quæ prope fulmini assidet.

Dicit quidem Timo, non debere multis auferri quod vni tribuas. Atqui is magis adimit, quod proprium vnus sit qui multis facit commune. Proprium autem vnicique est, quo primas meretur: studium, virtus, adfinitas, magistratus. * Et quod fugere vult ne conuiuis molestiam exhibeat, in id ipsum incidit. nam ægrè facit alicui, qui eum vsitato honore priuat. Cæterum dijudicatio mihi quidē non admodum videtur difficilis. Primum, quia non facile multi vna inuitantur dignitate æquales. Deinde cum multa sint loca honorata, satis copiar est honores distribuendi, modo quis conijcere possit quis primus sit, quis medius, tum alios iuxta amicum, aut familiarem, aut magistrum collocabit, adiungens singulos ijs quibus in discumbendo honos fuit habitus. reliquis ego munuscula & amicam tractationem potius, quam honorē adhibeo. Quod si honoribus pares sint conuiuar, interim morosi: vide quam ego machinam admoueam. Honestissimum locum tribuo patri, si adsit, aut auo, focero, patruo, aut alicui cognatorum, ei denique, cui apud conuiuatorem peculiaris sit quedam honoris prærogatiua. Idque adeo commentum vnum est de dijs, quæ ex Homeri pulchre præceptis desumuntur. Ibi enim Achilles cum videret Menelaum & Antilochum de equestri victoriæ præmio contendere, metueretque ne ira & rixa longius procederet, alij illud præmium tribuit: verbis hoc præscribens, miseratione se ductum Eumelo hunc honorem deferre, facto autem causam contentio-

A (ὡς φησι Τίμων) ἀφελῶς καὶ ἀτύφως καταπέμειν αὐτοῖς εἰς τὴν αὐτῶσι χῶρον, καλὸν εἰς φιλίαν ἐφόδον τιῶ. Ὀχλοῖαν λαμβάνοντες. εἰ δ' ἐξένοις, ἢ ἀρχοῖσι, ἢ πρεσβυτέροις φιλοφροῦνται δέδρα μὴ δοκῶμεν τῆ αὐλείῳ τ' τύφον ἀποκλείοντες, εἰσάγειν τῆ πρὸς αὐτῶν μὴ πολλῆς ἀδελφότητος, εἰ δ' ἐκ σπουδήσια ἢ ἐκ νόμου δὲ τεόν. ἢ καὶ πρὸς τοὺς καὶ πρὸς ἀγαθῶν σεις ἀνελωμένους, αἷς πρὸς τὸς ἐπιτυγχάνοντες εἰδὲ ἀκρίτως, ἀλλ' ὡς εἰδέχεται) μάλιστα χρωμένους, ἡμαρῶν Εὐδρη τε κρέα- σίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπέεσιν, ὡς φησὶν ὁ τῶν Ἑλλήνων βασι- λῆς, πῶς ἔστιν ἐν πρὸς τῆ ἡμῆ ἡτέλεμος. ἐπαμνομένῳ δ' ἐκ τ'

B Ἀλκίνοῦ, ὅτι τ' ἐξένοι ἰδρύει παρ' αὐτὸν, Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαομέδοντα, Ὅς οἱ πλησίον ἦσ'· μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν. ὁ γὰρ εἰς τ' τῶ φιλοφροῦντος χῶρον καί ποτ' ἰκέτιω, ὅτι δέξιοι ἐμι- μελῶς καὶ φιλῶν φροῦν. ἐστὶ δ' καὶ πρὸς τοὺς τοὺς ἀφ' ἀκρισις τῶν τοῖστων, ὁ μὲν γὰρ Πρωσιδῶν, καὶ πρὸς ὕστατος εἰς τὴν ἐκ- κλησίαν πρὸς ἀγαθῶν, ἴξεν ἄρ' ἐν μέσοισιν, ὡς αὐτῆς αὐτῶ τ' χῶρος πρὸς ἀγαθῶν. ἢ δ' Ἀθηνῶν φαίνεται τ' πλη- σίον αἰετῶ Διὸς τόπον ἐξάρετον ἔχουσα. καὶ τῶτο παρεμφά- νει μὲν ὁ ποτῆς δι' ὧν ἐπὶ τῆς Θεπέδος φησὶν, Ἡ δ' ἔρα

C παρ' Διὶ πατρὶ κατέχετο, εἴξε δ' Ἀθηνῶν. ἀφ' ἀρῆδῶν δ' ὁ Πίνδαρος λέγει, Πύρ πνέοντος ἄτε κεραυνὸς ἀγχιτα ἡμῶν. καί ποτ' φησὶ Τίμων εἰδὲν ἀφαιρέσθαι τῶν ἀνῶν ἐνὶ ποίῳ μάλ- λον. ἀφαιρέσθαι γὰρ ὁ κρινὸν ποίῳ δ' ἴδῶν. (ἴδῶν δ' ὁ κατ' ἀξίῳ ἐκείνου) καὶ ποίῳ δρόμου καὶ σπουδῆς ὁ πρὸς τῶν, πρὸς τῆ καὶ συνηγεία καὶ πρὸς τῆ καὶ τοῖς τοῖστων οὐ φελέμεν. καὶ ὁ λυπηρὸν εἶ) τοῖς κεκλημένους φελέμεν δοκῶν, μᾶλλον ἐφέλεται καὶ αὐτοῦ. λυπεῖ γὰρ ἀποστραφὴν τῆς σπουδῆς ἡ- μῆς ἐκείνου. ἐμοὶ δ' οὐ λίαν χαλεπὸν εἶ) δοκῶν τ' πρὸς τῶν ἀφ' ἀκρισις. πρὸς τῶν μὲν γὰρ ἐφάμμεν τοῖς ἀξίωμασι πολ-

D λῶ πρὸς μίῳ κλησὶν οὐ ραδίως ἀποστραφῶν· ἐπειτα πλῆ- θον τόπων ἐν δόξῃ γεροντότων, ἀφροῖα τῆς ἀφροῖα ὅστιν, ἀφ' ἡς ἀφροῖα δυνάται τ' μὲν, ὅτι πρὸς τῶν δέ, ὅτι μέ- γας τ' δ' ὅτι παρ' αὐτὸν, ἢ μετὰ φίλου ἡνός, ἢ σπουδῆς, ἢ κατῆγητῶ, διδοῖς ἐκείνῳ τῶν ἀξίωματικῶν λεγόμενων. τοῖς ἀνῶν δωρεῶν καὶ φιλοφροῦντος ἐλπίων ἀπάπαυλα μάλ- λον τῆς ἡμῆς. αἱ δ' εἰς ἀφροῖα μὲν αἱ ἀξίῳ, διέχουσι δ' οἱ ἀφροῖα ὡσιν, ὅρα ἡνα μὲν ἀφροῖα ἐπάγω. κατῆκλινω γὰρ εἰς τ' ἐνδοξὸν μάλιστα τόπον, ἀφ' ἡμῆ ἢ πατῆρ, τῶτον ἀφρο- μένος· εἰ δ' μὴ, πάπαων, ἢ πενήτερον, ἢ παρὸς ἀφροῖα, ἢ ἡ-

E να τῶν ὁμοσούλων, καὶ ἰδίαν ἐχόντων πρὸς ἀφροῖα ἡμῆς ἀφροῖα. ἐκ τῶν Ὀμήρου θεώρημα τῶτο λαμβάνων κατῆκλινω. καὶ γὰρ ἐκεῖ δὴ ποτῆ οὐ Ἀχιλλῆος τ' Με- νέλεων καὶ τ' Ἀντίλοχον πρὸς τῶν ἀφροῖα τῆς ἰππο- δρομίας ὅρα ἀφροῖα, καὶ δεδδικῶς μὴ ποτῶ τῶν πρὸς ἀφροῖα ὅρα ἀφροῖα καὶ φιλοφροῖα, ἐτέρῳ βούλεται δ' ἐπα- θλον ἀφροῖα, λόγῳ μὲν Εὐμήλον οἰκτεῖρων καὶ ἡμῆ, ἐρ- γῶ δ' τῆς ἐκείνων ἀφροῖα τ' αἰτίαν ἀφροῖα. ἐμοὶ δ' ὅρα ἀφροῖα ἀφροῖα, ὁ Λαμοῖα ἐκ πρὸς ἀφροῖα κατῆκλινω, κατῆκλινω εἰδὲ, μέγα φθηνῶ ἀφροῖα, ἢ ὅρα τοῖς παρὸς εἰ δι- δοῖσιν αὐτῶ νοθετῆσαι ληροῖα δικαστήν. κατῆκλινω δ' ἀφροῖα χρῆσθαι παρῆσιν, καὶ μὴ φεῖδεσθαι, Τίς δ' αἱ (ἐφῆ) φεῖσθαι τοῖς ἀφροῖα ἡμῆσιν, καὶ πλούτῳ καὶ ἀφροῖα, ὡς πρὸς τῶν,

F tandem, inquit, philosopho parcat, qui natalibus, opibus, magistratibus, quasi spectandi primarium in theatro

εἰ συμποσίῳ κατὰ μέμοντος, ἢ παρθερίας ψηφισμάτων
 ἀμφικτυονικῶν δίδοντας; ὅπως μὴδὲ ἐν οἴκῳ τὸ τυφὸν ἀ-
 πὸ φεγγαμῶν. οὔτε γὰρ παρθερίας ἐνδοξόν, ἀλλὰ παρθερίας ἡδὺ
 δεῖ ποιεῖσθαι τὰ καλὰ κλίσεις, οὔτε τὴν ἐνός ἐκάστου σχο-
 πῆν ἀξία, ἀλλὰ τὴν ἐτέρου παρθερίας ἕτερον γέροντα καὶ ἑρ-
 μονίδου, ὡς παρθερίας ἑνὸν εἰς μίαν κρινονίαν παρθερίας
 βασιόμῶν. ὅσοι γὰρ οὐκ οἰκονόμοι τὸ Ἀπικὸν λίθον ἢ
 τὸ Λακωνικὸν παρθερίας τοῦ βαρβαρικῶς τὴν ἀξίαν ἔτι-
 σαν. ὅσοι δὲ ὁ ζωγράφος τὰ πολυτελεστάτα χρώματι τὴν
 ἡγεμονίαν ἀποδίδωσι χροῖαν. ὅσοι δὲ ὁ ναυπηγὸς παρθε-
 ρίας τὴν Ἰσθμικὴν πίττω, ἢ τὴν Κρητικὴν κωπείρι-
 τον. ἀλλ' ὡς ἀνὰ ἀλλήλοισι ἕκαστα σιωπῆντα καὶ σιωπαρ-
 μοσθέντα μέλλῃ τὸ κρινὸν ἔργον ἰσχυρὸν καὶ καλὸν καὶ χρο-
 σιμον παρέχειν, οὕτω κατὰ μέμοντος. καὶ τὸ θεὸν ὁρῶν (ὃν
 εὐριστότερον ἡμῶν ὁ Πίνδαρος παρθερίας εἶπεν) οὐκ ἀπὸ τῆς
 ὁδοῦ αἰὼν ἔτιπνεν, καὶ κατὰ τὴν γῆν, ἀλλ' ὡς ἀνὰ αἰ-
 χροῖα τῶν θεμάτων ἀπαύτωσι, ἑὸν μὲν ἐν κόνιασι θα-
 λασσονόμοις βαρυνώταις, Ναιμῶν, κρινονάωντε λιθορρί-
 των χελύων τε (φασὶν Ἐμπεδοκλῆς) ἔνθ' ὅτ' ἔστι χροῖα χρο-
 πὸς ὑπερβαλεῖ ναυεταύσαν, οὐχ ἡδὺ ἢ φύσις δίδωσι χροῖαν,
 ἀλλ' ἡδὺ ἢ παρθερίας τὸ κρινὸν ἔργον ποιεῖ σιωπῆντα, τὰ τὴν
 ἔχουσαν. πῶτα γὰρ μὲν οὐκ ἀταξία ποιηθῆναι, ἐν τῷ ἀν-
 δεσποῖς, καὶ τὰ τὴν πίνοντι, ἐξ ἑνομήν, μέγιστα τὴν αὐ-
 τῆς ἀναδείκνυσι μορφοῖν, ὑπερβαλεῖ καὶ κακῶς ἀλλοῖς ἀμυ-
 θήσις, ἀ παρθερίας καὶ φυλάσσασθαι, τακτικῶς καὶ ἑρ-
 μονικῶς ἀνδρός ἐστιν. ὀρθῶς οὖν ἔφαμῶν λέγειν αὐτὸν ἡμεῖς,
 καὶ ἡδὺ φασὶν τῶν τακτικῶν ἡμῶν καὶ ἑρμονικῶν; ἐλέγξ-
 μῶν. Οὐδεὶς (εἶπεν) φθόνος, ἀλλ' ἡμέλιτε πείθεσθαι μετακί-
 νοῦντί μοι καὶ μετὰ χροῖα τὸ συμποσίον, ὡς παρθερίας Ἐ-
 παμινώνδρα τὴν φάλαγγα. σιωπῆντα μὲν οὐκ οὕτω ποιεῖν
 ἀπαντες. ὁ δὲ τὸς παῖδας ἐκ μέσου κελύσας ἡμέλιτα,
 κατὰ βλάβας ἕκαστον, Ἀχρῶσατε (εἶπεν) ὡς μέλλω σιω-
 πῆν ὑμᾶς ἀλλήλοισι. βούλομαι γὰρ παρθερίας πείν. δοκεῖ
 γὰρ μοι καὶ τὸ Ὀμηρὸν ἐκ ἀδίκως ὁ Θεβαῖος ἀπὸ τῆς
 ἑσθῆς Παμμενῆς ὡς τῶν ἑρωτικῶν ἀπειρῶν, ὅτι φάλαγγα
 τοῖς σιωπῆντα, καὶ φάλαγγα φάλαγγα σιωπῆντα. δέον ἐ-
 ρεσθαι μετὰ ἑρωτικῶν παρεμβῆναι, ἵνα ἡ σύμπτωσις ἢ φά-
 λαγγα δὲ ὅλης ἐμφυθῆν ἔχουσα δεσμόν. Τοῦτο κατὰ βού-
 λωσιν ποιεῖσθαι τὸ συμποσίον ἡμῶν, οὐκ οἰκονόμοις πλούσιον, οὐ-
 δὲ νέων νέων, ὅσοι δὲ ἔργοντι συγκατακλίνων ἀρχοντα, καὶ φί-
 λω φίλον, (ἀκίνητος γὰρ αὐτὴ καὶ ἑρμῆ παρθερίας ἀνοίας ἐπι-
 δοσιν καὶ ἡμέλιτα ἢ τὰς) ἀλλὰ τὰς δεομῶν τὸ οἰκονόμοις παρθε-
 ρίας ἀρμότων, κελύσας φιλολόγω μὲν ὑποκατακλίνεσθαι
 φιλομαθῆ, δικέλω δὲ παρθερίας, ἀδολέγω δὲ παρθερίας
 φιλήκρον νεανίσκον, τὰ δὲ ἀλαζόνι τὸ εἶρωνα, τὰ δὲ ὀργί-
 λω τὸ σιωπῆντα. ἐὰν δὲ πῶς κατὰ πλούσιον μεγαλό-
 δωρον, ἄλλω παρθερίας αὐτὸν ἐκ γωνίας ἑνὸς ἀναστήσας πένη-
 τα χροῖα ἢ ὡς παρθερίας ἐκ πλήρους κύλικος εἰς κελύσας ἀπο-
 ροῆς ἡμέλιτα. Ἐφισθῆν δὲ κελύσας συγκατακλίνεσθαι ἑ-
 φισθῆν, καὶ ποιητῶν ποιητῆ. Πτωχὸς γὰρ πτωχῶ φθονέει καὶ
 αἰδοῦς αἰδοῦν. καὶ παρθερίας Σωκράτης εἶπεν καὶ Μόδεσος ἐν τῶν
 ἑτα σιωπῆντα ἔπος παρθερίας ἔπος ἐξωπύρω φλόγα μὲν,
 ἀλλὰ κινδυνώουσι τὰ καλλίστα. δίστημι δὲ καὶ τραγῳ-
 λιαντάς, καὶ φιλολοδοῦσας, καὶ ὀξυθύμοις, ἀλλήλων ἡ-
 γὰ παρθερίας μέσον, ὡς παρθερίας μέλασμα τῆς ἀντιτυπίας.

A locum aliquem in conuiuio tribuat, aut primum ius
 dicendæ inter Amphictyones sententiæ? scilicet ut
 ne inter pocula quidem à fastu simus immunes.
 Non enim in collocandis ad mensas conuiujs re-
 spiciendum est ad gloriam, aut vnus cuiusvis di-
 gnitatem: sed ad iucunditatem: puta, quo modo
 vnus ad alium sit affectus: quomodo ipsis inter se
 conveniat. quo pacto aliæ etiam res in aliquam re-
 ciuntur communitatem. Nimirum qui domum
 ædificat, non lapidem Atticum aut Laconicum ob
 nobilitatem præponit: neque pictor colori precio-
 sissimo locum principem attribuit: neque naues
B compingens faber, Isthmicam abietem, aut creti-
 cam cupressum reliquis priorem lignis ponit. Sed
 ut inter se composita atque concinnata totum sint
 opus factura validum, pulcrum, vtile, sic ea dispo-
 nunt. Ipsum adeo Deum vides, quem Pindarus no-
 ster optimum artificem cognominauit, non vbi-
 que supra ignem, infra terram posuisse: sed in eo
 vsum ac necessitatem corporum secutum. Empe-
 doclem audi.

*Inspice tergrigraues conchas quandoq; marinas.
 Buccinus, exemploq; obducta chelys tibi saxo
 Esse potest, summo ut videas in corpore terram.*

C hanc enim habent hæc constitutionem, quam non
 naturalis locorum distributio, sed noui operis con-
 fectio exigebat. Sane confusio & ordinis disturba-
 tio vbi que mala est: verum vbi ea incidit homini-
 bus, & quidem potantibus; contumelia, alijs que in-
 fandis malis demonstrat suam prauitatem. quæ
 præuidere atque præcauere hominis est ordinis at-
 que concinnitatis gnarum se esse profitentis. Re-
 cte eum ista dixisse affirmauimus, ac interrogau-
 mus curnam nobis istas ordinis atque concinnita-
 tis rationes inuideret. Profecto, inquit, non inui-
 deo, si permittitis mihi, ut quo pacto phalangem
 Epaminondas, ego conuiuij ordinem mutem, me-
D lioremque redigam. Vniuersi nos potestatem ei
 permisimus hoc agendi. Ille pueris è medio iussis
 discedere, in singulos intuitus: Audite, inquit, quo
 modo vos statuerim componere. volo enim prædi-
 cere. Videtur mihi Pammenes Thebanus haud
 iniuria reprehendisse Homerum, ut amatorix rei
 ignarum: qui tribus tribubus, curias curijs adiun-
 gi iuberet. cum oporteret amatori amasium adpo-
 ni, ut tota phalanx animato devincta vinculo con-
 spiraret, Pammenem ego secutus, ita cõuiuas dispo-
 nam, non ut diuitem diuiti, iuueni iuuenem, prin-
 cipem principi, amico amicum adiungam: quæ dis-
E positio ociosa est, neque ad benevolentiam paran-
 dam augendamve quicquam cõducit. sed id quod
 vnicuique deest accommodans, homini qui de re-
 bus ad humanitatem facientibus libenter differat,
 studiosum discèdi apponam, moroso mansuetum,
 loquaci seni adolescentem audiendi auidum, glo-
 rioso subannatorem, iracundo tacitum. quod sic
 vbi diuitem conspexero munificum, excitabo ex
 angulo aliquo & ad eum adducam probum paupe-
 rem, ut tanquam è pleno poculo in vacuum aliquid
 ex illo in hunc defluat. Sophistam verò adfidere so-
 phistæ, aut poetam poetæ nolo:

F Vrit enim cantor cantorem, & egenus egenum.
 quanquam Socrates iste & modestus epos cõferen-
 tes * fomitem flammam quidem, sed periclitantur
 pulcherrima. Rixosus etiam, dicaces, & iracundos
 diuello in medium interijciens placidum aliquem,
 tanquam ad emolliendum extremorum rigorem,

deditos contra palæstræ, venationi, aut agriculturæ coniungo. Similia enim quædam inter se coniuncta pugnam cient, vt galli: aliis conuenit, vt graculis. Potiores etiam conduco in vnum, & amatores, non modo quos amor vrit mutuus, vt ait Sophocles: sed etiam qui mulieres & virgines depereunt. Eodem enim flagrantibus igni, magis inuicem coalescent, sicut ferruminatione glutinatum ferrum. nisi quidem forte eiusdem amore siue maris siue feminæ ardeant.

Cur is locus, qui consularis appellatur, in honore habeatur.

Quæstio tertia.

Secundum hæc incidit quæstio de locis. alius enim apud alios locus honoratur. vt Persis medius, quem accumbens rex occupat, videtur honestissimus: apud Græcos primus: apud Romanos medius mensæ vltimus, quem ipsi consulem vocant: apud quosdam Græcorum iuxta Pontum habitantium, vt Heracleotas, medius mensæ primus. Maxime autem de consulari loco dubitatum à nobis fuit, qui cum apud nos haberetur præcipuus, causa eius rei neque vt quia primus, neque vt quia medius esset, definiti poterat. tum quæ ei accidunt, partim non sunt propria, partim nullius videntur momenti. Tria tamen ex his quæ dicta sunt, nos mouerunt. Vnum, quod deiectis regibus consules, cum ad popularem formam omnia redigerent, se ipsos è medio & regio loco deorsum subdixerunt: ne vel ipse locus tanquam regi imperii ac potestatis reliquæ quædam molestus esset ciuibus. Secundum, quod cum duæ mensæ inuitatis tribuuntur: tertia, eiusque primus locus maxime conuiuatori congruit. ibi enim tanquam auriga aut gubernator dextre potest intueri in ministeria, & à proximis locis, non ita longe remouetur, quin compellere possit & colloqui. locus enim infra eum, vxoris est aut libetorum. qui supra, is vt par est, tribuitur conuiuatum honoratissimo. Tertium fuit, quod huius loci proprium videbatur: oportunitas nimirum ad actiones obeundas. Non enim consul Romanorum more Archiz Thebanorum polemarchi agit, vt litteris inter cœnandam aut sermone aliquo considerationem requirente oblati, tantum fatus In crastinum seria, epistolam reiciat, ac poculum Thericleum arripiat. sed in hoc ipso temporis articulo sollicitum admodum ac circumspectum se præbet. Quippe non modo

Nox incutit gubernatori, qui sapit,

Dolorem, -

vt est apud Æschylum: sed & in quouis conuiuio, quauis animi recreatione & oblectatione conuenit magistratui ac principi curare, vt & audiat, & mandet quæ opus est, & subscribat. quod vt facere possit, hunc habet locum eximium: vbi secunda mensa ad primam applicata angulus flexu suo intercapedinem facit, quæ spacium accedendi, alloquendi, & audiendi præbeat scribæ, licetori, stipatori, nuncio ab exercitu venienti: cum interim consul neque molestiam cuiquam conuiuatum exhibeat, neque ipsi obturbetur à quoquam, sed & dextram & vocem liberam habeat atque expeditam.

Ἰνὸς ἐνοχλοῦ μῦθου τῶν συμποσίων, ἀλλὰ καὶ χεῖρα καὶ φωνὴν ὑπὸ δέξιον ἔχοντι καὶ ἀκάλυτον.

A ἀλφεικούς δὲ καὶ κνηγεπικούς καὶ γεωργικούς στυάγω. τῶν γὰρ ὁμοιοτήτων, ἢ μὲν μάχης, ὡς καὶ ἀλεκτρούων ἢ δὲ ἐπιφικῆς, ὡς καὶ ἡ τῶν χροισίων. στυάγω δὲ καὶ ποιητικὸς εἰς τὸ τὸ ἐρωτικὸν, ἢ μόνον ὅσοις ἐρωτὸς δῆγμα παρῆσεν, (ὡς φησι Σοφοκλῆς) ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐπιγυαίξιν καὶ τοῖς ἐπιπαρθένοισι δακρυόμοις. ὧ γὰρ αὐτὰ θαλάμοιοι περὶ μάλλον ἀλλήλων ἀνιλήφονται, κατὰ περὶ ὁ κρολῶμοι οἰδῆτος, ἀνὴρ μὴ ἢ Δία τῶ αὐτῶ τύχων ἢ τῆς αὐτῆς ἐρώντες.

Διὰ τὴ τῶν τόπων ὁ κρολῶμοι ὑπατικός ἐξευμῶ. Πρόβλημα γ.

B

Tούτου καὶ τῶν τόπων εἰπέσε ζήτησις. ἀλλοι γὰρ ἄλλοις ἐντήμοι ἔρσας μὲν ὁ μεσαίματος, ἐφ' οὗ κατὰ κλίνεται ὁ βασιλεύς. Ἕλλησι δὲ, ὁ παρῆτος. Ρωμαίοις δὲ ὁ τῆς μέσης κλίνης, τελευταῖος, ὃν ὑπατικὸν παρῆτος ἔρσας τῶν δὲ καὶ τὸν Πόντον Ἕλλησίων εἰσίοις, ὡς καὶ Ἡρακλεώτας, ἐμπάλιν ὁ τῆς μέσης παρῆτος. ἀλλὰ καὶ τῶ γὰρ ὑπατικὸν λεγομένοισι μάλιστα διηπορέωμεν. ὧ γὰρ ἐρωτῶται τῆ ἡμῶ καὶ ἡμῶ, καὶ πῶ ἀπὸ οὗτε ὡς παρῆτος, οὐτε ὡς μέσος εἶχε, νενομισμένῳ ἐπὶ. καὶ τῶ συμβεβηκότων αὐτῶ τὰ μὲν οὐκ ἴδια τούτου μόνου, τὰ δὲ ὧδε μίας ἀξία σπουδῆς ἐφαίμετο. πῶ τῶ γὰρ λεγομένων ἐκίνει παρῆτον μὲν, ὅτι τοῖς βασιλεῖς καταλύσαντες οἱ ὑπατοί, καὶ παρῆτος ὁ δημοτικώτερον ἀπὸ τῶ μετακινήσαντες, ἐκ τῆς μέσης καὶ βασιλικῆς χώρας, ὑπατικὸν αἰσῶ κατὰ συγκροῦντες, ὡς μὴ δὲ τὸ τῆς ἀρχῆς καὶ αὐτῶ ἔξοιόσας ἐπαρῆτες εἶη τοῖς στυάγοισι. δὴ τῶ δὲ, ὅτι τῶ

u. Valmasiad uol p. 880.

C

δυοῖν κλινῶν ἀποδεδομένων τοῖς παρῆτος κλημένοισι, ἢ τῶ καὶ τῶ τῶ παρῆτος τόπος μάλιστα τῶ ἐστῶντός ἐστιν. ἐπὶ τῶ γὰρ ὡς καὶ ἡμῶ καὶ ὑπατικῆς ἐπὶ δεξιά παρῆτος πῶ ἐπιβλεψὶν ἐξικνεῖσθαι τῆς ὑπατικῆς, καὶ τὸ φιλοφρονεῖσθαι, καὶ τῶ ἀφ' ἑαυτοῦ τοῖς παρῆτος οὐκ ἀπῆρηται τῶ στυάγω τόπων. ὁ μὲν γὰρ ὑπατικὸν, ἢ γυαίξος ἢ παρῆτος ἐστῶ. ὅτ' ὑπατικὸν, εἰχῶτος τῶ μάλιστα ὑπατικῶ τῶ κλημένοισι ἀπεδοῖ, ἵνα ἐξῆς ἢ τῶ ἐστῶντός τῶ δὲ ἔχει ἴδιον ὧ τῶ τόπος ἐδοκεῖ τὸ παρῆτος πῶ παρῆτος ἀφῆτος. οὐ γὰρ ἐστῶ ὅτ' ὑπατικῶν ὑπατος, οἷος Ἀρχίας ὁ Θηβαίων πολέμῆτος, ὡς τε γραμματικῶν ἢ λόγων αὐτῶ μεταξὺ δειπνοῦσι φροῦνδος ἀξίων παρῆτος πῶ τῶν ἐπιφροῦνδος ἀμῶ, εἰς ἑὸν τὰ στυάγω, πῶ μὲν ἐπιπολιῦ παρῆτος, λαβεῖν δὲ πῶ ἡμῶ κλειον. ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῶς καὶ παρῆτος ἐμμεμαῶς ἐπὶ τοῖς τοῖς καρῆτος. οὐ γὰρ μόνον ὧ δὴνα τίκει κρολῶ τῶ στυάγω (κατὰ τὸ λεγομένοισι) πῶς βόλος, ἀλλὰ καὶ τῶ πῶ καὶ ἀξῆτος ἡδονῆ φρατηγῶ καὶ ἀρχοῖν φροῦνδος ἀξίων ἐστῶ. καὶ ἵνα ἀκροῦσά τε ἀ δὲ καὶ παρῆτος καὶ ὑπατικῶν δύνηται, τούτων ἐξῆτος ἔχει τὸν τόπον. ἐπὶ τῶ δὲ τῶ δὲ κλίνης τῶ παρῆτος στυάποῦσης, ἢ γωνία ἀφ' ἑαυτοῦ ποιοῦσα τῶ καμπῆ, δίδωσι καὶ γραμματικῶ καὶ ὑπατικῶ καὶ φύλακι σώματος καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τῶ δὲ φρατοπέδου παρῆτος, ἀφ' ἑαυτοῦ, πῶ τῶ, μῆτε πῶς ἐνοχλοῦτος αὐτῶ, μῆτε

D

E

F

Ποῖόν τινα δεῖ τὸν συμπόσιον εἶναι.

Πρόβλημα δ'.

Κράτων ὁ γαμβρὸς ἡμῶν καὶ Θεῶν ὁ ἐταῖρος ἐν τῷ πό-
 τῳ παροιμίᾳ δὲ ἔχει λαβούσης, εἴτα παυσανδρῆς,
 λόγον ἐποίησαντο περὶ τῆς συμπόσιαρχίας, οἱ μὲν οἱ
 με δεῖν ἐφαρτηθεῖν μὴ περὶ εἰδῆν ἔτος ἐκλεφθῆν πό-
 τῳ πασι, ἀλλ' αἰακαλῆν καὶ κατὰ τὴν πάλιν τῆς δὲ ἑξῆς
 πῶ νενομισμένῳ ὅτι τῆς συμπόσια καὶ ἀφ-
 ἑσμησιν ἐδόκει δὲ ταῦτα καὶ τοῖς ἄλλοις, ὥστε ἰσοῦσον ἐκ
 πότων καὶ πρὸς ἀκλήσιν ἡρέσασθαι. Ἐπεὶ τοίνυν (ἐφίλω ἐγὼ) B
 δοκεῖ ταῦτα πᾶσι, ἐμαυτὸν αἰροῦμαι συμπόσιον ἡμῶν,
 καὶ κελύω τοῖς μὲν ἄλλοις ὡς βούλονται πίνειν ἐν τῷ πα-
 ῤῥῳ, Κράτωνα δὲ καὶ Θεῶνα τοὺς εἰσηγητὰς καὶ νομοθέ-
 τας τῆς δόξης, ἐν τῷ τύπῳ βραχέως διελεῖν ὁποῖον
 ἄνα δεῖ τὸν συμπόσιον αἰρεῖσθαι, καὶ τί ποιούμενος τέ-
 λος ὁ αἰρετὴς ἔξει, καὶ πῶς ἡρεῖσθαι τοῖς ἐπι-
 πόσιον δεῖ, διελεῖσθαι, τὸν λόγον αὐτοῖς ὅτι τρέπων. μικρὰ μὲν οὖν
 ἠκίσαντο παραπομπῶν κελύοντων δὲ πότων πείθεσθαι
 τὰ δὲ ἄρχοντι, καὶ ποιεῖν τὸ πρὸς ἀπὸ μόνον, ἔφη πρῶτος
 ὁ Κράτων, ὅτι δεῖ τὸν μὲν φυλάκων ἀρχὴν, φυλακι- C
 κώπῃ (ὡς φησὶν ὁ Πλάτων) εἶναι τὸν δὲ συμπόσιον, συμ-
 ποτικώπῃ. ἐστὶ δὲ τοιοῦτος, αἰ μὴτε τῷ μεθύειν διάλω-
 πος ἢ μὴτε πρὸς τὸ πίνειν ἀπορῆσθαι. ἀλλ' ὡς ὁ Κράτων ἐ-
 λεγε Λακεδαιμονίοις γράφων, ὅτι τὰ τε ἄλλα τοῦ ἀδελ-
 φου βασιλικώτερος εἶη, καὶ φέροι καλῶς πολὺν ἀκρατον.
 ὅ,τε γὰρ παρῖνων ὑβριστεὶς καὶ ἀσχημῶν ὅ,τε αὐτὸν πότῳ πασι
 ἡφῶν, ἀπὸ τῆς, καὶ παιδαγωγεῖν μάλλον ἢ συμπόσιον ἡρεῖν
 ὅτι τῆς. ὁ μὲν οὖν Περικλῆς ὁσάκις ἠρῆ μὲν ἔρατῆρος
 ἀεὶ λέγει τὴν χλαμύδα, πρῶτος εἰώθει ἀφ' ἑλέγε-
 σθαι πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς ἰσομνησίων, Ὁρα Περικ- D
 κλῆς ἐλθόντων ἀρχῆς, Ἀθῆναιων δὲ ἑξῆς, ὅ,τ' συμπόσιον
 ἡμῶν ἐκείνα λεγέτω πρὸς αὐτὸν, φίλων δὲ ἑξῆς ἵνα
 μὴτε ἀσχημονεῖν ὅτι τρέπη, μὴτε τῆς ἡδονῆς ἀφαιρῆ. δεῖ δὲ
 καὶ αὐτοῦ τὸν δὲ πρὸς πινόντων οἴκῳ εἶναι, καὶ παιδαγ-
 μῆ ἀλλοτρίων, ἀλλ' ὅ, πῶς σὺ γὰρ κελύον πρὸς ἀμφοτέ-
 ρα. μικρὰ δὲ μάλλον, ὡς πρὸς οἶνον ἀεὶ, ἀπὸ μόνον τῆ
 φύσει πρὸς τὸ αὐτῆς. ὁ γὰρ οἶνος ἀεὶ ὅ, ἦτος εἰς τὸ μέ-
 τερον, μαλακώτερον ποίων καὶ ἀνυγρῶν. ὡς πρὸς γὰρ Ὁρα
 νοφῶν ἐλεγε τῷ Κλεάρχῳ τὸ σκυδεσπῶν καὶ ἀγροικῶν ἄλ- E
 λως ἐν ταῖς μάχαις ἡδὺ καὶ φαιδρὸν ὅτι φαιδρῶν ἀφ' ὅ
 γὰρ ἀλέον, οὕτως ὁ μὲν φύσει πικρὸς, ἀλλὰ σεμνὸς καὶ αὐτῆς
 ἐν τῷ πίνειν αἰετῆρος, ἡδὺ γίνεσθαι καὶ πρὸς φιλέτερος. ἐπὶ
 τοίνυν αὐτῷ δεῖ πρὸς εἶναι τὸ μέγιστον μὲν ἐκείνου τῆς συμ-
 ποτικῆς ἐμπείρας ἔχειν, τίνα λαμβανῆ μεταβολῆν ἐν οἴνῳ, καὶ
 πρὸς τὴν πάθος ἀκροσφαλῆς ὅ,τι, καὶ πῶς φέροι τὸν ἀκρα-
 τον. οὐ γὰρ οἴνου μὲν ὅ,τι πρὸς ὕδωρ ἕτερον ἑτέρου μίξις, ἡ οἱ
 βασιλικῶν γινώσκοντες οἰνοχόοι, νῦν μὲν πλέον, νῦν δὲ ἐ-
 λατῶν ἰσοχόοισιν. αὐτῶν δὲ πρὸς οἶνον ὅ,τι ἐστὶ ἰδία
 κρῆσις, ἡ τῷ συμπόσιον ἀρχῆν γινώσκον πρὸς ἡμῶν, καὶ γινώ-
 σκον φυλάκῃν ἵνα ὡς πρὸς ἀρμονικῆς, τὸν μὲν ὅ,τι τῶν τῆ
 πόσει, τὸν ὅ, ἀπὸ τῆς καὶ ἰσοφθόμῳ, εἰς ὁμαλότητα καὶ
 συμφωνίαν ἐκ διαφορῆς κατασῆσθαι τῆς φύσεως ὅ, πῶς μὴ κα-
 τὰ μὴ καὶ κατὰ τὸ ἴσον, ἀλλὰ κατὰ τὴν μέτρον καὶ σώμα-
 τος δυνάμει ὅ, οἰκείον ἐκείνου καὶ πρὸς φερεῖν ἀπονεμητῆν

A

Qualem oporteat esse magistrum conuiuii.

Quaestio quarta.

CRato adfinis, & Theo socius noster, quodam
 in conuiuio cum iam & ceptum esset largius
 potari, & desitum, mentionem intulerunt de magi-
 stro computationis, censueruntq; me, vt qui sertum
 gererem, non debere negligere consuetudinem iam
 fere omnino exolescentem de eo qui praesfet con-
 uiuio, sed eam in vsum reuocare. Hæc sententia ita
 placuit reliquis, vt vnuerfi cum strepitu me ad id
 cohortarentur. Ibi ego: Quando, inquam, omnibus
 vobis ita videtur, ego meipsum conuiuii modipera-
 torem constituo, iniungoque reliquis, vt in praesen-
 tia bibant suo quisque arbitrato: Cratoni autem ac
 Theoni autoribus huius decreti, atque legislatori-
 bus, vt breuiter atque sub exemplo explicent, qualis
 sit arbiter ille computationis deligendus, & in quem
 scopum intentus debeat, ac qua ratione moderari
 computationi. Ipsi viderint, quomodo inter se vices
 differendi partiri velint. Cum illi simulata tergiuer-
 satione vsi aliquantulum essent, omnes tamen iis sua-
 derent vt principi obtemperarent, & iussa exequen-
 rentur: prior ita orsus est dicere Crato. Quemadmo-
 dum Plato praefectum vigilum vult esse quàm maxi-
 me vigilem, ita inter cõuiuias is debet magister con-
 stitui, qui quàm maxime sit aptus computando. Ta-
 lis erit, qui neque obruatur facile ebrietate, & tamen
 ad bibendum sit alacris. sitque Cyri similis, qui ad
 Lacedæmonios scribens, profitebatur se cum aliis in
 rebus fratre ad regnum gerendum aptiorẽ esse, tum
 facile etiam multum meri ferre. nam & vinosus, con-
 tumeliosus fuerit & indecorus: & omnino sobrius,
 iniucundus, ac mores quã conuiuiũ regendo aptior.
 Equidem Pericles quoties praetor creatus chlamy-
 dem primum indueret, secum solebat colloqui tan-
 quam semetipsum commonefaciens, Animum ad-
 uerte Pericles, liberis hominibus imperas, Græcis
 imperas, Atheniensibus imperas. Ita noster conuiuii
 moderator secum reputabit, Amicis se praesfere: vt
 neque permittat eos turpiter agere, neque volupta-
 tibus prohibeat. Et oportet eum cum seriis bibentium
 studiis esse accommodatum, tum à iocis eorundem
 haud alienum, sed ad vtraque probe temperatum: ita
 quidem, vt boni instar vini non nihil ad austeritatem
 ingenio sit propensior. id enim vino emollietur, &
 ad mediocritatem redigetur. Atque vt Xenophon ait,
 Clearchum hominem alioqui austerum & agrestem, in
 praeliis ob audaciam iucundum hilaremque fuisse
 visum: ita qui natura non morosus, sed grauis sit
 atque austerus, inter potandum mitescens, amicior
 fit atque iucundior. Praeterea debet peritus quàm
 maxime esse, quam vniciuique conuiuiarum mutatio-
 nem vinum adferat, & ad quod affectionis genus
 procliuior sit, ac quomodo merum ferat. Non enim
 vini quidem est alius alia ad aquam contemperatio,
 quam pincernæ regii habentes cognitam, alias plus,
 alias minus aquae suffundunt: homo autem ad vinum
 non habet suum temperamentum. sed & est, & magistro
 conuiuii cognitum esse debet, ab eoque obseruari: vt
 musici in morem aliorum animos potando contentiores,
 aliorum abstunendo remissiores reddens, è diuersitate
 æquabilitatem atque consonantiam conficiat: ne
 hemina & acetabulis æqualitas aestimetur, sed
 modo quodam opportunitatis & vi corporum sua
 vniciuique vini portio tribuatur.

B

C

D

E

F

Quod si hoc difficile est, ista quidem omnino tenenda sunt arbitro bibendi communia de naturis & ætatibus. puta, quod senes facilius inebriantur quam iuvenes, qui mouentur subinde quàm quiescentes, insomniis & curis vexati, quàm qui animo quieto sunt & hilari * affatim & de * abducentes à lasciuientibus. Atque hæc qui cognita habeat, facilius ignaro decorum concordiamq; conuiuio temperando adsciscet. Illud nemo sane ignorat, magistrum conuiuii omnibus debere amicum esse conuiuis atque acceptum, cum nullo simultates aut inimicitias exercere. alioqui neque imperando tolerabilis, neque distribuendo æqualitatis obseruans, neque colludendo inculpabilis erit. Talem ergo (aiebat) tibi ego, mi Theo, conuiuii præfectum verbis tanquam è cera fictum trado. Tum Theo. Equidem, inquit, accipio virum probe & conuiuio conuenienter formatum. nescio autem an si vbique eo utar, decoraturus sim opus. * huñc mihi videtur * conuiuium * adducturum nobis: & visum iri modo concio populi temp. in sua potestate habentis, alias schola rhetorica fieri, mox ludus talarius, interdum scena & pulpitum. nisi forte non videtis inter cœnandum alios de rep. & iudiciis disputantes, alios declamitantes & scripta sua recitantes, quosdam mimis & saltatoribus præmia constituentes. Alcibiades vero & Theodorus Polytionis conuiuium pro adyto vbi homines sacris initiarentur vsurpauere, facigerationes & mysticas actiones imitando. Quæ omnia ego præfecto conuiuii nequaquam negligenda arbitror. sed & sermonibus, & spectaculis, & ludicris locum dabit iis duntaxat, quorum vsus ad scopum conuiuii pertingit. is autem est amicitia vel confirmationem vel initium voluptate quadam inter conuiuas efficere. Est enim conuiuium oblectatio inter pocula, ob gratiam in amicitiam definens. Iam cum in omnibus rebus id quod sincerum ac nulla alia re permixtum est, fastidiosum fit & damnosum, ipsa autem mixtio nisi tempestiue & modo adhibito fit, omnia turbet, & cum iucundis vtilitatem detrahat, tum vtilia molesta redigat: nimirum etiam bibentibus arbiter mixtam quandam prouidebit oblectationem. Quod ergo vulgo dici solet, iucundissimam esse nauigationem prope terram, & deambulationē iuxta mare: id huc transferet, itaque seria iocis temperabit, vt & iocantes ferium vtcunque aliquid sectentur, & rursus seria agentes animum recipiant, veluti à nausea, dum ad ludum iocumque propinquum respiciunt. Nam & risus potest ad multa vtilia accommodari, & seriæ res dulcedine aliqua temperari.

*Inter echinopodes velut asperam & inter ononin
Interdum florent mollia leucoia.*

Qui verò ludi sine seriis rebus comestatum veniunt in conuiuia, eos iubebit accurate cauere, ne fallant contumeliam, sicut altercum vino inferentes, iis quæ vocantur mandatis, vt dum balbos cantare, caluos se peccare, aut claudos saltare iubent. Sicut Agamestori Academico, cui crurum alterum tabe consumptum & exile erat, insultantes compotores, iusserunt vnumquenque vno dextro stantem in pede poculum ebibere, aut multam persolueret. cum autem ius mandandi ad ipsum peruenisset, omnes iussit ita vt ipsum viderent bibere: allataque inani testa, in eam inserto debili pede poculum exhaustit: reliqui omnes cum periculo facto prestare se id non posse viderent, multam soluerunt.

A εἰ δὲ τὸ γε δεῖξαι, κῆρα ἢ πόρως δεῖξαι, ὡς συμποσάρχῳ προσήκει τὰ κριναὶ αὐτῶν φύσεις καὶ τὰς ἡλικίας οἶον, παρεσθῆναι τὰ χον μεθύσκον νέων σαλευόμενοι, ἠρεμῆντων ἔλλυτοι ἢ καὶ πεφρονιχότες, δῖνυμον καὶ ἰλαρῶν ἀνέδλω καὶ κατὰ κέρως ἀπάροντες τῷ ἀσελγαμόντων καὶ τοιαῦτα γνώσκων μὲν τις μᾶλλον τῷ ἀγνοῦντος ἀσημοσύνην καὶ ὁμόνοιαν συμποσίῳ προσελάσσει. καὶ μὴν ὅτι γε δεῖ τὸν συμποσάρχον οἰκείως ἔχειν καὶ φιλικῶς πρὸς ἀπαντας, ὑπουλον ἢ μηδενὶ μηδὲ ἀπερῆν τῷ ἐστρωμῶν ἐξ, πτωπὶ που δῆλον. ἔτε γὰρ ὅτι τὰ τῶν ἀνεκτῶν, ἔτε ἀπονέμει ἴσος, ἔτε προσπαύζων, ὁμοίως ἀνέγκλητος ἔσαι. Τοῖσιν, ἔφη, σοί, Θεῶν ἐγὼ τὸν ἀρχόντα συμποσίῳ πλάσας, ὡς πρὸς ἐκ κηροῦ, τῷ λόγῳ τῷ ἀδιδωμι. καὶ ὁ Θεῶν, Ἀλλὰ δέχομαι μὲν (εἶπεν) ἔγω μᾶλλον ἀπειργασμένον τὸν ἀνδρα καὶ συμποτικόν, εἰ ἢ χρησόμεν καὶ πᾶν αὐτῶν, καὶ μὴ καταγινώσκω τὸ ἔργον, ἐκ οἶδα. ἔστ' ἢ μοι δοκεῖ τοιοῦτος ὢν τὸ συμπόσιον ὡς ἀληθῶς ἀξίον ἡμῶν, καὶ μὴ ὄψασθαι νῦν μὲν ἐκκλησίαν δημοκρατικὴν, νῦν ἢ ἐργαλίῳ σοφιστοῦ ἡρμοσμένην, αὐτῶν δὲ κυβερτήριον, εἶπα που σκηνῶν, καὶ θυμέλιον. ἢ γὰρ οὐχ ὁρᾶτε, τοῖς μὲν δημοαγωγῶν καὶ δικαζομένων τῷ ἀδιδῶν, τοῖς ἢ μελετῶν καὶ ἀναγνώσκοντες αὐτῶν ἵνα συληθῆματ᾽, τοῖς ἢ μίμοις καὶ ὀρχηστῶν ἀγωνοθετοῦντες; Ἀλκιβιάδης ἢ καὶ Θεόδωρος τελεσθεῖον ἐποίησαν τὸ Πολυβίου συμπόσιον, ἀπομιμούμενοι δαδουχίας καὶ ἱεροφαντίας ὢν ἑσθῆν, οἶμα, ὡς ἀρχὸν αὐτοπλέον, ἀλλὰ καὶ λόγῳ καὶ τεάμασι, καὶ παιδαῖς δάσει τὸ πον, ἐκείνοισι μόνοις ὅσα πρὸς τὸ συμποτικὸν τέλος δεῖκνύται. τὸ δὲ ἰὼ φιλίας ἐπίτασιν, ἢ ἡμέσιν δι' ἡδονῆς ἐνεργάσασθαι τοῖς παροῦσι. Διαγωγή γὰρ ἔστιν ἐν οἴῳ τὸ συμπόσιον εἰς φιλίαν ὑπὸ χάριτος τελευτῶσα. ἐπεὶ δὲ πᾶσα χρὴ πλῆσμιον, καὶ πρὸς ἀχρὸν βλαβερόν τὸ ἀκραιόν. ἢ δὲ μίξις οἷς αἰ ἐκχυρῶ καὶ μετὰ μέτρον τῷ ἀχρῶνται πρὸς ἡμασιν, ἀφαρῆται αὐτὸ, καὶ βλάβη τὰ ἡδέα καὶ λυπεῖ τὰ ὠφέλιμα. δῆλον ὅτι καὶ τοῖς πίνουσιν ὁ ὅτις αἰτίας μεμιγμένῳ ἵνα παρέξει διαγωγήν. ἀκρῶ οὖν πολλὰν λεγόντων, ὅτι πλοῦς μὲν ὁ τῷ γίνω, πρὸς παπὸς δὲ ὁ τῷ τάλαντῳ ἡδιστὸς ἔστιν. οὕτως τῷ ἀβαλεῖ τῇ ἀσπυδῇ τῶν παιδῶν, ὅπως οἶτε παίζοντες ἀμφοτέρωσιν ἀσπυδῆς πῖνος ἔχονται, καὶ πάλιν οἱ ἀσπυδάζοντες ἀνατάρρῶσιν, ὡς πρὸς οἱ ναυλιῶντες ἐξήθη εἰς τῶν παιδῶν ἀποβλέποντες. ἔστ' ἢ καὶ γέλωτι ἢ χεῖρα πρὸς πολλὰ τῷ ὠφελίμῳ, καὶ ἀσπυδῶν ἡδέων τῷ ἀχρῶν, ὡς αἰ ἐχνοπόδας καὶ αἰὰ τρηχίαν ὄνονιν φύονται μαλακῶν ἀντὶ λαχρίων. ὅσα δὲ αἰδὲ ἀσπυδῆς ἐπεισκαμάζοισι τοῖς συμποσίῳ παιδῶν, τῷ ἀχρῶν ὅτι μελῶς ἀκακῶσται πῖς συμπότας ἀλαβεῖσθαι μὴ λάθωσιν ὑβρίν καὶ ἀσελγίαν κατὰ πρὸς ὑσκούαμον λαβόντες οἶνωσιν λερημῶσι πρὸς τὰ γάμασιν ἐξυβρίζοντες, πρὸς τὰ τῶν ἀδῶν ψαλλοῖς, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς, ἢ ἀσκωλιάζειν χολοῖς. ὡς περ Ἀγαπήσει τῷ Ἀκαδημαϊκῷ λεπτόν ἐχόντι καὶ κατεφθινηκῶς τὸ σκέλος ἐπηρεάζοντες οἱ συμποταί, πάντας ἐκέλευσαν ὅτι τῷ δεξιῷ ποδὸς ἐστῶτος ἐκπῆν τὸ ποτήριον, ἢ ζήμιαν καταβαλῆν. τῷ δὲ πρὸς τῶσιν αὐτῶν εἰς αὐτὸν, ἐκέλευσε πάντας οὕτως πῖν ὡς αἰ αὐτὸν ἰδῶσι καὶ κεραμῖς κενὸν κρημῶντος, εἰς τῷ τὸν ἀσπυδῆν πόδα κατὰς ἐξέπτε τὸ ποτήριον, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, ὡς ἐφάμετο πειρωμῶσι ἀδύνατον, ἀπέπταν τῶν ζήμιαν.

χαίρει δὲν Ἀγάπησιν καὶ ποιητικῶν δὲ λόγους οὕτω καὶ ἰλα-
 ροῦς τὰς ἀμύσας, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἐπιπέτον χεῖρα παρὰ
 ἡδονῶν καὶ ὠφελείας, τὰ οἰκεία καὶ δῶρα καὶ χρησιμῶ-
 τα τὸν δρῶντα, παρὰ τῶν ἄλλων, ὡδὶ καὶ ἀσπληντοεικῆς εἰ-
 πεῖν, φιλοσόφοις λυσάμι τῶν ἀπορρημένων, ποιητικῶν παρὰ
 ἐνέγκασθαι εἰς τοὺς ἡδέως γὰρ εἰς τὸ ἕκαστος ἀγεται καὶ
 παρὰ τῶν ἄλλων ἵνα αὐτὸς αὐτῶν τυχεῖται κέραιος ὦν. ὁ μὲν
 οὖν τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς ἄθλον ὑποκέρυκος κατήν-
 γχε τὰς χερσὶν ἡδονῶν ἐξεδρόνι. συμποσίου δὲ βασι-
 λεὺς ἀγείων ἄθλον αὐτῶν γέρας παρὰ τῶν παιδῶν ἀ-
 νύβριτον εἰσηγησάμενος, καὶ τέρψιν ὠφέλιμον, καὶ γέλωτα
 μὴ μῦθου μηδὲ ὕβριτος, ἀλλὰ χαίρει καὶ φιλοφροσύνης
 ἐπαῖρον, ἐν οἷς τὰ πλείστα ναυαγῆ συμποσία, μὴ τυχόντα
 παιδαγωγίας ὀφθῆς. ἐστὶ δὲ σάφρονος ἀνδρὸς ἐρῆραι φυ-
 λάττεσθαι καὶ ὀργῆν, ἐν ἀγροῦ, τὴν ἐκ πλεονεξίας. ἐν
 γυμνασίοις καὶ παλαίστραις, ἐκ φιλοφροσύνης. ἐν δὲ δευτέρῳ
 καὶ φιλοδουμίας, ἐκ φιλοδοξίας. ἐν δὲ δειπνῶ καὶ ποτῶν
 πότον, ἐκ παιδείας ὅτι πηλὸν.

Γὰρ εἴρηται, μουσικὴν δὲ ἄρα ἔρωσ διδάσκει.
 Πρόβλημα εἶ.

Πῶς εἴρηται τὸ, -μουσικῶν δὲ ἄρα ἔρωσ διδάσκει,
 καὶ ἀμουσος ἢ ἄσπλην, ἐζητεῖτο παρὰ Σοασίῳ, Σαπ-
 φικῶν ἑταίρων ἀδέντων, ὅπου καὶ τὸν Κύκλωπα μού-
 σης δὲ φωνοῖς ἰαοῦσθαι φησι τὸν ἔρωτα Φιλῶξενος. ἐλέγη μὲν
 οὖν ὅτι παρὰ τῶν πόρτα πόλμα ὁ ἔρωσ καὶ χερνοτομίαν συγχο-
 ρῆσαι δεινός ἐστιν, ὡς παρὰ καὶ Πλάτων τὸν αὐτὸν καὶ πόρτος
 ὅτι χειρητικῶν ὠνόμασε. καὶ γὰρ λέγον ποιῆσ τὸν σιωπηλὸν, καὶ
 τὸ ἀπὸ τῆς ἀντιλήθης τὸν ἀγρυπτηλὸν, ὅτι μελῆ δὲ καὶ φιλόπονον,
 τὸ ἀμελῆ καὶ ἄθυμον. ὁ δὲ αὐτὸς πρὸς μάλισα θαυμάσιον, φει-
 δωλὸς αἰὲρ τε καὶ μικρολόγος, ἐμπροσθὶν εἰς ἔρωτα, κατὰ τὸν
 εἰς πύρ σίδηρος, ἀεθῆς καὶ μαλακῆς, ἀπαλὸς καὶ ὑγρὸς
 καὶ ἡδίων. ὥστε τοῦτ' ὁ παιζόμενον μὴ πόρτος φαίνεσθαι
 γελῶν, ὅτι παρὰ τῶν φύλλων τὸ τῶν ἔρωτων δέδεσθαι βα-
 λάντιον. ἐλέγη δὲ καὶ ὅτι τὰς μεθύειν τὸ ἔρωτ' ὁμοίον ἐστὶ
 ποιεῖν γὰρ θερμῶν καὶ ἰλαροῦ καὶ ἀφροσύνης. ἡρόδοτος
 δὲ τοιοῦτοι, παρὰ τὰς ἐπαρδοῖς καὶ συμμέτρος μάλισα φε-
 νάς ἐκφέρονται. καὶ τὸν Αἰγύλιον φασὶ τὰς τραγωδίας πί-
 νοντα ποιεῖν καὶ ἀφροσύνην. ἡ δὲ Λαμπρίας ὁ ἡμέ-
 τερος πάππος ἐν τῶν πίνειν ὄρεπκώτατος αὐτὸς αὐτοῦ καὶ
 λογιώτατος. εἰώθει δὲ λέγειν ὅτι τὰς λιβαίων τῶν ἀπλη-
 σίως ὑποθερμότητος ἀναθυμιάται. καὶ μὲν ἡδίστα τὴν
 ἔρωτ' ὁρῶντες, οὐχ ἡπτόν ἡδέως ἐγκαμιάζουσιν ἢ ὀρασι
 καὶ παρὰ τῶν πόρτα λέλος ὦν ἔρωσ, λαλίστατος ἐστὶν ἐν τοῖς
 ἐπαίνοις, αὐτοῖ τε γὰρ οὕτω πεπεισμένοι τυχεῖται, καὶ βέ-
 λονται περὶ τῶν πόρτας, ὡς καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἔρωτων.
 τὸ καὶ τὸν Λυδὸν ἐπῆρε Κανθαύλιον τῆς ἑαυτοῦ γυναι-
 κὸς ὅτι παρὰ τῶν θεατῶν εἰς τὸ δαμάπον τὸν Γύλιον. βού-
 λονται γὰρ ὑπο ἀλλων μῆτρυσθαι. διὸ καὶ γράφοντες ἐγ-
 κώμια τῶν καλῶν, ὅτι κροσοῖσιν αὐτὰ μέλει καὶ μέτροις
 καὶ ὠδαῖς, ὡς περὶ εἰκόνας χρυσῶν καλλωπίζοντες, ὅπως ἀ-
 κούηται τι μᾶλλον ὑπο πολλῶν καὶ μνημονόηται. καὶ γὰρ αὐ-
 τῶν καὶ ἀλεκτρούνα, καὶ ἄλλο τι τοῖς ἔρωτ' ὁμοίως διδάσκει,

A Scitus profecto Agamestor: atq; ita omnino cum fa-
 cilitate & hilaritate vlciscenda sunt alia. Proinde
 mandatis istis adfuescemus vti ad voluptatem & vti-
 litatem accommodate. eaq; imperare, quæ iusso sint
 familiaria, & præstari ab eo possint, præstantemque
 ornent. vt musicos iubeamus canere, oratoriam artē
 callentes dicere, philosophos quæstionem aliquam
 obscuram soluere, poetas versus recitare. Libenter
 enim vnusquisque & alacriter ad rem eam ducitur,

In qua seipso cernitur præstantior.
 Sane rex Assyriorum præconis voce præmium ei
 pollicitus est, qui nouam voluptatem aliquam exco-
 gitasset. at conuiuii rex merito præmium & hono-
 rem detulerit ei qui iocum contumeliæ purum, &
 oblectationem vtilem, risumque non momi & iniu-
 riarum, sed gratiæ & comitatis socium in conuiuiū
 introduxerit. hanc enim ad rem pleraque conuiuia
 naufragium faciunt, dum non recte gubernantur.
 Est autem hominis modesti ac prudentis iram atque
 inimicitias vitare: quarū occasiones in foro ex aua-
 ritia, in palæstra & gymnasiis è contendendi studio,
 in magistratibus & honorum petitionibus ex ambi-
 tione, in cæna atque inter pocula è iocis captatæ no-
 bis insidiantur.

C *Quomodo dictum sit, Amor docet musicam.*
Questio quinta.

Quomodo dictum sit
 -- *Musicam quidem*
Amor docet, licet fueris prius rudis:
 quæsitum est apud Sossium, cum carmina quædam
 Sapphica recitata essent. quando etiam Philoxenus
 Cyclopem camænis bene sonantibus sanasse amo-
 rem scripsit. Dictum ergo fuit, Amorem vim habere
 ad omnia audendum, & nouas res tentandum im-
 pellendi: quamobrem Plato cum nihil intentatum
 relinquere dixit. Nam & de taciturno loquacem, &
 de verecundo officiosum reddit, & de negligente
 iudustrium, de focrorde impigrum: & quod maxime
 videatur alicui mirum, tenax homo & sordidus in a-
 morem incidens, tanquam ferrum in ignem, emol-
 litur, mitiorque fit & facilior. vt iam non plane ridi-
 culum sit illud verbum, vulgo quod fertur, Aman-
 tium crumenas folio porri ligatas esse. Hoc quoque
 dictum fuit, amorem ebrietati esse similem. Facit e-
 nim calidos & hilares ac dissolutos: & qui tales sunt
 redditi, ad cantillandum vocesque mensura con-
 tentas maxime efferuntur. atque adeo Æschylum
 aiunt cum vino incaluisse tragedias scripsisse.
 Lamprias quoque auus noster inter potandum in-
 ueniendi ac disputandi facultate sibi ipsi præstabat:
 ac solebat dicere à vini calore vaporem quendam
 se, veluti à thure fit, sentire edi, quo oppleretur. Iam
 cum amafios lubentissime amatores videant, non
 minus libenter eos laudant quàm vident: & amor
 alioqui loquax, in laudando est verbosissimus.
 nam qui amant, cum sibi ipsis hoc persuaferunt,
 tum aliis persuasum volunt esse, pulcros abs se
 & bonos amari. (quæ res etiam Candaulem illum
 Lydum eo pertraxit, vt in cubile introduceret ser-
 uum, cui spectandam suam vxorem præberet.) Ipsi
 enim volunt suorum amafiorum pulcritudinis tes-
 tes esse. itaque cum laudationes scribunt, eas can-
 tilenis & versibus exornant, tanquam auro statuas,
 vt & audiantur & memorentur à pluribus. Atque et-
 iam si equū, gallum, aliudve quippiã amafio donent,

vt elegans sit & impense decoratum munus laborant. quo magis orationem, quam adulandi gratia adhibent, suauem esse volunt, nitidam, atq; elatam: qualis est poetarum. His collaudatis Sossius: Non minus commode, inquit, argumenta aliquis duxerit ex his quæ de musica scripsit Theophrastus: quem librum nuper ego legi. Is enim tria ait musicæ esse principia: dolorem, voluptatem, instinctum diuinum. quorum vnumquodvis vocem à consueto modo auersum ad canendum inclinet. Quippe gemitus dolentium ac eiulationes ad cantilenam sunt procliuës: vnde oratores in conclusionibus, & histriones in deplorationibus sensim ad succinendum videmus accedere. Et exultans animi gaudium eorum, quorum leuiora sunt ingenia, totum corpus exagitat, & ad motum corporis saltationemque numeris aptam concitat, aut (si saltandi quis ignarus sit) ad plaudendum. atque tunc exagitorum hominum videas (quod est apud Pindarum) furores, & eonclamationes cum fremitu & ceruicium iactatione. modestiores vocem duntaxat ad cantandum, grandiusque dicendum, & ad modos accommodant. Maxime autem diuinus instinctus & corpus & vocem de consueto statu modoque exturbat atque peruertit. vnde & in orgiis Bacchi numeri feruantur, & oracula peruersus à captis furore vatibus eduntur: paucosque insanientium videre est qui non sua deliria carmine & cantu enuncient. His ita habentibus, si explicatum in aperto amorem intueri velis, ac pernoscere, inuenies nullam aliam animi perturbationem vel dolores adferre acriores, vel gaudia vehementiora, vel maiores furores mentisq; abalienationes. sed animam hominis amore capti, instar Sophocleæ vrbis

*Totam refertam suffitibus & odoribus,
Pæanibus resonantemque, & ululatibus.*

Absurdum itaque non est aut mirum, si omnia principia musicæ amor in se complexus, dolorem videlicet, voluptatem, instinctum diuinum, cum alias industrius & garrulus, etiam ad condenda carmina & versus magis vlllo animi alio motu præceps sit.

*De Alexandri bibacitate.
Quæstio sexta.*

Sermo inciderat de rege Alexandro, quòd is non bibisset multum, sed inter pocula differendo cum amicis multum extraxisset temporis. Eum vanitatis conuicit Philinus ex diariis commentariis regiis, in quibus creberrime & continenter scriptum est, Hanc diem rex à computatione dormiuit: aliquando etiam, & postquam. Itaque ad venerem quoque fuit segnior, alias acer & iracundus, quæ res calorem corporis arguunt: ac dicitur corpus eius suauissime oluisse, ita vt tuniculæ fragrantia replerentur aromatum odorem æmulante. Quod ipsum etiam caliditati videtur deberi: siquidem terræ siccissima & calidissima loca thus & casiam proferunt: & fragrantiam Theophrastus nasci tradit coctione quadam humorum, quando quod noxium erat, calore excoctum fuerit atque dissipatum. Videtur autem etiam Callisthenes * in calumnia * tanquam ægrefer * cenare ob * quando etiam magnum calicem, qui Alexandri dicebatur, ad se delatum recusauit,

A καλὸν εἶναι καὶ κεκοσμημένον δι' ὀρεπῶς βούλονται καὶ περὶ τῆς δῶρον. μάλιστα δὲ λόγον κάλακα πρὸς φέροντες, ἠδὲν ἐθέλοισι φέρεσθαι καὶ γαῦρον καὶ ἀειπῶν, οἷός ὁ ποιητικὸς ἔστιν. ὁ μὲντοι Σόσιος ἐπαμείβεται ἐκείνους, εἰπὲν ὡς οὐ χεῖρον αὐτῶν πῶς ἐπιχειρήσειεν ὀρμητικῶς ἀφ' αὐτῶν Θεόφραστος εἶρηκε πρὸς μουσικῆς. καὶ γὰρ ἑνάγχος (ἔφη) τὸ βιβλίον ἀνέγνω. λέγει δὲ Θεόφραστος, μουσικῆς δὲ τρεῖς εἶδη, λύπην, ἠδονὴν, ἐπιθυσιασμόν, ὡς ἐκάστου βούτων πρὸς αὐτῶν πόντος ἐκ τῶν σιωπῆτους, καὶ ἐγκλίνοτος πρὸς φωνίῳ. αἱ τε γὰρ λύσαι τὸ γρηρὸν καὶ ἀρμητικὴν ὀλιγοσύνην εἰς ὠδίῳ ἔχουσι. διὸ καὶ τοῖς ῥήτορας ἐν τοῖς ἐπιλόγοις, καὶ τοῖς ὑποκριταῖς ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς ἀτρέμα τὰ μελωδεῖν πρὸς ἀγνῶτας ὀρμητικῶς, καὶ παρεντείνοντας τὸ φωνίῳ. αἱ τε σφοδρὰ ἀειχρήματα τῆς ψυχῆς, τῶν μὲν ἐλαφροτέρων τὰ ἦται καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἐπαίρουσι, καὶ πρὸς ἀκαλοῖσιν εἰς ἐρρυθμὸν κίνησιν ἐξαλλομένους καὶ κροβυώτων, εἰπὸν ὀρχεῖσθαι μὴ δύνανται, μάλιστα τε ἀλαλαῖ τε ὀρεινομένων ἐλαύχουσι σὺ κλονῶ, κατὰ Πίνδαρον. οἱ δὲ χαρριέντες ἐν τῶν πᾶσι βούτων ἡρόμενοι, πρὸς φωνίῳ μόνιῳ, εἰς τὸ ἀδειν καὶ φθέγεσθαι μέγα, καὶ μέλη πρὸς γίνονται. μάλιστα δὲ ὁ ἐπιθυσιασμός ἐξίτησι καὶ πρὸς αὐτῶν τρέπει τὸ, τε σῶμα καὶ πρὸς φωνίῳ τῶ σιωπῆτους καὶ κατῆσυχός. ὅθεν αἱ τε βακχεῖαι ῥυθμοῖς χροῶνται, καὶ τὸ χροῶσθαι ἐμμέτρως παρέχεται τοῖς ἐπιθυσιασμοῖς. τῶν τε μνησμένων ὀλίγοι ἰδεῖν ἔστιν αὐτῶν μέτρα καὶ ἀδῆς ληρουῦτας, οὕτω δὲ βούλων ἐχόντων, εἰ βούλων καθορᾶν ἑαυτῶν ἀπὸ τῆς ἀπύξας τὸν ἔρωτα, καὶ κατὰ μαθητῶν, ὅθεν αὐτῶν ἄλλο πάθος ἄλλοις ἔτε λύπης ὀρμητικῶς ἔχουσι, οὐτε σφοδρότερας ἀειχρησίας, οὐτε μείζονας ἐκστάσεις καὶ πρὸς ἀφροσύνας, ἀλλ' ὡς πρὸς πρὸς Σοφοκλέους πόλιν, ἰδεῖν ἔστιν αὐτῶν ἔρωτικὸν ψυχίῳ, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμουσαν, ὁμοῦ δὲ παμάνων τε καὶ φαναγμάτων. ὅθεν οὐκ ἀποπον ὅθεν φανασῶν, εἰ πάσας ὅσαι μουσικῆς εἰσιν δὲ χαί, πρὸς ἔχουσι ὁ ἔρωτος ἐν αὐτῶν καὶ σιωπῆτους, λύπην, ἠδονὴν, ἐπιθυσιασμόν, πᾶσι τε ἄλλα φιλόπονος ἔστι καὶ γάλας, εἰς τε ποίησιν μελῶν καὶ μέτρων, ὡς ὅθεν ἄλλο πάθος, ἐπιθυσιος καὶ κατῆτους.

*Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πολυποσίας.
Πρόβλημα γ'.*

Λόγος ἦν πρὸς Ἀλεξάνδρου τῶ βασιλέως, ὡς οὐ πολὺ πίνοντος, ἀλλὰ πολὺ χρόνον ἐν τῶ πίνειν καὶ ἀφῆλεσθαι τοῖς φίλοις ἔλκοντος. ἀπεδείκνυε δὲ αὐτῶν φλυαριώτας Φίλιπος ἐκ τῶ βασιλικῶν ἐφημερίδων, ἐν αἷς συνεχέσασα γέγραπται καὶ πλωστικῆς, ὅτι τῶνδε τῶν ἡμέραν ἐκ τῶ πότου ἐκάθευδεν. ἔστι δὲ ὅτι καὶ τῶν ἐφεξῆς, διὸ καὶ πρὸς τῶ σιωπῆτους δὲ γρηρῶν ἦν, ὅθεν καὶ θυμοειδῆς ἀπερ σωματικῆς ἔστι θερμότητος. λέγεται δὲ καὶ τῶ χροῶτος ἠδῶσιν ἀποπνεῖν, ὡς τε κατὰ πημπλάσαι τοὺς χροῶνισκους ἀωδίας δὲ μαλιζούσης. ὁ δοκεῖ καὶ αὐτὸ θερμότητος εἶναι. διὸ καὶ τῆς οἰκυμῆτης οἰξηρῶτατοι καὶ θερμώτατοι τὸ ποτῶν τε καὶ σιωπῆτους καὶ τὸν λιβανωτῶν ἐκ φέρουσι. πέψαι γὰρ πρὸς τῶ ὑγρῶν ὁ Θεόφραστος φησὶν ἐπιγίνεσθαι τὸ ἀωδία, ὅταν δὲ ἀρρεθῆ τὸ βλαβερὸν ὑγρῶν ὑπὸ θερμότητος δοκεῖ ὅτι Καλλιθέτης ἐν ἀφῆλοισι γέγραπται πρὸς αὐτῶν ὡς δὲ χροῶν δειπνῆν ἀφῆ τὸν πότον. ἐπεὶ καὶ κίλικα λεγομένη Ἀλεξάνδρου μεγάλῳ ἐλθοῦσαν ἐπὶ αὐτῶν, ἀπέωσατο,

Φήσας οὐκ ἐθέλειν Ἀλεξάνδρου πινῶν, Ἀσκληπιοῦ δὲ δεῖσθαι. Αὐτὰ μὲν οὖν παρὰ τῆς Ἀλεξάνδρου πολυποσίας. Μιθριδάτην δὲ, τὸν πολεμήσαντα Ρωμαίοις, ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἷς ἐπέτελε, καὶ πολυφαγίας ἀθλοῦ θείαν καὶ πολυποσίας φασί. νικῆσαι δὲ αὐτὸν ἀμφοτέρω, καὶ ὅλως πιεῖν πλείστον τῶν κατ' αὐτὸν ἀφροδισίων, διὸ καὶ Διόνυσον ἐπικληθεῖν αὐτῷ. τὸ δὲ ἡμεῖς εἰπομένην πῖναι εἰκὴ πεπισημύτων εἶναι, ὅθεν τὴν αἰτίαν τῆς ἐπικληθείας. νηπίου γὰρ ὄντος αὐτοῦ, κεραυνὸς ἐπέφλεξε τὸ σπέρμα, τὸ δὲ σώματος οὐχ ἤφατο, πλείω ὅσον ἴσχυρος πῖναι πρὸς τὴν μετώπῳ κραυμύδω ὑπὸ τῆς χύμης μύδην αὐτῷ παιδί· καὶ αὐτὸς ἠδὴ πάλιν ὅτι τὸ δωματίον ἐμπροσθεν κεραυνὸς αὐτὸν μὲν κατέπεσε καθεύδοντος, τῆς δὲ φαρέτρας ὑποκρεμαμένης διεξῆλθε τὰ βέλη πυρακτώσας. οἱ μὲν οὖν μύθους ἀπεφῆναντο πλείστον αὐτὸν ἰσχύσειν διὰ τῆς ὕδατος καὶ χύμης τραπιάς· οἱ δὲ πολλοὶ Διόνυσον αὐτὸν διὰ τῶν κεραυνοβολιῶν ὁμοίωσιν τῷ πάθῳ περὶ τὴν γῆρας. ἐκ τούτου παρὰ τῶν πολλῶν πινόντων ἡ δὲ λόγος· ἐν οἷς καὶ τὸν Πύκτιον Ἡρακλείδην ἐπέθεσαν, ὃν Ἡρακλεῖ Ἀλεξάνδρος ὑπεκρέμασεν, καὶ τοῖς πατέρας ἡμῶν ἠρόμενον. εἴτε δ' ἀπορῶν συμπτώτου ὡραμύδοντος, ἐκάλει τοὺς μὲν ὅτι πρὸς ποταμὸν, πῖναι δὲ ἐπ' ἀρείων, ἄλλους δὲ ὅτι δεῖπνον, ἐχάτους δὲ πῖνας ὅτι κῶμον. ἀπαλλαττομένων δὲ τῶν πρὸς τῶν, δὴ τῶν οὐκ ἠπῶν, εἴτε ἐφ' ἑξῆς οἱ τεῖτοι, καὶ τέταρτοι· κακίους οὐδὲν ἀλάφμα ποῖαν ἀπασιν ἐξήρει, καὶ τοὺς τεσσάρους πότους σιωδιέφερε. τῶν δὲ Δρούσῳ τῷ Τιβερίῳ Καίσαρος ἡμῶν συμβαίνοντων, ὁ πῶντος ἐν τῷ πίνῳ πρὸς τρεπτόμῳ ἰατρὸς ἐάλω τῶν πικρῶν ἀμυγδαλῶν πέντε ἢ ἕξ ἐκείσθε πρὸς ἀμυγδαλῶν, ἐνεκεν τῷ μὴ μεθύσκεσθαι· καλυθεῖς δὲ καὶ πρὸς ἀφυλαχθεῖς, οὐδὲ ὅτι μικρὸν αὐτέρεν. ἐνίοι μὲν οὖν ὄντο τὰς ἀμυγδαλίδας δηκτικόντι καὶ ρυπτικόντι χεῖν τῆς θερμότητος, ὡς τε καὶ τῶν πρὸς ὕδατος ἐφελίδας ἐξείρειν. ὅταν οὖν πρὸς ἀμυγδαλῶν, τῆ πικρότητι τοὺς πόρους ἀμύσειν, καὶ δηκτικὸν ἐμποῖν, ὑφ' οὗ τὸ ὑγρὸν κατασπῶσιν διὰ τῆς κεφαλῆς ἀφαιρῶσιν. ἡμῖν ὅ μᾶλλον ἢ τῆς πικρότητος ἐδόκει δύναμις ἀναξήραϊν καὶ δάπνηρος ὑγρῶν εἶναι· διὸ τῆ γούσει πῶντων ἐστὶ τῶν χυλῶν ὁ πικρὸς ἀδέσματος. τὰ γὰρ φλεβία τῆς γλώττης, (ὡς ὁ Γλάτων Φησί) μαλακὰ καὶ μακρότερα ὄντα, σιωτίνῃ πρὸς φῶσιν ἢ τῆς θερμότητος φύσις, ἐκ τῆς ἀμυγδαλῶν τῶν ὑγρῶν. καὶ τὰ ἔλκη τοῖς πικροῖς ὅτι χυλοῖσι φαρμάκοις, ὡς ὁ ποιητὴς Φησιν,

--- ὅτι δὲ ρίζαν βάλε πικρῶν

Χερσὶ ἀφαιρέσας ὀδύνη φάτον, ἢ οἱ ἀπάσας

Ἐξ ὀδύνας ὁ μὲν ἔλκος ἐτέρησεν, πᾶσατο δὲ αἷμα.

Ὁ γὰρ τῆ γούσει πικρὸν, τῆ δυνάμει ξηρατικόν, ὀρθῶς πρὸς ἠρόρῳσε φαίνεται ὅτι καὶ τὰ ἀφαιρέσας τῶν γυμνασίων, οἷς ἀναρπάξοι πρὸς ἰδρώτας, πικρὰ τῆ φύσει καὶ συπληκτικὸν ὄντα σφοδρότητι τῶν σφυρονοῦντος πικροῦ. οὕτως οὖν (ἐφ' ἡμῶν) πούτων ἐχόντων, εἰκότως ἢ τῶν ἀμυγδαλῶν πικρῆς βοηθεῖ πρὸς τὸν ἀκρετον, ἀναξήραϊν τῶν σώματος τὰ ἐν τῷ, καὶ οὐκ ἐάσει πῖναι φασί φλεβίας. ὡν ἀφαιρέσει φασί καὶ τὰ ἀφαιρέσει τὸ μεθύειν. τεκμήριον δὲ τῶν λόγων μέγα τὸ συμβαίνον παρὰ τῆς ἀλώπεκας. ἀν γὰρ ἀμυγδαλῶν πικρῶν φαρμάκοις μὴ ἐπιπίωσιν, ἀποδύσασθαι, τῶν ὑγρῶν ἀφαιρέσει ἐκλείποντων.

amygdalas amaras edant, neque statim aquam lambant, mori: humore illico omni consumto.

A fatus Non velle se epoto Alexandri calice, opus habere Æsculapio. Hæc ergo de bibacitate Alexandri. Mithridatem porro, qui Romanis bellum fecit, in certaminibus quæ instituit, aiunt etiam præmium proposuisse ei qui plurimum edisset, & ei qui bibisset plurimum: ipsum utriusque rei victoriam consecutum esse. omnino autem plus solitum bibere quàm quisquam eætate hominum, indeque eum Dionysi, quod est Bacchi, cognomentum reportasse. Ea quidem, inquam ego, cognomenti causa horum de numero est, quæ frustra creduntur. Nam infantis eius etiamnum cunas fulmen incendit, corpore intacto, vestigio duntaxat ignis in fronte relicto à coma comprehensi * * Cumque iam virilem attigisset ætatem, rursus illo dormiente fulmen in domicilium incidit, ac propter eum suspensam pharetram pertransiit, sagittis incensis. ex eo vates pronuntiauerunt maximam ei fore potentiam sagittaria re & leuis armaturæ exercitu. vulgo autem Bacchus appellatus est quod similia eius fulminibus accidissent. Exinde fermo fuit habitus de iis qui multum bibissent. In his pugil quoque Heraclides fuit numeratus, qui patrum nostrorum vixit memoria, diminutiue Heraclius ab Alexandrinis dictus. Is, cum ei adfiduus compotor nullus obtingeret, quosdam ad matutinam potationem, alios ad prandium, ad cœnam rursus aliquos, & tandem alios ad comestationem inuitauit, ita ut primis continuo secundi, itaque deinceps tertii & quarti succederent: ipse nulla facta intercapedine omnibus sufficiebat, quatuorq; vna computationes peragebat. Inter hos qui cum Druso Ti. Cæsaris F. vixerunt, medicum bibendo aliis omnibus palmam præripientem, deprehensum est quinque aut sex amygdalas amaras subinde ante computationem edere solitum ne inebriaretur. & prohibitum, ac ne id facere posset obseruatum, facillime à vino fuisse vitatum. Sunt qui putent amygdalides illas vim quandam mordendæ rodendoq; tergendæ carnis habere, ita ut etiam de faciebus maculas tollant ex ardore Solis contractas. eas ergo ante potationem sumtas amaritudine sua meatus vellicare ac mordere, ut sic humorem à capite deuellant, isque evaporetur. Nobis magis hoc visum est, amarorem vim exsiccandi humoremq; consumendi habere. Etenim gustatu omnium saporum iucundissimus est amarus, qui venulas linguæ (ut Plato ait) molliores ac ratiore contra naturam constringit. Sed & vulnera ut cœcant efficitur iniectis amaris, quæ siccitate sua humorem consumant. quemadmodum Homerus dixit:

Contritam manibus radicem iniecit amaram.
Omnes hac pepulit de corpore quippe dolores,
Substitit & sicco contentus vulnere sanguis.

Nam gustatu amarum quod sit, id recte dixit visicandi præditum. Videntur etiam mulierum quæ vocantur diapasmata, quibus sudores coercent, amara esse natura, & vi adstringendi prædita, vehementiæ stipanti comitante amarore. His, aiebam, sic habentibus, non abs re creditur, amaritudinem amygdalarum remedio aduersus vinum esse, cum interiora corporis exsiccans, non patiatür impleri venas, quarum distentione dicunt & conturbatione ebrietatem oboriri. Magnum autem huius rei argumentum est id, quod vulpibus vsuuenit. quæ si

Cur senes magis delectentur mero. A
Quaestio septima.

Διὰ τί μᾶλλον ἀκραιτέρω χαιροῦσι οἱ γέροντες.
Πρόβλημα ζ'.

Quaeritum fuit de senibus, cur meracior potu magis gauderent. Ii qui refrigeratam eorum corporis habitudinem & calefactu difficilem cau- sabantur, cui propterea vini meraci temperies commodius conueniret: nihil noui, sed in prom- tu quod esset, neque sufficienter vereque causam explicaret, attulerunt. Idem enim in reliquis sen- sibus contingit. Difficulus etenim mouentur, dif- ficulter qualitatibus adficiuntur, nisi ex nimia iis accidant. In causa est laxatio seu remissio tem- peramenti: quod ob languorem porro non nisi ic- tu aliquo percussum solet affici. Itaque etiam o- doratus eodem modo se habet ad odores. moue- tur enim a meris suauius. & tactus vulnera dif- * nam vulnera * accipientes * quae laboranti- bus * ssumus fit audiendi sensus. nam musici se- nescentes, fides acutius intendunt, ac durius, vel- uti ic- tum quendam adhibentes sensui contentio- rem vocis sonum. Quod enim ferro duratio ad vim roburque confert, id corpori ad sensum pra-ebet spiritus. Spiritu ergo minuente & languescen- te, ociosum ac terrenum relinquitur sensus instru- mentum, requiritque aliquid, a quo uehementius percettatur. tale autem est merum.

Cur seniores facilius litteras eminus legant.
Quaestio octaua.

Hæc nobis de proposita quaestione ita com- miniscentibus argumenta, videndi sensus re- fragari putabatur. Nam seniores cum procul ab oculis dimouet litteras, legere eas possunt, ad motas propi- nequeunt. Idque significas Aeschylus ita inquit.

* -- ipsum, non de propinquo enim
* senex sed scriba perspicuus eris.

Idem hoc Sophocles de senibus magis disertè dixit.
Tarde seni sermones accidunt enim,
Aegreque perforat as aures permeant:
Videt eminus, cacuit omnis comminus.

Si ergo sentiendi instrumeta senibus ita sunt com- parata, ut contentiore & uehementiore sensu facili- us moueantur: cur lecturi propinquam luminis circumfusionem non ferunt, sed librum ab oculis lon- gius abducunt, splendorē infringunt, aere, tanquam uinum aqua, eundiluentes. Fuerunt, qui ad hoc dicerent non luminis deminuedi gratia senes librum ab ocu- lis remouere, sed ut quasi complecteretur & conti- nerent plus lucis, aereque splendido impleret spa- cium quod oculis est & literis interiectum. Alii in eorum sententiam concesserunt, qui radios visus concurrere arbitrantur. Nam cum porrigatur ab utroque oculo turbo siue meta, (conum Graeci di- cunt) cuius apex in ipso insistet oculo, basis rem vi- sam comprehendat: probabile est aliquo usque cono- seorsim ferri istos, longius progressos concurrere, vnamque lucem efficere. quo fit ut quidquid videtur, vnicum non geminum cernatur, tamen in utroque ocu- lo conspicitur. in causa enim est conorum coitus, &

χαιρῶ ἀμφοτέρω ἀμα τοῖς ὀμμασι καταφανόμενον. αἴτια γὰρ ἡ τῶν κώνων σιώρασις εἰς αὐτὸ καὶ σύλλαμψις ἐκ δυεῖν μίαν ὄψιν ἀπειργασμένη. τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, οἱ μὲν ἐγγύς προσάγοντες τὰ γράμματα προσβύται,

Ε Ζητεῖτο περὶ τῶν γέροντων, διὰ τί μᾶλλον ἀκραιτέρω τῶν ποτῶν χαιροῦσι. οἱ μὲν οὖν καταψυγμένω τιμῷ ἐ- ξιν αὐτῶν καὶ δυσκέρματον οὔσαν οἴονται, ἀλλὰ τὸ τῆ σφοδρότητι τῆ κραιτέρας ἐναρμόττειν ἐφαίνοντο, κρινόντι καὶ πρὸς χαιρῶν, οὐχ ἰχμὸν ὅτι πρὸς τὴν αἴτια, οὐδὲ ἀληθῆς λέγοντες. καὶ γὰρ ὅτι τῶν ἄλλων ἀσθητικῶν τὸ αὐτὸ συμβέβηκε. δις κί- ητοι γὰρ εἰσι καὶ δυσμετάβλητοι πρὸς τὰς ἀπλήρεις τῶν B ποιοτήτων, ἀλλὰ μὴ κατὰ χροὶ καὶ σφοδρὰ πρὸς πέσωσιν. αἴτια δὲ ἡ τῆς ἐξέως αἰεσις. ἐκλυομένη γὰρ καὶ ἀτονούσα πληθύν- οσαι φιλῆ. ἀλλὰ τῆ γένεσι μέγιστα πρὸς δὲ κληκρῆς πρὸς οἰεταί χυμοῖς. ἢ τε ὅσφρησις αὐτῶν ὁμοία πέποιθε πρὸς τὰς ὁ- σμάς. κινεῖται γὰρ ὑπὸ τῶν ἀκρατῶν καὶ σφοδρῶν ἡδίων ἢ ὅ- ἀφῆ πρὸς τὰ ἐλκὴ δυσπαθῆς. τραύματα γὰρ οἴοτε λαμ- βάνοντες οὐ μέγα πονοῦσιν. ὁμοίωτατον ὅ γίνεται ὅτι τῆς ἀ- κρῆς. οἱ γὰρ μουσικῆ γινώσκοντες, ὅζυτερον ἀρμόζονται καὶ σκλη- ρότερον, ὅτι ὑπὸ πληθῆς καὶ τῆς σιωπῆς φωνῆς ἐχέροντες τὸ ἀσθητικόν. ὅ, πρὸ σιδήρων πρὸς ἀκμῶν σίμωμα, τούτου C σάματι πρὸς μα παρὶ χει πρὸς ἀσθητικῶν. οἰδόντος δὲ τούτου καὶ χαλῶσαστος, ὅζυτον ἀπολείπεται καὶ γὰρ δὲ τὸ ἀ- σθητικόν καὶ σφοδρῶν τῶν νύκτων, οἷον ὁ ἀκρατος, ὅτι δὲ ὁρμῶν.

Διὰ τί τὰ γράμματα πόρρωθεν οἱ προσβύτεροι μᾶλλον ἀναγιγνώσκουσιν. Πρόβλημα η'.

ΤΑΥΤΑ δὲ ἡμῶν εἰς τὸ πρὸς κείνον διρεσιλογημάτων, ἐδόκει τὸ τῆς ὀφθαλμοῦ ἀπείπειαν. οἱ γὰρ προσβύτεροι πόρρω τὰ γράμματα τῶν ὀμμάτων ἀπαρῶντες ἀναγι- γνώσκουσιν, ἐγγύθεν δὲ οὐ δύνασται. καὶ τούτου πρὸς ἀδελφῶν ὁ

D Αἰσχύλος φησὶν,
Οὐδὲ ἀποθῆν εἶδες αὐτόν, οὐ γὰρ ἐγγύθεν
Ὀρᾶς, γέρον δὲ γράμματ' ἀσθητικῶν σαφῆς.
οἰδνότερον Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ τῶν γέροντων,
Βραδεία μὲν γὰρ εἰς λόγους πρὸς βολῆ
Μόλις δὲ ἰωτὸς ἐρχεται τρυπωμῶν,
Πόρρω δὲ λάσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός. εἰ περὶ οὖν πρὸς τιμῷ ὅτι τῶν καὶ σφοδρότητα μᾶλλον ὑπακούει τῶν γέροντων ἀσθητικῶν, πᾶς εἰ τὰ ἀναγιγνώσκουσιν, τὸν ἐγγύθεν ἀπὸ φωτισμὸν ἐ φέροντες, ἀλλὰ πρὸς ἀρῶντες ἀποτέρω τὸ βιβλίον ἐκλύοισι τιμῷ λαμπαρότητα τὰ ἀέρι, κατὰ πρὸ οἶνον, ὕδατι, κατακεραυνωμένω; ἦσαν μὲν οὖν οἱ πρὸς τὸ ἐλε- ρον, ὡς ἀπαρῶσι τῶν ὀφθαλμῶν τὸ βιβλίον ἐ μαλακώτερον ὅ φως ποιούσιν, ἀλλὰ ὅτι πρὸς ἀσθητικῶν καὶ πρὸς λαμπαρό- τες ἀγγύθω πλείονα, καὶ πληρωῶτες αἰετος λαμπαρῶ τιμῷ μεταξὺ τῶν ὀμμάτων καὶ τῶν γραμμάτων χῶρον. ἔτεροι ὅ- τοῖς συμβάλλοισι τὰς ἀυγὰς πρὸς οἶνον. ἐπεὶ γὰρ ἀποτί- νεται τῶν ὀφθαλμῶν ἐκαστέρω κώνος πρὸς τὰ ὀμματα τὴν κερυφίω ἔχων, ἔδρα δὲ καὶ βάσιν ἢ πρὸς λαμπαρῶ τὸ ὄρα- μῶν, ἀλλὰ μὲν ἰσως εἰς τὴν ἰδέα τῶν κώνων ἐκαστέρω φέ- ρεσθαι ἡμῶν ὅτι ἀποτέρω, καὶ συμπεσόντες ἀλλήλοισι, ἐν ὅ φως ποιῶσι. διὸ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκαστον, ἐν οὐ δύο φαίνεται,

F καὶ πρὸ ἀμφοτέρω ἀμα τοῖς ὀμμασι καταφανόμενον. αἴτια γὰρ ἡ τῶν κώνων σιώρασις εἰς αὐτὸ καὶ σύλλαμψις ἐκ δυεῖν μίαν ὄψιν ἀπειργασμένη. τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, οἱ μὲν ἐγγύς προσάγοντες τὰ γράμματα προσβύται,

μηδέπω τῶν αἰγῶν συγκεχυμένων, δι᾽ ἔλαττα χειρὶ ὅπτι
πλαῖοντες, ἀδυνάτουν ὅπι λαμβάνονται. οἱ δὲ ἀποτέρω
περθεμένοι, μεμιγμένε φῶς ἢ ἢ πολλὰ γελονότος, μάλ-
λον δὲ ἀκρίβειαν, ὡς ἄρ' οἱ τὴν ὀμὴν χερσὶν κατέχοντες ὅ-
τι ἑτέρα μὴ δύνανται. Λαμπρίας δὲ ὁ ἀδελφὸς τῷ Γε-
ρω ὕμνιον ἐκ ἀνέγνωκεν διφύαση ἑμπεσῶν, ὅτι τοῖς περθε-
πέπυσιν ἀποτῶ ὄρατων εἰδέσιν περθε τῶν ὄρα δὲ μὲν ὄρα δὲ μὲν, ἀ πὴν ὄ-
πον μὲν ἀπὸ χερσὶν μεγάλα καὶ παχυμερῆ ὄρα τοῖς γέροντας ἐγ-
γύθεν ὅπι περθετῆ βραδυποροῦ καὶ σκληρῶν ἔχοντας τῶν ὄ-
ρασιν, αἰετῶν τῶν ὄρασιν, καὶ λαβόντων ὄρασηματα,
τὰ μὲν γὰρ περθετῆ καὶ ἀποπιπῆ, τὰ καὶ λεπτὰ περθε-
περθετῆ τοῖς ὄρασιν, ἀλύπως καὶ ὁμαλῶς εἰσαρμύθη τοῖς
πόροισι, ὡς τε ἦτον περθετῆ ὄρασιν, μάλλον ἀπὸ λαμβάνεαυ.
καὶ γὰρ αἱ τῶν αἰθῶν ὀσμῆ, πόρρωθεν δὴ ἀδύρατα περθετῆ ὄ-
ρασιν αἱ δὲ τὰ μὲν ἐγγύθεν ἀγαθὰ περθετῆ ὄρασιν, ἐκ οὗτω κατὰ-
ρῶν ὄρασιν ἀκροῦ ὄρα δὲ ἀπὸ πᾶσι, ὅτι πολλὰ τῶν γελῶν
καὶ ἰολερῶν σωμαποφύρα τῆ ὄρασιν, καὶ ἀφ' ὅρασιν τὴν δὴ
δῖαν ἐγγύθεν λαμβάνουμένω δὴ δὲ ἄπῳθεν, τὰ μὲν ἰολερὰ
καὶ γελῶν περθετῆ καὶ ὄρασιν, τὸ δὲ εἰλικρινὲς καὶ θερ-
μὸν αὐτῶ ὄρα λεπτότητος ἀφ' ὄρασιν περθετῆ τῶν αἰθῶ-
ρασιν. ἡμεῖς δὲ τῷ Γλατωνικῶν οὐ φουρόντες ὄρασιν, λέγ-
ουμένω ὅτι πρὸς τῶν ὀμῶν ἀνερίδες ἑκπιπῶν ἀπακί-
ναται περθετῆ τὰ σώματα φῶτι, καὶ λαμβάνει σύμπηξιν,
ὡς ἴδεν δὲ ἀμφοῖν σῶμα διόλου συμπηξί, ἡμέραται. κεράν-
ουται ὄρα ἑτέρον ἑτέρω συμμετείας λόγῳ τε καὶ ποσότητος. καὶ
γὰρ ἀπακίναται δὴ ἴσῳ ὄρα ὄρα ὄρα τῶν ὄρασιν, ἀλλ'
ἀπὸ ἀμφοῖν ἑὲ μίσην ἀρμύρα καὶ κρινωνία σωμαχθέντων
μία δὴ ἀμφοῖν ἀπὸ τελεσίωαι, ὄρασιν δὴ τῶν παρηλίκων
εἴτε ῥόμα καὶ περθετῆ ὄρασιν τὸ ὄρα τῆς κερῆς περθετῆ ὄρασιν,
εἴτε πρὸς φῶς δὲ, εἴτε ἀνερίδες καὶ ἀδύρατα, καὶ
γίνεται κεράσιν περθετῆ αὐτὸ τὰ ὄρασιν, ὄρα δὲ μίση, ἀλλὰ φτο-
ρα καὶ σύγκρισις, αἱ μὴ μακρῶν τὰ γράμματα τῶν ὀμῶ-
ρων ἀπακίναται, ἑκλύωσι τῶν ὄρα λαμβάνετῆ τῶν φῶ-
τος, ὡς τε μὴ πολλῶν, μὴ δὲ ἀκροῦ, ἀλλ' ὁμοιοπαθη καὶ
σύμμετρον ἀπὸ τῆσιν περθετῆ τῶν ὄρασιν. ὅ δὲ καὶ τῶν ὄρασιν
νυκτινομα τῶν ζώων παρηλίκων ἀπὸ ὄρασιν ἢ γὰρ ὄρασιν αἰ-
τά, ὄρα τῶν μεθμερινῶν φῶτος ἀδύρατα οὐσα, κατὰ κλύ-
ζεται καὶ κεράσιν τῶν δὴ ἀμφοῖν περθετῆ πολὺ καὶ ἰσχυρῶν
ἀδύρατα καὶ ὀλίγησιν ὄρασιν, κεράσιν ουδὴ περθετῆ δὲ ὄρασιν
εὐρῶ καὶ λεπτιῶν ὄρασιν ἀδύρατα ἀνερίδες καὶ σύμμετρον
δὴ ὄρασιν, ὡς τε κρινωνί καὶ σωμαχθέντων τῶν αἰθῶρασιν.

Διὰ τὴν τῶν πολίμαμαλλον ἢ τῶν θαλασσίω πλωέ-
ται τὰ ἱμάτια. Γερόβλημα θ.

Θεῶν ὄραμαλικῶν, ἐστὶ τῶν ὄρασιν ὄρα μετεία
Φλάρω, περθετῆ Θεμιστοκλέα τῶν Σπαικὸν διηπόρησε
πὶ δὴ ποτε Χρῦσιππος ἐν πολλοῖς τῶν ὄρα λόγων ἀ-
τόπων ὄρα τῶν ὄρασιν, οἷον ὄρα τὸ τῶν ἀλμυρῶν βρέχεται,
γλυκύτερον γίνασθαι καὶ τῶν ὄρασιν τοῖς πόχους ἦτον ὄρα-
κρῶν τοῖς βία ἀφ' ὄρασιν ἢ τοῖς ἀτρέμα ἀφ' ὄρασιν. καὶ
τὸ ἰσχυρῶσιν ὄρασιν ἢ περθετῆ ὄρασιν. ὄρα δὲ
ὄρασιν ἀπὸ τῶν αἰθῶ ἀπὸ τῶν ὄρασιν. ὄρα Θεμιστοκλῆς εἰπὼν ὅτι τῶν
τα Χρῦσιππος ἄλλως ἐπὶ τῶν ὄρα δειγματος λόγῳ περθετῆ
το, ὄρα δὴ ὄρα καὶ ἀλόγως περθετῆ τῶν εἰκότας ἀλίσκομένων,
καὶ πάλιν ἀπὸ τῶν τῶν ὄρα τὸ εἶκος, ὄρα τῶν ὄρασιν.

A conis nondum in vnum coniunctis, utroq; seor-
sim attingentes remvidendam, imbecillius appre-
hendunt. longius autem ab oculis eas intuētes, lu-
ce iam amplificata & confusa in vna, subtilius per-
uident: tanquam duab. manibus id tenētes, quod
vna non possunt. Lamprias autē * Hieronymum
* non legit * ingenii præstantiam incidēs:
quod iis quæ à visibilibus accidunt * ad oculū
visu percepta, primum quidē feruntur crassa &
magna: itaq; senibus ob propinquitatē obturbant,
quorum oculi duriores sunt & tardius penetran-
tur. Cum autem in aerem efferuntur, interuallo
B iam facto, terrestres partes defringuntur atq; deci-
dunt: tenues ad visum accedunt, & equaliter ac si-
ne molestia meatibus applicantur, vt minus turba-
ti, facilius apprehendant. Nam florū etiam odores
longius accidentes, suauiores sunt: si nimis prope
florem admoucas, non ita pura sincerave est fra-
grantia: cuius rei causa est, quod terrestria ac tur-
bida multa vna cum odore exhalant, eumq; hau-
stum in propinquovitiānt. si vero remoucas florē
aliquantum, terrestria decidunt: quod sincerum
est & calidum, id ob suam tenuitatē ad sensus in-
strumentum pefertur. Nos autē Platonicum secu-
ti principium dicemus spiritum lucis similem ex
C oculis excidere, & cum luce quæ circa corpus est
commisceri, ac cum ea conciescere, ita vt ex am-
bobus vnum fiat corpus consentiens. Porro mix-
tio ea fit vnius cum altero, ratione proportionis
cuiusdam ac certæ quantitatis. nō enim debet al-
terum ab altero superatum aboleri, sed ex ambo-
bus in medium quoddam harmonia & cōmunio-
ne redactis vnavis confici. Quæ cum sint, proue-
sta ætate hominibus, siue fluxus appellari debet
siue spiritus lucidus, id quod per pupillam fertur,
siue lux, cum sit imbecillius iam & languidius, nō
temperatur neq; commiscetur cum re videnda,
D sed perit atq; confunditur: nisi litteras ii longius
ab oculis abducentes, nimium lucis splendorem
langufaciant, vt non nimia & sincera, sed mode-
rata ac proportione consentiens oculo occurrat.
Atq; ea causa est etiam, quod animalia quædam
noctu vident. Visus enim eorum diurna luce,
cum sit imbecillius, obuiuitur, cum non possit cum
magna & valida luce facultas exilis & languida
comisceri: cum obscura autem luce & tenui,
qualis est stellarum, fulgorem sufficiētem misce-
ri & proportione ei respondentem emittunt: vt
hac temperatione visio possit fieri.

E *Cur aqua potabili magis eluantur vestes, quam marina. Quæstio nona.*

Theo grammaticus, cum in conuiuio essemus
apud Metrium Florum, ē Themistocle Stoī-
co quæsiuit: Quidnam causæ esset, quod Chry-
sippus tam copiosa facta eorum quæ absurda
rationive aduersa videntur mentione, (vt quod
salsamentum si rigetur aqua marina, sic dulcius,
quod lana pexa minus facile vi diuellitur, quam
sensim dissoluitur: quod qui ieiunarunt, lentius e-
dunt quam qui ante aliquid comederunt) nullam
F vlliū horū causam reddidisset, Respōdit Themī-
stocles, Chrysippum obiter hæc & vt exempla pro-
tulisse: vt corrigeret nos, qui facile & absq; ratio-
ne probabilibus saltē capi, ac contra quidquid
speciem veri apertam nō habet, auersari solemus.

Tibi vero, addebat, mi homo, quæ causa est de his rebus dispendendi? Nam si tantus nobis causarum inquisitor & confiderator ades, non est quod tam longe à tibi propriis diuertat regionibus. verum hoc expedi, cur Homerus Nausicaâ fecerit in fluuio, non in mari lauante, quod tamen erat in propinquo. cum quidem appareat marinam aquam calidiorem esse & pellucidiorē, ac maiore vi tergendæ præditam. Ibi Theo, Atqui hanc, inquit, abs te propositam quæstionem iam pridē Aristoteles explicauit. Etenim mari permixtæ sunt partes asperæ atque terrestres, vnde ei falsugo. Atque ideo mare & facilius fert natantes, & onera sustinet: cum dulcis aqua ob leuitatem & imbecillitatem iis cedat. Ideo aqua dulcis, vt quæ sincera sit, & impermixta, facile in vestes sua tenuitate penetrat, rursusque perfluens magis quam marina maculas eluit. Aut est, cur non videatur tibi Aristoteles hoc probabiliter dixisse? Probabiliter, sane, inquam ego, at non vere. Video enim cinerem quoque, & lapides, aut iis deficientibus puluerem aquæ iniici, vt crassior fiat. nimirum quod terrestria ob asperitatem magis valeant ad eluendas sordes: cum aqua per sese id ob tenuitatem minus efficere possit. Ergo maris crassities non * * * propter acrimoniam. ea enim meatibus referendis sordes secum aufert. Omne autem pingue, difficulter eluitur, & nauium facit. Pingue autem est mare: idque in causa esse puto, quod aqua eius non bene eluit. Pinguem vero esse aquam marinam, ipse Aristoteles docuit. nam ipso teste & salibus inest pingue quippiam: & lucernæ melius ardent sale iniecto: & iniecta in flammam aqua marina vna exardescit: neque vlla est alia aqua quæ perinde incendatur. vtque mea fert sententia, idcirco etiam est calidissima. Sed & calia suppeditat ratio. Finis lotionis est exsiccatio, & maxime purum videtur, quod est maxime exsiccatum. oportet autem humorem qui eluat, vna cum sordibus abire, sicut veratrum cum vitiosis humoribus quos expurgat. At dulcem aquam, eo quia leuis est, Sol facile extrahit. falsa in meatibus inhærescens, ob asperitatem difficiliter resiccari rem patitur. Nihil dicis, inquit Theo. nam eodem in libro Aristoteles affirmat, qui in mari lauerint, eos celerius siccati si in Sole steterint, quam qui in dulci aqua. Dicit vero, inquam ego. sed existimabam te Homero potius crediturum, qui contrariam sententiam pronunciat. Nam apud hunc Vlysses à naufragio Nausicaæ occurrens,

Terribilis visu, falsæ fædatus aquæ vitæ ancillis eius hæc dicit.

Vos hinc auferte ancilla, mihi dum salis acrem

Abluero de corpore aquam. --

cumque in fluuium descendisset,

A capite extersit spumam maris. --

Et vero ingeniosissime poeta sensit quid hac in re eueniat. Qui enim è mari emergunt, ii si in Sole stent, tenuissimum & leuissimum humoris quod est, à calore dissipatur: quod autem falsum est & asperum, id relictum inhæret corporibus, falsugo quædam concreta: donec potabili ac dulci eluatur aqua.

A Σὺ δὲ (ἔφη) βέλτε, τί πρῶτον ἀπὸ τούτων ἀφορεῖν; εἰ γὰρ ἡμῖν αἴτιον ζητητικὸς καὶ θεωρητικὸς γένεσας, μὴ μακρὰν οὕτως ἀποσκύου τῷ ἰδίῳ. ἀλλ' εἰπέ δι' ἡμῶν αἰῶν Ὀμηροῦ ἐν ποταμῷ πλωύουσαι, ὅσα ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ περὶ ἐγὼ οὕση, τῷ Ναυσικαῖα πεποίηκε, καὶ τοὶ θερμότερα γὰρ καὶ ἀφαιερέτα εἰκὸς ἢ ῥυπτικώτερα εἶναι. καὶ ὁ Θεὸν, Ἀλλὰ τὸ γὰρ (εἶπε) τὰ γεώδεις Ἀριστοτέλης πάλαι ἀγαλλέουκεν, ὁ πρὸ βέλτε ἡμῖν. καὶ γὰρ τῇ θαλάττῃ τὸ τεραχὺ καὶ γεώδες ἐνδιδέσονται, καὶ τὸ ποιεῖ τὴν ἀλυκότητα μεμιγμένον. ἢ καὶ μάλλον ἢ θαλάττῃ τοὺς τενηχομήρους ἐξαναφέρει, καὶ γὰρ τὰ βάρη, τῷ γλυκέος ἐνδιδότος ἀφ' αὐφότητος καὶ ἀδένειαν. ἐστὶ γὰρ ἀμικτον καὶ καθαρόν· ὅθεν ἐνδύεται ἀφ' ἀλεπτότητα, καὶ διεξιὼν πρὸ θαλάττης μάλλον ἐκτῆκε τὰς κηλίδας. ἢ οὐ δοκεῖ σοι ποδοπιθανῶς λέγειν Ἀριστοτέλης; Πιθανῶς, (ἔφω ἐγὼ) οὐ μὲν ἀληθῶς. ὅρα γὰρ ὅτι καὶ τέφρα καὶ λίθοις, καὶ μὴ παρῆ δὲ ταῦτα, κνηροτάτῃ πολλὰς παχυνοῖσι τὸ ὕδωρ, ὡς μάλλον τῷ γενρῶν τῇ τεραχύντῃ καταπλωῖν διωαμῶν τὸν ῥύπον· αὐτὸ δὲ τῷ ὕδατος ἀφ' ἀλεπτότητα καὶ ἀδένειαν οὐχ ὁμοίως ποδο δραντος. τὸ μὲν οὖν παχυμερές τῆς θαλάττης οὐ καλῶς εἶπε ποδο ποτε ποιεῖν, ἀπὸ τῆς πρὸς τῷ καθαροῖν ἔχον τῷ δειμύτητα. καὶ γὰρ αὐτῇ τοῖς πόροις ἀνασομοδο καὶ αἰοίρουσα κατασύρει τὸν ῥύπον. ἐπεὶ δὲ πρὸ τὸ λιπαρὸν δυσὲκ πλυτὸν ἐστὶ, καὶ κηλίδας ποιεῖ; λιπαρὰ δὲ ἢ θαλάττα, ποδο δὲ αἴτιον εἶναι μάλις τῷ μὴ καλῶς πλωῖν. ὅτι δὲ ἐστὶ λιπαρὰ, καὶ αὐτὸς εἴρηκεν Ἀριστοτέλης. οἴτε γὰρ ἄλλες λίπος ἔχοσι καὶ τοῖς λύχνους βέλτιον παρέχοσι χομῶντες· αὐτῇ τε ἢ θαλάττῃ πρὸς ραινομένηταις φλαξίσι σωκελάμπει, καὶ κηλεται μάλις τῷ ὕδατων ὅ θαλάττης· ὡς δὲ ἐγὼ φημι, ἀφ' αὐφότητος καὶ θερμότητος ἐστὶν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ἄλλον ἔσπον, ἐπεὶ τῆς πλυσεως τέλος ἢ ἐξέσπασίς ἐστὶ, καὶ μάλις φαίνεται καθαρόν τὸ μάλις ἐπὶ γινόμενον. δεῖ δὲ τὸ πλωῖν ὑγρὸν ἐπὶ ῥύπον ἄχρως σωκελεθῆναι, ὡς ἄρ' αὐτῷ νοσημαῖ τὸν ἐλλέβορον. τὸ μὲν οὖν γλυκὺ ῥαδίως ὁ ἥλιος ἐξάγει ἀφ' αὐφότητος τὸ δὲ ἀλμυρὸν ἐπισχομῶν τοῖς πόροις ἔχει τεραχύντῃ δυσξέσπασίς ἐστὶ. καὶ ὁ Θεὸν ἔσπολαβῶν, οὐ δὲν (ἔφη) λέγεις. Ἀριστοτέλης γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ φησὶ, τοῖς ἐν θαλάττῃ λουσαμένοις, πάχον ἀποξηραίνεσθαι τῷ γλυκέσι χησομῶν, ἀπὸ ἢ ἡλίῳ τῷσι. λέγει γὰρ (εἶπον) ἀλλ' ἄμην σε μάλλον Ὀμηρὸν τὰναντία λέγουσι περὶ οὗσιν. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς μὲν τὸν ναυάγιον ἐπιτυγχάνει τῇ Ναυσικαῖα σμερδαλέως ὀφθῆναι· κεκαχωμῶρος ἀλμῆ καὶ πρὸς τῷ ξεραιπαιίδας φησὶν, Ἀμφίπολοι γῆθ' οὕτω ἀπόσπασθαι, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἀλμῶν ὁμοίῳ ἀπολούσομαι. καὶ τὰς δὲ εἰς τὸν πεταμόν, Ἐκ κεφαλῆς ἔσμηχεν ἀλῶς χυρόν ἔσφραυῶς τῷ ποιητῷ τὸ γινόμενον σωκελεχῶς. ἔσται γὰρ ἐκ τῆς θαλάττης ἀναδιώτες ἐν τῷ ἡλίῳ τῷσι, τὸ λεπτότατον καὶ αὐφώτατον τῆς ὑγρασίας ἢ θερμότης διεφόρησε. τὸ δὲ ἀλμυρὸν αὐτὸ καὶ τεραχὺ καταλειφθέν ἐφίσταται, καὶ παραμῶνι τοῖς σώμασιν ἀλῶδης ἐπίπαρος, μέγρι αὐτὸ ποτήμιον καὶ γλυκεῖ καὶ κηλῶσιν.

Διὰ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς Ἀθήνησιν ἐστὶν ποτε τὸν χρόνον ἔκεινον ὕστατον.

Περὶ βλημῶν. ι.

A Quare Athenis chorus Acontidis, (sive Aiacae) tribus nunquam ultimo loco ponatur.

Questio decima.

ΕΝ δὲ τῆς Σεραπίωνος ἑπικυκλίους, ὅτε τῆς Λεοντίδι φυλῆς τὸν χρόνον Διφίλοστος ἐπέκεινεν, ἐστὼ μὲν ἡμῖν, ἅτε δὴ καὶ Φιλέτας οὗσι δημοποιήταις, οἰκείοι λόγοι τῆς ἐκείνου φιλοματίας παρησαν. ἔσχε γὰρ ὁ ἀγὼν ἐπιτονησάτω ἀμιλλαν, ἀγωνοθετοῦτος ἐπιδόξως καὶ μεγαλοπρεπῶς Φιλοπάππου τῆ βασιλείας, ταῖς φυλαῖς ὁμοῦ πάσης χρησίουτος. ἐτύγχανε δὲ σιωπεστώμενος ἡμῖν, καὶ τῶν παλαιῶν τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ἀκούων, Διφίλοστος φιλοματίας οὐχ ἦπρον ἢ φιλοματίας. περὶ βλημῶν δὲ πρὸς τὸν Μάρκου τῆς γραμματικῆς. Νεανθῆ τὸν Κυζικηνὸν ἔφη λέγειν ἐν τοῖς ἑξήκοντα μυθικοῖς, ὅτι τῆς Αἰαντίδος φυλῆς γέρας ὑπῆρχε τὸ μὴ κείνα τὸν αὐτῆς χρόνον ἔσχετον. ὁ μὲν (ἔφη) πρὸς ἀποδόξιστον ἰσορίας ἀναφέρει εἰς τὸ πρῶτον νοθεύει, περὶ αἰτίας αἰτίας ἐν κρινῶ πάντῃ ζητήσας. εἰπόντος δὲ τῆς ἐταίρου Μίλωνος, Ἀνδρῶν ψευδὸς ἢ τὸ λεγόμενον. Οὐδὲν (ἔφη) δεινὸν ὁ Φιλοπάππου, εἰ τὸ αὐτὸ πεισόμεθα Δημοκρίτου ὅτι σὺ Διφίλοστος καὶ γὰρ ἐκείνος (ὡς εἶπε) βῶλον σίκκου, ὡς ἐφάνη μελιτώδης ὁ χυμὸς, ἠρώτησε τίς Διφίλοστος ὅπως περὶ αἰτίας τῆς δὲ κηπὸν ἵνα φραζούσης, ἐκέλευσεν Ἐξαναστῆς ἠγεῖσθαι καὶ δεικνύειν τὸν τόπον. ταυμάζοντος δὲ τοῦ γυναικῶς, καὶ πρὸς τὸν βούλεται, Τίς αἰτία (ἔφη) δεῖ με τῆς γλυκύτητος εὐρεῖν εὐρήσω δὲ τῶν χροῖς ἡρόμενος θεατής. Κατάκεισε δὲ (τὸ γυναικῶν εἶπε μειδιών) ἐγὼ γὰρ ἀγνοήσασα τὸν σίκκου εἰς ἀγέρον ἐτέμνω μεμελιτωμένον. ὁ δὲ ὡς περὶ ἀφροσύνης, Ἀπέκλασας, (εἶπε) καὶ ὅθεν ἦπρον ἐπιτήσομαι τὰ λόγῳ, καὶ ζητήσω τίς αἰτία, ὡς δὲ οἰκείου καὶ συγγενεῖς οὗσης τῶν σικκῶ τῆς γλυκύτητος. οὐκ οὐ μὴ δὲ ἡμεῖς τῶν Νεανθῶν ἐν οἰοῖς ἀγέρον ἀποδράσεως ποιησόμεθα περὶ αἰτίας ἐγγυμνάσασθαι γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο χρῆσιμον ὁ λόγος παρέξει. πρῶτος οὖν ὁ μάλιστ' ἐρήσασα περὶ τῆς Φυλῆς ἐγκωμιάζειν, εἶπε καλὸν περὶ δόξασα αὐτῆς ὡς ἦρχεν ἀναλεγεμένους. καὶ γὰρ ὁ Μαραθῶν εἰς μέσον εἶλκετο, δῆμος ὡν ἐκείνης τῆς φυλῆς, καὶ τῶν περὶ Ἀρμόδιον Αἰαντίδας ἀπέφαινον Ἀφιδναῖος γὰρ δὴ τὸν δῆμον γελοῖος. Γλαυκίας δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ ὁ δεξιὸν κέρας Αἰαντίδας τῆς ἐν Μαραθῶνι περὶ αἰτίας ἀποδοθῆναι ταῖς Αἰσχίλου εἰς τῶν μεθόρια ἐλεγκτίας ἐπιστοῦτο, ἠγωνισμένου τῶν μέγιστον ἐκείνου ἐπιφανῶς. ἐπὶ δὲ καὶ Καλλιμάχου ἀπεδείκνυε τὸν πολέμῳρον ἐξ ἐκείνης οἷα τῆς φυλῆς, ὅς αὐτὸν τε παρέσχεν ἀριστον ἀνδρα, καὶ τῆς μάχης μετὰ γὰρ Μιλτιάδην ἀπώτατος κατέστη, σύμψηφος ἐκείνου ἡρόμενος ἐγὼ δὲ τῶν Γλαυκίας περὶ αἰτίας, ὅτι καὶ τῆς ψήφισμα καὶ ὁ τοῖς Ἀθῆναῖος ἐξήγαγε, τῆς Αἰαντίδος φυλῆς περὶ αἰτίας γράφει, καὶ ὅτι περὶ τὴν ἐν Πλαταιῶν μέγιστον βίδοκμήσειεν ἢ φυλῆ μάλιστα. δὲ καὶ ταῖς σφαιρίσιν ὠμφαις τῶν ἐπικυκλίων καὶ πυθόχρησον ἀπῆρξεν Αἰαντίδα θυσίαν εἰς Κιθαιρώνια, τῆς πόλεως τὸ ἱερεῖον καὶ τὰ ἄλλα παρεχούσης ἀδούσι. ἀλλ' ὅρας (ἔφη) ὅτι πολλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις φυλαῖς ὡς ἀρχῆς, καὶ περὶ τῶν γὰρ τῶν ἐμῶν

Cum celebrarem Serapionis victoriam, qui choro Leontidis tribus vicerat, quem ipse instruxisset, exceptis conuiuio nobis, ut qui in ciuitatem tribumque illam essemus adsciti, accommodata praesenti ambitioni disputatio incidit. Fuerat enim certatum acerrima contentione, splendide ac magnifice praemia disponere Philopappo, Imperatore autem omnibus tribubus ex aequo sumtus praebente. Is Philopappus tum forte vna in conuiuio adfuit, de rebus antiquis quaedam narrans, quaedam inaudiens, non minus humanitatis causa, quam ob discendi studium. Proposuit autem tunc Marcus grammaticus tale quidpiam de quo dispiceretur. Neanthē Cyzicenum in iis quae perscripisset de fabulosis urbium asserere, hunc Acontidi tribui honorem eximium habitum fuisse, ut nunquam choro ipsius vltimus locus assignaretur. * igitur dicebat * historiae * Quod si id genuinum non est, proposita sit in medium omnibus causae indagatio. **H**ec cum Milo socius dixisset, Quid si mendacium isthuc est? Philopappus: Nihil (inquit) mali est si ob studium cognoscendi nobis idem eueniat, quod sapienti illi Democrito. is enim cum forte ficum ederet, saporque mel referre videretur, quae fuit e famula, vnde emisset. cumque ea horum quendam nominasset, eo iussit se (nam de mensa illico surrexerat) adduci, sibi que locum monstrari. mirante muliercula, & quid sibi vellet interrogante: Oportet, inquit, me causam dulcedinis inuenire, quod fiet loco a me conspecto. tum subridens illa, Adside, ait, mensae. ipsa enim, imprudens in vase quod melle imbutum fuerat, ficus posueram. tum philosophus indignabundus, Enecasti me, inquit. & tamen meditabor, causamque inquiram, quod dulcedo ficui a natura est attributa. Nos quoque itidem Neanthis leuitatem in rebus nonnullis non vsurpabimus pro subterfugendi disputationem occasione. nam, ut nihil vtile aliud, saltem exercitationis copiam ista praebit. Ex eo vniuersi ad laudandam illam tribum sese dederunt, conquisitis quaeunque ad gloriam ei parandam viderentur conducere. Venit enim in medium Marathon, pagus seu curia illius tribus: & Harmodius Acontidibus adscriptus fuit, qui curia scilicet Aphidnae fuisse. Glaucias autem orator in acie quoque apud Marathonem cornu dextrum huic tribui fuisse datum ex elegiis Aeschyli (quas ille, qui magna cum gloria illud praelium obiisset, postea solo verso conscripsit) demonstrabat. quin & Callimachum polemarchum arguebat ex ea fuisse tribu: qui & praeclarissime sese gessit, & post Miltiadem, cui suffragatus erat, maxime autor illius fuit pugnae. His a Glaucia dictis ego id adieci, Decretum etiam, cuius vi Athenienses in praelium eduxit Miltiades, factum fuisse praerogatiuam tenente Acontide tribu: & Plataica pugna maxime nobilem fuisse eiusdem tribus virtutem. itaque etiam eandem tribum sacrificium Sphragitidibus nymphis oraculo Delphico praecipuum pro victoria gratias agendi causa, in Citharonem adduxisse, hostiam & reliqua praebente ciuitate. Sed vides, aiebam, etiam reliquis tribubus multa esse eximia, mea praecipue:

nam Leontidem me dicere intelligitis, quæ gloria nulli concedit. Proinde considerate, an nō hoc sit probabilius, id ad demulcendam delinendamq; Aiæ, à qua Acontidi tribui nomen est, iracundiam, esse institutum. Non enim facile patitur Telamonis F. se posteriore loco haberi, sed ob iram & contendendi studium paratus est quiduis in quofuis conari. Is ergo ne difficilis & implacabilis esset, visum fuit quod ei posthabito molestissimum erat futurum præcauere, & ita rem temperare, vt tribus ipsius nunquam vltimo loco poneretur.

A ἴτε δὴ τὴν Λεοντίδα μηδεμίᾳ δόξῃ ὑφιεμύλω. σκοπεῖτε δὲ μή τι πιθανώτερον λέγεται τὸ πρῶτον τῶ ἐπιπέδου τῆ φυλῆς καὶ τῶ ἀείψωσι (εἶ) τὸ γινώσκον. ἔγδ' ἀχολος ἐνεγκεῖν ἦται ὁ Τελαμώνιος, ἀλλ' οἷος ἀφειδὲν πρῶτον ὑπὲρ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἵνα οὐ μὴ χαλεπὸς ἦ μηδὲ ἀπρῶτον ἡμιτος, ἐδξέτ' ἠπίης ἀφελὲν τὸ δυσχερέστατον εἰς τὴν ἐσχάτῃ χῶσαν, μηδέποτε τὴν φυλῆν αὐτὴν κατὰ βαλόντας.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, id est Coniualium disputationum, Liber secundus.

Quanam sint quaestiones, qui sales conuiuio de sententia Xenophontis magis minusve conuenientes. Questio prima.

Orum quæ ad cœnas & conuiuia apparantur, Soffi Senecio, quædam necessariū habent ordinē, vt vinum, cibi, opsonia, ac stragula nimirum vestes & mēsa: alia voluptatis gratia sūt introducta, vsu nullo, vt auditi

ones, spectacula, scurræ: quib. vt presentibus delectantur cōuiuæ, ita absentib. citra molestiā carēt, neq; conuiuū eo nomine tanquam minus perfectū culpant. Ita etiam sermonū alii à moderatis hominibus ad vsu conuiuiorū adhibētur: alios admittunt considerationē probabilē habētes & loco magis quā fistula aut barbitū cōuenientes: quorū exēpla admixta etiam præcedēs liber habet. prioris generis, An philosophandū sit inter pocula, An loca ad signare conuiuus rex, aut accūbere suo vnum quēq; arbitratu finire debeat * talia posterioris, Cur amatores ad poeticam sint procliuēs, De tribu Acontide. Horū ego illa voco ad conuiuium pertinentia, hæc cōmuni nomine coniuualia. sunt autē conscripta promiscue, non distincte, sed vt memoria suggererat. Neq; debet mirum videri lectoribus, si hæc tibi inscribentes, quædam prædictorū ex tuis colloquiis conduximus. nam si disciplina recordationē non faciat, tamen hæc sepe in idē concurrunt. Cum autē in singulos libros quæstiones sint decē à nobis collocatæ, hoc in libro ea prima est, quam nobis Xenophon Socraticus quodammodo suggestit. Ait enim Gobiam à Cyro cœna exceptum cum alios Persarum mores fuisse admiratum, tum quod talia inuicem interrogabant, qualia interrogari quam non interrogari erat iucundius: & talibus impetebant se mutuo false dictis, quibus impeti quam non impeti erat suauius. Nam si nōnulli laudando offendunt: cur non summam admirationem mereatur illorum faceta calliditas, quorum etiā sales voluptati essent iis in quos deprimebantur. Excipiens ergo Patris nos, * Quam vellem, aiebat audire istæ interrogationes cuius generis ac modi essēt. Non n. exigua mihi pars dexteritatis in cōsuecēdo est accurata sciētia & obseruatio interrogādi ac iocādi.

γάρ τι μικρόν (ἐφησε) τῆς ἀμιλλικῆς μόριον, ἢ πῶς τὰ ἐρωτήσεις καὶ τὰ παιδιας τῶ ἐρμελεύς ὀπίστημι καὶ τήρησις.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τί ἐστὶν ἡ Ξενοφῶν πρῶτον ἡδίων ἐρωτῶσθαι Φησὶ καὶ σκοπεῖσθαι, ἢ μή. Πρόβλημα α.

ΩΝ εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια πρῶτον ἀναγκαστικῶν, ὡς Σίσιππος Σενεκίων, ἀναγκαστικῶν ἐχθρῶν, ὡς τῶ οἷος καὶ στίβου καὶ ἄλλων, καὶ ερωτησθαι δηλαδὴ καὶ τρέπεσθαι τὰ δὲ ἐπεισόδια γέροντες ἡδονῆς ἐνεκεν, χρεῖας μὴ συνηγορήσας, ὡς τῶ ἀκεράματτα καὶ θεάματα, καὶ γελωτοποιός τις ἐκ Καλλίας Φίλιππος, οἷος παρῆσι μὲν ἡδονῆς, μὴ παρόντα δὲ ἔπανο ποιοῦσιν ἐδὲ ἀπαύσασθαι τὴν συνοσίαν ὡς εὐδένερον ἔχουσαν. ἔτω δὲ καὶ τῶ λόγων τοῖς μὲν ὅτι χρεῖα τῆ πῶς τὰ συμπόσια πρῶτον ἀναγκαστικῶν οἱ μέτεροι, τοὺς δὲ ἄλλοις δέχονται θεωρεῖαι πιθανῶν, καὶ τὰ κερῶν

μαῖλλον αὐτῶν καὶ βαρβίτου ἀρέπουσιν ἐχολίας. ὦν καὶ τὸ πρῶτον ἡμῶν βιβλίον εἶχε μεμιγμένα δείγματα, τῶ μὲν πρῶτον ἡμῶν τὸ πῶς τῶ φιλοσοφῆν πρῶτον, καὶ πῶς τῶ δὲ ἀνεμῆν αὐτῶν, ἢ τοῖς δεῖπνοῖς ἐφίενται τὰς κλίσεις, τὰ τοιαῦτα τῶ δὲ πρῶτον πῶς τῶ πρῶτον ἐρωτῶσθαι ποικίλους εἶ, καὶ πῶς τῶ Αἰακίδος φυλῆς, καλῶ δὲ τὰ καὶ αὐτὸς τὰ συμποσιακά. τὰ δὲ ἐκάτερα, καὶ τῶ συμποσιακά. ἀπορῶδω δὲ ἀναγκαστικῶν, καὶ οὐ ἀναγκαστικῶν, ἀλλ' ὡς ἐκάστον εἰς μνημῶν ἦλθεν. οὐδεὶ δὲ θαυμάζειν τῶ ἀναγκαστικῶν, εἰ σοὶ πρῶτον φωνοῦντες ἵνα τῶ πρῶτον ἡμῶν, ἢ ἔπειτα σοὶ

συνηγορήσιν. καὶ γὰρ αἱ ἀμετρήσις ἀναμνήσεις μὴ ποιῶσι, πολλάκις εἰς τὰ τὸ τὰ μαθητῶν δὲ ἀναμνήσεσθαι κατῆσθαι. Δέκα δὲ προβλημάτων εἰς ἕκαστον νεμεμητῶν βιβλίον, ἐν πύτῃ πρῶτον ὅτιν, ὄν τρέπον ἵνα Ξενοφῶν ὁ Σακερικῆς ἡμῶν πρῶτον ἐβλήκε. τὸν γὰρ Γωβρύαν Φησὶ συνηγοροῦντα τῶ Κύρω, τὰ τε ἄλλα θαυμάζειν τῶ Περσῶν, καὶ ὅτι τοιαῦτα μὲν ἀλλήλοισ ἐπρωτῶν οἷα ἡδίων ἢ ἐρωτῶσθαι, ἢ μή, καὶ ὡς ἐσκωπῶν οἷα σκωφῶν ἡδίων ἢ μή, εἰ γὰρ ἐπαγοῦντες ἔτεροι πολλάκις, καὶ πρῶτον, πῶς οὐκ ἄξιον ἢ ἀγαθὰ τῶ δὲ τρέπεσθαι ἐκείνων καὶ τῶ σῶσιν, ὦν καὶ τὰ σκώματα

τα τοῖς σκωπολόγοις ἡδονῶν καὶ χάριν παρῆχε; δεχόμενος οὐ μὲν Σάπας, ἡδὲως αἰετῶν πηχῶν, τὰ τοιαῦτα ἐρωτήματα ποίου ἡμῶν εἶη, καὶ τίς αὐτῶν τύπος. Οὐ

Gaudent etiam interrogati de latis amicorū successibus, de filiorum profectibus in studio litterarum, in agendis causis, in amicitis regum. Lubentius etiam & alacrius narrant interrogati inimicorum & maleuolorum dedecora, damna, ac damnationes conuictorū sceleris, & in res aduersas delapforum: quod facere vltro cauent, ne videantur alienis malis gaudere. Iucundius etiā est venatori, si de canib. percunctere, aut certaminum studiosum de gymniciis ludis, vel amatorem de formosis. religiosus & sacrificādi studiosus narrare solet somnia, & quas res oraculi, ominis, victimæ adiuuētō, deorumq; propicia voluntate p̄sperere peregerit. Senes, ēt si narratio omnino nihil ad rem factura sit, tamen delectant qui ex ipsis aliquid quærunt, gratiāq; ineunt eorū dicendi voluntate excitanda.

*Dic mihi Nelide verum clarissime Nestor,
Qua periisse scias ingentem Agamemnona morte?
Tunc Menelaus ubi fuit? Argos Achaicum an illum
Illo non tenuit tum tempore? --*

simul de multis rebus interrogat, & occasiones varia differendi suggerit. secus quam nonnulli, qui necessitate circumscribentes, & in arctū responsa cogentes, suauissima senes oblectatione defraudant. Vniuerse autē qui voluptatem malunt quam molestiam offerre, huiusmodi proponunt q̄stiones, quarum responsis non vituperatio, sed laus, non odium aut inuidia, sed beneuolentia & gratia auditorum comitetur. Atq; hæc quidem de interrogatōibus. Salibus autem qui nequit caute, artificiose, ac tempestiue uti, omnino iis abstineat censeo. Sicut enim in lubrico loco etiā ij subuertunt, qui tantum in transcurso attingunt: ita in vino quæuis oratio non satis comoda occasionem nobis peccādi præbet. Est, cum salib. magis quam conuictis exagitamur. cum hæc ab ira inconsulto p̄ficisci sæpe videamus: illos non à necessitate, sed studio cōtumeliæ & malignitate. & in vniuersum differere * magis quam nugantibus succensimus * Quod autem omnino * aderit. * sales conuictum autem * esse, & factum dedita opera atque cum apparatu. Qui enim falsamentarium te appellet, is palam conuictum facit. qui dicat, Meminimus te cubito nares emungere, false pungit. Et Cicero ad Octauium, qui ex Africa oriundus videbatur, orante ipso dicentem se non audire, Atqui aiebat, aurē habes perforatā. Et Melanthius cū à comico poeta derideretur, dicebat: reddis mihi symbolū non debitum. Magis autem sales seu dicteria (Græcū scomma sic explicemus) mordent, q̄ instar hamatorū telorum diutius inhaerent. molestaq; est morsis oblectatio elegantiae grata audientibus. nam voluptatē ex dicto capientes, credere * vituperare dicenti * enim est * peccati præ- * scomma est autore Theophrasto. Itaq; auditor à se id q̄ deerat suspicioni adiicit, tanq̄ sciens & credens. Qui. n. ridet & delectatur dicto Theocriti ad quendā qui furari vestes videbatur, & ex ipso q̄rebat iretne ad cenā, dicentis iturū se, sed ibi ēt dormiturū: is confirmanti crimē similis est. Itaq; intempestiua iaciens dicteria etiā præsentis malignitatis quodā cōtagio inficit, tanq̄ gaudentes aliorum contumeliis. Enimvero præclara illa Lacedæmone inter alias hæc fuit disciplina, false dictis alios imperere citra molestiā: & æquo animo dicteria ferre. nā si quis iniquius ferret: alter statim mordendi finē faciebat. Quomodo itaq; nō sit difficile dicteriū inuenire gratū ei qui incessitū:

A χείριστοι δὲ καὶ πρὸς φίλων ἀτυχεύωντων ἐρωτώμενοι, καὶ περὶ παιδῶν παροτρυνόντων ἐν μαθήμασι, συνηθειῶν, ἢ φιλικῶν βασιλέων. ἐξήραν ὅτι καὶ δυσμενῶν οὐκ εὖ καὶ βλάβας, καὶ καταδίκας ἐξελείψεντων καὶ σφαλέντων, ἢ διὸν ἐρωτώμενοι καὶ παροτρυνόμενοι ἐξαγγέλλουσιν αὐτοῖς ὅτι αὐτῶν οὐκ ἔστι, φυλακτόμενοι δόξαν ὅτι χαίρουσιν ἐκείνων. ἢ διὸν ὅτι καὶ περὶ κυνῶν αἰδρα θηροφιλῶν ἐρωτῶν, καὶ φιλαθλητῶν περὶ γυμνικῶν ἀγώνων, καὶ περὶ κελῶν ἐρωτῶν. ὁ δὲ ἀσεβῆς καὶ φιλοθύτης, διηγηματικὸς οὐκ εὖ καὶ ὅσα χρῆσάμενος ἢ φήμας, ἢ ἱεροῖς, ἢ θεῶν ἀμύμνητα, καὶ τῶν ἄλλων, ἢ δὲ ὡς αὐτῶν καὶ περὶ τῶν ἐρωτῶν. **B** τῶν δὲ τοῖς ὅτι παροτρυνόμενοι καὶ μηδὲν ἢ διηγησῶν ἢ παροτρυνόμενοι, περὶ ὧν οἱ ἐρωτῶντες χρῆσιζοῦν, καὶ κινῶσι βλασφημίας. Ὡς Νέστωρ Νηληϊάδης, οὗ δὲ ἀληθῆς ἐνίστατο, Ἦ δὲ ἔστιν Ἀτρεΐδης; - Ποῦ Μενέλαος ἐστίν; - Ἦ δὲ ἔστιν Ἀργεῖος ἢ ἔστιν Ἀχαιῶν; πολλὰ ἐρωτῶν ἄμα καὶ πολλῶν λόγων ἀφορμὰς παροτρυνόμενος, ὅς, ὡς περὶ ἐνιοὶ, συγγέλλοντες εἰς τὸ ἀναγκάσαι αὐτὸν καὶ σκευαυνοῦντες (ὡς ἀποκρίσεως ἀφαιρῶν) τὴν γερωντικῆς διατριβῆς ὅτι ἦδιστον. ὅλως ὅτι οἱ θελοῦντες ἀφραδίην μᾶλλον ἢ λυπεΐν, τοιαύτας ἐρωτήσεις παροτρυνόμενοι ὡς ἀποκρίσειν ἔχοντες, ἀλλ' ἔπαμος, ὅς δὲ μῖσος ἢ νέμεσις, ἀλλ' ἄνοια καὶ χάρις ἐπέτατο ὡς τὸ ἀκασάντων. ταῦτα μὲν οὖν τὰ περὶ τῶν ἐρωτῶν. σκώμματος ὅτι τὰ μὴ διωκόμενα μετ' ἀλαστορίας καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀπειρῶν, περὶ τὰ πασι ἀφεκτέον. ὡς περὶ γὰρ τῶν ἐν ὀλιγοφρονίᾳ τόπων καὶ ἡρώων ἐκ τῶν ἀδρομῆς μόνον, ἀνατρέψουσιν, οὕτως ἐν οἴνῳ παρὰ πᾶσαν ἀφορμὴν λόγου μὴ κατὰ τὴν μαγνητικὴν ὅτι σφαλῶς ἐχόμενοι. τοῖς ὅτι σκώμμασι ἐστὶν ὅτε μᾶλλον ἢ τῶν λοιδορίας ἐκκινούμεθα, ὅτι μὲν ὑπὸ ὀργῆς πολλὰς ἀβελήτως ὀρώντες γινόμενοι, ὅτι δὲ, ὡς ἐκ ἀναγκῶν, ἀλλ' ἔργον ἕβρεως καὶ κακῆς, παροτρυνόμενοι καὶ κατὰ τὸν ἀφελῆσαι τοῖς δῆμοις μᾶλλον ἢ τοῖς **D** φλυαροῖσι χαλεπαίνοντες. δῆλον γὰρ ὅτι ὅλως δῆγμα πᾶσι παροτρυνόμενοι τὰ σκώμματι. λοιδορία ὅτι ὑβριστικῶν συμβαίνει ὅτι καὶ περὶ τῶν ἐκ τῶν ἀσκαθῶν. ὁ γὰρ εἰπὼν ταχυροπῶν, αὐτὸν ἐλοιδορήσει. ὁ δὲ φήσας, Μεμνήμεθα σε τὰ βραχίονι ἀπομυθόμενοι, ἔσκωψε. καὶ Κικέρων παρὰ τὸν Ὀκταβίον ἐκ Λιβύης ὅτι δοκῶντα, λέγοντος δὲ αὐτῶν φάσκοντα μὴ ἀκῆν, καὶ μὲν τρυπητῶν (ἴφην) ἔχοντες ὅτι. καὶ Μελαγρῆτος ὑπὸ τῶν καμωδοποιῶν κατὰ γλώσσας, ἔφη, Οὐκ ὀφείλομεν μοι ἀποδίδως ἔρανον. μᾶλλον ἔν τὰ σκώμματα δάκνη, κατὰ τὸν τὰ παρηκίερωμένα μέλη πλείονα χρόνον ἐμμένοντα καὶ λυπεῖ τῶν σκωφθέντων. ἢ τέρψις τῆς κομψότητι, καὶ ἡδυνῆ τῶν παρῶν. ἢ δὲ μὲν γὰρ ὅτι ἐκ τῶν ἀδρομῶν, πικρῶν δοκῶν τὰ ὅτι τὰ ἀσκαθῶν λέγονται. ὁ γὰρ δισμὸς γὰρ ἐστὶν τὸ ἀμύμνητα παρεσηματισμῶν ὅτι σκώμμα, κατὰ τὸ Θεόφραστον. ὅταν δὲ αὐτῶν τῶν ἀνομιῶν παροτρυνόμενοι ὁ ἀκῆσας ὅτι εἰδῶς καὶ πικρῶν. ὁ γὰρ γλασῶν καὶ ἡδῆς, ὅτι Θεοκρίτος παρὰ τὸν δόκωντα λωποδυτεῖν, ἐρωτῶντα ὅτι αὐτὸν εἰ ὅτι δῆπρον βαδίζεις, φήσαντες βαδίζεις, ἐκεί μὲν τοὶ κατὰ τὸν βεβασιωῦν τὸ ἀσκαθὸν ὁμοίως ἐστὶ. δὲ καὶ παροτρυνόμενοι πᾶσι τῶν παρῶν ὅτι σκώπων τῶν ἀμύμνητος, κακῆς, ὡς ἐφῆδοντο καὶ σκευαυνοῦντες. ἐν τῇ κατὰ Λακεδαιμόνι τῶν μαθημάτων ἐδοκῆ, ὅτι σκώπειν ἀλύπως, καὶ σκωπόμενον φέρειν. εἰ δὲ τις ἀπειποι σκωπόμενος, ἀλλ' ὅτι σκώπων ἐπέτατο. πῶς οὖν οὐ χαλεπὸν εἶναι σκώμμα τὰ σκωπόμενα κατὰ τὸν ἀμύμνητον,

ὅπου καὶ ὁ μὴ λυποῦν τὸ σκώμματος, οὐ τῆς τυχεύσεως ἐμ-
 πειρίας καὶ δεξιότητις ὄντι. οὐ μὲν ἄλλὰ παρὰ μοι δοκεῖ
 τὰ λυποῦντα τῶν ἐπιχοῦν σκώμματα, τοῖς μακρὰν ἔστι τῆς
 διαβολῆς ἠδὲν ἰσχυρὰ καὶ χαλεπὴ ποιῆν. οἷον Ἐπιφάνη τὸ ἔσφα-
 ρον καὶ ἔσφαρ δασυ σκείνον, ὡς παιδικὰ τῆ Σαμβαύλα
 σκωπόμενον εἰσαγαγεῖν μετὰ παιδείας, καὶ Κοίντος ἡμετέρη μέ-
 μνηται, ἐν ἀσθενείᾳ τῆς χεῖρας ἔχον ψυχρὰς λέγροντες, Αὐ-
 φίδιος Μόδετος, Ἀμάμιον (ἔφη) θερμὰς ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας
 κελύμικας αὐτῶν. ἔπο γὰρ ἐκείνῳ μὲν γέλωτα καὶ εὐχέουσαν πα-
 ρέχε, κλέπτη δ' αὐτοπάτω λαιδόρημα καὶ ὀνήδος ἰού. δὲ καὶ Κρι-
 τώβουλον ὁ Σωκράτης ἐπὶ τῶν παλαιῶν ὄντων παρὰ λέγει με-
 νος εἰς σύγκρισιν διμορφίας, ἐπαίξεν, ἐκ ἐχθλῶτα. καὶ Σω-
 κράτι πάλιν Ἀλκιβιάδης ἐσκώπειν εἰς τὴν λουπίαν τὸ παρὰ
 Ἀγάθωνος. ἠδὲν τῶν βασιλέων τοῖς λεγρομένοις ὡς εἰς πείνη-
 τας αὐτοῖς καὶ ἰδιώτας, ὡς παρὰ τὸ Φιλίππου σκωφθεὶς ὁ πα-
 ρεσίτης εἶπεν, Οὐκ ἐγὼ σε βέβω. τὰ γὰρ ἐπὶ τῶν παλαιῶν
 λέγοντες, ἐμφανίοντα τὰ παρὰ τῶν παλαιῶν. δεῖ δ' ὁμολογεῖν
 μὲν καὶ βεβαίως παρὰ τῶν παλαιῶν πηχέουσαν εἰ δ' μὴ, τὸ λεγρομένον
 τοῦ αὐτοῦ ἀμφισβητήσιμον ἔχει τὸ ἔσφαρ. ὁ γὰρ τὰ πᾶν
 πλοῖον τῶν δεινῶν ἐπαίξεν λέγων, ἢ τὸ ὑδροπότιον καὶ σά-
 φρονα παρὰ τῶν καὶ μεθύειν, ἢ τὸν δὲ δάπανον καὶ μεγαλο-
 παρῆ καὶ χρευστικόν, κίμβικα καὶ κίμινον παρὰ τῶν παλαιῶν, ἢ τὸ
 ἐν σιωπῆ καὶ πολιτείᾳ μέγαν ἀπειλῶν ἐν ἀγρῶ λή-
 ψα, εὐχέουσαν καὶ μειδίαμα παρὰ τῶν ἔσφαρ. ὁ Κόρος ἐν οἷς ἔ-
 λείπετο ἐπαίρων, εἰς τῶν παλαιῶν ἐγένετο παρὰ τῶν παλαιῶν,
 καὶ κελύμικος. καὶ Ἰσμενίας τῆς ἡσυχίας παρὰ τῶν παλαιῶν, ὡς
 ἐκ ἐκαλλιέρῃ παρὰ τῶν παλαιῶν τῶν αὐτοῖς ὁ μιθωπάτωρος ἠύ-
 λησε γέλωτος ἀπὸ τῶν παλαιῶν τῶν παλαιῶν, ἔστιν (ἔφη) ὁ κε-
 λύμικος αὐτοῖς ἠδὲν ὅτι Ἰσμενίας γέλωτας, Ἀλλ' ἐ-
 μὲν μὲν αὐτοῖς ἠδὲν ὅτι Ἰσμενίας γέλωτας, Ἀλλ' ἐ-
 λαγύνα ἀπεύδοντος ἐδέξατο τῆς ἡσυχίας. ἐπὶ τοῖνυν οἱ τὰ χρε-
 σα τῶν παλαιῶν τοῖς λαιδόρημα ὀνόμασι μετὰ
 παιδείας κελύμικος, ἀν' ἐμμελῶς ποιῶσιν, αὐτῶν μᾶλλον
 διαφραίνουσι τῶν ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἐπαρῶντων, καὶ γὰρ δάκρυ-
 σι μᾶλλον οἱ δὲ τῶν παλαιῶν ὀνειδίζοντες, ὡς οἱ τῶν πονη-
 ροῖς, Ἀεισιδαίς, καὶ τῶν δειλοῖς, Ἀχιλλεὺς κελύμικος. καὶ
 ὁ τῶν Σοφοκλέους Οιδίπυος, Ταύτης Κρέων ὁ πῖτος οὐ ξαρ-
 χῆς φίλος. ἀπὸ τῶν παλαιῶν εἶπε ἄνθρωπος εἶναι εἰρωνείας τὸ παρὰ
 τῶν παλαιῶν, ὡς καὶ Σωκράτης ἐχέουσαν, τὸ Ἀντιθένοιο τὸ
 φιλοπότιον καὶ σιωπῆ καὶ ἀγρῶν εἰς ἄνοιαν, ματρο-
 πείαν καὶ σιωπῆ καὶ ἀγρῶν ὀνομάσας. Κεράτιπα δὲ
 τὸν φιλοσόφον εἰς πᾶσαν οἰκίαν εἰσόντα μετὰ τιμῆς καὶ φιλο-
 φροσύνης δεχομένων, ἡρεπεροῦντι ἐκάλου. ποιεῖ δ'
 ἄλλοι σκώμμα καὶ μεμψίς ἐμφανίοντα χαλεπῶς. ὡς Διο-
 γρηῆς παρὰ Ἀντιθένοιο ἔλεγε, Ὅς μερᾶ κητ' ἡμπεχε
 καὶ ζῆλον καὶ Πτωχὸν ἠρέσθαι καὶ δόμῳ δάσαστον. οὐ γὰρ
 αὐτὸς οἰκίαν πῖτος ἰού λέγων, ὅς με σοφὸν καὶ αὐτάρκη καὶ
 μακάριον ἐποίησε. καὶ ὁ Λάκων, ἀκαπνα εὐλα τῶν γυ-
 μνασιάρχῳ παρὰ τῶν παλαιῶν παρὰ τῶν παλαιῶν ἐγκαλεῖν, ἔλεγε,
 δι' ὃν ὁδὸν ἀποδακρῦσαι γέροντι ἡμῖν. καὶ τὸν δειπνίζον-
 τα καὶ ἡμέραν ἀδραποδιστὴν κελύμικος καὶ τίραννον, δι' ὃν ἐ-
 τῶν ποσῶν οὐχ ἔωρακε πῶν ἑαυτοῦ τρεπίζου. καὶ ὁ
 λέγων παρὰ τῶν βασιλέων ἐπιβεβουλομένης ἀφῆρησθαι
 πῶν γοῦν καὶ τὸν ὕπνον, πλούσιος γέροντος ἐκ πείνης.
 καὶ εἰς αἰδοσίαν δρέψας ἀπὸ τῶν Αἰσχύλου κελύμικος,

A quando etiam citra molestiam false dicto impete-
 re, haud vulgaris est peritiæ & dexteritatis. Verum
 enimvero primum ea mihi videntur dictoria, quæ
 fontibus molestiam adferunt, voluptatem ali-
 quam adferre & grata esse iis qui procul à culpa &
 crimine absunt. Vt cum Xenophon per iocum
 introducit turpissimum hirsutissimumque illum,
 pro amasio Sambaulæ vexatum. Et cum Quintus
 noster in morbo diceret, manus sibi esse frigidas:
 Aufidius Modestus: atqui, inquit calidas eas è pro-
 uincia reportauisti. hoc enim Quinto sane risum
 mouit, & oblectationi fuit: pro consuli autem furi
B opprobrium fuisset & conuicium. Itaque etiam
 Critobulū formosissimum Socrates ad certamen
 pulcritudinis prouocans, iocabatur, non subfan-
 nabat. itemque Socratem Alcibiades false nota-
 bat de riuallitate propter Agathonem. Reges quo-
 que delectantur iis quæ in ipsos tanquam paupe-
 res & priuatos dicuntur. vt cum dicitur impetu-
 tus à Philippo mensæ affecla dixit, An non ego te
 alo: Quippe mala quæ non adsunt obiectantes, in-
 terim arguunt bona quæ adsunt. Oportet autem
C certo & constanter boni aliquid adesse: alioqui id
 quod dicitur, ambiguum & controuersam habe-
 bit significationem. Nam qui prædiuiti minetur
 se creditores eius ipsi immisurum, aut abstemium
 vel temperantem ebrium esse ac per vinum pec-
 care dicat, vel liberali ac magnifico sordidi & cu-
 minifectoris nomen imponat, aut in patrociniis
 ac gerenda rep. magnum in foro se reum peractu-
 rum iaceter: ridendi materiam atq; hilaritatis præ-
 buerit. Ita Cyrus amicos ad earum prouocans cer-
 tamina rerum, in quibus inferior erat, comis fuit
 atque gratiosus. Ismenias cum tibiis caneret ad sa-
 crificium, neq; litaretur, qui conduxerat tibias ei
 ademit, atq; ipse ridicule cecinit. cumq; id corona
D reprehenderet, Diuinitus, inquit, est canere gra-
 tiose, ibi subridens Ismenias, Imo, ait, me canente
 dii oblectati moram produxerunt: tu autem vt mis-
 sos ipsos faceres, propere sacrificium acceperunt.
 Porro qui bonas res per iocum nominibus pro-
 brosis adficiunt, id si accurate agant, magis dele-
 ctant quam qui aperte laudant. sicut magis etiam
 morident, qui honestis nominibus in conuitiando
 vtuntur: vt qui improbos Aristidæ, timidus Achil-
 lis nomine appellant. sic & Oedipus apud Sopho-
 clem:
Huius fidelis amicus ab initio Creon.
E Huic simulationi ab altera parte respondet ea quæ
 in laudando versatur. Hac vsus Socrates, Anisthe-
 nis in conciliandis hominum studiis & amore so-
 lertiam, lenocinium & conductionem appellabat.
 Cratetem autē philosophū, qui in omnes intrans-
 domos amanter & honorifice excipiebatur, Ostia-
 pertorem vocabant. Elegans dicitur etiam fit,
 cum vituperationi gratiarum actio adiicitur. sic
 Diogenes de Antisthene dicebat:
Mihi qui caput velauit, & vi perpulit
Mendicus essem vti, atq; extorris adibus.
F Et Laco gymnasi præfecto qui ligna non fuman-
 tia præbuerat, id se vitio dare simulans, Horū causa,
 inquit, apud vos non licuit lacrymare. Sic ille, qui
 conuiciū quotidie præbentē plagiarium vocabat
 & tyrannum, per quem tot annis suam nō vidisset
 mentem, & qui factus è paupere diues à rege, per
 insidias sibi aiebat ocium & somnū esse crepta. Et
 si quis inuersione vsus incuset Æschyli Cabeiros

quod aceto carituri essent domum fabricati: quod ipsi erant per iocum minati. Hæc enim magis tangunt, acrioremque habent gratiam, ita ut non offendant, neque lædant eos qui laudantur. Oportet autem eum qui concinne uti volet dicteris, vitii & studii inter se discrimen habere cognitum. aliud enim sunt avaritia & contendendi cupiditas, aliud musicæ & venationis studiū, quorum illa sibi obiiici homines indigne ferunt, hæc gaudet. Itaque non inuenuste Demosthenes Mitylenæus, cum cantilenis & citharæ dediti cuiusdam fores pulsasset, si que aperuisset & ingredi iussisset, Faciā, ait, si prius citharā ligaueris. Inuenuste parasitus Lyfimachi, qui cum ei rex scorpionum ligneum vesti iniiecisset, perterritus profilit, cumque ludum sensisset, Te quoque, inquit, rex, volo perterrefacere, da mihi talentum. Sunt etiam talia discrimina eorum quæ corporibus accidunt. nam aduncus aut compressus nasus si obiiiciatur, ridere solent. Et Philippus Casandri F. non indignatus est, cum ei dixisset Theophrastus: miror oculos tuos non canere, fistula narium ipsos subeunte. Et Cyrus cum qui adunco esset naso, iussit sic enim quadraturum. Egredere autem ferunt, si oris aut nasi tetrum fœtorem exprobrat. Rursum caluiciei non curant notationem, oculi defectum iniquissime audiunt sibi exprobrari. Antigonus quidem ipsius in oculum amissum iocabatur. & aliquando oblato edicto quod magnis erat perscriptum litteris: Vel cæcus, aiebat, hæc legere possit. Theocritum autem Chium interfecit: quod cum ei polliceretur amici, fore omnia ipsius salua, ubi ante oculos regis peruenisset: responderat, Omnem ergo sibi salutis spem esse ademptam. Leo Byzantius cum ei Pasiades dixisset, Lippitudinis contagio mihi abs te accidit: Imbecillitatem, aiebat, corporis mihi exprobras, non animaduertens filium tuum, Nemefin (quæ vindictæ dicitur Dea) in tergo gestantem. gibbotum autem filium habebat Pasiades. Hoc vitium etiam Archippus Atheniensis populi consiliarius iniquo animo passus est sibi à Melanthio obiiici: qui eum non procurare, sed procurare pro republ. dicebat. Sunt qui ista moderate & leni animo sustineant. ut amicus Antigoni cum poposcisset talentum, neque impetrasset: fatellites sibi dari petiit, ne per insidias talentum sibi, quod in humeris portare iussus esset, eriperetur. Ita ad externa ista alii aliter adfecti sunt, estque magna animorum inæqualitas. Epaminondas cum collegis reipub. principibus conuiuans, acetum postremo bibebat. interrogatusque an hoc ad valetudinem conduceret, Respondit se hoc ignorare, scire autem facere hoc ad recordationem rationis victus quam domi teneret. Proinde oportet ingenii eorum quibus cum agimus & moribus consideratis iocos usurpare, idque eniti, ut absque molestia & cum gratia colloquamur. Amor autem cum alias, tum maxime in dicteris summam habet varietatem, quæ aliis molesta accidunt, alias grata. cæterum hæc obseruandum est tempus & locus. Sicut enim ignem initio restinguit spiritus, ob illius imbecillitatem: auctum autem nutrit atque roborat: sic nascens adhuc amor & latens, succenset iis qui ipsum detegunt: ubi eluxit & manifestatus est, alitur scommatibus, iisque quasi inflatus arridet. Gratissimum est amantibus, si amantibus presentibus eis per iocum ipsum amare obiiiciatur, aliud nihil. Tum si uxores suas diligunt, aut adolecētulos ingenuos,

A ὄξους ἀπαιτεῖν δῶμα ποιήσαντας, ὡς ἄρ' αὐτοὶ παύζοντες ἠπείλησαν. ἀπείραται γὰρ ταῦτα μάλλον ἔχοντα δριμυτέραν χάριν, ὡς τε μὴ παροίσαται μηδὲ λυπεῖν τὸς ἐπαγνουμένους. δεῖ δ' ἵνα ἐμμελῶς σκώμματι χρησόμενον, εἰδέναι καὶ νοσήματος ἔξεφορῶν παρὲς ἐπιτήδευμα λέγω ἢ φιλαργείας καὶ φιλονεικίας παρὲς φιλομοσίαν καὶ φιλοθρησίαν. ἐπὶ ἐκείνοις μὲν γὰρ ἀρῶνται σκωπόμενοι, παρὲς ταῦτα ἢ ἡδέως ἔχουσιν. ἔκ' ἀηδῶς γὰρ Δημοσθένος ὁ Μιτυλιναῖος, φιλοδοξῶν πινος καὶ φιλοκίθαριδος θύσαν χάριτας, ἔπαχρυσαντος αὐτὸς καὶ κελύσαντος εἰσελθεῖν, Ἄν' παρῶτον (ἔφη) τὴν κίθαριν δήσῃς. B ἀηδῶς δ' ὁ τῷ Λισίου παρὰ σίβος, ἐμβαλόντος αὐτὸν σκωπτικῶν ξύλινον εἰς τὴν ἰμάτιον, ἐκπαρῶνεις, καὶ ἀναπηδήσας, ὡς ἠδεδεότ' παρὰ δαί, Καγῶ σε (φησὶν) ἐκφοβῆσαι βέλτομα, ὡ βασιλεὺς δὸς μοι τάλαρον. εἰσὶ δ' καὶ παρὰ τὰ σωματικὰ ποιῶνται διαφορὰ τῶν πολλῶν. οἷον εἰς γρυπότητα καὶ σιμότητα σκωπόμενοι, γελῶσιν (ὡς ὁ Κασάνδρου φίλος ὄρα κηρῶδη τῷ Θεοφράστῳ παρὲς αὐτὸν εἰπόντος, Θαυμάζω σου τὸς ὀφθαλμοὺς, ὅτι οὐκ ἄδοιοι, τῷ μυκτῆρος αὐτοῖς ἐνιδωκῆτος. καὶ ὁ Κόρος ἐκέλευσε τὸν γρυπὸν σιμῶν ἀγαγέσθαι γυναικᾶ. ἔγω γὰρ ἐφαρμόσῃ) εἰς τὴν δωσῶν μυκτῆρος ἢ C τῷ σῶματος ἀρῶνται σκωπόμενοι. καὶ πάλιν εἰς φασαχρότητα, παρὲς φέρονται, εἰς δὲ πῆρῶσιν ὀφθαλμῶν, ἀηδῶς. καὶ γὰρ Ἀντήρονος, αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἔσκαπτε καὶ ποτε λαβὼν ἀξίωμα μεγάλῳις γράμμασι γεγραμμένον, Ταυτὶ μὲν (ἔφη) καὶ τυφλῶ δὴλα. Θεόκριτον δ' ἢ Χίον ἀπέκτεινε, ὅτι φησάντος πινος, εἰς τὸς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ βασιλέως παρὰ γῆται, σωθῆναι, Ἄλλ' ἐμοὶ (εἶπεν) ἀδιώατα φῆς τὰ τῆς σωτηρίας. καὶ ὁ Βυζάντιος, εἰπόντος Πασιάδου παρὲς αὐτὸν, ὀφθαλμοὺς αὐτῷ αὐτὸς τὸς ὀφθαλμοὺς, Ἄδένειαι (ἔφη) σῶματος οὐκ εἰδῆς, νέμεσιν οὐχ ὄραν ὅτι τῶν D ἄμῃν βασιάζοντα σου τὸν ἕρον. εἶχε δ' ἢ κυρτὸν ὁ Πασιάδης ἕρον. ἠγλαμάκτησε δὲ καὶ Ἀρχιππος ὁ δημαγωγὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἔκ' ὁ Μελαγχίου σκωφῆς εἰς τὸ κυρτὸν. ἔφη γὰρ αὐτὸν ὁ Μελαγχίος οὐ παροίσαται τῆς πόλεως, ἀλλὰ κεκυφέναι. πινὸς δὲ ταῦτα παρὲς καὶ μετρίως φέρονται, ὡς ἄρ' ὁ φίλος τῷ Ἀντήρονου τάλαρον αἰτήσας, καὶ μὴ λαβὼν, ἠτήσασε παροίσαται καὶ φύλακας. Ὅπως (ἔφη) μὴ ἐπιβουλεύσῃς, παρὲς πάσας καὶ ἄμῃν τὸ τάλαρον φέρειν. οὕτω μὲν παρὰ τὰ ἐκτὸς ἔχουσι διατῶν ἀνωμαλίαι. ἄλλοι γὰρ ἐπὶ ἄλλοις ἀρῶνται. Ἐπαμινώδας μετὰ τῶν σωμαρχόντων E ἐστὼ μῦθος ἐπέπαινε ὄξος, καὶ πικρὰ νομῶν εἰ παρὲς ὕψιστον ἀγαθόν, Οὐκ οἶδα (εἶπεν) ὅτι μὲν τοὶ παρὲς τὸ μινῆσθαι τῆς οἴκῃ διαίτης ἀγαθόν, ἐπίσταμα. δεῖ δὲ καὶ παρὲς τὰ φύσεις καὶ τὰ ἦθη σκοποῦντα ταῖς παιδείας χεῖρασαι, πειράσμενον ἀλύπας καὶ κεχρησμένως ἐκείσοις ὁμιλεῖν. ὁ δ' ἔρωσ τὰ τε ἄλλα ποικιλώτατος ὅστι, καὶ τοῖς σκώμμασιν οἱ μὲν ἀρῶνται καὶ ἀγλαμάκτουσιν, οἱ δὲ χαίρουσι. δεῖ δ' εἰδέναι τὸν χαίρον. ὡς γὰρ τὸ πῦρ αἰ δὲρχῆ μὲν ἀποσβέννισι τὸ πνέμα διατῶν ἀδένειαι, αἰζηθέντι δ' ἐφ' ὧν παρέχεται καὶ ῥώμην, οὕτως φύσιν ὁ ἔρωσ ἐπὶ καὶ λαγῶνων διεσκαλάνει καὶ ἀγλαμάκτει παρὲς τὸς ἀποκαλύπτοντας. ἐκλαμάσας δὲ καὶ F διαφακῆς, τρέφεται καὶ παρὲς γελᾶ τοῖς σκώμμασιν φύσιν ὁ μῦθος. ἡδίστα δὲ σκωπῶνται παρῶντων τῶν ἐρωμένων εἰς αὐτὸς τὸ ἔραν, εἰς ἄλλο δὲ ὁδῶν. ἐὰν δὲ καὶ γυναικῶν ἐπαρῶντες ἰδίῳ τύχῳσιν, ἢ νεανίσκων φιλοκίλων ἔρωτα χυμῶσιν,

πρῶτα πασι γλῶσσωται καὶ καλλωπίζονται τῶν σκώπτεσθαι
 πρὸς αὐτοὺς. δὲ καὶ Ἀρχεσίλαος ἐν τῇ ὁλοῇ ποιούτης μετα-
 δόπως αὐτῶν ἡρομῆνης ὑπὸ πινος τῶν ἐρωτικῶν, δοκεῖ μοι
 μηδὲν ἀπώλεσθαι μηδενός. ὁ δὲ, Σὺ ποῖντι (ἐφη) τὸ δὲ ἀπὸ
 δεῖξας πινὰ τῶν καλῶν καὶ ὠραίων τῶν ἀεικλιῶν. ἢ δὲ ἢ καὶ
 τῶν παρόντων σκεπτόν. ἀ γὰρ ἐν φίλοις καὶ συνηθέσιν ἀκρο-
 τες γελῶσιν, ταῦτα δὲ χειραγοισιν ἀλέγηται πρὸς αὐτοὺς τῶν
 γαμετῆς παρῶσης, ἢ τῶν παρῶσης, ἢ τῶν κατηχητῶν. πλὴν ἀ μὴ
 καὶ πικραλισμένον, ἢ τῶν λεγόμενων ἐκείνοις. οἱ αὖ πῖς σκώ-
 πηται τῶν φιλοσόφου παρόντος, εἰς ἀνυποδοχίαν, ἢ νυκτογρα-
 φίαν. ἢ τῶν παρῶσης ἀκροῦντος, εἰς μικρολογία, ἢ τῶν γυναικῶν
 παρῶσης, εἰς ἀνέρεσιν ἐταίρων, ἐκείνης δὲ δουλοῦ καὶ κ-
 ραπειδικῶν. ὡς ὁ Τίγρης ὑπὸ τῶν Κόρου, Τίσι, αἱ δὲ ἢ
 γυνὴ σκωλοφορεῖται ἀκροῦση, Ἀλλ' οὐκ ἀκροῦσεται, (εἶπεν)
 ὄψεται δὲ αὐτὴ παρῶσα. ποιεῖ δὲ ἀμφοτέρω τὰ σκώμμα-
 τα ἀλυπότερα καὶ τὸ κρινῶν ἀμφοτέρω τοῖς λέγοντας ὁ-
 τῶν εἰς πέναι λέγει πένης, ἢ δὲ γυνῆς εἰς δὲ γυνῆς, ἢ ἐρῶν εἰς
 ἐρῶντα. δοκεῖ δὲ ἔχ' ὑβρῆς, παιδιὰ δὲ πινὴ γίνεσθαι μᾶλλον ὑπὸ
 τῶν ὁμοίων. εἰ δὲ μὴ, παρῶσι καὶ λυπεῖ. τὸ γυνῶν ἀπε-
 λθῶσθαι τῶν βασιλέως, νεόπλουτον ὄντα, φορτικῶς δὲ καὶ σ-
 βαρῶς ὁπιπολάζοντα τοῖς σκωδῆσι φιλοσόφοις, καὶ τέ-
 λος ἐρωτῶντα πῶς ἐκτε τῶν λυκῶν καὶ τῶν μελάνων κνᾶ-
 μων ὁμοίως χλωρῶν γίνεται τὸ ἔτνος, ἀντερωτήσας ὁ Ἀει-
 δικῆς πῶς ἐκ τῶν λυκῶν, καὶ μὴ λυκῶν ἰματίων φοινίξαι
 γίνονται μὲν ὡς, ἐποίησεν αἰατῆναι πρὸς ἑλὺπον ἡρομῆνον. ὁ
 δὲ Ταρσὸς Ἀμφίας ἐκ κηπευτῶν δοκῶν γερνένας, σκῶψας δὲ
 τὸ φίλον τῶν ἡγεμόνων εἰς δὲ γυνῆς, εἶπα ὑπολαβῶν ὄψης,
 Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν αὐτῶν ἀπερμάτων γερνᾶμεν, γέ-
 λωτα ἐποίησε. κρημῶς δὲ καὶ τῶν Φιλίππου πλὴν ὁφθαλμῶν
 ἄμα καὶ πρὸς ἑρῶν ὁ φάλτης ἐπέλεγε. οἰομῆνον γὰρ αὐτὸν
 ἐξελέγειν τῶν Φιλίππου πρὸς κρημῶν, καὶ ἀρμονίαν, D
 Μὴ γνοῖτό σοι (εἶπεν) ὁ βασιλεὺς, κακῶς οὕτως ἵνα ἐμοὶ σὺ
 ταῦτα εἰδῆς βέλδιον. σκώπτειν γὰρ ἑαυτὸν δοκῶν, ἐκείνον ἀ-
 λύπως ἀουδέτησε. δὲ καὶ τῶν κωμικῶν ἐνοιοῖ πλὴν πικρίας
 ἀφαιρεῖν δοκῶσι τῶν σκώπτειν εὐλοῖς. ὡς Ἀεισοφῆνης εἰς
 πλὴν φαλακρότητα καὶ πλὴν ἀγρῶν οἴνου δίψαν. Κρατῖνος δὲ
 πλὴν πύθην εἰδῶξεν. οὐχ ἦκιστα δὲ δεῖ πρὸς ἑρῶν καὶ φυ-
 λάττειν ὕπως ἐκ τῶν ἀτυχόντος ἔσαι τὸ σκώμμα πρὸς
 πνας ἐρωτήσεις αὐτόθεν ἢ παιδιᾶς γινόμενον, ἀλλὰ μὴ πόρ-
 ρῶθεν, οἱ ἐκ τῶν ἀτυχόντος ἐπέσδιον. ὡς γὰρ ὄργας καὶ μέ-
 χας τῶν ἐκ τῶν συμποσίων πρὸς ἑρῶν φέρονται, ἐμὴ δὲ ἐπελ-
 θῶν πῖς ἐξώθεν λαιδρῶνται καὶ παρῶση, τῶν ἐκ τῶν ἡρωῦνται, καὶ
 μισοῦσιν. ἔτι μὲν συγγνώμης σκώμματι καὶ παρῶσης,
 αἱ ἐκ τῶν παρόντων ἔχῃ τῶν ἡρωῖν, ἀφελῶς καὶ ἀπλάτως
 φουόμενον. ἀν δὲ ἢ μὴ πρὸς λόγον, ἀλλ' ἐξῶ, ὁπιβουλή καὶ
 ὑβρῆς πρὸς ἑρῶν. οἱ δὲ Τιμαγῆνος πρὸς τὸ ἀδρα γυναι-
 κῶς ἐμεπικῆς, Κακῶν γὰρ τῶν εἰς ἐμοῦσαν ἀρχαῖς εἰσάγων. καὶ
 πρὸς Ἀθηνόδορον τὸν φιλόσοφον, εἰ μουσικῆ πρὸς τὰ ἐκ-
 ρῶνα φιλοσοφία. ἢ γὰρ ἀκακία, καὶ τὸ μὴ πρὸς λόγον, ὕβρει
 ἐμφάνει καὶ δὲ μένει. ἔτοι μὲν οὖν καὶ Πλάτωνος κρυφά-
 τῶν πρὸς ἡμᾶς λόγων βαρυτάτω ζημίαν ἔπεισαν. οἱ δὲ τὸν
 καὶ εἰδότες καὶ φυλάκοντες, αὐτῶν τῶν Πλάτωνος μῦθῶν
 ἐρῶσιν ὅτι τῶν πεπαδδόμενον καλῶς ἐρῶν ὅτι τὸ παύζην ἐμ-
 μελῶς καὶ κρημῶν.

A omnino exsultant, eoq; sibi applaudūt, quod amor
 eorum ipsis facere obiicitur. Atq; hac de causa Ar-
 cesilaus, cum quidam in schola amori deditus hāc
 proposuisset quaestione, Videtur mihi nulla res a-
 liam rem tangere: atqui, inquit, tu hanc tangis de-
 monstrans formosum quendam ephēbū qui pone
 adfidebat. Quin & eorū qui intersunt ducenda est
 ratio. Nam quae inter familiares & amicos audien-
 tes ridemus: ea si nobis dicatur vxore praesente, aut
 patre, aut p̄ceptore, indignamur. nisi forte aliquid
 proferatur, quod ij quoq; gratum habeant. Verbi
 gratia, si quis aliquem philosopho praesente ince-
 fat cauillo, quod absq; calceis incedat, aut noctu
 scribat: vel patre audiente parsimoniam: vxoris a-
 pud aures, quod alios nō amet, ei soli obnoxius sit
 atq; seruiat. Sic Tigranes Cyro interroganti, Quid
 vxor tua aget, cum te inter calones haberi audiet?
 respondit: non audiet, sed coram videbit. Ipsa etiā
 communicatio eorū quae obiiciuntur, dieteria fa-
 cit tolerabiliora utcunq;. ut cum in paupertatem
 pauper, in ignobilitatem ignobilis, in amorem a-
 mator aliquid iacit. non enim per contumeliam,
 sed ioco videtur dici, q; à simili dicitur. alioquin
 irritat & molestiā adfert. Fuit quidā imperatoris li-
 bertus, recēs ditatus. is vna in cōuiuio discūbenti-
 bus philosophis aliquāto proteruius & petulantius
 insultās, q̄s fuit, Quanam de causa è fabis, albis ni-
 grisq;, tamē pallida fieret puls: vicissim ex eo qua-
 rēs Aridices, qui albis & nō albis loris tamen puni-
 ceae vibices incuterentur: fecit vt homo graui do-
 lore ictus è cōuiuio discederet. Amphias autē Tar-
 sensis, qui hortulano patre editus putabatur, cum
 praefecti amico obiiceret, quod nullis esset natali-
 bus: statim hāc subiecit: atqui & nos ex iisdē nati
 sumus feminib;. fecit eo dicto, vt cooriretur risus.
 Scite etiā psaltes quidam Philippi sero perceptam
 disciplinam curiositatemque inhibuit. nam cum
 rex cum reprehendere de quibusdā modis & har-
 moniis vellet: Absit vero, aiebat, ὁ rex, vt tam male
 tecū agatur, isthāc vt melius me noris. dum enim
 videbatur seipsum mordere, regem citra molestiā
 castigauit. Ideo etiam comicorum nonnulli dum
 seipfos quoque insectantur, acerbiter suam vi-
 dentur deminuere. vt Aristophanes in caluiciē, &
 Agathonis * lipsin. Cratinus quoq; Pytinam fa-
 bulā docuit. Id etiam diligenter est curandum, vt
 dieterium obiter & subito ad interrogationem io-
 cumve alterius alicuius aptetur, non longe repeti-
 tum & adscitū cum apparatu videatur. Nam sicut
 iras & pugnas in cōuiuio obortas facilius ferunt:
 si vero extrinsecus superueniens aliquis turbas det
 vel conuicia ingerat, cum pro inimico & odio ha-
 bent. ita venia datur libertati ac dicacitati, si è re
 praesenti simpliciter & absque fastidio nascatur. Si
 vero nihil ad sermonem praesentem faciat, sed a-
 lienum sit, simile est infidiis & contumeliae scom-
 ma. quale illud Timagenis ad maritum mulieris
 vomere solentis:

Κακῶν κατάρχεις τῆνδ' ἐμῶσιν εἰσεύγων.
 cum poeta dixisset τῆνδ' ἐμῶσιν. & ad Athenodorum
 philosophum, an Musica ad amorē prolis faceret.
 F Quod enim intempestiuū est, & ad institutum nō
 facit, id malevolentiae & contumeliae speciē gerit:
 ac talia qui admittunt, ij ob orationem, rem leuif-
 simam (vt ait Plato) grauissimam luunt p̄enam.
 Qui autem opportunitatem norunt & obseruant,
 ij Platoni testimonium ferunt, qui dextre eruditi atque institui opus esse ait, eleganter & gratiose iocari.

Cur voraciores simus circa finem autumni. Quæstio secunda.

ELVSINE secundum mysteria, vigente tum maxime solenni cœtu, conuiuium apud Glau- ciam rhetorem agitabamus. Ibi cum cœnandi fi- nem alii fecissent, frater Xenocles more suo fra- trem nostrum Lampriam scommate ob voracita- tem Bœoticam impetiuit. Ego ipsis Epicuri ver- bis Xenoclem vltus, Non enim, aiebam, mi homo omnes finem voluptatis extremumque faciunt priuationem omnis doloris. Lampriæ autem, qui Peripatum & Lycœum horto Epicuri præfert, ne- cesse est Aristoteli testimonium perhibere. Is ve- ro vnumquenque scipso edaciorē esse circa ex- tremum autumnum asserit: causamque rei adpo- nit, quam ego non memini. Bene est, inquit Glaucias: ipsi enim absoluta cœna eam quære- mus. Remotis mensis Glaucias & Xenocles di- uersas autumnō causas imputauerunt. ille, quod aluum subducens vacuando corpore subinde no- uos crearet appetitus. hic, quod maturi pleriq; fru- ctus acrimonia quadam & vi vellicandi præditi, stomachum quouis opsonio atq; condimento ma- gis ad cibi appetitionem prouocarent. quando et- iam qui inedia laborant, pomō aliquo gustato cō- cupiscentiam cibi recuperant. Lamprias autem dixit, innatum nobis calorem, quo alimur, per æ- statem dispersum, imbecilliorē esse & rarum. eum autem sub autumnū exitum colligi, ac viribus au- geri, intus occultatum ob frigus circumdatum & densationem corporis. Ego, ne a symbolus inter- fuisse disputationi viderer, dixi, Æstate nos magis siticulosos esse, plusq; humoris sumere ob æstum. hoc autem tempore naturam in mutatione more suo contrarium quærentem, nos magis famelicos reddere, alimentumq; siccum temperiei corporis reddere. Sed & cibos non plane causa huius rei vacare. nam quæ è nouis & recentibus fiunt fru- ctibus, nō mazæ modo, legumina, panes, triticum, sed & carnes animalium ipso hoc anno natorum quæ eduntur, succis à veteribus differre, magisq; allicere vefcentes solent.

Callinapriusne fuerit, an ouum. Quæstio tertia.

CVm aliquantum temporis somniis monitus ouorum esu abstinuissem, amici periculum fecerunt, an ne corde quidem vefcerer. quo cum me vefci aliquoties vidissent, in eâ venerunt suspi- cionem, me Orphicis aut Pythagoricis obnoxium statutis, quomodo nonnulli cor & cerebrum vt or- tus principia, ita oua eandem ob causam abomi- nari. & Alexander Epicureus risus causa protulit versum,

Sive fabam comedas, caput aut genitoris, idem sit: quasi oua innuisent Pythagorici illo versu, dum fabas cyamos à fetu dictas nominant: & sentirent perinde esse vefci ouis, atque animalibus quæ oua gignunt. Iam causæ defensio erat quam ipsa cau- sa futura absurdior, si homini Epicureo somni- um proposuissem. itaque illam opinionem per io- cum ab Alexandro prolata non repudiaui. erat enim homo elegans, & sic satis litterarū studiosus,

A Διά τή βρωπικώτερον γίνονται πρὸς τὸ μετόπωρον; Πρὸβλημα β΄.

EN' Ελδούνη μὲν τὰ μυστήρια τῆ πανηγύρεως ἀκμαζού- σης, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Γλαυκίας τὰ ῥήματα πεπαιμμένων ἢ δειπνῶν τῶν ἄλλων, Ξενοκλῆς ὁ ἀδελφός, ὡς ἔφη εἰώθει, τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν Λαμπριάς εἰς ἀδελφὰς Βοιωτῶν ἐπέ- σκωπῆεν. ἐγὼ δὲ ἀμειώμενος ὑπὸ αὐτῆς τῆς Ξενοκλῆας, τοῖς Ἐπικουρῶν λόγοις χρωόμενος, οὐ γὰρ ἀπαμυτῆς (εἶπον) ὡ βέλ- πιε ποιῶνται τὴν ἑαυτοῦ ἐξέλιξιν, ὅσον ἡδονῆς καὶ πένθους. Λαμπριάς, ὃ καὶ δόξα καὶ τῆς κήρυκα δάμνησι τὸν πρὸς τὸν καὶ τὸν Λύκειον, ἐργῶ μὲν τυρεῖν Ἀριστοτέλη. φησὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ βρωπικώτατον ἔχασον αὐτὸν αὐτῶν πρὸς τὸ φησὶ ὅτι πρὸς εἶ- ναι, καὶ τὴν αἰτίαν ἐπεῖρκεν. ἐγὼ δὲ ὁδοῦ μνημονεύω. βέλ- πον (εἶπεν ὁ Γλαυκίας) αὐτῶν γὰρ ὅτι χρησόμενοι ζητεῖν ἑ- τέρῳ παυσόμεθα δειπνοῦντες. ὡς οὖν ἀφῆρεθον αἱ τρεῖς περὶ τῆς Γλαυκίας καὶ Ξενοκλῆς ἠπάσαντο τὴν ὁπίωρον ἁρε- φόρων, ὁ μὲν εἰς τὴν κηλίαν ὑπεξέλιξεν, καὶ τὰ κενοῦ- σα τὸ σῶμα νεαρὰς ὀρέξεις αἰεὶ πρὸς ἀσκήσασθαι οὐδὲ Ξενοκλῆς ἔλεγε δὲ ὅσον πρὸς καὶ δηκτικὸν ἔχοντα τῆς ὀρέξεως τὰ πλείστα τὸν σῶμα ὅτι τὴν βρωπῶν ἐκκαλεῖσθαι πρὸς τὸ μέλλον ὄψου καὶ ἡδύσματος. καὶ γὰρ τοῖς ἀποσπαστοῖς τῆς ἀρ- ρώτων ὁπίωρος πρὸς σπινθηρὸν ἀναλαμβάνει τὴν ὀρέξιν. ὁ δὲ Λαμπριάς εἶπεν ὅτι τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ σίμφον ἡμερῶν ἡμῶν ὡς τρέφεται πεφύκαμεν, ἐν μὲν τὰ γέρει διέσπαρται, καὶ γέροντες ἀσθενέστερον καὶ μῆλον, ἐν δὲ τὰ φησὶν καὶ ῥῶσιν α- γέροντες πάλιν καὶ ἰσχύει, κατακρυπτόμενον ἐν τῷ σῶμα τὴν πρὸς τὴν καὶ τὴν πύκνωσιν ὁ σῶματος. ἐγὼ δὲ, ὑπὸ τῆς μὴ δοκεῖν ἀσύμβολος τῆς λόγου μετατρέχειν, εἶπον ὅτι τῆς ἡμετέρας διψητικώτερον γίνόμεθα, καὶ πλείονι χρωόμεθα τὰ ὑγρῶν, ἢ καὶ τὸ καῦμα. νῦν οὖν ἡ φύσις ἐν τῇ μεταβολῇ ζητοῦσα τὴν ἰσχυρίαν, ὡς ἔφη εἰώθει, πεινητικώτερον ποιεῖ, καὶ τὴν ἕξιν ἔσθῃ τῇ καὶ τῆς σῶματος αἰταποδίδωσιν. οὐ μὲν ὁδοῦ τὰ σίτια φησὶ τις αὐτῆς αἰτίας ἀμοιρεῖν πρὸς τὰ παλαιά, ἀλλ' ἐκ νέων καὶ πρὸς φάτων ἡμετέρας κερπῶν, οὐ μόνον μά- ζας καὶ ὄσπρια, καὶ ἄρτους καὶ πυρῆς, καὶ κρέα ζώων ὀωχυρῶν τὰ ἐπέτεια τοῖς τε χυμοῖς ἀφῆρεται τῆς πα- λαίων, καὶ μᾶλλον ἐπάγειται τοῖς χρωόμενοις καὶ ἀπολαύ- οντας.

Πότερον ἡ ὄρνις πρὸς τὸν ἢ τὸ ὄν ἐγγύς. Πρὸβλημα γ΄.

ΕΞ ὀπνίου πινός ἀπεχόμενος ὡς ἂν πολὺ ἤδη χροῖον, ἔφη τῶν τῶν ποιούμενοι, ἐν ὧν κατὰ τὸν ἐν καρδίᾳ πρὸς λαβεῖν τῆς ὄψεως ἐναργῶς μοι πολλάκις ἡμετέρας ὑπόνοιαι μὲν τοὶ παρέχον ἐστῶντος ἡμᾶς Σοασίου Σενεκίω- νος, ἐνέχου δόγμασιν Ὀρφικῆς ἢ Πυθαγορικῆς, καὶ τὸ ὄν (ὡς ἔφη εἶνοι καρδίας καὶ ἐκέφαλον) ὁ χροῖον ἡμετέρας γε- νέσεως ἀφοσιώσασθαι. καὶ πρὸς ἔφερον Ἀλέξανδρος ὁ Ἐπικουρῶς ὅτι γέλωτ' ἢ ἴσον τοὶ κυάμοις ἔσθῃν κεφαλὰς τε τοκῶν, ὡς δὴ κυάμοις τὰ ὡς ἔφη τὴν κήσιν ἀνιπτομένων τῶν ἀνδρῶν, ἀφῆρεται δὲ μὴδὲν οἰομένων τὸ ἔσθῃν ὡς τὸ χροῖον τοῖς πικροῖς τὰ ὡς ζώοις. ἐγένετο δὲ τῆς αἰτίας ἀπολόγη- μα τῆς αἰτίας αὐτῆς ἀλογώτερον, Ἐπικουρεῖω λέγειν ἐν- πνιον. ὅταν οὐ παρητούμενος τὴν δόξαν ἅμα πρὸς πᾶσι ζῶντι τὰ Ἀλέξανδρος καὶ γὰρ τὴν χροῖον καὶ φιλολόγος ὅτι καὶ.

εκ δε πυτου, ο απορον και πολλα παραγματα τοις ζητη-
 κωις παρεχον εις μεσον ειλικε παροβλημα παει ε ωου και της
 ορνιθος, ο ποτερον γηοιτο παροτερον αυτων και Συλλας μη ο
 εταρος, ειπων οτι μικρω παροβληματι, κατα παρ οργαμα, με-
 γα και βαρυ σαλβουδου ο παει τω κοσμου της ημεσεως,
 απηροβουσε. τω δε Αλεξαιδρου της ζητησεως, ως μηδεν
 παροφους φερουσης, καπαγελασαντος, ο γαμβρος ημων Φιρ-
 μος, Εμοι τοινω (εφη) χρησεν εν τω παροντι τοις ατομοις. ει
 γδ τα μικρα δει σοιγεια τ μεγαλων αρχας αποπτεοται,
 παροπον ειχος βστι ο ωον γεγενεαι της ορνιθος (εστιν γδ και α-
 πλουω ως εν αιδητοις) ποικιλον τ η μεμιγμενον μαλλον η
 ορνις. καδολα τ η μη αρχη, παροπον αρχη τ ο παερμα. ο
 τ ωον, παερματος μη πλεον, ζωου τ μικροτερον. ως γδ η παρο-
 κρη μεσον θυφιας ετ) δοκει και ερετης, ουτω ο ωον παρο-
 κρη πη οβτι της φυσεως βπει ο εμψυχον απο τω παερματος
 ποροβουδης. ετι δε ως παρ εν τω ζωω παροπα γινεοται λε-
 γουσι ερετης και φλεβας, ουτω λογον εχ και τω ζωου ο
 ωον γεγενεαι παροπον, ως παειεχον εν παειεχομενω. και γαρ
 αι τεχαι παροπον ατυπωτα η αμορφα πλαστοισι, ειτα υ-
 φερων εκασα τοις ειδεισι εφερ, δεροσιν. η Πολυκλειδος ο πλα-
 σης ειπε χαλεπωτατον ετ) ο εργον, οταν εν ονουχο οπηλος γε-
 νηται. δε και τη φυσει ο παροπον ειχος βστιν ατρεμα κινουση
 πτω υλλω ερηγοτερον πα ακουειν, τοποις αμορφοις και α-
 ειςου εκφερουσαν, ως παρ τα ωα. μορφομητων δε τετων η
 δεχαχρασομητων, υφερων ενδημιουργεοται ο ζωον. ως δε
 καμπη γινεται ο παροπον, ειτα εκπαγεισα εχε ερηγοτητα και
 παειραγεια, ετερον περωθεν δι αυτης πτω καλουμητου
 ψυχω μεθησι, τ αυτην εθπον εν αυτω παροφισαται ο
 ωον, οτ) υλη της ημεσεως. ανακη γδ εν παση μεταβολη παρι-
 τερον ετ) ο μεταβαλλοντος, δε ε μεταβαλε. σκαπει τ οτι σκι-
 πες εν δειδρω η τεροδονες εμφουονται ξυλω η σηψιν υρηθη-
 τος η πεψιν, ων οδεις δμ αξιωσειν μη παροπο κειοται μη-
 δε παροσευτερον εινα φυση ο ημωων. η γδ υλη λογον εχ παρος
 τα γινόμενα μη εος (ως φησι Πλατων) η πηλυης υλη τ παν
 ες ου συστασιν εχ ο ημωων. ο δ) οβτι τετοις (εφη γελα-
 στας) αεισω ζυωετοισι τον Ορφικον η ιερον λογον, ος ορνι-
 θος μονον ο ωον αποφαινει παροσευτερον, δελλα και συλλα-
 βων απασαν αυτα πτω απδρωτων ομοδ παροσευημωας α-
 νατιθησι και παλλα μη υσομα κειοτω, καθ Ηροδοπον,
 (εστ γδ μυστικωτερα) ζωων δε πολλα φυσης τω κοσμου πε-
 ρειεροντες, οδεν, ως ειπειν, ημος αμοιρον βστι της ες ωου γε-
 νεσεως, δελλα και πατωα ημωα και νηκα μυεια, και χερ-
 σαμα, σαυρας και αμφιβια, και κροκοδειλοις, και διποδα
 τ ορνιον, και αποδα τον οφιν, και πολυποδα τον απελε-
 βον, οθεν οκ απο εθπου τοις παει τον Διονουσαν οργιασμοις,
 ως μιμημα τω τα πορωτα ημωωντος και παειεροντες εν εαυ-
 τω, συγκαθωσωται. ταυτα τω Φιρμου διεξιοντος, ο Σενε-
 κίων εφη πτω τελουταται τ η ειχων αυτα παροπω αιπι-
 πιωειν. Ελατες γδ (ειπων) ο Φιρμε τον κοσμον δρωτ) τ πα-
 ροιμακω ημερας οβτι σεαυτον ανοιζας. ο γδ κοσμος παρο-
 φεσηκε πορωτων, τελειοτατος ων, και λογον εχ, ποδ ατε-
 λωις φυσει παροτερον ετ) ο τελειον, ως τω πεπηρωμητου ο
 ολοκληρον, και τω μερω ο ολον. οδεν γαρ εχ λογον, ει-
 ναι μερος, ου μερος βστι μη γερονοτος. οθεν ουηεις λεγα τω
 παερματος ετ) τ δμ παροπον, οδεν τω ωου πτω αλεκοειδα.

A Ex illo igitur perplexam is quaestionem illam, & multū disputatoribus faceffentem negocii in me-
 dium protraxit de ovo & gallina, vitrum horū prius
 extiterit. Ac Sylla quidem sodalis noster, fatus
 nos parua quaestione tanquam instrumeto in-
 gentem & grauem de origine mundi quaestionem
 subruere, finem fecit dicendi. Cum autem Ale-
 xader quaestionem derideret, ut quæ nihil ad rem
 eam faceret: Firmus ad finis meus, Ergo, inquit, in
 praesentia mihi atomis utere. Nam si exilia debent
 esse magnorum principia, idq; ponendum est, par
 est ouum gallina prius fuisse. est enim ouum, ut in
 rebus sensilibus, simplex, magis varia & ex plurib.
B mixta gallina. Vniuerse autem principium reli-
 quis est prius: semen vero principium est, ouum
 femine amplius, animali minus est. Vt. n. profectus
 medium est inter indolis bonitatem & virtutem:
 sic ouum profectus quidā est naturæ à femine ad
 animatum corpus proficifcentis. Ad hæc, sicut in
 animali aiunt primum nasci arterias & venas: ita
 rationi consentaneū est ouum animali prius existi-
 tisse, ut q; contineat in contento. Nam & artes ini-
 tiorudina fingunt & informia opera, postmodo sin-
 gula suis formis cōcinnantes. quare et Polycletus
 fictor dixit, Opus tunc esse difficillimum, cum ad
 vnguem exigitur lutum. Itaq; etiā pprobabile est cum
 natura initio sensim moueret materiem, hanc se-
 gnus obtemperantem informia indefinitaq; pro-
 duxisse rudimenta, cuius modi est ouum: deinde
 his cōformatis & effictis animal esse absolutum. Vt
 vero primum nascitur eruca, deinde siccitate con-
 crescens, tandem rumpitur, atq; e se aliud alatum
 animal exhibet, quod psyche dicitur, papilionis
 genus quoddā: ita hic ouum prius existit, tanq; ma-
 teria ortus. Nā in omni mutatione necesse est pri-
 ore mutante esse id è quo mutatur. Considera enim
 scnipes & teredines in arboribus & lignis innasce,
 humoris putrefactione aut concoctione. quib. ne-
 mo negauerit priorem natura esse vim generandi.
 Nam materia aduersum ea q; nascuntur rationem
 habet matris, ut ait Plato, & nutricis. materia au-
 tem omne id est, ex quo constituitur id quod na-
 scitur. Supra hæc iam (aiebat ridens)

Cantaboguaris --

Orphicā & sacram orationem, q; non gallina mo-
 do antiquius ouum facit, sed ei omnium in vniuer-
 sum rerum principem ortum adscribit. Ac de reli-
 quis quidem, q; plus habent mysterii, fauebo lin-
 guæ, ut cum Herodoto loquar. Cum autem varias
 animalium formas cōtineat mundus, nullum fere
 genus expers est originis ex ouo. sed & voluctria
 gignit, & natantia innumera, & terrestria ut lacer-
 tas, & in aqua terraq; degentia ut crocodilos, & bi-
 peda ut gallinā, & pedib. carentia ut serpentes, &
 multis pedib. pedita ut locustā. Ideo haud abs re o-
 uum in orgiis Bacchicis cōsecratum est, ut exem-
 plum omnia gignentis & in se cōtinentis. Hæc vbi
 Firmus disseruit, Senecio: Atqui, inquit, eorum q;
 tu ptulisti exemplorum vltimum primo loco tibi
 refragatur. imprudensq; adeo Firme mundum lo-
 co eius q; in prouerbio est ianuz contra te ipsum a-
 peruisti. Mundus. n. primo omnium existit, ut pro-
 te perfectissimus. Quippo rationi congruit perfe-
 ctum imperfecto prius esse natura, ut mutilato in-
 tegrum, parte totum. Nihil enim rationem partis
 habet, respectu eius quod ortum non sit. vnde ne-
 mo dicit hominem feminis esse, aut oui gallinam:

της δε

sed contra ouum gallinae, semē hominis dicimus, quod ista ex his sint, in quibus nascantur, ortumque deinde suam naturam tanquam debitum reddant. deest enim iis quod ipsorum naturae est proprium: itaque a natura habet, ut aliquid simile eius unde excreta sunt efficere velint: & seminis ratione definiunt, genituram ortu indigentem. nihil autem eo indiget, quod non sit neque extiterit. Oua autem planissime videmus naturam habere cuiusdam in animali coactionis & coitionis, quae talibus instrumentis & vasibus indigeat. Hinc est, quod nullum ouum est terra editum memoratur: atque illud Tyndareum de caelo de lapsu poete fabulantur. Animalia autem perfecta & integra hodieque terra parit: mures in Aegypto, passim serpentes & ranas & cicadas, extrinsecus alio principio, aliaque vi accidunt. in Sicilia sub feruile bellum, cum sanguinis multum, & insepulta cadauera coputruissent in terra, copiabruchorum erupit, qui per totam dispersi in sulam frumentum corruperunt. Haec ergo est terra nascuntur & aluntur, eaque genitabilia facit cibi abundas excrementum: unde voluptatis gratia vnum cum altero coit animal, ac corpus miscet, indeque alia oua, alia viuos edunt partu fetus. eoque maxime liquet animalia est tellure ortum primum, iam porro alio modo & inuicem coeundo subolem procreare. Denique tota haec quaestio talis est, ac si interroges an fuerit matrix ante mulierem. Sicut enim matrix ad ouum, ita se rursus ouum habet ad pullum, qui in eo conceptus ad partum referuatur. ut nihil iam differat dispiciens quomodo gallinae ante oua fuerint, ab eo qui inquirat quomodo mares & feminae extiterint priusquam penes exsarent & vuluax. Et vero plerumque partium vna cum totis subsistunt, facultates partibus inhaerent, actiones facultatibus comitantur, effecta actionibus. effectum autem facultatis progenerandi partium ad hoc destinatarum est semen & ouum. ut omnino necesse sit haec totius ortum tempore subsequi. Sed & hoc perpende, an non sicut coactio alimenti nulla fieri potest nondum nato animali: ita ne semen quidem possit, aut ouum. etenim haec concoctionibus quibusdam & mutationibus confici apparet: neque fieri villo modo potest, ut alimenti abundantiam natura nondum nato animali habeat. Caterum semen utcumque principii naturam sibi vindicat, ouum obtinere principii rationem non potest. non enim primum subsistit, neque totius obtinet naturam, cum sit imperfectum. Itaque absque principio animal nasci nondicimus: sed principium viui fetus edendi esse, a qua primum materies mutata fuerit vi, temperiem quandam & mixtionem indente fetificam. Ouum porro itidem ut sanguinem & lac, esse ex eorum numero quae post nutritionem & concoctionem supernascuntur. Nunquam enim visum est ouum, quod ex caeno esset concretum: sed in solo animali coit atque nascitur. At enim innumera animalia in caeno nascuntur. Et quid de aliis dicam? tam multis captis anguillis, nemovnumquam vidit genitale semē aut ouum anguillae. sed etiam si quis omnem exhauriat aquam, omnem limum, nihilominus aqua in locum istum denuo confluyente anguillae nascetur. Necesse vero est id posterius nasci, quod ad sui ortum alio indiget: prius id existere, quod nasci absque alterius potest adminiculo. De hoc enim prima est quaestio

A *ἢ ἡ ἀλεκτροίδος τὸ ὄν ἐστὶν, καὶ τὸ σπέρμα τῆ ἀνθρώπου λέγεται, ὡς τούτων ἐπιτηνομένων ἐκείνοις, καὶ τὴν γένεσιν ἐν ἐκείνοις λαμβάνοντων, εἴτα ὡς παρ' ὄφλημα τῆ φύσει πῶς γένεσιν ἀποδιδόντων. ἐν δὲ αὐτῇ γὰρ ὅτι τῆ οἰκείας δὲ καὶ βέλεσται ποιεῖν πέφυκεν ἄλλο τοιοῦτον οἷον ὅτι δὲ ἀπεκρίθη. καὶ τὸν σπέρματικὸν λόγον οὐκ ἐστὶν, γένον ἐν δὲ αὐτῇ γένεσιν. ἐν δὲ ἐστὶν ὅτι τῆ μήτηρ οὐκ ἔστιν, μηδὲ ὄντος. τὰ δὲ ὡς καὶ πρῶτα πασι βέλεται τὴν φύσιν ἔχοντα ἢ ἐν ἑνὶ ζῷῳ πῆξιν καὶ συστάσεως, ὀργάνων δὲ ποίεσιν καὶ ἀγείων δεομένων. ὅταν γὰρ ἐξ ἰσότητος γένεσιν ὡς ἄλλὰ καὶ τὸ Τυδάρειον οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ἔθρανοπέτες ἀναφύωσι, ζῶα δὲ αὐτοτελή καὶ ὁλόκληρα μέγιστα νῦν ἀναδίδωσιν ἡγῆ, μὲν ἐν Αἰγύπτῳ, πολλὰ γὰρ ὅφεις καὶ βατραχίαι, καὶ τέτραυρας, ἀρχῆς ἔξωθεν ἑτέρας καὶ διωάμεως ἐπινομήσιν. ἐν δὲ Σικελίᾳ παρὰ τὸ δουρικὸν πόλεμον αἵματος πολλῆ καὶ ἐκείνων ἀπαφῶν ἐν τῇ γῆ κατασάπεντων, πλῆθος ἀπελέβων δὲ ἐξέλιθη, καὶ τὸν οἶον ἐφθίον πρῶτα χροδαδέντες ἐπὶ τὴν νῆσον. ταῦτα ποίωσι ἐκ γῆς φύεται καὶ τρέφεται, καὶ ἔσθῃς παρὰ σῶμα ποιεῖ γένεσιν, ὡς καὶ ἡδοναὶς παρὰ ἄλλῃ λατρεύεται, καὶ σινδύαζομένη τῇ μίξει, τὰ μὲν ὡς ποικίλ, τὰ ζωοποιεῖν πέφυκε. καὶ τούτῳ μάλιστα δὴ λέγον ὅτι ὅτι τὴν παρὰ τῶν γένεσιν, ἐκ γῆς λαβοῦσα, καὶ ἑτέροι ἔσθῃ ἡδὴ καὶ δι' ἀλλήλων ποιεῖται τὰ τεκνώσεις. καθόλου δὲ ὁμοίον ὅτι τὰ λέγειν, παρὰ τὴν γυναικὸς ἢ μήτρας γένεσιν. ὡς γὰρ ἡ μήτρα παρὰ τὸ ὄν, οὕτω πάλιν τὸ ὄν, παρὰ τὸν νεοσσὸν πέφυκε, καὶ ὁμοίον ἐν αὐτῇ καὶ λοχευομένη. ὡς τε μηδὲν ἀφαιρέσει τὸν ἀναποροῦντα πᾶς ὄρνιθες ἐξήγοντο μήτηρ οὐκ ὄντων, τῆ πύθαινομένη πᾶς ἀδρες ἐξήγοντο καὶ γυναῖκες παρὰ ἀδελφὰ γένεσιν καὶ μήτρας. καὶ τοῖς μέρειν τὰ πλείστα στυφίζονται τοῖς ὄλοις, αἰδὲ διωάμεως ὅτι γίνονται τοῖς μέρεσιν, αἱ δὲ ἐνεργαίαι τῆς διωάμεως, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς ἐνεργείας. ἀποτελεσμα δὲ τῆς ἀνηθηκῆς τῆ μορίων διωάμεως, ὁ σπέρμα, καὶ τὸ ὄν ὡς τε τῆς τῶν ὄλων καὶ γυναικῶν γένεσιν. σκοπεῖ δὲ μή, κατὰ τὸν οὐ διωάτον ὅτι πέφυκε παρὰ τῆ γένεσιν ζῶον, ἔτι δὲ ὡς δὲ ὄν, ὅτι δὲ σπέρμα. καὶ γὰρ ταῦτα πέφυκε ποιεῖν καὶ μεταβολῆς ὅτι γένεσιν εἰσὶν, καὶ ὅτι οἶον τε παρὰ τῆ γένεσιν ζῶον, ἔχειν ζῶα ἔσθῃς παρὰ τῶν φύσιν. ἐμὴν δὲ ἄλλὰ ὁ σπέρμα μὲν ἄλλως γὰρ πᾶς ἀρχῆς ἵκναι ἀντικεινται, ὁ δὲ ὄν οὔτε ἀρχῆς ἔχει λόγον, (οὐ γὰρ ὑφίσταται παρὰ τὸν) οὔτε ὄλου φύσιν ἀτελὲς γὰρ ὅτι. ὅταν ἀρχῆς μὲν ἀπὸ γένεσιν ζῶον οὐ λέγεται, ἀρχῆς δὲ ἐστὶν ζωογονίας, ὑφ' ἧς παρὰ τὸν ἡύλη μετέβαλε, διωάμεως καὶ σινδύαζομένη ἐνεργασαμένης γένεσιν τὸ δὲ ὄν, ὅτι γένεσιν ἐστὶν, κατὰ τὸν αἷμα καὶ τὸ γάλα τῆ ζῶου μὲν ἔσθῃς καὶ πέφυκε. οὐ γὰρ ὡς τῶν στυφισαμένων ὄν ἐκ τῆς ἰλύως, ἀλλ' ἐν μὲν ζῶα τῆτο πῶς ὄντα ἔχει καὶ γένεσιν. ζῶα δὲ καὶ αὐτὰ μείρια στυφίζονται. καὶ τί δὲ λέγειν πάλιν, πολλῶν γὰρ ἐγγελευσιν ἀλισκομένων. ὅτι δὲ εἰς ἑώρακεν ἔτε ἰσότητος, οὔτε ὄν ἐγγελευσιν ἔχουσα. ἀλλὰ καὶ τὸ ὕδατος δὲ ἀρῆσιν καὶ πῶς ἰλύως ἀναρῆσιν πᾶσαι, εἰς τὸν τόπον ἕδατος στυφύοντος ἐγγελευσιν ζωογονοῦνται. δεῖ οὖν ὑστερον ἀνάγκη γένεσιν ὁ πατέρων δεομένη παρὰ τῆ γένεσιν. ὡς καὶ νῦν πατέρων χροίς ἄλλως ἀπαρχῆ στυφισαθῆαι τῆτο παρὰ τῆ γένεσιν τῆ ἀρχῆς τῆς γένεσιν. παρὰ ἐκείνης γὰρ ὅτι τῆς παρὰ τῆς ὄ λῶσιν. ἐπινοῦν δὲ καὶ ἰσοτίας στυφίζοσι τὰ πλείω παρὰ τῆς ὡποκίας, καὶ ἀπαρχῆ παρὰ τῆ ἀρῆσιν αἱ γυναικῆς.*

ἀλλ' ὅτι αὐτοῖσι καὶ νεοτῆσι ὡς γηρονέαι παρ' ἄλλους, καὶ ἀπαργαῖα, παίδων. Οὐ γὰρ γῆ (φησὶν ὁ Πλάτων) γυναι-
 κα, γῆ δὲ γυνὴ μιμεῖται, καὶ τῶν ἄλλων θήλων ἕκαστον.
 διὸ παρ' ἄλλους γῆσιν εἰκὸς ἔστιν ἐκ γῆς τελειότητι καὶ ῥώμῃ
 τῆς γυναικὸς αὐτοτελῆ καὶ ἀπορροδοῦν γῆσιν, τοιούτων ὄρ-
 γάνων καὶ τερασμάτων καὶ ἀγρίων μὴ δεομένων, ἀ νῦν ἡ
 φύσις ἐν τοῖς τίκτοισιν ἐργάζεται καὶ μηχανάται δι' ἀδελ-
 νεῖαν.

Εἰ παρ' ἄλλους τὸν ἡ παλὴν τῶν ἀγωνισμῶν.
 Πρόβλημα δ'.

ΣΩσικλέα τὸν Κορωνῆθεν Πυθίοις νενικηκῆτα ποιητῆς,
 εἰσιδὼν τὰ ὀπινίαια τῆ δὲ γυμναστικῆς ἀγῶνος ἐγγύς
 οἶτος, ὁ πλείστος ἡ δόξος παρ' ἄλλων, πολλοὶ
 γὰρ ἐτύχχανον ἀφιγμένοι καὶ ἐνδοξοὶ παρὼν οὖν ὁ Λισίμα-
 χος εἰς τῶν Ἀμφικτυόνων ἐπιμελητῆς, ἐναγῆρος ἔφη γεαμ-
 μαλικὸς υἱὸς ἀκρόσασθαι τῶν παλίων ἀρχαιοτέρων ἀθλη-
 μάτων πρῶτον ἀποφαινοντος, ὡς καὶ ποιῶμεν μῦθου.
 ὀπτικῶς γὰρ ἀπολαύειν τὰ νεώτερα παρ' ἄλλους κειμένων
 ἐν τοῖς παλαιότεροις ὀνομάτων, ὡς που καὶ τὸν ναῦλον ἡρμό-
 ασαι λέγουσι, καὶ κρούματα αὐλήματα καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς
 λύρας λαμβάνοντες τὰ παρ' ἄλλους. τὸ οὖν τόπον ἐν ᾧ
 γυμνάζονται πρῶτος οἱ ἀθληταί, παλαιότερον καλοῦσι,
 τῆς παλῆς ποιῶμεν κτησαμένης τὸ παρ' ἄλλους, εἴτα καὶ τοῖς
 αὐτοῖς ἐφ' ὅσον ἐμπαροχούσης. τῆ δὲ ἐφ' ὅσον ἐμπαρ-
 τύειον ὀκιστοῦσιν εἶ). κεκλήσασθαι γὰρ ἀπὸ τῆς παλῆς τὰ
 παλαιότερα, οὐχ ὅτι παρ' ἄλλους τὸν ἐστὶ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὅτι
 μόνον τῶν τῆς ἀγῶνας εἰδῶν πηλοῦ καὶ κνήρας καὶ κη-
 ρώματος τυγχάνει δεομένων. οὔτε γὰρ δρόμον, οὔτε πυ-
 γμῶν ἐν παλαιότεροις ἀφαινοῦσιν, ἀλλὰ παλῆς καὶ
 πανκρατίου τὸ παρ' ἄλλους κυλίσεις. ὅτι γὰρ μέμικται τὸ
 πανκρατίον ἐκ τε πυγμῆς καὶ παλῆς, δὴ δὸν. Ἄλλως
 δὲ πως (ἴφην) λέγον ἔχει, τεχνικώτατον καὶ πρῶτον ῥότα-
 τον τῶν ἀθλημάτων τῶν παλίων οὔσασθαι, ἄμα καὶ παρ' ἄλλους
 τὸ εἶ). ὅ γὰρ ἀπλοῦ καὶ ἀτεχνοῦ, καὶ βία μάλλον ἢ με-
 τὰ περὶ ἀνομήμον, ἀχρεῖα παρ' ἄλλους ἐκφύονται. ἐμοὶ δὲ
 ταῦτ' εἰπόντος, ὁ Σωσικλῆς, Ὀρθῶς (ἔφη) λέγεις, καὶ συμ-
 βάλλομαι σοὶ τίςτιν ἀπὸ τῆς ὀνομασίας. ἢ γὰρ παλῆμοι δοκεῖ
 τὰ παλαιὰ, ὅπως ἔστι δι' ἀπάτης καὶ δόλου καταβάλλ-
 λειν, κεκλήσασθαι. καὶ ὁ Φίλιος, Ἐμοὶ δὲ (εἶπεν) ἀπὸ τῆς
 παλαιῆς. πύτω γὰρ μέγιστα τὰ μέρη τῶν χερῶν ἐρε-
 ρῶσιν οἱ παλαιοί, ὡς παρ' οἱ πυκτέοντες αὐτὰ πάλιν τῆ
 πυγμῆ διὸ κακίονο πυγμῆ, καὶ τοῦτο πάλιν παρ' ἄλλους ῥό-
 ται ὄρρον. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὸ συμπάσαι τῶν ποιητῶν
 καὶ καταπάσαι παλιῶν λέγοντων, (ᾧ μέγιστα χρωμέ-
 νοις τῆς παλαιῆς ὀνομασίας) ἔστι καὶ τῆς παρ' ἄλλους τῶν
 ἐτυμότητα τῆς ὀνομασίας. Σκόπει δὲ ἐπὶ (εἶπε) μὴ τοῖς μὲν
 δρομέουσιν ἔρρον ἔστι. ὅτι πλείστον ἀπολιπεῖν, καὶ πορρωτά-
 τω ἀφαινοῦσιν, τοῖς δὲ πύκταις ὁ δὲ πρῶτον βουλομένων εἶσιν
 οἱ βραβύται συμπλέκεσθαι μόνους δὲ τοῖς παλαιῶν
 ὀνομασίας ἀπλοῦ ἀπλοῦ καὶ παρ' ἄλλους ὀνομασίας.
 καὶ τὰ πλείστα τῶν ἀγωνισμῶν, ἐμβολαί, παρεμβολαί,
 συσάπεις, παρ' ἄλλους, συσάπεις αὐτοῖς, καὶ αἰαμυγνοῦσιν
 ἀπλοῖς, διὸ ὁ πλείστα τῶν ἀγωνισμῶν καὶ γίνεσθαι πύκταις, ὅτι
 ἀπλοῦ ἔστιν ὀνομασίας.

A non tamen auibus nidos, cunas infantibus prio-
 res dixeris. Non enim terra, inquit Plato, mulie-
 rem, sed mulier terram imitatur, & alia feminei
 sexus. Proinde probabile est primum ortum ex
 terra temporis perfectione absolutum fuisse, ni-
 hilque indigentem huiusmodi instrumentis, re-
 ceptaculis, & vasis, qualia nunc ob imbecilli-
 tatem natura parat atque machinatur parien-
 tibus.

An lucta sit certaminum vetustissimum.
 Quæstio quarta.

SOSICLEM Coronensem, qui Pythia vicera,
 przelatus reliquis poetis, nos gratulatorio ob
 victoriam conuiuio excepimus. Cum au-
 tem instaret certamen gymnicum, plurimus fuit
 fermo de luctatoribus: nam multi ac nobiles ad-
 uenerant. Aderat tum Lyfimachus, vnus de Am-
 phictyonum procuratoribus. Is aiebat nuper se
 grammaticum audiuisse, qui luctam omnium
 certaminum esse antiquissimum pronunciarer,
 idque ipsius vocabuli testimonio confirmaret.
 solere enim recentiores plerunque res nomini-
 bus illis affici, quæ essent antiquiorum: quomodo
 etiam à lyra ad tibiam essent contentionis & pul-
 sationis verba translata. Locum porro vbi omnes
 athletæ exercerentur, palæstram appellari, à pale,
 id est lucta, nomen primo adeptum, quod deinde
 etiam recens inuentis accommodatum fuerit. Id
 sane, inquam ego, testimonium est parum fir-
 mum. nam palæstra à pale dicta fuit, non quod lu-
 cta antiquissimum de certaminib. esset: sed quod
 ex omnibus certaminum formis ea sola luto, pul-
 uere ac ceromate indiget. Nam neque cursum,
 neque pugillationem in palæstra elaborant: sed
 solius luctæ & pancratii sunt volutationes istæ.
 liquet enim pancratium è lucta & pugillatione
 esse compositum. Alioquin etiam rationi qui
 sit conueniens, luctam quæ certaminum est arti-
 ficiosissimum & versutissimum, simul etiam ve-
 terrimum haberi? id nimirum vsus vitæ ne-
 cessarii primo proferunt, quod simplicissimum &
 artis expers, vi magis quam artificio conficiatur.
 Hæc me locuto, Soficles: Recte, inquit, dicis.
 tuoque dicto fidem conciliabo è nominis signifi-
 catione. pale enim mihi videtur dicta à verbo pa-
 leuen, quod dolo & fraude deicere notat. Mihi
 vero, inquit Philinus, à palmo, qui palæstra Græ-
 cis est, pale nomen habere videtur. hac enim ma-
 xime manuum parte agunt luctantes, vt pugno
 pugiles: vnde & nominum est diuersitas. Quin-
 etiam cum poetis sit palynen humidum aliquid
 corpori inspergere & applicare, & maxime lucta-
 tores videamus hoc facere, inde licebit vocabuli
 originem reperere. Hoc quoque, aiebat, vide, an
 non à pelas, quod prope significat, rectius palen
 deducamus. nam cursoribus cum hoc sit propo-
 situm, quam longissime auelli & distare inuicem:
 pugilibus ne admodum quidem cupientibus ar-
 bitri certaminum permittant vt se mutuo com-
 plectantur: solos luctatores videmus mutuis cō-
 plexibus sese deuincire, & concertationis maio-
 rem partem varie miscendis atq; constringendis
 inuicem corporibus peragi.

Cur inter certamina Homerus semper primo locopugillationem, proximo luctam, ultimo cursum recenset?

Quaestio quinta.

His diebus cum Philinum nos laudauissemus, rursum Lyfimachus: Quod ergo, inquit certamen dicemus primum fuisse, potius quam stadium, ut apud Olympiam. * Haec enim apud nos in singulis concertationibus. introducunt post pueros luctatores viros luctaturos, & pugilibus sufficiunt pugiles, itidemque pancratiastis pancratiastas, ibi autem ubi decertauerunt pueri, viros vocant. Imo, inquit Timon, ordinem ratione temporis potius confidera, quem Homerus tradidit. Nam de gymnicis certaminibus apud eum semper primo pugillatio, deinde lucta, postremo cursum refertur. Ibi Crates Theffalus hoc admiratus, Dii boni, ait, quanta ignoramus. sed si in promptu habes aliquos in hanc sententiam versus, quae haud grauate eos nobis subiicias. Ad haec Timon. Funebria, inquit, Patrocli certamina fuisse ab Achille eo quem dixi ordine instituta, omnium fere aures etiamnum personat. Sed ordinem hunc poeta aequabiliter seruans, Achillem fecit sic Nestori dicentem.

--ego hoc te munere gratis

Adficio: neque enim pugnis, lucta, iaculo uel Certabis, cursuue

senem autem inter respondendum senili more gariendo eum confundentem.

Nam pugil Oenopidem pugilem Clytomedeam uicis

Ancus lucta Pleuromius est mihi stratus:

Iphiclus cursu uictus.--

Rursum Vlyffes introducitur, Phaeaces prouocans ad concertandum

Pugnis, uel lucta, uel cursu denique.--

Et Alcinous respondet:

Non etenim pugiles sumus haec, lucta uel periti.

Sed pedibus celeres.--

ut appareat poetam non forte fortuna alias alio ordine sum pro eo atque in buccam uenisset: sed ea quae secundum leges agi receptum erat, secutum fuisse. sic autem agebatur, cum adhuc priscus ordo conseruaretur. Cum finisset orationem frater, dixi ego, Reliqua sane mihi uera uideri, sed interim causam non aperiri. Sed & reliquorum nonnullis parum probabile uisum fuit, de pugillatione & lucta prius, quam de cursu fuisse institutum certamen. & abs me contenderunt, ut re accuratius explicarem. Dixi ergo, ut tui mihi ad animum accidebat, Uideri mihi haec omnia imitationes exercitationesque rerum esse bellicarum. Itaque postremo semper locogravis armaturae introducitur certamen quod argumento est hunc esse finem exercitationis corporis ac certaminis. & quod triumphantis permittitur ut parte muridemoliantur, hunc habet sensum, Ubi murorum non esse magnum usum, uiris praeditae pugnandi uincendi; gnaris. Lacedaemone is qui coronarium certamen uicisset eximium in acie locum habebat, ut propter regem stans pugnaret. Solus quoque omnium animalium equus in parte certaminum & coronarum uenit, quia solus natura & exercitatione factus est, ut in praelio homini adsit. Quae si non perperam dicuntur, iam hoc, inquam, consideremus: Eorum qui pugnant primum opus esse ferire & ictus euitare: secundum, ubi iam congressi manus conferunt, inuicem trudere & subuertere aduersarium. (qua re maxime aiunt apud Leucta Spartanos a nostris palaestricae peritis fuisse oppressos.

A Διά τί τῷ ἀθλημῶν Ὀμηροῦ πρῶτον αἰεὶ τὰ τεῖχος πυγμῶν, εἶτα τὴν πάλην, καὶ τελευτῶν, τὸν δρόμον. Γεβλήμα εἶ.

RHENTON DE PUTEON, & TON PHILINON HEMIS E PAINE SAITON, AUHIS O LEOSIMACHOS EPHI, POION OUN PHANIS AN TWS AGONISOMATON GEZENEAI PEPOTON, H TO SADOIN, OS PAR OLYMPIASIN ENTAUTA DE PAR HMIN KATH EKASTON ATHLEMA TWS AGONIZOMOTOS EISAGHOSIN EPI PAOI PALASTAIS ANDRAS PALASTAIS, KAI PUKTAS EPI PUKTAS, OMOIOS KAI PALASTASTAS: EKAI DE ITAN OI PAIDES DIAZONISANTAI, TOTE TOIS ANDRAS KALUSOI. SKHPEI DE MH MAILLON (EPHI) THN KT ZERON TAZIN OMEHROS APODEIKHOSI. PEPOTON GD AIE PYGMH PAR AUTAI, DADITE EN PALLH, KAI TELETWON O DROMOS TWS GYMNIKWN AIE TEPAKTA. JAMMAS EN MH KROTIS O THEATLOS, O H EKAKHS (EIPEN) OSA LAITANEI HMAS, EI DELINA TWS EPWON ESTI SOTEPHGEZANOMHS, MH PHOTHS AISAMHSAI. KAI O TIMON, AML OPI MH (EIPEN) AI PAKHOUTAFAI AUTW EZHOSI TWS AGONISOMATON TW TAZIN, APA SIN, OS EPDS EIPEN, ENAULON ESTI. DIAITRAW DE TW TAZIN OMALOS O POIHHS, TON MH AKHLLA LERONTA TAF NESOI PEPOHKE,

C Δία τί τῷ ἀθλημῶν Ὀμηροῦ πρῶτον αἰεὶ τὰ τεῖχος πυγμῶν, εἶτα τὴν πάλην, καὶ τελευτῶν, τὸν δρόμον.

Αὐτως οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται, ὁδὲ παλαίσεις, Οὐδέ τ' ἀχρηστὸν εἰδύσει, ὁδὲ πῶδεσι θύσει. τὸν δὲ πρῶτον αἰεὶ τὰ δποκείνεσθαι

ἄδελφου ἡμεῶν γεροντικῶς ὅτι, Πύξ μὲν εἰκόσα Κλυπηδέα Οἰνοπος υἱόν, Ἀγκῆον δὲ πάλην Πλάτωνιον.

Ἰφικλον δὲ πῶδεσι παρέδραμον. αὐτὸς δὲ τὸν μὲν Ὀδυσσεῖα, τοὺς Φάιακας πρῶτον ἀδελφόν, ἢ πύξ, ἢ πάλην, ἢ καὶ ποῖν. τὸ δὲ Ἀλκίον δποκείνεσθαι, οὐ γὰρ πυγμαχοῖ εἰ μὲν ἀμύμονες, ὁδὲ παλαίται, Ἀλλὰ ποῖ κραιπνῶς θεομυῶς εἰ καὶ τύχῃ ἐκ τῆς παρταμῆς τῆς τάξει χρωόμενος ἄλλοτε ἄλλως, ἀλλὰ τοῖς εἰσομῶσι τότε καὶ δρωμῶσι καὶ νόμον ἐπαχλουθῶν. ἐδρατο δὲ ἔκτος, τὴν παλαμῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρεφυλαπῶντων. παυσάμῃς δὲ τῆς ἀδελφῆς, πάλλα μὲν ἐφίλω ἀληθῶς λέγεσθαι, τὴν δὲ αἰτίαν τῆς τάξεως ἐκ ἐπίτην. ἐδοκει δὲ καὶ τῶν ἀγωνιστῶν μὴ πησανόν ἐπὶ τὸ πυκτεύειν καὶ παλαίειν πρῶτον ἐν ἀγῶνι καὶ ἀμίλλη τῆς ἐσχάζειν, καὶ παρεχόμενος ἐξ ἀγῶνι εἰς τὸ αἰώτερον. ἐφίλω δὲ ἐκ τῆς πρῶτης ἀντιπρῶτος, ὅτι ταῦτά μοι πῶτα μιμήματα δοκεῖ καὶ γυμνάσματα τῆς πολεμικῆς ἐπὶ καὶ ὁπλίτης ὅτι πᾶσιν εἰσάγει μὲν τυρομῶς ὅτι τῆς τοῦ τέλος ὅτι τῆς σωματικῆς καὶ τῆς ἀμίλλης, καὶ τοῖς νικηφόροις ἐλαύνοισι τῆς πειρῶν ἐφίεσθαι μέρος διελείναι καὶ καταβάλλειν. τοιαύτῃ ἐχθρῶν οἶδον, ὡς οὐ μέγα πόλει πειρῶν ὄφελος ἀνδρῶν ἐχούση μάχεσθαι δυναμῶσι καὶ νικᾶν. ἐπὶ δὲ Λακεδαιμόνι, τοῖς νεικηκόσι φεφάντας ἀγῶνας, δὲ ἀρεπῶς ἢ ἐπὶ τῆς πρῶτης ἀντιπρῶτος πρῶτον τὸν βασιλέα τεταγμένους μάχεσθαι, καὶ τῶν ζῶων μόνον ἐπὶ πτω μεπουσία φεφάντας καὶ ἀγῶνι ὅστις, ὅτι μόνος καὶ πέπυκε καὶ ἡσκηται μαχομῶσι παρταμῶν καὶ συμπολεμῶν. εἰ δὲ τὰ ταῦτα λέγει, μὴ κακῶς ἢ δὴ σκαπῶν (ἐφίλω) ὅτι τῆς μαχομῶν πρῶτον ἐργον ὅτι τὸ πατάξαι καὶ φυλάξαι, δὲ ἄλλοι δὲ συμπεσόντας ἢ δὴ, καὶ γενομῶσι ἐν χερσίν, ὡς ἡμῶσι τε χρεῖσθαι καὶ πρῶτον ἀλλήλων. ὡ δὲ μάλιστα φασιν ἐπὶ Λακεδαιμόνι τοῖς Σπαρτιάταις ὑπὸ τῶν ἡμετέρων παλαστρῶν οἰτῶν καλεῖσθαι δῆλαι.

δὲ καὶ παρ' Αἰσχίλου τῆς πολεμικῶν ὀνομαζέει βελύς, ὀπλιτοπάλας καὶ Σοφοκλῆς εἰρηκέπεσσι τῶν Τρώων, ὡς φίλιπποι καὶ κερυλαί, σιὸν σάκειον κωδωνοκρότω παλασάει καὶ μίλι ὅτι πᾶσι γε ὁ τεῖτον βῆσι, νικωμένοις φεύγειν, ἢ δάκνει νικῶντας, εἰκότως οὖν ἡ πυγμὴ παρθεῖσι γε δδύτερον δὲ εἶχεν ἡ πάλη τάξιν, καὶ τελευτᾶν οὐδρόμος. ὅτι πυγμῆ μὲν ὅστι μίμημα πληγῆς καὶ φυλακῆς, πάλη δὲ συμπλοκῆς καὶ ὄπισθον δρόμου ἢ μελετᾶσι φεύγειν καὶ δάκνειν.

Διὰ τὴν πύκην καὶ πίτυς, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις ὄσα ἐνοφθαλμιάζει. Περὶ βλάστησιν.

ΣΩκράτης ἐστὶν ἡμᾶς ἐν κήποις ὑπὸ τῆ Κηφισοῦ ποταμοῦ παρ' ἑρρεομύοις, ἐπεδείκνυτο δένδρα πηροδαπῶς πεποικιλμένα τοῖς λεγόμενοις ἐνοφθαλμισμοῖς. καὶ γὰρ ἐκ σκηνῶν ἐλάσης ἀναβλασανούσας ἐρωσάμεν, καὶ ῥοίας ἐκ μυρρίνης, ἦσαν δὲ καὶ δρυεὶς ἀπίοις ἀγαθὰς ἐκφύρουσαι, καὶ πλατανοὶ μηλέων δεδεγμέναι, καὶ συκῆ μορέων ἐμβολαδάς· ἀλλὰ τε μίξεις φυτῶν κεκεκτημένων ἀρετῶν ἀποτομῆς οἱ μὲν οὖν ἄλλοι παρὰ τὸν Σώκλαρον ἐπαίξοντες, τῶν ποιητικῶν σφιστῶν καὶ χυμαρῶν τερατώδεις εἶδη καὶ φρέματα βόσκοντα. Κρατῶν δὲ παρ' ἐβαλεν ἡμῖν διαπορήσας παρ' ἑαίτιας δι' ἡ μόνον τῶν φυτῶν τὰ ἐλασθῶν δεχόμενα, τὰ τριμύτιας ἐπέφυκεν. ἔτε γὰρ κῶνον, ἔτε κυπάριθον, ἢ πίτυν, ἢ πύκην ἐκφέροσαν ἢ τ' ἐτερογενῶν ὄρεσας, ὑπολαβὼν δὲ Φίλων ἐφη, Λόγος τίς ὅστιν ὁ Κρατῶν παρὰ τοῖς σοφοῖς, βεβαίου μῦθος ὑπὸ τῶν γεωργικῶν. ὅ γὰρ ἐλασον εἶναι φασὶ τοῖς φυτοῖς πολέμοιοι, καὶ τὰς αἰετῶν ἀπολέσθαι φυτῶν ὁ βάλσιον, γερμῶνον ἐλασθῶν, καὶ τὰ παρὰ τῆς μελίτης, τὰ δὲ εἰρημῶνα δένδρα πύονα καὶ πίτυρα εἶχει τὴν φύσιν, ὡς τε πύονα ἀποδακρύνειν, καὶ ῥητήριον ὅταν δὲ πληγῆται διακροπῆς, ὡς παρ' οἰκιστῶν ἰχθύων σωματῶν ἢ τε δακρυῶν αὐτῶν ἐλασθῶν ἀφίπουν ἰκμάδα, καὶ παρ' ἐλβεῖ τοῖς λιπαρῶν αὐτῶν διὰ καὶ παρὰ τὰ ἀναγῆναι δις μίκτης ἔχει καὶ παρ' αὐτὸ τὸ ἐλασον. παυσανδρῶν δὲ τῆ Φίλωνος, ὁ μὲν Κρατῶν ἀπέχει τὴν τῆ φλοῖος φύσιν παρὰ τὸ συνεργεῖν. λεπτὸν γὰρ ὄντα καὶ ξηρὸν οὐ παρέχει, ἔδραν οὐδὲ ἐμβάσσει τοῖς ἐπιθεμῶσι, ὡς παρὰ τὰ φλοῖος καμνότερα καὶ τὰ μαλακά καὶ πύονα ὑπὸ τὴν φλοῖον ὄντα μέρεσι παρὰ δεχομῶσι παρ' ἐπιθεμῶσι καλλώμενον. αὐτὸς δὲ Σώκλαρος ἐφη, καὶ τῶν ταλέωντα μὴ κακῶς παρὰ σενιοεῖν ὅτι δὲ τὸν δεχόμενοι ἐτέραν φύσιν, ἀπρεπῶν ἐστὶν ἵνα κρατηθῶν ὁμοιωθῆ καὶ μεταβάλλῃ τὴν ἐν ἑαυτῶν φύσιν παρὰ τὸ ἐμφυτευόμενον. καὶ γὰρ τὴν γὰρ παρὰ δαλύμενον, καὶ μαλακώμενον ἵνα κροπῆται μεταβάλλῃ δι' ἀπάθειαν, καὶ ἀφῆται τῶν ἐμφυτευομένων. ἢ γὰρ ἀπείνης καὶ σκληρῆς δυσμετάβλητος. τῶντα δὲ τὰ δένδρα κοφὰ τοῖς ξύλοις ὄντα κρατῶν οὐ ποιεῖ διατὸ μὴ κρατῆσαι μηδὲ μεταβάλλειν. ἐπὶ δὲ (εἶπεν) ὅτι ἀδύλον ὅτι δὲ παρὰ τὸ ἐμφυτευόμενον χύρας λόγῳ ἔχειν ὁ δὲ ξηρὸν. τὴν δὲ χύρας δὲ θήλειαν ἔχειν καὶ γέμιμον. ὅταν τὰ πολυκαρπώτα τῶν φυτῶν ἐκλεγόμενοι παρὰ πηγῶσι, ὡς παρὰ γυναιξὶν γαλακτοῦσας ἔτερε βρεφῆ παρὰ βάλουτες. πύκην δὲ καὶ κυπάριθον, καὶ τὰ τριμύτια πύονα, γλισχρῆ καὶ ἀγῆν τοῖς καρποῖς ὀραμῶν.

eas quæ fructus sunt feracissimæ infigunt: tanquam mulieribus lacte abundantibus alios infantes lactandos si sub iicerent. Piceam autem, & cupressum, & alias id genus arbores cernimus omnino parce ac maligne fructu ferre.

A ideoque etiam quidam apud Æschylum bellicosus appellatur
Acer, & in rigidis gnarus luctarier armis.
 ac Sophocles alicubi de Troianis ait, eos esse Equites, sagittas arcu gnaros tendere, *Et tinniente cum scuto luctarier.*)
 tertium, vel fugere si vincantur, vel insequi victos. Ergo haud abs re pugillatio primum habebat locum, secundum lucta, tertium cursus. Est enim pugillatio ictus & declinationis imitatio, lucta complexus & pulsationis, cursu discunt fugere & persequi.

B *Cur picea, pinus, earumque similes arbores inoculationem non admittant.*
Questio sexta.

SOCLARVS conuiuium nobis præbens in hortis quos Cephisus amnis circumfluit, demonstrabat arbores omnis generis in scitionibus, quas vocant inoculationes, varie exornatas. Vidimus n. è lentisco oleam pullulantem, & è myrto malum Punicam. erant etiam quercus pira bona feretes, & platanum malorum furculos, ficus mori germina quæ excepissent, aliaque stirpes ita inter se permixtæ ut iam fructum ferrent. Alii ergo Soclarum iocose incesebant quod genera & platas poeticis sphingibus & chimæris monstruosiores aleret. Crato autem nobis ad dilquirendum proposuit, quidnam esset causa, quod ex solæ stirpes quæ oleose sunt, hanc permissionem non admittunt. non n. videri coniferam pinum, aut cupressum, aut pinum, aut piceam, quæ quicquam diuersi generis aleret. Eius verba excipiens Philo, Est, inquit, mi Crato, ratio hac de re apud doctos, quam agricultura confirmat. Aiunt enim oleum esse plantis inimicum. & celerrimè perire stirpem quancumque voles, si inungatur oleo, sicut & apes. Dictæ autem arbores pingues sunt, ac natura ita ad humorè coquantur maturanturque, ut picæ quoque & resinam lacryment, incisæque libro quasi sanies quædam in vulneribus earum foras erumpente humore concresecat. quin & ræda earum liquorè emittit oleosum, & pinguedo eius renitet. Inde est, quod olei in motè cum diuersi generis rebus permixtionem non recipiunt. Postquam suum sermonem absoluit Philo, Crato ostendit etiã corticis naturam (sua quidè sententia) ad hoc conferre aliquid: qui ob suam tenuitatè atque siccitatè iis quæ inferuntur sedem atque firmam inolescendi facultatem non præbent. verum hoc faciunt corticosa & humido prædita libro, quæ in sitam propaginem facile suo sibi humore agglutinant. Ad hæc Soclarus: porro, inquit, non male hoc quoque cogitatur, id quod capax alienæ debet esse naturæ, oportere esse mutatu facile: ut superatum alterius qualitatibus ad similetur, nutrimentumque suum mutare possit ita, ut in scitio ad similetur. Etenim aliquid cõsisturi, terram ante diluere solemus atque emollimus, ut diffusa eo promptius ob facilitatem percipiendi affectiones amplectatur ea quæ inferimus: cum dura & rigida mutationi non sit apta. Istæ autem de quibus sermo est, arbores, cum lignis leuibus sint prædita, temperamentum non admittunt, neque subigi se aut mutari patiuntur. Iam ne hoc quidem, aiebat, obscurum est, debere id quod in se recipiat ad id quod inferatur rationem loci habere: loci autem natura feminea ut sit & fecunda, requiri. itaque stirpium

Sicut enim qui mole carnis graues sunt, ii plerun- que prolem non procreant, consumto in ipsum corpus alimento ita, vt nihil genitalis excrementi relinquatur: ita istiusmodi arbores nutrimentum omne in se absorbentes, in magnitudinem excre- scunt amplam: fructum autem vel non ferunt, vel exiguum, & qui tarde perficiatur, vt mirum non sit si alienum in eo non nascitur, in quo etiam pro- prium quod est, ægre alitur.

De remora pisce. Questio septima.

CHAEREMONIANVS Trallianus aliquan- do, cum omnis generis pisciculi fuissent pro- positi: vnum ex iis ostendens nobis acuto capite & prælongum, huic similem dicebat esse piscem, quem à detinenda naue echeneidè Græci, Latini remoram appellant. Aiebatque eum piscem se vi- disse, cum mare Siculum nauigaret, admiratumq; fuisse eius vim, cum nauigationi is haud exiguam tarditatem moramque inieciisset: donec tandem à proreta captus fuit, exteriori parieti nauis adhe- rescens. Non defuerunt qui Chæremonianum ride- rent, vt qui fabulosum & incredibile figmentum pro re vera accepisset. Erant etiã, qui naturales il- las rerum dissensiones (antipathias vocant) iacta- rent, & multa huius generis cõmemorarent. Ni- mirum enim Elephantem furentem conspecto a- riete infania solui: viperam listi si fagi termitæ ad- moto eam contigeris: taurum agrestem ficui alli- gatum quiscere: succinum omnia leuia ad se tra- here, ocimo demto, & iis quæ oleo sunt imbuta: magnetem allio inunctum ferrum non trahere. quorum omnium cum manifesta sit experientia, causam tamen si nõ prorsus nefas, saltẽm difficile est scire. Hoc vero, inquam ego, subterfugere dis- quisitionem est, non causam rei exponere. Id au- tem consideremus, multa accidentia esse, quæ nõ recte, pro causis tamẽ habentur. perinde ac si quis existimet viticis flore fructum vitis maturescere, quoniam ita vulgo dicitur,

Florente vitice maturescit vniatam,

aut propter fungos qui in lucernis concrefcunt, confundi & nubibus cogi aerem: aut ad uncus vn- gues causam esse, nõ accidens vlcere adfecti visce- ris. Sicut ergo istorum vnumquodque affectioni comitatur, ab iisdem ortum causis: ita vna etiã causa est cur nauis & tardius eat, & remoram ad- sciscat. Cum enim sicca sit, & admodum grauis hu- more nauis, probabile est sublabentẽ mari ob le- uitatem subire carinam, & fluctum * puro * * facile recedentem. Quando autem admodũ ma- dida algam multam & muscum concretum attra- hit: tunc & ligni ictus fit obtusior, & fluctus acci- dẽs ob lentorem suum non facile delabitur. itaq; etiã parietes nauium detergent, muscum & algã à lignis dimouentes. inter quæ consentaneum est cum etiam remora adhærescat ob lentorem, cau- sam tarditatis, non consecrarium causæ tardita- tem efficientis creditam fuisse.

Cur equos lycospadas dicunt feroces esse.

Questio octaua.

EQVOS lycospades sunt qui à frænis quæ lupata dicuntur appellatos putet, ob ferocia & cõtuma- ciam sic domitos. At pater noster, minime ex tẽ- pore loquifolitus cum equa omnib. potestas esset, δυσκάρηκτον, ἔτω σαφρονίζομένους. ó ð πατήρ ἡμῶν ἠκιστα πᾶσι τὰς ἰσηγορίας ἀνδοχέδιος ὦν,

A ὡς ἄρ' ἂν οἱ πολυσαρκία κεχρημένοι καὶ ὄγκω, ὡς ἔπι τὸ πλείον ἀτεκνοὶ (τίω γὰρ ἐφ' ἑαυτὸν εἰς τὸ σῶμα καταπαλί- σκοντες, οὐ ποιοῦσι δὲ αὐτῆς ἐξ ἑαυτοῦ σπέρματικόν) οὕτω τὰ πλείονα δένδρα τῆς ἐφ' ἑαυτὸν ἀπολάουσα, πάσης εἰς αὐτὰ διαπρωμύνης, βύσσωμα τῆς τοῖς, μετέσει καὶ ἀόζαιεται, καρ- πὸν δὲ τὰ μὲν οὐ φέρει, τὰ δὲ φέρει μικρὸν καὶ σιωτελοῦμε- νον βραδέως. ὥστε οὐ δεῖ θαυμάζειν εἰ μὴ φύεται τὰ μάλιστα ἐν ᾧ κακῶς τρέφεται καὶ τὸ οἰκίον.

Περὶ τῆς ἐχηνίδος. Πρόβλημα ζ.

B ΧΑΙΡΗΜΟΝΙΑΝΟΣ ὁ Τραλλιανός, ἰχθυδίων ποτὲ πρυπο- δαπῶν ὡρατελέτων, ἐν ἑπιδείξας ἡμῖν ὅζ' οὐ τὰ κε- φαλίω καὶ πρὸς μῆκος, ἔλεγε πύτω πρὸς τοὺς αἰπὴν τίω ἐχηνίδα. θεάσασθαι γὰρ πλέων ἐν τῷ Σικελικῷ καὶ θαυμά- σαί τ' ἰδύαμιν, ὅτι ὀλίγω βραδυτῆτα καὶ ἀεὶ βίβω πα- ρὰ τὸν πλοῦν ἀπὸ γαστρίδος τῆς ἐχηνίδος, ἕως ὑπὸ ἑ ὡρα- ρέως ἐάλω πρὸς τοὺς τοῖχος τῆς νεῶς ἕζωθεν. ἦσαν μὲν ἔνοι καταγελοῦτες τῆς Χαίρημονιας ὡς πλάσμα μυθώ- δες ὡρατελέτων καὶ ἀπίστον. ἦσαν δὲ καὶ οἱ τὰς αἰπὰς θείας ἀρλουῦτες, καὶ ἄλλα πολλὰ αἰπὰ ἰόντων ἡ ἀκρύ- ειν ὅτι μνημόμρον ἐλέφαντα καταπαύει κείος ὄφθεις ἔχι-

C δναί, φηγὸς κλώνιον ἐὰν πρὸς ἀγῆ καὶ ἰγῆς, ἴσπιν. ἀ- γῆος ὅ τ' αὐτὸς ἀτρεμῆ καὶ ὡραυνῆ) συκῆ πρὸς δεξιῆς. τὸ ἦ- λεκθον πύτω κινεῖ καὶ πρὸς ἀγῆτα κούφα, πλὴν ἀκίμου καὶ τ' ἐλάω βρεχρῶν ἠὲ σιδῆρος λίθος ἐκ ἀγῆ τὸν σιδῆ- ρον αἰ σκερῶ καὶ ἠ. πύτω γὰρ ἐμφανῆ τ' πείραν ἔχοντων, χαλεπὸν εἶ) τὴν αἰτίαν, εἰ μὴ καὶ πρυτελῶς ἀδύατον, κατα- μαθῆν. Ἐ γὰρ δὲ τῆτο μὲν ἔφω ἀπόδρασιν εἶ) τ' ἐρωτήσιως, μᾶλλον ἢ τ' αἰτίας ἀπόδρασιν. Σκεπῶμρον ὅ (εἶπον) ὅτι πολλὰ συμπτώματα ἔχοντα ἐπακροῦθῆσιν, αἰπῶν λαμβάνει δὲ- ξαν ὅτι ὄρθως, ὡς εἶπὸς οἰοῖτο τῆ ἀγῆσι τῆ ἀγῆς πεπαμῆσθαι

D τὸν τ' ἀμπέλα καρπὸν, ὅτι δὴ ὅτε τῆτο ὁ λεγόμενον ἢ ἀγῆς αἰτῆ, καὶ ὁ βότρης πεπαμῆ) ἢ τοῖς ἑπὶ τῆς λύχων Φαιόμε- νοῖς μύκησι συγκεῖσθαι καὶ σιωτέφειν τὸ πρὸς ἔχον. καὶ τίω γρὺπότητα τῆς οἰούων, αἰπὸν ἀλλὰ μὴ συμβεβηκὸς εἶ) τῆ πρὸς ἀλάγχων ἔλκω. ὡς ἄρ' ἐν τούτων ἕκαστον ἐπακροῦθῆ- σθαι τῆ παθῆς ὅτι, ἐκ τῆς αὐτῶν γνησίμρον αἰπῶν, ἕτως ἔφω ἐγὼ μίαι αἰτίαν εἶ) δι' ἡ βραδέως τε πλῆ καὶ πρὸς ἀγῆτα τῆ ἐχηνίδα ὁ πλείον ἕκαστος μὲν γὰρ οὔσης καὶ μὴ σφόδρα βαρείας ὑγρότητι τῆς νεῶς, εἰκὸς ἀπολιθαίου- σθαι ὑποκροφότητα τῆς ἀλάτῆς τίω ἕπιν ἀλάβεῖν καὶ

E ὁ κύμα πλῶ * ἕλω κατὰ τὸν διασπῶμρον καὶ ἀφιστάμε- νον ὀπιετῶς ὅταν δὲ νοτερὰ σφόδρα καὶ ἀβραβρῆος οὔσα φυκία τε πολλὰ καὶ βρυώδεις ἐπιπάγεις πρὸς ἀγῆτα, τῆ τε ἕλου τὸν τόνον ἀμβλύτερον ἴσχε τε κύμα τῆ γλισχρό- τητι πρὸς πῆστον, οὐ βραδέως ἀπολύε) διὸ καὶ ὡρα φήγοσι τοῖς τοῖχοι, τὰ βρυά καὶ τὰ φυκία τῆς ἕλων ἀποκαταίρον- τες, οἷς εἰκὸς ὅτι τῆ ἐχηνίδα πρὸς τοὺς τοῖχους ὑπο τῆ γλι- σχρότητος, αἰπὸν τῆς βραδυτῆτος, ἀλλ' ὅτι ἐπακροῦθῆσθαι τῆ τίω βραδυτῆτος ποιοῦντος αἰπὸν νομισθῆσθαι.

Διὰ τῆ τοῖς λυκαπᾶδας ἰπποῦς θυμοειδῆς

εἶ) λέγοσιν. Πρόβλημα η'

F ἸΠΠΟΥΣ λυκαπᾶδας οἱ μὲν ἀπὸ τῆς χαλινῶν τῆς λυκῶν ἔφασαν ὠνομάσθαι, ἀπὸ δὲ θυμοειδῆς καὶ ἰσηγορίας ἀνδοχέδιος ὦν, hhh iij

& bibendi gratia, sed compositandi, puto, & vna e-
 dendi gratia nos inuicem vocamus. at ista carni-
 um in portiones diuisio sublatā cōmunionē mul-
 tas facit cœnas, multos cœnantes, neminem alte-
 rius conuiuam: quando veluti à lanii mensa pon-
 dere acceptam quiuis partē sibi proponit. Et quid
 refert, calicemne conuiuarum cuique proponas
 peculiarem, sextariumque vini plenum, & pro-
 priam mensam, (quo pacto Demophontidæ Ore-
 stem feruntur cœna excepisse, iubentes pro se bi-
 bere, neque obseruare alios) quam id agere quod
 hodie fit, vt quisque sibi propositis pane & carne
 tanquam è proprio præsepi vescatur? nisi quod
 nobis non incumbit necessitas tacendi vt Orestē
 conuiuiū accipientibus. Immo hoc ipsum conui-
 uas ad cōmunitatem omnium rerum prouocat,
 quod & cōmuni vtimur inuicem sermone, &
 cantu psaltriæ oblectantis aut tibicinæ ex æquo
 fruimur, & crater in medio positus, nullis circum-
 scriptus finibus, fons extat amicitia largus, mo-
 dumque fruendi habet appetitu definitum: non
 quomodo panis & carnis iniustissima portio æ-
 qualitatis mensura iniustissime se venditat apud
 inæquales. Idem enim & ei qui paulo indiget, ni-
 mium est, & ei qui multo opus habet, non sufficit.
 Ergo sicut, amice, qui multis ægrotantibus æqua-
 lia medicamenta mensuris & ponderibus exactis
 distribueret, per esset ridiculus: ita etiam habend-
 us est præbitor, qui homines neq; sitientes æqua-
 liter neque esurientes, vniuersos æquali modo vo-
 let curare mensuram, & quod cuiq; tribuendum
 fit arithmetica, non geometrica definiens ratione.
 In cauponam quidem vnus, publica omnes men-
 sura vna vtentes: ad cœnam autem quisq; propriū
 apportantes ventrem venimus, quem non æqua-
 le, sed sufficiens ei quod fit, impleat. Neq; vero
 Homericæ illæ cœnæ militares atq; castrenses huc
 sunt transferendæ: sed æmulanda potius antiquo-
 rum humanitas, qui vt omnē venerarentur com-
 munionem, non victus modo & tecti, sed chœni-
 cis etiam & cibi societatem honori duxerunt. Va-
 leant ergo Homericæ cœnæ, & fame & siti non vī-
 quequaque liberæ, & quibus præfint reges Italicis
 cauponibus ad rem attentiores, qui in ipsis præliis
 præcise commemorent, quantum in cœna apud
 ipsos quiuis biberit. Pindaricæ nimirum melio-
 res, in quibus heroes venerandam iuxta mensam
 permiscentur: ea enim vera est permixtio, cum
 omnia omnibus sunt communia: sicut contra
 diuisio est, quæ erimen discordiæ amicissimis
 ingerit, cum ne obsonium quidem communi-
 care posse videntur. His dictis cum placeret Ag-
 gas, instigauimus vt contra diceret * In-
 solens, inquit, Agiæ quippiam vsu venit, si tantum
 gerens ventrem, inique seit æquam se accipe-
 re portionem, vnus ipse de helluonibus? Nam
 in cōmuni pisce, non insunt spinæ, dicebat
 Democritus. Atqui hoc ipsum, inquit, maxime
 Mœran, id est, fatum, à danda cuique sui portione,
 dictum, Necessitati præfecit. Æqualitatis enim,
 quam

Socios sociis deuincire, vrbes urbibus,

Euripidea anus ait, operam nihil magis requirit
 atque cōmunitio mensæ: estque eius vsus à na-
 tura, non instituto, necessarius, non ab opinione
 nouatus atque introductus. Plura porro de com-
 munitibus edenti inimicus est qui minus accipit,

A χάρειν ὁδὸν τῷ πίνειν, ἀλλὰ τῷ συμπεῖν καὶ συμφαγεῖν (ὡς
 ἐγώ μιν) καὶ λούειν ἀλλήλους. ἢ δὲ εἰς μερίδας αὐτῆ κρεα-
 δαμία τῷ κοινωνίαι ἀναμερῶσαι, πολλὰ δεῖπνα ποιεῖ καὶ
 πολλοὺς δειπνοῦσιν, ὁδὸν δὲ ἢ σὺ δειπνῶν ὁδὸν ὁδὸν ὡς
 ὅτι ἀπὸ κρεοπωλικῆς τεραπέχεις σαθρῶν λαβῶν ἕκαστος μὲ-
 ραν ἑαυτῷ παρέσθεται, καὶ τοὶ πῖνα ἔχῃ ἀφαιροῦν, ἢ κύλι-
 κα καπαθήσαντα τῷ κεληροῦν ἕκαστος, ἢ χροῦ ἐμπλη-
 σάμενον εἶναι καὶ τεραπέχεις ἰδίαν, (ὡς ὅτι οἱ Δημοφοντίδα
 τῷ Ὀρέστῃ λέγονται πίνειν κελύσαι μὴ παρῆχοντα τοῖς
 ἄλλοις) ἢ τῷ ὁδὸν νῦν γίνεσθαι, κρέας παρῆχον καὶ ἀρ-
 τον, ὡς ὅτι ὁ φάτις ἰδίας ἕκαστον διωχεῖσθαι, πλὴν ὅτι μὴ
 παρῆχεται σιωπῇ ἢ μὴ ἀνάγκη, καὶ τὰ ὅτι τῷ Ὀρέστῃ ξέ-
 νιζουσιν. ἀλλὰ καὶ ἢ τῷ ἴσως αὐτὸ παρῆσ τῷ ἀπὸ τῶν κρινῶν
 ὁ καλεῖται τῷ σιωπῆσθαι, ὅτι καὶ λέγω κρινῶ παρῆσ ἀλλήλους
 χροῦμεθα, καὶ ὁδὸν ἢ ἀλτρείας τερπύσης, καὶ κύλιτε ἰδὸς ὁμοί-
 ῶς μετέσθην καὶ ὁ κατῆρ ὁδὸν ὅσον ὁδὸν ἔχον ἐν μέσῳ παρῆ-
 κεται, πηγὴ φιλοφροσύνης ἀφθονος καὶ μετῶν ἔχουσα τῷ ἀπο-
 λαύσεως τῷ ὀρέστῃ οὐχ ὡς ὅτι ἢ τῷ κρέως, καὶ τῷ ἀρτου μελῆς
 ἀδικωπάτη μετῶν καλλωπίζεσθαι τῷ ἴσως παρῆσ αἰσίου. ὁ γὰρ
 αὐτὸ τῷ μικροῦ δεοῦ μὲν πλεον ὅτι, τῷ δὲ μείζονος, ἔλατ-
 τον. ὡς ὅτι οὐ, ὡς ἔταρε, ὁ καμνοῦσι πολλοῖς ἴσα φάρμακα
 μέτρῳ ἀκριβέσι καὶ σαθροῖς ἀφαιροῦν, παρῆσ τοῖς, οὐ τῷ
 πειοῦς ἐστὶ τῷ οἷος ἀφαιροῦσι οὐτε διψῶντας εἰσαύτως ἔ-
 τε πεινῶντας εἰς τῷ σιωπῆσθαι, ἀπὸ τῷ ἴσως ἢ παρῆ-
 πῆσιν ἀπὸ τῷ, ἀφαιροῦσθαι οὐ γεωμετρικῶς, ὁδὸν ὁ
 μέτερον καὶ δίκαιον. εἰς καπύλου μὲν οὐ φοιτῶν ἐνὶ χροῦ-
 μῶν καὶ μέτῳ τῷ δημοσίῳ πῆσθαι ὅτι δειπνῶν δὲ ἕκαστος ἰδίαν
 ἢ καὶ γαστέρα καμῶν, καὶ οὐ ὁ ἴσως ἀλλὰ ὁ ἀφαιροῦ ἐμπῆ-
 πλησι. τῷ δὲ Ὀμηρικῶς ἐκείνας δαΐτας οὐ καὶ μεταφῆραν
 ἐκ τῷ γραπτικῶν καὶ παρεμβολικῶν ἐν τῷ δειπνῶν,
 D ἀλλὰ μάλλον τῷ τῷ παλαιῶν φιλοφροσύνησθαι ἢ τῷ
 οὐ μόνον ὁμοίους ὁδὸν ὁμοφροῦσι, ἀλλὰ καὶ ὁμοχρῆσθαι καὶ
 ὁμοίους, τῷ πῆσθαι σέβασθαι κοινωνίαι, ἐν τῷ πῆσθαι
 τῷ μὲν οὐ Ὀμήρου δεῖπνα χάρειν ἑαυτῶν ἢ σιωπῆσθαι
 γὰρ ὅτι καὶ διψῶντας, καὶ ἐστὶ τῷ βασιλεῖς ἔχοντα τῷ ἴ-
 ταλικῶν δεινότεροι καπύλων ὡς τῷ τῷ μάχης ἐν
 χροῦ τῷ πολέμων ὄντων ἀφαιροῦσθαι ἀκριβῶς πόσον
 ἕκαστος τῷ δεδειπνηκότων παρῆσ πῆσθαι. τῷ ἢ Πι-
 δαϊκῶν βελτίω δῆπουσθαι, ἐν οἷς ἢ ἢ ἀφαιροῦ ἐμῶν γινωτο
 ἀμφὶ τεραπέχεις ἢ τῷ, τῷ κοινωνεῖν ἀπὸ τῶν ἀλλήλους.
 E ἐκείνο γὰρ καὶ οἷς ἀνάμειξις ἀληθῶς καὶ σύγκρισις, τῷ δὲ
 ἀφαιροῦσθαι καὶ ἀφαιροῦσθαι τῷ φιλοφροσύνησθαι εἶναι δοκίμων, ὡς
 μὴ δὲ ὁδὸν κοινωνεῖν διωχεῖσθαι. ὅτι τούτοις ἀφαιροῦσθαι
 τῷ Ἄγια παρῆσθαι μετῶν πῆσθαι. ἔλεγον οὐ ἔξοντι
 πεπονθέναι πάρος Ἄγια εἰ τῷ ἴσως μερίδα λαμβῶν
 δευχεῖσθαι, γαστέρα φορῶν τηλικαύτω. καὶ γὰρ αὐτὸς
 εἶναι τῷ ἀφαιροῦσθαι χαμῶντων. ἐν γὰρ ἔξοντι ἢ ἀφαι-
 ρῶν ὁδὸν εἶναι, ὡς φησὶ ὁ Δημοκρίτος. ἀλλὰ τῷ αὐτὸ (ἴ-
 φη) καὶ μάστιγα τῷ μῶσθαι ὡς εἰ μὲν μὲν ἢ μὴ ἐπῆ-
 γαθῶν. ἰσότητις γὰρ καὶ, πόλεις τε πόλεις, συμμάχοις τε
 F συμμάχοις (ἢ Εὐειπίδειος γαστέρα φησὶ) σιωπῆσθαι. ὁδὸν οὐ
 οὕτως ὡς ἢ τῷ τεραπέχεις κοινωνίαι δειπνῶν, φύσι καὶ νό-
 μῳ, καὶ ἀναγκῶν οὐ καμῶν οὐδὲ ἐπίστακτον ὡς δὲ
 ἕκαστος ἕκαστος χροῦσθαι τῷ πλεονα δὲ ἐκ τῷ κρινῶν ἑαυ-
 τῶν πολέμων καμῶν τῷ ἀφαιροῦσθαι καὶ ἀφαιροῦσθαι,
 h h h i i j

αὐτῶν ἐν ῥοῆι παχυνάουτος τελέθει, οὐ γὰρ φιλικὸν ἑστὶ
 συμποτικὸν (οἶμα) παροίμιον βωχίας, ὑφαίρεσις καὶ ἀρπα-
 σμός, καὶ χερῶν ἀμίλλα, καὶ ἀγκυλισμός, ἀλλ' ἀποπα καὶ κυνι-
 κά, καὶ τελευτῶντα πολλάκις εἰς λοιδορίας καὶ ὄργας, οὐ κατ'
 ἀλλήλων μόνον ἀλλὰ καὶ κατ' ἑαυτοὺς τετραπέζοις καὶ κατ' ἑαυ-
 τῶν ἐστῶντων. ὅσον δὲ χρόνον ἢ μόρα καὶ ἢ λάχεσις ἰσότητι πλῆ-
 ρεῖ τὰ δειπνα καὶ συμπόσια κρινωσίαι ἐβραβεύον, οὐ-
 γὰρ ἰδεῖν ἀχρηστον ἢ οὐδ' αἰελεύθερον· ἀλλὰ καὶ τὰ δειπνα
 δαΐτας ἐκάλου, καὶ τὸς ἐστρωμένους δαγτυμόνας, δαΐτας δὲ
 τὸς τετραπέζοις, ἀπὸ τῶ διαρεῖν καὶ ἀφενέμειν. Λακε-
 δαμόνιοι δὲ κρεωδαΐτας εἶχον οὐ τὸς τυχοῦτας, ἀλλὰ τὸς B
 παροίμιους αἰδράς. ὡς καὶ Λύσανδρον ἑστ' Ἀγησιλάου τῷ
 βασιλέως, ἐν Ἀσία κρεωδαΐτων ἀποδεδείχθη. τότε οὖν αἱ
 νεμήσεις ἐξέπεσον ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλεια τῶν δει-
 πνοῖς. οὐ γὰρ ἢ οἶμα) πέμματα καὶ χερυδύλους καὶ κα-
 ρυκείας, ἀλλὰς τε πόρυδα παρὰ ὑποτειμμάτων καὶ ὄψων
 παροίμιους διαρεῖν, ἀλλ' ἐξηπώμενοι τῶν παρὰ ταῦτα λι-
 χείας καὶ ἡδυπαθείας, παρήσαντο πλῆ ἰσομοίαιαι. τεκμή-
 ριον δὲ τῶ λόγου, καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἡθῶν καὶ τῶν δημόσια δειπνα
 παρὰ μερίδα γίνεσθαι, ἀλλὰ πλῆ ἀφελείαι καὶ καταειότη-
 τα τῆς ἀφίτης. ὡς τε ὁ τῶν νέμων ἀνταλαμβάνων, ἀμα C
 σωμασώζει τῶν δὲ τέλειαι· ἀλλ' ὅπου δ' ἴδρῶν ὄσιν, ἀπολ-
 λυται δὲ κρινόν, ὅπου μὲν οὖν μὴ ἴσων ὄσιν. οὐ γὰρ οἰκείου κτη-
 σις, ἀλλ' ἀφαίρεσις ἀλλοτρείου, καὶ πλεονεξία παρὰ δὲ κρινόν,
 ἀδικίας ἦρξε καὶ ἀφαροῦς, ἢ ὄρα καὶ μέτρον τῶ ἰ-
 δίου καταπαύοντες οἱ νόμοι τῆς ἴσα νεμούσης εἰς δὲ κρινόν ἀρ-
 χῆς καὶ διωάμεως ἐπώνυμοι γερῶνασιν. ἐπεὶ μὴ δὲ σέφαιον
 ἀξίου ἀφενέμειν ἢ μὴ ἰκασῶ τ' ἐστῶντα μὴ δὲ κλισίας καὶ
 χόρας· ἀλλὰ καὶ ἐρωμένω πῆ ἢ ψάλτεια ἢ κει κμήζων,
 κρινὰ ταῦτα φίλων, ἵνα τὰ πόρυτα χεῖματα γίνηται, καὶ τὸν
 Ἀναξαγόραν. εἰ δὲ ἑστὸν ἢ τῶν ἰδῶσις ὅτι παρὰ τῆ κα-
 κωνίας τῶν μέγιστα, καὶ πλείστης ἀξία σπουδῆς εἶναι κρινὰ,
 λόγου, παροίμιους, φιλοφροσύνας, παυσάμεθα τῶν μοίρας
 ἀπμάζοντες, καὶ τ' ἢ ψυχῆς παῖδα κληῶν, ὡς Εὐεπίδης
 φησὶν, ὅς οὔτε πλῆτῶν νέμων, ἔτε δόξῃ δὲ παροίμιον, ἀλλ' ὅ-
 πως ἐτύχεν, ἀλλως ἄλλοτε συμφροσύμιος, τ' μὲν πένητα καὶ
 παπεινόν ὅτι γαυροῖ, καὶ σὶκ' ἐξάφει γε νοῦ πινος ἀβνομίας,
 τ' δὲ πλῆστοι καὶ μέγιστον ἐπὶ τῶν ἰσότητι μὴ διεκχλαίφην, ἀλύ-
 πως σωφρονίζει.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟ-
 βλημάτων Βιβλίον τρίτον.

Εἰ χρῆσθον ἀμύθῳις σεφάμοις παρὰ πότον.
 Πρόβλημα α'.

ΙΜΩΝΙΔΗΣ ὁ ποιητής, ὡς Σόσ-
 σαι Σενεκίων, ἐν πινι πότῳ ξένον ἰδὼν κα-
 τακείμενον σιωπῇ, καὶ μηδενὶ ἀλελεζόμε-
 νον, ὦ ἀφροσύνη (εἶπεν) εἰ μὲν ἡλίθιος
 εἶ, σοφὸν παρὰ γὰρ ποιεῖς· εἰ δὲ σοφός,
 ἡλίθιος. ἀμαθίῳ γὰρ ἀμείνον (ὡς φησὶν
 Ἡράκλειος) κρύπτειν, ἔργον δὲ, ἐν ἀνέσφ, καὶ παρ' οἶνον.

A & tanquam celeri fluctu incitata nauem non po-
 test adsequi. Non enim ad amicitiam conducens,
 aut conuiuio conueniens exordiū est, puto, suspi-
 cio, rapinæ, manuum concertatio, & pulsatio cu-
 bitorum: sed absurda hæc sunt, canina, & quæ ple-
 raque in conuicia & rixas desinant, non conuiua-
 rum modo inuicem, sed etiam aduersus mensarū
 ministros & reges. Quamdiu autem Mœra & La-
 chesis, cui à forte nomen, in cœnarum & conui-
 uiorum communionē equalitatem administraue-
 runt, nihil videre licuit indecorum, nihil illibera-
 le. sed & conuiuia dætas, & conuiuii regem dæty-
 monem, & ministros mensæ dætros à distribuendo
 & diuidendo dicebant. & Lacedæmonii Kreo-
 dætas, id est, carniū diuisores, habuerunt non vul-
 gares, sed primarios viros: quando id munus etiā
 Lylandro in Asia rex Agefilaus mādauit. Tum de-
 mum distributio ē conuiuuiis est eiecta, cum luxus
 ea occupauit. nimirum enim non poterant pla-
 centæ, candyli, caryceiæ, aliaq; condimentorum
 & opsoniorum fercula diuidi: sed deuicti istis deli-
 ciis ac gulæ studio, æqualitatem portionum prodi-
 derunt. Argumento est, quod etiamnum sacrificia
 & publicas cœnas portionibus distributis agitant,
 ob victus simplicitatem & mundiciem. vt omnino
 qui distributionem in vsum reuocat, simul etiam
 reducat frugalitatem. Sed vbi proprium est, ibi
 commune perit: vbi quidem nō est æqualitas. Nō
 enim propriæ rei possessio, sed alienæ inuolatio &
 id quod cōmune est sibi vindicādi libido initium
 fecit iniustitiæ & discordiæ: quam termino & mo-
 do proprietatis tollentes leges, cognomines factæ
 sunt in Græco sermone eius facultatis, quæ com-
 mune æqualiter distribuit * quando ne coro-
 nam quidem vult distribui vnicuique nostrum à
 rege, neq; lectulos & loca: sed etiam si amasiam a-
 liquis aut psaltriam adducat, communia hæc sunt
 amicorum, vt (quæ Anaxagoræ fuit sententia) om-
 nes res vnum fiant. Quod si horum proprietatis
 nihil perturbat, neq; impedit communicationem
 maximarum rerum & maxime seriarum, sermo-
 num inquam, propinationum, comitatis: desina-
 mus parcis iniuriam facere, & proli fortunæ Sorti,
 vt eā appellat Euripides. quæ neq; diuitiis primas,
 neq; gloriæ tribuens, fortuito alias alio vergens,
 pauperem & humilem extollit, neq; omni libertate
 priuatum esse finit. diuitem vero & magnum ci-
 tra molestiam castigat, condocefaciens eum ad
 ferendam æquo animo æqualitatem.

PLVTARCHI SYMPOSI-
 cōn, id est, Conuiualium disputatio-
 num, Liber tertius.

An floreis coronis inter pocula uti deceat.
 Questio I.

ΙΜΩΝΙΔΗΣ poeta, Soffi Senecio,
 quodam in conuiuio cum videret ho-
 spitem accumbere tacitum, & cum
 nemine verba cōmutantem, Mi ho-
 mo, dixit, siquidem stultus es, sapiens
 factum edis: sin sapiens, stultum. Etenim insciti-
 am præstat occultare: verum hoc difficile est inter
 pocula.

Nam vinum vel prudentem cantare coegit,
Et tenerum videre, pedesq; inferre choreis,
Atq; tacenda loqui, nec idonea dicere dictu.

Vbi quidem, si non fallor, poeta vinolentia & ebrietatis constituit discrimen. Nam cantus, risus, saltatio, iis qui mediocriter abibere, possunt accidere. garrere, & ea dicere, q̄ reticere præstabat, iâ ebrietatis est opus. Itaq; Plato etiam in vino maxime plerorumq; hominum animi affectiones existimat posse perspicui. Et Homerus cum caneret,

-- neq; mense his internenerat usus:

fatis ostendit ita se existimare, vini & mensæ communionem plurimum ad notitiam mutuam conducere. Non enim contrahitur notitia inter tacite edentes ac bibentes: sed ad loquendum prouocat vinum: inter loquendū multa aperiuntur atq; deteguntur alias occulta, inuicemq; innotescunt cōpotores. vt non inepte Æsopum ille increpauerit: Quid quæris, ridiculum caput, illas fenestras, per quas in alterius cogitationes alter potest inspicere. vinum enim nos aperit ac ostentat, non sinens latere: sed speciem atq; laruam adimit, lege tanquam pædagogō quam longissime semoto. Proinde Æsopo, Platoni, & si qui alii examinare quempiam volunt, tormenti loco sit merum. Qui autem mutuo in se inquirere nihil curant, neque deprehendere vnus quæ alter occulta habeat satagūt, amice tantum vna cōsuescere expetunt: ij tales tractant quæstiones ac disputationes, quib. aduersitates fortunæ obruantur, fiduciam autem recipiat animi pars optima, & liberalibus studiis deditum ingenium in elegantes & eruditas collocutiones tanquam in pascua & prata sibi consueta producatur. Hinc adeo factum est, vt nos quoq; hanc tibi tertiam decuriam cōpotatoriarum quæstionum cōfecerimus: è quibus prima est de coronis.

AT H E N I S olim de coronis quæstio incidit in conuiuio, quo Eraton musicus complures exceperat, cum Musis rem sacram fecisset. Nam vt à cœna omnis generis sarta fuerunt circumlata, Ammonius false quodammodo nos notauit, qui pro laurea rosam gestaremus coronam. aiebat autē omnino floreas coronas esse pueriles, & magis iudentibus virginibus ac mulieribus, q̄ philosophorū conuenire musicorumq; hominum congressibus. Mirorq; adeo, aiebat, Eratonem hunc, qui colores in cantilenis abominās, pulcrumq; incusans Agathonem, qui cum Mylos fabulam doceret, primus fertur chromaticeū genus tragediæ immiscuisse: ipse nobis variis, vt videtis, floridisque coloribus conuiuium opleuerit. dumq; per aures accidentem oblectationē excludit, voluptatem oculis & olfactui obuiam quasi per aliud ostium introducit in animam, voluptati fertum destinans, non pietati. Atqui hocce vnguentū fragrantia edidit durabiliorē quam flores isti, inter manus muliercularū collas plectentium emarcescentes. Enimvero in conuiuio philosophorū locus non est vllus voluptati, nulli annexæ vtilitati, neq; principium aliquod naturalis appetitionis comitanti. Sed quemadmodū ij qui ad cœnam ducuntur à vocatis amicis, more sane humano, iisdē fruuntur rebus: (qualis Aristodemus à Socrate fuit perductus in Agathonis domū conuiuium exhibentis) qui vero vltro accedat,

A ὅστι' ἐφένκε πολὺ φρονά τ' ἄρ' μάλ' αἰείσῃ, Καίθ' ἀπαλὸν γέλωσσι, καὶ τ' ὄρχησασθαι αἰήκε. Καὶ τί ἔπος πρὸς ἔπικεν ὄτ' ἄρ' ῥητον ἀμεινον· οἰνώσιως ἐν ταῦτα τῶ ποιητῆς καὶ μέθης (ὡς ἐμοὶ κηκεῖ) Διὰ φροσὴν ὑποδ' ἀκρωτῆος. ὡδ' ἡ μὲν γὰρ καὶ γέλωσ καὶ ὄρχησις οἰνομύθοις μετρίως ἔπεισι· ὁ δ' ἄλλοι καὶ βλέπειν ἀβέλτερον ἢ σιωπῆν παρρησίας ἢ δ' ἡ καὶ μέθης ἔργον ὅτι· δὲ καὶ Γ' λέγων ἐπ' οἴνω μάλισα κατ' ὄχθασθαι τὰ πάθη τ' πολλὰν νομίζει. καὶ Ὀμηρος εἰπὼν ὅσδε τεραπέτης γνάμνω ἀλλήλων δ' ἡλός ὅστιν εἰδώς ὁ

νον τῶ οἴνω καὶ πολλὰν γνῶμον. οὐ γὰρ ὅστι βω-
B γνῶτων σιωπῆ καὶ πινόντων γνάσις. ἀλλ' ὅτι ὁ πίνειν εἰς ὁ λα-
λεῖν πρὸς ἄγετα, τὰ δὲ λαλεῖν ἐμφαίνεται καὶ ὁ ἀπογυ-
μνοδοσθαι πολλὰ τῶ ἄλλως λαθάνοντων, παρέχ' ἡ πινά ὁ
συμπίνειν καὶ κατ' ὁμοίωσιν ἀλλήλων. ὡστε μὴ φάυλως ἀν-
ἔπιτημῆσαι τὰ Αἰσώπων, τί τῆς θυρίδας ὡ μακάρει ζήτησις
ἐκείνας, δι' ὧν ἄλλος ἄλλω κατόψεται τὴν ἀφροσύνην; ὁ γὰρ
οἴνος ἡμᾶς ἀνοίγει καὶ δείκνυσιν, ὅτε ἐάν ἡσυχία ἀγειν, ἀλλ'
ἀφαιρῶν ὁ πλάσμα καὶ τ' ἡμεροπισμόν, ἀπώτα τῶ νόμου,
κατὰ τῶ παιδαγωγῆς, γρηγόρων. Αἰσώπων μὲν ἐν καὶ Γ' λέγει-
ν, καὶ εἰ τις ἄλλος δεξιά τῶς ἔσπου δείται, πρὸς τῶτο γρησι-
C μων ὁ ἀκρωτῆος οἰὲ μὴδὲν ἀλλήλοις βασιανίζειν δεόμνοι, μη-
δ' ἀκατωρῶν, ἀλλὰ γρησθαι φιλοφροσῶν, τὰ ποιῶντα πρὸς
ἐλήματα καὶ τῶς λόγους ἀγροσι σιωπῆσας, οἷς ἀποκρύπτεται
τὰ φάυλα τ' τύχης. ὁ δ' βέλτερον ἀναθάρρει, καὶ τ' μουσικῶ-
τατον ὡς τῶ ὅτι λειμῶνας οἰκείους καὶ νομαῖς ὑπο φιλολογίας
πρὸς ἔργου. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τρεῖς τῶ δεκάδα ταῦ τῶ σσι πε-
ποιήμεθα συμποτικῶν ζητημάτων, ὁ πρὸς καὶ φεφάων πρὸς
τον ἔχουσαν.

D Ε Γένοντο γὰρ ποτε καὶ πρὸς φεφάων λόγους ὁ δ' συμπι-
σιον καὶ Α' δειψῆσιν, Ε' ἔσπυρος τῶ ἀρμονικῶ τῆς Μού-
σαις τῆς θυρίδος, καὶ πλείονας ἐστῶντος. πρὸς τῶτα πᾶν γὰρ μὲν
ὁ δειπνήσῃ φεφάων πρὸς φεφάων, ὁ Α' μμῶνιος ἐπέστω-
ψέ πως ἡμᾶς, ὅτι τῶ δαφνίου τοῖς ῥοδίνοις ἀναδυσάμε-
νοισι. ὅλως γὰρ εἶναι τοῖς ἀγροσῶν καὶ ἀφροσύνης
μᾶλλον ὅτι τῶ δειψῆσιν καὶ γυμνασῆσιν, ἢ σιωπῆσας φι-
λοσόφων καὶ μουσικῶν ἀνδρῶν. ταῦτα δὲ καὶ Ε' ἔσπυρος
τῶτον, εἰ τῶ μὲν ἐν τοῖς μέλεσι τῶ ἀκρωτῆος βδελυτόμνον
καὶ κατ' ὁμοίωσιν ὁ κατὰ Α' γάθωνος, ὁ πρὸς τῶν εἰς τῶ γρη-
E δίας φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίσσαι ὁ γρημαλικῶν, ὅτε τοῖς
Μυσοῖς ἐδίδασκον· αὐτὸς δ' ἡμῖν (ὡς ὄσπετε) ποικίλων γρη-
ματικῶν καὶ ἀφροσύνης ὁ συμπόσιον ἐμπέπληκε. καὶ τὴν
Διὰ τῶ ὄτων ἀποκλείει τρυφῶν καὶ ἡδυπάθειαν, καὶ
ταῦτα κατὰ τὰ ὄμματα καὶ τῶ ρίνας, ὡς φασὶν ἐπί-
ρας ἡσυχίας, ἐπεισάγων τῶ ψυχῆ, καὶ τὸν φεφάων ἡδονῆς
πινῶν, ὅτε δὲ σβείας. καὶ τοῖ τῶ γρημῶν τῶτο τῶς ἀφρο-
σύνης ταῦτης καὶ μαρτυρομῶν ἐν τῶς χερσὶ τῶ φεφάων
πλόκων σπουδαγιότερον ἀναδιδῶν δὲ δίδω. ἀλλ' ὅτε ἐ-
F χει γρησθαι ἐν συμποσίῳ φιλοσόφων ἀνδρῶν ἡδονῆ πρὸς
μηδεμῶν συμπεπλημένη γρησθαι, μηδὲ ἀκρωτῆος φε-
σικῆς ὀρέξεως ὄρχησθαι. κατὰ τῶ οἰ μὲν ὑπο τῶ κελη-
μένων ἀγροσῶν φίλων ὅτι ὁ δειπνῶν ἔχει φιλαφροσύνην τῶ
γρησθαι τῶ αὐτῶν, ὡς φασὶν Α' εἰσὸς ἡμῶν ὑπο Σωκράτους
καὶ Α' γάθωνος ἀφροσύνης ἐστῶντος. εἰ δὲ τις ἀφ' αὐτῶ βαδίζοι,

πύτων δει πύω θύραν κεκλειόσθαι· ούτως αὖ μὲν παρὲς τὴν ἐ-
 δαδὴν καὶ πόσιν ἠδοναὶ κεκλημμένα ὑπὸ τῆς φύσεως ταῖς
 ὄρεξιν ἐπόμψαι τὸ πονέουσι, ταῖς δ' ἄλλαις ἀκλήτοις, καὶ οὐ
 σοδὲν λόγῳ φιληδονίας ἀπήλλακται. παρὲς ταῦτα οἱ μὲν
 ἀήθεις τῆς Ἀμμωνίου νεεπίου εὐχεταραζόντες ἡσυχῆ πα-
 ρελύοντο τὸς σεφαίους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅτι γυμνασίας ἐνεκα
 καὶ ζητήσεως καταβέβληκεν ἐν μέσῳ τ' λόγον ὁ Ἀμμωνίος,
 παρσαζαρβύσας Τρύφωνα τὸν ἰατρὸν, ὡς τὸν εἰκαταλέσθαι
 δίκμος εἰ μὴ ἡμῶν πούτων τὸν κελόν φλέγοντα
 τοῖς ῥοδίνοις σεφανον, ἢ λέγειν, ὡς παρ' εἰώθας ἐκάστοτε παρὲς
 ἡμᾶς, ὅσας ἐχρυσον οἱ ἀρῆνοι σεφαιοὶ παρὲς ὁ πίνειν βοηθείας.
 ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἐράτωρ, Οὕτω γὰρ (εἶπε) δέδοκται,
 μηδεμίαν ἠδονὴν ἀσύμβολον δέχεσθαι, ἀλλ' εὐφραμον μόνον
 δις λαίειν, ἀλλ' μὴ μετὰ πνος μισθού τῆτο πάχωνδρ. ἢ ὁ
 μὲν μύρον εἰς τὸς ὑποδυσωπούμεθα, καὶ τ' πορφύραν εὐχε-
 τῶν ὀπίθετον πολυτέλειαι, ὡς δολερα εἰματα καὶ χρίσμα-
 τα, κατὰ τὴν βαρβαρῶν φωνῶν· αἱ δὲ ἀλλοφύεις χροαὶ καὶ
 ὄσμοι δ' ἀφελὲς ἐχρυσον, καὶ ὁσὲν ὀπώρας εὐχε-
 φέροι. μὴ γὰρ ὀνήτης ἢ πῆς μὲν χυμοῖς δρέπεσθαι καὶ διπ-
 λαύειν τῆς φύσεως διδούσης, ὄσμοι δ' καὶ χροαὶ ἀσώροι φέ-
 ροι. Δεῖ τὴν ἐπιδροσάν ἠδονὴν πούτοις καὶ χροαί, ταῦτα
 ἀπμάζειν, αἱ μὴ πῆ χροαὶδες ἐξωθεν ἄλλο σινεπιφέρωσιν.
 ἐν γὰρ αὐτὸ δοκεῖ τὸ αὐαίτιον, εἰ μὴ δὲν ἢ φύσις (ὡς ὑμεῖς φα-
 τε) μάτῳ πεποιήκε, ταῦτα τῆς ἠδονῆς πεποιήσθαι χροαί, αἱ
 μὴ δὲν ἄλλο χροαίμον ἔχοντα μόνον διφραίνειν πέφυκε. σὺ-
 πει δ' ὅτι τοῖς φυομένοις καὶ βλαστάνοις τὰ μὲν φύλλα, σω-
 τηείας ἐνεκα τῆ καρποῦ, καὶ ὅπως ὑπ' αὐτῶν τὰ δένδρα
 θαλόμωρα καὶ ψυχρόμωρα μετελῶς φέρηται μεταβολάς,
 γέρονε τ' ὅ αἰτοῖς ὄφελος ὁσὲν ἔπιμύρονος, πλὴν εἰ πῆρο-
 μύροις ἡμῶν ἔπιτερπὲς ὄσμοι, καὶ ἰδεῖν ἠδὲ παρέχει, θα-
 μασὰς μὲν ὄσμοις ἀφιέντα, ποικιλίαι δ' ἀμιμήτοις χροαί.
 σὶ καὶ βαφῆς ἀνοίγμωρα. εἰς τῶν μὲν φύλλων διπσωμί-
 κων οἱ ἀλγῆ καὶ δάκρυται τὰ φυτὰ, καὶ γίνεται παρὲς αὐτὰ
 βλάβη πῆς ἐλκώδης, καὶ ψίλωσις ἀσπερπῆς. καὶ οὐ μόνος
 (ὡς εἶοικε) κατ' Ἐμπεδοκλεία τῆς δάφνης τῶν φύλλων διπ-
 πάμπρῳ ἐχέσθαι χροαί, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων φεῖδεσθαι δέν-
 δρων ἀπδύτων, καὶ μὴ χροαίειν εἰσὶ ταῖς ὀκεινῶν ἀκ-
 σμίας, βία καὶ ὀρῆ φύσιν τὰ φύλλα συλῶντας αὐτῶν. αἱ
 δ' τῶν αἰθῶν ἀφαιρέσεις βυγήσειν εἰκόσασι, καὶ βλάστωροισιν
 ὁσὲν· ἀλλὰ καὶ μὴ λάβη πῆς ἐν ὄρα, παρὲρ ῥῆ μαρτυρεῖ-
 τα. κατὰ τὸν οὐνοὶ βαρβαροὶ τ' δρεμμάτων τοῖς δέρμα-
 σιν αἱ τῶν ἐλείων ἀμφιέννωται, οὕτω μοι δοκεῖσιν οἱ μάλ-
 λον ἐκ τῶν φύλλων ἢ τῶν αἰθῶν ὑφαίρον πῆς τοῖς σεφαιοῖς
 οὐ κατὰ λόγον χροαί τῶν φυτῶν. ἐγὼ μὲν οὐνοὶ ταῦτα συμ-
 βάλλομω πῆς σεφαίω πῶσιον. οὐ γὰρ εἰμὶ γραμματικὸς,
 ὡς τε διπμνημονθεῖν ποιημάτων ἐν οἷς τῆς παλαιῶς ἱερονί-
 κης ἀναγνώσων ἀθηνοῖς ἀναδουμένοις σεφάμοις. πλὴν
 ὅτι γὰρ πῆς μούσας ὁ τῶν ῥόδων σεφανος ἔπιπεφήμισαι, με-
 μνησθαι μοι δοκεῖ Σαπφοῦς λεγούσης, παρὲς πῆς τῶν ἀ-
 μούσων καὶ ἀμῶν γυναικῶν, Κατ' ἰανοῖσα δὲ κείσασαι· οὐ
 γὰρ μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης. εἰ δὲ πῆς καὶ Τρύφων
 διπ τῆς ἰατρικῆς δίδωσι μῦθους, ἀκρυφῶν. ἐκ τούτου
 δεξάμωρος ὁ Τρύφων τὸν λόγον, ὁσὲν ὅς ἐφη τούτων ἀσκέ-
 τῶν γερνέσθαι τοῖς παλαιῶς, ἀτε δὲ πλείστη κεχρημέ-
 νοις διπ φυτῶν ἰατρικῆ. τεκμήρια δὲ ἐστὶ πῆς ἐπιπῶν.

A ei fores præcludi oportet. ita voluptates quæ cibū
 potumq; sequuntur, appetitionibus accitæ natu-
 ralibus, locum habent; aliæ quæ non inuitatæ nul-
 la ratione, tantū luxuria quadam instigante obre-
 punt, arcendæ sunt. Sub hæc adolescentes, qui cū
 Ammonio nō consueverant, perturbati ferta pau-
 latim detraxerunt. Ego autē, qui scirem exercita-
 tionis gratia & disputationis hæc ab eo in mediū
 proposita, Tryphonem medicum compellans:
 Heus, tu, inquam, aut vna nobiscū deponenda est
 tibi pulcre ardens rosarum floribus corona, aut di-
 cendum, ut apud nos subinde solebas, quid ad bi-
 bendum adiuventi adferat florea corona. Excipi-
 ens vero meum sermonem Eraton, ita scilicet,
 inquit, decretum est, nullam admittere voluptatē
 quæ symbolū non det, & oblectationē aspernari
 nisi mercedem nobis præbeat? Aut vnguentū poti-
 us & purpuram auerfamur ob luxum iis adhære-
 tem, tanquam dolosas veltes, dolosos colores, ut
 barbarus ille dicebat: sponte autē sua nati colores
 & odores simplicitate præditi sunt & puritate, ni-
 hilq; differunt a frugibus arborum? Nonne enim
 stultum sit saporis natura præbente colligere, iisq;
 frui: odores autem & colores eadem suppeditan-
 te, ob elegantiam ac voluptatem in iis efflorescen-
 tem spernere, quod nullam aliam extrinsecus uti-
 litatem adferant? Hæc enim inter se pugnare vi-
 dentur, Naturā (quod vos dicitis) nihil facere fru-
 stra, & isthæc delectationis causa esse condita, nul-
 lam aliam utilitatem conferentia. Iam hoc confi-
 dera, iis quorum stirpes terra continentur, ac quæ
 germinant, folia data esse ob conservationem fru-
 ctus. utq; foueant plantas, exque ita facilius calo-
 ris ac frigoris vicissitudines perferant: flores dum
 permanent in planta, nullam utilitatem adferre,
 nisi quod nobis odoratu aut visu sunt iucūdi: cum
 & odores mirabiles edant, & varietatem coloribus
 tincturisq; inimitabilibus exhibeant. Itaq; foliis a-
 uulsis veluti dolent & mordentur plantæ, & vlce-
 rosum iis quoddā accidit detrimentū, ac denuda-
 tio indecora, & nō tantum, ut voluit Empedocles,
Omnino foliis debemus parcere palmae:
 sed & reliquis omnibus arboribus, neq; nos orna-
 re illorum cum dedecore, vi & contra naturā fo-
 liis eas spoliando. At enim florū detractio vindē-
 miæ cuidam est similis, tantumq; a nocendo abest,
 ut ij vltro marcescentes decidant nisi tempestiue
 demantur. Quemadmodū ergo barbari pellibus
 pecoris loco lanæ vestiuntur: ita mihi videntur q
 è foliis potius quam floribus coronas texunt, plan-
 tis non uti cōuenienter rationi. Atq; hanc ego ser-
 torum venditricibus stipem confero. Non enim
 sum grammaticus, ut memoria referre possim car-
 mina, quibus ostenditur præscos sacrorum certa-
 minum victores floreis redimitos fuisse fertis. Sa-
 ne Musis consecratam fuisse roseam coronam, me
 mini me legere in Sapphonis versibus, quibus in-
 doctam quandam mulierem ita alloquitur:
*Te simul lethum rapiet, iacebis,
 Nec suo quisquam celebrabit ore:
 Particeps non es quoniam rosarum Pieriarum.*
F Audiamus tamen, an etiam a medicina flori-
 bus aliquod testimonium Trypho perhibeat,
 Proinde Trypho in partes dicendi succedens,
 Prisci, inquit, horum nihil inobseruatum reli-
 querunt, ut qui plurimis plantarum vsi essent
 remediis, & exstant etiamnum argumenta rei.

Tyrri enim Agenori, Chironi Magnetes primitias offerunt, quod ij primi medicinam fecisse existimantur. Radices enim plantarum erant, quibus ægrotos sanauerunt. Bacchus porro non eo tantum nomine medicus est habitus, quod vinū inuenit, medicamentum validissimum & suavissimum: sed quod ederam quoq; facultate sua vino maxime resistentem in honore habendam docuit, eaq; bacchantes coronauit, vt minus à vino læderetur, edera suo frigore ebrietatem restingente. Sed & nomina quædam manifestant veterum hac in re summam diligentiam. Nam & nucem caryam dixerunt, quod spiritum grauem ac soporem incutientem profundum exhalans, lædat qui sub ea recumbunt. & narcissum, quia torporem (qui narce Græcis est) neruis incutiat, grauedinemque torpidam: vnde & Sophocles eum veterem magnorum deorum coronā appellat, nimirum Manium. Rutam quoq; peganon ea de causa dictum autumat, quod ob siccitatem calore mixtam semē genitale constringat & coagulet, ideoq; prægnantibus plane sit inimica. Qui vero amethystum cum herbâ, tum cognominem eius gemmam nomen à prohibenda ebrietate habere putant, ij errant. vtrumq; enim à colore dictum est. neq; enim folium herbæ liquido est colore, sed violæ & vino temperie diluto simile. Multa alia cōmemorari possent vocabula stirpium, à facultatibus earum deducta: sed & hæc ipsa sufficiunt ad industriã veterum demonstrandam, ac peritiam, quam etiam aduersus ebrietatem adhibuerunt. Maxime enim merum quando caput ferit, & intendit corpora, perturbat, sensuum principio perculso. At florum exhalationes mirabiliter contra hoc mali præfidio sunt, caputq; veluti arcem muniunt ad ebrietatem pellendam. nam & calidi flores molliter aperiendis meatibus faciunt vt perspirare vinum possit: & quæ leuiter frigida sunt mediocri contactu vapores repellūt, vt violacea & rosacea corona: vtrumq; enim horū adstringit, reprimittque odore suo ea quibus caput grauatur. Cypri porro flos, & Crocus, & baccaris, eos qui adbiberunt ad fomnum molestiæ vacuum adducunt. exhalant enim mite quidpiam & gratum, quo inæqualitates quæ inebriatorum corpori accidunt asperitatesq; diffunduntur, ita vt tranquillitate oborta retundatur & digeratur id quod crapulam erat facturum. Quorundam etiam florum odoribus sursum dissipatis ad cerebrum, fit vt & meatus qui sunt instrumento sentiendi expurgentur, & humores incidantur, sensum absq; vehementi ictu aut agitatione discussi, simulq; cerebrū natura frigidum refocilletur. Itaque ferta è floribus texta præcipue, à ceruice suspendentes, hypothymidas appellabant, vnguentisque quibus ea erant delibuta, pectus inungebant. Testatur etiam Alcæus, iubens vnguentum sibi affundi super multa passum caput & canum pectus. Sic etiam inde odores à calore eiaculantur in cerebrum, rapien- tibus eos naribus. Non enim ideo hypothymides vocauerunt collo appensas coronas, q; animū castra sua in corde habere putatæt: (est enim thymos animus) sed propter exhalantē potius fragrantiam, quam ipsi apothymiasin nominant. Mirū vero nemini debet videri, si exhalationes fertorū vim tantam habent: cum memoriæ proditum sit vmbra- m similitacis interficere homines in ea dormiētes, quo tempore plāta maxime turget & florē parturit suū,

A Τύριοι μὲν Ἀγλωσείδῃ, Μάγνητες δὲ Χείρωνι τοῖς ποσει- τοῖς ἰατρῶσιν λέγουσιν ἀπαρχὰς κομίζουσι. ῥίζα γὰρ εἰ- σὶ καὶ βοτάναι δι' ὧν ἰώντο τὸς κέκλιμους, ὃ δὲ Διόνυσος ἔμ- νον τὰ τὸν οἶνον ἀρεῖν ἰσχυρότατον φάρμακον καὶ ἥδιστον, ἰα- τρῶς ἐνομίωσθαι μέτερος, ἀλλὰ καὶ τὸν κητὸν ἀπὸ τῆς οἴνου μάλιστα τῆς δυνάμει ποσὸς τὸν οἶνον εἰς πηλὴν ποσάγα- γεῖν καὶ φερανοῦσθαι διδάξαι τοὺς βακχέοντας, ὡς ἦτον ὑ- πὸ τῆς οἴνου αἰώνου, τῆς κητῆς κατασκευῆς τὴν μέλιω τῆ ψυχρότητι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὄνομα τῶν ἐνια τὴν ποσειδάωνα πο- λυποσάγμοσιν τῆς παλαμῆν. τὴν τε γὰρ κερύαι ἔπει- B ὠνόμασαν, ὅτι πνύμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφείσα, λυπεῖ τὸς ἄνθρωποι τὰ κηκλιμῶσι, καὶ τὸ νάρκισσον, ὡς ἀμβλύ- νοντα τὰ νῆρα καὶ βαρύνοντα ἐμποιοῦσα νάρκωδης. δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς αὐτὸν δεχόμενον μεγάλων θεῶν φερανομα (τοῦ- εἰς τῆς ῥηθίων) ποσάγμοσιν φερανομα. φασὶ δὲ καὶ τὸ πηγῆμον ἀ- πὸ τῆς δυνάμει ὠνόμασθαι. πηγῆμοσι γὰρ ἐπὶ τῆς ἀφ- θερμότητι τὸ σπέρμα, καὶ ὅλως πολέμιον ἐστὶ τῆς κυρούσας. οἱ δὲ καὶ τὴν ἀμέγυστον οἰόμενοι τὰ ποσὸς τῆς οἴνωσις βοηθεῖν, αὐτὴν τε καὶ τὴν ἐπώνυμον αὐτῆς λίθον οὕτω κηκλιμῶσι, ἔξε- C μῶσθαι. κηκλιμῶσι γὰρ ἀπὸ τῆς χροῆς ἐκείνης, καὶ ἐστὶν αὐ- τῆς τὸ φύλλον ἀκροῦτον, ἀλλ' αἰὼνα καὶ ὑδαρεῖ τὴν κηκλιμῶσι οἴνω ποσάγμοσιν. ἀλλὰ μὲντοι πάμπολλα λαβεῖν ἐστὶν οἷς παρέχον τῆς κηκλιμῶσι αἱ δυνάμει. ἀρκεῖ δὲ κακείνα τὴν τῆς παλαμῆν ἐπιμέλειαν ὑποδηλώσασθαι καὶ πολυπειρίαν, ἀφ- ἧς ἐχρησάντο τοῖς παρ' οἶνον φερανομα. μάλιστα μὲν γὰρ ὁ ἀ- κροῦτος, ὅταν τῆς κεφαλῆς κατὰ ψηται, καὶ τὸν ὅσον τὰ σώμα- τα ποσὸς τῆς ἀφθήσεων δεχόμενος, ἐπιταρῶσθαι τὸν ἀφθε- πον αἰὲ τὸ αἰθῶν ἀπορροιαί ποσὸς τῆς το σωμασίως βοηθοῦ- σι, καὶ ἀποπειρίουσι τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τῆς μέγιστος ἀκροῦ- λην, τῆς μὲν θερμῶσι μαλακῶσι ἀναχάλωντων τῆς πόρῆς καὶ D ἀναπνοῶν τὰ οἴνω διδόντων. ὅσα δὲ ἠσυχῆ, ψυχρὰ τὰ με- δία, ἐπιταρῶσι ἀνακροῦσθαι τῆς ἀναθυμιάσας, ὡς ἔφαθ' ὁ τῆς ἰών καὶ ῥόδων ἐφανος. εὐφρῆ γὰρ ἀμφοτέρω, καὶ γέλλῃ τῆ ὀσμῆ τῆς καρθαρίας. τὸ δὲ τὸ Κύπερος αἴθος, καὶ ὁ κρόκος, καὶ ἡ βέκ- κη εἰς ὑπὸν ἄλυτον ὑπάρχει τῆς πεπικῆς. ἐξ γὰρ ἀπορ- ροῦν λείπει καὶ ποσάγμοσιν, καὶ τῆς ποσειδάων τῆς σώμα τῆς μεθυσκοῦσθαι αἰωμάσις καὶ τεραχύτη τῆς ἠσυχῆ ἔξεχέσασθαι, ὡς τε γνομέ- νης γαλιῶσι ἀμβλυώσθαι καὶ σκεπτεῖσθαι τῆς κρηπαλάδες. ἐνίων δὲ αἰθῶν ὀσμῆς αἰὼ σκιδναμῶσι ποσειδάων τῆς ἐκείφωλον, οἱ τε πόρῆ τῆς ἀφθήσεων ἐκκαταίρεται, καὶ λεπτιώνεται τὰ ὑ- E χρὰ ποσάγμοσιν αἰθῶν πληγῆς καὶ σάλου τῆς θερμότητι ἀφκρι- νόμωσι, καὶ φύσθαι ψυχρῶσι ὧν οἱ ἐκείφωλον αἰθῶν ἀλλεπεται. δὲ μάλιστα τῆς αἰθῶν ἐκ τῆς τραχύλων κατὰ σποντες ὑπο- θυμιάσας ἐκάλωσι, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆτων μέρῶσι ἐχρῶν τὰ σῆ- δη. μῦθουρεῖ δὲ Ἀλκίμος κηκλιμῶσι κατὰ χεῖρας τῆς μίρον αὐτῆς καὶ τῆς πολλὰ παρῶσθαι κεφαλῆς, καὶ τὰ πολὺ σῆθῆς, ἔτω καὶ ἐπιταρῶσι αἰθῶν τῆς ποσειδάων τῆς θερμότητος εἰς τὸν ἐκεί- φωλον ἀπὸ τῆς οἴνωσις τῆς οσφρήσει. ἔ γὰρ ὅτι τῆς καρδία τῆς θυ- μῶν ἐστραποπεδύειν ὄντο, τοῖς ποσειδάων τῆς ποσειδάων τῆς ποσειδάων ἐκάλωσι (ἐπιθυμιάσας γὰρ αὐτῆς ἀφ γὰ τῆς το μᾶλλον ἢ καλεῖσθαι ποσειδάων) ἀλλ', ὡς λέγω, ἔξε- F τὴν ἀποφορεῖν καὶ ἀποθυμιάσασθαι. μὴ θαυμάζωσθαι δὲ εἰ τι- σαύτην αἰ τῆς ποσειδάων ἀποφορεῖ δυνάμειν ἔχουσιν. ἰσ- ερῶσι γὰρ ὅτι καὶ σκιδναμῶσι ἀπὸ τῆς οἴνωσις ἀφθήσει ἐγκραταρῶσι ὅταν ὀργῆ μάλιστα ποσειδάων τῆς αἰθῶν,

ὅτι ἡ μήκωνος ἀπορρέον πνέσμα, μὴ φυλαξαμένοις τοῖς τ' ὀπὸν βυγῶσι, σιωπῶν κατὰ περὶ. τ' ἡ ἄλυσσον καλαμῶν βροτῶν καὶ λαβόντες εἰς τ' χεῖρα μόνον, οἱ δὲ καὶ τὸς βλεφάρωντες, ἀπαλλάττονται λυγρῶ. λέγεται δὲ καὶ ποιμνίσι ἀγαθὴ καὶ αἰπολίοις, τὸ δὲ φυτόν ἐστι μείδρα. ὅτι ῥόδον ὠνόμασαι δὴ ποιεῖν ὅτι ῥόμα πολὺ τ' ὄδω δὴς ἀφίσι· δὲ καὶ τὰ χεῖρα μαραινεται, ψυκτικὸν δὲ ἐστὶ δυνάμει, τῆ δὲ ὄψι πυρῶν, ὅτι ἀλόγως· λεπτὸν γὰρ αὐτὸ παλαιῶν τ' θερμὸν ἐπιπολῆς ἔξω τὸ ῥόμον ὑπὸ τ' θερμότητος.

Περὶ τῆς κίτης, πότερον τῆ φύσος θερμὸς ἢ ψυχρὸς ἐστίν.
Γρόβλημα β.

Ε Παινεσάντων ἡ μὲν τ' Τρύφωνα μειδίαν ὁ Ἀμμώνιος, ὅτι ἀξίον ἔφη ποικίλον ἔχει καὶ ἀγροῦν λόγον ὡς ἄρ' ἐφανον ἀντιλέγοντα ἔχει λακτίξιν. πλὴν ὅ, τε κίτης ὅτι οἱ δὲ ἔτιος συκταταπέπληκται, ψυχρότητι, συκτατασεννύωα λεγόμενος τ' ἀκρετον' ἐστὶ γὰρ ἔμπυρος καὶ θερμότερος, καὶ ὄγκωρ πὸς αὐτὸ μινυόμενος εἰς τ' οἶνον, μεθυστικὸν ποιεῖ καὶ ταρακτικὸν τὰς πυρῶν, τὸ δὲ κλήμα λέγουσιν αὐτὸ αὐτὸ μινυόμενον, ὡς ἄρ' τὰ περὶ ξύλα σιωπῶν τ' φεαζῶν ἡ πολλὰ κίς ἡμέρας συκτατα ἐπιμύσσεια πῶς ἄλλοις φυτοῖς, φεαζῶν τ' κίτην μάλλον δὲ ὅλως ὁμοῦς ἀπύλλεται, καὶ παλαιῶν παλαιῶν ὑπὸ θερμότητος. ὅτι μέγιστον ἐστίν, ὑπὸ Θεοφράστου δὲ ἰσόρηται, Ἀλεξάνδρου κελύσαντος Ἑλληνικὰ δένδρα πῶς ἐν Βαβυλωνί τ' φεαζῶσις ἐμβαλεῖν Ἀρπαλον, μάλισα δὲ τ' τὸ πῶν ἐμπύρων ὄντων καὶ παλαιῶν τ' τ' ἀλσάδῃ καὶ ἀπέταλα καὶ σκίερα καταμίξαι πῶς φυτοῖς, μόνον ὅτι ἐδέξατο τ' κίτην ἢ χώρα, καὶ πῶς πολλὰ ἔρπαλα παραμαλιουοῦν καὶ τὸς φιλωνφουῶντες. ἀλλ' ἀπώλλυτο καὶ κατεξηρεαίνετο, τὰς πυρῶν δὴς μὲν αὐτὸς εἶ, παρὲς πυρῶν δὲ μινυοῦν γὰρ, ἔλαμβάνων κρεῖσσιν, ἀλλ' ἔξεισάμενος· αἱ γὰρ ὑπὸ φεαζῶν φεαζοῦσι τὰς δυνάμεις δὲ τ' ἐκ τῶν μάλλον ὀρέζονται, καὶ φιλωνφουῶν ἐστὶ τ' ψυχρὸν, καὶ φιλὸψυχρον τ' θερμὸν ὅταν οἱ ὀρφνοὶ καὶ πνέμαλῶδ' ἔσιν καὶ φεαζοῦν τὸ πῶς τὰ δαδάδ' ἢ καὶ πῶς τ' φεαζῶν μάλισα πῶς καὶ φεαζοῦσι ἐκ φεαζοῦσιν. αἱ δὲ τ' τῶν, ὅφίλε Τρύφων, τὰ δὲ εἰσα καὶ ψυχρὰ φυλλοροφ, μικρότητι ἔρμυ καὶ ἀσθενεῖα συκταταμῶν καὶ τὸς φεαζοῦσιν τ' φεαζοῦσιν, ἔλαμβανον καὶ τ' θερμὸν, ὡς ἄρ' ὁ κίτης. ὅτι οἱ φιλωνφουῶντες, ὅτι ὡς βοήθον ἐπὶ τῶν μέδων οὐδ' ὡς πολέμιον τὰς οἶνα τὸν κίτην ἐπήγαγν, ὅτι γὰρ τὸν ἀκρετον, αἱ πικρὸς μέθυ, καὶ μεθυστικὸν αὐτὸς αὐτὸν ὠνόμασιν. ἀλλὰ μοι δοκεῖ κατὰ τὰς οἱ φιλωνφουῶν, μὴ παρὲντος ἀμπελίνου, κριτῶν χεῖρα τὰς πόματι, καὶ μηλίτ' ἢ πῶς, οἱ δὲ φεαζοῦσιν οἶνοις φεαζοῦσιν οὕτω καὶ ὁ παλαιῶν μινυόμενος ἄρ' ἔσιν, τὸν δὲ τῆς ἀμπελίου φεαζοῦσιν ὡς ἐκείνῳ ἔωρα γυμνῶ καὶ ἀφυλλον, ἀγαπῶσαι τῶν ὁμοιότητα τῆς κίτης. καὶ γὰρ τῆ κλήματος τ' ἐλικῶδες τῆς καὶ σφαλλόμενον ἐπὶ τῆ πορεία, καὶ τῆ πετάλου τ' ὄγκω, καὶ τῆς κηρυμῶν ἀτάκτως, μάλισα δὲ αὐτὸς ὁ κηρυμῶν ὁμοφάκι πικρῶ καὶ περὶ τῶν τῶς φεαζοῦσιν, ἐκμεμῆται τῶν τῆς ἀμπελίου φεαζοῦσιν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ βεητῆ πῶς τῶν μέδων ὁ κίτης, θερμότητι τῶν ποιεῖν φεαζοῦσιν αὐτὸν, αἱ εἰσῶν τῶς πόροι, ἢ σιωπῶν τῶν μάλλον τὸν ἀκρετον ἢ καὶ μὲν τῶν χεῖρα τῶ Τρύφων ἢ τῶς ὁ Διόνυσος. τὸς τῶ τῶ, ὁ μὲν Τρύφων ἀφωνος ἔσιν, ὅπως αἱ τῶν σκετῶν μινυόμενος.

A & spiritum à papauere defluentem non caute obferuatum ab iis qui succum colligunt, subuertere homines. herbam autem alyssum si duntaxat in manum sumatur, immo nonnullos si modo intueantur eam, singultu liberare. eadē pecori & caprarum gregibus conducere dicitur, si iuxta caulas plantetur. Rosa autem rhodon Græcis haud dubie dicitur, quia multum odoris exhalet. quo fit, vt etiam celerrime marcescat. naturalem autem habet vim refrigerandi, aspectu igneum aliquid ostentans, idq; non absq; ratione. nam in superficie eius tenuis efflorescit calor, eo à frigore expulsus.

B De natura ederae calidane sit an frigida.
Quaestio secunda.

H E I c cum nos Tryphonem laudauissemus, renidens Ammonius, Indignum vero fuerit, inquit, tam variam & floridam orationem contradicendo tanquam corollam discerpere. vnum id me offendit, quod in eam intexta fuit edera, & frigore suo dicta merum restinguere. Etenim calida est edera, eiusq; fructus vino admixtus inflammādo vim eius inebriandi & conturbandi auget. & palmitem ederae auulsum ferunt instar lignorum igni curuatorum intorqueri. vix etiam, quæ aliis plantis sepe per complures dies incumbit, ederam celerrime fugit, imo autem statim perit liquefcēs eius caliditate. Maximum argumentum est, quod Theophrastus narrat. iussum ab Alexandro Harpalum hortis qui erant Babylone Græcas inserere plantas solo iis in locis admodum feruido, alsiotas & foliis luxuriantes vmbraque; amantes herbas plantis reliquis permiscuisse: solam ederam non fuisse à solo receptam, quanquam magno conatu, magnaq; contentione plantare eam Harpalus eniteretur: sed exsiccatā periisse. quippe calida ipsa temperari cum tellure calida non potuit, sed periiit. Nam exsuperantia facultates perduntur. quæ causa est, vt contraria appetant, ac calorem ament frigida, frigus calida. atque hinc montosa, ventifque & niuibus exposita loca facibus aptas & picem ferentes maxime producut arbores, vt laricem & pinum coniferam. Præter hæc, mi Trypho, algidæ & frigidæ stirpes facile folia amittunt ob paucitatem calore & imbecillitatem compulso, & plantam deserente: oleam, laurum, ac cupressum semper virentem conseruat pinguedo & calor, sicut & ederam. Proinde catissimus Bacchus hanc non vt auxilium aduersus ebrietatem adhibuit, aut vino aduersam, qui merum ab inebriando aperte methy, & sese Methymnæum appellauit. Sed mihi videtur, quemadmodum vinosi vero destituti vino hordeaceo vtuntur potu, & è malis aut palmulis quædam sibi vina conficiunt. ita qui hyeme desideraret viteam coronam, vbi nudam & foliis vacuam vidit vitem, ob similitudinem ederaceam amplexus. Nam & palmicis ambages istæ, lubriciq; in progrediendo ambitus atq; lapsus, & foliorum flexilis atque inordinata circumfusio, & maxime corymbus ipse vix immaturæ densæ, iamque colorem ducenti similis, vitis formam imitantur. Quinetiam si quid contra ebrietatem facit edera, calore id eam suo facere dicemus, aperiente meatus, aut potius concoctione meri adiuuante. vt sic quoq; medicus abs te factus Bacchus gratiâ tibi, ὀ Τρυφῶ, δεbeat. Ad hæc vocē cohibete Tryphone, & qd respoderet meditante,

Eraton iuniores nos singulatim compellans hortabatur, ut aut Tryphonem pro coronis propugnantem adiuuaretis, aut coronas deponeremus. Et Ammonius securitatem ostendebat, pollicens nihil se dicturum aduersus ea quæ proposuiffemus. Itaque, cum Trypho etiam hortaretur ad dicendum: Demonstrare, inquam ego, eaderam esse frigidam non est mea operæ, sed Tryphonis? is enim ea ut frigus inducente ac stipante frequenter vitur. Cæterum ex his quæ dicta sunt, inebriare ederam vino admixtam verum non est. Quam enim bibentibus adfectionem infert, non ebrietatem rectè dixeris, sed perturbationem abalienationemque mentis: qualem altercum etiam, & multa alia inducunt, infania animum exagitantia. Auulsio autem palmitis illa, ratione vacat. hæc enim quæ contra naturam fiunt, non sunt naturalibus imputanda facultatibus. sed & ligna curuantur, igne humorem educente vi ex ipsis ita contorta. Cognatus autem calor id natura habet ut augeat atque alat. Atque hoc vide, an non frigiditas aliqua corporis multiplices illos flexus & humilitatem edere humi serpentis efficiat * nes, crebrò afflicta: sicut cum viator ob imbecillitatem crebrius confidet, deinde rursus viam init. Itaque etiam amplexu opus habet edera & fulcro, ipsa seipsam sustentare & producere non valens ob inopiam caloris, cuius est sursum efferre. Nix porro quod liquefcit & defluit ab edera, id ob humiditatem folii fit. aqua enim niuem delet, & ob laxitatē ipsius incidit, utpote congeriem exiguarum & crebrarum bullarum. Itaque in valde frigidis, sed humidis locis, nix non minus quam in apricis fluit. Iam ille perpetuus viror, & (ut vocat Empedocles)

-folii constantia firma,

non est à calore. ut neq; foliorum delapsus à frigore. nam myrtus, & adiantum, non calida hæc, sed frigida, semper virent. Sunt qui æquabilitatem temperamenti pro causa adsignant. Empedocles præterea proportionē quandam congruam meatuum ponit, qui ordine & æquabiliter alimentum transmittant, ita ut sufficienter id affluat. At quorum folia defluunt, iis non suppeditat alimentum, ob raritatem superiorum, & inferiorum angustias meatuum: cum neque hi submittant, neque illi conferuent alimentum, sed quod exiguum acceperunt, confertim profundant. ut quæ haustris rigantur inæqualiter perforatis. Quibus autem aqua sufficit: ea semper alimentum quod satis sit & proportionē conueniat, retinent, perpetuoq; virent, confenescent nunquam. Quid quod Babylone fata edera prouenire & durare noluit? Laudo equidem generosam plantam, quæ Bæotii dei cliens mensæq; affecla noluerit ad barbaros migrare, neque imitari voluit Alexandrum istis gentibus similem factum, sed subterfugit inquilini repulitq; conditionem. Causa verò non fuit calor, sed frigus contrariæ temperici impatiens. Quod enim accommodatum est alicuius naturæ, ab eo id non perditur, sed fouetur atq; alitur. sicut thymum fert terra sicca, quanquam calidum. At Babylone ita æstuosum & præfocando molestum aërem esse aiunt, ut multi diuitum vtribus aqua impletis frigoris corpori conciliandi causa indormiant.

A ο δὲ Ἐράτων ἕκαστον ἡμῶν τῶν νέων ἀνακαλούμενος, ἐκέλευε βοηθεῖν τῷ Τρύφωνι τῶν στεφανῶν, ἢ τοῖς στεφανοῖς ἀποπέθεσθαι. καὶ Ἀμμώνιος ἔφη παρέχην ἀδελφῶν. οὐ γὰρ ἀντερεῖν οἷς ἀήμεῖς εἶπωμεν. οὕτω δὲ καὶ τῷ Τρύφωνος ἔπι κελεύωντος εἰπεῖν π, Αἰ μὲν ἀποδείξεις, ψυχρὸν εἶναι τὸν κητὸν, ὅτε ἐμὸν ἔργον, ἀλλὰ Τρύφωνος. ὅτι γὰρ αὐτὰ ψυχρὰ καὶ εὐφροῦνι πολλὰ χρεῖται. τῶν δὲ εἰρημύμων (ἔφη) ὁ μὲν μεθύσκειν κητὸν οἴῳ μινύμενον, ὅτε ἀληθὲς ἔστι. ὁ γὰρ ἐμποεῖν τοῖς ποιῶσι πάθος, οὐ μέτεω αἰ τις εἴποι, Ἐραχλὴ δὲ καὶ ὠδραφροσύνη, οἷον κύαμος ἐμποεῖ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα, κινουῦντα μαρτυρῶς τὴν ἀφροσύνην. ὁ δὲ τῷ κλημάτος ἀποσπῶς, ἀλογός ἔστι. ταῦτα γὰρ ὠδραφροσύνη ἔργα τῶν κατὰ φύσιν δυνάμεων ὅτε ἔστιν. ἀλλὰ καὶ τὰ ξύλα ἀφροφύεται τοῦ πυρὸς ὁ ὑγρὸν ἔλκοντος, ἔξ αὐτῆ βία κυρτότητος ἰσχυρὰ καὶ ὠδραφροσύνη. ὁ δὲ συγχερῆς θερμὸν αὖξιν καὶ ἔφειν πέφυκε. σκόπει δὲ μὴ μάλλον ἀρρωστία τις καὶ ψυχρότης σώματος ὁ πολυκαμπὲς καὶ χαμαυπετὲς πέφυκεν, ἀντερείσεις πυκνὰς καὶ ἀπικεπὰς λαμβάνοντος, ὡς ἄρ' ἰδοιπέρου δι' ἀσθένειαν πολλάκις ἀπικεχίζοντος, εἶτα πάλιν ἐρχομένου. διὸ καὶ ἀειπλοκῆς δεῖται καὶ σπείγματος, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀεχθὴν καὶ ποδὴγεῖν ἀδυνατῶν δὲ ἐνδειαν θερμότητος, ἥς ὁ ἀνωφελὲς δυνάμις ἔστιν. ἢ δὲ χιὼν ἀπορρεῖ καὶ ἀειπλοκῆς δι' ὑγρότητα τοῦ φύλλου. ὁ γὰρ ὕδωρ σθένισιν αὐτῆς, καὶ κρῖται τὴν χυμότητα, ἄτε μικρὰν εἶναι καὶ πυκνὰν ἀδρῶσιμα πομφολύγων. ἔθεν οὐχ ἦτον ἐν τοῖς ἀειφύκτοις σφάδρα καὶ νοτεροῖς τοποῖς ἢ τοῖς ἀρρωστῶσι αἰ χιόνες ῥέουσι. ὁ δὲ ἀειθαλὲς ποτό, καὶ (ὡς φησὶν Ἐμπεδοκλῆς) ἐμπεδοφυλλον, ὅτε ἔστι θερμότητος. ὅτι γὰρ ψυχρότης ὁ φυλλορρεῖν. ἢ οἷω μύρρινη, καὶ ὁ ἀδιαντον, ὅτε ὄντα τῶν θερμῶν ἀλλὰ τῶν ψυχρῶν, αἰετὲς φηλεν. ἐνοὶ μὲν οἷω ὀμαλότητι κρῖσεως οἷοντα ὠδραμύειν ὁ φύλλον. Ἐμπεδοκλῆς δὲ πρὸς τούτω καὶ πόρων πινὰ συμμετεῖαν ἀπῖαται, τεταγμένως καὶ ὀμαλῶς τὴν ἔσφιω διέντων, ὡς τε ἔρκειώτως ἔπιρρεῖν τοῖς δὲ φυλλορροδοῖν ὅτε ἔστι ἀφροφύ μόνότητα τῶν αἰῶ καὶ ἐκνήθηα τῶν κατὰ πόρων, ὅταν οἱ μὲν μὴ ἔπιπέμπωσιν, οἱ δὲ φυλάτῃσιν, ἀλλ' ὀλίγον ἀδρῶσι λαβόντες ἐκ χέωσιν, ὡς ἄρ' ἐν ἀπὸ ἔσφιω ἡσὶν οὐχ ὀμαλοῖς. τὰ δὲ ὑδρὸ βόμυρα αἰετὴν ἔσφιω ἀφροφύ, καὶ σύμμεθρον ἀντέχῃ, καὶ ὠδραμύει ἀγῆρω καὶ χλῶρεσθ. ἀλλ' ἐν Βαβυλωνίῳ φυτὸ βόμυρος ἔξῃ ἔσφιω, καὶ ἀπὸ γῆρας. ὁ δὲ ποῖων ὀγκύαμος ὅτι Βοιωπίου θεοῦ πελάτης καὶ ὠδρασίως ὄν, ὅτε ἐβούλετο μετρίκῃ ἐν Βαβυλῶνι. ὅτι δὲ Ἀλέξανδρον ἐζήλωσεν ἔξοικεσθόμυρον ἐκείνοῖς τοῖς ἐδνεσιν, ἀλλ' ἐφθῆγε, καὶ διεμάχετο πρὸς τὴν ἀποξένωσιν. ἀπῖα δὲ οὐχ ἡ θερμότης ἡ, ἀλλὰ μάλλον ἡ ψυχρότης, οὐχ ἔσφιωσθ τὴν ἐσφῆται κρῖσιν. οὐ γὰρ φθῆρει ὁ οἰκῖον, ἀλλὰ πρῶσιεται καὶ φέρει, κατὰ ἄρ' ὁ θύμον ἡ ἐσφῆ γῆ, καίτοι θερμὸν ὄν. τὴν δὲ Βαβυλωνίαν οὕτω φασὶν ἀερε πινυάδη καὶ βαρῶν ἀειέχθ, ὡς τε πολλοῖς τῶν ἐμπόρων, ὅταν ἐμπλήσωσιν ἀσχεῖς ὕδατος, ἔπι πύτων

F κατὰ ἄρ' ἀναψυχρομύεις.

Διά τῶν γυναικῶν ἡκιστα μεθύσκονται, τάχιστα δὲ οἱ γέροντες. Πρόβλημα γ'.

Cur mulieres minimè, facilimè senes inebriantur. Quæstio tertia.

ΕΘΑΥΜΑΖΕ Δὲ Φλάωρος εἰ γεγραφώς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ μέθης, ὅτι μάλιστα μὲν οἱ γέροντες, ἡκιστα δὲ αἱ γυναῖκες ὑπὸ μέθης ἀλίσκονται, ἢ αἰτίαν οὐκ ἐξήγησάτο, μηδὲν εἰωθὼς περιέειπαι τῶν τοιούτων· εἴτα μὲν τοὺς ἀναλεῖν ἐν μέθῃ σκεπτεῖν τοῖς παροῦσιν· (ὡς ὁ τῶν σκυλῶν δὲ δειπνῶν) ἔφη τοῖσι οὐδὲ Σύλλας πατέρων θάπερον ἐμφαίνει. καὶ εἰ περὶ τῶν γυναικῶν ὀρθῶς τῆ αἰτίαν λέγοιμεν, οὐκ ἔτι πολλὸν λόγου δεήσει εἶπαι περὶ τῶν γέροντων. ἐναντίας γὰρ εἶμι μάλιστα τῆ φύσεως τῆ τε ὑγρότητι καὶ ξηρότητι, καὶ βαχυτήτι καὶ λήθῃ καὶ μαλακότητι καὶ σκληρότητι. καὶ τὸτο (ἔφη) λαμβανόμενα τῶν γυναικῶν παρὰ τὸν ὅτι τῶν κρῶσιν ὑγρὰ ἔχουσιν, ἢ καὶ τὴν ἀπαλόγησιν τῆς σφραγῆς ἐμμεμνημένῳ παρέχῃ, καὶ τὸ ἐλάττωσιν ἐπιλειότητι, καὶ τῆς κατάρσεως. ὅτι αἱ οἶνον οἶνος εἰς ὑγρότητα πολλὴν ἐμπέσῃ, κρῶσιν μὲν ἀποβάλλῃ τὴν βαφίαν, καὶ γίνεται πικρὰ πασιν ἀσφαῖς καὶ ὑδατώδης. ἐστὶ δὲ τὴν καὶ παρὰ αὐτῶν λαβεῖν Ἀριστοτέλους. τοῖς γὰρ ἀφροῦ καὶ ἀμπροῦσι πίνοντες (ὅτι ἀμυσίζῃν ὠνόμασθαι οἱ παλαιοὶ) φησὶν ἡκιστα περὶ κίπην μέθης. οὐ γὰρ ἐν ἀφροῦ τὸν ἀκρατὸν αὐτῶν, ἀλλ' ἐξ ὠκυπόρου ῥύμιον ἀφροῦ εἶπαι ἀφροῦ τῶ σώματος. ὅτι καὶ οὗτος ὁ γυναικῶν ὀρθῶς οὕτω πίνουσας. εἰς οὗτος αὐτῶν καὶ τὸ σῶμα, ἀφροῦ τὸ ἐλάττωσιν τῶν ὑγρῶν καὶ ἀσφαῖς ὅτι τῆς ἀποκατάρσεως, πολὺ πορὸν γερονέναι, καὶ τετμηθῆναι κατὰ τὸν ἀνδρῶν καὶ ὀχέοις· εἰς οὗτος ἐμπίπτοντα τὸν ἀκρατῶν ὑπὸ γυναικῶν καὶ μὴ παρὰ τῶν γυναικῶν τοῖς κυρίοις μέρεσιν, ὡς ἀφροῦ ἀφροῦ τῶν συμπαρῶν δὲ μεθύειν. οἱ δὲ γέροντες ὅτι μὲν εἰσὶν ἐνδεῖς ἰκμάδος οἰκίας, τὸ ὠνόμα μοι δοκεῖ φράζειν παρὰ τὸν. οὐ γὰρ ὡς ῥέοντες εἰς γῆν, ἀλλ' ὡς ῥέοντες καὶ γερονί πνες ἡδὴ γινόμενοι τῶν ἔξιν. ἔτι τὸ παρὰ τῶν γυναικῶν δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δευκαμπῆς αὐτῶν καὶ σκληρῶν, ἔτι δὲ ἢ βαχυτήτης, τὴν ξηρότητα τῆ φύσεως. ἴσθαι οὗτος ἐμπίπτοντα, εἰς οὗτος αἰαλαμβανόμενα τῶ οἶνον, τῶ σώματος ἀσφαῖς ἀφροῦ τὸν αὐχμὸν ὄντος· εἴτα ἐμμένῃσιν. πληγὰς καὶ βαρῆσιν ἐμπίπτοι. ὡς οὗτος τὰ ῥύματα τῶν μὲν πυκνῶν ἀποκλύζονται ὑγρῶν, καὶ πηλὸν οὐ ποιεῖ, τοῖς δὲ ῥαοῖς αἰαμίγνεται μετὰ τὸν· οὕτως ὁ οἶνος ἐν τοῖς τῶν γέροντων σώμασιν ἔχει ἀφροῦ τῶν, ἐλάττωσιν ὑπὸ τῆς ξηρότητος. ἀφροῦ τῶν, ἰδέσθαι τὰ συμπαρῶν τῆς μέθης τὴν τῶν γέροντων φύσιν ἐξ αὐτῆς ἔχουσα. ἐστὶ γὰρ συμπαρῶν τῆς μέθης ἐπιφανέστατα, ἔμοι μὲν ἀφροῦ, ψελλισμοὶ τῶ γλώσσης, πλεονασμοὶ δὲ λαλιάς, ἐξύτητες δὲ ὀργῆς, λήθαί τε καὶ παρὰ τῶν ἀφροῦ τῶν· ὡν τὰ πολλὰ καὶ περὶ τοῖς ὑγρῶν ὄντα παρὰ τῶν τῶν, ὀλίγησ ῥοπῆς δεῖται, καὶ σάλου τῶ τυχόντος. ὡς τε μὴ ἄρῃσιν ἰδῶν, ἀλλὰ κρῶσιν ἐπιπασιν συμπαρῶν τῶν γίνεσθαι τὴν μέθην τῶ γέροντι. τεκμήριον δὲ τούτου τὸ μηδὲν εἶναι γέροντι νέου μεθύσθαι ὁμοίωσιν.

Mirum verò videbatur Floro, quòd Aristoteles in libro de ebrietate cum scripisset, maximè senes, minimè mulieres ebrietate capi, causam non explicauisset: alioqui nihil tale solitus omittere. eam verò in quodam familiarium conuiuio inquirendam in medium proposuit. Tum Sylla: Alterum, inquit, cognosci ex altero potest: & si de mulieribus causam reperiremus veram, non multum disputare opus erit de senibus. naturæ enim maximè sunt inter se contrariæ, humiditate, siccitate, læuitate, asperitate, mollicie, duricie. Quod ad mulieres attinet, primum in causa esse arbitror corporis humidam temperiem, quæ & carnis teneritatē efficit, & nitorem in læuitate, & purgationes. Cum ergo vinum in multum incidit humorem, vincitur aciemque suam amittit, fitque omnino languidum & aquosum. Quinetiam ex ipso sumi aliquid potest Aristotele. Nam eos, qui vno haustu & citra respirationem magna siccant pocula, quod amystizare dictum fuit, à veteribus ait perhibitum non facile inebriari. niturum quòd merum in his non diu moretur, sed impetu impulsum per corpus transeat. Plerumque autem sic bibere mulieres videmus. Probabile etiam est earum corpora ob perpetuam humorum detractionem multis aperiri meatibus, ac incisa esse quasi haustris quibusdam & tubulis: in quos illapsum merum celeriter abeat, neque principibus partibus adhærescat, quarum perturbatione oboritur ebrietas. Porro senibus deesse suum proprium humorem, principio ipsum Græcum eorum nomen videtur indicare. gerontes enim dicti sunt, non tanquam fluentes ad tertiam, sed quòd eorum cõstitutio corporis iam quodammodo facta sit terrea. sed & rigor eorum, & duricies, & asperitas siccitatem naturæ declarat. Vbi ergo abibebunt, par est corpus ob siccitatem spongiæ instar cauernosum, accipere vinum, quod permanens deinde feriat atque prægrauet. Sicut ergo aquæ à densis locis delabuntur, ita vt lutum non faciant, in raris autem facilius subsidunt & miscentur: ita vinum in senilibus corporibus moram facit attractum à siccitate. Præter hæc videre licet ea quæ ebrietati comitantur inesse vltro naturæ senum. sunt autem maximè euidentia, tremor membrorum, linguæ hæsitatio, garrulitas, iræ acres, obliuio, & error mentis. quorum pleraque etiam sanis senibus cum adsint, leui momento & quauis exagitatione inducuntur: vt in senes ebrietas non peculiarium accidentium procreatio sit, sed communium quædam contentio. cuius rei argumentum est, quòd nihil tam simile est seni atque temulentus iuuenis.

Frigidiore sine temperamento, an calidiores viris sint femina. Quæstio quarta.

Πότερον ψυχρότερα τῆ κρῶσιν τῶν ἀνδρῶν, ἢ θερμότερα εἰσὶν αἱ γυναῖκες. Πρόβλημα δ'.

Hæc cum dixisset Sylla, Apollonides qui ordinibus militaribus præfuerat, accipere se dixit de senibus prolatam rationem. de mulieribus autem, videri sibi prætermittam earum frigiditatem, quæ calidissimum restinguat merum, vimque eius & feruorem opprimat. Cum hoc quoque videretur dictum probabiliter,

Ο μὲν οὖν Σύλλας ταῦτα εἶπεν. ὁ δὲ τακτικὸς Ἀπολλωνίδης ἔφη τὸν μὲν τῶν γέροντων ἀποδέχεσθαι λόγον. ἐν δὲ τῆς γυναικῶν αὐτῶν δοκεῖν παρὰ τῶν ἀφροῦ τῶν τῆς ψυχρότητος, ἢ θερμότητος ἀκρατῶν ἀποσβέννυσθαι καὶ ἀποβάλλειν τὸ πλεονῶν καὶ πυρῶδες. πιθανοῦ δὲ καὶ τούτου δοκῶσιν,

Athrylatus Thasius medicus moram quandam
 iniecit, esse quosdam inquiens, qui feminas nō fri-
 gidas, sed viris calidiores censeant: alios, quibus
 vinum non calidum, sed frigidum videatur. Quod
 cum miraretur Florus: de vino, inquit Athrylatus,
 rem explicandam huic relinquo, me demonstrās.
 nam paucis antē diebus hac de re fueramus inter
 nos collocuti. Feminarum autem caliditatem exi-
 stimant primū glabrie demonstrari, consum-
 to a calore excremento, quod abundans alioqui in
 pilos vertitur. Deinde sanguinis multitudine: qui
 cum fons caloris in corpore videatur esse, rati co-
 piosus est feminis, ut eas inflammet atque incen-
 dat, nisi multæ eis & celeres accidat purgationes.
 Tertium argumentum ab eo ducitur, quod in se-
 pulchris fit, ac calidiora feminarum quā marium
 corpora arguit. Traditum enim est vespillones ca-
 dauera vrenda ita componere, ut decem virilibus
 apponerent vnum muliebres, unaq; incendere.
 quod muliebres corpus quidpiam tædæ simile at-
 que pingue habeat, efficiatq; eo ut reliqua etiam
 facilius ardeant. Porro si id calidius est quod ad gi-
 gnendum est proclivius: cum virgines prius quā
 pueri ad rem veneream incitetur, ne hoc quidem
 leve est argumentum muliebres caliditatis. Maius
 etiam hoc & ad persuadendum aptius, quod gelu
 & hyemem mulieres facilius perferunt. pleræque
 enim minus algent quā viri, omninoq; paucas
 vestes desiderant. Ego autem, inquit Florus, his
 ipsis ratiocinationibus everti istam iudico opinio-
 nem. Primum enim quod frigus magis tolerant,
 eod fit quia sæpenuerō simile à simili minus affi-
 citur. Deinde non semen genitale prius in mulie-
 ribus nascitur: sunt enim frigidiores: sed alimen-
 tum duntaxat & materies quæ maris subiiciatur
 femini. tum longè citius desinūt parere mulieres,
 quā gignere viri. Quod vruntur cadauera mu-
 lierum promptius, ob pinguedinem fit, quæ cor-
 poris pars est frigidior. itaq; iuvenes & qui corpo-
 ra exercēt, minimè pinguescunt. Illa autem men-
 strua purgatio non est copiosa, sed vitiosa & corru-
 pta sanguinis: qui concoqui cum non possit & ex-
 crementum sit locum in corpore nō inueniens v-
 bi subsistat, ob imbecillitatem excidit planè lan-
 guidus & cōturbatus caloris defectu. quin & hor-
 tor ac rigor plerunq; purgationem patientibus ac-
 cidens, satis ostendit frigidum esse & incoctum id
 quod agitur & secedit e corpore. Qui verō gla-
 bricies calorem potius quā frigus causam habe-
 re dicatur? cum videamus calidissimas corporis
 partes maximè pilis obseri, omnia enim ista vi ca-
 loris in superficie expelluntur, ab eo vellicatam &
 apertā. Leuitas autem à densitate est quam frigus
 effecit. Densiora a mulierum * esse quā viro-
 rum corpora, mi Luite, discere possis ex iis qui cō-
 cumbunt cum mulieribus vnguento aut oleo de-
 libutis. opplentur enim vnguento inter concum-
 bendū, etiam si mulieres non contrectent neq; at-
 tingant, corpore id ob calorem & raritatem attra-
 hente. Verum enim vero de mulierum natura, aie-
 bat, in vtranque partem satis fortiter est disputatū.

A Αθρυλάτος ὁ Θάσιος ἰατρός ἐμβαλὼν πῖνα τῆ ζήτησὶ ἀγα-
 τερωτέρων εἰναί πνας ἔφησεν οἰ τὰς γυναικάς οὐ ψυχράς ἀλλὰ
 θερμότερας τῶ ἀνδρῶν ἕστω λαμβανέσθιν. ἑτέροις ὅ μάλλον, οἰ
 τὸν οἶνον ἔ θερμὸν ἀλλὰ καὶ ψυχρὸν ἠγριώται. θαυμάσιος δὲ
 τῶ φλάρω, τῶ μὲν πᾶσι τῶ οἴνου λόγον (εἶπεν) ἀφίημι βούτῳ,
 δείξας ἐμέ. καὶ γὰρ ἐτυχερόν μὲν ὀλίγαις ἡμέραις πᾶσιν εἰς
 τῶτο διφλεγμένοι. τῶ γυναικῶν (εἶπεν) τῶ θερμότητι πᾶσιν
 τῶτο δὲ φιλότητος οἰοῖται δεικνύσαι, καὶ ἀναλισκόμενον τοῦ
 πᾶσι τῶματος ἕστω τῶ θερμότητος, ὃ πλεονάζον εἰς τείχας
 βέβηται. δὲ ὑτέρων δὲ, πᾶσιν πλήρη τῶ αἵματος, ὃ πηγῆ μὲν εἶναι
 δοκεῖ τῆς ἐν τῶ σώματι θερμότητος. ἐστὶ δὲ βούτον τῶς γυναι-
 ξίν, ὡς τε αὐτὰς καὶ ἀπαμι τῶν αἵματι καὶ ἀφίημι βούτῳ, εἰ μὴ πολ-
 λαὶ καὶ ἀρχαῖαι συμβαίνοινε καθάρσις. τεῖτον τῶτο δὲ πᾶσι
 τῶς παφάς ἀρῆι θερμότερα τὰ ἡγεα τῶ ἀρρένων εἶναι. λέγεται
 γὰρ ἕστω τῶ σκώρω καὶ ἕστω, τὰ μὲν σιωπῆσθαι πᾶσι δὲ ἕστω
 νεκροῖ ἀνδρῶν, εἴνα γυναικῶν, καὶ σιωπῆσθαι, δαδωδὲς πὶ καὶ
 λιπαρὸν αὐτῶν τῶ ἀρῆς ἐχούσις, ὡς τε ὑπέκκαυμα γίνεσθαι
 τῶ ἀλλων. ἐπὶ δὲ, εἰ θερμότερον ὁ γυναικῶν, αἰ τῶ παρῆνοι τῶ
 πᾶσι δὲ ὄργῳ πᾶσιν καὶ σαλδύονται πᾶσι τῶ ἡγεα, εἰ δὲ
 αὐτῆ πῆς ἀρῆσις δὲ πᾶσιν αἰ εἰ τῆς θερμότητος. ἐπὶ δὲ καὶ
 C μείζων καὶ πιθανώτερα, ὃ πᾶσι τὰ κρύη καὶ τοῖς χερμῶνας
 διφώρως ἔχον. ἡ τῶν γὰρ αἰ πλείωσιν ἰγρῶσι τῶ ἀνδρῶν, καὶ
 πᾶσι ἀπασι μίμων ὀλίγων δέονται. Ἀλλὰ ἀπὸ αὐτῶν οἰ-
 μα βούτων ὁ φλάρω, εἶπεν τῶ ὅτι χερμῶν ἐλέγχεσθαι ὁ
 δόγμα. πᾶσι τῶν γὰρ αἰτέροις τῶ ψυχῆ μάλλον, ἐπὶ πολ-
 λαίσι τῶ ὁμοίον ἕστω τῶ ὁμοίου δις πᾶσιν ὅστιν ἐπεῖτα
 μὲν πῆ, καὶ ὁ πᾶσι μὴ πᾶσιν ὄρνεται ὁ γυναικῶν, ἀλλὰ κα-
 τὰ ψυχῆ, ἀλλὰ ἕστω μόνον καὶ ἕστω παρῆσιν τῶ δὲ τῶ
 ἀρρένων. ἐπεῖτα ἀρῆσις πᾶσιν πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 D ψυχρότερον εἶναι τῶ σώματος. ἡ γὰρ γυνὴ οἰ νέοι καὶ γυμνα-
 σι καὶ πᾶσι πᾶσι. ἡ δὲ ἐμμῆνος καὶ τᾶσις, ἕστω πᾶσι ἀλλὰ
 ἀφῆσθαι καὶ φαιλόσθαι ὅστιν αἵματος. ὁ γὰρ ἀπῆσθαι
 αἵματι, καὶ πᾶσι πᾶσι, ὅτι ἕστω πᾶσι, ὅσπερ ἕστω
 ἐν τῶ σώματι, δὲ ἀρῆσις, ἐκπῆσι, πᾶσι ἀμῆλυ
 καὶ πᾶσι ἀρῆσις τῶ θερμὸν γινόμενον. δηλοῖ γὰρ καὶ ὁ
 ἰγρῶν καὶ ὁ ἕστω πᾶσι ὡς ὅτι πᾶσι τῶς καταμῆσθαι
 ὅτι ψυχρὸν ὅστι καὶ ἀπῆσθαι ὁ κερμῶν καὶ δὲ πᾶσι
 ἐκ τῶ σώματος. τῶ δὲ φιλότητις πᾶσι εἶποι θερμότητος,
 οὐ μάλλον ψυχρότερος εἶναι ὁ πᾶσι, ὅταν τὰ θερμότητα
 E τῶ σώματος μέρη δασινοῖται; πᾶσι γὰρ ἕστω πᾶσι τὰ
 πᾶσι τῶ θερμῶ, χαρῆσθαι καὶ ἀνασθῆσθαι τῶ ὅτι
 φαίσει ἡ δὲ λείσθαι πυκνότητι γέρονε ἕστω ψυχρότερος.
 ὅτι δὲ εἰσι πυκνότεροι τῶ ἀνδρῶν ὡ φῆλε Αθρυλάτε, πᾶσι
 πᾶσι τῶ ἕστω ἀπασι πᾶσι γυναιξίν ἡ μέρη ἀλλῆσι
 μῆσθαι ἡ ἐλαστον ἀπασι πᾶσι γὰρ αἵματι τῶ χερμῶν ἐν τῶ
 σῆσθαι πᾶσι, καὶ μὴ λῆσθαι μῆδὲ πᾶσι πᾶσι τῶ γυναι-
 κῶν, ὅτι θερμότητα καὶ μαλότητι τῶ σώματος ἕστω. οὐ
 μὲν ἀλλὰ ὁ μὲν πᾶσι τῶ γυναικῶν (εἶπω) καὶ πᾶσι πᾶσι
 αἵματι ἀρῆσις ὅτι καὶ χερμῶν.

Vinum an facultate sit frigidum.
 Quæstio quinta.

Ida. scire vellem, qui suspectio incidisset hæc, vi-
 nū esse frigidū. Putasne aiebam, nostrā esse hanc

Εἰ ψυχρότερος τῆ διουάμει ὁ οἶνος.
 Γεβλημα εἶ.

Τὸν δὲ οἶνον ὅτι ἡμῶν μαθεῖν ὅποθεν ἕστω οἶνον ἡ-
 μῖν τῶ ψυχρὸς εἶναι πᾶσι πᾶσι. οἰεῖ γὰρ (εἶπω ἐγώ) τῶτον

furoremq; animi consumit. sicut lugubres canti- lena & fistula funebri initio animu commouet, lacrymasq; extrudit : animo autem ad miserationem inducto , paulatim deinde abolet dolorem: Similiter & vinum videas vbi vehementer coturbauit & irritauit vigentem efferuereq; solitam animi partem, rursus sedare obrepens, animumque ebrietate progrediente placare.

Cur aut quinque bibantur, aut tria, aut non quatuor. Questio nona.

Haec ego cum dixissem, Aristo (qui ei mos erat) exclamans, Decretus est, inquit, redivus mediocritatum iustissimae & quammaxime Democriteae, quae ab intempestiua quadam sobrietate, tanquam à tyranno quodam extorris acta diu exfulauerat. Sicut enim Lyricorum canonu gnari, proportionum sesquialtera Diapente concentum, dupla Diapason, sesquitercia Diatessarum languidissimum constitui aiunt: ita Bacchicarum harmoniarum gnari, tres dispexerunt vini cum aqua concentus, diapente, diatriton, diatessaron. sic enim dicunt & cantant, Quinque bibenda esse, aut tria, aut non quatuor. Quinque enim sesquialteram rationem habent, tribus aquae cyathis in duos vini admixtis. Tria duplam, duobus ad vnum. quatuor sesquiterciam, tribus aquae cyathis vni vini affusis. qui est sane principum in curia mentem habentium aut dialecticorum supercilia attrahentium, quando mutationes orationu contemplantur sobrius & inualidus potus. De caeteris duorum ad vnum mixtio vim illam parat, qua semiebrii redduntur,

Non autem motas concitans animi fides:

nam neque sobrium finit esse, neque omnino vancordiam a mero induci. Duorum autem ad tria contemperatio, scitissima est, somnum concilians, curarum obliuionem ingenerans, & secundum Hesiodaeum illud nouale,

Quod natos mulcet blandè, damnisq; medetur, motus animi feroces in nobis in compositosq; sedat, altamq; ei tranquillitatem parat. Aduersus haec Aristonis dicta nemo dixit, cum satis appareret eum iocari. Ego autem iussi eum sumto poculo tanquam pro lyra contendere laudatam illam temperiem: simulq; puer accessit merum infundens. Ille verò recusauit cum risu dicens, musicam illam ratione non instrumentis tractari. Pater autem haec superioribus adiecit, videri sibi prisca Ioue duas nutrices apposuisse, Idam & AdraTEAM, Iunoni uancam Euboeam, Apollini quoq; duas, Veritatem & Corythaleam: Baccho autem plures, quod oporteret deum istum pluribus Nympharum mensuris cicuratatum atque castigatum, mansuetiorem prudentioremque reddere.

Cur carnes magis sub Lunam putrescant, quam sub Solem. Questio decima.

Conuiuio nos accipiens Euthydemus Suniensis, aprum iustae magnitudinis apposuit. quem cum mirarentur praesentes, Alium dixit multo maiorem dum afferretur à Luna corruptum esse, & se de causa valde dubitare. non enim verisimile videri, Lunam maiorem carnes putrefaciendi vim habere, quam Solem, qui ea utiq; sit calidior.

A καὶ καταλάσσει μανιωδὲς τῆς ψυχῆς ὡς τὸ ἤθρησεν δία καὶ ὀπιθικὸς ἀυλὸς ἐν δὲ χεὶρὶ πάθος κινεῖ, καὶ δάκρυον ἐκβάλλει· παρὰ τὸν δὲ τιμὴ ψυχῆς εἰς οἶκτον, οὕτως καὶ μικρὸν δεύρει καὶ ἀναλίσκει τὸ λυπηλόν. ὁμοίως ἰδδὸς αὖ καὶ τὸν οἶνον, ὅταν σφόδρα τερέσῃ, παρὰ τὸν δὲ ἀκμῶν καὶ θυμοειδὲς αὐτὴς καταδύνεται, καὶ καταπίεται τῷ ἀγαθῶν, ὡς πορρωτέρω μέθης παρὰ τὸν οἶνον ἠσυχάζειν.

Περὶ τοῦ ἢ πέντε πίνειν, ἢ τρία, ἢ μὴ τέσσαρα.

Πρόβλημα θ.

Εμοὺ δὲ τούτα εἰπόντος, Ἀριστῶν ἀγαθοήσας, ὡς τὸ εἶωθὴν, Πέντε μάλιστα (εἶπεν) εἰς τὰ συμπόσια τὰ διασημωτάτα καὶ δημοτικὰ τῶν μέθων κατὰ τὸν ἔσπονδον ἀπὸ δὲ ἢ πινος καρῶν ἢ φροντός, ὡς τὸ τυραννίου, πεφυγαδδωμένω πολὺ χρεῖον. κατὰ τὸν γὰρ οἶνον τελεῖ λυρὰ καὶ φρονικός, τῶν λόγων φασὶ τὸν ἄλλο μολιον, τὴν δὲ πέντε συμφωνίαν ἔχειν· τὴν δὲ διπλασίον, τὴν δὲ πᾶσαν· τὴν δὲ τεσσάρων ἀμυδροπείαν οὖσαν, ἐν ὀπιθίω σπιρίσασα· οὕτως οἱ τῶν τῷ Διόντῳ φρονικός θεῖς κατὰ τὸν οἶνον συμφωνίας παρὰ τὸν ὕδωρ, ἄρα πέντε καὶ ἄρα τετάρων καὶ ἄρα τεσσάρων, οὕτως μὲν λέγοντες καὶ ἄροντες, πέντε πίνειν, ἢ τρία, ἢ μὴ τέσσαρα. πέντε γάρ ἐν ἡμιολίω λόγῳ

ὡς ἡμιολίω λόγῳ

ὡς ἡμιολίω λόγῳ ἐν ὕδατος καρῶν ἡμιολίω οὐ παρὰ δύο οἶνον, τὰ δὲ ἐν διπλασίῳ παρὰ ἡμιολίω δυνεῖν, τέσσαρα δὲ εἰς ἕνα τετάρων ὕδατος ἔπι χρομύων, οὕτως ἐστὶν ὀπιθίτος λόγος. δὲ χρόνων τετάρων ἐν φρονικός τοῦ ἐχόντων ἢ ἀρα λεκτικῶν τὰς ὀφρὸς ἀνέσασσάτων, ὅταν τὰς μετὰ τὴν ὄψιν τῶν λόγων αἰασσῶπι, ἡφάλιος καὶ ἀδρανὴς φάσις. ἐκείνων τῶν ἄλλων, ἢ μὲν δεύει παρὰ τὸν παρὰ τὴν ἐκείνων καὶ ἀκρῶτακα τῷ μέθης ἐπάγῃ τόνον, κινούντα χρομύσας ἀκνήτοις φρονικός. οὕτως ἑἶ μὲν φεῖν, οὕτως καταδύνειν πορρωτέρω τῷ ἀρότον εἰς τὸν ἀκρῶτον, ἢ δὲ δεύει παρὰ τρία μοισικώτατα, πᾶσα ἄρα νοφόρος, καὶ λαθικηδὴς, καὶ τῷ τὴν Ἡσιόδου ἐκείνου ἀλεξιαίω, παίδων ἀκνήτοισιν, τῶν ἐν ἡμῖν ἀγαθῶν καὶ ἀκρῶτων παθῶν ἀρα βάθους ποιούσα γαλιώω καὶ ἡσυχίω. παρὰ τὰτα τῷ Ἀριστῶν ἀντιπεν οἶος: δὴ λος γάρ ἔιν παζζων. ἐγὼ δὲ ἐκείνου λαβόντα ποτήριον, ὡς τὸ λύρην, ἐκτείνεσασα τῷ ἐπανομύω καρῶν καὶ φρονικός. καὶ παρὰ ελθῶν ὁ πᾶς ἐπέχῃ τὸν ἀκρῶτον· ὁ δὲ ἀραδεύτο λέγων ἀρα γέλωτι τῶν λογικῶν ἐστὶν παρὰ μοισικῶν, οὕτως ὀργμικῶν. ὁ μὲν τοὶ πατὴρ τοσούτον ἐπέπε τοῖς εἰρημύοις, ὅτι δοκῶσιν αὐτῶ καὶ οἱ παλαοὶ τῶ μὲν Διὸς δύο ποιεῖν πειθεῖας, ἢ ἴτιω καὶ τὴν Ἀδράσσαν, τῆς δὲ Ἡραρ μίαν τῷ Εὐβοίαν· ἀμέλει δὲ καὶ τῷ Ἀπόλλωνος δύο, τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Κορυθαίαν, τῶ δὲ Διονύσου, πλείονας. ὅτι δεῖ τὸν θεόν τοσούτον ἐν πλείοσι μέθοις νυμφῶν πησασσάρον καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν, ἡμερωτέρω ποιεῖν καὶ φρονικός.

Διὰ τὴν τὰ κρέα σίπεται μᾶλλον ὑπὸ τὴν σελίωω, ἢ τὸν ἥλιον. Πρόβλημα ι.

Εὐχέδημος ὁ Σουικός ἐστὼν ἡμῶς, σὺ ἀχρεῖον διμεγέθη παρέθηκεν· ὀπιθημασάτων δὲ τῶν παρόντων ἐπὶ τὰς μεγέθη, ἄλλον ἔφη πολὺ μείζονα καρῶν ἡμιον, ὑπὸ τῆς σελίωος ἀρα φαρμάω· καὶ σφόδρα γὰρ ἐποίησε τῶν ἀγίας ἀρα πορεῖν. οὕτως εἰχὸς ἐστὶν μὴ τὸν ἥλιον μᾶλλον τὰ κρέα σίπειν, θερμότερον ὄντα τῆς σελίωος.

ὁ δὲ Σάτυρος, Οὐ ποδὶ, ἔφη, μάστιγα θυμασθεν ἀντις, ἀλλὰ μάλλον ἐκ τῆς κλυτήων γυνόμου. ὅταν γὰρ ἠσώῃ ἢ ἔλαφον καὶ βάλλοντες πόρρωθεν εἰς πόλιν ἀποπέλωσι, χαλκῶν ἐμπηγούσι ἢ λον, ὡς βοηθῶντα πρὸς τὴν σήφιν. ὡς οὖν ἐπαυσάμεθα διπρῶντες, καὶ πάλιν ὁ Εὐθύδημος ἐπεμνήσθη τοῦ ἀγαπηθέντος, Μοσχίων ἔφηκεν ἰατρὸς τὴν σήφιν τῆσιν καὶ ῥύσιν ἀρκῆς εἰς ὕδρον φθορῆς μεμβάλουσι, καὶ ὅπως ὑγραίνεσθαι τὰ σηπόμωρα θερμοσάσι ὅσα ἴσασιν, αἰ μὴ ἢ μαλακῆ καὶ πρῶτα, καὶ εἰν τὰ ὑγρά καὶ κωλύειν, αἰ δὲ ἢ πυρώδη, τοῦαντιον ἀπιχάνειν ἐὰς σάρκας· ἐκ δὲ τούτων φαίεσθαι εἶναι τὸ ζήκνυμον. τὴν γὰρ πελιώλιον ἥρεμα χλιαίνουσαν ἀυγραίνειν τὰ σώματα, τὸν δὲ ἠλιον ἀρπάζειν μάλλον ἐκ τῆς σωματίων ὄνοτερον ἀπὸ τῆς πύρωσιν. πρὸς ὅταν τὸν Ἀρχιλόχον εἰρηκέσαι φυσικῶς. Ἐλπομαι, πολλοὶς μὲν αὐτῆς σείειν καὶ ταναεῖ ὅστις ἐλάμπων. ἐπὶ δὲ σάφειρον Ὅμηρον ἐπὶ τοῦ Ἐκτορος, ὡς κεινὰ νεφέλιον τὴν σκίεσθαι ὁ Ἀπόλλων ἐπήγαγε, - μὴ ὡς ἴμενος ἠελίοιο Σκήλη ἀμφὶ φεῖχθε ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσιν. τὴν δὲ πελιώλιον ἀδρανέεισιν ἀφίεναι ἐὰς ἀγὰς μέλας γὰρ αὐταῖς οὐ πεπαιγμένα βόδι, κατὰ τὸν Ἰώια. ληθῆτων ἴστων, ἐγὼ, Ἔλλα μὲν ἐρίω, εἰρηκαὶ καλῶς τῆς ἴστωσι, καὶ τὸ μάλλον κατὰ τὸν τῆς θερμοσάσι κατὰ τὸν σωματίον. οἱ δὲ εἰ γὰρ ἠλιον ἱσάμεν ἢ τὸν τῆς χλωμῆς ἰσάλωτα, καὶ μὲν ἔλον ἐκ τῆς ῥερε σήφιν τὰ σώματα. τοῦαντιον δὲ ὡφειλε ποιεῖν, εἰ μαλακῆ τῆς θερμοσάσι ἀσφίσις ἔδειοτο. νῦν δὲ ὅτε μάλλον ἐπιπίει τὸ κάρμα, θῆσιν ἐκ τῆς φθείρει ἐὰς σάρκας. ὁμοῦ δὲ ἠελίω δὲ ἵνδειαι ἀλέας καὶ ἀσθίειαι, εἰς σήφιν ἀγὰ τὰ νεκρὰ τῆς σωματίων, ἀλλ' ἰδιότητα μάλλον ἀπαιτέον τῆς φθορῆς ῥύματος ἀπὸ αὐτῆς. ὅπ γὰρ ἢ μίαν ἔχει ποῖότητα πᾶν τὸ θερμὸν αὐτῶν μόνω τῶν μάλλον καὶ ἢ τὸν ἀφίεσθαι, ἀλλ' εἰσὶ πάμπαν τῶν πυρῆς διωάμεσιν οὐδὲν ἀλλήλων εἰσὶν, δῆλον ἀπὸ τῆς πρῶτης ἀρετάτων. οἱ μὲν γὰρ χροσσοχοὶ ἀπὸ τῆς ἀχρῆσις φθορῆς ἐργάζονται τὸν χροσόν· οἱ δὲ ἰατρὸι μάλιστα τῆς κληματίη τὰ σωεφόμωρα τῆς φαρμάκων ὑποχλιαίνουσιν. πρὸς δὲ τὴν τοῦ ἕλου μάλα τῆς καὶ τύπων δῶ ῥόμοσιν εἶναι δοκεῖ τὸ μυεῖκον· ὅδε ἀπὸ τῆς ἐλάσας, τὰ μὲν σώματα τῶς πυρῆς δὲ ἀφίεσθαι, τοῖς ὁ βαλακίσις πολέμιόν ἐστὶ, καὶ λυμαίνεσθαι τὴν ἀκων αὐτῆσιν καὶ πῶς θεμελίσις, ὑποκαρμόμων. ὅταν οἱ χαρῆντες ἀγρονομοὶ πῶς ἐργολαβοῦσθαι ὅτι ἐὰν ἐλαίνισι ἐύλοισι χρεῖσθαι· κατὰ τὸν ὅδε ἀρεσὶ ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ὑπόκασι. αἰ γὰρ ἀπὸ τούτων ἀναθυμιάσθαι καρηθασίας καὶ σκοτώματα τοῖς λουομόσι ἐμποιοσιν. ὅδε οὖν θερμοσάσι ἐστὶ τὴν πελιώλιον τὸ ἠλίου ἀφίεσθαι· τὸ μὲν, ξηρακῆ, τῆς ὁ χαλκῆσις τῶς ἐνοῖσι σώμασιν ὑγρανέφεισις ῥύματος. διὸ τὰ μὲν νήπια πρῶτα πᾶσιν ἀπὸ τῆς ἀσφίσις πρὸς τὴν σελήνην φυλάσσονται. πλήρη γὰρ ὑγρότητος ὄντα, κατὰ τὸν τῆς χλωμῆς τῆς ἕλων, ἀπὸ τῆς ἀφίεσθαι. τοῖς δὲ κατακρησθῆσθαι ἐν αὐτῆ σελήνης μόλις ἐξασκαμῆσις, οἷον ἐμπλήκῶσι τῶς ἀσθίησι καὶ νορκάδῆσι ὄραμεν. ἢ γὰρ ὑγρότητος ἀπὸ τῆς σελήνης ἀφίεσθαι βαρῶσι τὰ σώματα. λέγεται δὲ καὶ πρὸς ὅτι οἱ ἀσφίησις ἐργῆν ἔταν ἢ διχόμενος, αἰ σῆσι τῆς ὑγρανέ μαλακῆσις ῥεσὶς παρῆχοσθαι ἐὰς ὡδῆσιν. ὅταν αἱμα καὶ τὴν Ἀρτεμῆν

A Tum Satyrus: Non hoc, inquit, maximè mirum est, sed multo magis id quod venatores usurpant. Cum enim aprum aut ceruum confectum è longinquo in vibem aduehūt, æreum ei clauum tanquam putredinis amuletum, infigunt. Finita cœna Euthydemus cum quæstionem in medium reuocasset, Moschio medicus dixit, Putrefactionem esse colliquationem & fluxum quendam carnis corruptæ, inq; humorem mutatæ, omninoq; humectari quæ putrescunt. Calefactionem poro omnem si sit mollis & languida, commouere humorem, & humida resolueret: si igne sit calor, contra carnes exsiccare. Hinc manifestum fieri quod in quæstione versaretur. Lunam quippe sensim tepesciendo humectare corpora: Solem igneo suo feruore potius eripere humorem è corporibus. Eoq; respicientem Archilochum, naturæ conuenienter dixisse:
*Vt spero, multos Serius hauriet,
 Reddetq; siccos igneus incidens.*
 Apertius etiam Homerum de Hectore, cuius capiti Apollo nebulam quandam obducit umbrolam, - *ne nervos membrag; Solis
 Torrerent radii.* --
 Lunam verò imbecillius emittere lumen. *Nam nigra non excoquitur vna illo satis,* ut ait Ion. His dictis ego: Placent mihi, inquam, cætera. Id vnum non probatur, quòd quantitati potius caloris, quàm proprietati totam rem adscribi video. Nonne enim videmus Solem hyscæ minus calefacere corpora, magis per æstatem putredinem eis inducere? Atqui contrarium fieri oportuit, si ob caloris languorẽ putredo eueniret: nunc cum magis intenditur æstus, celerius corrumpuntur carnes. Enimuerò Luna non ob caloris inopiam & imbecillitatem cadaueribus putredinem inducit: sed hæc causa potius est imputanda peculiari vi defluentis ab ea facultatis. In promptu enim est, quod vis calidum nõ habere unicam tantum qualitatem, quæ magis minusq; calendo differat à sese ipsa. Sed multæ sunt ignis facultates, nulla inter se conuenientes similitudine. Nam qui aurum fundit, flamma de paleis succensa aurum domant, medici è palmitibus igne facta medicamento concoquenda leni igne calefaciunt, flammam è myrica ad emolliendum & firmandum vitrum aiunt esse commodissimam. lignum oleaginum vsitione sua corporibus commodè calefaciendis inferuit: balneis aduersum est, eorumque contignationi & fundamentis nocet crematum. Hinc est quòd ædiles sciti non sinunt conductores oleaginis lignis vti. quemadmodum etiam non patiuntur loliginis semen iniici suffibus. exhalantia enim isthæc, dolores capiti, & caliginem oculis obducunt lauantium. Quæ propter mirum non est Lunam à Sole differre, hoc siccentes, illa relaxantes corporibus mortuis immittente defluxus. Quæ etiam est causa, quòd nutrices infantulos admodum cauent Lunæ ostentare. nam pleni humore, viridium instar lignorum, conuelluntur & peruertuntur, & videmus eos qui in lumine Lunæ decubuerunt, agrè surgere, quasi attonitos, & sensuum quedam torpore correptos. humor enim à Luna diffusus aggrauat corpora. Dicitur etiam ad expediendũ partum Luna conducere, cum orbe fulget dimidio: q; laxandis humoribus dolores mitiget. Hinc arbitror etiam Dianæ vocabula

Locheus, quod est, partui præfectæ, & Eilytheiæ, siue Lucinæ, fuisse facta: cum eadem sit Diana que Luna & Timotheus disertè dixit:

Per cæruleos siderum polos, Celeremq; partu solvere Lunam.

Cæterum etiam in rebus anima expertibus manifesta est vis Lunæ. ligna enim in plenilunio cæsa fabri abiiciunt, utpote tenera, & facillè flaccescencia propter humorem. & triticum coloni properant mense deficiente in area conuerrere: ut siccatum sit terendo aptius. grana verò quæ vigente Luna in aream ponuntur, inter terendum rumpuntur maximè, emollita ob humiditatem. Ferunt etiam plenilunio farinam subigi melius. nam fermentatio etiam si intra modum fiat, tamen totam massam corrumpit fluidamq; reddit. Carnibus autem putrescentibus nihil aliud accidit, quam quod continente spiritu in humorem mutato rarefiscunt atq; diffuunt. Idem vsuuenire aeri est cernere. Maximè enim plenilunio rotæ iacit colliquatus. quod Alcman etiam lyricus obscurè innuens, rorem aeris & Lunæ appellat prolem: stirpes ea nutririquiens. Sic vndiquaq; testimonium humiditati Lunæ fertur * & mollientem vim. Clauus proinde æreus siquidem transfixus à putredine, quod aiunt, carnes tuetur: videbitur hoc fieri ob insitam æri facultatem adstringendi. Nam ærugine ad tales casus vtuntur medici loco medicamenti: & eos qui comorantur in secturis ærariis, aiunt lippitudine solui, ac si cilia amiserint, ea denuo iis enasci. Nam quæ à chalcitide abit fauilla, & in palpebras occultè incidit: ea fluxus reprimat, stipandoq; restinguit lacrymam. Ideoq; ab Homero æs aiunt titulis eue noris & noropis adfectum: scilicet quia visu adiuuando hominibus proficit. Aristoteles autor est, quæ æreis cuspidibus & gladiis infliguntur vulnera, corpori minorem inferre dolorem, & facilius sanari quàm quæ à ferreis. quia scilicet æsin se quidpiam medicamenti habeat, idq; in vulnere statim relinquat. Iam putrefacienti adstringens, sanans corruptenti esse aduersum, obscurum non est. Nisi quis fortè traiectu clauum dicat humorem ad se trahere, subinde adfluentem ad id quod læsum est. Itaq; circa eum ipsum locum vbi infixus fuit clauus, aiunt vibicem quandam aut næuum cerni: & non esse alienum à ratione, reliquam carnem manere integram, corruptela eò affluente.

A λοχείαν κὲ εἰλειθῆσαν, ὅτε οὐσαί ἐτέρῃ ἢ τῷ σελλίῳ, ὠνομάσθη. Τιμόθεος δὲ ἀπικριφῆσι, ἀφ' ἑκείνου πόλον ἀφρων, ὅτε τ' ὠκυτόχοιο σελάνας. γίνεται ὅτι καὶ τὰ ἀφύχα τῷ σωματὶ ὅτι δὴ ἡλός ἢ τ' σελλίως διώαμις. τῷ τε γὰρ ζύλων τὰ τεμνόμενα τῆς πρὸ σελλίως ἀποδοῦσιν οἱ τέκνες, ὡς ἀπαλά καὶ μυδῶντα τὰ χέως δι' ὑγρότητα. τοῖς ὅτι πύρις οἱ γεωργῶντες ἀπέδοσι φθινοῦτος τὸ μῦθος ἐκ τ' ἄλλω σωμαίφην, ἵνα πῶντες τῆς ὑγρότητι μᾶλλον πύρις νον ἀντέχωσιν. οἱ δὲ ἀκμῆ τῆς σελλίως ἀφ' ἑκείνου ζύμωνι, κέσπονται μάλιστα ἀφ' ἑκείνου ὑγρότητα μαλακώτεροι γινόμενοι. λέγουσι δὲ καὶ τὰ λῶρον ἐν τῆς πρὸ σελλίως ζήμοδοται βέλπον. ἢ γὰρ ζήμοσις ὀλίγον ἀποδοῦς εἶναι καὶ ἀπολαβῆ ὅτι μέτρον, ὅτι τ' αὐτῷ φθῶρον ἀφ' ἑκείνου καὶ ἀποβάλλουσα ὅτι φύραμα ἀφ' ἑκείνου, αἱ ὅτι σπόμενα ἄφες ὅσον ἄλλο πάροισιν ἢ τὸ σωματικῶν πύριματος μετὰ ἀλλοῦτος εἰς ὑγρόν ὅτι ἀερωῦνται καὶ ῥέουσι. τῷτο δὲ καὶ τ' ἀέρα πάροισι τὰ ἀφ' ἑκείνου. ἢ δροσοβολῆ γὰρ τῆς πρὸ σελλίως μάλιστα ἀφ' ἑκείνου κέσπος, ὡς που καὶ Ἀλκμῶν ὁ μελοποιὸς ἀνιπόμενος τῷ δρόσῳ ἀερος θυγατέρα καὶ σελλίως. οἷα (Φησὶ) Διὸς θυγάτηρ μέγα βέφει καὶ σελάνας. οὕτω πρὸ σελλίως μῦρτυρεῖται ὅτι τῆς σελλίως φῶς ἐν ὑγρόν πύρι καὶ μαλακίαν διώαμι. ὁ δὲ χαλκός ἢ ἡλός εἶγε διελασόμενος (ὡς φασὶν) ἀσπόμετρον ἀφ' ἑκείνου τὰ κρέα, φαίνεται μὲν ἔχον καὶ ὑπὸ τῆς ἐν αὐτῷ. τῷ γὰρ ἰὼ πύρις τὰ τῶν πύρι καὶ τῶν φαρμάκων ἰατρῆς, καὶ τοῖς γε ἀφ' ἑκείνου τῶν χαλκῶν ἰσορροῦσιν ὠφελεία τὰ ὄμματα καὶ βλεφαρίδας ἐκφύειν τοῖς ἀποβελήσας. ἢ γὰρ ἀπιδόσα τ' χαλκίπδος ἀφ' ἑκείνου καὶ πύριουσα πύρις βλεφάροισι ἀδήλωσ, αἰατέλλει τὰ ῥέματα, καὶ πύρις ὑφεί ὅτι δάκρυον. διὸ καὶ φασὶν διώορα καὶ νύρεπα χαλκῶν ὑπὸ τ' ποιητῶν ἀφ' ἑκείνου ἀφ' ἑκείνου, ἀφ' ἑκείνου δὲ φησὶ καὶ τὰ βῶματα πύρι ἀπὸ τῶν χαλκῶν ὅτι δροσῶν καὶ μαχαίρων, ἢ ἡλόν εἶγε διελασῆ καὶ ῥάον ἰαδοται τῷ ἀπὸ τῆς σιδῆρου, ὅτε ὅτι φαρμακῶδες ἔχον πύρι τὸν χαλκῶν ἐν αὐτῷ, καὶ τῷτο τῆς πληγῆς ὅτις ἐναπολείπην. ὅτι καὶ τῷ σπόμενῳ ὅτι ὑφόν, καὶ ὅτι τῶν πύρι τῶν φθῶρον πύρις ἐναπόμενῳ καὶ διώαμι, ὅτε ἀδήλωσ, εἰ μὴ πύρις ἀφ' ἑκείνου τῆς διελασῆ φαῖναι τ' ἡλόν ὅτι ἐαυτὸν τὰ ὑγρὰ σωμαίφην, ὅτι φθῶρος αἰετῶν ἡλόν πύρις ὅτι πάροισ. διὸ καὶ πύρις αὐτὸν ἐκείνον τὸν πόπον, οἷον πύρις μύλωπα καὶ πύριον ὅτε φασὶ καὶ λόρον ἔχον, τῷ ἄλλῳ φησὶ ἀφ' ἑκείνου ἀφ' ἑκείνου, τ' φθῶρος ἐκείνου σωμαίφην.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, seu Conuiuialium disputatorium, Liber quartus.

POLYBIVM Africano præcepisse nouimus, Sossi Senecio, ne è foro vnquam digrederetur inter negocia versans ciuium, nisi prius aliquem sibi amicū fecisset. Amicum autem heic existimamus non presè aut sophisticè eum intelligendum, qui perpetuus sit & immutabilis: sed communiter beneuolum. quomodo Dicæarchus vnumquemque censebat dare operam debere, ut omnium beneuolentiam sibi conciliaret, amicitiam autem cum bonis iniret.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

ΣΟΣΣΙΕ Σενεκίων, τῷ Πολυβίου Σκίπῳ παραινοῦτος Ἀφεικῶν μὴ ἀποπύρι ὅτε ἀφ' ἑκείνου ἀπελθεῖν ἢ φίλον ἵνα ποιήσασθαι, σωμαίφην ὅτι τῶν φησὶ τῶν πολιτῶν. φίλον ὅτι μὴ πύρι καὶ μὴ φησὶ ἀφ' ἑκείνου ἐκείνον τ' ἀμετάπύρι καὶ βέβαμον, ἀλλὰ κέσπος τ' εἰώσω, ὡς ὅτε ὅτε χέσπος Δικῆ ἀρχος εἰώσω μὴ αὐτῷ παρασκευάζει ἀπόμετρον, φίλοισι ὅτι ποιείασθαι τῶν ἀφ' ἑκείνου.

φιλικήν γὰρ ἐν χρόνῳ πολλῶν καὶ δι' ἀρετῆς ἀλώσιμον· ὁνομα-
 δὲ καὶ χρεία καὶ ὁμιλία, καὶ παιδιὰ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπά-
 γεται καὶ ἐν λαοδοσίᾳ πάσι φιλικὸν δεσφῶν καὶ χρείας σω-
 ερρῶν· ἀλλ' ὅρα ὅτι παραμένεσθαι, εἰ μὴ μόνον ἔχει δόξιν ὡς
 ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμπόσιον ὥστε δεῖν μὴ πρῶτερον
 ἀναλύειν ἢ κτήσασθαι πῖνα τῶν συλκτικῶν καὶ παρόντων
 ὁνομαζομένων καὶ φίλων· εἰς ἀρετῶν μὲν γὰρ ἐμβάλλοισι πρῶ-
 γμάτων εἰνεκεν καὶ χρεῶν ἑτέρων· εἰς δὲ συμπόσιον οἱ γε νοῦν
 ἔχοντες ἀφικνούμεται κτησόμενοι φίλους, οὐχ ἢ πῶν ἢ τοῖς οἴ-
 τας διφρανοῦντες· διότι τὸ μὲν ἄλλων ζητεῖν ἐκφορὰν καὶ
 ἐλπίσασθαι αἰεὶ καὶ φοβηθῆναι· ὁ δὲ φίλων πλέον ἔχοντα ἀπ-
 εἶναι, καὶ ἡδὺ καὶ σεμνὸν ἔσθαι· καὶ τῶν ἀντιῶν, ὁ τούτου πρῶ-
 μελῶν ἀχρεῖν αὐτὰ καὶ ἀτελεῖ τὴν συνοσίαν ποιεῖ, καὶ ἀπὸ
 τῆς γαστρὸς οὐδὲ πῖνος ἐκ τῆς ψυχῆς γαργῶσιν· ὁ γὰρ οὐδὲ πῖνος ἐκ
 ὄψου καὶ οἴνου καὶ βραχυμῆτος μόνον, ἀλλὰ καὶ λόγων κρινωδῶς
 ἡκεῖ, καὶ παιδείας καὶ φιλοφροσύνης· εἰς ὁνομαζομένην τελευτώ-
 σης· αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἔλξης κτηνορτοῦ
 δεόνται, ταῖς δὲ φιλικῆς λαοδοσίας οἱ οἶνος ἀφ' ἑαυτῶν ἐπιδίδωσιν, μι-
 γρῶν μὲν λόγῳ, λόγῳ γὰρ αὐτὰ τὸ φιλικὸν δεσφῶν καὶ ἡτοιοῦν
 ἐπὶ τῷ ψυχικῷ ἐκ τῆς σῶματος ἐποχεται καὶ σιωπῶν
 σιν· εἰ δὲ μὴ, πλαιώμενος ἐν τῷ σώματι πλησιοντικῶς ἐν
 σπουδαίῳ τερον περὶ εἶναι· ὅθεν ὡς περὶ ὁ μὲν μὲν τῆς ἀφ' ἑαυ-
 ρου σιδήσου τὰ κατὰ φύσιν τὴν ἀρετὴν ὑπερῶτα καὶ ῥύσιν ἀ-
 φαιρῶν, ἄστονον ποιεῖ τὸ μαλακῶν μὲν αὐτὰ καὶ τυπούμενον
 οὕτως ὁ συμπολικὸς λόγος ἐκ ἑαυτοῦ ἀφαιρῶσθαι πῖνα·
 πασιν ὑπὸ τῆς οἴνου τοῖς πίνοντας, ἀλλὰ ἐπίσῃσι καὶ ποιεῖ τῆ
 ἀρετῆς τὸ ἰσχυρὸν καὶ φιλικὸν δεσφῶν ἐκείρεσθαι καὶ κεχαρισμέ-
 νον, αὐτὸς ἀμμελῶς ἀπῆται, κατὰ τὸ σφαιρίδι φιλικῆς δι-
 τυπωτάτων καὶ ἀπαλῶν ἀφ' ἑαυτῶν οἴνων ὄντων.

Εἰ ἢ ποικίλη ἔσθῃ τῆς ἀπλῆς διπεπρωτέρεα.
 Πρόβλημα α'.

Τῆς οὖν τετάρτης τῆς συμπολικῆς ζητημῆτος δεκάδος
 ἡμῖν πρῶτον ἔσθαι ὅτι ποικίλης ἔσθῃς ζητηθέν.
 ἐλαφροτέρων γὰρ ὄντων εἰς Υἱάμπολιν ἐπὶ τῆς ἐριτῶν ἀφι-
 κησόμενοι ἡμᾶς εἰς τὰ φίλων ὁ ἰατρὸς, ἐκ τῶν ἀσκευῆς πῖνος,
 ὡς ἐφαίνετο, νεανικῶς· ἰδὼν δὲ τὸ παιδίον ἅμα τὰ φίλων τὸ νέον
 ἄρτω χροῦμενον, ἀλλὰ τὸ μηδενὸς δεόμενον, Ὁ Ἡρακλῆς (ἐ-
 φη) τὸ οὐδὲν ἔσθαι καὶ λεγόμενον, Ἐν τῷ λιθῶν ἐμάχρητο, λίθον
 δὲ ἐκ τῶν ἀελέσθαι, καὶ ἀπὸ τῆς ἰσοσύμμετος πῖτος χροῦσι-
 μῶν ἐκεῖνοις· εἴπα ἡκε μὲν χρόνον συχρὸν ἰσάδας αὐτοῖς πῖνας καὶ
 τυρῶν κραιμίζων· ἐμοὶ δὲ εἰπόντος ὅτι τὸτο συμβαίνει τοῖς πῖ-
 να καὶ πολυτελεῖ τῶν ἀσθενῶν ἀσθενῶν, ἀμελῶν καὶ ἀσπυρῶν
 τῶν ἀσθενῶν καὶ χροῦσιμῶν, Οὐ γὰρ ἐμεμνήμεν (εἶπεν ὁ φίλων)
 ὅτι Σώσατρον ἡμῖν ὑποβέβηκε φίλιος, ὃν φασὶ μῆτε ποτὶ
 χροῦσιμῶν ἄλλω μῆτ' ἐδέσθαι πλὴν ἢ γάλακτος ἀσθενῶν
 σῶσαι πῖνα τὸ βίον· ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν ἐκ μεταβολῆς ἀσθενῶν
 γυμνάσαι τὸ ποταμῆς διαίτης εἰσῆς· τὸ δὲ ἡμέτερον ἀπὸ τῶν
 τὰ Ἀχιλλεὺς βέβηκε ὁ Χείρων ὄντων, ἀπὸ τῶν γυμνάσεως ἀ-
 σθενῶν
 χροῖς ἔσθῃς ἐκ ἀκέρων ἀπὸ τῶν
 ἐκ τῶν ἀελέε καὶ δρόσω λέγεται κατὰ τὸ οἱ τέτιγες σιπούμε-
 νον· ἡμεῖς μὲν οὖν (ὁ φίλιος εἶπεν) ἡγενομένην ἐκατομφῶνα
 δέσπῃσαντες, ὡς περὶ ἑπ' Ἀριστοτέλους· ἐπεὶ παρῆμεν ὅτι αὐτῶν
 λιτῶν καὶ ὑγιαίνοντων, ὡς περὶ ἀλεξιφάρμακα, πρὸς οὕτω
 πολυτελεῖς καὶ φλεγμαινούσας βραπέζας πρῶτα φάρμακοι,

A Etenim amicitia multo tempore & per virtutem
 paratur: benevolentiam vsus, colloquium, & ioci
 ciuiliū virorum alliciūt, opportunitate affectio-
 nis animi ab humanitate profecti & gratia adiu-
 uante. Sed vide, an non id præceptū præterquam
 quod foro accommodatum est, etiam ad conuiuia
 pertineat: vt nō antè sit inde discendum, quàm
 vnà accumbentium alicuius benevolentiam & a-
 micitiam fuerimus nacti. Nam in forum quidem
 nos ob negocia nostra aliosq; vsus cōferimus: qui
 sapiunt, in conuiuium veniunt non minùs ami-
 corum parandorū, quam præfentes delectādi cau-
 sa, ideò operam dare aliquid inde vt asportes, illi-
 berale profectò est & importuni hominis: amico
 autem abire, iucundū est & honestum. contraq;
 is qui id facere negligit, ingrati sibi & inutilem
 facit consuetudinem, itaq; discedit, vt qui ventre
 non animo conuiuia fuerit. Quippe conuiuia non
 obsonii modò, vini, & bellariorum, sed & sermo-
 num, ioci, comitatis in benevolentiam desinentis
 particeps futurus venit. Et luctantium quidē com-
 pl. xus atq; tractiones puluerem desiderāt: amicis
 apprehensionibus vinum sermone temperatū an-
 sa præbet. vino enim oratio humanitatem & co-
 mitatem adiicit, & à corpore in animum quasi per
 canales deriuat: quod nisi fit, oberrans in corpore
 vinum, nihil melius repletionem efficit. Ita quem-
 admodum marmor igne candentis ferri nimiam
 ma lliciem & fluxum refrigerādo sistens, validum
 & formabile reddit: sic conuiualis sermo non dif-
 fluere omnino patitur vino bibentes: sed inhibet
 eos, ac dissolutioni humanitatem venustatemque
 admiscet: si quis bibentes tempestiuè oratione at-
 tingat, cum eos vinum quasi sigillo amicitie for-
 mandos quàm tenerrimos & mollissimos redegit.

D Multiplexne cibus, an verò simplex concoctus sit
 facilior. Questio prima.

P Roinde quartæ conuiualium quæstionum de-
 curia principium nobis erit quæstio de multi-
 plici cibo. Nam cum ad Elapheboliorum festiui-
 tatem Hyampolin venissemus, Philo medicus cō-
 uiuio nos accepit, sanè quàm operoso apparatu. I-
 bi cum vidisset Philinū cum adolescente pane so-
 lo vesci, aliud requirere nihil: Hercules, inquit, ni-
 mirum hoc illud erat quod in prouerbio dicitur,
 Pugna erat in saxis, neq; saxum tollere quibant,
 simulq; prosiluit, vt aliquid utilis cibi iis adferret:
 ac multo post rediit, caricas eis & caseum appor-
 tās. Tum ego dixissem vsu venire hoc iis qui super-
 vacanea & pretiosa apparant, vt negligēt neces-
 saria atq; vtilia, iisq; carerent: Non enim, inquit
 Philo, meminerā Philinum Softrati nobis exem-
 plū æmulari, quem nullo alio cibo potuue quàm
 lacte vsu ferūt totā vitam exegisse. Verum huic
 quidem à mutatione quadam initiū huius victus
 rationis oblatum fuisse credibile est. Nostrum au-
 tem, quo pacto Achillem Chiron, nutriēs iste, sta-
 tim à natalibus sanguine carentibus * vt osten-
 dere videatur, se acre & rore ali, quod de cicadis
 fertur. Nos verò, aiebat Philinus, nesciebamus, vt
 F Hecatombonia qui cenauissemus (à cæde cen-
 tum victimarum dicta) nunc tali vtendum pran-
 dio? nā apud nos prandia obsonii expertia, tenuia
 ac salubria, tanquam medicamentū, sunt, quibus
 ad tam splendas & copia distētas cœnas vtimur.

καὶ τῶν

idque eo, quod saepe inaudiuimus multiplici victu A
 simplicem non modo paratu faciliorem esse, sed et-
 iam concoctu. Ad haec Marcio: Corruptum, inquit,
 tuum tibi Philinus apparatus, dehortans & deter-
 rens a vescendo conuiuas. Sed si meam operam im-
 plores, sponsor iis pro te fideiubebo, multiplicem
 cibum simplici facilius concoqui: ut audacter fru-
 antur appositis. Petit ergo Philo a Marcione, hoc ut
 faceret. At Philinus cena finita a nobis provocat,
 ut multiplicis cibi aggredere accusacionem: Non
 meus, inquit, hic est sermo, sed ipsius Philonis. I-
 dentidem. n. hic dicit nobis, primum bruta anima-
 lia, quia cibis utuntur vnius generis, & simplicibus, B
 faniora esse hominibus: quae vero inclusa aluntur,
 procliuia ad morbum esse, obnoxiaque cruditati, q
 mixto & condito utantur alimento. Deinde nemo
 fuit medicorum ita temerarius, aut ad res nouadas
 audax, ut offerret febricitanti cibum varium: sim-
 plicem & nidoris expertem, ut concoctionis facile
 patientem exhibent. Affici. n. oportet alimentum,
 mutariq; subactum ab iis quae insunt nobis faculta-
 tibus. Sed & tinctura simplicium colorum facilius
 inharet: & fragrantissimum oleum maxime seplasi-
 ariis medicamentis mutatur: & alimentum simplex
 vniusque generis facillime a concoctione adficitur. C
 Multae autem & variae qualitates iuicem non nihil
 contrariae, repugnando sese mutuo abolent (instar
 multitudinis convenarum ad promiscuae turbae in-
 eiuitate) neq; consentientem admittunt constitui-
 onem, dum vnaquaevis suapte natura alienis relu-
 ctans coitionem respuit. Vinum nobis evidens huius
 rei indicium suppeditat, celerrime. n. inebriat di-
 uerforum vinorum vsus, quas alienas Graeci dicunt.
 similis autem est ebrietas cruditati a vino non cocto
 profecta. ideoq; vitant mixtum vinum potores: &
 qui miscent, clam id faciunt, ut qui insidias struant.
 Mutatio enim & inaequalitas animum de statu suo
 exturbant. quam ob rem musici quoque magnam
 adhibent cautionem in multitudine neruorum a-
 gitanda: quibus nihil praeter mixtionem & varietate-
 tem mali adest. Ipse hoc ausim affirmare facilius
 contrariis sermonibus fidem ac assensionem parari
 posse, quam concoctionem diuersis qualitatibus.
 Sed ne ludere videar, his omisissis ad Philonis dicta
 revertor. Eum quippe se penumero dicentem audi-
 mus, difficultatem concoctionis alimento accide-
 re a qualitate, dum varia mixtura damnosa est,
 & alienas generat qualitates: itaque oportere v-
 numquaque id nutrimentum sumere, eoque
 contentum esse quod suae congruere naturae com-
 pertum habeat. Quod si suapte natura nihil est
 concoctu difficile, sed multitudo est quae turbat
 & corrumpit: tanto adhuc magis fugienda puto
 omnigena ista atque varia esse, quibus recens nos
 Philonis coquus, tanquam domino contrariam
 artem faciens, infecit, nouitate & mutatione ap-
 petitum pervertens non renuentem, sed ad alia du-
 ctum, obque varietatem ultra id quod satis est se
 proferentem * aliam ex alia venans ca-
 pturam, si oblectatae animae. * non bibens,
 & non exsaturatus, plurimus in pratis efflorescit.
 Haec Socratis etiam meminisse expedit, qui iube-
 bat cauere a cibis qui non esurientes ad eden-
 dum allicerent: nihil aliud nimirum quam ci-
 borum multiplicem varietatem vitare mandans.

καὶ ταῦτα, πολλάκις ἀκηχρότερος ὅτι τῶν ποικίλων καὶ ἀπλῶν
 μάλλον ὑπεπέπεισται εἶναι ἢ ὑπόκειται. καὶ ὁ Μαρκίων πρὸς τὸν
 Φίλωνα, Διαφθείρει σου Φιλίνος (ἔφη) τὴν ᾠδὴν ἀσκήσει,
 ἀποτρέπων καὶ δεδιπόρμος τοῖς δαγτυμόνας· ἀλλ' αὖ ἐμὸς
 δεηθῆς, ἐγὼ ὑπόσχωμαι πρὸς αὐτοῖς ἕως ὅτου τὴν ποικίλῳ Ἐ-
 φῆν ὑπεπέπεισται εἶναι τῆς ἀπλῆς, ὥστε διαρροῦσθαι ἀπο-
 λαύειν τῶν ᾠδῶν ἀσκήσει. ὁ μὲν οὖν Φίλων ἐδέετο ὁ Μαρ-
 κίωνος οὕτω ποιεῖν. ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς παυσάμενοι τῆς δειπνῆς
 πρὸς ἀλλήλους τὸν Φιλίνον ἐπιπέσει τῆς κατηγορίας τῆς
 ποικίλης Ἐσφῆς, Οὐκ ἐμὸς (εἶπεν) ὁ μῦθος, ἀλλ' οὐτοὶ Φί-
 λων ἐκάστοτε λέγει πρὸς ἡμᾶς ὅτι πρῶτον μὲν τὰ θηρία
 Ἐσφῆς μονοειδέσι καὶ ἀπλῶν χρωμάτων, μάλλον ὑγιαίνει
 τῶν ἀποτρέπων· ὅσα δὲ σιτηθῶσι κατερίζαντες, ἐπιτοφαλῆ
 πρὸς τὰ νόσους ἐστὶ, καὶ ῥαδίως τῆς ὁμοίτητος ἀλίσκεται εἰς
 τὸ μικτὸν πῖνα καὶ σιωπηδυσωδῶν Ἐσφῆν πρὸς φέρεσθαι.
 δευτέρου, ὁ δὲ γέννην οὕτω τῶν ἰατρῶν πρὸς ἀπολαύειν
 κατηγορία καὶ ἀσκήσει, ὥστε ποικίλῳ Ἐσφῆν πρὸς φέρεσθαι
 πρὸς ἀπολαύειν· ἀλλὰ τὴν ἀπλῆν καὶ ἀκνισσον, ὡς ὑπέκεινον
 μάλινα τῆς πέψης πρὸς φέρεσθαι. δεῖ γὰρ παθεῖν τὴν Ἐσφῆν
 καὶ μεταβαλεῖν κατηγορίαν ὑπὸ τῶν ἐν ἡμῖν διωκόμενων.
 κατεῖ δὲ καὶ βαφῆ τῶν ἀπλῶν χρωμάτων μάλλον, καὶ
 μυρεψικῆς φαρμάκων τρέπεται τάχιστα τὸ βιωδέσαστον ἔ-
 λαμον, καὶ Ἐσφῆς ἀπατέσαστον ὑπὸ πέψης μεταβάλλει ὁ
 ἀφελές καὶ μονοφές. αἱ δὲ πολλαὶ καὶ ποικίλαι ποιότητες
 ὑπεναίμαως ἐχρυσται καὶ δυσμαχοῦσται φθείρονται πρῶτε-
 ρον πρὸς ἀπολαύειν, κατὰ περὶ ἐν πόλει μιγάδων καὶ συγ-
 κλύδων ἀποτρέπων πλήθος οὐ ῥαδίως μίαν ὁμοπα-
 θοῦσται ἔχρυσται κατὰ σαστον, ἀλλ' ἐκάστη πρὸς τὸ οἰκείον ἀντι-
 τείνουσαι, καὶ δυσέμβατος οὕσα πρὸς τὸ ἀλλόφυλον. ἐμφα-
 νές ὁ τεκμήριον τὸ πρὸς τὸν οἶνον· αἱ γὰρ ἀλλοιῶν λεγόμενα
 τάχιστα μεθύσκουσι. ἀπεψία δὲ οἴνου πρὸς φέρεσθαι ἢ μέθη.
 διὸ φθῆσκει τὸν μεμιγμένον οἶνον οἱ πίνοντες· οἱ δὲ μιγνύον-
 τες πειρῶνται λαθάνειν, ὡς ἐπιβουλεύοντες. ἐκσαπὼν γὰρ
 ἢ μεθβολῆ καὶ αἰώμαλον. ὅθεν πού καὶ τὰς πολυχρῆστας
 μετὰ πολλῆς οἰμοεικῆς κινουσιν ἀλαβείας· ὁ δὲ ἄλλο
 κατὴν ἢ τὸ μικτόν ἐστὶ καὶ ποικίλον. ἐγὼ δὲ ἐκεῖνο ἔχω εἰ-
 πεῖν, ὅτι μάλλον αὖ ἐκ λόγων ὑπεναίμων ἦμοιτο. αἱ πῖσις
 καὶ κατὰ σαστον, ἢ πέψις ἐν ἀσκήσει ποιότητων. εἰ δὲ μὴ
 δοκῶν παύσειν ταῦτα εἰσάσας, ὅτι τὰ Φίλωνος αἰεῖμι. πολ-
 λάκις γὰρ ἀκούομαι αὐτῶν λέγοντος ὡς ὅτι ποιότητι Ἐ-
 σφῆς γίνεται ὁ δύσπεπτον. ἢ πολυμιγία, βλαβερὸν καὶ γ-
 νιμον ἀλλοχρῆτων ποιότητων. καὶ δεῖ τὸ σύμφυλον ἐκ πῖ-
 ρας λαβόντα χεῖρα καὶ φέρειν. εἰ δὲ φύσει δύσπεπτον
 ὁ δὲ, ἀλλὰ πλήθος ἐστὶ τὸ ἀσκήσει καὶ φθείρει, ἐπὶ μά-
 λων (οἶμα) τὰ πρὸς ἀπολαύειν ταῦτα καὶ ποικίλα φθικτέον,
 οἷς ῥαδίως ἡμᾶς ὁ Φίλωνος ὁμοεικῆς ὡς περὶ αἰτίτητος αἰ-
 ποῦ κατεφαρμάκων ἔλαλλάτων τῆς κατηγορίας καὶ μετα-
 βολῆ τῶν ὁρέσειν ἐκ ἀπαγορεύουσιν, ἀλλ' ἀπολαύειν ἐπὶ
 ἄλλα, καὶ παρεκβαίνουσιν ἐν τῶν ποικίλων καὶ
 αὐταρκῆς, ὡς περὶ ὁ Ὑψιπύλης Ἐσφῆμος ἔπειρον
 ἐφ' ἑτέρῳ ἀσκήσει ἀγρῶμα ἀσκήσει ἡδονῶν ψυχῆς. ὁ
 νῆπιον ἀπλησον ἔχων, ὅτι πλείστον ἐλατῆζεται τῆς λειμῶ-
 νος. ἐν ταῦτα δὲ καὶ τῆς Σωκράτους ἀμα μνημονοῦσται, πα-
 ρεκελευσόμενος φυλάττειν τῶν βρωμάτων οἷα τοῖς μὴ πῖ-
 σιν ποικίλων ἀλαβείων καὶ δεδέναι τῶν σιτηθῶν παραγοῦσται.

καὶ τὰς ἐσφῆς αἰαπέσει, ὡς ὁ δὲ ἄλλ' ἢ τὸ παντοδαπὸν καὶ ποικίλον ἀλαβείων καὶ δεδέναι τῶν σιτηθῶν παραγοῦσται.

ποτό γδ πρῶτον δὲ αἰσθῆς τῆς χρείας τὴν ἀπόλαυσιν, ἐν
 θεάμασι, ἐν ἀκροάμασι, ἐν ἀφροδίταις, ἐν παιδαῖς ἀ-
 πάσαις καὶ ἀθροισμαῖς, ἀναλαμβάνοντες τὴν πο-
 τῆσιν πολλὰς ἀρχὰς ἔχοντες. ἐν δὲ ταῖς ἀπλάσις καὶ
 μονοῦτοις ἡδοναῖς οὐ παρεκβαίνει τὴν φύσιν ἢ θέλξει. ὁ-
 λως δὲ μοι δοκεῖ μᾶλλον αὐτὴν τὴν ὑπομείναν πολυχρόδιαν
 μοισιχὴν ἐπαυνοῦντα, καὶ μυρεφίαν ἀλείπειν, ἢ πο-
 λυφίαν ἰατρῶν. αἱ γὰρ ἐκείνη καὶ μετὰ βολαί τῆς εἰς
 ὑγίαν βίτης ἐκβιάζουσι τὰ δὲ Φιλίνου τῶν-
 τα εἰπόντος, ὁ Μαρκίων ἔφη δοκεῖν αὐτῇ τῇ Σωκράτους
 ἐνέχεσθαι κατὰ μὴ μόνον τοῖς τὸ λισιτελεῖς ἀπὸ τοῦ
 καλοῦ χωρίζοντας, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἡδονῶν δις ἀνὰ τὴν ἀπὸ
 τῆς ὑγείας, ὡς ἀπὸ τῆς πορνείας αὐτῆ καὶ πολεμοῦσαν, οὐχὶ
 μᾶλλον σωεργῶσαν. σμικρὰ γδ (ἔφη) καὶ ἀκροντες, ὡς
 βιασάται τῶν ὀργάνων, ἀληθῶς ἀποσπῶμεθα. τῶν δὲ
 ἄλλων ὁστέως αὐτῶν βουλόμενος ἀπώσασθαι τὴν ἡδονῶν.
 ἀλλὰ καὶ ἐσθῆς καὶ ὑπνοῖς, καὶ πᾶσι λουτρῶ καὶ ἀλείμ-
 ματα καὶ κατακλίσεις αἰεὶ παρέσιν, καὶ σιωπῆ δέχεται καὶ
 σιωπῆ δέχεται τὸν κάμνοντα, πολλὰ τὰ οἰκεία καὶ
 κατὰ φύσιν ἐξαμαρτῶσαι τὸ ἀλλότριον. πῶς γδ ἀληθ-
 ῶν, τίς εἶδεια, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥαδίως καὶ ἀφελῶς
 νόσον ἔλυσε ὡς λουτρῶν ἐν χερσὶ ἡμῶν, καὶ οἶνος δοθεὶς
 δεομένοις, καὶ ἐσθῆ παρελθούσα μὲν ἡδονῆς, ἀλλὰ ἔλυ-
 σε τὰ δυσχερῆ πόματα, καὶ κατέστησε εἰς τὸ οἰκείον τὴν
 φύσιν, ὡς περὶ βίτης καὶ γαλιῶν ἡμῶν; αἱ δὲ ἀπὸ
 τῶν ὀπιπῶν βοήθειαι μόνις καὶ κατὰ μικρὸν αἰσίοις, χα-
 λεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ ἀποσπῶμεθα τὴν φύσιν.
 ὅσα αὐτῶν ἡμᾶς ἀναβάλλοι Φιλίνος εἰ μὴ τὰ ἴσια ἐκά-
 τερα ἐπαρῶμεν τὴν ἡδονῶν φθίσιμον, ἀλλὰ πειρώ-
 μεθα τὸ ἡδέως καὶ ὑγιεινῶς ἐμμελέσμεν ἢ ὡς ἔνοι φιλό-
 σοφοι τὸ ἡδέως καὶ καλῶς, σιωποῦμεν. ἀλλὰ οὐκ αὖτε
 ὡς Φιλίνος τῶν ὀπιπῶν ἀπλοῦς ἀπλοῦς ἐσθῆς χεῖρα
 καὶ μᾶλλον ὑγιεινῶν ὑπομείναντος. ὁστέως γὰρ ἀ-
 ληθῆς ἔστιν, ἀλλὰ τὰ μὲν αἱ παρ' Εὐπόλιδος αἴρας ἀπ-
 ῥυτῶσαν, ὑμνοῦσαι τὴν ἐσθῆν, ὡς παμμιγῆ καὶ ποι-
 κίλιον οὔσαι, οὕτω πῶς λέγουσαι, Βοσχεύμεθ' ὕλης ἀπὸ
 πηλοδαπῆς, ἐλάτης, πείνου, χερσῶν τε πῆρσις ἀπαλοῖς
 ἀποτρῶγουσαι. καὶ πᾶσι τούτοις ἐκπίπτουσι τὸ ἡδέως
 ἀλάτῃ, καὶ σμίλακα πολ-
 λύφυλλον, κῆτον, ἄνθρον, μελίαν, δρυῶν κίπρον, μυρσίαν,
 ῥάμον, φλόμον, αἰτέριον, κισθόν, φηρῶν,
 ῥύμβρον. τὰ γδ κατηρημένα μυρίας δῆπου ἀφ-
 φορεῖς ἔχουσι χυμῶν καὶ ὀσμῶν καὶ δυνάμεων, πλείονα δὲ
 τῶν εἰρημῶν ἀποσπῶμεθα. ὁ δὲ δὴ περὶ Ὀμήρου ἀ-
 γεῖται μᾶλλον ἐμπείρους, τὰ λοιμικὰ πᾶσι πᾶσι ἀπ-
 ῥυτῶσαι τῶν ἀλόγων ἀποφασίζοντες. κατηρηρεῖ δὲ αὐτῶν καὶ
 ἡ βραχυτής τῆς βίτης τὸ ὀπιπῶν καὶ νοσῶδες. ὁστέως γδ (ὡς
 εἰπεῖν) πολυχρόδιον ἔστι, πλὴν εἰ φαῖν τις κέραια καὶ
 κερῶν. ἀ δὲ παμφάγα τε ὄντα καὶ πάσης ἀποφάσμα
 ἐσθῆς ὀρῶμεν. καὶ μὲν καὶ τῆ τῶν νοσῶδων διαίτη κα-
 λῶς ἐποίει τὰ ὑπερπῆ καὶ δὲσπεπτα τεκμαίροντες.
 καὶ γὰρ πόνος καὶ γυμνάσια, καὶ τὸ διαρῆν τὴν ἐσθῆν,

A Varietas enim est, quæ ultra quam usus sit frui nos
 facit spectaculis, auditionibus, re Venerca, lu-
 dis iocisque, supervacaneis rebus multa initia cupi-
 ditati fruendi suggerentibus. At in iis voluptatibus,
 quæ simplices sunt & unius modi, naturæ modum
 oblectatio non excedit. Deniq; facilius mihi vide-
 tur ferri posse musicus qui multitudinem neruo-
 rum, & alia qui vnguentorum compositorum v-
 sum laudet, quam medicus qui ciborum varietatem
 commendat: vbi mutationes & diverticula de recta
 ad sanitatem via detrudunt. Hæc postquam disseru-
 it Philinus, Mihi vero, inquit Marcio, Socratis ex-
 fecrationi obnoxius videtur non modo qui vtile ab
 honesto segregavit, sed & qui voluptatem à sanitate
 separat, tanquam huic adversantem & inimicam,
 ac non potius adiutricem. Etenim dolore, vt in-
 strumento violentissimo, raro admodum idque in-
 iuncti vtimur. de reliquis voluptatem nemo ne si ve-
 lit quidē, repudiauert. Hæc & in nutrimento, & in
 somno, & in lauacro, & vnctione, & discubitu sem-
 per adest, laboreque excipit, & agrum fouet, alie-
 na multis convenientibus naturæ delentem. Nam
 quis dolor, quis defectus, quod venenum ita facile
 & simpliciter morbo soluit, vt lauacrum tempe-
 stiuè vsurpatum, aut vinum indigenti datum, vel
 C
 cibis? hæc cum voluptate adhibita statim mole-
 stiam omnem abolent, naturamque in suum pri-
 stinum statum reponunt, veluti serenitate & tran-
 quillitate inducitur. Contra cum dolore con-
 iuncta remedia, ægre & paulatim aliquid effi-
 ciunt, naturam cum difficultate & violentia qua-
 dam molitionis exagitantia. Non ergo est,
 quod nobis vitio vertat Philinus, si non amba-
 bus (quod aiunt) vela manibus attolentes volu-
 ptatem fugimus: sed conamur voluptatem cum
 sanitate concinnius, quam philosophorum
 nonnulli, cum honestate coniungere. Iam in
 primo tuo, Philine, argumento falsus mihi videre.
 D
 bruta animalia simpliciore quam homines alimen-
 to, & sanitate meliore frui, ponens. quorum neu-
 trum est verum. Alterum refellunt eupolidis capre,
 alimentum suum prædicantes & à varietate omnif-
 que generis materia laudantes. sic enim loquentes
 facit.
 Omnigena nos materies pascit. abietis
 Teneros, & ilicis, arbutique furculos
 Decerpimus. tum præter hæc cythistis, boni
 Phasusque odoris, & smilax folio vberè.
 Oleaster, & lentiscus, atque fraxinus,
 Quercus, edera, erica, myrica, rhamnus, pal-
 lidum
 Verbascum, & asphodelus, cistibusque, & a-
 sculus,
 Thyma, thymbra, nos opibus alunt large
 suis.
 quæ enim heic recensentur, innumeras pro-
 fecto saporum habent & odorum differentias,
 atque virium: cum quidem maior pars sit omiffa.
 Alterum Homerus refutat, qui peritius pronun-
 ciat pestem bruta primum inuadere. Sed & bre-
 uitas vitæ brutorum ostendit quam sint morbis
 obnoxia mortique vicina. Nullum enim omnino
 longæuum est: nisi fortasse coruum dicas & corni-
 cem, quæ videmus omnis generis cibis vesci. Porro
 scite nimirum è victu, ratione eorum qui egrotant
 iudicium de facilibus aut difficilibus cōcoctu periti ur: cum labor & exercitationes corporis & cibum incidentia,

iudicium de facilibus aut difficilibus cōcoctu periti ur: cum labor & exercitationes corporis & cibum incidentia,

ad concoquendum faciant, nequaquam autem con-
venient febricitantibus. Ratione vero caret, quod
discordiam & pugnam variorum ciborum metui-
sti. Nam siue natura id quod ipsi accommodatum
est e similibus sumit: in ipsam molem corporis vari-
um nutrimentum multas a se statim dimittit quali-
tates, ut cuique parti accidat id quod ei est conduci-
bile: fiatque illud, quod Empedocles docuit.

*Dulcia continuo se dulcibus applicuerunt,
Acribus acria se iunxerunt, tristia amaris,
Et recta calidas petierunt feruida partes.*

Sine res secus habet, tamen calor spiritus mixtura
dissoluit per eam sese didens, & cognata cognatis
applicantur partibus. Corpus enim, quale nostrum
est, ita multipliciter mixtum & tam variis coacer-
uatum e partibus, consentaneum est e varia potius
materia quam simplici conquirere suum nutri-
mentum. Sin aliter est, & tamen concoctionis ea est
natura, ut alteret mutetque alimentum: in vario id
celerius meliusque efficietur.

A simili enim nihil afficitur. ipsa pugna & dissidiu
mixtione contrarij magis mutat elanguescentes
qualitates. Tum si omnino mixta, Philine, & varia
repudias: non modo cenam præbenti & cibos ad-
ornanti maledicito Philoni: sed multo magis cum
regia ista & auxiliaria miscet medicamenta, quas
deorum manus appellauit Erasistratus quidem
stultitiam & supervacaneam eorum damnat dili-
gentiam, qui fossilia, herbas, a feris, e terra & mari
deprompta confundant remedia: censetque expedi-
re ut istis omissis, in prifana, cucurbita, & oleo aqua
temperato medicina relinquatur. Atqui (inquis) va-
rietas excitat & allicit quasi præstigijs captam appe-
tentiam, sui ipsius non compotem: nimirum, lepi-
dum caput, mundicies, & stomacho succus congru-
ens, odor bonus, atq; omnino suauitas facit ut plus
edamus & bibamus. Quare igitur non crassam nos
farinam loco pulvis subigimus? cur non pro aspara-
gis githia & scolymos apparamus? quapropter non
vice fragrantis huius & mitis vini e dolio bibimus
agrestius, quod culicum circumsonet chori? Quia,
diceres, salubris ratio victus non est fuga voluptatis:
sed mediocritas & ordo voluptatibus adhibitus,
que appetitum vtilitati morigerum præbeant. Sicut
autem vehementiorem ventum gubernatores
multis fugiunt artibus: eundem vbi posuit & elan-
guit excitare de integro nemo potest: ita non ma-
gni est laboris, appetentiæ reluctari, & nimiam re-
primere coercendo: præpropere autem deficientem,
& languescentem, officiumque deferentem
suum, roborare & resuscitare, pergraue est, amice,
& difficilis res operæ. Ergo præstat multiplex nu-
trimentum simplici, & quod ob vnicam formam
fatiertatem in propinquo habeat: quanto facilius
est naturam incitatum inhibere, quam incitare de-
trectantem. At vero quod nonnulli dicunt reple-
tionem defectu magis fugiendam esse, verum non
est. imo contra abundantia tum demum nocet
cum in corruptelam aliquam & morbum desinit:
indigentia ut maxime nihil inferat mali, ipsa ta-
men per se est naturæ aduersa. Atque hæc quidem
funtotantumquam neruis contrariis cantata aduersus
ea quæ tum commentatus fuisti. Id autem quodam-
modo vos fefellit, de his qui dicuntur circa salem
& cuminum, quod aliud quidem varium est, aliud
suauius * si nimium auferas. adhærescit enim
appetenti & accipienti corpori, visu viam sternere.

A ὅπερ ἡ φύσις οὐχ ἀρμόζει δὲ τοῖς πυρέτοις. τὴν δὲ
μάχην καὶ τὴν διαφορὰν τῆς ποικίλης ἔσθης ἀλόγως
ἔδεδίξεν. εἴτε γὰρ ἐξ ὁμοίων ἀναλαμβάνει τὸ οἰκείον ἢ φύ-
σις, καὶ εἰς τὸν ἕγκον αὐτῶν ἢ ποικίλη ἔσθῃ πολλὰς μετε-
σταποιότητας ἐξ ἑαυτῆς ἐκείνῳ μέρει τὸ πρὸς φθορὰν ἀνα-
δίδωσιν ὥστε γίνεσθαι τὸ τῆς Ἐμπεδοκλέους, ὡς γλυκὺ μὲν
ἔπι γλυκὺ μὲν ἔστι, πικρὸν δὲ ἔπι πικρὸν ὄρεσεν, ὅξυ δὲ ἔπι
ὅξυ, δαλερὸν δαλερὸν λαβέτω. δὲ καὶ ἄλλου ἔπι
πρὸς φθορὰν μόνου τῆς θερμότητι ἐν τῷ πνέματι τῆς μί-
γματος σκεδαθέντος, τὰ οἰκεία τοῖς συγγενέσιν ἔπειται. τὸ
γὰρ οὕτως παμμειγὲς σῶμα καὶ πθόρη γινέσθαι ὡς τὸ ἡμέ-
τερον, ἐκ ποικίλης ὕλης λόγον ἔχῃ μᾶλλον ἢ ἀπλῆς σιμι-
χευμένης, καὶ ἀπληροῦ τὴν κρᾶσιν. εἴγε μὴ τὸ τῆς
ἀλλ' ἡκαλουμένη πέψις ἀλλοιοῦν πέφυκε καὶ μεταβάλλει
τὴν ἔσθην, ἐν τῷ ποικίλῳ, πούτῳ συμβήσεται τῆς
πικρῆς καὶ χυμῶν. ἀπαρτὲς γὰρ ὑπὸ τῆς ὁμοίου. ἢ δὲ αἰτί-
ταξίς καὶ διαφορὰ μᾶλλον ἐξήσθη τῆς πρὸς τὸ ἐναντίον
μίξει τῆς ποιότητος ἀπομυθνομήνας. εἰ δὲ ὅλως τὸ μι-
κτὸν ἀπετεῖ καὶ ποικίλον ὡς Φιλίον, μὴ δειπνίζοντα μηδὲ
ὄψοποιούντα μόνον λαιδῶρει Φιλίονα τούτου, ἀλλὰ πολὺ
μᾶλλον ὅταν μινύη τῆς βασιλικῆς καὶ ἀλεξίφαρμά-
κου ἐκείνας διωάμεις, ἀς ἴσῃν χεῖρας ἀνόμαζεν Ἐρασι-
στρατος, διέλεγε τὴν ἀποτίαν καὶ ἀεργίαν, ὁμοῦ μετα-
λικῆ καὶ βοτανικῆ καὶ θηριακῆ, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θα-
λάττης εἰς τὸ αὐτὸ συγκρατηθῆναι. καλὸν γὰρ ταῦτα ἐά-
σαντας, ἐν ὁριστῇ καὶ σικύᾳ καὶ ἐν ὑδρελαίῳ τὴν ἰατρει-
κὴν ἀπλοποιεῖν. ἀλλὰ ἢ Δία τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ ἡρη-
τεύει τὴν ὄρεξιν, οὐ κρατοῦσιν ἑαυτῆς. καὶ γὰρ τὸ καθάριον,
ὡς δαμόνιον, καὶ τὸ Δισόμαχον, καὶ τὸ Διάδης, καὶ ὅλως τὸ ἡ-
δίων ἐφέλκεται καὶ ποιεῖ βρωτικωτέρας ἡμᾶς καὶ ποτικω-
τέρας. ἢ οὐκ οὐχὶ κρίνον μὲν ἡμεῖς ἀπὸ πόλτου μᾶτι-
δου, αἰὲν δὲ ἀσπαράγξου, γήπεια καὶ σκελῆμοις ὡς ἀσπιδιά-
ζομεν; τὸν δὲ ἀποσμῖαι ἀπὸ σάμθροιστον καὶ ἡμεῖς δὲ
ἀγρευότερον πίνουμεν ἐκ πίτου, κωνώπων χρωστικῶν
μυθρον; ὅτι φαίης αἰὲν οὐφυγίῳ ὁδῶν ἀπόδρασιν ἡδονῆς εἶναι
τὴν ὑμεινῶν διαίταν, ἀλλὰ πρὸς ἡδονῆς μετελιότητα καὶ
τάξιν ὑποκίῳ χρωμῶν ὄρεξει τῆς συμφέροντος. ὡς δὲ
λαβρὸν πνέμα κυβερνῆται πολλὰς μηχαναῖς ὑποφύ-
ροισι, παυσάμθρον δὲ καὶ μῦθρον ὁδῶν πάλιν ἐκρεπί-
σται καὶ ἀφαιεῖται διωάτος ἔστι ὕψος πρὸς ὄρεξιν ἐκστῆναι
μὲν καὶ ἐλατῶσαι τὸ πλεονάζον αὐτῆς οὐ μέγα ἔργον, ἢ δὴ δὲ
ἐκείνουσαν πρὸς φθορὰν καὶ μαλθακισμῶν καὶ ἀπολεί-
πουσαν τὸ οἰκείον, ἐντείνου καὶ ἀναζωπυρῆσαι παγκάλετον
ὡς ἐπαρῆ καὶ δύσερον. ὅταν ἢ ποικίλη ἔσθῃ βελτίων τῆς ἀ-
πλῆς, καὶ τὸ μονοσῶδες ἐχέσθης πλησμονῶν, ὅσῳ ῥᾶον ἰσάναι φε-
ρομῶν τὴν φύσιν, ἢ κινεῖν ἀπειποῦσαν. καὶ μὲν ὅγε λέ-
γροισί πνες, ὡς πλησμονὴ φθικτότερον ἐνδείας, ὅτε ἀληθῆς
ἔστι. ἀλλὰ τὴν ἀντίον, εἴγε πλησμονὴ μὲν ὅταν εἰς φθορὰν
πῖνα τελευτήσῃ καὶ νόσον, ἐβλάψῃ ἐνδεία δὲ καὶ ἄλλο μη-
δὲν ἐξερῶσται κακόν, αὐτὴ καὶ ἑαυτῆς πρὸς φύσιν ἔστι.
καὶ ταῦτα μὲν ὡς αἰτήχρδα κείῳ τοῖς ὑπὸ σοῦ πεφ-
λοσφθῆμοις. ἐκείνο δὲ πῶς ὑμᾶς λέληθε τὰς πρὸς ἀλα-
καὶ κύαμον, ὅτι τὸ μὲν ποικίλον ἡδίων ἔστι τὸ δὲ ἡδίων, ἀπορ-
κτότερον, αἰὲν τὴν ὑποβολῆν ἀφέλης. πρὸς φύσιν γὰρ ὄρ-
γῶν καὶ δεχόμενα τὸ σῶμα τῆς ὕψους πρὸς φθορὰν.

ὅ δὲ ἀπόρεκτον καὶ ῥεμβόμιθρον, ἢ πρὸς ἄπασι δὲ
 βαλεν ἢ φύσις, ἢ μάλιστα ἢ ἐνδείας ἐστέρξεν. ἐκείνο μοι μόνον
 φύλαξτε καὶ μέμνησο, τὸ ποικίλον ὡς ἐκ ἐν ἀβυρτάκας καὶ
 κενδύλους καὶ κερύκας ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν παρέρχεται καὶ
 σπερμολογικά. ποικιλίαν δὲ καὶ Γλάτων παρέχεται τοῖς κα-
 λῶσι καὶ γυμναίοις ἐκείνοις πολίταις, ὡς ἀπὸ βολβοῖς,
 ἐλάγας, λαχάνας, τυρόν, ὀψήματα πλυτοδαπά. πρὸς δὲ ἑυ-
 τοῖς, ὡς δὲ τρεφῆματων ἀμοίροισι παρέρχεται δὲ φηνοῦται.

Διὰ τί τὰ ὕδρα δοκεῖ τῇ βροτῇ γίνεσθαι, καὶ ἕξει τί
 τοῖς κελεύδοις οἴονται μὴ κεραυνοῦσθαι.
 Γεβόλημα β'.

ΥΔρα παρμεγέθη δὲ φηνοῦσιν ἡμῖν Ἀγέμαχος παρέθη-
 κεν ἐν Ἡλίδι θαυμαζόντων ὅ τ' ἔβροντων, ἔφη τις
 ἰσομειδιάσας ἀξία γε τῶν βροτῶν τῶν ἐναχῶς γε-
 νομῶν ὡς δὴ καταγελῶν τῶν λεγόντων τὰ ὕδρα τῶν ἡμέ-
 ρων ἐκ βροτῆς λαμβάνει. ἦσαν οὖν οἱ φάσκοντες ἰσο-
 βροτῆς τῆν γλῶσσαν διέσαθαι, κατὰ τὴν ἡλίαν τὰ ἀέρι χρωμί-
 νην εἶπα ταῖς ῥαγμῶσι τεκμήρεσθαι τοῖς τὰ ὕδρα μετόντας.
 ἐκ δὲ τούτου δόξαν ἐγένεσθαι τοῖς πολλοῖς ὅτι τὸ ὕδρον αἰ-
 βροτῆν ἡμεῶσιν, οὐ δὲ κενύοισιν. ὡς ἂν εἴ τις οἴοιτο τοῖς χυ-
 χλίας ποιεῖν τὸν ὄμβρον, ἀλλὰ μὴ παρέρχεται, μηδὲ ἀναφαί-
 νει. ὁ δὲ Ἀγέμαχος ἰσχυρίζετο τῆς ἰσοείας, καὶ τὸ θαυμαστόν
 ἡξίου μὴ ἀπίστον ἠγείσθαι. καὶ γὰρ ἄλλα πολλὰ θαυμάσια
 βροτῆς ἔργα καὶ κεραυνῶν, καὶ τῶν παρὲρ ταῦτα διοσημειῶν (ἔφη),
 χαλεπὰς καταμαθεῖν ἢ πρὸς τελευτῶν ἀδυνάτους τὰς αἰτίας ἐ-
 ρῆναι. καὶ γὰρ ὁ γελῶμενος οὐτοσὶ καὶ παρμειδώδης (ἔφη) βλο-
 βος οὐ μικρότητι διαφύλαξται κεραυνόν, ἀλλ' ἔχον διώματι
 αἰπυρῆν, κατὰ τὴν σικκῆ καὶ τὸ δέρμα τὸ φώκης (ὡς φασί)
 καὶ τὸ τ' ὑάμης, οἷς τὰ ἀέρι τ' ἰσίων οἱ ναύκληροι καταδιφθε-
 ρῶσι. τὰ δ' ἀσρασάτα τ' ὑδάτων, ἀλαδὴ καλῶσιν οἱ γεωργεῖ,
 καὶ νομίζουσι. καὶ ὅλως δὴ ἡγέσθαι ταῦτα θαυμάσια, τὸ πρῶ-
 των ἀπίστον ἐστὶν τοῖς πάρεσι τοῖς κεραυνῶσας, ἐκ μὲν ὑ-
 γρῶν φλόγας, ἐκ δὲ μαλακῶν νεφελῶν φόφοις σκληροῖς
 ἀναδιδυμῶσι. ταῦτα δ' (εἶπεν) ἀδολεχῶν, ὡς ἀκαλῶν ὑ-
 μάς ὅτι τ' ζητήσιν τ' αἰτίας, ἵνα μὴ πικρὸς ἡρώμασι συμβε-
 λῶσιν ὕδρων παρασώμιθος. αὐτὸν μὲν ἐν ἐγῶ ἐφίλω ῥόπον πι-
 νά τ' ἰσχυρὰ δεξιάν ὀρέγην τὸν Ἀγέμαχον. ἔδεν γὰρ ἔργε τὰ
 παρὲν φαίνασθαι πιθανώτερον, ἢ ὅτι τ' βροτῆς πολλάκις ὑ-
 δρῶ συνεκπίπτει γόνιμον. αἰτία δ' ἢ τ' θερμότητος ἀνάμειξις.
 ὅ μὲν γὰρ ὅξυ καὶ καταρῶν τὸ πρὸς ἑσφῶσιν ἀσραπῆ ἡρώμε-
 νον, τὸ δ' ἐμβελῆς καὶ πνέμα τῶδες ἐκφλέμιθρον τὰ νέφει
 καὶ συμμεταβάλλον, ἔξαιρέ τῶν ψυχρότητα, καὶ συνεκπί-
 νει τὸ ὕγρον. ὡς τε μάλιστα τὸ πορσηνὲς ἐκδύεσθαι τοῖς βλα-
 σάνοισι καὶ ταχὺ ταχύνειν. ἐπὶ δὲ καὶ κερύκων ἰδιότητα, καὶ
 χυμοῦ ἀσραπῆν ἐμποιεῖν τὰ πιαῦτα τοῖς ἑρδιδυμῶσι. ὡς-
 περ αἰ τε δέροσι γλυκυτέραν ποιοῦσι τοῖς δρέμμασι τῶν
 πίων, καὶ τῶν ἰσίων ἔξαιρουῦντα νέφει καθ' ὧν αἰ ἐπερείση ἕυ-
 λων, ἀωδίας ἀπαίτη πλησι καὶ ταῦτη γνωρίζοντες. οἱ
 παρ' ἡμῖν ἱερεῖς αὐτὰ καλοῦσι, τῶν ἰσίων ἰσολαμβά-
 νοντες ἑπισηκῶσιν. πολλῶν δὲ μάλλον εἰκός ἔστι τοῖς ἀ-
 σραπῆσιν καὶ κεραυνῶσι ὕδασι καὶ πνέμασι, καὶ θερμότη-
 τῶσιν εἰς βάθος ἐλασσομῶσας τῶν γλῶσσαν σφραζεσθαι, καὶ σ-
 φρασῶν ἰσίων ποιαῦσας καὶ χαυνότησας, ὡς ἂν ἐν τοῖς σάμασι τὰ
 χοιραδῶδη καὶ ἀδενῶδη φύμασιν θερμότητες τι-
 νες καὶ ὑγρότητες αἱματώδης ἐσδημιουργῶσιν. οὐ γὰρ εἴοικε φυτῶν
 τὸ ὕδρον, ὡς δὲ ἀπὸ ὕδατος ἔχει τῶν ἡμεῶσιν.

A Vacuitatem autem appetentiae * & vagum, aut
 omnino eiicit natura, aut ægre ob penuriam tolera-
 uit. Id vnū modo memineris, varietatē non in abyrtacis & candylis & caryceis esse : sed curiosa ista & supervacanea sunt ac inania. Varietatem vero etiā Plato concessit, præclaris suis illis ciuib. pulbos apponēs, oleas, oleria, caseum, obsonia omnis generis, atq; adeo ne bellariis quidē eorū defraudās cœnas.

B Cur tubera videntur à tonitru crescere: & cur creditum est dormientes fulmine non feriri.
 Questio secunda.

COENANTIBVS nobis Elide Agemachus tube-
 ra eximia magnitudinis apposuit. Ibi mirantibus hoc ceteris, quidam subridens, Nimirū, inquit, digna sunt tonitribus nuper auditis : vt qui rideret eos qui è tonitribus oriri tubera putarent. Erant qui dicerent à tonitru terram rumpi, quod aere tanquā clauo vteretur: tum eos qui tubera quæ- runt, è rupturis coniecturam vbi sint facere: indeq; opinionem apud multos insinuasse, non monstrari, sed generari tubera à tonitru : perinde ac si quis cochleas putet facere imbrem , non præcedere & indicium eius esse. Agemach⁹ autem rem veram esse contendebat, postulabatq; ne quod mirabile esset, ideo fides ei derogaretur. Habent. n., aiebat, multa etiam alia fulmen & tonitru, eorumq; præmonstrationes miracula, quorum aut omnino nequeūt cognosci, aut difficulter intell guntur causæ. Etenim qui rideri solet, proverbioq; materiam dedit bulb. iste, nō paruitate sua fulmē effugit, sed q; vim habet ei aduersantem: sicut ficus etiā, & vituli marini pel- lis, vt fertur, atq; hyanæ, quibus extrema velorum inducunt nauicularij. Aquas etiam quæ inter fulgura decidunt, agricolæ & putant esse & nominant incrementis idoneas. Atque omnino stultum est ista mirari, cum in istis rebus ea videamus euenire, quæ omnium minime sūt credibilia: scilicet ex humido flāmā emicare, è molli. nubib. asperos sonitus edi. Hæc ego, aiebat, nugor, vos ad causæ indagacionem exhortans, ne videar morosus, dum pro tuberibus symbola exigo. Tū ego ita sum locutus. Videtur mihi Agemachus ipse dextram porrexisse disputationi. Nihil. n. in præsentia videtur probabilius, quam inter tonandum multū aquæ genitabilis decidere. Causa est admixtio caloris. Nam ignis quod est acutum & purum, id in fulgur abit. pars vero grauior & spiritu prædita involuta in nube, ea mutat, ac frigore expulso humorē tepescit : vnde aqua admodum lenis incidit in stirpes, & mox crassefcēdi causa est. sed & peculiarem temperiem, saporemq; peculiarem ista cōplutis aqua infert. quo pacto & ros suauius pecori pabulum redigit, & arcus cœlestis in qua nube elucet, ea soluta lignis fragrantie plurimū inferit. eoque indicio filii nostri sacerdotes ista cremant, in quæ nubem iridis putant defluxisse. Multo autem magis probabile est fulguralib⁹ & fulminabilibus aquis, spiritibus, & caloribus alte penetrantibus terram conuerti, itaq; laxari & hiare, quomodo calores quidam & humores sanguini ei in corpore tubercula glandosa & strumas efficiunt. Non enim videtur * quia tuber neque sine aqua generatur,

fed radicibus caret, & * adhuc & solutum ex A
 sese subsistit, terra aliquomodo affecta & mutata.
 Quod si vobis hæc ratio videtur exilis: talia tamen
 sunt pleraque tonitribus & fulminibus comitantia:
 itaque hisce affectionibus maxime opinio quædam
 diuinitatis adest. Aderat tunc vna rhetor Dorotheus.
 Is, recte, inquit, dicis. Non enim duntaxat vulgo & in-
 doctis ea est, sed etiam quibusdam philosophis, opi-
 nio. Ipse memini apud nos fulmen incidisse in do-
 mum, & multa mirabilia fecisse. nam vinum è doli-
 is illæsis consumsit: & hominem dormientem trans-
 uolauit, neque ipsum lædens, neque vestem tægens:
 & cinguli æs, quo obductum erat, colliquauit. * * B
 * omne & confudit. Philosophum autem Pytha-
 goricum, qui tum ibi peregrinabatur, accedens, cau-
 sam quæsiuit. is autem abominatus rem, ipsum pro-
 fe iussit dispicere, ac diis vota facere. Audio etiam
 fulmen prope militem, qui templum Romæ custo-
 diebat, decidisse, calceorumque aduersis loris, nul-
 lum aliud maleficium intulisse. & cum argentei cal-
 liculi in ligneis repositi essent operculis, ligno in-
 columi argentum colliquatum fuisse inventum.
 Hæc vel credas licet, vel non credas. Id omnium
 maxime mirum est, quod omnes fere compertum
 habemus, corpora de cælo tactorum putredinis
 expertia perdurare. multi enim ea neque cremant,
 neque defodiunt, sed sapimento circumdata relin-
 quunt: vt videantur perpetuo putredinis vacua, &
 Euripideam Clymenem refellant, quæ de Phætho-
 te dicit, -- carus ille nunc mihi
 Aliqua in conualle computrescit mortuus.
 Sulfur quoque theon inde puto nominatum, ob simi-
 litudinem odoris ignei & acris, quem edunt icæta ful-
 mine corpora: ob quem puto canes etiam auerſeque
 abstinere cadaueribus fulmine percussorum. Huc
 vsque enim causam, vt etiam lauri, dixero. Reliqua hunc
 iubeo dicere, qui in tuberibus probe est versatus: ne
 idem nobis accidat atque Androcydi, cuius inter om-
 nia opera laudem obtinuerunt pisces circa Scyl-
 lam picti, creditusque est, vt qui impense piscibus de-
 lectaretur, magis hac animi adfectione, quam arte i-
 bi fuisse vsus. ne inquam nos quoque aliquis dicat
 voluptate inductos de tuberibus disputare, quorum
 (vt vides) controuersa est generatio. In his, cum pro-
 babilitatis videretur satis inesse dictis, & causa non in
 obscuro latere: egoque monerem tempestiuum non
 esse, vt quemadmodum in comædia suo tempore
 machina tollitur, & tonitrua eduntur, ita hæc etiam
 in conuiuium nos de fulminibus disputationem in-
 troduceremus, in id consensere, vt reliqua omitte-
 rentur: de causa tamen, ob quam dormientes ful-
 mine non ferirentur, audire se aliquid percipere o-
 stenderunt. Ego tamen nihil proficerem causa at-
 tingenda, cuius communis est ratio, tamen ita fere di-
 xi. Fulminis ignis mirabili est subtilitate atque tenui-
 tate, quæ statim à prima origine habet expura & sin-
 cera substantia: & quidquid ei humidum aut terrestre ad-
 miscetur, id sui motus celeritate excutit atque expur-
 gat. Nihil quidem de cælo tactum, vt ait Democritus *
 * ferre sub puro æthere * iubar. Proinde corpora
 defæta vt æs: vt argentum, & horum similia fulmen excipi-
 unt, corrumpunturque & liqueſcunt eo quod repugnant
 atque resistunt. At per rara, multis hiantiaque me-
 atibus, ob laxitatem eorum sine tactu discurret fulmen,

σελας. τὰ μὲν οὖν πυκνὰ τῶν σωμάτων, χαλκός, ἄργυρος,
 πῦρ μάχεται καὶ ἀντιρείδῃ. τῶν δὲ ὀρεῶν καὶ πολυπόρων καὶ χαλαίων ὑπὸ μαύριτος, ἀψαυτὶ διεκτεῖ,

ἀλλὰ ἄρριζον καὶ ἀβλαβὲς ἐπὶ καὶ ἀπολελυμένον, τὰ κατ'
 ἑαυτὸ σύστασιν ἐκ τῆς γῆς ἔχον παύσεως ἢ καὶ μεταβαλλέ-
 σης. εἰ δὲ γὰρ γλιχρὸς (ἐφίω) ὁ λόγος ὑμῖν δοκεῖ, τῶν αὐτῶν τοῖ
 τὰ πλείεστα τῶν βροχητῶν καὶ κεραυνῶν στυεπομένων. διὸ καὶ
 μάστιγα τοῖς πάσι τούτοις δόξα ἡρότητος παρέσσι. παρὸν
 δὲ ὁ ῥήτωρ Δωρόθεος, Ὁρθῶς (ἐφη) λέγεις. οὐ γὰρ μόνον οἱ
 πολλοὶ καὶ ἰδιῶται τῆτο πεπόνθησιν, ἀλλὰ καὶ τῶν φιλοσό-
 φων πνέες. ἐγὼ γὰρ οἶδα, κεραυνῶν παρ' ἡμῖν εἰς οἰκίαν ἐμ-
 πεσόντος, καὶ πολλὰ θαυμασὰ δέξασαντος. οἶνον τε γὰρ ἐκ
 πίθων διεφόρησε, τὸ κεράμιον μὴ δὲν παθόντος. αἰθέρη τε
 κατεύδοντος ἀφ' ἀπείρου, οὔτε αὐτὸν ἠδίκησεν, οὔτε τῆς
 ἐσθῆτος ἔπηγε, ζώνην δὲ χαλκίαν ἔχουσαν ὑπερῶσθ' ἰσχυρῶς
 διέτηξε. τοιοῦτα παρ' ἡμῶν καὶ συνέχθεν. φιλοσόφῳ δ'
 παρεπέδη μου ἡ Πυθαγορικῶν παρεσθ' ἰσχυρῶς, καὶ ἀφ' ἀπείρου
 θαυμάσιον τὸν δὲ ἀφοσιωσάμενον, καὶ κελύσαι κατ' ἑαυ-
 τὸν ὄραν καὶ παρεσθ' ἰσχυρῶς τοῖς θεοῖς. ἀκούω δὲ, καὶ ἔρα-
 πύτου φυλάττοντος ἱερῶν ἐν Ρώμῃ κεραυνὸν ἐγὼς πεσόντα,
 ἀφ' ἀπείρου τῶν ὑπερῶσθ' ἰσχυρῶς, ἄλλο δὲ μὴ
 δὲν κατ' ἐργάσασθαι καὶ λυγρῶν ὀρεῶν ξυλίνους ἐγ-
 κειμένους ἐλύτρεσι τὸν μὲν ἄργυρον συνιζήσασθαι τὰ κέντρα, ὃ
 δὲ ξύλον ἀπὸ τῆς ἀπείρου ἀπείρου καὶ τῶν αὐτῶν μὲν ἔξενε
 πιεσύνειν, καὶ μὴ. πύργων δὲ θαυμασιώτατον, ὃ πύργος ὡς
 ἔπος εἰπεῖν ἴσμεν, ὅτι τῶν ὑπερῶσθ' ἰσχυρῶς ἀφ' ἀπείρου
 ἀπείρου τὰ σώματα ἀφ' ἀπείρου. πολλοὶ γὰρ οὔτε κηρύττουν, οὔ-
 τε κηρύττουν, ἀλλ' ἐὼς περὶ φέρειντες, ὡς τε ὄρεσθαι
 τοῖς νεκροῖς ἀπείρου αἰετῶν Εὐριπίδου Κλυμένην ἐλέγ-
 χοντες, ὅτι τὸ Φαέθοντος εἰπύσαν, - φίλος δὲ μοι, Ἀλλ'
 οὐδ' ἐν φέρειν σήπεται νέκυσ. ὅθεν οἶμα καὶ ὃ θεῖον ἄ-
 νομάσθαι τῆ ὁμοιότητι τῆς ὁσμῆς ἢ τὰ ἀπείρου τοῖς κε-
 ραυνοῖς ἀφίπιν ἐκτελεσάμενον πυρῶδη καὶ δριμύτῃ. ὅφ'
 ἡς ἐμοὶ δοκεῖσι καὶ κύνες καὶ ὄρνιθες ἀπέχεσθαι τῶν διο-
 βλήτων σωμάτων. ἐμοὶ γὰρ ἀρεῖ τούτου τῆς αἰτίας ὡς ἀφ'
 δάφνης ὑπερῶσθ' ἰσχυρῶς. τὰ δὲ λοιπὰ, τούτων ἔφη ὑπερῶσθ'
 λαμῶν ἐπεὶ καὶ τοῖς ὕδνοις ἐβλήμεν κεν, ἵνα μὴ παθῶ-
 μιν τὸ τὸ Ἀνδροκύδου. ἐκείνος γὰρ ὡς ἐπίπινε πύργων ἐ-
 ἀργεῖα καὶ κελύσαι τοῖς περὶ τὸ Σκύλλαν ἰχθύος ζωνε-
 φήσας, ἐδόξε τὰ πάθη μάλλον ἢ τέχνη χρῆσθαι. φύσθ' γὰρ
 ἢ φίλος, οὐτὼ φησὶ περὶ καὶ ἡμῶν ὑπερῶσθ' ἰσχυρῶς φιλοσο-
 φήσαντας περὶ τῶν ὕδνων ἀμφισβητήσιμον ἔχοντων τῶν γέ-
 νεσιν, ὡς ὄρεσθαι. ἐν τούτοις ὑπερῶσθ' ἰσχυρῶς τῶν δι-
 πειθείας, καὶ τῶν αἰτίων παρεσθ' ἰσχυρῶς τῶν πειθούσης. ἐμοὶ
 δὲ ὑπερῶσθ' ἰσχυρῶς, καὶ λέγοντος κατ' ἐμὴν, κατὰ φησὶ ἐν
 κωμῶδι, μηχανὰς ἀερίων καὶ βροχῶν ἐμβάλλοντας, ὑπερῶσθ'
 πότον ἀφ' ἀπείρου κατ' ἰσχυρῶν τὰ μὲν ἄλλα παρεσθ' ἰσχυρῶς
 ὁμοιογενῆτες, περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς κατεύδουσι μὴ κεραυνῶ-
 μῶν ἀκούσθαι π βουλόμενοι λιπαρεῖς ἦσαν. ἐμοὶ δὲ πλείον
 ὁδὲν ἐγένετο τῆς αἰτίας ἀφ' ἀπείρου κοινὸν ἐχούσης τὸν λό-
 γον ὁμοῖος δὲ οὖν (ἐφίω) ὡς τὸ κεραυνῶν πύρ ἀκείβεια καὶ
 λεπτότητι θαυμασὸν ὅστιν, αὐτὸν περὶ τῶν γένεσιν ἐκ
 κατὰ φησὶ καὶ ἀγνῆς ἔχον οὐσίας, καὶ πύρ εἰπὶ συμμίγνυ-
 ται νοτῆρον ἢ γέωδες αὐτῶ τῆς περὶ τῶν κινήσιν ὀξύτητος ἀ-
 ποσθ' ἰσχυρῶς καὶ ἀφ' ἀπείρου ἰσχυρῶς. διόβλητον μὲν ὁδὲν, ὡς
 φησὶ Δημόκριτος, παρ' ἀφ' ἀπείρου ἐγένεθαι

ἀποσθ' ἰσχυρῶς καὶ φθίρεται, καὶ τῆκεται παρ' ἰσχυρῶς τὰ
 κkk iij

κατά τὰ ἱματίων καὶ ξύλων αὔων. τὰ δὲ χλωρὰ καὶ, τῆς ὑ-
 γρότητος ἀπὸ ἀμυδαμομένης καὶ συνεξαπλομένης. εἴ τῳ ἔν-
 τὸ πρὸς κατὰ τοὺς μὴ ἀποθνήσκουσιν ὑπὸ κεραυνῶν ἀληθῆς ἔ-
 σιν, ἀλλὰ δὲ ζῆτείν ἐκ ἀλλαγῆς τῆς αἰτίας. μάλλον γὰρ ἔρ-
 ρῶ) καὶ συνέστηκε καὶ ἀντερείδει τὰ σώματα τῶν ἐρηρησθέντων,
 αἵτε δὴ πᾶσι τοῖς μέρεσι πεπληρωμένα πνύματος. ὑφ' ἧς καὶ
 τὰς ἀσθενεῖς ὀπίσθιον, ὡς περ ἐν ὄργανῳ, καὶ σφίγγοντος,
 ἄστονον γέροντα καὶ στωχεῖς αὐτῶν καὶ πυκνὸν τὸ ζῶον. ἐν δὲ τοῖς
 ὑπνοῖς ὄξανται, καὶ μόνον, καὶ αἰώμαλον, καὶ ἀστονον, καὶ ἄσχε-
 κευμένον, καὶ πόρος ἔσχε πολλοῖς, τῶν πνύματος ἐνδιδόντος
 καὶ ἀπολείπει, δι' ὧν φωναί τε καὶ ὄσμη διεκτόοσι, μηδε-
 μίαν ἀσθησιν ἑαυτῶν παρέχουσαι. τὸ γὰρ ἀντερείδον, καὶ τὰς αἰ-
 τερεῖδ' ἐν πάσῃ, ὅσα ἀπὸ τῶν τοῖς πνεύμασι. ἥμισυ δὲ
 τοῖς ὑπὸ λεωπότητος καὶ ἀκύντος τοιαύτης, ὡς περ ὁ κεραυ-
 νός, διῖσα μέρους. τὰ μὲν γὰρ ἦσαν ἰσχυρὰ δυσπαθείας ἢ φύσις
 ἀμύνεται, σκληρότητάς τας ἀλλομομένη καὶ πυκνότητάς. ὧν δὲ
 ἀμαρῆς ἢ δύναμις ἔστιν, ὑπὸ τούτων ἦσαν ἀδικεῖται τὰ εἴκο-
 πα τῶν αἰσθησίων. τὰς ἐλαβε δὲ τοῖς (ἔφη) ἔπι μικρὰν
 ἐκπλήξιν τὰς τὰ τοιαύτα, καὶ τέρπος, ὑφ' ὧν πολλοὶ μηδὲν
 ἄλλο παθόντες, αὐτῶν τὰς δειψαί ἀποθανῆν, ἀπέθανον. καὶ γὰρ
 τὰ δρέμματ' ἀδασκίσι βρογίης ἡμομένης οἱ ποιητῆς εἰς
 τὸ συντεῖν καὶ στανθῆν. τὰ γὰρ ἀπορῶν ἀπολέφθητα,
 ἔχ' τὸ φόβον ἐκπύσσει καὶ μύριος ἦδη τὴν κηρῶν ἰδεῖν ἔστιν
 ὑπὸ βρογίης, ἔδεν ἔτε πληγῆς ἴγρος ἔτε καύσεως ἔχοντας ἀλλ'
 ὑπὸ φόβου τῆς ψυχῆς (ὡς εἰσέειπεν) ὄρνιθος δίκην ἀποπλημῆνης ἔ-
 σώματος. Πολλοὶ γὰρ (ὡς ὁ Εὐεπίδης φησὶν) βρογίης πνύ-
 μα ἀναιμοὶ ὄλεσε. καὶ γὰρ ἄλλως τῶν ἀσθησίων ἢ ἀκύν παθη-
 τικῶν ἔστι, καὶ μεγίστας οἱ ἔχ' φόβου γόρυβοι καὶ φόβοι
 τὰς ἀσθενεῖς ὀπίσθιον, ὧν τὰς κατὰ τοὺς πνεύμασι τὸ ἀ-
 νασθησίων ἔστι. οἱ δὲ ἐρηρηστές, καὶ τῶν ἀσθενεῖς ἀναλί-
 σκον), καὶ τῶν δέους τὸ σῶμα συνδέοντος, ὡς ἀληθῶς, καὶ συνάρον-
 τος καὶ πυκνῆτος, ἰσχυρὰν ποιῶσι τὴν πληγῆν τὰς ἀντερείδ'.

A vt per vestes & arida ligna. idem viridia vrit, arre-
 ptam ab humore, eoque incenso. Ergo si verum,
 dormientes fulmine haud necari, haec quaerenda
 est causa, non alibi. Magis enim firma sunt, & solida,
 atque resistunt corpora vigilantium, vt pote omni-
 bus partibus spiritu oppletis: quo etiam sensus in-
 tendente tanquam in instrumento & constringen-
 te, validum fit & secum continens densumque ani-
 mal. Idem corpus in somnis laxatur, rarum fit & in-
 aequale, imbecillum, ac diffusum, multisque refe-
 ratur meatibus, spiritu remittente ac deferente: vn-
 de etiam voces odoresque excurrunt nullo sui sen-
 su praebito. Quod enim renititur, renitendoque pa-
 titur, non occurrit iis quae offeruntur: minime au-
 tem iis, quae ob tenuitatem & celeritatem talē, qua-
 lis est fulminis, dissipantur. Nam quae minus sunt
 valida, ea munit natura duricie aliqua aut densita-
 te, vt non facile patiantur. quarū vero inexpugnabi-
 lis est vis, ab his minus laeduntur quae cedunt, quam
 quae resistunt. Huc accedit etiam consternatio, quae
 fulminibus ingruentibus incescit, ac metus & pavor:
 ob quae multi nihil aliud passi, mortē metuendo sūt
 mortui. Itaq; tonitruo oborto pastores cōdoce faciūt
 pecus, vt in vnum cōcurrant, seque invicem appli-
 cent. nam quae palant à reliquis auulsa oues, abor-
 tum faciunt. Et innumeros videre est mortuos toni-
 trū, in quibus nullum ictus aut aduersionis appare-
 ret vestigium: quod nimirum praeter metu anima eo-
 rum è corpore auis instar euolasset. multos. n. exa-
 nimauit ventus tonitruū, vt ait Euripides. Nam alias
 quoq; de omnibus sensibus auditus facillime affici-
 tur, perturbationesq; & metus à strepitu orti, quam
 maxime animum exagitant: contra quos dormiētī
 stupor praesidio est. Vigilantes cum praesensione ex-
 animantur, tum metu corpus re vera constringente
 & densante, ictum resistendo faciūt validiorem.

Cur in nuptiis plurimi ad cenam vocantur.
 Quaestio tercia

IN nuptiis Autobuli filij aderat vna in festiuitate
 Sossius Senecio, Charonea ad nos profectus, v-
 na cum multis aliis, qui eam sua exornabant praesentia
 * ansas etiam de * cur plures quam alias
 fit ad cenam inuitarentur nuptialem, disquirēdum
 proposuit. etenim legumlatores eos, qui omni co-
 natu luxum impugnarent, maxime numerum de-
 finiuisse eorum qui ad nuptias vocarentur. Hecate
 quidem aiebat, Abderita, vnus de antiquis philoso-
 phis, meo iudicio nihil probabile dixit, scilicet spō-
 sum ad nuptias multos vocare, vt multos habeat cō-
 scios atq; testes liberum se liberā, ingenuū ingenuā
 duxisse. Cōtra. n. Comici eos qui splendide & sum-
 tuosas faciunt nuptias, parū eas firmas & fidas intro-
 ducunt facientes. vt Menāder ad eū, qui iubebat ol-
 lis circūuallare * nō facinus spōsae refert. Sed tamē
 ne * alios reprehēdere videamur, ipsi nihil interim
 pronuntiantes. Heic primus ego: Nullius, inquā, cō-
 viuij causa ita manifesta, ita celebris est, vt nuptia-
 rum. Nam & rem sacram diis facere, & amicū dis-
 cessurum excipere conuiuio, aut peregre venientē,
 licet, ignorantibus hoc necessariorum multis. Nu-
 ptialis autem mensa indicem habet hymenaeum,

κῦρος ἡμῶν ἑσθῆτος
 ἰσχυρῶν δὲ αἰσθησίων.

Διὰ τὴν πλείους ἐν γάμοις ἔπι δειπνον καλοῦσιν.
 Περὶ βλημῆ γ.

ΕΝ τοῖς Αὐτοβόλου τῆς ἡοῦ γάμοις συνεώρταξεν ἡμῖν πα-
 ρῶν ἐκ Χαίρωνείας ὁ Σόστος Σενεκίων, καὶ πολλοὶ ἄλλ-
 λων τε τῆ τὸ τε ἑορτῆ μάλα πρὸς τὸν παρῶν ἀφορ-
 μάς, καὶ τῶν αἰτίας δι' ἃς πλείους τῶν ἄλλων ἔπι τὰ γαμο-
 καὶ δειπνα τῶν ἀμυδαμόντων, διηπόρησε. καὶ γὰρ τῶν νομο-
 θετῶν τοῖς τῆ πολυτελείας καὶ κέρτους πολεμήσαντας, οἱ εἰ-
 σα μάλα τῶν εἰς τοῖς γάμοις καλῶν τὸ πλῆθος. ὁ γὰρ
 εἰπὼν (ἔφη) τῶν αἰτίας αὐτῶν τῶν παλαιῶν φιλοσόφων, ἔ-
 δέν, ἐμοὶ γένεσθαι, πιθανὸν εἶρηκεν Ἐκατῶρος ὁ Ἀβαρρίτης.
 λέγει δὲ τοῖς ἀρχαίοις γυναικῶν πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ἔπι
 τὴν ἐστίασιν, ἵνα πολλοὶ συνιδῶσι καὶ μῦθων ἐλάττωσι
 οὐσι, καὶ παρ' ἐλάττω γαμοῦσι. τοιαύτων γὰρ οἱ καμικῶν
 τοῖς πολυτελῶς καὶ σοβαρῶς λαμπερῆσι δειπνων καὶ πα-
 ρασιδῶν γαμοῦσας, ὡς οὐ βεβαίως ὅσα δὲ παρὰ λέως ἐ-
 πισιωάποισιν. ὡς ὁ Μένανδρος τῶν τὸν κελθῶντα τῆς
 λαπασι τῶν ἀσθησίων, δειπνῶν οὐ τῶν
 γαμῶν λέγει. ἀλλ' ὅμως μὴ

σον ἐγκαλεῖν ἑτέροις δοκῶν, αὐτοὶ μηδὲν λέγοντες ἀποφῶμον. τῶν εἰπὼν ἐγὼ, ὅσα δὲ μίαν ἐστίασιν τῶν
 φασιν οὕτως ἐκδῆλον εἶναι καὶ πρὸς τὸν, ὡς τῶν τῶν γαμοῦσας. καὶ γὰρ τῶν τῶν τῶν, καὶ τῶν τῶν τῶν φί-
 λων καὶ ζειζόντας, ἐστὶ πολλοὶ ἀμυδαμόντων τῶν ἔπι τῶν τῶν. ἢ δὲ γαμήλιος τῶν τῶν κατῆρον ἔχ' τὸν ὑπόμαχον

alta voce inelamantem, & facem, ac tibiam, quæ A
Homerus ait mulieribus ad fores stantibus esse
admirationi. itaque cum nemo ignoret conui-
uium agitari, verecundia ducti omnes necessarios,
familiares, & quocunque tandem pacto sibi con-
iunctos inuitant. Probantibus id reliquis, Theo ser-
monis in partem succedens: Esto, inquit, hæc: non
enim abludunt à vero. Sed, si placet, id adde, huiuf-
modi conuiuia non amicorum tantum esse, sed &
ad cognatos pertinere, ad finitatem alterius familiae
in gentem adscita. Ac quod plus habet momen-
ti, duabus in vnam cœuentibus familiam, cum ac-
cipiens dantis familiares & amicos, tum dans acci-
pientis existimans sibi comiter demerendos, dupli-
cem conuiuarum faciunt numerum. Denique cum
multa, adeoque pleraque in nuptiis mulieres pera-
gant: vbi adfunt mulieres, necesse est etiam viros
adhiberi.

*Virum mare an terra obsonio præbendo præstet.
Questio quarta.*

GALEPSVS Eubœæ, vbi thermæ sunt, locus est
natura ita factus, vt multa habeat ad volupta-
tes liberales conducentia. itaq; est cœnaculis
& conclauibus exædificatus, vt quasi pro communi
totius Græciæ refectorio vsurpetur. Ibi cum & ter-
restria multa capiuntur animalia, & volucra, nõ mi-
nus mare annonam mensæ cõmodam suppeditat, in
locis puris mariq; pone litus profundo multos bo-
nosq; alens pisces. Maxime autem is locus frequen-
tatur vere vigente. Multi. n. tunc eo cõueniunt, mu-
tuaq; vtuntur in omnium copia rerum consuetudi-
ne, & per ocium plurima de rebus ad humanitatem
pertinentibus agitât colloquia. Cum autem ibi de-
geret sophista Callisthenes, difficile erat alibi cœ-
nare. Erat. n. comitas eius tâta, vt denegare inuitanti
nemo posset: & id iucundissimum, quod omnes ele-
gantes solebat in vnum locum congregare. Sæpe-
numero quidem imitabatur Cimonem de anti-
quis, multos omnifque generis conuiuas amice ad
cœnam vocans. plerunque tamen Celeum, quem
primum narrant nobilium ac bonorum virorum
instituisse quotidianum conuentum, idque Pryta-
neum appellasse. Identidem autem huiusmodi cõ-
uenientes cœtibus sermones sunt habiti. Euenit ali-
quando vt maiorem in modum varij appositivi cibi,
occasionem præberent quærendi de obsoniis, ter-
rene an mare ea suppeditaret cõmodiora. Ibi cum
reliqui fere omnes terrestria laudarent, multa, om-
nigena, & innumera generum ac discrimium va-
rietate abundantia: Symmachum Polycrates com-
pellans, Tu vero, inquit, animal bimare, totque in-
nutrite maribus, quæ sacram apud vos ambiunt Ni-
copolin, non defendis Neptunum? Equidem volo,
respondit Symmachus, teque mihi adiutorem ad-
voco, qui iucundissima Achaici matis parte frueris.
Enimvero, inquit Polycrates, à consuetudine ordie-
mur. Sicut enim de multis poetis vnum qui reliquis
præstat eximio nomine poetæ afficimus: ita cum F
multa sint obsonia, piscis tamen obtinuit, vt vel so-
lus vel præcipue piscis obsonium appellaretur, quia
virtute reliquis omnibus multo antecellat. Nam
obsonivoros & obsoniorum cupidos vocamus, nõ
qui bubulis carnibus delectantur, vt Hercules,

A μέγα βοῶντα, καὶ τὴν δ' ἄδ' αὖ, καὶ τὸν αὐτὸν, ἀφ' ἧσιν Ὀμη-
ρος καὶ τὰς γυναῖκας ἰσαριθμῶς ἐπὶ ταῖς θύραις θαυμά-
ζειν καὶ θαυμάσαι. διὸ μηδενὸς ἀγνοοῦντος, τὴν ὑποδο-
χίαν καὶ τὴν κλησιν, ἀρχαιόμοροι πρῶτα λειπείν, πρῶτα
τὰς συνήθεις καὶ οἰκείους, καὶ ἀμωσγέτως προσήκοντάς
αὐτοῖς πρῶτα λαμβάνουσι. ἀποδέξαμεν δὲ ἡμῖν, ὑπο-
λαβῶν ὁ θεῶν, καὶ τοῦτο (εἶπεν) κείσθω· οὐκ ἀπίθα-
νον γὰρ ἔστι. κακείνο προσάδεις εἰ βούλει, τὰς τοιαύτας ἐ-
στάσεις, μὴ μόνον φιλικῶς, ἀλλὰ καὶ συγγενικῶς εἶναι, κα-
ταμιγνυμένης εἰς τὸ γένος ἑτέρας οἰκειότητος. ὁ δὲ τοῦ-
του μείζον ἔστιν, οἰκῶν εἰς τὸ αὐτὸ σμυιόντων δυοῖν, ὃ, τε
λαμβάνων τὰς τοῦ δίδοντος οἰκείους καὶ φίλους, ὃ, τε δι-
δοῖς τοῖς τοῦ λαμβάνοντος, οἰομένοι δεινὸν φιλοφρονηέσθαι
διπλασιάξουσιν τὴν ὑποδοχίαν. ἐπεὶ πολλὰ τῶν γαμικῶν,
ἢ τὰ πλεῖστα δράται διὰ γυναικῶν ἵπου δὴ γυναῖκες πά-
ρ-
εἰσι, καὶ τοῖς ἀνδράσιν αἰαγέταιν ἔστι πρῶτα λαμβάνεσθαι.

*Εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς διοφοτέρα.
Πρόβλημα δ'.*

CΤΗΣ Εὐβοίας ὁ Γάλιψος, οὗ τὰ θερμὰ χωρεῖον ἔστιν ἀειψοῦντα
αὐτοφύεις, πολλὰ πρὸς ἡδονὰς ἔχον ἐλδωτερίους, καὶ
κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κρινόν οἰκητή-
ριον ἀποδέδεικται τῆς Ἑλλάδος. πολλῶν δὲ καὶ πλιυῶν
καὶ χερσαίων ἀλισκομένων, οὐχ ἧττον ἢ θάλασσα παρέ-
χει τὴν ἀρρεάν διτράπεζον, ἐν τόποις καθαροῖς καὶ ἀγχι-
βαθεῖς ἡμῶν ἰχθύν καὶ πολλὰ ἐκτρέφουσα. μάλιστα
δὲ αὐτῆι τὸ χωρεῖον ἀκμάζοντος ἔαρος· πολλοὶ γὰρ ἀφι-
κνοῦνται τὴν ὥραν αὐτῆι, καὶ σιωσιῶν ποιούσιν μετ'
ἀλλήλων ἐν ἀφῆτοις πᾶσι, καὶ πλείστας πρὸς λόγους ὑπο-
δολῆς διατρεφῶν ἔχουσι. Καλλισθέου δὲ τῆς σοφιστοῦ
παρρησίας, ἔργον ἢ ἀλλαχόθι δεφανεῖν. ἀμαχος γὰρ ἡ φιλο-
φροσύνη, καὶ τὸ πρῶτα εἰς τὸ αὐτὸ σιωάζειν ἐπιφικῶς τὰς
χαλεπῶς ἡδίστον παρεῖχε. πολλὰκις μὲν γὰρ ἐμμεῖπο τῶν
παλαιῶν τὸν Κίμωνα, πολλοὶ καὶ πρῶτα δαποῖς ἐστὼν ἡ-
δέως· αἰεὶ δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸν Κελεόν, ὃν προσέειπεν ἰσορο-
σιν διδοκίμων καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κατὰ σκεδάσαντα σιω-
δον καθημερινῶν, ὀνομάσασθαι φρυγανέιον. ἐγένοντο δὲ λό-
γοι τοιαύτη σιωσιῶν ἀπέποντες ἐκάστοτε· καὶ τότε παρ-
έχον ἀτράπεζα ποικιλώταται γινόμενα, ζήτησιν ὑπο-
φῶν, πότερον τὰ ἐκ γῆς ἢ τὰ ἐκ θαλάσσης ἐπιτηδέωτε-
ρα καὶ τῶν ἄλλων σχεδὸν ἀπύρτων ἐπαμνοῦντων τὰ ἐκ γῆς
πολλὰ καὶ πρῶτα δαπὰ καὶ δυσεξαρθήματα τοῖς θύεσι καὶ
ταῖς ἀφροαῖς, τὸν Σύμμαχον ὁ Πολυκράτης προσά-
γροῦσας, Σὺ δ' (εἶπεν) ἀμφιάλων ὦν ζῶν, καὶ ποσαύτας
ἐπιτηδαιμῶν θαλάσσης, αἱ τὴν ἰερεῖν πέριξ ὑμῶν ἐ-
λίθησι Νικόπολιν, οὐκ ἀμύεις τὰ Προσφῶνι, Βοῦλομαί
γενὴ Δία, (ὁ Σύμμαχος εἶπε) καὶ σὲ πρῶτα λαμβάνω, καὶ
πρῶτα κελεύω τὰ ἡδίστα τὰ Ἀχαικῆς κερπούμενον θαλάσσης.
Οὐκ οὐκ ἔφη προσέειπεν ὁ Πολυκράτης ἰωμεν ἐπὶ τὴν συνή-
θην. ὡς γὰρ πολλῶν ὄντων ποιητῶν εἶνα τὸν κερπίσον ὄλα-
ρέτως ποιητῶν καλοῦμεν, οὕτως πολλῶν ὄντων ὄλων ἐνε-
νίκηκεν ὁ ἰχθύς μόνον ἢ μάλιστα γὰρ ὄλον καλεῖσθαι, διὰ τὸ
πολύ πρῶτων ἄρετῆ κερτεῖν. καὶ γὰρ ὄλοφάρας καὶ φιλο-
φους λέγουμεν, οὐχὶ τοῖς βουείοις χαίροντας ὡς πρὸ Ηρακλῆς,
kkk iij

& Amphidamantis Chalcidensis : in qua ferunt Homerum & Hesiodum carminibus certasse. Ego his, quod grammaticorum sermonibus omnia essent trita, ut & eos qui in funebribus Patrocli ludis non hastam iaciendo, sed dicendo præmium meruissent, Achille huic etiam rei munera largiente: his inquam ommissis, id dixi, quod Acastus Peleam patrem funerans poematum certamen instituit, idque Sibylla vicit. Hæc cum multi me reprehenderent, & narrationis tanquam absurda testem aliquem posceret: commodum recordatus asserui Acesandrum in opere de Africa autorem eius esse. Sed huius, aiebam, lectio non est omnibus in promptu. Scriptum autem Polemonis de thesauris Delphicis existimo plerisque vestrum curæ fuisse ut legerent: itaque oportet, hominis variè docti, & non oscitanter in reb. Græcis versati. Ibi ergo legetis in Sicyonio thesauro repositum libellum aureum, dedicatum ab Aristomacha Ery poetria, cum Isthmia vicisset. Neque est quod artoniti spectemus Olympia, tanquam Fati in morem certamina immutabilia cui sint. Nam Pythia musicoꝝ tres aut quatuor concertationes exordii loco habebant. Gymnicum certamen initio ferè ita fuit institutum. Olympiis omnia, cursu excepto, additamætorum loco accesserunt. Multa etiam quæ posuissent, deinde rursus sustulerunt, ut certamen quod multo tergo equitem gestante, & alterum quod curru iunctis mulis obibatur. (hoc apenam, illud calpen vocabant.) Sublata est etiam corona quæ pueris quintertio certantibus fuerat proposita: omninoque multa in festiuitate ea nouè sunt instituta. Iam hoc quoque notum est, olim singulare certamen apud Pisam fuisse celebratum, ubi quidem etiam necaretur victus aut se dedens. ne denuò autorem historiarum requiratis, cuius si mihi inter pocula nomen memoria non suggerat, ridiculus fiam.

Quid causa sit, quod pinus Neptuno & Baccho sacra habetur: & quod initio è pinu corona victoribus Isthmico certamine data est, deinde ex arpio, nunc rursus pinea.

Questio tertia.

Corinthi in cæna, cum nos Lucanius pontifex maximus excepisset conuiuio, quo tempore Isthmia agebantur, quæstio incidit, qua de causa è pinu corona eo certamine victori daretur. Ac Praxiteles quidem enarrator fabulosam rationem attulit, dicens ita ferri: Melicertæ corpus inuentum fuisse à mari ad pinum allisum. Etenim non procul Megaris locum esse, qui Pulcræ cursus appellatur: quod Megarenses ferant hac Inò cum infante quem gestabat ad mare cucurrisse. Vulgatam porro aiebat esse opinionem, peculiare Neptuno esse pineum sertum. Hæc cum addidisset Lucanius, arborem etiam Baccho consecratam haud abs re Melicertæ honoribus fuisse destinatum: hoc ipsum in quæstionem venit, ecqua tandem ratione veteres pinum Neptuno Bacchoque consecrauissent. Ego ostendi mihi nihil ea in re inesse absurdi videri. Vterque enim, aiebam, deorum humido & genituali principio præesse censetur: & Neptuno à fecundandis stirpibus, Baccho Dendritæ, id est arborum tutori, omnes probe Græci sacrificant. Verum tamè dicere aliquis possit, peculiariter Neptuno pinum conuenire:

A καὶ τὰς Ἀμφιδάμου τῆς Χαλκιδέως, ἐν αἷς Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ἰσορῶσιν ἐπέσι δὲ γωνίσασθαι. καὶ βαλὼν τὴν ταῦτα, τὰς ἀφ' ἑαυτοῦ κληθεῖσιν ἀπὸ τῆς γραμματικῆς καὶ τοῖς ἐπιταῖς Γαβριέλου τῆς αἰγιωσχομένης ἀπολλωνίου οὐ χήμονας ἀλλὰ ῥήμονας, ὡς δὴ καὶ λόγων ἀθλα τῆς Ἀχλλέως ποροθέντος. ἀφ' αἷς εἶπον ὅτι καὶ Γελία τῆς Πύλων Ἀχάτος ὁ υἱὸς ἀγωνία ποιήματος τῶν ἀφ' αἷς, καὶ Σιβύλλα νικήσασθαι. ἐπιφουρομένη τῶν πολλῶν, καὶ τὸν βεβαωτιῶν, ὡς ἀπίστου καὶ τῶν ἀλλοτρῶν τῆς ἰσορίας, ἀπαμύτων, ἐπιτυχῶς ἀναμνηθεὶς ἀπέφαινον Ἀλέξανδρον ἐν ταῖς ἐπὶ Λιβύης ταῦτα ἰσορῶντα. καὶ τοῦτο μὲν ἐφ' ἡμῶν ἀναγνωσμάτων τῶν ἐν ἐν μέσῳ ἐστὶ. τοῖς δὲ Πολέμῳ τῆς Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς ἐν Δελφοῖς ἡστυατῶν οἶμαι ὅτι πολλοῖς ὑμῶν ἐπιτυχῶν ἐπιμελέσθαι, καὶ γὰρ πολυμαθῶς καὶ οὐ νουσιζούτος ἐν τοῖς Ἑλλήνεσσι ποροθεῖσιν ἀφ' αἷς. ἐκεῖ τῶν ἀφ' αἷς γὰρ γαμμύτων ὡς ἐν ταῖς Σικυωνίαις ἡστυατῶν χρυσοῦ ἀνεκείτο βιβλίον Ἀεισομάχης ἀναθήματα τῆς ἐργασίας, Ἰθμία γεννηκίμας. οὐ μὲν ὅσα δὲ τῶν ὀλυμπίων (ἐφ' ἡμῶν) ἀξίον ἐστὶν ὡς ἀφ' αἷς εἰρηδικῶν ἀμετάστατον καὶ ἀμετάθετον ἐν τοῖς ἀθλήμασιν ἐκπεπληθῆσθαι. τὰ μὲν γὰρ Ἰθμία τῶν μουσικῶν ἔχει βεῖς ἢ τέσσαρας ἐπισοδίου ἀγωνίας. ὁ δὲ γαμμύτης ἀπ' ἀρχῆς ὡς ἐπὶ τῶν πλείστον οὕτως κατέστη. τοῖς δὲ ὀλυμπίοις πρῶτα ποροθήκη πλὴν τῆς δρόμου γέρονε. πολλὰ δὲ καὶ γέρονε, ἔπειτα ἀνείλον, ὡς ἀφ' αἷς τῆς κάλπης ἀγωνία καὶ τὸν τῆς ἀπῆης. ἀπῆρης δὲ καὶ πασι πεντάθλοισι γέρονε τῆς. καὶ ὅλως πολλὰ ἐπὶ τῶν πρῶτων γεννηκίμας. ἀφ' αἷς δὲ τί εἶπεν ὅτι πάλαι καὶ μονομαχίας ἀφ' αἷς ἐπὶ Πίσαι ἦγετο μέχρι Φόινου καὶ σφαγῆς τῆς ἠπὸ μύλων καὶ ὑποπασιόντων, μὴ με πάλιν ἀπαμύετε τῆς ἰσορίας βεβαωτιῶν καὶ ἀφ' αἷς τῶν μὴ μύλων ἐν οἴκῳ τῶν ὀνομα καὶ ἀφ' αἷς ἡμῶν.

D Τίς αἴτια δὲ ἢ ἡ πίτυς ἱερὰ Ποσειδῶνος ἐνομιάθη καὶ Διονύσου καὶ ὅτι τῶν ἐφεφαιῶν τῆς πίτυς τοῖς Ἰθμίοις νικῶντας, ἐπέτα σελίνα, καὶ δὲ πάλιν τῆς πίτυς. Γεβλήμα γ'.

H Πίτυς ἐζητεῖτο καθ' ὃν λόγον ἐν Ἰθμίοις γέρονε γέρονε. (καὶ γὰρ ἡ δὲ δειπνον ἐν Κορίνθῳ Ἰθμίων ἀφ' αἷς ἐστὶν ἡμῶν Λυκαίου τῆς ἀφ' αἷς) Πραξιτέλης μὲν οὖν ὁ ἀφ' αἷς τῆς μινθαδῆς ἐπῆρεν, ὡς λεγόμενον ἀφ' αἷς τῆς Μελικέρτου πίτυς ποροθεβροσμένου ἀπὸ τῆς θαλάττης. καὶ γὰρ οὐ ποροθεβροσμένων ἐπὶ τὸν ὅς Καλῆς δρόμος ἐπονομάζεται, δι' ἧς φαῖται Μεγαρεῖς τῶν Ἰνῶν τῶν πασιδίων ἐχρυσαν δραμῶν ἐπὶ τῆς θαλάττης. καὶ γὰρ ὡς ἀπὸ πολλῶν λεγόμενων ὡς ἰδίον ἐστὶ γέρονε Ποσειδῶνος ἢ πίτυς, Λουκαίου τῆς ποροθεβροσμένου ὅτι καὶ τῶν Διονύσου καθωσιωμένων τῶν φυτῶν, ὅσα ἀπὸ τῶν ποροθεβροσμένων Μελικέρτου σιωφκείωται ἡμῶν, αὐτὸ τῆς ζήτησιν παρείχον ὅτι τῆς λέγω Ποσειδῶν καὶ Διονύσου τῶν πίτων οἱ παλαγοὶ καθωσιώσαν. ἐδοκεῖ δὲ μοι μηδὲν ἐπὶ τῶν ἀφ' αἷς ἀφ' αἷς γὰρ οἱ θεοὶ τῆς ὑγείας καὶ γόνιμου κύριοι δοκῶσιν ἀφ' αἷς ἐπὶ καὶ Ποσειδῶν γὰρ φυλακίω, Διονύσου δὲ δειπνῆ, πρῶτος (ὡς ἐπος εἶπεν) Ἑλλήνες ἡγοῦσιν. οὐ μὲν ἄλλα καὶ ἰδίαν τῶν Ποσειδῶν φαῖται πῆς αἰ τῶν πίτων ποροθεβροσμένου.

ούχως Α' πολλοὶ οἴεται ἄλλοιον φυτὸν οὖσαι, ὥστε ὅτι φιλιώμεός ἐστιν, ὡς ἔφη ἡ θάλασσα (καὶ γὰρ τὰ πλεονάζοντα) ἀλλὰ ἀφ' ἑαυτῆς ναυπηγίας μάστιγα. καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεύκη καὶ εὐρίβοι, τῶν τε ξύλων παρέχεται πλοῖμα ἔλαστρον, πίτυός τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφῶν, ἧς αἰὲν τῶν συμπαγῶν ὄφελος ὥσθ' ἐν τῇ θαλάττῃ. τὰ δὲ Διονύσου τὴν πίττω ἀνιέρωσαν, ὡς ἐφηδύουσαι τὸν οἶνον. τὰ γὰρ πίττω δὴ χρεῖα λέγουσιν ἠδὲ τὸν οἶνον τὴν ἀμπέλον φέρειν· καὶ τὴν θερμότητά της γῆς θεοφραστος ἀπ' αὐτῆς· καὶ γὰρ τοῦ γὰρ ἐν ἀργιλώδεσι τόποις φύεσθαι τὴν πίττω· εἶ) δὲ τὴν ἀργίλοι θερμῶν, διό καὶ σκεκπέθειν τὸν οἶνον, ὡς ἔφη Β καὶ ὁ ὕδαρ ἐλαφρότατον καὶ ἠδίστον ἢ ἀργίλος αἰαδίδωσιν. ἐπι δὲ καὶ κατὰ μινυμυμὴν πρὸς οἶνον ὅτι μεθ' ἑαυτῆς δαμάλις, ἀδρῶνους καὶ δολκῶσας τῇ θερμότητι τὸν πυρρὸν. οὐ μὲν ἄλλὰ καὶ τῆς πίττω αὐτῆς εἰκὸς ἀπολαύειν τὴν ἀμπέλον, ἐξ ὅσης ἐπιτηδότητα πολλὰ πρὸς σωτηρίαν οἴνου καὶ ἀφροσύνην. τῇ τε γὰρ πίττω πύρρες ἀλαείφοισι τὰ ἀργεῖα, καὶ τῆς ῥητίνης ἀπομυμυμῶσι πολλοὶ τὰ οἶνα, καὶ γὰρ Εὐβοεῖς τῶν Ἑλλαδικῶν καὶ τῶν Ἰταλικῶν οἱ ἀπὸ τὸν Πάδδον οἰκιστῆς. ἐκ δὲ τῆς ἀπὸ Βιέννας Γαλατίας ὁ πισοῖτος οἶνος κατὰ κριμίζεται, ἀφροσύνητος ὑμφορῶν ἀπὸ C Ρωμαίων. οὐ γὰρ μόνον ὡς ἄλλοι τὰ τοιαῦτα πρὸς δίδωσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν οἶνον ἐν φη παρὶ ἐπιτοχῆς ὄξυρων τῇ θερμότητι τῶ οἴνου ὁ νεαρόν καὶ ὕδατῶδες. ὡς δὲ ταῦτα ἐρρήθη, τῶν ῥητόρων ὁ μάστιγα δοκῶν ἀναγνώσασιν ἐντυχάνειν ἐλθέσει, ὡς ἔφη τῶν, (εἶπεν) οὐ γὰρ ἐξ ἑστέ ἢ πίττω οἶνα καὶ ἄλλω σέμμα γέρονε τῶν Ἰθμίων, πρὸς τερον δὲ ποῖς σελίνοις ἐξέφρονε; καὶ τὸ ἐστὶ μὲν ἐν τῇ κωμῶδία φιλαργύρου πρὸς ἀκρόσασιν λέγοντος, τὰ δὲ Ἰθμια ἀποδοίμω ἀν' ἠδέως ὅσου ὁ τῶν σελίνων ἐξέφανός ἐστιν ὡνιος· ἰσορεῖ δὲ καὶ Τίμαχος ὁ συγγραφεὺς, ὅτι Κορίνθιοι ὅπη D νίκα μαχούμενοι πρὸς Καρχηδονίους ἐβάδιζον ἀπὸ τῆς Σικελίας, ἐπέβαλον πλεονάζοντα σελίνα κριμίζοντες· οἰωνοσάμενων δὲ τῶν πολλῶν ὁ σύμβολον, ὡς οὐ χρεῖσιν, ὅτι δοκεῖ ὁ σελίνον ἀνεπιτηδῆειον εἶ), καὶ τοῖς ἐπιτοχῆς νομιστῆς δεῖσθαι τῶ σελίνου φαρμάκῳ, ὡς ὁ Τιμόλεων ἐθάρρηνεν αὐτοῖς, καὶ ἀνεμίμησε τῶν Ἰθμίων σελίνων οἷς ἀναξέφοισι Κορίνθιοι τοῖς νικῶντας. ἐπι τοῖσι ἢ Ἀντηρόνου ναυαρχίς αἰαφύσασα ἀπὸ τῶν ἀλθμάτως σελίνον, Ἰθμια ἐπωνομάσθη. καὶ τὸ δὴ ὁ σχολίων ἐπιγράμμα δὴ ἄλλο κερσμέα νομίζει ἀφροσύνητος σελίνου. σύκειται δὲ οὕτω, Χθών ἢ E Πελασγῆ, πρὸς κατὰ θαλάσσης Κόρη κελαιὸν αἶμα, Διονύσου θεοῦ ἔχουσα κλάνας Ἰθμιαὶς ἀπὸ σέμμα. ἢ ταῦτα, εἶπεν, ὅσα ἀνέγων τὴν πίττω, ὡς ὅσα ἐπέστακτον, ὥστε νέον, ἀλλὰ πάτερον, καὶ παλαιὸν δὲ σέμματων Ἰθμίων σερμῶντες. ἐκίνησεν οὖν νέος, ὡς ἀν πολυμαθῆς ἀνὴρ καὶ πολυγράμματος. ὁ μὲν τοι Λουκάριος εἰς ἐμὲ βλέψας αἶμα καὶ μειδῶν, ὡς Ποσειδῶν (εἶπεν) τοῦ πλήθους τῶν γραμμάτων; ἔτεροι δὲ ἠμῶν τῆς ἀμαθείας, ὡς εἶπε, καὶ τῆς ἀνικίας ἀπέλαβον αἰαπέιγοντες τοῖσι ἀπὸ ὡς ἢ μὲν πίττω ἢ σέμμα τῶν ἀγώνων F πάτερον, ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ τῆσιν ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὡν ἐπέσιλθε δὲ Ἡρακλέα, καὶ κερσμέας, ἠμαύρωσεν ἐκείνον, ὡς ἔφην ἐπιτηδῆειον. εἶτα μὲν τοῖς χρόνοι πάλιν ἀνακτησάμενη ὁ πάτερον γέρονε ἢ πίττω ἀπὸ τῆς πρῆς,

A non, quod Apollodorus putauit, quia mari finitima stirps sit, aut quia itidem ut mare ventos deleter (nam & hoc sunt qui dicant:) sed ob nauium potissimum constructiones. Pinus n. & cognata ei arbores, picca ac larix, cum ligna nauigiis aptissima suppeditant, tum picis ac resinę vnguentũ, sine quibus compactorum lignorum nullus erat futurus in mari vsus. Pinum porro consecrauerunt Baccho, quia vno suauitatem conciliet. Nam quę loca pinubus abundant, in iis vinum suauē vites generant. Theophrastus id calori terrę imputat. vniuersę enim pinum in argillosis nasci locis: & argillam, calida cum sit, excoctioni vuarum subseruire: sicut eadem aquam etiam leuissimam & suauissimā edit. præterea admixta frumento, additamentum largum eo sua caliditate roborando augendoq; adfert. Enimvero probabile est e pinu ipsa vitem accipere sua emolumenta, cum ad conseruandũ vinum multis modis ea conducat. Nam & pice vniuersi vasa oblinunt, & refinam multi vino admiscunt, vt de Gręcis Eubœenses, & in Italia qui ad Padum accolunt. & e Gallia Viennę vicina vinum picatum adfertur, quod in summo est apud Romanos precio. Hęc enim non tantum bonum quendam odorem indunt, sed vinum quoq; commodum redigunt, calore suo musteas & aquosafas partes celeriter conficientia. Ea postquam dicere fuerunt, * de rhetoribus is qui maxime libros ad humanitatem facientes euoluiffe videbatur: dii boni, inquit: quasi verò non nuper admodum e pinu ceperit corona Isthmiorum peti, cum ante apio redimerentur? Sanè in comœdia audire est auarum quendam ista dicentem,

Libenter Isthmia precio hoc vendam tibi, Apio corona quanto prorsus venditur.

Narrat etiam Timæus historię scriptor, Corinthiis, cum de Sicilia cum Carthaginensibus dimicaturi ad pugnam irent, occurriffe quosdam qui apium ferrent. quod cum pleriq; aduersum oblatũ esse putarentomen, quia apium videtur inauspicatum esse, & qui periculose ægrotant, eos apio opus habere dicimus: Timoleon animos suorum dictis erexit, Isthmiorumq; admonuit, quibus Corinthii victores apio coronarēt. Ad hęc prætoria Antigoni nauis, cum e puppi eius sponte enatum esset apium, Isthmia fuit cognominata. Iam scholiũ hoc carmen manifestum testam in more fuisse ais apio testam * sic autem est compositum.

Minerva tellus vsta validis ignibus Bacchi nigrum gremio occultit acris sanguinem, Ore Isthmicos suo tenetq; surculos.

Aut hęc, aiebat, non lect * pinum, vt non adfeticiam aut nouam, sed maiorum more vsurpatam, & antiquitus in coronis Isthmicis cui locus fuerit, prædicantes. Commouit non nihil adolescentis quidem sermo hic, a viro varix doctrinę multiplicisque litteraturę habitus. Lucanius verò me intuens, simulq; tenidens, Proh Neptune, inquit, quanta litterarum copia. Alii autem, vt apparet, ignoratione & imperitia nostra abusi contra nobis persuaserunt, pineam fuisse apud maiores nostros Isthmiorũ coronam: apium autem e Nemea imitatione quadam, alienum cum esset, huc obrepisse, Herculis gratia, pinumque suo loco expullam, habito apio pro re his sacris idonea. aliquanto post tempore pinum recuperasse pristina dignitatē, & nũc esse in summo flore atq; honore,

Mihi quidem fides facta est, animumque aduerti: A atque adeo multa testimonia huius rei didici ac commemorari. Nimirum Euphorio sic de Melicerta scripsit.

*Plorantes puerum tunc frondibus imposuerunt
De pinu sumtis: unde & mos ferre coronam
Isthmia vincenti. neque enim illo tempore Mnemes
Natus ad Asopi partu prorepsit undas
Ille Charon, apii primus qui tempora densis
Implicuit fertis: inuentor moris, & auctor.*

Et Callimachus apertius etiam al quanto rem explicat, apud quem Hercules sic dicit de apio.

*Hoc, ubi Neptuno peragent certamina sacra,
Victori signum congruet Isthmiaco.
Atque Corinthiacis pinus victoribus olim
Gloria, nunc Nemea ritibus obsoleat.*

Præterea, nisi fallor, incidi in Proclis scriptum, qui narrat primò certatum fuisse de pinea corona: deinde cum inter sacra haberi hoc certamen cepisset, eò è Nemea festiuitate traductam fuisse coronam ex apio. Fuit autem Procles iste vnus ex iis qui in Academia Xenocrati operam dederunt.

*De eo quod est apud Homerum,
Questio quarta.
Ζωρότερον ἢ κέραρα.*

Videbatur nonnullis qui in cœna nobiscum **C**aderant, ridiculus Achilles, qui iuberet meracius (id enim est quorundam opinione ζωρότερον) infundere Patroclum, & hanc subiungeret mandato causam, vt diceret velle se hoc idè fieri, quia carissimos viros suo excepisset contubernio. Niceratus ibi Macedo, sodalis noster, contendebat nõ merum, sed calidum appellari eo loco Zoron, à feruendo & vita, vocabulo declinato. neque id ratione carere, vbi amici homines aduenissent, nouum denuò temperari craterem: cum nos quoque diis libaturi, de integro vinum misceamus. Socrates autem poeta recordatus Empedoclis, qui dixerat in vniuersali mutatione Zorotera fieri que prius fuissent permixtionis expertia: ab Achille vinum probè temperatum aiebat Zoron dici: neque esse quod obstet, quo minus Achilles Patroclo imperet, vt vinum ad potum bene temperet. neque nouum aut insolens esse, quòd comparatiua loco positiuorum vsurpantur. Antipater verò socius noster aiebat, prisca Græcorum lingua annos fuisse horos dictos: Ζα autem solere magnitudinè notare: itaque ab Achille preciosum & vetustum vinum Zoron, quasi Zaoron nominatum. Ad hæc ego in memoriam eos reuocare iussi, quæ cum dicerent Zoroteron pro calido accipi à nonnullis, simul intelligerent calore celeritatem innui. vt cum nos famulos iubemus calidius, id est velocius, ministeria obire. Sed tamen, inquam, puerilis est vestra contentio, qui veremini ne absurdo alicui obnoxium Achillem faciatis, si fateamini eum præcepisse vt meracius vinum infunderetur. quod suspicatus fuit Zoilus Amphipolita. Qui sanè primum id ignorauit, quòd Achilles Phœnicem & Vlysem sciens esse senes, & diluto non delectari, sed mero, reliquorum senum more, iussit validiorem potum apparari. Deinde cum esset Chætonis discipulus, & nõ imperitus victu curandi corporis rationum, ratiocinatus nimirum est corporibus in ocio præter consuetudinem degentibus temperamentū conuenire remissius & languidius:

ἐγὼ γὰρ ὄμ' ἐπιτόμιον καὶ ποσειδῶνα, ὡς τε καὶ τῶν μύρτων
εἰων ἰκμαθεῖν πολλὰ καὶ μνημονόειν· Εὐφορέϊονα μὲν οὐ
τω πῶς πρὸς Μελικέρτη λέγειν,

*Κλαίοντες δὲ τε χυθρον ἐπ' ἀλίσι πιτύεσι
Κάτθεσαν, ὀκχότε δὴ φεφαίων ἀθλοῖς φορέονται.
Οὐ γὰρ πῶς ῥηχέια λάβη κατεμήσατο χερῶν
Μήμης παῖδα Χάρωνα παρ' Ἀσωποῦ χρετεῖρη,
Ἐξότε πυκνὰ σέλινα κτ' κροτάφων ἐβάλλοντο.*

Καλλιμάχου δὲ μᾶλλον ἐξασαφισῶντα· λέγει δὲ ὁ Ἡρακλῆς
αὐτὰ πρὸς τὸ σελίνου.

*Καί μιν Ἀλητίδα πολὺ γειγότερον
Τοῦδε παρ' Αἰγῶνι θεῶ τελέοντες ἀγῶνα,
Θήσοισι, νίκης σύμβολον Ἰθμιάδος.*

*Ζηλωτῶν νεμέητε, πίτω δὲ σπιδιμήσοισιν
Ἡ ῥῶν ἀγανιστὰς ἐφεθε τοῖς Ἐφύρη. ἐπὶ ἡ οἶμα
Πρεκλέους ἐπιτυχηκέαι γραφῆ, πρὸς τὸ Ἰθμίων ἰσορῆτος
ἔπι τὸν ποσειδῶνα ἀγῶνα ἔθεσαν πρὸς φεφαίου πιτύϊνου ὕπερον ἢ
τῶ ἀγῶνος ἰεροῦ δημοκλίου, ἐκ τῆ Νεμεακῆς πρηνήγρεως με-
τιώεχθαι ἀπὸ αὐτῶν τὸ σελίνου φεφαιον. ὃ ἢ Πρεκλῆς ἑδῶ
ἰὼ εἰς τῶν ἐν Ἀκαδημία Ξενοκράτου συχλοασάντων.
Πρὸς τῶ, Ζωρότερον δὲ κέραρα.*

Γερόλημα δὲ.

Γελοῖος ἐδοκεῖ ἰσὶ τῶν στωϊκῶν φιλοσόφων ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀ-
κραιότερον εἶχεν τὸν Πατρόκλον κελύων, εἶτα ἀπὸ
τοιαύτω ἐπιλέγων, Οἱ γὰρ φίλοι αἰσθέρως ἐμῶν ἑσθέρως
μελάθρα. Νικηθεὺς μὲν οὖν ὁ ἐπαῖρος ἡμῶν ὁ Μακεδῶν
ἀπικρὺς ἐπιχρεῖζεται μὴ ἀκρατον ἀλλὰ θερμόν εἰρησθαι
ὁ ζωρόν, ἀπὸ τῶ ζωπικρῶ, καὶ τῆς ζέσεως, ὃ δὴ καὶ λέγουσιν ἔχθρ,
ἀνδρῶν ἐπαῖρων παρόντων, νέον δὲ ἑσθέρως κερᾶννοσθαι
κερατῆρα. καὶ γὰρ ἡμᾶς ὅταν τοῖς θεοῖς ἀποσπένδῃν μέλλω-
μεν, νεόκρατα ποιεῖν. Σωσικλῆς ἢ ὁ ποιητὴς ἔμπεδοκλέους
ἐπιμνησθεὶς εἰρηκότος ἐν τῇ κελύου μετὰ βολῆ, γίνεσθαι
ζωρότερον τὰ ῥῶν ἀκρατα, μᾶλλον ἔφη ὁ ἀκρατον ἑσθέρως
τῶ ἀσθέρως ζωρόν λέγεσθαι, καὶ μηδὲν γὰρ καλύειν ἐπιτε-
λέεσθαι τὰ Πατρόκλου τὸν Ἀχιλλεῖα πρὸς ἀσθέρως ἀ-
κρατον εἰς πόσιν τὸν οἶνον. εἰ δὲ αὐτὸ τῶ ζωρό ζωρότερον εἶπεν,
ὡς πρὸς δόξιν ἀντὶ τοῦ δόξιν, καὶ ἡλύτερον ἀντὶ τῶ ἡ-
λεος, ἐκ ἀποπον εἶ. χρῆσθαι γὰρ ἐπιχειρῶν ἀντὶ τῶ ἀπλῶν
τοῖς συγκειμένους. Ἀντίπατρος ἢ ὁ ἐπαῖρος ἔφη τοῖς μὲν ἐπι-
αυτοῖς ἀρχαίως, ὡς εἰς λέγεσθαι· ὁ δὲ μέγιστος εἶωθεν ση-
μαίνει· ὅταν τὸ πολυετὴ καὶ παλαιὸν οἶνον ἑσθέρως Ἀχιλ-
λέως ζωρόν ἀνομάσθαι. ἐγὼ δὲ ἀνεμίμησθον αὐτοῖς ὅτι τὰ
ζωρότερον ὁ θερμόν ἐνίοι σημαίνεσθαι λέγεισι, τὰ δὲ θερ-
μοτέρω ὁ πάχρον· ὡς πρὸς ἡμεῖς ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς
ἀκρατοῖσι, θερμότερον ἀσθέρως τῆς ἀκρασίας. ἀλλὰ μει-
εσθέρως τὴν φιλοφροσύνην αὐτῶν ἀπέφαινον, δεδιότων ὁμο-
λογεῖν ἀκρατότερον εἰρησθαι ὁ ζωρότερον, ὡς ἐπὶ ἀπόπω-
πιν τῶ Ἀχιλλεῶς ἐσορῶν κατὰ πρὸς ὁ Ἀμφιπολίτης Ζαί-
λος ἑσθέρως ἀνομάσθαι, ἀγνοῶν ὅτι πρῶτον μὲν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν
Φοίνικα καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα πρὸς βυτέροις ὄντας εἶδως, οὐχ ὅ-
δαρεῖ χερῶν, ἀλλὰ ἀκρατότερον, κατὰ πρὸς οἱ ἄλλοι γέ-
ροτες, ἐπιτελεῖν κελύει τὸ κερᾶσιν· ἐπειτα Χείρωνος ὠν μα-
θητῆς, καὶ τῆς πρὸς τὸ σῶμα διαίτης ἐκ ἀπειρος, ἐλογίζετο
δήπουθεν ὅτι τοῖς ἀκρατοῖσι καὶ χρολάσοισι πρὸς τὸ εἶω-
ρος σῶμασιν ἀνεμῆρη καὶ μαλακώτερον κερᾶσιν ἀρμόζει.

καὶ γὰρ τοῖς ἵπποις ἐμβαλλεῖ μὲν τῶν ἄλλων τροφισμάτων
 τὸ σέλινον οὐκ ἀλόγως, ἀλλ' ὅτι βλάβονται μὲν οἱ γολα-
 ζόντες ἀστυήτως ἵπποι τοὺς πόδας. ἔστι δὲ τούτου μάλιστα
 ἴαμα τὸ σέλινον. ἄλλοις γυνὴ οὐκ ἀβύροισι παρβαλλόμε-
 νον ἵπποις ἐν Ἰλιάδι σέλινον, ἢ πηλαίου τοῦτον χυλὸν· ἀλλ' αἰ-
 ἔος ὡν Ἀχιλλεὺς, τῶν ἵππων παρὰ τὸν κατὰ οἰκείως ἐ-
 πεμελεῖτο, καὶ τὰ σώματι τὴν ἐλαφροτάτην διαίτην, ὡς
 ὑγεινολογία ἐπὶ τὰς γολαζέαι παρεσκεύαζεν. ἀνδρας δὲ οὐ
 μάχης ἀγῶνι δὲ ἡμέρας γενημένους, οὐχ ὁμοίως ἀξίαν
 διαίτην τοῖς ἀγῶσι, ὅτι τειναι τὴν κρεσσὴν ἐκέλευσε. καὶ
 μὲν, ὅσπερ φύσφι φάινεται φίλος, ἀλλ' ἀπηνής ὁ Ἀχιλ-
 λεὺς. οὐ γὰρ πηλοκλύμμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγρόφρων, Ἀχιλ-
 λεὺς μάλ' ἐμμεμαῶς. καὶ πού παρρησιαζόμενος ὑπὲρ αὐ-
 τῆς, πολλὰς φησὶν αὐπνοίας νύκτας ἰαύσαι. βραχυὸς δὲ ὕπνος
 οὐκ ἔξαρκεῖ τοῖς γενημένοις ἀκροῖα. λοιδοροῦντος δὲ τὰς
 Ἀγαμέμνονι, παρὰ τὸν αὐτὸν οἶνοβαρῆ παρσεύρηκεν, ὡς μά-
 λιστα τῶν νοσημάτων τὴν οἶνοφυλίαν παρβαλλόμενος. εἶ-
 ταῦτα δὲ ἠπεύρα, λόγον εἶχεν αὐτὸν ἐπινοῆσαι τῶν ἀνδρῶν ὅτι
 φαίνονται, μὴ ποτε ἢ σωτήριος κρεσσὴς αὐτῶν τῶ οἴνου παρὰ
 ἐκείνοις ἀνδρῶν καὶ ἀνάρμοσός ἐστιν.

*Περὶ τῶν πολλοῖς ἐπιδειπνοῦ καλούτων.
 Γρόβλημα ε΄.*

Τὸ παρὰ τὰς κατὰ κλίσεις φαινόμενον ἄτοπον πλείονα
 λόγον παρέχει ἐπὶ ταῖς ὑπερδοχαῖς, ἀς ἐποιεῖτο τῶν φί-
 λων ἕκαστος ἐστὼν ἡμᾶς ἠκρότατος ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρειας. ἐ-
 καλοῦντο γὰρ αἰεὶ πολλοὶ τῶν ὀπισθοῦν παρσέθεν δολιχῶ-
 των, καὶ τὰ συμπόσια ἰσοβόθεις εἶχε παρὰ συμπεφορεῖς,
 καὶ τὰς ἀφελύσεις τρυφίας. ἐπειδὴ δὲ Ὀνησιφάνης ὁ ἰα-
 ἔος οὐ πολλοῖς, ἀλλὰ τοῖς σφόδρα σωτήριος καὶ οἰκειοτάτοις
 παρέλαβεν ἐπὶ τῷ δειπνῶν, ἐφαίη μοι τὸ λεγόμενον ὑπερ-
 πλάτωνος ἀξιορμήκη πόλει, οὐ πόλιν συμπόσια δεδραται.
 καὶ γὰρ συμπόσιον μέγιστος ἰσχυρὸς ἐστίν, ἀρετῆ οὐ συμπόσιον ἐ-
 γέλει μύσειν· ἐὰν δὲ ὑπερβάλλῃ ἀφελύσει, ὡς μηκέτι ὑπερ-
 σήρην ἔαυτῶν, μηδὲ συμπαγῆς εἶναι τῆς φιλοφροσύνης μη-
 δὲ γνώριμον, ὅσπερ συμπόσιον ἐστίν. δεῖ γὰρ οὐχ ὡς παρὰ ἐντρα-
 πῶν, ἀφελύσει, ὅσπερ ὡς παρὰ ἐντραπῶν, χρεῖται κε-
 λούταις. αὐτοὶ δὲ ἐπὶ αὐτῶν ἐπιτελεῖν ἀλλήλοις. ὡς-
 παρὰ παρὰ, τῶ συμπόσιον, τὸν κρεσσὴν τὴν κρυφαίαν
 σωτήριον ἐχούτος. ἐμοὶ δὲ ταῦτα εἰπόντος, εἰς μέσον ἦδη
 φησὶ ἔαυτος ὁ πάππος ἡμῶν Λαμπρίας, Ἀρεῶν (εἶπεν) E
 οὐ παρὰ τὰ δειπνᾶ μόνον, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰς κλήσεις δεόμε-
 να ἔκρεταίας. ἔστι γὰρ τις (οἶμαι) καὶ φιλανδροφίας ἀ-
 κροῖα, μηδένα παρὰ γενημένους τῶν συμπότων, ἀλλὰ πᾶσι
 ἐλαχίστην ὡς ἐπὶ τῆς ἀκροῖας. ἐμοὶ γὰρ οὐτε δῆρος οὐ-
 τε οἶνος ἐπὶ λέιπνον τοῖς κεκλημένοις, οὐτε δοκεῖ τὸν κεκλημέ-
 να ποιεῖν γελοῖον, ὡς χῶρα καὶ τόπος ὦν καὶ μὴ κεκλημένοις,
 ἀλλ' ἐπελθούσιν ἀλθροῦται· ἔξοις καὶ ἀλλοτριῶς αἰεὶ παρ-
 σκευασμένῳ ἀφρονίαν ὑπερβαλεῖν δεῖ. ἐπὶ δὲ δῆρος μὲν καὶ
 οἴνου ἐπιλιπόντων, ἔστι καὶ τοῖς οἰκέταις ὡς κλέποντας αἰ-
 πιάσαι. τόπου δὲ πενία καὶ ἀναλώσις εἰς πλεῖστον F
 ὀλιγωρία τις ἐστὶ τοῦ καλοῦτος. Ἰσοδοκίμει δὲ θαυμα-
 σῶς καὶ Ἡσιόδου, εἰπόντος, Ἡΐ τοι μὲν παρὰ τὰς χάους γίγνεται·
 χῶρα γὰρ εἶδει καὶ τόπον παρὰ τοῦ κρεσσὴν τοῖς γενημένοις,
 ἵσπερ καὶ τοῦ ἐπινοῆσαι, ὅταν ἂν ἐπινοῆσαι τοῖς γενημένοις,

A nam equis quoque inter alia pabula apium præber, non absque ratione: sed quia equi præter morem otiosi læduntur pedes, aduersus quod damnum remedio est ut quod maximè apium. itaque in Iliade non inuenies aliàs equo apium exhibitum, aut aliquid similis saporis. Sed Achilles, utpote medicus, cum equos solerter curauit: & corpori suo desides in ocio facilimam rationem victus ut saluberrimam procurauit. viros autem qui in pugna diem exegissent, existimans non eo victu quo desides esse tractandos, vinum præberi iussit meracius. Alias quoque Achilles natura non videtur fuisse vinofus, sed immitti ingenio: ut quidam de eo dixerit, *Non etenim miti est animo, aut placabilis hic vir, Sed valde rigidus.* -- Atque ipse quodam loco liberè collaudans seipsum, multas se insomnes noctes ait exegisse. cum sanè breuis somnus merū bibenti non sufficiat. Et Agamemnoni conuiciam faciens, temulentum appellat, primo hoc vitium loco exprobrans, quod odisset maximè. ut iam omnino rationi conuenientissimum sit, eum istis viris ad se venientibus operam dedisse, ne vini mixtio, qua ipse soleret uti, illis ob vini imbecillitatem non satis esset accommodata.

*De his qui multos ad cenam vocant.
 Quæstio quinta.*

Cum Alexandria rediremus, & nemo non amicorum nos conuiuio exciperet, factum est ut de discumbendo multi orirentur sermones, cum res ea multis inconuenientibus videretur difficultatibus patere: eò quod singuli multos, & vtrunque eò pertinere creditos ad cenam vocabant: itaque & in conuiuio turbulenta fiebat conuersatio, & mox eadē dissoluebantur. Cum autem Onesierates medicus non multos, sed admodum necessarios & intimos cenæ adhibuisset, venit mihi in mentem eius quod Plato dixerat, de augmēto urbium, posse ad conuiuia accommodari. Magnitudo enim conuiuio iusta est, quādiu conuiuium manere potest. vbi ob conuiuarum multitudinem modum excedit, ut iam compellationes, mutua comitas & noticia excludantur, ne conuiuium quidem est. Oportet enim non ut in exercitu internuntii, aut in triremi iussa gubernatoris renunciantibus uti: sed vnumquemque pro se cum aliis colloqui: cum conuiuio chori in morem personam imam ita collocare debeat, ut summam exaudire possit. Hæc ego cum dicerem, auus noster Lamprias in medium iam proloquens: Ergo, inquit, non in cenando duntaxat, sed & in vocando ad conuiuium, opus habemus moderatione. Est enim, puto, etiam quædam humanitatis incontinentia, neminem compotorum præteriens, sed omnes tanquam ad spectaculum aut ad auditionem trahēs. Mihi quidem non ita ridiculum facturus videtur conuiuio præbitorem panis vel vini defectus, ut spaciū & loci inopia: cuius oportebat semper copiam paratam esse non tantum inuitatis, sed vltro etiam superuenientibus hospitibus atque peregrinis. Iam panis aut vinum si non sufficiat, culpam licet in feruos tanquam furto rem inuenerint conferre: loci inopia, in multitudinem insumti, locordia est inuitantis impuranda. Mirabiliter etiam probatur Hesiodus, quod cecinit: *Vastum principio chaos exstirrit.* -- oportuit enim obseruans meus filius, conuiuium heritale instituit,

ὡς ἄρ' οὖν οἱ ἀγράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὄρθοι πί-
πλοντες ἢ ὀρθοὶ, ἕτως ἡμῶν ἕκαστον ἐν δ' ἐρχῆ μὲν ἐπὶ σῶμα
παροῦσιν ἀποβλέποντα παρὰ τὴν βία πεζοῖ, ὕστερον ὅμως
ταχισταί τινες ἐπὶ βάθος ἐκ πλαγίως τὴν κατὰ κλισίαν. οἱ δὲ
πολλοὶ τὴν σῶμα ἐνδοῦσιν τῆς ἐρωμῆς παροφέντες. ἠλιθιομέ-
νειο γὰρ ἐν τῇ κατὰ κλισίαν πλατύνεσθαι καὶ ἀναρῶσθαι, ὡς ἄρ'
τῷ ἑσπερίῳ τὰ τελευτῶντα, καὶ μικρὸν ἐπιιδόντα καὶ
χαλάντα τοῖς πόροις, ἀρυχωρεῖται τὰ ποδὶ καὶ ἀναρῶσθαι
παρέχθαι. ὁ δὲ παροφέντων ἀμα παύσων δὴ οὐκ ἐστὶν αὐτοῦ συμ-
πόσιον ἀνομοίους ἔχον ἑπιιδόντας τε καὶ ἡγεμόνας, ἐν δ' ἐρχῆ μὲν
τὸν λιμὸν, ὃ τῷ ἑσπερίῳ ὁδοῦν μέτεστιν, ὕστερον ὅμως Διόνου-
σον, ὃν πρότερος ἀείσον γενεῆναι ἐρατηγὸν ἐμολογεῖσιν. ὡς ἄρ'
οὖν ὁ Ἐπαμινωνδῆς, εἰς πῖνα δισχωρεῖται τῷ ἐρατηγῶν ἑσπε-
ρίῳ ἀπείρας εἰσεσθῶντων τὴν φάλαγγα παρὰ τὴν πύλωνα αὐτῆ
καὶ ἀναρῶσθαι ἐπὶ τὴν ἀπείρα, ὅθεν ἀναρῶσθαι κατέστησεν εἰς
τὰξιν οὕτως ἡμᾶς ἐν δ' ἐρχῆ συμπεφορησμέτους ἑσπερίῳ λι-
μοῦ κινηθὸν δ' ἐπὶ τὴν ἀπείρα ἀναρῶσθαι ὁ Λυαῖος τοῖς καὶ χερσὶ
εἰς τὰξιν ἰλαρῶν καὶ φιλαίων δ' ἐσπον κατέστησιν.

Περὶ τῆς κατὰ βασιλείαν λεγούσης.
Πρόβλημα ζ΄.

Περὶ τῆς κατὰ βασιλείαν λεγούσης, καὶ βάσκων ἐ-
χον ὀφθαλμόν, ἐμπεσόντες λόγου τῷ δὲ δειπνον, οἱ
μὲν ἄλλοι πρὸ τῆς ἀπείρας ἐξέφυλαξι δὲ παρὰ τὸν ἄρμα, καὶ
κατεγέλων· ὁ δὲ ἐστὼν ἡμᾶς μέτερος Φλώρεος ἐφητὰ μὲν
γινόμενα τῇ φήμῃ θαυμαστὸς βοηθεῖν· τὰ δὲ αἰτίας ἀπορεῖν
ἀπιστοῦσθαι τὴν ἰσορῶν οὐ δικαίως, ἕπου μυσίων ἐμφατῆ
τὴν οὐσίαν ἐχόντων, ὃ τῆς αἰτίας λόγος ἡμᾶς ἀπαπέφυκτο.
ὄλας δὲ (εἶπεν) ὁ ζήτησθαι ἐκαστὸν δὲ ἀλλοθρον, ἐκ πρῶτων
αἰαρῶν δὲ θαυμασίον. ὅπου γὰρ ὁ τῆς αἰτίας ἐπιλείπει λόγος,
ἐκθῆν ἀρχεται δὲ ἀπορεῖν, τοῦτέστι δὲ φιλοσοφῆν. ὡς ἄρ'
ἐσπον πῖνα φιλοσοφίας ἀναρῶσθαι οἱ τοῖς θαυμασίους ἀπιστω-
τες. δειγῶν, ἐφη, δὲ μὲν ἀρὰ τί γίνεται, τὰ δὲ λόγῳ μετεῖναι· δὲ
ὅτι γίνεται, τῷ δὲ τῆς ἰσορῶν ἀμειβάνη. ἰσορεῖται δὲ πολ-
λα τοιαῦτα. γινώσκοντες γὰρ αἰσθητοῖς τὰ κατὰ βλάβειν τὰ
παῖδια μάλιστα βλάβοντες, ὑπερτῆλι τῆς ἕξεως καὶ ἀδου-
νεία ἑπομῆδης ἑσπερίῳ ἀντῶν καὶ κινουμένης ἐπὶ δὲ χεῖρον. ἦτ-
τον δὲ τῷ ἑσπερίῳ καὶ πεπηγῶν ἡδὴ τῷ το παρῶντων. καὶ τοῖς
βέω δαλματ. αὐτοῖς γὰρ τῶν Πόντου οἰκιστῶν πάλαι Θηβαῖς παρὰ τὸν ἀγ-
ρον. π. 29.
ῥυθμοῖς ἰσορεῖ Φύλαργος, οὐ παιδίους μόνον ἀλλὰ καὶ τε-
λείους ὄλεθροῖς εἶναι. καὶ γὰρ δὲ βλέμμα καὶ τὴν ἀναπνοὴν
καὶ τὴν ἀναρῶσθαι αὐτῶν τῷ δὲ δεχομένης, τῆκασθαι καὶ νο-
μῆδης δαλματ. αὐτοῖς.
ῖον. ἦσαντο δὲ (ὡς εἶπε) δὲ γινόμενον οἱ μιγάδες, οἱκέτας ἐ-
κείτων ὠνοῖες ἐξάγοντες· ἀλλὰ τούτων δὲ μὲν ἴσως ἡπτόν ἐστι
θαυμαστόν. ἢ γὰρ ἐπαφῆ καὶ σωματικῶς ἔχει πῖνα φαινο-
μένην πᾶσι δ' ἐρχῶν καὶ κατὰ τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων πλε-
ρῶς τοῖς τῷ ἀετοῦ σωματικῶν δίολληται ψυχολογία καὶ ἀπα-
θεῖ τῷ πύλων μυδάντων, οὕτως ὁδοῦν ἀπέχθαι καὶ ἀνδρῶ-
που φασίν, τῷ μὲν ὠφέλιμον εἶναι. τὴν δὲ ἀπηνῆ καὶ βλαβε-
ρῶν δὲ ὅτι καὶ παροφέντων ἀδικεῖσθαι, συμβαίνει μὲν ὡς
ἄρ' εἶρηκα· τὰ δὲ τὴν αἰτίαν ἔχον διστηροῦν, ἀπιστοῦται.
Καὶ μὲν (ἐφίω ἔγω) ἐσπον πῖνα τῆς αἰτίας αὐτοῖς ἴσως πῖνα καὶ
τελευτῶν ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν ἀπορῶν τῶν ἑσπερίῳ ἀφίχθαι
μῶν. καὶ γὰρ ἢ ὅσην καὶ ἢ φωνὴ καὶ δὲ ῥέμα τῆς ἀνα-
πνοῆς, ἀποφορεῖ πῖνας εἰσι τῶν ζώων καὶ μέρη κινουμένων
καὶ ἀνοήσεις, ὅταν ἑσπερίῳ αὐτῶν παρὰ τῶν πύλων.

A Sicut ergo tali minus loci occupat si recti, quam si
proni cadant: ita vnumqueng; nostrum principio
in facie proclinari dum in mensam intuemur: de-
inde transformare accubitum in altitudinē ex la-
titudine. Pleriq; stragulo causam adscribent, id
enim dum accumbitur, dilatari & laxius fieri: quo-
modo calcei attritu paulatim diducuntur & pedi
spacium cōcedunt. Senex a. iocans, Duos, inquit,
cōuiuium habet dissimiles praeftos ac duces. in-
itio famem, quæ planè expers est artis instruendo-
rum ordinum: deinceps Liberum patrem, quem
ducē exercitus peritissimum fuisse apud omnes
in confesso est. Sicut ergo Epaminondas exercitū
in scitia ductorum in angustias coniectum & se in-
uicem conturbantem ac atterentem, ipse in ducis
partes succedēs euoluit, inq; ordinem reduxit: ita
nos ab initio à fame confusè in vnum conductos
& permistos nactus Bacchus, qui Lyxus & Cho-
reus à soluendo & choris instituendis dicitur, in
ordinem venustum atque humanum componit.

De his qui fascinare dicuntur.
Questio septima.

CVM in cena sermo incidisset de iis qui fasci-
nare dicuntur, & oculum habere fascinato-
rem: fuerunt qui totam rem nugas esse dicerent
atque deriderent. At Metrius Florus, qui nos con-
uiuio exceperat: Famam, inquit, mirabiliter ad-
ferunt ea quæ eueniūt: sed ignoratio causæ fidem
historiæ derogat: iniuria id quidem. Etenim in-
numera sunt, quorum cū substantia in aperto
sit, causæ tamen nos latent. Omnino autem qui
in singulis probabilitatem requirit, is quod mira-
bile est ex omnibus rebus tollit. atqui vbi causæ
ratio deficit, ibi dubitare & inquirere, hoc est
philosophari, incipimus. vt philosophiam quo-
dam modo perimāt, qui admirabilibus fidem de-
trahunt. Oportet verò cur vnumquodque fiat,
causam ratione inuestigare: an fiat, ex historiis est
percipiendum. Narrantur autem multa talia. No-
uimus enim homines, qui intuendo infantibus
potissimum noceant, qui ob humiditatem habitus
sui imbecillitatemque ab istis adficiuntur atq; in-
deterius mutantur: cū solidis & compactis iam
corporibus hoc minus accidat. Phylarchus sanè
refert Thibios qui olim circa Pontum habitau-
erunt, non infantibus modò sed adultis etiam exi-
tium attulisse: obtutu enim eorum, spiritu ac ser-
mone adfectos, tabuisse & ægrotasse. idq; sen-
serunt vt apparet conuenæ, seruos inde emtos edu-
cetes. Sed de his hoc quidē fortasse minus est mi-
rum. Contrectatio enim & contagiū habet quod-
dam apparens adfectionis principium. Et quem-
admodum reliquarū auium pennæ si cum aquilæ
componantur pennis, pereunt defluentibus ob
putredinem plumis: ita nihil impedit, quò minus
hominis contactus alius utilis sit, alias damnosus.
Quòd autem damno aliquis afficitur tantum in-
spiciente altero, id euenit quidem sicut dixi: non
creditur autem, quia causam habet indagatu diffi-
cilem. At verò, inquam ego, quodammodo tute
causæ vestigium quoddam callemq; venandæ at-
tigisti, ad defluxus corporum perueniendo. O-
dor enim, vox, & fluxus halitus sunt quidam de-
fluxus à corporibus animalium delati, & quasi
partes eorum: ac sensui accidentes adficiunt eos.

Ac multo magis probabile est talia à corporibus animalium deferri, ob calorem & motum spiritui quasi palpitatione quadam & conturbatione ingenerata : qua corpus adfiduè pulsatum quosdam emittit defluxus. Maximè autem id fieri ab oculis, consentaneum est. Visus enim cum multis cieatur motibus, cum spiritu quem emittit, simul mirabilem quãdam igneam vim disseminat: cuius opera multa homo cum patitur tam agit. Voluptatibus quippe moderatis, & item molestiis adficitur homo à visilibus rebus quæ offerruntur: & amores quibus nullus vehemètiior animi motus accidit, ab adspectu principium ducunt: ad id vt fluat & quasi liquefcant amans, cum intuetur in id quod amat, inq; id veluti transit. Itaque maximè puto miretur aliquis eos, qui lædi videndo hominem cum sentiant, agere & lædere itidem, id verò negant. Mutui enim formosorum obtutus, & quod per oculos excidit, siue id lumen est, siue fluxus quidam, amatores colliquat atq; perdit dolore voluptati permixto, quem ipsi Glycypicron, id est dulcamarum, nominant. Nam neque tangentes, neq; audientes, ita vulnerantur & adficiuntur, vt cum inspiciunt & inspiciuntur. ad id enim diditur incendium ab oculis, vt necesse sit planè ignaros esse amoris, qui Medicam naphtham mirantur ignem ex interuallo ad se rapere: cum formosorum corporum adfectus etiam elonginquo respicientium ignem in animis amore captorum accendant. Præterea regio qui laborant morbo, eos sæpenumerò cognouimus sanari si in auem charadrium (siue ea sit rupes) inspiciant. tali natura, vt apparet, prædito animali, vt morbum è corpore adfecti elabentem ad se trahat, atque recipiat oculis tanquam defluentem quendam humorem. itaque charadrius arquatam non intuetur, neque sustinet, sed clausis oculis se auertit: non inuidens (vt putant nonnulli) remedium quod ab ipso petitur, sed quia quasi ictu quodam sauciatur. De reliquis morbis cum maximè tum facilimè lippitudinis contagium ad vnà degentes peruenit: tam acrem habet vim visus adficiendi alterum. Admodum rectè dicis, inquit Patrocles, de corporis quidem affectibus. sed quæ in animo sunt, vt est etiam inuidia, quonam pacto vel modo per oculos damnum conspectis inferunt? Nescis verò, aiebam, adfectum animum corpus afficere? Equidem & cogitatione actus venerei pudenda eriguntur, & exandescenz canum in certaminibus aduersus feras sæpe lumina extinguunt atque excæcant. tum animi ægritudo, auaricia, rivalitas, colorem mutant, habitumque corporis adfligunt. nullo autem horum minus inuidencia vbi animum subiit, corpus quoque prauitate occupat: quam pictores probè conantur pingendo lioris vultu exprimere. Sic ergo inuidia adfecti cum intendunt oculos in aliquem, radios tanquam veneno imbuta iacula excipientibus partibus animo proximis, nihil (puto) absurdi fit si læditur in quem illi sunt intuiti. Nam & morsus canum grauiiores sunt si irati mordeant: & femina hominum efficaciora, si amantes coeant: & vniuerse animi adfectionibus facultates corporis roborantur atque intenduntur. Itaque eorum quæ aduersus fascinum amul-ta dicuntur, prodesse vsum putant contra liorem, σφοδρύτερας τας τὸ σῶμα ὡς δυνάμεις. διὸ καὶ τῶν λεγόμενων πρεσβασκόνων γένος οἰοῦνται πρὸς τὸ φθῶν ὠφέλιμα.

A πολὺ δὲ μᾶλλον εἰκός ἐστι τῶν ζῶων ἀποφύεσθαι τὰ τοιαῦτα ἔχει τὴν θερμότητα, καὶ τὴν κίνησιν, οἷον εἶναι σφυγμὸν καὶ κλύον ἔχοντος τὸ πνεύμαλος, ὅφ' οὗ τὸ σῶμα κρούμενον εἰδέλεχώς ἐκπέμπει τινὰς ἀπορροίας. μάλιστα ὅτε τοιοῦτον γίνεσθαι ἔχει τὸ ὄφθαλμῶν εἰκός ἐστι. πολυκίνητος γὰρ ἡ ὄψις οὖσα, μὲν πνεύμαλος αὐτῶν ἀφίεντος πυρῶδη θαυμαστὴν τινὰ ἀεσπεῖρει δυνάμιν, ὥστε πολλὰ καὶ πάσῃ καὶ ποιῶν δι' αὐτῆς τὸν αἰθέρα. ἡδοναῖς τε γὰρ συμμεθεῖς καὶ ἀηδίας, ἔπειτα ὅτε τῶν βεπόμῶν συνίχεται καὶ τῶν ἐρωτικῶν, ἀδὴ μέγιστα καὶ σφοδρότατα παθήματα τῆς ψυχῆς ἐστίν, ἀρχὴν ἡ ὄψις ἐκδίδωσιν ὥστε εἶναι καὶ λείβεσθαι τὸν ἐρωτικόν, ὅταν ἐμβλέπῃ τοῖς χαλοῖς, ὅτι ἐρῶν ἄνθρωπος εἰς αὐτοῖς. διὸ καὶ θαυμάσκειν αἰ τις (οἶμαι) μάλιστα τὴν πάσῃ καὶ κενόδοται τὴν αἰθερῶν ἔχει τὴν ἴσως οἰομένων, ὅσπερ δὲ δρᾶν καὶ βλάσσειν. αἱ γὰρ αἰπιβλέψας τὸν ἄρα, καὶ τὸ ἔχει τὸ ὀμμάτων ἐκπίπτει, εἴτε ἀεσφῶς, εἴτε ῥέυμα, τοῖς ἐρωτικῶν ἐτήκει καὶ ἀπόλλοι μὲν ἡδονῆς ἀληθῶς μωιγμένης, καὶ αὐτοῖς γλυκύπικρον οἰομάζοισιν. οὔτε γὰρ ἀπτομῶν, οὔτε ἀκρούοισιν οὔτε ἰδῶσκασθαι συμβαίνει καὶ πάσῃ, ὡς πρὸς βεπόμῶν καὶ πρὸς βελέποισι. τοιαῦτη γὰρ γίνεται ἀεδοσις καὶ ἀνάφλεξις ἀπὸ τῆς ἴσως, ὥστε πρῶτον ἀπέφρατος ἐρωτικῶν ἡ γὰρ τοῖς τὸ Μηδικὸν νάφθα, θαυμάζοντες ἐκ δασήματος ἔπειτα τὸ πρὸς ἀνάφλεξῶν. αἱ γὰρ τῶν χαλῶν ὄψις, καὶ πρῶτον πρὸς αὐτὴν ἀπέφρατος, πῦρ ἐστὶ τὸ ἐρωτικῶν ψυχῆς ἀνάπλοισι. καὶ μὲν τὸ γὰρ τὴν ἰκτερικῶν βοήθημα πολλάκις ἰσορροπῶν. ἐμβλέποντες γὰρ τὰ χραδρία τεραπείονται. τοιαῦτ' ὅμοια ὁ ζῶον φύσιν καὶ κρασίν ἔχει, ὥστε ἔλκεν καὶ δέχεται τὸ πάθος ἐκπίπτει, ὡς πρὸς ῥέυμα, ἔχει τὸ ἴσως. ὅταν οὖν πρὸς βελέπουσιν οἱ χαράδριοι τὴν ἰκτερικῶν ἔχοντες, ὅσπερ καρτεροῖσιν, ἀλλ' ἀποσφύονται, καὶ τὰ ἴσως σπικλείσαστες ἔχουσιν ἔσφουνοῦτες (ὡς ἐνίοι νομίζουσι) τὴν ἀπὸ αὐτῶν ἰάσεως, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ πλῆγῆς ἰδῶσκασθαι. τῶν ἄλλων νοσημάτων μάλιστα καὶ τὰς τὰς ὄφθαλμίας ἀναλαμβάνουσιν οἱ στυόντες οὔτω δυνάμιν ἔχει ὅσπερ ἡ ὄψις ἐνδοῦσα καὶ πρὸς βαλεῖν ἐτέρω πάθος ἀρχὴν. Καὶ μάλ' (ἐφη) λέγῃς ὀρθῶς, ὁ Γαβηκίας ἐπέειπε τῶν σωματικῶν τὰδε τὴν ψυχῆς, ὡς ἐστὶ καὶ τὸ βασκαίνῃ τινὰ ἔσπον, καὶ πως ἔχει τὸ ἴσως τὴν βλάσσειν εἰς τοῖς ὀρωμῶν ἀεδίδωσιν. Οὐκ οἶδα (ὅφω) ὅτι πάσῃ ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα ἀεδήσιν; ὅτινοια γὰρ ἀφροδιῶν ἐγείρουσιν αἰδέια, καὶ θυμοὶ κινῶν ἐν ταῖς πρὸς τὰ θηρία γινόμενῶν ἀμίλλας, ἀποσβεννοῦσι τὰς ὀρεσίσεις πολλάκις καὶ τυφλοῖσι. λύπαι καὶ φιλαργυρία καὶ ζηλοτυπία τὰ χρώματα βεποῖσι, καὶ κατὰ ξάνοισι τὰς ἔξεις. ὡν ὁσθενὸς ὁ φθῶν ἡπὶον ἐκδύεσθαι, τὴν ψυχὴν πεφυκῶς, ἀναπίμπλησιν καὶ τὸ σῶμα πονηρίας, καὶ οἱ ζωγραφοὶ χαλῶν ὅτι χρεῶσιν ἀπομιμείσθαι, τοῦ φθῶν πρὸς τὸν ἄπογραφοῖσιν, ὅταν οὖν οὕτως ἔσπον τὸ φθῶν ἀεδήσιν ἀεδίδωσιν τὰς ὄψις, αἱ δὲ ἔγῃσα τὴν ἀμύλλαι τῆς ψυχῆς ἀνάσωσι τὴν κακίαν, ὡς πρὸς φαρμακμένα βέλη πρὸς πίπτωσιν, οὐδὲν (οἶμαι) συμβαίνει τὸν ἀλόγον, ὅσπερ ἀπίστον ἐκείνοισι.

F ὅτις πρὸς πρῶτον καὶ γὰρ τὰ δῆγματα τῶν κινῶν χαλεπώτερον γίνεται μετ' ὀργῆς δακνόντων, καὶ τὰ σπέρματα τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἀπείσθαι φασιν ὅταν ἐρωτικῶν πλῆσιάζωσι, καὶ ὅλως τὰ πάθη τὰ τῆς ψυχῆς ὅτι ἐρωτικῶν, καὶ ποιῶν

ἰσχυρῶς ἔχει τὸ φθῶν ὠφέλιμα.

ἐλκεθῆναι Δία τὴν ἀποπία τῆς ὄψιος, ὥστε ἠπὼν ἐσφεί-
 δην τοῖς πάροισιν· Αὐταῖ σοι (εἶπον) ὦ Φλάρε συμβολαὶ τῆς
 διαχίας ἀπθελθμείωσαν. καὶ ὁ Σάκλαρος, Ἄνγε (εἶφη)
 πορτέρον ἡμεῖς αὐτὰ δοκιμάσωμεν. ἐστὶ γὰρ ὁ, πτὶς λόγρον
 κατὰ φάμεται κίβδηλον. εἰ γὰρ ἀλέηροι πολλοὶ παρὶ τῆς βα-
 σκαμονίδων, ὡς ἀληθῆ τίτημον, οὐκ ἀγνοεῖς δὴ ποῦθεν ὅτι καὶ
 φίλοις καὶ οἰκείοις, ἐνοιὶ ἢ καὶ πατέρας ἔχον ὀφθαλμὸν βά-
 σκαλον ὑπολαμβάνοισιν, ὥστε μὴ δεικνύειν τὰς γυναικας
 αὐτοῖς τὰ παρὰ, μηδὲ πολὺν ἔαν χρόνον ὑπὸ τῆς τοιού-
 των κατὰ βλέπειν. πῶς οὖν ἐπὶ δόξει φθόνου ὁ πάρος ἐστὶ; B
 τί δὲ ὦ παρὸς τῆς Διὸς ἐρεῖς παρὶ τῆς ἑαυτοῖς κατὰ βασκαί-
 νειν λέγειν; καὶ γὰρ τὸ ἀκὴχας. εἰ δὲ μὴ, πούτως τῶν-
 τα ἀνέγνωκας, Καλαὶ μὲν ποτ' ἔσαν καὶ φόβω Εὐτελίδας.
 Ἀλλ' αὐτὸν βασκαίνειν ἰδὼν ὀλοφώϊος ἀνὴρ Διὶνέντι πο-
 τῆσ' αὖ τὸν δὲ αὐτῆκα νοῦσος ἀεικῆς. ὁ γὰρ Εὐτελίδας λέ-
 γεται, καλὸς ἑαυτῷ φανείς, καὶ παθῶν πτωρὸς τῶν ὄψιν,
 οὐκ πούτου νοσῆσαι, καὶ τὴν Διέξια μὲν τῆς ὄψος ἀποβα-
 λείν. ἀλλ' ὅρα πῶς ἔχῃς διρεσιλογίας πορὸς τὰς τοιαύτας
 ἀποπίας. Ἄλλως μὲν (εἶφη) καὶ μάλα ἰχθύνως πίνων δὲ (ὡς
 ὄρεξ) οὐκ τῆς τηλικαύτης κίλικος οὐκ ἀπόλμπος λέγω. C
 διότι τὰ μὲν πάη παρὰ τῆς ψυχῆς ἐμμεῖναισα πολὺ
 χρόνον, ἔξεις ἐνεργάζεται πονηρίας, αὐταὶ δὲ ὅταν ἰχθύν φύ-
 σεως λάβωσιν, ὑπὸ τῆς τυχεύσης κινουμένη κατὰ φάσεως,
 πολλάκις καὶ ἀκόντας ἐπὶ τὰ οἰκεία καὶ σιωπῆ κατὰ φέρου-
 σι πάη. οὐκ εἶ δὲ τοῖς δέλοισ, ὅτι καὶ τὰ σώζοντα φοβουῦ-
 νται· καὶ τοῖς ὀργίλοις, ὅτι καὶ τοῖς φιλιτάτοις διεκλαύνοισι
 καὶ τοῖς ἐρωτικαῖς, καὶ ἀκράτοις, ὅτι τελευτῶντες οὐδὲ τῆς
 ἀνωτάτων ἀπέχεσθαι διώανται σωμάτων. ἢ γὰρ σιωπῆκα
 δὴν πορὸς ὁ οἰκείον ἔξάγην τὴν Διέξισιν· καὶ τὸν ἀκρο-
 σφαλῶς ἐχόντα, πᾶσι πορὸς πλάειν ἀνάγκη τοῖς ὑποπί-
 πλοισιν. ὥστε οὐκ ἄξιον θαυμάζειν τοῖς τῶν φθονητικῶν καὶ
 βασκαητικῶν ἀπφρασμαμένοις ἐν ἐαυτοῖς ἔξιν, εἰ καὶ πορὸς τὰ
 οἰκεία καὶ τὴν τῶν πάροισ ἰδιότητα κινουῦνται. κινουμένοι ἢ οὐ-
 πως, ὁ πεφύκασιν, οὐχ ὁ βούλονται, ποιούσιν. ὡς γὰρ ὁ σφᾶρα
 κινεῖσθαι σφαιρικῶς, καὶ κυλινδρικῶς ἢ κύλινδρος ἀναγ-
 κάζεται κατὰ τὴν τῆς γήματος Διέξισιν· οὕτως τὸν οὕτω
 φθονερόν ἢ Διέξισιν φθονητικῶς πορὸς ἀπθελθμείωσιν. ἐμὴν
 ἀλλὰ καὶ κατὰ βλέπειν εἰκὸς ἐστὶν αὐτοῖς τὰ οἰκεία καὶ πο-
 θούμενα μᾶλλον. ὁ δὲ βέλπτος Εὐτελίδας, ὁ καὶ ὅσοι λέγον-
 ται κατὰ βασκαίνειν ἑαυτοῖς οὐκ ἀλόγως μοι δοκῶσι πούτο E
 πάρον. σφαλῶν γὰρ ἢ ἐπὶ ἀκρον Διέξια, κατὰ τὸν Ἰπ-
 ποκράτην, καὶ τὰ σώματα πορὸς ἐλθόντα μέχρι τῆς ἀκρας
 ἀκμῆς, οὐχ ἔστηκεν, ἀλλὰ πίπτει καὶ ταλαττόεται πορὸς
 τοῦ ἀπθόν. ὅταν οὖν ἐπὶ δόξωσιν ἀφῶσαν λάβωσιν, βέλπον ἢ
 πορὸς δόκων ἔχοντα ἑαυτοῖς ἐπιβλέπωσιν, ὥστε θαυμάζειν
 καὶ κατασχεπεῖν ὁ σῶμα τῆς μετὰβολῆς ἐξῆς ἐστὶ, καὶ φε-
 ρόμενοι τᾶς ἔξεσι πορὸς ὁ χεῖρον, ἑαυτοῖς κατὰ βασκαίνειν.
 πούτο δὲ γίνεται μᾶλλον ἀπὸ τῆς πορὸς ὕδασιν ἢ πῶσιν ἄλλοις
 ἐσώποροις ὑφισταμένων ῥομάτων. ἀναπνεῖν γὰρ ἐπὶ αὐ-
 τοῖς τοῖς ὀράντας, ὥστε οἷς ἐτέροις ἔλαττον, αὐτοῖς κα-
 χεῖσθαι. πούτο δὲ ἴσως καὶ παρὶ τὰ παρὰ γὰρ κινουμένων κατὰ
 φάσεται πολλάκις τὴν ἀπθάν τῆς ὀφθόντων. ἐμοδὶ ἢ παυ-
 ραμῆρου, Γάϊος ὁ Φλώρου γαμβρὸς, τῶν δὲ Δημοκρετιῶν
 (εἶφη) εἰδῶλων, ὡς πορὸς Αἰγίω ἢ Μεγαρέων, ἀειθμὸς οὐδὲ
 οὐδὲ λόγος· ἀφῶσιν οὐκ εἰνος ἔξιναι τοῖς φθονουῦσας,

auertentia visum ut minus penetrat in eos qui in-
 spiciuntur. Hoc ego, inquam, tibi conuiuii causa
 symbolum persoluero. Tum Soclarus: siquidem,
 inquit, non prius id probemus. est enim aliquid in
 tua oratione, quod adulterinum videtur. Nam si
 pro veris habemus ea, quæ vulgò de fascinantibus
 dicuntur: non ignoras scilicet, quòd amicos &
 domesticos, quidam verò etiam patres oculum
 habere fascinantem putant, ideoque uxores ipsis
 prolem non ostendunt, neque ab hisce diu con-
 spici sinunt. Quomodo ergo inuidiæ fascino im-
 putabitur? Quid obsecro dices de his qui fascino-
 re semetipfos feruntur? Vtique enim auditum ti-
 bi hoc est: aut saltem istud legisti.

*Quondam pulcer erat crinibus Eutelidas.
 Sed sese ipse videns placidis in fluminis undis,
 Liure infamis perdidit inuidie.*

Fascinus attraxit morbum, formamq; peremit.
 Ferunt enim hunc Eutelidam sibi ipsi visum for-
 ma insigni, eoque adspectu adfectum, hinc in
 morbum incidisse, valetudinemque cum forma
 amississe. Sed vide quid comminisci possis, quo
 isthæc absurda amoliare. Aliàs, inquam, admo-
 dum hoc fecero commodè. Nunc autem, qui è
 tanto, vt vides, calice bibam, intrepidè causam
 esse hanc pronuncio, Quòd omnes animi adfe-
 ctiones si diu inhæreant, prauos ingenerant habi-
 tus: qui vbi vim naturæ adepti sunt, quauis occa-
 sione concitati sæpenumerò etiam inuitos ad fa-
 miliares impellunt adfectiones. id adeo animad-
 uertere possis in timidis, qui salutaria etiam me-
 tuunt: in iracundis, qui carissimis etiam sunt dif-
 ficiles. in amatoribus & libidinosis, qui ad extre-
 mum ne sanctissimis quidem abstinent corpori-
 bus. Magna enim vis est consuetudinis habitum
 ad familiarem adfectionem deducendi: & qui ad
 lapsum sunt procliuës, eos necesse est ad obuia
 quæque offendere. Quare admiratione nõ est di-
 gnum, eos qui inuidendi & fascinoandi habitum si-
 bi parauerunt, ea adfectione etiam aduersus suos
 commoueri: quod vbi fit, non quod volunt, sed
 quod naturæ ipsorum congruit faciunt. Sicut e-
 nim globus globi in morè, cylindrus cylindri mo-
 do voluitur, ob diuersitatem figuræ: ita inuidum
 inuidiosè aduersum omnia ciet inuidia. Et verò
 consentaneum est à talibus maximè sua & quæ
 cara habent lædi. Præclarus autem ille Eutelidas,
 & qui alii sese dicuntur fascinoasse, non absque
 causa id videntur passî. Lubrica enim res est, vt
 ait Hippocrates, admodum valida corporis con-
 stitutio: & corpora vbi ad summum prouecta sunt
 vigorem non consistunt, sed momento in contra-
 rium impelluntur. Cùm ergo confertim auctis
 corporibus, se ipsos meliùs quàm expectauissent
 adfectos vident, ita vt sese contemplantur atque
 admirentur: tum corpora mutationi propinqua
 sunt, & in deterius porrò habitu vergente, se ipsos
 fascinoare putantur. * Idque magis fit
 ab aqua, quàm ab aliis speculis, quando vndæ
 subsistunt. respirare enim in ipsos intuentes: vt
 quibus aliis nocuerunt, ipsi se lædant. Atque hoc
 fortassis etiam puerulis accidens, sæpe facit vt fal-
 sò causa in intuentes conferatur. Vt finem di-
 cendi feci, Caius Flori gener: Democritea verò,
 inquit, visa nobis in nullo sunt numero, nul-
 la eorum (veluti de Aeginetis prouerbio dicitur)
 ratio habetur? quæ is ab inuidis emitti ait,

περὶ τῆς ἀελ. κη. ε. ε.

neque sensus planè expertia, neq; impetus, plena malicia & liuoris emittentium, quibus stipata & inhærescentia iis qui fascinantur, hos turbèt, corpusq; & animum eorum lædant. Sic enim puto sentire hominem, hancq; sententiam diuinis & magnificis extulisse verbis. Omnino verò, inquã. Sed miror qui non obseruaueritis, me de fluxibus istis nihil aliud quàm animam & propositum uoluntatis ademisse: ne puteris me adulta iã nocte uisita uobis & animata ac intelligentia spectra offerentem, laruis vos terrere ac perturbare uoluisse. Manè ergo, si videbitur, de his dispiciemus.

Cur malum Homerus aglaocarpum, id est insignem fructu: Empedocles, mala hyperphleæ, dixerit.

Questio octaua.

CHæronæ quodam in conuiuio, cum omnis generis apposita essent poma, cuidam vnâ ac cum bentium subiit uersum Homeri pronuncia-re:

Egregio mali fructu, ficusq; suavis.

Hæc quæsitum fuit, cur malum poeta peculiariter dignatus esset hoc nomine, ut præstantè fructu diceret. Id Trypho medicus aiebat factum comparatione fructus cum arbore, quem parua admodum, & uilis ad spectu fert pulcrum atque magnum. Alius quidam dicebat in solo hoc arboreo fructu pulcritudinem ex omnibus compositam formis conspici, nam & contactu est instar uiolæ, ut non inquinat, sed fragrantia opleat tangentem: & saporem habet suauem, estq; olfactu & visu iucundissimum malū: ut meritò laudetur, quòd omnes vnâ sensus alliciat. Hæc nos mediocriter nobis probari diximus. Sed cum Empedocles scripserit, aiebam

Οὐδέκεν ὀψιζῶνοι τε σίδαί, καὶ ὑπερφλοῖα μῆλα.

Punicorum pomorum appellationem intelligo, quia scilicet sub autumnii exitū & calore eneruato ista arbor fructum suum excoquit. imbecillum enim eorum & tenuem humorem sol nō finit coire, nisi aer incipiat frigidior fieri. itaque Theophrastus hanc solam arborem ait in uimbra rectius & celerius fructum suum maturare. Quo autem sensu sapiens mala dixerit hyperphleæ, dubito. maximè cum nō elegantia carmini parandæ gratia nitidissimis adiectiuis tanquam floridis coloribus exornare suas res Empedocles soleat: sed singulis naturam aliquam aut vim exprimat. ut cum corpus animæ circumdatum uocat tellurem amphibrotē, quasi vndiquaq; mortalem: & aerem nepheligeretam, tanquam nubes colligentem: & polyæmaton iecur, id est multo præditum sanguine. Hæc ego cum dixissem, grammatici quidam dixerant, mala dici hyperphleæ ob vigorem. Nam à poetis plæen sumi pro eo quod est maiorem in modum vigere & germinare. & Antimachum hoc sensu dixisse, Cadmeorum urbem frugibus vegetam. itemq; Aratum de Sestio:

Καὶ τὸ μὲν ἔρρωσεν, τὸν δ' ὀφλόον ὤλεσε παύσας,
viriditatem & florem fructuum phloi uoce adfectisse. esse etiam quosdam de Græcis, qui Phlo Baccho sacrificent. quoniam itaq; de omnib. fructibus in malo maximè vigor & uiror permanent, hyperphleæum fuisse à philosopho nominatum.

A οὐτε ἀδησέως ἀμοίρα παρτά πασιν, οὔτε ὀρρῆς, αἰαπλεῖα τε δ' ἀπὸ τῆς παρσιέμων μορθησίας καὶ βασικαίας· μὴ δὲ ἐμπλαστόμυθα, καὶ παρσιέμων, καὶ σιωοικραῖα τοῖς βασικαίονοις, ἐπιπαρσίτην, καὶ κακῶν αὐτῶν τό, τε σῶμα καὶ τῆς ἀφίνοιαν. οὕτως γὰρ (οἶμαι) πως τὸν ἀνδρα τῆ δόξῃ τῆ δὲ λέξῃ δαμονίως λέγειν καὶ μεγαλοσπεπῶς. Γάμυ μὲν οὖν (ἔφη) ἀλλὰ θαυμάζω πῶς ἔλαθεν ἡμᾶς εὐδὲν ἄλλο τ' ῥέματα τῶν τούτων ἢ δ' ἐμφύχον ἀφελῶν καὶ παρσιεῖχον· ἵνα μὴ με δόξῃτε πῶρρω νυκτῆς οὐσῶν ὑμῖν ἐπάγοντα φάσματ' αὐτῶν εἰδῶλα πεπνυμῆα καὶ φρονόδια μορμούθησθαι καὶ ἀφίπαρσίτην. ἔωθε οὖν εἰ δόκησῃ τούτων σκεψώμεθα.

Διὰ τί τὸ μῆλεον ἀγλαόκαρπον ὁ ποιητὴς εἶπεν, Ἐμπεδοκλῆς δ' ὑπερφλοῖα τὰ μῆλα.

Πρόβλημα η'.

EΣιωμῶν ἡμῶν ποτε ἐν Χαίρωνεία, καὶ παρσιεῖσθαι ἐπιπαρσίτην ὁπώρας, ἐπήλθε πιν τῆς κακῶν ἀφίνοια ἀιαφρέξασθαι τὸν σίχρον ἐκείνον, Σίχρα τε γλυκεράμ καὶ μηλέα ἀγλαόκαρποι, καὶ ἐλαῖα τηλεθώσασθαι. ζήτησις οὖν τῶν ἀφίνοια καὶ μῆλεος ὁ ποιητὴς ἀγλαόκαρποις δ' αἰρετῶς παρσιεῖπεν. καὶ Τρύφων μὲν οἰαέως ἔλεγε καὶ τὴν παρσίτην δένδρον εἰρησθαι σύκκεσιν, ὅτι μικρὸν ὄν κρημιδῆ καὶ τὴν οὐκ ἐπιτελές, καὶ λὸν καὶ μέγαν ἐκφέρει τὸν καρπὸν. ἄλλος δὲ τις ἔφη, ὅτι καὶ λὸν ἐκ παρσίτων σιωπῆντα, μόνον τούτῳ τῆς ἀκροδρύων ὄραν παρσίτην. καὶ γὰρ τὴν φασιν εἶναι κατὰ τὸν ἴον, ὥστε μὴ μολυῖναι, ἀλλ' ὁδίας ἀιαπιμπλαῖα τὸν ἀφίνοια καὶ τὴν γῆσιν ἡδεῖαν, ὅσφρανεσθαι τε καὶ ἰδεῖν ἐπιτερπέεσθαι τὸν ὄντι· διὸ καὶ πάσας ὁμοῦ τῆς ἀδησέως παρσιεῖσθαι μῆλον, εἰκότως ἐπαρσίεσθαι. ταῦτα μὲν οὖν ἔφαρμυ ἡμεῖς με-

D τείως λέγεσθαι τῆς Ἐμπεδοκλέους εἰρηκῶτος, Οὐδέκεν ὀψιζῶνοι τε σίδαί καὶ ὑπερφλοῖα μῆλα, ὅ μὲν τῆς σιδῶν ἐπιζῆτον νοεῖν, ὅτι τῆς φθινοπώρου λήρησθαι ἡδὴ, καὶ τῆς καυμάτων μῆραμορμῶν ἐκπέπλοισι τὸν καρπὸν (ἀσθενῆ γὰρ αὐτῆς τὴν ὑγρότητα καὶ γλίχραν οὐσαν ὅσα εἰ λαβεῖν οὐκ ἀσθενῆ ἡλιος, ἀλλ' ἀμὲν μετὰ βάλαν ὁ ἀπὸ τῆς ψυχρότερον ἀρχήται) διὸ καὶ μόνον τῆς φησι Θεόφραστος τὸ δένδρον ἐν τῇ σικῆ βελπτον ἐκπέπλει τὸν καρπὸν καὶ τῶν. τὰ δὲ μῆλα καθ' ἑαυτὰ ἵνα ἀφίνοια ὁ σφῶς ὑπερφλοῖα παρσιεῖρήκει, ἀφίνοια καὶ μάλιστα τῶ ἀνδρὸς οὐ καλλιγραφίας ἐνεκα τοῖς ἀφίνοια

E σωποτά τοῖς τ' ἐπιθέτων, ὡς παρσιν ἡμεῖς ἡμεῖς τὰ παρσιν γμαῖα γανούω εἰωθῶτος, ἀλλ' ἔκαστον οὐσίας πῆρος ἢ δυνάμεως δὴλωμα ποιουῶτος· οἷ, ἀμφιβρότιον ἡδὴ, ὅτι τῆς ψυχρῶν παρσιεῖσθαι σῶμα· καὶ νεφεληγερέτιον τὸν αἴρα, καὶ πολυαίμαλον ὅτι παρ. εἰπόντος οὖν ἐμοῦ ταῦτα, γραμματικῶν πινες ἔφασαν ὑπερφλοῖα λελέσθαι τὰ μῆλα ἀφίνοια ἀκμῆν. ὅ γὰρ ἀγλαὸν ἀκμάζειν καὶ τελεθῆναι, φλοεῖν ὑπερφλοῖα ποιητῶν λέγεσθαι· καὶ τὸν Ἀντίμαχον οὕτω πως φλοεῖσθαι ὅπως εἰρηκῆναι τὴν τῆς Καδμείων πόλιν. ὁμοίως τὸν Ἀφίνοια ὅτι τῆς σικῆ λέρησθαι, Καὶ τὸ μὲν ἔρ-

F ρῶσεν, τὸν δὲ φλόον ὤλεσε πάντα· τὴν χλωρότητα καὶ τὸν ἀφίνοια τῆς καρπῶν, φλόον παρσιεῖσθαι. εἰ δὲ καὶ τῆς Ἑλλῶν ἵνας οἱ φλοῖα Διονύσῳ θύουσιν. ἐπεὶ τῶν μάλιστα τῆς καρπῶν ἢ χλωρότης, καὶ ὅτι τῆς τὰ μῆλα παρσιεῖσθαι, ὑπερφλοῖον αὐτὸ τὸν φιλόσοφον παρσιεῖσθαι.

Λαμπριάς ὃ ὁ πάππος ἠμῶν ἐφῆτι τὴν ὑπερφωνίαν, ἢ μί-
 τον ὃ ἀγῶν καὶ ὃ σφοδρὸν δηλοῦν, ἀλλὰ καὶ ὃ ἐξωθεν, καὶ
 ὃ ἀνωθεν. οὕτω γὰρ ὑπερθυρον καὶ ὑπεράδον καλεῖν ἡμᾶς. τὸν
 ὃ ποιητὴν καὶ κρέα ὑπερτέρα τὰ ἐξω τῆς ἱερείου, ὡς ὑπερ-
 κέα, τὰ ἐντός. ὁρῶντιν (ἐφῆ) μὴ παρὸς τὸ μαλλον ὃ
 Ἐμπεδοκλῆς πεποίηκε ὃ ἐπίθετον, ὃ πῦρ ἄλλων καρπῶν ὃ
 ἐξωθεν ὑπερ τοῦ φλοιοῦ ὑπερχειρῶν, καὶ τὰ καλούμενα
 λεπύχμα καὶ κελύφη, καὶ ὑμῖνας, καὶ λοβοὺς ἐπι πολῆς ἐ-
 χόντων, ὃ τῆς μήλου φλοιὸς ἐντός ἐστὶ κελώδης χιτῶν καὶ λι-
 παρὸς, ὃ παρὸς αἰχματὶ ὃ σπέρμα. ὃ ἰδὲ δάδιμον ἐξωθεν αὐτῶν
 ὑπερχειρῶν, εἰς τὴν ὑπερ φλοιὸν ὠνομάσθη.

Τίς ἡ αἰτία δι' ἣν ἡ συκὴ δριμύτατον οὔσα δένδρον,
 γλυκύτατον παρέχῃ τὸν καρπὸν.
 Περὶ βλήμα θ'.

Μετὰ τὴν αὐτὰ πρὸς τῶν συκῶν διηπορήθη, τί δὴ ποτε
 πικροτάτου. τῆς γὰρ συκῆς καὶ ὃ φύλλον ἀγῶν τε αχύ-
 τῆς δριμόν ὠνομάσθη, καὶ ὃ ξύλον ὀπωδὲς ἐστίν. ὡς τε καὶ ὀ-
 μῆρον μῆρ, ὃ κιδιδόνα δριμύτατον καπνόν, καὶ καυτεῖσαν
 δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας χυμῶν ῥυπικωτάτῳ παρέχῃ ὑπερ
 δριμύτης. ὃ δὲ ἐστὶ θαυμασιώτατον, ἀποκρίνεται ἀποκρίτων ὀ-
 σα βεβλάσθη καὶ κερποφορῆ, μόνον ἀνάντην ἐστὶ τῆς συκῆς
 φυτόν. εἰ δὲ (ὡς φασι) οὐ κερπωλοῦται, καὶ τὴν αὐτὴν ἀνα-
 γνή τῆ πικρότητι καὶ καχεξία τῆς τελέως. τῶν γὰρ τοιούτων
 οὐ δοκῶσιν ἐπιτηγῆσθαι οἱ κερπωλοὶ, καὶ τὰ ὑπερ ὃ τῶν
 κῆς τοῦ δέρματος, ὡς τῆς ὑαίτης. ὑπολαβὼν οὖν ὃ παρ-
 σβίτης, ἐφῆ, τὰ κερπῶ γλυκύτης ἀπὸ τῶ σιωθλιβό-
 μῆρον, εἰς τὴν δριμύτην καὶ ἀκράτον ὃ ἀπόμῆρον, ὡς ὑπερ
 γὰρ ὃ ἡπαρ, εἰς ἓνα τόπον τῆς χολώδους ἀποκρίτης, αὐτὸ γί-
 νεται γλυκύτατον, οὕτω τὴν συκὴν εἰς ὃ συκὴν ἀπὸ τῶ λι-
 παρὸν καὶ νόστιμον ἀφίεισαν, αὐτὴν ἀμοιρῶν (ἐφῆ) γλυκύτης.
 ἐπεὶ ὅτι γε μετέχῃ πῶς ὀχυμίας ὃ ξύλον ἐκείνο, (ἐφῆ) ὃ
 ποιούμεν ὑμῖον, ὃ λέγεται, τῆς πηγῆς ὃ φυομένου ὑπερ
 αὐτῆ, καὶ ὃ τῶ φυομένου ἡδὲν (ἐφῆ), καὶ τὰ χυμῶ μαλακώ-
 τερον, ὡς ἐναπολαδὸν ἰνὸς γλυκύτης, ἢ καὶ ὡς ἐννοεῖται ὃ
 ἀγῶν βαρὺ καὶ κατὰ κερπον. εἰ μὴ τὴν Δία τοῦ αὐτῆ ἢ συκὴ
 ὑπερ αὐτῶσα τὴν ὑπερ ὃ τῆ δριμύτης.

Τίνες οἱ αἰτίαι ἀλα καὶ κύμινον. ὃ ὡ καὶ ἀγῶν
 τὸν ἀλα θεῖον ὃ ποιητῆς εἶπεν.
 Περὶ βλήμα ι'.

ΕΖήτει Φλάργος ἐστὼ μῆρον ἠμῶν παρ' αὐτῶν, ἦνες αἰ εἶεν
 οἱ αἰτίαι ἀλα καὶ κύμινον ἐπὶ τῆ παρσιμίας λεγόμενοι. καὶ
 τῶ μῆρ ἐκ παρσιμίας διέλυσε Ἀπολλοφάνης ὃ γραμμα-
 τικός. οἱ γὰρ ὅτω σιωθῆς (ἐφῆ) τῶ φίλων, ὡς τε καὶ παρὸς ἀλα
 δριμύτην καὶ κύμινον, ὑπερ τῆ παρσιμίας παρβαλλόνται. τὴν δὲ
 τῶ ἀλῶν πῶς ἀφ' ὅπου γῆροῦ διηπορῶμεν. Ὁμήρου μῆρ
 ἀντικρὺς λέγοντος, Γάλαξ δὲ ἀλὸς θεῖοιο. Γλάτωνος ὃ τῶ ἀ-
 λῶν σῶμα καὶ νόμον ἀδριμύτων θεοφιλέστων (ἐφῆ) φάσκον-
 τος. ἐπέτρεψε δὲ τὴν ἀπορία ὃ τοῖς Αἰγυπίοις ἱερέας ἀγῶν
 ὄντας ἀπέχεσθαι ὃ πᾶν μῆρ ἀλῶν, ὡς τε καὶ τὸν ἄρτον ἀ-
 ναλὸν παρσιμίας φέρεσθαι. πῶς γὰρ εἰ θεοφιλέσ καὶ θεῖον, ἀφω-
 σίωσαι; Φλάργος μῆρ οὖν εἶεν ἐκέλευε τοῖς Αἰγυπίοις,

A Lamprias autem auus noster aiebat vocem hyper, non modò nimii & vehementis habere notationem, sed etiam eius quod extra est aut supra. Sic enim à nobis hyperthyron dici superiorem ianuae postem, & hyperoum sublimius caenaculum. & Homerum carnes victimae exteriores vocasse hypertera, ut interiores enkata. Videamus an nò huic praecipue Empedocles respexerit, quod cum alii fructus foris cortice (is enim phloeos est) ambiantur, iiq; putamina quae vocant, inuolucra, membranas, tegmina, in superficie habeant: solus mali cortex intus est glutinosa & pinguis tunica, qua semen continetur. Id verò quod esui est foris circa eam circumpositum, hyperphloeon (quasi situm extra corticem) rectè appelletur.

Quid sit cause, quod ficus amarissimi saporis arbor, dulcissimum producit fructum.
Quaestio nona.

Questum posthac est de ficu, quanam de causa ita pinguis & dulcis fructus ex amarissima nasceretur arbore. Nam & ficus folium ob asperitatem thrion nominatur: & lignum succi plenum, edit crematum fumum acerrimum, & cinis ob acrimoniam summa est ad tergendum vi praeditus. & quod maximè mirum est, cum floreat omnia quae germinant fructumq; edunt, sola ficus flore caret. ac si verum sit quod fertur ficum fulmine nunquam tangi, id ipsum quoque adscribendum videri potest amatori & pravae qualitati stipitis. talia enim de caelo non tangi videntur: sicut etiam phocae pellis, & hyazae. Excipiens haec sermonem senex dicebat, dulcedine stirpis istius compressa elisq; in vnum fructum, nò iniuria reliquum succum acrem & incommodum relinquere. Sicut enim iecur bile in vnum locum secreta fit dulcissimum: ita ficum, dum in fructum suum dulcedinè & pinguedinem omnem dimittit, ipsa expers fit dulcedinis. Nam quodam bono succo arborem istam esse praedita, ex hoc signo colligerem, quòd rutam aiunt sub ficu aut propè nascentem, suaviori fieri, & sapore mitiore: quòd quasi participet quandam eius dulcedinem, qua restinguatur nimis virosa qualitas. nisi mehercle contra ficus alimentum ad se rapiens acrimoniam rure subtrahit.

Quinam sint, qui circa salem & cuminum dicuntur. ibidemq; cur salem Homerus diuinum dixerit. Quaestio decima.

Florus cum nos excepisset conuiuio, quarebat quinam essent qui in prouerbio dicuntur ad salem & cuminum esse amici. Atque hoc quidem promptè soluit Apollonphanes grammaticus, dicens eo adagio notari qui ita sunt inter se familiares, ut etiam sale & cumino solis propositis vnà cenent. Interim quaestio incidit de falsi honore, cum & Homerus disertè dicat,
Diuino sale consperfit. --
 & Plato lege hominum falsi corpus dicat diis esse carissimum. auxitque difficultatem quaestionis hoc, quòd Aegyptiorum sacerdotes castissimi cum sint, sale in vniuersum abstinent, adèd vt pane quoque insulfo vescantur. quì enim sal m sunt abominati, si diuinus est, & diis gratus? Ac Florus quidem missos facere iubebat Aegyptios, & Graeca-

& Græcanico more aliquid de re proposita dicere. Ego autem non aduersari hoc loco Græcis Ægyptios dixi. Nam castimoniam professio etiam liberis operam dare, (aciebam,) ridere, vinum bibere, multaq; alias studio digna prohibet. Fortasse salibus etiam abstinent qui castitati se destinauerunt, quod ij ob calorem ad rem incitent veneream, vt quidam autumant. Probabile est etiam eo ab iis salem nomine repudiari, quod sit condimentorum iucundissimum. quid enim impedit, quin salem reliquorum condimentorum condimentum esse, iisq; suauitatem conciliare dicamus? quo factum est vt Gratiarum nomen salibus imponeretur à quibusdam: videlicet sale necessitate cibi in suauitatem converte. Ergone, inquit Florus, idcirco credemus salem diuinum appellari? Equidem, inquam, causa hæc nõ est vilissima. Etenim ab hominibus ea, quæ vulgata sunt, suisq; per totum humanum genus pervadunt vsibus, quam maxime diuinitatis titulo dignantur: vt aquam, vt lucem, vt anni tempestates. nam terram quidem non diuinam modo, sed etiam Deum arbitrantur esse. Et tamẽ quod ad vtilitatem attineat, nulli horum cedit sal, qui alimento in corpus recipiendo præsidium est, efficitq; vt cum appetitu sit nutrimenti concinnitas. Verum enimvero id quoque considera, an non salis id etiam diuinum contigerit, quod cadauera putredinis secura & durabilia adseruans, aliquanto tempore morti resistit: neque patitur id quod mortuum est, penitus aboleri. sed quemadmodum anima, nostrarum rerum diuinissima, diffuere non sinit molem animalis, sed eam continet: ita salis natura imitatur animæ opus, dum cadauera arripiens, id quod ad interitum vergebat constringit atq; cohibet, partibus quandam inter se concinnitatem atque amicitiam indens. Itaque Stoicorum etiam nonnulli carnem tum demum veram aiunt esse carnem, quando anima salis instar per eam diffusa facit vt consistat & permaneat. Neque nescis ignem fulminis quoque sacrum dici & diuinum: quod corpora de cælo tactorum per multum tēporis putrefactioni resistere videmus. Quid ergo miri est, si & salẽ prisci diuinum suspicati sunt esse, quando eiusdem est cum diuino igne naturæ? Vt conticui, Philinus: An, inquit, genitabile quod sit, tibi non videtur diuinum? cum quidem Deus principium sit rerum omnium. Annui. Atqui, inquit, ad generandum haut parum facere sales creditur: quo pertinet etiam facta abs te Ægyptiorum mentio. Equidem qui canibus alẽdis operam dant, cum eos segniores ad coitum vident, salis cibis salisamentisq; carniũ excitant languẽtem eorum libidinem. Naues quoq; salem vehentes, incredibilem murium producant copiam. hoc fieri dicunt nonnullis femellis citra maris coitum salem duntaxat lingentibus. est autem probabilius salisugine ad coitum mures vtrinq; stimulari. Atq; hac fortasse de causa pulcritudinem mulieris non ociosam aut inuentam, sed gratiosam & ad permouendum aptam, salis vocant atq; acrem. Puto etiam Venetrem à poetis è mari ortam fingi, fabulamq; de ipsa editam fuisse tanquam è salo nata, vt sub hoc involucro salis vim genitabilem proponerent. Omnino autem marinos deos fecundos, & multorum liberorum parentes faciunt. Deniq; de terrestribus & volucris nullũ plane inuenies animalibus, quod facunditatis gratia vel cum quouis marinorũ comparare liceat. Atq; hac pertinet Empedoclis versus:

A ἑλλήνισσι ἢ αἰγυπτίοις μάχεσθαι τοῖς Ἕλλησιν. αἰ γὰρ αἰγυπτίαι καὶ παιδοποιίαι καὶ γέλωτα καὶ οἶνον, καὶ πολλὰ τῶν δῆλων ἀλξίων σπουδῆς ἀφαιροῦσι· τὸς δ' ἄλας ἴαχαι μὲν ὡς ὅτι σκωμοσίαν ἀρῶντας ὑπὸ θερμότητος, ὡς ἐνίοι λέγουσι, φυλάττονται καθαρόντες. εἰκὸς δ' καὶ ὡς ὄψον ἠδιστον παραπείσθαι. κινδυνώουσι γὰρ οἱ δῆλος τῶν δῆλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἠδισμα. δὲ καὶ χεῖρας ἐνίοι παρσαρρόουσι αἰγυπτίους, ὅτι τῆς Ἔσθης δ' ἀναγκάσθον ἠδὺ ποιοῦσιν. Ἄρ' οὖν (ὁ Φλάρος ἐφη) Διὰ τὸ τοῦτο εἰρησθαι τ' ἄλα φαίμεν; ἐστὶ μὲν δειγμά **B** ὅσδε τὸ τοῦτο ἐλάχισον. οἱ γὰρ ἀμύθεσποι τὰ κρινὰ καὶ διήκοντα τῶν χρεῖαις, ὅτι δ' πλείστον ἐκρήζουσι, ὡς ὁ ὕδωρ, ὡς τὸ φῶς, τὰς ὄρας. τ' ἢ γὰρ, οὐ μόνον θεῖον, ἀλλὰ καὶ θεῖον ὑπολαμβάνουσι ὡν ὁσθενὸς λείπεται χρεῖα δ' τῶν δῆλων, ἀδρινκωμα τῆς Ἔσθης γινόμενον εἰς τὸ σῶμα, καὶ παρέχον διαρροσίαν αὐτῆ παρὸς τὴν ὄρεξιν. οὐ μὲν ἄλλὰ καὶ σέπτει μὴ κακῆϊνον θεῖον αὐτῶν συμβέβηκεν, ὅτι τῶν ἄματων τὰ νεκρὰ Διὰ τὴν ἄσπῃα καὶ μόνιμα πολὺν χρόνον, ἀπὸ τῆς ἰσχυρῆς τῶν θανάτων, καὶ οὐκ εἶα πᾶντελῶς ἐξολέσθαι καὶ ἀφανισθῆναι δ' ἀπὸ τῆς ἀλλὰ ὡς τῆς ψυχῆς, ἥσῃα τον οὐσα τ' ἠμέτερον, τὰ ζῶα σωθέντα, καὶ ῥῆν οὐκ εἶα τ' ὄγκον, οὕτως ἢ τῶν δῆλων φύσις τὰ νεκρὰ τῶν ἀλαμβανούσων, καὶ μιμουμένη δ' τῆς ψυχῆς ἔργον ἀπὸ λαμβάνεται φερεμένη ὅτι τὴν φθορῶν, καὶ κρατεῖ καὶ ἴσησιν, ὁμοίαν παρέχουσα καὶ φιλικῶν παρὸς δῆλον τοῖς μέρεσι. δὲ καὶ τῶν Σπυρκαίων ἐνίοι τὴν ἠδὺ τῶν κρέα γινόμενα λέγουσι, τῆς ψυχῆς, ὡς τῶν ἀλῶν, παρεσπαρμένης ὑπὸ τῶν ἀλαμῶν. ὅρα δ' ὅτι καὶ δ' κεραύνιον πῦρ ἰερόν ἠγούμεθα καὶ θεῖον, ὅτι τὰ σῶματα τῶν δ' βρολήτων ἀσπῃα παρὸς πολὺν ἀπὸ τῆς χρόνον ἔραμῃ. ἡ οὖν θαυμαστὸν εἶ καὶ τ' ἄλα, τὴν αὐτῆς ἐργῶντα τῶν θεῖων δυνάμιν πυρὶ, θεῖον ὑπελάβον οἱ παλαγοί; σιωπήσαντος δέ μου, Φιλίνοσ ὑπολαβὼν, Τὸ δ' ἠγνίμον οὐ δοκεῖ σι (ἐφη) θεῖον εἶναι, εἴ τῶν ἄρχῃ ὁ θεὸς πᾶντων; ὁμολοῦσάντος δέ μου, Καὶ μὲν (ἐφη) τ' ἄλα οὐκ ὀλίγον παρὸς γῆσιν σπυρκαίον οἶοντα, κατὰ τῶν αὐτῶν ἐμνήσθης τῶν Αἰγυπτίων. οἱ γὰρ τῶν κύνων φιλοῦσθοντες, ὅταν ἔργῶντα παρὸς σκωμοσίαν ὦσιν, δῆλοισ τε βρώμασιν δῆμυρῶν καὶ τῶν χεῖρας τοῖς κρέασι κινῶσι καὶ παρσαρρόουσι δ' σπυρκαίον αὐτῶν ἠσυχάζον. τὰ δ' ἠγνῆα πλοῖα, πλῆθος ἐκφύεσιν ἀπὸ τῶν ἀπλετοῖν, ὡς μὲν ἐνίοι λέγουσι, τῶν θηλειῶν καὶ δῆλα **E** σκωμοσίας κινῶσιν, ὅταν τ' ἄλα λείχων· εἰκὸς δ' μάλλον ἐμποῖν τὴν δῆμυρῶν τοῖς θηλειῶν ὁδαξισμοῖς, καὶ σπυρκαίον τὰ ζῶα παρὸς τοῖς σκωμοσίαις. Διὰ τὸ τοῦτο ἴσως καὶ κείλος γυμνασῶν, δ' μήτε ἔργον, μήτε ἀπὸ τῶν, ἀλλὰ μεμιγμένοι χεῖρας καὶ κινητικῶν, δῆμυρῶν καὶ δρῶν καλοῦσιν. οἶμα δ' καὶ τὴν Ἀφροδίτῃ δῆλον τῶν ποιητῶν παρσαρρόουσιν, καὶ μῦθον ἐπ' αὐτῆ πεπλασμένον δεινεγκεῖν, ὡς ἀπὸ θαλάττης ἐχούσης τὴν γῆσιν, εἰς δ' τῶν δῆλων ἠγνίμον ἀνιπτοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὅλας τῶν πελασγῶν **F** κρεῖς θεοῖς πολυτέκνοις καὶ πολυγῶνοις ἀποφάνουσιν. αὐτῶν δὲ τῶν ζῶων ὁσθενὸν αὐ χεῖρας ἢ πλῆθον εἰπεῖν ἔχοις οὕτω ἠγνίμον ὡς πᾶντα θαλάττια. παρὸς δ' καὶ πεποιήκει ὁ Ἐμπεδοκλῆς,

Φύλον ἄμμουσιν ἀγρῶσα πολυσπερέων κῆμασιν ἠγνῶν.
Fecundos pisces inscitam ducere gentem.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟ-

βλημάτων Βιβλίον ἕκτον.

ΙΜΟΘΕΟΝ τὸ Κόνωνος, ὃ Σόσιος Σενεκίων, ὡς ἐκ τῶν πολυτελέων καὶ φρασητικῶν δειπνῶν ἀναλαβῶν, ὁ Πλάτων ἐδείπνησεν ἐν Ἀκαδημίᾳ, μουσικῶς καὶ ἀφελῶς, ταῖς ἀφλεγμῶντοισι (ὡς φησὶν ὁ Ἴων) ἡπατίτις, αἷς ὑπνοῖ τε καθαροῖ

καὶ βραχυίνεργοι φατασίαι, τὸ σώματος βίδια καὶ χαλνίλι ἔχοντος, ἔποντο. μὴ ἡμέραν οὖν ὁ Τιμόθεος ἀιδόμιμος τὸ δὲ φρεσὶς, ἔφη τὸς τῶν Πλάτωνι δειπνήσαντας, καὶ τῆ ὑπεραίᾳ καλῶς γίνεσθαι. μέγα γὰρ ὡς ἀληθῶς βήμειας ἐφόδον βίχρασίαν σώματος ἀβαπίτου καὶ ἐλαφροῦ, καὶ παρῶτος ἀνυπόπτως ὅτι πᾶσαν ἐνέργειαν. ἀλλ' ἔτερον οὐκ ἐλατῶν ὑπῆρχε τῶν τοῖς τῶν Πλάτωνι δειπνήσαντι, ἢ τῶν λαληθέντων τῶν πότον ἀνατέωρησις. αἱ μὲν γὰρ τῶν ποθιῶτων ἡδοναί, πῶ ἀνάμνησιν ἀελδῶτερον ἔχουσι, καὶ ἀγῶς ἐξίτηλον, ὡς τῶν ὀσμῶν ἔωλον ἢ κηρίων ἐναπολειπομένων. πρὸ βλημάτων ἢ καὶ λόγων φιλοσόφων ὑποθέσεις, αὐτοῖς τὸς μεμνημένους βίφραίνουσι, αἰετῶς φατοὶ παροῦσαι καὶ τοῖς ἀπολιφθέντας οὐχ ἡπὶον εἰς αἰτίαι παρέχουσι τοῖς αὐτοῖς ἀχρῶντας καὶ μεταλαμβάνοντας. ὅπου καὶ οὖν τῶν Σωκρατικῶν συμποσίων μετῶσια καὶ ἀπόλαυσις ὅτι τοῖς φιλολόγοις, ὡς τῶν αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς τότε δειπνοῦσι. καὶ τοῖς εἰτὰ φρασητικῶν ἡδονὰς παρῶχον, ἔδῃ καὶ Ξενοφῶντα καὶ Πλάτωνα μὴ τῶν λαληθέντων ἀλλὰ τῶν τῶν τεθέντων ἐν Κρητίου καὶ Ἀγάθωνος ὄψων καὶ περιμέτων καὶ τραγυμάτων ἀπογραφήν ἀπολιπεῖν ἢ τῶν ἐκείνα μὲν ὁσῶς ποτε, καὶ τῶν ὡς εἰκῶς, ἐκ τῶν ἀσκήτων γινόμενα καὶ διαπύτης, λόγῳ ἢ ἡξιώθη. τὰ δὲ φιλοσοφηθέντα μετὰ παιδείας ἀπουδάζοντες, εἰς γραφὴν ἀπέπτηντο, καὶ κατέλιπον τῶν ἀδείγματα τὰ μὴ μόνον σιωπεῖναι ἀλλὰ λόγων ἀλλήλοισι τῶν πότον, ἀλλὰ καὶ μεμνησθαι τῶν λαληθέντων.

Τίς ἡ αἰτία δι' ἣν οἱ νηστεύοντες διψῶσι μάλλον ἢ πεινώσιν.

Πρόβλημα α'.

Ἐκτον οὖν τῶν τοῖς πέμπτῳ τῶν συμποσιακῶν, ἐν ᾧ τῶν τῶν ὅτι τῶν τῶν διψῶν μάλλον ἢ πεινῶν τὸς νηστεύοντας. ἀλογον γὰρ ἐφαίνετο διψῶν μάλλον ἢ πεινῶν τὸς ἐκνηστεύσαντας. ἢ γὰρ ἔνδεια τῆς ξηραῖς ἔσθης αἰὰ πλήρωσιν οἰκείαν ἐδόκει μετ' φύσιν ὅτι ζῆτεῖν. ἔλεγον οὖν ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ὅτι τῶν ἐν ἡμῖν ἢ μόνον ἢ μάλα δεῖται ἔσθης ὁ θερμόν ὡς τῶν ἀμέλει βλέπομεν, ἐξ ὧν μήτε ἀέρι μήτε ὕδαρ μήτε γῆν ἐφίεμενα τὰ βέφεσθαι, μήτε αἰαλίσχοντα ὁ πλησιάζον. ἀλλὰ μόνον ὁ πόρ. ἢ καὶ τὰ νέα βρωπικώτερα τῶν παρῶτερον ὑπὸ θερμότητος καὶ τοῖς αἰσθητοῖς οἱ γέροντες ῥᾶσα νηστεῖαν φέρουσιν. ἀμβλὺ γὰρ ἐν αὐτοῖς καὶ μικρὸν ἢ δὴ ὁ θερμόν ὅτιν, ὡς τῶν ἐν τοῖς αἰσθητοῖς τῶν ζώων, ἀδῆ καὶ ἔσθης ἡκιστα τῶν δεῖται δι' ἔνδειαν θερμότητος.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, id est, Conuiualium disputationum, Liber sextus.

IMOTHEVS Cononis F. Soffi Senecio, cum eum a sumtuosis abductum & militaribus cœnis Plato in Academia scitæ atque simplici, & (vt Ion dicebat) non inflammatione turgenti adhibuisset mensæ, qualem somnus sincerus & visa somniis breuibus occasionem præbentia sequuntur, corpore tranquillitate perfuso: postridie discrimine animaduerso dixit, Eos qui apud Platonem cœnassent, insequenti etiam die bene habere. Magnum enim profecto ad diem suauiter agendum est adiumentum bona corporis temperies non obruti, sed expediti, & ad omnes actiones absque offensa promte se dantis. Sed aliud non minus bonum obtigit ijs qui apud Platonem cœnauissent: nimirum consideratio eorum quæ inter pocula fuerant disputata. Etenim voluptatum quæ è cibo ac potu percipiuntur illiberalis est recordatio, & evanida prorsus, odoris putæ aut nidoris pridiani reliquæ. Argumenta autem quæstionum & orationum philosophicarum semper recenti memoria obversantia, etiam eos qui non interfuerunt communicata non minus delectant quam qui coram audiuerunt. quando hodieque eruditi homines Socraticis fruuntur conuiujs, perinde atque ij qui tum in cœna adfuerunt. Atqui si voluptatem ea præbuisent quæ ad corpus pertinent, oportuit Xenophontem & Platonem non dictorum, sed in Calliæ & Agathonis ædibus appositorum obsoniorum, placentarum, bellariorum descriptionem relinquere. Nunc hæc illi nulla dignati sunt mentione, quanquam cum sumtu fuisse apparata credendum est: quæ autem commentati doctè inter se sunt conuiuæ, ea litteris mandauerunt: nobisque exempla tradiderunt non modo colloquendi inter pocula, sed etiam memorandi disputata.

Cur ieiuni magis sitiunt quam esuriunt.

Questio prima.

SExtum ergo hunc symposiacion tibi mitto librum. In eo primum agitur de causa, ob quam ieiuni magis sitiunt quam esuriant. Hoc enim præter rationem fieri videbatur, cum defectus sicci nutrimenti à ieiunio suam videretur naturalem expletionem potius desiderare. Dixi tum ego, Eorum quæ in nobis sunt aut solum, aut maxime calorem nutrimento indigere. idq; adeo nos in eo cernere, quod neq; aer, neq; aqua, neq; terra nutrimentū requirunt, neq; consumunt quod eis appropinquat: solus id ignis facit. Hinc etiam adolescentes senibus voraciores sunt ob calorem: & contra senes ieiunium facillime ferunt, quod obtusus eorum iam & exilis est calor: sicut & ex sanguinum animalium, quæ ob inopiam caloris minimo indigent alimento.

Quin & vnumquenq; exercitationes corporis, vociferationes, & quæ alia motu calorem augent, suavius alacriusq; edere cogunt. Cæterum caloris nutrimentum, quod naturæ eius primo conveniat, arbitror esse humorem. quod & auctæ oleo flammæ arguunt, & cinis omnium rerum siccissima, quod combusto humore terrestres partes exsuccæ relinquuntur. Ad hæc ignis diuellit ac dissipat corpora, eximendo ijs humore quo glutinabantur & coherabant. Ergo cum ieiunamus, primū è reliquiis nutrimenti in corpore calor vi humorem eripit: deinde ipsum aggreditur nativum carnis humorem inflammatio, succum persequens. hinc siccitate tanquam in luto oborta, potum magis quam cibum corpus desiderat: donec bibendo relictus calor & confirmatus solidi nutrimenti appetitionē excitet.

Indigentiane famem & sitim efficiat, an verò meatuum figuræ mutatio.

Quæstio II.

His dictis, Philo medicus primam propositionē impugnavit, non ab indigentia sitim, sed mutatione meatuum figuræ effici adserens. Ostendunt hoc, aiebat, qui noctu sitiunt: qui si obdormiant, absque potu siti liberantur. & febricitantes inclinante morbo aut prorsus decedente, simul etiam sitire desinunt. multis vbi lauerunt, aut adeo vbi vomuerunt, sitis abiit. Atqui humor nulla harum rerum augetur: sed pori seu meatus duntaxat mutata figura ordinem alium affectionemque novam præbuerunt. Manifestius hoc in fame apparet. Multi enim ægroti simul & indigi fiunt alimentis, & appetitione carent. nonnullorum cum impleti sunt nihil remittunt appetitus, sed perseverant atque intenduntur. Iam multi eorum qui in ediam tolerauerunt, oliua salsa aut cappari gustata statim relecti sunt, appetitusque eorum instauratus. Quod quidem maxime ostendit famem nobis quadam meatuum affectione, non indigentia accidere. cum ista non famem excitent deminuendo nutrimento, quando ipsa quoque nutriunt: sed falsorum ciborum cum ore ventriculi consensio in causa est, dum acrimonia sua id cogentes & stringentes, rursus ve aperientes & laxantes, cibi appetitionem efficiunt. Hæc argumenta mihi probabiliter quidem excogitata videbantur: sed aduersari potissimo naturæ fini, ad quem ab appetitu vnumquodque ducitur animal, expletionē eius quod defecit desiderante, semperque id quod naturæ accommodatum est persequente. Enimvero id quo maxime animal à rebus inanimatis differt, id negare ad salutem eius ac durabilitatem conducere: (quomodo ad nostri conseruationem nobis oculi cæterique sensus dati sunt) sed existimare affectionem hanc esse meatuum magnitudine ac paruitate euenientem: hominis est nullam naturæ rationem habentis. Deinde corpus deficiente nativo calore horrere, non item sitire aut esutire, humoris & nutrimenti naturalis inopia, est à ratione alienum. Alienius etiam istud, si vacuationem natura appetit ob abundantiam, eam impletionem requirere non indigentia impulsam, sed alia quadam affectione. Porro autem animalium istæ indigentia & repletiones, nihil ab ijs quæ agricolæ faciunt habent diuersi: sed similes multæ vtrinque sunt affectiones, similia auxilia. Nam aduersus siccitatem irrigatione utimur, & aduersus æstum mediocri refrigeratione, γνομόνων διαφύροισι. πολλά γὰρ ὁμοία πάθη καὶ βοηθήται. πρὸς μὲν γὰρ τὰς ἐξηρατήσας, ἀρδείας ποτισθῆναι.

A αὐτὸν τε ἔκαστον αὐτὴ γυμνάσια, καὶ κρούσασι, καὶ ὅσα τὰ κινήσασιν αὐτὸν θερμοὺν ἢ δὲ ἄλλῃσιν αὐτὸν ποιῆσιν καὶ θερμότερον. Ἐποφῆ δὲ ἤθερμῶν, καὶ τὰ πρὸ νόμισμα, ὁ θερμότερον καὶ φύσιν, μάλιστ' ὅτι ζῆον ἔστιν, ὡς αἰτέ φλόγες αὐξάνουσιν τὰ ἐλαίωδη δὲ ἄλλα, καὶ τὸ πρῶτον ζῆον τὸν εἶδος τῆς φωνῆς. ἐκκέκασται γὰρ ὁ νοτῆρον, τὸ γὰρ ἄλλο ἐρημον ἱκμάδος ἐλείπειται. καὶ ὁμοίως διέσπασται διαφύροισι τὰ σώματα τὸ πῦρ, τὰ ἕξασιν τὴν καλλῶσαν ὑγρότητα καὶ στυδῆουσιν. ὅπου οὖν ἡσθε δὲ σωματι, ἐκ τῆς ὑπολειμμένης ἂν τὰ σώματα ἔσθῃς ἀποσπᾶται βία τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τῆς θερμότητος θερμότητος, εἴτα ἐπ' αὐτὴν βαδίσει τὴν σύμφυτον λιβάδα τῆς ἀρκύς ἢ πύρωσις διώκουσα τ' ἕτερον. γνομόνους οὖν ὡς πρὸς ἑπιπλά ἕξηρατητος, ποτὲ μᾶλλον τὸ σώμα δεῖσθαι πεφύκεν ἂν ἄλλοις οὐ πίνοντων ἀναρρωθῆναι καὶ ἰχέουσιν ὁ θερμοὺν ἐμβολοῦσιν ἔσθῃς ὁρῆσιν ἐργάσθαι.

Πότερον ἐνδεία ποιῆσθαι πεινῆν καὶ διψῆν, ἢ πόρων μετασχηματισμός.

Πρόβλημα β'.

Λεθῆνται δ' ὑπόταν, οἱ ἀεὶ Φίλωναι ἰατρὸι τὴν θερμότητα τῶν ὄψων ἐκίνου. ἐνδεία γὰρ οὐ γίνεσθαι τὸ δίψος, ἀλλὰ πόρων ἕως μετασχηματισμῶ. τῆσιν μὲν γὰρ οἱ νύκτωρ διψῶντες, αἱ διακαταδαρθῶσι, παύονται τῆς διψῆς μὴ πίνοντες. τῆσιν δὲ οἱ πυρέτῃοντες, ἐνδόσεως γνομόνους, ἢ πρῶτάσιν τῆσιν πυρετῆσιν λωφῆσαντος, καὶ ἀμῶ τῆσιν διψῆν ἀπαλλάτθοντα. πολλοὶ δὲ λουσαρμόους, καὶ ἡ Δία ἐμέσασιν ἐτέροις, λῆξαι τὸ δίψος. ὡν ὑπὸ σθένος αὐξέται τὸ ὑγρὸν, ἀλλὰ μόνον οἱ πόροι τῶσιν ἀρκύοντες ἢ τῶσιν μετασχηματίζεσθαι τῶσιν ἐτέροις καὶ ἀρῆσιν. ἐκδηλότερον δὲ τῆσιν γίνεσθαι πεινῆν ἢ διψῆν. ἐνδεία γὰρ ἀμῶ πολλοὶ γίνονται καὶ ἀόρεκτοι τῶσιν νοσησῶντων. οἷσιν δὲ ἐμπιπλαρμόους σθένος ἢ ἀπὸ ὁρῆσιν χαλασῶν, ἀλλὰ καὶ κατατείνουσι καὶ τῶσιν ἀρκύουσι. ἡ δὲ πολλοὶ τῶσιν ἀπὸ σπῆλαι ἐλαίαν δὲ μᾶλλον ἀρκύοντες, ἢ καὶ πᾶσαι γευσάμενοι, τῶσιν ἀεὶ ἀρκύοντες καὶ παρῆσαντο τ' ὁρῆσιν. ὡς καὶ μάλιστ' ἀρῆσιν ἔστιν, ὅτι πᾶσιν ἢ πόνων οὐ καὶ ἐνδείας ἐγίνεσθαι τὸ πεινῆν ἢ μῆν. τῶσιν γὰρ ἐλαίωσιν βρωμάσιν τ' ἢ μῆν ἐνδείων ἐλαίωσιν τῶσιν ἀρκύουσιν ἔσθῃς, τὸ δὲ πεινῆν ποιοῦσιν. οὕτως αἱ τῶσιν ἐφοδῶσιν βρωμάσιν ἕσθῃσιν καὶ δριμύτητες ἐπιτρέφουσαι καὶ πυκνούσασιν τὸ σῶμα, ἢ πάλιν ἀοίχουσιν καὶ χαλασῶν, δὲ καὶ κλύσῶν τῶσιν ἀρκύουσιν σθένος ἀρκύουσιν πρὸς αὐτὸν, ἢ ὁρῆσιν καὶ λουδῶν. ἐδδκει δὲ μοι ταῦτα πᾶσαι μὲν ἐγχετῆσθαι, πρὸς τὸ μέγιστον ἐκαστῶσιν τῆσιν φύσεως τέλος, ἐφ' ὃ πᾶσιν ἀρῆσιν ὁρῆσιν αἰαπλήρῶσιν τῆσιν ἐσθένος ποθοῦσα, καὶ τὸ ἐκλείπον αἰτέ τῆσιν οἰκείου διώκουσα. τὸ γὰρ ὡς ἀρκύουσιν μάλιστ' ἔσθῃσιν τῆσιν ἀρκύουσιν, τῆσιν μὲν φάσαι πρὸς σωτηρίων καὶ ἀρκύουσιν ὑπαρχῆσιν ἢ μῆν. ὡς πρὸς ὁμομάσιν οἰκείων τῶσιν σῶμασι, καὶ δὲ τ' ἐγχετῆσθαι, ἀλλὰ πᾶσιν εἶδος, καὶ τῶσιν ἢ τῶσιν πόνων οἰείσθαι μεγέθει καὶ μικρότησι συμβάλλουσιν εἰς σθένος λόγῶν ἀπλάσιν ὑθετῶσιν τῶσιν φύσιν. ἐπειτα ρίζῶν ἐνδεία θερμότητος οἰκείας τὸ σῶμα, μηκέτι διψῆν μῆδὲ πεινῆν ὑγρότητες ἐνδεία τῆσιν ἀρκύουσιν, καὶ ἔσθῃς, ἀρῆσιν ἔσθῃ. ἔσθῃσιν δὲ ἀρῆσιν, εἰ κενῶσιν μὲν ἐφίεσθαι ἀρῆσιν πλήρῶσιν ἢ φύσιν, πληρῶσιν δὲ οὐ ἀρῆσιν κενῶσιν, ἀλλ' ἐτέροις ἕσθῃσιν πᾶσιν ἐγχετῆσθαι. καὶ μὲν αἱ γὰρ ἐλαίωσιν πρὸς τὰς ζῶσιν ἀρῆσιν καὶ αἰαπλήρῶσιν οὐτὲν ἢ τῶσιν πρὸς τὰς γαστῆρας

καὶ ψυχρόματα μετεώως, ὅταν φλέγηται ῥιζοῦντα ἢ αὐτὰ
 θάλλειν πειρώμεθα, καὶ σκέπειν, πολλοὶ ἀεὶ βλάσκοντες.
 καὶ ὅσα μὴ παρ' ἡμᾶς ἔστιν, ἀχόμεθα τ' θεὸν διδόναι δρόσις
 μαλαχίας καὶ εἰρήσεις ἐκ πνύμεσι μετεώως, ὡς αἰετὸς ἀ-
 πολείποντος αἰαπλήρωσιν ἢ φύσις ἔχει, ἀφ' ἧς πῦρ πῦρ
 κρεῖσσιν. οὕτω γὰρ οἶμα καὶ ἔσφιω ἀνομάσθαι τ' τηροῦν πῦρ
 φύσιν. τῆσδε γὰρ, τοῖς μὲν φυτοῖς ἀναμεικτῶς ἐκ τῆσδε ἀεὶ-
 χροτος (ὡς φησὶν Ἐμπεδοκλῆς) ὑδρομορφοῖς τ' ἀεὶ φοροῦν
 ἡμᾶς ἢ ὁρεξίς ζητεῖν διδάσκει καὶ δὴ κείν τ' ἐκλείπον τῆσ
 κρείσσεως. οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ καὶ τῆσ εἰρημύων ἕκαστον ἰδίω μὲν ὡς
 οὐκ ἀνηθές ἐστι. τὰ μὲν γὰρ ἀσομίαι ἔχοντα καὶ δριμύτητα,
 τὰχα μὲν οὐκ ὁρεξίαν, ἀλλὰ δὴ γὰρ ἐμπροσθὶ τοῖς δεκτικῶς
 μέρεσι τῆσ ἔσφης, οἷσ' κρηστοί καὶ ἀπὸ τῆσ ἐπίων ἀμυσόντων.
 εἰ δὲ καὶ τῆσ τ' πάθος ὁρεκτικόν ἐστιν, εἰχρὸς ἐστὶν ἕως τῆσ τοι-
 ούτων βρωμάτων λεπυλώματα ἀφ' ἧσ' ἀκρίνεσθαι τὰ ἀρεπόντα
 καὶ ποῖον μὲν ἐνδεδῆμ οὐ μεταρρυθμιζομένων τῆσ πόρων, ἀ-
 λά κενουμένων καὶ καθαρομένων. τὰ γὰρ ὄξέα καὶ δριμύτα καὶ
 δῆμυρα δρύπλοντα πῦρ ὑλίω ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ'
 ὡστε νεαροῖν ποιεῖν πῦρ ὁρεξίαν εἰσθλιβομένων οὐ μεταρη-
 μαζομένων παύουσιν οἱ πόροι τ' δὴ φύσις, ἀλλ' ἰκμάδα
 τῆσ ἔσφης ἀναλαμβάνοντες καὶ ἀναπυμπλάμνοι νοτε-
 ρῶς ἀτμίδος. οἱ δὲ ἐμετοὶ τ' ἀλλότριον ἐκβλάσκοντες, ἀπό-
 λαοῖν τῆ φύσει τῆσ οἰκείου παρέχον· οὐ γὰρ ἀπλήσου ὑ-
 γροῦ τ' δὴ φύσις, ἀλλὰ τῆσ καὶ τῆσ φύσιν καὶ οἰκείου. δὴ καὶ πολὺ
 παρῆ τ' ἀλλόφυλον, ἐνδεὴς ὁ ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ'
 τοῖς καὶ τῆσ φύσιν ὑγρῶς, ὡς ἢ ὁρεξίς ἐστὶ, καὶ οὐ δίδωσιν ἀνά-
 μιξίαν, ὅσδε κατὰ κρεῖσσιν, ἀλλ' αἰετὸς αἰετὸς καὶ ἀποκωρήση,
 τότε ἢ οἱ πόροι τ' σύμφυτον ἀναλαμβάνουσιν. οἱ δὲ πυ-
 ρεταὶ τ' ὑγρὸν εἰς βάθος ἀπωθοῦσι. καὶ τῆσ μέσων φλε-
 γμύων ἐκεῖ πῦρ ἀποκωρήση, καὶ κρεῖσσιν πεπε-
 σμένον. ὅταν ἐμείν τε πολλοῖς ἀμα συμβαίη πυκνότητι
 τῆσ ἐπίων ἀναθλιβέντων τὰ ὑγρὰ, καὶ διψῶν δι' ἐνδεῖαν
 καὶ ξηρότητα τῆσ λοιποῦ σώματος. ὅταν οὖν αἰετὸς ῥιζοῦνται,
 καὶ τ' θερμόν οὐκ τῆσ μέσων ἀπίη, σκιδνάμυρον αἰετὸς ἕως
 νοσεῖν, καὶ ἰδρῶν ὡς πέφυκε πῦρ τῆσ ἕτερον ἀμα, τοῖς δὲ μέ-
 σοις ῥασάνω παρεῖχε, καὶ τῶν ἔσφης λείδω καὶ ἀπαλλῶ,
 αἰτὶ τρεχέας καὶ ἀχμύδοις ῥημορμύω, ἐμάλαξε, πολ-
 λάκις ἢ καὶ ἰδρατῶς ἐπήγαγμ. ὅταν ἢ ποιούσα διψῶν ἐνδεῖαν
 λήγῃ καὶ παύεται, τῆσ ὑγρότητος ἀπὸ τῆσ βαρυνομένου καὶ
 δυσαναλασούντος ὅτι τ' δεόμενον καὶ ποθοῦντα μελι-
 σαμύτης τόπον. ὡς γὰρ ἐκ κῆσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ'
 τοῖς εἰ μήτις ἐπὶ πύλοισι, καὶ ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ'
 ἀναγχεῖν ἔστιν· οὕτως ἐκ σώματι τῆσ ὑγρῶν εἰς ἕνα καὶ τῆσ
 ἀσωμύων τόπον, οὐ θαυμαστὸν ἐνδεῖαν εἶναι τῆσ τῆσ λοιπῆ καὶ
 ξηρότητα, μέγιστος οὐ πάλιν ἔπιρροῆ καὶ ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ'
 τα. κατὰ τῆσ καὶ ὅτι τῆσ πυρετῶντων, ὅταν ἀνεθῆσι συμ-
 βαίνει καὶ τῆσ ἐκκαταδαρτάνοντων τῆσ διψῶν. καὶ γὰρ τοῦ-
 τοῖς ὁ ὑπνος ἐκ μέσων ἐπὶ πύλων τὰ ὑγρὰ καὶ ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ'
 πῦρ τῆσ μέρεσιν, ὁ μαλισμὸν ἐμπροσθὶ καὶ ἀναπλήρωσιν. ὁ
 γὰρ δὴ λεγόμενος τῆσ πόρων μεταρηματισμὸς οὐκ ἔστι ὁ
 πεινήν ἢ τ' διψῶν ἐγένηται ποῖος ἕως ἐστὶν; ἐγὼ μὲν γὰρ
 οὐχ ὁρατὸ τῆσ πόρων ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ' ἀφ' ἧσ'
 τ' συμπίπην καὶ τ' δίσσασθαι. καὶ συμπίπλοντος μὲν,
 οὔτε ποτὸν οὔτε ἔσφω δέχασθαι δύνανται. δίσσασθαι δὲ,
 τὰ φύσιν καὶ οἰκείου. καὶ γὰρ αἰετὸς ἕως, ὡ βέλπετε, τῆσ βαρυνομένων (ἐφίω) τῆσ ἕως
 τῆσ δριμύ καὶ ῥυτικῶν,

A & quæ nimis algent, fouere conamur tegendo, &
 multa circumponendo: & quæ in nobis sita non
 sunt, à dijs petimus, vt dent rores molles, & aprica-
 tiones, cum vento moderato. quia scilicet semper
 eius quod deficit impletione temperiæ natura con-
 feruat. Atq; sic etiam nutrimentum τροφή videtur di-
 ctum, πὲ τηροῦν πῦρ φύσιν, quod naturam conferuet.
 Conferuatur autem, plantis quidem absque sensu
 ex ambiète aere, vt ait Empedocles, aquando com-
 modum sibi alimentum haurientibus. Nos autem
 appetitus quærere docet & sectari quod deest no-
 stro temperamento. Sed eorum quæ allata fuerunt
 B singulorum falsitatem cōsideremus. Nam quæ ape-
 riendi vim habent & acrimoniam, ea fortasse non
 appetitum, sed morsum receptantibus nutrimen-
 tum partibus inferunt, sicut pruritus quosdam ran-
 gendo lancinatarum. Atque vt eam affectionem
 demus appetitivam esse: probabile est eius modi ci-
 bis attenuata ea quæ par est excerni, fierique indi-
 gentiam non mutatione meatuum situs, sed ijs va-
 euatis ac repurgatis. Acuta enim, acria, & falsa ma-
 teriam comminuunt atque differendo dissipant: vt
 recens extritis succedat alimenti appetitio. Neque
 in lauacra ob mutationem figuræ meatuum fitis
 cessat, sed carne humorem recipiente vapore ij hu-
 mido implentur. Vomitus autem quod à natura a-
 lienum est eiciens, ei fruendi accommodatis sibi
 facultatem conficit. Non enim abundantem, sed
 naturæ convenientem humorem fitis appetit. ita-
 que etiam si copia alieni adsit, tamē indiget homo.
 nam naturæ congruenti humori impedimento est
 peregrinus, neq; eum permisceri finit, donec alie-
 no ciccto, suum meatus humorem recipiant. Porro
 febris humorem in profundum repellunt: medijf-
 que inflammatis partibus omnis eo concedit op-
 pressusque tenetur. Itaque vsu venit multis, vt & vo-
 mant, interioribus partibus ob densitatem humida
 foras elidentibus: & sitiant ob indigentiam ac sic-
 citatem reliqui corporis. Cum ergo remittit febris,
 & calor è medio decessit: humor rursus dispersus
 redit, & pro sua natura in omnes diditus partes si-
 mul & interiora alleuat, & carnem de aspera & sicca
 mollem teneramque redigit: sæpe etiam sudores
 ciet. itaque sitim faciens inopia desinit, humore à
 grauata & cum ægritudine ipsum reijciente parte
 in suum à quo desiderabatur locum remigrante.
 Sicut enim in horto, in quo puteus aquæ ditissimus
 sit, tamen nemine eam hauriente & rigante, plantas
 sitire & alimento destitui necesse est: ita in corpore
 E si humor omnis in vnum contrahatur locum, mi-
 rum non est indigere cætera & arere: donec is rut-
 sum diffundatur. Id quod accidit & febricitanti-
 bus morbo remittente, & ijs qui sitientes obdor-
 miunt. nam etiam his somnus humorem è medio
 reductum æquabiliter in omnes partes digerit, eo-
 que implet. At illa meatuum figuræ mutatio, quæ
 famem & sitim inducat, qualis tandem est? Ego e-
 nim non inuenio meatuum alias differēcias, quam
 secundum multitudinem, & quod vel clauduntur
 vel aperiuntur. Et conuiuentes quidem, neque ci-
 bum possunt neq; potum admittere: aperti vacuum
 F & spacium parant, quæ est indigentia eius quod na-
 turæ sit familiare. Etenim, lepidum caput, sti-
 pationes eorum quæ tinguntur locum habent,

eum acibus rebus & vim detergendi habentibus supervacanea excreta & eliquata, meatibus tincturam reddunt receptu faciliorem atque retentu, vacuum indigentia excipiente.

Cur fames potu sedatur, sitis cibo sumto fit vehementior.

Questio III.

His dictis, qui nos inuitauerat: Mediocriter, inquit, hæc disputata sunt: sed ad aliam veniamus quæstionem, omissis in præsentia meatuum vacationibus & repletionibus. Cur fames potu compescitur: cum sitientes contra si quid ederint, acrius siti vrgeantur? Qui meatuum ratione causas reddunt, ij mihi videntur facillime & summa cum probabilitate, vt non verissime etiam, hæc explicare. Cum enim meatuum, qui omnibus insunt corporibus, alij aliam habeant proportionem: latiores tam siccum quàm humidum recipiunt nutrimentum: graciliores potum admittunt, cibum non item. horum porro evacuatio sitim, illorum famem gignit. Hinc ergo est quod sitientes si edant, nihil inveniunt auxiliij, meatibus ob tenuitatem non capientibus siccum alimentum, & adhuc manente in iis familiaris nutrimenti indigentia. At qui esurientes si bibant, humor per maiores penetrans meatus, & eorum vacua implens, nimiam famis placat vehementiam. Mihi verò verum videbatur esse id quod vsu venire dicebant: causam autem quæ adsignabatur non probabam. Etenim, aiebam, si quis meatibus istis, quibus nonnulli inhærent, multumque iis tribuunt, carnem perforatam contendat: is eam admodum flaccidam, tremulam, fluxamq; statuatur necesse est. Non ab iisdem autem corporis partibus potum cibumque recipit, sed illum quasi percolari & diffluendo secerni alio, nimis quam est fabulosum & à re alienum. Ipsa enim cum humore permixtio comminuens cibos, & auxilio vtens calido innato, atque spiritu, subtilius quam vllum possit instrumentum secando diuidendoque nutrimentum attenuat, vt omnis eius pars omni parti corporis conueniens accommodataque redigatur: non foraminibus quibusdam aut meatibus applicata, sed vnita cum re nutrienda, eique adnascens. Verum absque etiam hæc essent, ne solutus est quidem quæstionis difficilimus nodus. Sitiens enim si edat, non etiam bibat, non modo non restinguit sitim, sed multo quam erat acriorem reddit. De hoc nihil dictum est. Considera autem aiebam, an nos probatas ex iis quæ apparent positiones sumamus. Primum hoc, humorem à sicco consumi & aboleri: siccum humore imbutum & emollitum, diffundi atque exhalare. Deinde, non existimandum vel famem sicci, vel sitim humidi nutrimenti talem esse elisionem, qua ipsum planissime tollatur: sed esse indigentiam mediocris & sufficientis. nam qui omnino horum alterutro destituuntur, ij neque esuriunt, neque sitiunt, sed mortem obeunt statim. His ita positis, iam non difficile est causam inuenire. Etenim sitis edendo intenditur, cibo sua siccitate humorem qui sparsim imbecillis in corpore est reliquus contrahente & omnem liquorem absumente. sicvti videmus terram & puluerem, & multo magis mixta humorem omnem in se recipere atque aboleri. Contra famem necessario mitigat potus. Humor enim ciborum reliquias atidas & exiles rigans ac diffundens, succo ingenerato & exhalationibus,

Αδ τῶν πεινῶν ἐκκρινόμενων καὶ ἀποτιθέμενων, οἱ πόροι δέχονται μᾶλλον καὶ φέρουσι, ὁ δὲ ἀμύδιος τῶν βαφίω ὑπερδεδείας καὶ κενότητος.

Διὰ τὴν πεινῶντες μὲν ἐδὼ πίνουσι, παύονται δὲ δίψῳτες ὅταν φάγωσιν, ὅτι πείνεται.

Πρόβλημα γ.

Ρηθέντων ὅ τούτων, ὅ ἐστιν ἡμᾶς, καὶ τῶντα ἔφη μετρίως λέγεσθαι, καὶ πρὸς δὴ τὴν ἀπορίαν, τὰς τῶν πόρων κενώσεις καὶ διὰ πληρώσεως ἐν τῷ παραυτίκῳ. τοῖς ὅ δὲ δίψῳσιν ἐναντίον, ἐὰν ἐμφάγωσιν, ὅτι πείνεται συμβαίνει ὁ δίψῳς. τὸ ὅ δὲ πάθος οἱ τὸς πόροι ὅτι πηλόμενοι, ῥᾶστα καὶ πιθανώτατα μοι δοχεύουσιν, εἰ καὶ μὴ πολλὰ μόνον πιθανῶς ἀπολογεῖν. πᾶσι γὰρ ὄντων πόρων, διῆος πόρος διῆος συμμετείας ἔχει. οἱ μὲν ὑγρῶτεροι τῶν ξηρῶν ἄμα καὶ τῶν ὑγρῶν ἐφύω ἀναλαμβάνουσιν, οἱ δὲ ἰσχυρότεροι, ὁ μὲν ποτὸν παρεδέχονται ποῖς ὅ τῶν μὲν δίψῳσι, ἢ τῶν κενώσεως, ἢ ὅ ἐκείνων, τῶν πείναι. ὅταν ἐδὼ μὲν φάγωσιν οἱ δίψῳτες, οἱ μὲν οὐ βοηθοῦνται, τῶν πόρων διὰ λεπτότητα τῶν ξηρῶν ἐφύω μὴ δευόμενων, ἀλλὰ ὅτι δεῖν τὸ οἰκείου ἀφαιρούμενων. οἱ ὅ πεινῶντες, ἐδὼ πίνουσιν, ἐδύο μὲν τὰ ὑγρὰ τοῖς μείζουσι πόροις, καὶ ἀναπληροῦντα τὰς κενότητας αὐτῶν, αἰήσι ὁ σφοδρὸν ἀγῶν τῆς πείνης. ἐμοὶ ὅ δὲ μὲν συμβαῖνον διῆος ἐφαίνετο, τῆ ὅ ὑπερδεδείας τῆς ἀπίας οὐ παρεσείχον. καὶ γὰρ εἰ τοῖς πόροις πύπυσι (ἐφύω) ὡν ἐνίοι παρεδέχονται καὶ ἀγαπῶσι καὶ φέρουσι ἐν τῶν ἄμα, πλαδαράν καὶ ἐμψύδη καὶ ἄφρονι ποιήσας, τότε μὴ τῶντα τὸ σῶμα ἴσως μὲν ὁ ποτὸν παρεδέχεσθαι, καὶ ὁ σπῆνον, ἀλλὰ ὡς ἄρ ἡθμοῖς καὶ ἄρρεῖσθαι καὶ ἀποκρίνεσθαι κρημίδῃ πλασματῶν δες καὶ ἀλλόχρον. αὐτὴ γὰρ ἡ πρὸς ὁ ὑγρῶν ἀνάμειξις ἀρπύουσα, τὰ σπῆνα, καὶ στυγρὰ λαμβάνουσα, ὁ θερμὸν ὁ ἐπίον, καὶ ὁ πνεῦμα, πῶντων ὀργάνων ἀκριβέστατα πάσης ἰσχύος καὶ διαρρέσει λεπτοῦς τῶν ἐφύω. ὡς τε πῶν μοεῖον αὐτῆς πῶντι μοεῖα γίνεσθαι φίλον καὶ οἰκείον, ὅταν ἐναρμόθιον, ὡς ἄρ ἀφείοις καὶ φήμασιν, ἀλλὰ ἐνούμερον καὶ παρεσφύόμενον. αἰδὼ ὅ τούτων, ὅ δὲ λέλυται τῆς ἀπορίας ὁ μέγιστον. οἱ γὰρ ἐμφαζόντες, ἀμὴ πίνουσιν, οὐ μόνον οὐ λύουσιν, ἀλλὰ καὶ παρεσπεινέουσι ὁ δίψῳς. (πρὸς τὸ ὅ ὅ δὲ ἐν εἰρηται) σῶπει ὅ καὶ παρ ἡμῶν (ἐφύω) εἰ φαγομένης ὑπερδεδείας λαμβάνουμν. πρῶτον μὲν, λαμβάνοντες ὁ ὑγρῶν ὑπερδεδείας ὅ δὲ φθέρει δαπνόμενον, ὅ ὅ ὑγρῶν ὁ ξηρῶν βρεχόμενον καὶ μαλακόμενον ἀφαιρούμενος ἰσχύος καὶ ἀναθυμιάσεις δούτερον ὅ, μὴ νομίζοντες ἐκλείβειν εἰ) πῶντα πασι μῆτε τῆς ξηρῶς ἐφύω, πείναι μῆτε τῆς ὑγρῶς, τῶν δίψῳσι, ἀλλὰ τὸ μετείου καὶ ἀρπύουτος ἐνδείας. οἱς γὰρ ὅλως δὴ ἐλλίπη ἰσχύος, οὔτε πεινῶσιν οὔτε δίψῳσιν, ἀλλὰ διῆος ἀποδινήσουσιν ὑποκειόμενων ὅ τούτων, οὐ χαλεπὸν ἢ δὴ μὲν αἰτίαν στυγδεῖν. ἢ μὲν γὰρ δίψῳ τοῖς φαγοῦσιν ὅτι πείνεται, τῶν σπῆνων τῆ ξηρῶτητι, διεσπαρμένον ὑγρῶν καὶ ἀπολειπόμενον ἀσθενές καὶ ὀλιγρῶν ἐν τῷ σῶματι συλλεζόντων καὶ παρεσξικμαζόντων, ὡς περ ἔξω γλῶ ὀράμεν, καὶ κῆνιν, καὶ μᾶλλον τὰ μίγνόμενα τῶν ὑγρῶν, ἀναλαμβάνουσαν εἰς ἑαυτῶν καὶ ἀφανίζουσαν τῶν πείναι αὐ πάλιν ἀναγκάως ὁ ποτὸν δύνουσιν. ἢ γὰρ ὑγρῶτης τὰ ὑπὸντα σπῆνα παρεσκαλῆ καὶ γλίφρα βρέξασα καὶ ἀφαιρούσα, χυμῶν ἐκκρινόμενων καὶ ἀπύων,

ἀναφέρει τούτοις εἰς τὸ σαμα καὶ παρρησιαστικῶς δεομένους. ὅθεν οὐ κακῶς ὄχημα τῆς ἐσθῆτος ὁ ὑγρὸν ὁ Ἐρασίστρατος παρρησιῶν. ἄλλο γὰρ ὑπὸ ξηρότητος ἢ πάσης δριμύτητος βαρέα, μινυμένον ἀναπέμπει καὶ στυγερὰ. πολλοὶ ὅμως μὴ πίνοντες, ἀλλὰ λουσαμένοι μόνον, ἐπαύσαντο στυγερῶς σφόδρα πεινῶντες. ἐνδυομένη γὰρ ἐξωθεν ἡ ὑγρότης, δριμύτητα ποιεῖ καὶ ἐπιμύτερα τὰ ἔχλασθαι τὰ ἐντός, ὥστε τῆς πείνης τὸ σφόδρα πικρὸν καὶ θριώδες ἐνδιδόναι καὶ παρηγορηθῆναι. δὲ καὶ πολλῶν ἰσχυρίων τῶν ἀποκαρτηγῶν χροῖον, αἱ ὑδρὶ μόνον λαμβάνουσιν, ἀλλὰ οὐ πᾶσι ἐπιμασθῆναι ὁ βέβαιον καὶ παρρησιαστικῶς τὰ σώματα διυμένον.

Διάλινα αἰτίαι τὸ φρεαπίδρον ὑδρὸς δριμύτητος, εἰάν ἐν αὐτῷ τὰ τῆς φρέατος ἀέρι νυκτερεύσῃ ψυχρότερον γίνῃ.

Πρόβλημα δ.

Ψυχρότητι ξένην ὑφάνθη παρεκδύσαν οἱ θεράποντες ἐκ τῆς φρέατος ὑδρὸς ψυχρότερον. δριμύτητος γὰρ ἀγείω, καὶ κρεμάσαντες τὸ ἀγείον ἐν τῇ φρέατι τῆς γῆς μὴ ἀπολύμενον, εἶασαν ὅτι νυκτερεύσῃ, καὶ παρρησιαστικῶς δειπνον ἐκομίζετο, τῆς παρρησιαστικῆς ψυχρότερον. ἡ δὲ ὁ ξένος φιλόλογος ἐπιφάνης, καὶ τὸ ἐφῆ λαβεῖν ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους, μὴ λόγῳ κείμενον. εἶ δὲ τὸ ἰόνδε τὸ λόγον. πᾶσι ὑδρὸς παρρησιαστικῆν ψυχρὰ μάλλον, ὥστε τὸ τῶν βασιλευσὶ παρεκδύσαν ὅταν ἐψηθῇ μέγιστα ζέσεως, παρρησιαστικῶς τὰ ἀγείω χροῖον πολλῶν, καὶ γίνεται ψυχρότερον ὥστε ἀμείλιον καὶ τὰ ἡμέτερα σώματα, λουσαμένων παρρησιαστικῶν μάλλον. ἡ γὰρ ὑπὸ τῆς θερμότητος αἰεὶς πολυποροῖ τὸ σαμα καὶ μανὸν ἀπειργασμένη πολλῶν δέχεται τὸ ἐξωθεν ἀέρα, καὶ βιαιοτέρην ποιῶν μεταβολίαν. ὅταν οὖν ὑποπλασθῇ ὑπὸ τῆς πηγῆς τὸ ὑδρὸς ἐν τῷ ἀέρι παρρησιαστικῆν, παρρησιαστικῶν τὰ χροῖον. τὸ μὲν οὖν ξένον ἐπιπνεύσαν, ὡς ἀδρικῶς καὶ μνημονόσαντα παρρησιαστικῶν τῶν λόγῳ διηπορεύμενον. ὁ γὰρ ἀπὸ τῆς κρέμαται τὸ ἀγείον, εἰ μὲν ψυχρὸς ἐστὶ, πᾶσι θερμάνει τὸ ὑδρὸς; εἰ δὲ θερμὸς, πᾶσι παρρησιαστικῶν πάλιν; ἀλλοθεν γὰρ ὑπὸ τῆς αἰεὶς τὸ αὐτὸ πάσῃ τὰ ἐναντία, μηδεμίαν ἀφαιρέσῃς ἡρομένης. σιωπῶντος δὲ αἰεὶς καὶ ἀφαιρούμενος, ὅσῳ ἐφῆ δεινὸν παρρησιαστικῶν ἀέρος ἀφαιρεῖν. ἡ γὰρ αἰεὶς λέγει ὅτι ψυχρὸς ἐστὶ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν βάθει φρέατων ὥστε ἀμύχμον ὑπὸ ἀέρος ψυχροῦ θερμάνεσθαι τὸ ὑδρὸς, ἀλλὰ μάλλον ὁ ψυχρὸς ἐστὶ ἀπὸ τῶν μὲν πηγῶν ἀφαιρούμενος οὐ διώσεται μεταβολίαν. αἱ δὲ αἰεὶς ἀφαιρῆ κατ' ὀλίγον, μάλλον κρεττῶν παρρησιαστικῶν.

Διάλινα αἰτίαι οἱ χαλίκες καὶ αἱ μολιβδίδες ἐμβόλιον ἡμῶν ψυχρότερον τὸ ὑδρὸς ποιοῦσιν.

Πρόβλημα ε.

Ἀλλὰ μὲν παρρησιαστικῶν χαλίκων ἐφῆ ἢ τὸ ἀκμόνων, οἷς ἐμβόλιον εἰς τὸ ὑδρὸς, ψυχρὸν αὐτὸ ἐσομένην δοκῶσιν, εἰρημύμενον Ἀριστοτέλῃ. Μνημονόσας αὐτὸ τὸ ἐφῆ μόνον ἐν παρρησιαστικῶν εἴρηκε τὸ γινόμενον εἰς τὸ αἰτίαν ὅτι ἀφαιρούμενον ἡμεῖς. ἐστὶ γὰρ μάλιστα διεθεωρητός. πᾶσι μὲν οὖν ἐφῆ καὶ παρρησιαστικῶν αἰεὶ μὴ ἀφαιρούμενος ὁ λόγος ἡμῶν. ὁρᾶτε ὅλως. παρρησιαστικῶν οὐ δοκεῖ τῶν παρρησιαστικῶν μὲν ὑπὸ τῆς ἀέρος τὸ ὑδρὸς ἐξωθεν ἐκπίπτοντος,

A eas effert in corpus, indigentibusque applicat partibus. Itaque non male Erasistratus humorem cibi vehiculum dixit. nam quæ ob siccitatem aut aliam affectionem ignava sunt & grauia, admixtus attollit sursumque euehit. Multi autem etiam cum non bibissent, sed tantum lauissent, continente fame acrique liberati sunt. Quippe humor extrinsecus subiens, succulentiora facit adque nutriendum aptiora quæ sunt intus: ita ut vehementia & saeuicia famis remittat & mitigetur. Ideo eorum quoque, qui inedia vitam finire volunt, multi diu durant sola aqua pota: quantisper scilicet non omne id B siccitas absumfit, quod apponi corpori, idque alere potest.

Quæ sit causa, quod è puteo hausta aqua, si in ipso putei aere pernoctet, frigidior redditur.

Questio IV.

Hospiti frigidam bibere solenti, ac luxuriantia ea in re, famuli aquam frigidiorē hoc modo redigebant: vas, quo hausta erat aqua, in puteo suspenderunt, ita ut superficiem aquæ non cōtingeret, itaque per noctem reliquerunt. post die ad cœnam allata, recenti erat frigidior. Erat autem is hospes mediocriter literatus, aiebatque hoc se desumpsisse ex Aristoteleis ijs, quæ addita ratione ille scripsit. Rationem autem esse talem. Omnis aqua prius calefacta, magis refrigeratur. ut ea quæ Imperatoribus paratur, igni admota dū ferueat, vase de hinc multa niue accumulata circumdato frigidior redditur. Sic ut etiam nostra utique corpora vbi lauerimus, facilius frigescent: quia laxatio à calore accidens corpus multis meatibus patens rarius fecit, ac rarum rededit: ut iam externum aerem confertim recipiens, vehementius mutetur. Ergo aqua dum è puteo hauritur icta, eaque agitatione præ calefacta, in aere celerius refrigeratur. Laudauimus ergo hospitem, qui fortiter memoriterque suam dixisset causam. Ipsam vero rationem in dubium vocauimus. Aer enim in quo vas pendet, si frigidus est, quomodo aquam calefacit? si calidus, qui denuo refrigerat? absurdum enim est idem ab eodem affici contrarijs modis, nullo interveniente discrimine. Tacente illo & hæsitante, Nihil est, inquam ego, quod de aere dubitemus: cum sensus eum frigidum esse doceat, maxime in profundo putei: ut nullo modo possit aquam calefacere. Sed potius aer iste frigidus, cum E totam putei aquam præ multitudinem eius refrigerare non possit, partem eius ademtam facilius subigere & sua qualitate adficere valet.

Quare lapilli & plumbeæ laminae in aquam iniectæ, frigidiorē eam faciunt.

Questio V.

Nimvero de lapillis & incudibus quod dixit Aristoteles, ijs iniectis aquam refrigerari & durari, puto, te memoria tenere ita in problematis ab eo esse positum, ut rem tantum narret. nos autem causam indagemus: est enim difficilis inuentu. Omnino, inquam: & mirer, si nos non subterfugiet. Considerate enim. Primum omnino non videtur tibi ab aere aqua frigore præoccupari, dum is erūpit foras, E

Aer autem plus habet virium, lapidibus & incudibus renitens, non enim sinunt eum vt ærea & fictilia vasa elabi: sed sua densitate cohibentes à se in aquam repellunt: vt integra fiat & valida refrigeratio. Itaque etiam hyeme fluuii frigidiores mari sunt: vim enim in eos exercet aer repressus, qui in mari ob profunditatem dissipatur, nulla re ei renitente. Alio autem pacto probabile est tenuiores aquas magis à frigido refrigerari: vincuntur enim præ imbecillitate. Cotes vero & lapilli aquam faciunt tenuiorem, ad se trahentes quidquid ei admixtum est turbidi & terrestris: vt tenuior & imbecillior facta aqua facilius à frigore subigatur. Sed & plumbum de natura frigidis est: vt quod cum aceto tritum cerussam lethaliu venenorum frigidissimum edat. & lapilli ob densitatem frigus in profundum perferunt. Etenim omnis lapis nihil est quàm è frigefactæ & gelu adstrictæ terræ concretum quippiam: tanto quisque magis, quanto est densior. itaque absurdum non est, si frigiditatem aquæ renitendo auget & lapis & plumbum.

Quamobrem niuem paleis & vestibus iniectam conseruant.

Questio sexta.

Utm hospes paululum moratus: Qui amant, inquit, maxime cum amafis suis: vbi hoc non datur, de iis loqui cupiunt. Itaque ego sum erga niuem affectus. quæ quoniam in promptu non est, eaque careremus, scire desidero quid causæ sit quod à calidissimis rebus adseruatur. etenim paleis eam inuoluentes & rudibus pannis per multum temporis integram retinent. mirum vero si calidissima frigidissimorum tutantur atque continent naturam. Omnino, inquam, mira res est, siquidem vera sit. Sed non est ita: verum nosmet ipsi decipimus, male ratiocinando statim calidum esse si quid facultatem habet calefaciendi. cum tamen videamus eandem vestem hyeme calorem, æstu frigus parare. quomodo nutrix illa tragica Niobes liberos

Calefacit & refrigerat centonibus Leuidentis vestium.--

Et Germani quidem vestibus tantum contra frigus, Aethiopes aduersus solum æstum se muniant: nobis ad vtrunque vsus est. Cur ergo vestem potius à calefaciendo calidam dicamus, quàm à refrigerando frigidam? Immo si sensus iudicium sit faciendum, magis frigida quàm calida videbitur. Nam tunica nobis primum induentibus frigida accidit, & lectus decumbentibus. postmodo quidem contepescunt nostro calore impleta isthæc: quod simul calorem cohibent, ac frigus externumque aerem à corpore arcent. Febricitantes sane & æstu adfecti, continenter vestes mutant, quod frigidum esse sentiunt quo amiciuntur. iniectum autem id, statim calefit à corpore. Proinde sicut vestis nos calefacta calefacit, ita niuem frigefacta frigefacit. frigescit autem à tenui spiritu quem nix emittit. is enim insitus eam continet solidam: & spiritu dilapso nix aqua iam fit ac liquata diffluit: emarcescitque albedo niuis, quam spiritus cum humore spumosa permixtio indiderat. Simul itaque & frigus veste ambiente intus cohibetur: & aer externus arceatur, ἀφείσης πνέμα λεωτόν τὸτο γδ σινέχει τιὸ πῆξιν αὐτῆς ἐγκατακείμενον. ἀπελθόντος δὲ τῆς πνέματος, ὕδωρ ἔσσει, ῥεῖ καὶ ἀφάτκεται καὶ ἀπὸρθεῖ τὸ λεωτόν, ὅπερ ἢ τῆς πνέματος πρὸς τὸ ὑγρὸν ἀνάμιξις ἀφρώδης γεννομένη παρείχεν. ἀμα τε οὖν τὸ ψυχρὸν ἐγκατέχεται πρὸς τὸν ἄερα τὸν ἐξωθεν ἀπὸ ἀπειρηγμένου,

A ο δὲ ἀπὸ μᾶλλον ἰσχύει πρὸς τὰς λίθους καὶ τὰς ἀκμονας ἀφείδωδον. οὐ γὰρ ἐώσιν αὐτὸν, ὡς πρὸς τὰ χαλκία καὶ τὰ κεράμια τῶν ἀργείων, διεκπίπτειν, ἀλλὰ τῆς πυκνότητι σφραγίζονται ἀναλοῦσιν εἰς τὸ ὕδωρ ἀπὸ αὐτῶν, ὡς τε δίολου καὶ ἰσχυρὸν ἰσχυρὰ τὴν ἀφείδωδον. διὸ καὶ χειμῶνος οἱ ποταμοὶ ψυχρότεροι γίνονται τῆς θαλάττης ἰσχύει γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁ ψυχρὸς ἀπὸ ἀναλώμενος. ἐν δὲ τῆς θαλάττης ἀφείδωδον ἐκλυεταί, πρὸς μὴν αἰτερείδων. κατ' ἄλλον δὲ ἔσπον εἰχὸς ἐστὶ τὰ λεπτότερα τῶν ὑδάτων ἀφείδωδον μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῆς ψυχρῆς κρατεῖται γὰρ δὲ ἀσθενείαν. αἱ δὲ ἀκοναὶ καὶ οἱ χαλκίαι λεπτιώουσι τὸ ὕδωρ, ὅ, τι πολὺ ἐρὸν ἐγγράδες ἀναμεικταί, τὸτο σινάροντες καὶ κατασπώντες ἀπὸ αὐτῶν, ὡς τε λεπτότεροι καὶ ἀσθενέτεροι τὸ ὕδωρ ἰσχυρῶν, μᾶλλον ὑπὸ ἀφείδωδου κρατεῖται. καὶ μὲν ὅτε μόλις δὲ τῶν φύσει ψυχρῶν ἐστὶν, ὅς γε πελομένης ὄξει τὸ ψυκτικώτατον τῶν θανασίμων φαρμάκων ἀξάνισι ψιμίθιον οἷτι χαλκίαις πυκνότητι τὸ ψυχρὸν ἀφείδωδον ποιοῦσι. πᾶς μὲν γὰρ λίθος, κατεψυγμένος καὶ πεπιλημένος ὑπὸ κρύου γῆς πάρος ἐστὶ, μᾶλλον δὲ ὁ μᾶλλον πεπικνωμένος, ὡς τ' ὅσα ἀποπον εἰ τιὸ ψυχρότητα τῆς ὕδατος αἰτερείδων σινεπιτείνῃ καὶ ὀλίγος καὶ ὁ μόλις δὲ.

Διὰ τίνα αἰτίαν ἀχρόεις καὶ ἰματίοις τιὸ χιόνα ἀφείδωδον. Πρὸβλημα ε'.

Μικρὸν οὖν ὄξενος ἀφείδωδον, Οἱ ἐρωῶντες (ἐφθ) μάλιστα μὲν αὐτοῖς τοῖς παιδικαῖς, εἰ δὲ μὴ, πρὸ αὐτῶν ὀπιθυμοῦσι ἀφείδωδον. τοῖσιν πέπονθα πρὸ τῆς χιόνος. ἐπεὶ γὰρ οὐ παρέστι, ὅσδε ἔχουσι ὀπιθυμία μαθεῖν τίς αἰτία δι' ἣν ὑπὸ τῶν θερμωτάτων φυλάσσεται. καὶ γὰρ ἀχρόεις σαρκαρνοῦντες αὐτῶν, καὶ ἀφείδωδοντες ἰματίοις ἀνάπτοις, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπαισὸν ἀφείδωδον. θαυμαστὸν οὖν εἰ σινεπικὰ τὰ θερμώτατα τῶν ψυχρῶν ἐστὶ. Κομιδῆ γὰρ, (ἐφθ) εἰ πρὸ ἀληθῆς ἐστὶν. ὅσα ἔχουσι οὕτως, ἀλλ' αὐτοῖς πρὸ ἀλογισμῶν, θερμὸν ὄξενος (ἐθ) τὸ θερμῶν ὑπολαμβάνοντες καὶ αὐτῶν, ὁρῶντες ὅτι αὐτὸ ἰμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγουσιν. ὡς περὶ τὴν τεχνικὴν ἔσπον ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα ὑπελειπταί λεωτὰ πᾶσι τῶν χλαιδῶν ἐν ῥεῖταιοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα. Γερμανοὶ μὲν οὖν κρύου πρὸβλημα ποιοῦνται τ' ὀπίσθια Ἐμόνον. Αἰθίοπες δὲ, θάλπουσι μόνον, ἡμεῖς δὲ ἀμφότεροι, ὡς τ' ἐπὶ μᾶλλον, εἰ θάλπει, θερμὸν ἢ περὶ ψυχρὸν ἀπὸ τῆς ἀφείδωδου λεκτέον. εἰ δὲ δεῖ τῆς ἀφείδωδου τεκμήρεσθαι, μᾶλλον ἀπὸ ψυχρῶν ἰσχυρῶν καὶ γὰρ ὀχρῶν ψυχρὸς ἡμῖν πρὸς πᾶσι τὸ πρῶτον ἐνδυσσάμενοι, καὶ τὰ σπώματα καὶ ἀκρινεῖσιν, εἴτα μὲν τοῖς σινεπικῶν τ' ὑπὸ ἡμῶν πιμπλάμενα θερμασίας καὶ ἀμα μὲν ἀφείδωδοντα καὶ κατέχουσα τὸ θερμὸν, ἀμα ὅτι ἀπειρηγὸν τὸ κρύον καὶ τὸν ἐξωθεν ἄερα τῆς σώματος. οἱ μὲν οὖν πυρέθοντες ἢ καυματίζόμενοι, σινεπικῶν ἀλλὰ πᾶσι τὰ ἰμάτια, τῶν ψυχρῶν (ἐθ) τὸ ὀπίσθια μόνον ἀπὸ τῆς ἀφείδωδου πρὸς τὸ σῶμα. ὡς περὶ ἡμᾶς θερμῶν ἰσχυρῶν θερμαίνει τὸ ἰμάτιον, οὕτως τιὸ χιόνα ψυχρῶν ἀπὸ ἀφείδωδου. ψύχεται δὲ ὑπὸ αὐτῆς

οὐ τέμνει τὸν πάρον ὁ δὲ αἰήσιν ἀγάπῃσι ἵθ' ὅτοις πῶς
 τὸ Διὸς τὴν τεχνότητα καὶ ξηρότητα τῆς κροκίδος ὁ δὲ
 ἑώσης ὅτι πεσεῖν βαρὺ τὸ ἱμάτιον, ὁ δὲ σιωθλίται ἢ χα-
 νότῃα τῆς χιόνος ὡς πῶς καὶ ὁ ἀχρεὸν Διὸς κρυφότηα μα-
 λακῶς πειπίπῃον, οὐ θείπειν τὸν πάρον, ἄλλως δὲ πυκνόν
 ὅστι καὶ φεγμὸν, ὡς τε καὶ θερμότητα τῆς ἀέρος ἀπείρηται, καὶ
 τὴν ψυχρότητα καλύειν ἀπέναι τῆς χιόνος. ὅτι δὲ ἢ τῆς πνύ-
 ματος Διὸς χρισίς ἐμποιεῖ τὴν τῆζιν, ἐμφανές ὅστι τῆς αἰδή-
 σει τῆς κροκίδος ἢ χιόν, πνύμα ποιεῖ.

Εἰ δὲ τὸν οἶνον ἐπιθεῖν. Γεβλήμα ζ'.

Nικηρός ὁ πολίτης ἡμῶν ἀπὸ σχολῆς ἀφίκετο συγγε-
 νῶς ἐνδὸξω φιλοσόφω χρονον ἔπολιω, ἀλλὰ ἐὼσα
 τὰ τῆς αἰδῶς ἢ καταλαμβαίνοντος ἀνεπίμπλοιο τῆς ἑπα-
 ρῶν ἀπὸ αὐτῆς μιμουμένης τὸ ὅτι πῆμιπκόν, καὶ φέρωντος
 ὅτι πῆμιπκόν πῶς ἄμα πῆμιπκόν, ἐστὼντος οὐκ ἡμῶς Ἀ-
 εἰτάνος, τὴν τε ἄλλῃ χρησίαν ὡς πολυτελή καὶ πει-
 ρῶν ἐμέμφετο, καὶ τὸν οἶνον ὁ δὲ ἔφη δεῖν ἐκχεῖσθαι ἢ ἡμέ-
 νον, ἀλλ' ὡς πῶς Ἡσίοδος ἐκέλευσε ἀπὸ τῆς πίθου πίνεσθαι
 τὴν σύμφυτον ἐργῆα ῥώμῃ καὶ δυνάμει. ἢ δὲ ποιούτη κα-
 τὰρ αὐτῆς πῶς ἄμα πῆμιπκόν, ἐκτέμνει τὰ ἰδίω, καὶ τὴν θερ-
 μότηα κατασβέννυσιν. (ἔξαιτε γὰρ καὶ ἀποπνεῖ διεωρω-
 μένου πολλάκις) ἔπειτα πειρῶν καὶ καλλωπισμὸν ἐμ-
 φαίνει καὶ τρυφίω, εἰς τὸ δὲ καταναλίσκουσα τὸ χρονον.
 ὡς πῶς γὰρ ὁ τοῖς ἀλεκτρούνας ἐκτεμνῖ καὶ τοὺς χρονον, ἀ-
 παλιῶ αὐτῶν πῶς φύσιν ἢ ἄρκα ποιοῦν καὶ φήλαια,
 οὐχ ὑγιαίνοντων ἐστὶν ἀφροσύμων, ἀλλὰ διεφθαρμένων ὑπὸ
 λιχνείας οὕτως εἰ δὲ μεταφορᾷ χρονον λέγειν, ἔξαι-
 νεχίζοι τὸν ἀχρεὸν καὶ ἀποτῆλιωοισιν οἱ διητοιῦτες, ἔ-
 τε φορεῖν ὑπὸ ἀφροσύμων, οὐτε πίνειν τὸν μέτερον δυνά-
 μῃοι Διὸς τὴν ἀχρεοσύνην. ἀλλὰ σόφισμα τὸ ὅτι αὐτῶν
 καὶ μηχανήμα πολυποσίας. ἔξαιρουσι δὲ τῆς οἴνου ὁ ἐμ-
 βεῖτες, ὁ λείον ἀπολιπόντες, ὡς πῶς οἱ τοῖς ἀχρεοσύνης ἐχου-
 σι πῶς ψυχροποσίαν ἀρρώτοις ἀφροσύμων διδόντες. ὁ, π
 γὰρ σόφισμα τῆς οἴνου καὶ κρατός ὅτι, τῆς οἴνου τῆς διυλίζεῖν
 ἔξαιρουσι καὶ ἀποκείνοισι. μέγα ἢ τεκμήριον ἢ ἀφρο-
 σῶν καὶ τὸ μὴ ἀφροσύνην, ἀλλὰ ἔξαιρουσι καὶ μῆρα-
 νεσθαι, κατὰ περ ἀπορίτης κατέβη τῆς τρυφῆς. οἱ δὲ
 παλαγοὶ καὶ τρυφᾶ τὸν οἶνον ἀπὸ κροκίδος ἐκάλω, ὡς περ
 ψυχίω καὶ κεφαλῶ τὸν ἀφροσύμων εἰώτα μῆ ἀπὸ τῆς κω-
 ειωπάτων ὑποχρεῖσθαι. καὶ τρυφᾶν λέγειν τῆς ἀφρο-
 πορῶν τὴν ἀμπελίω ὁ πῶς, καὶ ἀφροσύμων που ὁ
 μῆρας εἶρηκεν. αὐτὸν δὲ τὸν οἶνον ἀπὸ κροκίδος ἐρυθρὸν εἰώτα
 καλεῖν. οὐχ ὡς Ἀεῖτων ἡμῶν ὡς χρονον καὶ χλωρὸν ὑπὸ
 τῆς πολλῆς κατάρσεως παρέχεται. καὶ ὁ Ἀεῖτων γαλά-
 σας, Οὐκ ὡς χρονον (εἶπεν) ὡ τῆς, ὁ δὲ αἰαίμονα, ἀλλὰ
 μελίχρον, καὶ ἡμεῖδω, ἀπὸ τῆς οἴνου αὐτῆς πῶς. οὐ
 εἰ ἀεῖτοις τῆς νυκτερινῆς καὶ μελαγχολίας ἐμφορεῖσθαι,
 καὶ φέγει τὴν κατάρσιν, ὡς περ χρονον καὶ τὸ βα-
 ρὺ καὶ μεθυσκὸν ἀφροσύμων καὶ νοσῶδες, ἐλαφρὸς καὶ αἰδῶ
 ὀργῆς αἰαμίγνυται ἡμῶν, οἷον Ὀμηρὸς φησὶ πίνειν τῆς ἡ-
 ρωας. ἀπὸ κροκίδος οὐ καλεῖ τὸν ζοφρὸν, ἀλλὰ τὸν δι-
 αυγῆ καὶ λαμπερὸν. οὐ γὰρ αἰὼ λέγων δῖωσθαι καὶ νῶ-
 ρεπα χαλκὸν, ἀπὸ κροκίδος πῶς πῶς. ὡς περ οὐκ ὁ σο-
 φος Ἀνὸ χρονον ἀλλ' ἅπῃ τῆς Ἑλλῶν μεμφομένης,

A ne concretum niuis corpus diffindat aut laxet. Utun-
 tur autem fullonem nondum expertis pannis, quia
 filum ob asperitatem & siccitatem non patitur cen-
 tonem grauter niui incidere, eiusve collidere rarita-
 tem. sicut & paleæ ob leuitatem molliter incumben-
 tes non comminuunt compagem niuis: alioqui au-
 tem dense & probe tegentes, excludunt calorem ae-
 ris, & frigiditatem niuis decedere non sinunt paleæ.
 Cæterum secretionem spiritus niuem liquari, sensu
 constat. nam cum nix liquefcit, spiritum gignit.

Percolandumne sit vinum.

B *Questio septima.*

NI GER cuius noster à schola venerat, cum phi-
 losopho nobili non multum versatus temporis,
 sed tantum, vt ex eo non obseruante disceret quod
 maxime is molestum aliis vsurpabat: nempe vt stu-
 dium eius omnia reprehendendi, & quauis de re eos
 qui vna aderant suggillandi imitaretur. Itaque cum
 Aristio nobis cœnam præberet, non contentus ap-
 paratum conuiuui reliquum vt sumtuosum & super-
 uacaneum taxare, vinum quoque aiebat non debe-
 re inferri colatum, sed præcepto Hesiodi obtempe-
 rantes è dolio id bibere viribus adhuc innatis prædi-
 tum. hanc vero colandi purgationem primum ei
 neruos præcidere, & calorem restinguere, qui exha-
 let & elanguescat vino sæpius diffuso. deinde in hac
 re apparere curiositatem quandam & luxuriam, que
 id quod vtile est in suauitatem impendat. Sicut enim
 gallinaceos gallos & porcōs castrare, vt caro eorum
 contra naturam fiat tenella & feminea, non sit sano-
 rum hominum, sed gulæ studio perditorum: ita (si
 licet honesta translatione vti) merum vnguibus
 despoliant (aiebat) & effeminant qui id diffundunt
 per colum. cum neque ferre merum ob imbecillita-
 tem possint, neque eos intemperantia moderate bi-
 bere sinat. Itaque hoc commento vtuntur, quo lar-
 gius potandi studium excusent. Ergo adimunt vino
 vim suam, ipsum tamen relinquentes: quomodo iis
 qui ad frigidam bibendam temperamento sunt pa-
 rum commodo, exhibere decoctâ solemus. Etenim
 aciem vini roburque, in percolando tollunt atque
 excernunt. Magnum vero argumentum est vinum
 corrumpi, neq; vigorem eius durare, sed emaresce-
 re, quod veluti à radice sua à fæce absceinditur. At e-
 nim veteres vinum diserte fæcis vocabulo adfæce-
 runt: quomodo hominem solemus capitis aut animæ
 nomine adficere, à principe parte deminuto vsi vo-
 cabulo: & trygân, hoc est fæcere, dicimus vindemi-
 tores, ac vinum diatrygium, quasi perfæcatum, dixit
 alicubi Homerus. soletque vinum passim æthiopa &
 rubrum dicere: non pallidum & luteum, quale no-
 bis Aristio à multa purgatione præbet. Tum ridens
 Aristio: Non, inquit, pallens mi homo, neque exsan-
 gue: sed quod primo statim adpectu mite se & man-
 fuetum esse profiteatur. Tu vero malles Baccho re-
 pleri nocturno, & nigros turbines concitante: vitu-
 perasque purgationem. Atqui hæc tanquam bile vo-
 mita egesta, quod mero inest graue, ebrietatem, ac
 morbos generas aufert, facitq; vt à nobis facile placi-
 dumq; vsurpetur. Actale vinum Homerus æthops
 vocat, atque potum heroibus fuisse: non vtique cali-
 ginofum, sed splendidum ac pellucidum. neq; enim
 euenor (id est vitis conducens) & æthops, quod est
 clarum, quæ de vino dixit, etiam eri adiecisset nomi-
 na, quod alias norops, quasi præfulgidum, appellat.

Sicut ergo Anacharxis ille sapiens alia Græcorum instituta reprehendens, prunas laudavit, quod fumo excluso, domi ignem portarent: ita nos à sapientibus vobis alias fortasse accusari poterimus: in hoc autem quid tandem delinquimus, quod meri facultatem turbulentam eiicientes atque dissipantes, ipsum interim hilaritate quadam, non fucato ornatu gratius reddentes, neque aciem tanquam ferri eius & vim retundentes, sed quasi sordes quasdam & rubiginem expurgantes, adhibemus mensis? Atqui, inquires, non colatum merum plus habet virium. Nimirum, mi homo, etiam furiosus & infaniens homo, plus roboris habet. verum is ubi elleboro aut victus commoda vsus ratione ad se rediit, tunc vehementia illa & virium contentio discedit atque evanescit: verus autem vigor cum sanitate mentis coniunctorum corpori redit. quo videlicet pacto etiam vini purgatio demta ea vi qua animum percellit & ad insaniam impellit, habitum ei mitem & salubrem conciliat. Existimo autem permultum interesse inter superuacaneum cultum & mundiciæ. Nam mulieres fuco, vnguentis, auro, purpuraque dum vtuntur, curiose & impensius quam par est ornatui indulgere videntur. lauro eas uti, oleo inungi, comam componere, nemo prohibet. Venuste discrimen hoc Homerus exprefit, ubi lunonem se ornantem facit.

*Principio ambrosia sordes de corpore diuo
Eluis, & liquido mundum perfudit oliuo.*

hactenus industria & mundicies est. cum autem aureas fibulas fumit, & arte elaboratas in aures, tandemque ad cæsti præstigijs se confert: hoc iam ociosa & superuacanea est curiositas, matronamque dedecens procacitas. Proinde etiam qui vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt, ii quasi mulierem comtam curiose in conuiuia adducunt & prostituunt. qui autem quod vino inest sordidum & inutile adimunt, ii purgant illud atque sua opera commodius reddunt. Alioqui curiositati ociosæ omnia impurabis, orsus ab ipsa domo. Cur, inquires, ita est incrustata? cur aduersus aerem purum maxime aperta? cur patet lumini versus occasum solis aditus? cur poculorum vnum quodque detritum tersumque fulget atque splendet? At vero, inquam, poculum sordidum esse, vel prauum edere odorem non debet: quod ex eo bibitur, sordibus debet & immundicie plenum esse? Et quorsum attinet reliqua referre? Ipsa titici elaboratio dum panis ex eo conficiatur, quæ nihil aliud quam purgatio est, vides quantum requirat negocii. non enim modo aluei, cola, concussiones, secretiones ad pinsendum adhibentur frumentum & farinas: sed & contritio quæ è pasta asperitatem elidat, expurgatamque materiam ita cogat, ut esui cocta esse possit. Quid ergo absurdi habet res, quod vini etiam fœculentas partes, acris aut furfuris in morem, colando expurgamus? præsertim cum sine sumtu id fiat, sine labore.

Quæ sit causa bulimi.

Questio octaua.

AMAIORIBVS nostris ad nos propagatum est quoddam sacrificium, quod archon (qui magistratum præcipuum gerit) in publico, reliquorum quiuis domi suæ peragit. vocatur autem bulimi expulsio: & seruorum aliquem viticis verberantes ferulis per fores eiiciunt, additis his verbis: Foras bulimum, intro diuitias & sanitatem. Mæ archonte complures sacrificio se adiunxerunt.

A ἐπὶ γὰρ τὴν ἀνθεκτικὴν, ὅτι τὸν καπνὸν ἐξω κατελιπόντες, οἴκαδε πῦρ κημιζοῦσιν· οὕτως ἡμᾶς ἐφ' ἐτέροις αἰψήροις τὸ μάλλον οἰσοφοῦ ὑμεῖς. εἰ δὲ τῷ οἴνου τὸ παρκατικὸν καὶ ὀχλωδὸς ἐξωθούμενοι καὶ ἀποσκεδάσαντες, αὐτὸν δὲ ἀφραίνοντες οὐ καλλωπίσαντες, οὐδ' ὡς περὶ σιδήρου σόμψμα καὶ ἀκμὴν ἀποκέρσαντες. ἀλλὰ μάλλον ὡς περὶ ἰὸν ἢ ῥύπον ἀποκαθάρσαντες παρσφερόμεθα, τί πλημμελοῦμεν, ὅτε νῆ Δία πλέον ἰσχυρὴ μὴ διηθούμενος, καὶ γὰρ αἰθέρης, ὡς φίλε, φρενετίζων καὶ μαγνόμενος, ἀλλ' ὅτῳ ἐλλεβορῶ χρησάμενος ἢ διατῆ κατασῆ, ὅ μὲν σφοδρὸν ἐκείνο καὶ στυγνὸν οἴχεται, καὶ γέγονεν ἐξίτηλον· ἢ δὲ ἀληθινὴ δύναμις καὶ σωφροσύνη ὡς ἀγίνεται τῷ σώματι· οὕτω δ' ἡ καὶ ἡ καθαρισις τῷ οἴνου τὸ πηκτικὸν ἀφαροῦσα καὶ μαρτικὸν, εἰς παρκατικὴν ἔξιν καὶ ὑγαινοῦσαν καθίστησι. παρκατικὴν δὲ οἴμα παμπόλυ διαφέρειν καθαριότητος. καὶ γὰρ ἀγναιῆκες φυκόμενα καὶ μυελόμα καὶ χρυσὸν φορέσασα καὶ πορφύραν, περὶ εἰρηγὶ δοκῶσι· λουτρὸν δὲ καὶ ἀλειμμα καὶ κόμης θρύψιν ὁδοὶς ἀπιάται. χαλεπόντως δὲ τὴν διαφορὴν ὁ ποιητὴς ὅτι δεικνύσιν ὅτι τῆς κοσμομυθίας Ἡρας, Ἀμβροσίη μὲν παρκατικὸν ἀπὸ χρυσοῦ ἀθανάτοιο λύματα πύματα καθήρην, ἀλείφατος ἰλίπ ἐλαίφ. μέγρι τούτων ὅτι μέλα καὶ καθαριότητος ὅτιν. ὅταν δὲ τῆς χρυσῆς πύματα ἀναλαμβάνη, καὶ τὰ διηκρίσωμεν τεχνῆ ἐλλόσια, καὶ τελευτῶσα τῆς περὶ τὸν χρυσὸν ἀπῆται γρηθείας, παρκατικὴ τὸ χρῆμα καὶ λαμπερία μὴ παρκατικὴ γαμπετὴ γέγονεν. ὁκοῖω καὶ τὸν οἶνον οἰμὴν ἀλόγως χρυσίζοντες, ἢ κινναμόμοις καὶ κόκοις ἐφηνδύοντες ὡς περὶ γυναιῆκα καλλωπίζουσι εἰς τὰ συμποσια καὶ παρκατικὸν οἶον· οἱ δὲ ἀφαροῦτες τὸ ῥύπαρον καὶ ἀχρηστον ἐξ αὐτῶ, παρκατικὸν καὶ καθαρισις. ἐπὶ πύματα αἰετοῖς τῶν παρκατικῶν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῷ οἴκου, τί γὰρ ὅτι κεραιάται; τί δὲ ἀέωγα τῷ παρκατικῶν, ὅταν αἰν μαλιστα πύματα λαμβάνοι καθαρόν, καὶ τῷ φωτὸς ἀπολαύοι παρκατικῶν ὅτι τῆς δύσεως; τί δὲ τῷ ἐκπαμμάτων ἐκασον ἐκτέτριπται καὶ διέσμηκται πύματα γόθεν, ὡς τε λαμπεῖν καὶ παρκατικὸν; ἢ τὸ μὲν ἐκπαμμάτω εἶδει μὴ ῥύπου, μηδὲ μορφηθείας ὁδοῦς εἶ, τὸ δὲ ὅτι αὐτῶ πινόμενον, θύρατος ἢ κηλίδων ἀναπεπλησθαι. καὶ τί δὲ τὰ ἄλλα λέγειν; ἢ γὰρ αὐτῶ πύματα διαπύοις εἰς τὸν ἀρτον, ὅσῳ ἐτέρον ἢ καθαρισις οὔσα, ἴεσασα μὲν ὅσης γίνεται παρκατικῆς. οὐ γὰρ μόνον ὑποκαφισμοὶ καὶ διατῆσις, καὶ ἀποκρούσις, καὶ διακρίσις εἰς τῷ σπῆων, καὶ τῷ ἀλετείων, ἀλλὰ ἢ τῆς ἐκβλήσουσα τῷ φουράματος τὸ τραχὺ, ἢ καθαρισις, καὶ συστέλλοις τὴν ὕλην εἰς αὐτὸ τὸ ἐδάδιμον. τί οὖν ἀποπον εἰ καὶ τῷ οἴνου τὸ τραχὺ, ὡς κέμνον ἢ σκύβαλον, ἢ διήρησις ἐξάρει, μήτε διαπύοις ἕως τῷ καθαρισι, μήτε ἀχολίας παρκατικῆς;

Τίς αἰτία βουλίμου. Πρόβλημα ἦ.

Θυσία τίς ὅτι πάτριος, αὐτὸ μὲν ἀρχὸν ὅτι τῆς κοινῆς ἐστὶς ἀρχῆ, τῷ δὲ ἄλλων ἐκασον ἐπ' οἴκου· καλεῖται δὲ βουλίμου ἐξέλασις. καὶ τῷ οἴκου τῷ εἰατύποιντες ἀγίαις ῥάβδοις ἀπὸ θυρῶν ἐξελαύνουσι, ἐπιλέγοντες, ἔξω βουλίμον, ἔσω δὲ πλούτον καὶ ὑγίαιαν. ἀρχόντος οὖν ἐμοῦ πλείονες ἐκοινωνοῦσι τῆς θυσίας.

καταως εποιησαμην τα νενομισμενα, και παλιν κατακλι-
 νημην, εζητειτο παρ' αυτου το ονοματος, επειτα τ'
 φωνης αυτου επιλεγουσι τα δικαιωματα. μαλιστα δε τ'
 παλαις και τ' και αυτο γινωσκων. το μνησιν βουλιμον ε-
 δοκει μεζον η δημοσιον αποσημαίνει, και μαλιστα παρ' ημιν
 ποις Απολλων, αυτη εβ' ταυ' χωριστοις. ου γδ βουλιμον,
 αλλα πολυλιμον ος πολυον παλιν ονομαζομεν. εδοκει δε
 η βουβρωσις ετερον ει). το ε τεκμηριον ελαμβατομεν εκ
 τ' Μηθωδωρου Ιωνικων. ισορει γαρ οτι Σμυρναοι το πα-
 λαον ΑΓολεις οντες θυοσι Βουβρωσι ταυρον μελιστα, και
 κατακλιαντες, αυτωδωρον ολοκαυτωσιν. επει δε πας μνη ε-
 οικεν ο λιμος νοσω, μαλιστα δε ο βουλιμος επιγινεσθαι πα-
 ροντος παρ' αυτου τ' σωματος, εις τ' αυτου αιτιατοιςιν, ως μνη
 ενδεια τον πλουτον, ως δε νοσω, τ' υγιαν. ως δε ναυτιαν ω-
 νομασθη μνη οτι τ' εν νηι και τ' πλουτον τον σωματον εκ-
 λυομενων, ετι ε ισχυεν ηδη και τ' οπωσων τ' το παρον-
 των ονομα τ' παλαις ει). ουτως αρα και το βουλιμιαν ε-
 κειθεν ερξομενον εν ταυτα διετεινε. ταυτα μνη ουν ερα-
 νον κρινον εκ παλαιων σωματων λεγων. επει δε δη η απο-
 μεθα της αιτιας τ' παλαις, παρ' αυτου μνη η πορηθη το μαλιστα
 βουλιμιαν τ' ες Αγαχιονος πολλης βαδιζοντες, ως παρ' αυτου
 Βροδπος εκ Δυρραχιου παρ' Α' πολλωνιαν εκινδυνωσεν
 απο τ' παλαις (ω δε νηφτος πολεις, και τ' τα σιτια κρη-
 ζοντων εσθεις εζηκουσθη) λειποθυμωτος ουν αυτου και
 απολιποντος, ωσπερ κ' εσθαι οι γραπτα παρ' εσθαι δραμον-
 τες τοις τειχεσιν, αρτον αιτησεν παρ' τ' τειχοφυλακων πο-
 λεμιων και λαβοντες αυτους, ανεκτησαν τον Βροδπον. διο
 και φιλανθρωπως εχρησατο πασι, κεινος της πολεως ημο-
 λμος. παρ' αυτου τ' ετο και ιπποι και ονοι, και μαλιστα οταν
 η ισθας η μηλα κρημιζωσιν. ο δε θαυμασιωτα τον εστιν, εκ
 ανθρωπων μονον αλλα και κτηνη μαλιστα παλαιων εδωδι-
 μων αναρωνησιν ετος. ωσπερ αν ελαχιστον εμφασιων ιδαν-
 ται και βαδιζοσι. ημολμης δε σιωπης, εγω σιωπων οτι τα
 τ' παρ' αυτου ετων επιχειρηματα, τ' μνη ερξομεν και αφυ-
 εις οιον αναπαυει και αναπληρωσι, τοις δε φιλοσοφους και
 φιλοσοφους ερχομεν εδιδωσιν οικειαν και πολυαν οτι το
 ζητειν και ανιχνυειν τω αληθειαν εμνησθη τ' Αριστο-
 λικων εν οις λεγεται οτι πολλης παρ' αυτου ε-
 ζωθεν, εκ τερμασινετα σφοδρα τα εντος, και πολυ σιτι-
 μα ποιει. τ' εαν μνη οτι τα σκελη ρυη, και ποικι αφρα-
 ζεται και βαρυτητα, εαν δε οτι τα της κινήσεως και της
 αναπνοης ερχομεν, αφυριαν η και αδνειαν. παρ' αυτου εις
 ε' λογου λεξεντος επεραινετο, τ' μνη επιφυομενων τ' ε-
 ρματι, τ' ε' αφροδισιων. Σωκλαρος δε τω ερχομεν ε-
 φη ε' λογου κρημιζομεν. παρ' αυτου ερχομεν και
 πυκνωσθαι τα σωματα τ' βαδιζοντων Αγαχιονος το σιτι-
 τημα τω θερμότηα ποικειν, και τ' ετο καταλαμβαειν τα
 ερχομεν της αναπνοης αιματωδες. μαλλον ουν δοκειν αυτου
 τω θερμότηα συλλομενων και πλεοναζουσιν εντος
 αιολισκειν τω εφω, ειτα επιλειπουσης και αυτης, ως
 περ πυρ απομνησινεσθαι. διο πεινωσι σφοδρα και βαρυ
 παρ' αυτου εμφασιοντες, αυτους αιολισμοισι γινεται γδ ως
 περ υπεκλυμα τ' θερμότητος, το παρ' αυτου ερχομεν. Κλεομε-
 νος δε ο ιατρος αλλως εφη τ' ονοματι τον λιμον σωματα-
 ρμα, διχα τ' ε' ερχομεν, ως περ το καταπινειν, τ' πινειν,

A Rite omnibus peractis cum rursus discubuissemus,
 quæri ceptum est primum de ipso bulimi vocabulo,
 deinde quid verba sibi vellent quæ recitantur dum
 feruis exturbatur, maxime autem de ipsa affectione
 & eius circumstantiis. Videbatur ergo bulimus fa-
 mem (is est limos Græcis)ingentē aut publicam no-
 tare; maxime apud nos, qui Aeolica dialecto p pro v
 vsurpamus. non enim bulimum antiquitus, sed puli-
 mum quasi polylimum, id est famem multam, appel-
 lamus. Sentiebamus autem à bubrosti diuersum ef-
 se: argumento repetito ex Ionicis Metrodori. Narrat
 enim is Smyrnos antiquitus Aeolenses sacrificare
 Bubrosti taurum nigrum, concisumque in frusta v-
 na cum ipsa pelle igni totum cremare. iam cum om-
 nis fames morbo similis sit, maxime autem bulimus
 accidat adfecto contra naturam corpore, recte op-
 poni ei vt indigentiae diuitias, vt morbo sanitatem.
 Sicut vero nauseare dicti sunt primum quibus in na-
 ui ac inter nauigandum stomachus langueret: dein-
 de consuetudo obtinuit, vt vox ea quocunq; mo-
 do sic affectis tribueretur. ita bulimus quoque inde
 ortus, in reliqua peruasit. Atque hæc quidem ex o-
 mnium sermonibus tanquam symbola collecta fue-
 runt. Vt vero attigimus quæstionem de causa buli-
 mi: id primum dubios nos tenuit, cur maxime buli-
 mus incesset per altam niuem ambulantes. Brutus
 quidem in discrimen vitæ adductus bulimo fuit, cū
 Dynhachio Apolloniam proficisceretur per niuem
 copiosam, & eorum qui cibos gestabāt nemo ipsum
 consequeretur. ibi cum iam animo deficeret ac con-
 sideret, coacti sunt milites ad muros accurrere, & ab
 hostibus excubitoribus panem flagitare: quo statim
 accepto, Brutum recreauerunt. isque vrbe potitus,
 humanissime vniuersos tractauit. Accidit bulimus
 equis etiam atque asinis, maxime cum caricas aut
 mala gestant. & quod maxime mirum est, de omni-
 bus quæ esui sunt, apprime panis reficit non ho-
 mines modo, sed iumenta quoque: vt vel mini-
 mo panis frustulo vescendo confirmentur atque
 progrediantur. Facto silentio, ego (qui animad-
 uerterem antiquiorum argumentis propositis igna-
 uos & ingenio minus acri præditos exsaturari &
 acquiescere: alacrioribus autem & solertibus prin-
 cipium offerri commodum audendi aliquid pro-
 fese in quærenda & inuestiganda veritate) Aristo-
 telis sententiam commemorauit: qui docet foris
 magno circumfuso & efficaci frigore corpori in-
 terna vehementer incallescere, magnamque ita col-
 liquationem effici. quasi ad crura defluat, lassitudi-
 nes gignat ac grauitates: sin ad principia motus &
 respirationis, exanimationes & imbecillitatem. Hæc
 ego cum dixissem, alii impugnarent rationem
 hanc, alii defenderent: Soclarus, Initium (inquit)
 huius argumenti optime habet. Nam per niuem
 ambulantium corpora admodum circum refrige-
 rari & densari, verum est. A calore autem fieri
 colliquationem quæ principium respirationis in-
 vadat, non arbitror. Mihi potius videtur calor
 intro compulsus & abundans intus consumere nu-
 trimentum, eoque deficiente ipse quoque ignis
 instar exstingui. Itaque bulimo correpti cum ve-
 hementer esuriunt, tum admodum exiguo cibo
 sumto reficiuntur: quod cibus ingestus quasi fo-
 mes est iterum exsuscitando calori. Cleomenes
 vero medicus in vocabulum bulimi limon, quo
 fames significatur, abs re insertum fuisse aiebat:
 vt pinem bibere in Katapinon quod est deglutire,

& in anakyp^{tem} fursum respicere, Kyp^{tem} quod deorsum intueri est. Neque enim est, aiebat, ut putatur, bulimia, famis species, sed adfectio stomachi ob concursum * deliquium animi faciens. Sicut itaque odorata remedio sunt examinationibus, ita panis reficit bulimia tentatos. non quod cibo indigeant, (nam minimo eo sumto recreantur) sed quod panis spiritum vimque languentem reuocat. Esse autem non famem sed exanimationem bulimū, iumenta docent, quæ odore caricarum & malorum sic adficiuntur. nō enim indigentiam odor, sed morsum quendam in ore ventriculi exagitationemque eius efficit. Nos ut hæc tolerari, ita sentiebamus probabiliter à contrario principio aliquas posse ratiocinari, non densari in bulimo, sed rarefcere stomachū ponentes. Etenim spiritus qui à niue defertur, est quasi æther istius concretæ substantiæ & ramentum tenuissimarum partium, & vi præditum secandi diuidendique non carnem modo, sed argentea etiam atque ærea vasa. videmus enim hæc niuem non continere: quippe expirando ea consumitur, exteriorumque vasis superficiem humore opplet tenui ac glaciæ simili, quem spiritus relinquit per meatus occulte exiens. Is ergo niueus spiritus per niuem ambulans acutus & flammæ in morem incidens, extrema vrere videtur secando, & penetrare carnem ignis instar. Inde corpus maiorem in modum rarefcit, calorque foras fluens à frigore spiritus superficiem ambientis restinguitur. itaque roridum sudorem corpus euaporat ac tenuem, liquaturque, & simul vires consumuntur. Quod si quis tum quiescat, non multum caloris è corpore dilabitur. Cum vero motus corporis nutrimentum celeriter calefacit, & calor foras se proripit, carne laxata: necesse est magnū virium fieri defectum. Cæterum frigus non densandi modo, sed etiam liquandi corpora vim habere, constat. Acribus enim hyemibus cotes plumbeæ liquantur * est cum defudatione *

Et quod multis non esurientibus accidit bulimia, ostendit fluxum magis quàm densationem corporis. Rarefcunt autem hyeme, ob quam diximus tenuitatem: alioqui etiam lassitudine & motu calorem in corpore situm acuate: qui attenuatus & fatigatus copiose fluit & disseminatur per corpus. Mala denique & caricas probabile est tale aliquid exhalare, quo iumentorum attenuetur calor & in partes minimas dissipetur. alia enim aliis ut reficiuntur naturali ratione, ita etiam læduntur.

Cur poeta reliquis liquoribus peculiare adiciens appellationes, oleum duntaxat humidum dixerit.

Questio nona.

DISPVTATVM aliquando fuit, cur cum multi sint liquores, & poeta solitus sit singulos suis ornare epithetis, lac album, mel flauum, vinum rubrum nominans: oleo tamen ab eo tantum quod ei cum omnibus liquoribus est commune, humidum appellationem adiunxerit. Ad hoc dictum fuit, Sicut dulcissimum est quod penitus & omnibus suis partibus dulce est: albissimum, quod penitus album: (penitus sic intelligo, ut nihil ei contrariæ naturæ sit admixtum) ita id quoque maxime humidum dici debere, cuius nulla pars sicca sit. Hoc autem oleo congruit. Primum enim læuitas eius æquabilitatem partium demonstrat: eus ξηρόν ἐστι, τοῦτο δὲ τῶν ἐλαίων συμβέβηκε. τῶν δὲ ἄλλων ὑγρῶν τῶν μολύβδου ἀφιδρώσεως, καὶ τῶν πολλῶν μὴ πεινᾶσαι, συμπίπτειν τῶν βουλιμίαςιν, κατηγορεῖ μᾶλλον κρύσειν ἢ πύκνωσιν τῶν σώματος. ἔρασιώται ὁ χειμῶνος μὲν, ὡς ἄρ' εἴρηται, τῆς λεπιότητι, ἄλλως δὲ τῆς χύτου καὶ τῆς κινήσεως ἀποξινουούσης τῆς ἐν τῶν σώματι θερμότητος. λεπὴ γὰρ ἡμορροῦ καὶ κραιώσα ρεῖ πολλή καὶ ἀφαιρέται ἀπὸ τῶν σώματος. τὰ δὲ μῆλα καὶ τὰς ἰσάδας εἶδος ἐσπινεῖν πιλοῦτον, ὡς τε τῶν ὑποζυγίων τὸ θερμὸν ἀπολεπτιώειν καὶ κατακερματίζειν. ἄλλα γὰρ ἄλλους ὡς ἄρ' ἀναλαμβάνειν καὶ καταλύεσθαι πέφυκεν.

A καὶ δὲ ἀνακίπειν, τὰ κύπειν, οὐ γὰρ εἶμι λημόν (ὡς ἄρ' δοκεῖ) τῶν βουλιμίας, ἀλλὰ πάθος ἐστὶ σωμαχῶ ἀπὸ σπυρομῶν λιμοῦ λεπτοφυγίας ποιῶν. ὡς περ οὖν τὰ ὄσφρακτα τῶν τῶν λεπτοφυγίας βοήθειν, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναλαμβάνειν, καὶ τοῖς βουλιμίας, οὐχ ὅτι ἔσθης ἐσθίεις εἰσι. (μικρὸν γὰρ πρῶτα πᾶσιν ἀναλαβόντες ἀναζωπυροῦσιν) ἀλλ' ὅτι τὸ πρῶμα καὶ τῶν δυνάμιν ἀνακαλεῖται καταφερομένη. ὅτι δ' ἐστὶ λεπτοφυγία καὶ οὐ πείνα, μὴνύει τὸ τῶν ὑποζυγίων. ἢ τε τῶν ἰσάδων ἀποξινῶ καὶ ἢ τῶν μῆλων, ἵνδεται μὲν οὐ ποιεῖ, καρδιωγμὸν δὲ πῖνα μᾶλλον καὶ διελιγμὸν. ἡμῶν δὲ ἐστὶ τῶν μετερίως ἐδοκεῖ λέγεσθαι ἀπὸ τῆς ἐκείνης ἀσθενείας, δυνατὸν εἶμι μὴ πύκνωσιν, ἀλλ' ἐρασιώσιν ὑποζυγίους, ἀφαιρέσει τὸ πρῶτον. τὸ γὰρ ἀποξινῶν πρῶμα τῆς χύτης, ἐστὶ μὲν οἶον αἰθῆρ τῆς πάχου, καὶ ἡγήματα λεπτομερέστατον, ἐχει δὲ τι τομὸν καὶ διαρεπτικόν, οὐ σφικτὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐρασιώσιν ἐχάλα κῶν ἀσθενείων. ὁρα μὲν γὰρ τῶν μῆλων τῶν τῶν χύτης. πνεομένη γὰρ ἀναλίσκεται, καὶ τῶν ἐκείνης ἐπιφαινεῖται τῆς ἀσθενείας νοτίδος ἀναπίμπλησι λεωπῆς καὶ κρυσαλλοειδοῦς, ἡ δὲ ἀπολείπει τὸ πρῶμα ἀπὸ τῶν πόρων ἀδήλως ἀπερχόμενον. τῆς το δὲ τῶν βαδίζουσι ἀπὸ χύτης οὐκ ἐστὶ φλογοφῶδες τῶν τῶν πῖνον ὅτι καί τινος δοκεῖ τὰ ἀερα τῶν τῶν ἐπιπλεῖν καὶ παρελθεῖν τῆς ἀρχῆς, κατὰ περ τὸ πυρῶν ἐρασιώσιν γίνεσθαι τῶν τῶν πολλῆ καὶ ρεῖ τὸ θερμὸν ἐξω καὶ τῶν ὑποζυγίων τῶν πρῶματος τῶν τῶν ἐπιφαινεῖται σθενούμενον ἰδρώτα δροσώδη ἀφαιρῶ καὶ λεπτόν, ὡς τε τῶν τῶν καὶ ἀναλίσκεται καὶ τῶν δυνάμιν. εἰ μὲν οὖν ἡσυχάζη τις, οὐ πολλὴ τῶν σώματος ἀσθενεία θερμότης. ὅταν δὲ τῶν μὲν ἔσθης τῶν σώματος ἢ κινήσεως εἰς τὸ θερμὸν ὀξείως μεταβάλλη, τὸ δὲ θερμὸν ἐξω φέρηται, ἀφαιρομένη τῆς ἀρχῆς, ἀφαιρέσει ἀνάγκη τῆς δυνάμεως ὡς ἐπιλείψιν ἡμέσθαι. ὅτι δὲ τὸ ἐκφυγεσθαι οὐ πῖνοι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν τῶν σώματος, δὴ τῶν ἐστὶν. ἐστὶ μὲν γὰρ τοῖς μεγάλοις χύταισιν ἀκίπειν μολύβδου ἀφαιρέσει τὸ τῶν ἀφιδρώσεως, καὶ τῶν πολλῶν μὴ πεινᾶσαι, συμπίπτειν τῶν βουλιμίαςιν, κατηγορεῖ μᾶλλον κρύσειν ἢ πύκνωσιν τῶν σώματος. ἔρασιώται ὁ χειμῶνος μὲν, ὡς ἄρ' εἴρηται, τῆς λεπιότητι, ἄλλως δὲ τῆς χύτου καὶ τῆς κινήσεως ἀποξινουούσης τῆς ἐν τῶν σώματι θερμότητος. λεπὴ γὰρ ἡμορροῦ καὶ κραιώσα ρεῖ πολλή καὶ ἀφαιρέται ἀπὸ τῶν σώματος. τὰ δὲ μῆλα καὶ τὰς ἰσάδας εἶδος ἐσπινεῖν πιλοῦτον, ὡς τε τῶν ὑποζυγίων τὸ θερμὸν ἀπολεπτιώειν καὶ κατακερματίζειν. ἄλλα γὰρ ἄλλους ὡς ἄρ' ἀναλαμβάνειν καὶ καταλύεσθαι πέφυκεν.

Διὰ τί ὁ ποιητὴς ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ὑγρῶν τοῖς ἰδίους ἐπιθέτοις χρῆται, μόνον ὅ τὸ ἐλαίον ὑγρὸν καλεῖ. Περὶ βλήμα θ.

HΠορῆτι ποτὲ καὶ δὲ τί πολλὰν ὑγρῶν ὄντων, τὰ μὲν ἄλλα τε λυχνῶν, καὶ τὸ μέλι χλωρῶν, καὶ τὸν οἶνον ἐρυθρῶν καλεῖ. τὸ δὲ ἐλαίον ὑπὸ κρινοῦ τῶν πᾶσι συμβέβηκτος μόνον ἐπεικῶς ὑγρὸν τῶν τῶν ἀφαιρέσει. εἰς τῶν τῶν ἐλέγθη ὅτι καὶ γλυκίπατόν ἐστι τὸ δὲ ὄλου γλυκὴ καὶ λυχνῶτατον, ὅ δὲ ὄλου λυχνῶν δὲ ὄλα δὲ ποιῶτος ἐστὶν ὡ μὴ δὲν ἐμμέμικται τῆς ἐκείνης φύσεως. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὑγρὸν μάλιστα ῥητέον, οὐ μὴ τῶν μὲν.

δι' ὄλου γδ' αὐτὰ συμπαθεῖ πρὸς τὴν φύσιν· ἔπειτα τῆσφι παρέχεται καθαρώτατον εἰσπείρασθαι. τεταχὺ γδ' ὁσδέν ἐστὶν ὥστε διασπῆ τὴν ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀπὸ πρῶτος μέρους δι' ὑγρότητα, καὶ σμικρότατον ἀντακλᾶ τὸ φῶς ἐπὶ τὴν ὄψιν. ὥσπερ αὖ τοῦ αἵτιον τὸ γάλα τῆσφ' ὑγρῶν μόνον ὁρᾷ ἐσοπιεῖσθαι πολλῆς ἀναμεμιγμένης αὐτῆς γεώδους συστάσεως. ἐπὶ δὲ κινουμένων, ἤκιστα φοβεῖ τῆσφ' ὑγρῶν. ὑγρὸν γὰρ ἐστὶ διόλου τῆσφ' ἄλλων ἐπιτρέφειν καὶ φέρεσθαι τὰ σκληρὰ καὶ γεώδη μέτρα πρὸς κρούσεις λαμβανόμενα, καὶ πληγὰς φοβεῖ διὰ βαρύτητα. καὶ μὲν μόνον ἀκρατότατον διαμύει καὶ ἀμικτον· ἐστὶ γδ' πυκνότερον. οὐ γὰρ ἔχει μετὰ τῆσφ' ξηρῶν καὶ γεωδῶν ἐν αὐτῶν μερῶν κενώματα καὶ πόρους οἷς δέξεται ὁ παρεμπόσιον· ἀλλὰ δι' ὁμοιότητα τῆσφ' μερῶν ἀναρμόσιον ἐστὶ καὶ σιωηχέες. ὅταν ὅ ἀφείζη τὸ ἔλαμον, οὐδέχεται τὸ πνῆμα διὰ λεπτότητα καὶ σιωηχῆσαν, τῶπο δὲ αἶθρον καὶ τῶ τρέφεται τὸ πῦρ ὑπὸ αὐτῶ. τρέφεται μὲν γδ' ὁσδένι πλείω ὑγρῶ, καὶ τῶπο μόνον καυσὸν ἐστὶν. ἐκ γοῦν τῆσφ' ξύλων, ὁ μὲν ἀπὸ ἀπεισι καπνὸς ἡρόδωρος, τὸ δὲ γεώδεις ἐκτεφρωθὲν ὑπολείπεται· μόνον δὲ ὑπὸ τῶ πυρὸς τὸ νοτερόν αἰαλοῦται. τούτω γὰρ τρέφεται πέφυκεν. ὕδαρ μὲν οἶνον καὶ οἶνος καὶ τὰ λοιπὰ, πολλοῦ μετέχοντα τῶσφ' ὁλεροῦ καὶ γεώδους, ἐμπόσιοντα τὴν φλόγα διασπᾶ, καὶ τῆ βραχυτέτη καὶ τὰ βαρεῖα θλίβει καὶ κατασβέννυσι· τὸ δὲ ἔλαμον, ὅτι μάλιστα εἰλικρινῶς ὑγρὸν ἐστὶ, διὰ λεπτότητα μετέβαλλει, καὶ κρατούμενον ἐκπυροῦται. μέγιστον δὲ αὐτῶ τῶ ὑγρότητος πεκμήριον ἐπὶ πλείστον ὄξ' ὀλιγίστου διανομή καὶ χύσις. οὔτε γδ' μέλιτος, οὔτε ὕδατος, οὔτε ἄλλου πινὸς ὑγροῦ βραχέως οὕτως ὅπως ἐπίδοσιν λαμβανῆ ποιῶνται, ἀλλ' ὁσδέν ἐπιλείπει, καὶ αἰαλίσκεται διὰ ξηρότητα· τὸ δὲ ἔλαμον ὄλκιμον πρῶτα χῆ καὶ μαλακῆν, ἀγεται πρὸ τῶ σῶμα, χειρομύοις, καὶ σιωεπιρρεῖ πρῶτα τῶ δι' ὑγρότητα τῆσφ' μερῶν κινουμένων, ὥστε καὶ τῶσφ' ἀμύειν δυσεξίτηλον. ὕδαλι μὲν βρεχθὲν ἰμάτιον, ἀπὸ ξηραίνεται ῥαδίως, ἐλαίου δὲ κλιδάς οὐ τῆσφ' τυχούσης ἐστὶ γραμματείας ἐκκαθαίρει. μάλιστα γδ' ἐσδύεται, τὰ μάλιστα λεπτόν καὶ ὑγρὸν ἐστὶ. καὶ γδ' οἶνον κεκραμύον, δις χειρῶσφ' ὄξ' ἀμύει τῆσφ' ἰματίων, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι λεπτότερόν ἐστὶ, καὶ μᾶλλον ἐσδύεται τοῖς πόροις.

Τίς αἴτια δι' ἣν φαίνεται γίνεσθαι ταχὺ τὰ ἐκ σικκῆς κρεμασθέντα τῆσφ' ἰερείων.

Πρόβλημα ι.

Αριστῶνος διημερεῖ τῶσφ' τοῖς δεῖπνοδοσι μάγειρος, ὡς ἴσταντε ἄλλα χειρῶσφ' ὀλοποιήσας, καὶ ὅτι τὸν Ἡρακλεῖ πηχυαῖον ἀλεκτρυόνα τῶσφ' ἀπαλόν, ὡσπερ ῥιζὸν νεαρὸν ὄντα καὶ πρὸσφατον. εἰπόντος οὖν τῶ Ἀριστῶνος ὅτι τῶπο γίνεσθαι ταχέως εἰσφαγῆς ὁσδέν ἀπὸ σικκῆς κρεμασθείη, τὴν αἴτια ἐξηπόμην. ὅτι μὲν δὴ πνῆμα τῆσφ' σικκῆς ἀπεισιν ἰσχυρὸν καὶ σφοδρὸν, ἢτε ὄψις ἐκμύρτυρεῖ, καὶ τὸ πρὸ τῶσφ' αἵμων λεγόμενον, ὡς ἄρα σικκῆ πρὸσδεθείη ὁ χαλεπώτατος, ἢσυχίαν ἀγῆ καὶ φάσσεως αἰέχεται, καὶ ὅλως ἀφίσι τὸν θυμὸν, ὡσπερ ἀπομαραγόμενον· τὴν δὲ πλείστην αἴτια καὶ δύναμιν ἢ δριμυτῆσφ' εἶχε. τὸ γὰρ φυτὸν ἀπὸ μύτων ὀπωδέσασθαι, ὡσπερ καὶ τὸ σῦκον αὐτὸ καὶ τὸ ξύλον καὶ τὸ ἔργον αἰαπεπλήσσει.

A cum contactu omnes eodem modo affecta deprehendantur. Deinde tanquam speculum intuentis faciem optime representat. nihil enim ei asperum inest, quo resplendentia diuelli posset: sed ab omni parte ob humiditatem etiam minimum quodque lumen ad oculos reflectitur. sicut contra lac solum ex omnibus liquoribus speculi munere non fungitur, quod ei multum terre est admixtum. Porro oleum in motu minus quam ullus alius liquor strepitum edit. est enim penitus humidum. reliquorum humorum dum fluunt & mouentur dura & terrenae partes impingunt atque reliduntur, eoque strepitum edunt ob asperitatem. **B** Quin etiam solum oleum non permiscetur aliis. Est enim densissimum, neque habet inter ficcas & terrestres in seipso partes spacia aut meatus quibus recipiat id quod incidat, simul etiam ob partium similitudinem inconcinnum aliis, & continuum ipsum est. Et cum spumat oleum, spiritum non admittit ob continuitatem & tenuitatem. Haec etiam causa est cur ignis oleo alatur. Nulla enim quam humida re ignis nutritur, idque solum ardet, quod humidum est. Nam igni incenso aer in fumum abit, terrena in cinerem versa relinquuntur: solum humorem ignis depascitur, eoque secundum sui naturam alitur. **C** Aqua sane, vinum, aliique liquores multum turbidi admixtum, multum terre habentes, flammam illapsu suo diuellunt, asperitateque sua & pondere opprimunt atque restinguunt. oleum, quia sincere humidum est, ob tenuitatem mutatur, & ab igni superatum ardet. Maximum humiditatis argumentum est, quod minima quantitate latissime diffunditur. non enim mellis, non aquae, non alius vilius liquoris tam exigua gutta tam late se profert: sed plerumque ob siccitatem mature absumitur. Oleum, quia vsquequaque duci potest, ac molle est, corpori vngendo obducitur, & quam longissime defluit, membraque sua humiditate imitatur, iisque ita adhaerescit ut non facile evanescat. Vestem aqua madefactam videmus mox resiccari, olei autem maculas eluere non est vulgaris laboris. maxime enim penetrat, quia tenuissimum est & humidissimum: quando vinum quoque dilutum Aristoteles ait difficilium elui e vestibus: quod magis tenue factum, facilius in meatus subeat.

Quae causa sit, quod mactatae carnes si de ficu suspendantur, mox tenerescunt.

Questio decima.

INTER cenandum laudabatur Aristionis coccus, quod cum alia obsonia eleganter parauisset, tum recens iugulatum Herculi gallum apposuisse ita tenerum, cum tamen recens adhuc esset & pridie vixisset. Hic cum Aristio dixisset, celeriter hoc effici, si mactatum animal illico de ficu suspenderetur: causam huius rei quaerebamus. Equidem spiritum validum & vehementem a ficu exhalare, cum visus plane testatur, tum id quod de tauris fertur: scilicet ficui alligatum taurum etiam ferocissimum, quiescere, tactumque admittere, & omnino ferociam quasi elanguescentem deponere. In acrimoniam tamen arboris maior pars causae collata est. Est enim arbor haec omnium plantarum succi plenissima, quo & ficus ipsa, & lignum, & cortex plenus est. Itaque ficulum lignum crematum fumo maxime mordet: & combusti

& combusti cinis lixivium præbet summa tergen-
di vi præditum. Hæc vero omnia sunt caloris. Iam
quod succus eius lac coagulat iniectus, sunt qui di-
cant non fieri inæqualitate figurarum lactis quæ ab
eo apprehendantur & conglutinentur elisis in su-
perficiem læuibibus ac rotundis: sed quod ob calo-
rem, eliquet humoris instabiles & aquosas partes.
Argumento etiam est id, quod inutilis succi dul-
cedo fit, quia potum facit pessimum. Non enim
læue ab inæqualibus, sed frigidum & crudum à
calore sistitur, & ad hoc sales faciunt, utpote calidi:
repugnant autem isti reprehensioni & glutinationi,
cum maxime natura ijs vim dissoluendi dede-
rit. Spiritum igitur calidum, acrem, incidendi-
que vi præditum ficus emittit, isque incidit & con-
coquit carnem avis. Idem fit si frumenti aceruo
imponatur, aut iuxta nitrum: calore id efficien-
te. Esse autem triticum calidum colligunt ex am-
phoris, quibus in tritico positus vinum celeriter
consumitur.

PLVTARCHI SYMPOSIA-
côn, id est, Coniualium disputatio-
num, Liber septimus.

SCITI hominis atque humani
dictum, Sossi Senecio, in ore
habent Romani, quisquis ille
fuit: qui cum aliquando solus
cœnasset, Se edisse isto die, non
cœnauisse pronunciauit. nimirum
cœnam semper indigere
communitate quadam & amicitia quæ ei suaui-
tatem pararet, sentiens. Euenus quidem ignem con-
dimentorum suauissimum dixit, salem Homerus
diuinum, plerique Gratiâs appellant, quod plurimis
rebus admixtus gustui eas commodas, gratiosasque
& iucundas reddat. Cœnæ autem & mensæ condi-
mentum reuera diuinissimum est amicus præsens,
familiarisve aut notus homo. non quod vna edit &
bibit, sed propter communicationem colloquii:
modo aliquod sit in vltro citroque dictis operæ præ-
cium: multis enim inanis inter pocula loquacitas
prauos animi motus inijcit atque pervertit. Itaque in
rem est non minus sermones quam amicos proba-
re, quos ad cœnam adhibeas. Estque hæc aliter sen-
tiendum ac pronuntiandum, quam Lacedæmonijs
placuit. si enim si adolescetem aut hospitem in Phi-
ditia acceperint, foribus commonstratis, Hæc, aie-
bant, nullus egreditur sermo. Nos si nosmet con-
cēfecerimus ad recte loquendū, licebit nostros ser-
mones omnes apud quosvis homines efferre: quod
eorum argumenta nihil habent impudicum, nihil
maledicum, nihil malignum, nihil illiberale. Idque
iudicare potest ex hisce exemplis, quorum hic liber
decuriam septimam continet.

*Ad eos qui Platonem reprehendunt, quod potum de-
ferri per pulmonem dixerit.*

Questio I.

AEstiuo tempore quidam vna bibentium ver-
ficulum illum qui omnibus in ore est, forte
protulit:

A δὲ χαμόμηλον τε τῷ καπνῷ δάκνει μέλιτα, καὶ κατακαυθέν
ἢ τέφρα ῥυτίκι καὶ τῷ πᾶσι παρέχει χόνιν. ταῦτα δ' ἴσχυρα ἵερ-
τητος, καὶ τὴν πῆξιν ἐμποιοῦν τῷ γάλακτι τὸ πᾶσι οἶονταί τινες.
σκληρὰ δὲ ἡμῶν τῶν ἐπιπλέκοντα καὶ καλλώτατα τῶν μὲν
γάλακτος, ἐκθλιβομένων ἐπιπολῆς τῷ λείων καὶ πᾶσι
ρων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ θερμότητος ἐκτίνοντα ἔργον δ' ἀσύ-
στον καὶ ὑδατῶδες. τεκμήριον δ' καὶ τὸ ἀχρηστον γλυκὺ εἶναι τὸ
ὄπὸν, ἀλλὰ πομῆ φασὶ γάλακτος. οὐ γὰρ δὲ λείων ὑπὸ τῷ σιαλί-
κων, ἀλλὰ τὸ ψυχρὸν ἔστι, καὶ ἀπεπῆον ὑπὸ τῇ θερμότητος. καὶ
πᾶσι τῶν σωεργῶν οἱ δὲ τῶν θερμῶν γὰρ εἶσι. πᾶσι δ' ἴσχυ-
B λευκῶν τῶν ἐπιπλοκῶν καὶ σωῶν δὲ ἐν δὴ τῶν ἀφ' ἧσιν. Δι-
λύει γὰρ μέλιτα πεφύκασι. θερμὸν οὖν πνεῦμα καὶ δριμύ καὶ
τμητικὸν ἀφίησιν ἢ συκῆ καὶ τῶν δρυπίδων καὶ πεπαινέται τῷ ἀρχαί-
ῳ ὄρνιθος. τὸ αὐτὸ δ' ἰσχυρὸν καὶ πυρᾶν ἐπιτελεῖ τῶν καὶ ἴσχυ-
σημῶν ὑπὸ θερμότητος. ὅτι ὁ πυρῶν ἔχει θερμότητα, τεκ-
μήριον τῶν ἀμφοτέρων, ὡς ἐπιπλοκῶν ἐς οἶον ἔξαιαλί-
σκεται τῷ χύμῳ οἶνος.

ΕΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟ-
βλημάτων Βιβλίον ἑβδομον.

XΑΡΙΕΝΤΟΣ ἀνδρός, ὃ Σόσιε Σε-
κίων, καὶ Φιλανδρόπου, λόγον ἔχοντος
Ῥωμαῖοι δὲ τὸ ἴδιον, ὅστις ἡμεῖς οἰκίω,
ἐπεὶ μόνος ἐδείπνησε, βεβρωκέναι, μὴ δε-
δείπνηκέναι σήμερον ὡς τῶν δειπνῶν καί-
νοναι καὶ φιλοφροσύνῳ ἐφηδιώνουσαν
D αὐτὸν ποτῶν. Εὐνηος μὲν γὰρ ἔλεγεν τὸν ἠδιστον εἶναι ἡδυσμῆ-
καὶ τὸ ἀλατῆον Ὀμηρος, οἱ δ' πολλοὶ χεῖρας καλεῶσιν, ὅτι
ὅτι τὰ πλεῖστα μιν γυμνασίου, διαφόρα τῆ γένεσιν καὶ πᾶσι φιλή-
ποι καὶ χεῖρας ἡμῶν. δειπνῶν δ' καὶ τῶν ἀπέχουσι ἡδίστατον ὡς
ἀληθῶς ἡδύσμα, φίλος ὅτι παρὼν καὶ σωῆτης καὶ γάμοις,
οὐ τὰ σωεαδίαν καὶ συμπαίην, ἀλλ' ὅτι λόγου μεταλαμβά-
νει καὶ μεταδίδωσιν, ἂν γὰρ δὴ χρῆσιμον εἴη ἡ καὶ πιθανὸν καὶ
οικεῖον τοῖς λευκῶν. ἐπεὶ τῶν γὰρ πολλοὶς αἰ παρ' οἶνον ἀδ-
λεχῶν ληροῦντας ἐμβόηοις πᾶσι τὰ πᾶσι, καὶ πᾶσι δὲ
σφέροισιν, ὅταν ἀξίον ὅτι, μηδὲν ἦτον λόγους ἢ φίλους δεδοκι-
E μασημένους τῶν ἀμφοτέρων ὅτι τὰ δειπνα, τῶν αἰώνη Λα-
κεδαμόνιοι φρονούντας καὶ λέγοντας. ἐκείνοι μὲν γὰρ ὅτε
νέον ἢ ξένον εἰς τὸ φιδίτιον τῶν ἀλάβωσι, τῶν θυρίδας δεῖξαι-
τες, ταύτην (φασίν) ἔδειξέμεν λόγους. ἡμῶν δ' ἑαυτοῖς
χρησάται λόγους σωετιζομένων πᾶσι ὅτι καὶ πᾶσι πᾶσι
ἐξαιαλί, δὲ τῶν ὑποτέσις μηδὲν ἀξίον, μηδὲ βλά-
σφημον, μηδὲ κακῆτες ἐχούσας, μηδὲ ἀεὶ ἀδύθερον. ἔξει δ'
κρίνειν τοῖς τῶν ἀδείγμασιν, ὡν τῶν ἑβδόμην δεκάδα τῶν πε-
εἰχέται τῶν βιβλίων.

F Πρὸς τῶν ἐγκαλοῦντας Πλάτωνι τὸ ποτῶν εἶποντι
Διὰ τῶν πλεῖστον δειπνῶν.

Πρόβλημα α'.

Eἰσὶν ἄλλοι τῶν συμποσίων ὧρα τῶν πᾶσι τῶν πᾶσι
ἐν ἁπασιν ἀναφθέρξασθαι.

Τέττε πλῦμονας οἶνω ὁ γὰρ ἄστρον ὡσεὶ τέλλεται. καὶ Νικίας ὁ Νικοπολίτης ἰατρός, Οὐδέν (ἔφη) θαυμαστόν εἰ ποιητικῶς ἀπὸ Ἀλκαίου ἠγρόησεν ὁ καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος. καί τοι τὸ μὲν Ἀλκαίου δῆλως γέ πως ὑπορήσειν βσηθείας, ἀπολαύειν ἰκμάδος τὸ πλῦμονα, γειτνιαίνεταί τῳ σμάχῳ, καὶ ἀπὸ τούτου τέττεσθαι πιθανόν ἐστίν· ὁ δὲ φιλόσοφος οὕτως ἔφη γράψας διεξιέναι ἅ πολλα ἀπὸ τῶ πλῦμονος, ὅσῳ δὲ τοῖς πνεύμασι ἀμύψιν, ὅτι χεῖρῃ σιν ὑπὸ αὐτοῦ πιθανῶς ἀπολέλοιπε. ὁ γὰρ ἀγνόημα μέγα. ὡσεὶ μὲν ὅτι τῆς ὑγρᾶς ἑσφῆς πρὸς τὴν ξηρὰν ἀναγκάσαι ἐχούσης τὴν ἀνάμιξιν, εἰκὸς ἐστὶ τὸ αὐτὸν ἀμφοτέρας ἀγνοῖν ὑποκείσθαι τὸ σμάχον εἰς τὴν κέτω κηλίαν ἐνιδόντα μαλακὸν καὶ ἀβέροχον ὁ σπῖον. ἔπειτα τὸ πλῦμονος λείου καὶ πύκνου πρῶτα πασι γεροντός, πῶς ὁ σπῖον κικαίνει πινόμενον δῆφρον διεξιεί, καὶ ὅσα ἐπίχεται, τοῦ γὰρ Ἐρασίφρατος ὀρθῶς πρὸς αὐτὸν ὑπόρησε. καὶ μὲν ὅτι γε τῶ πλείων τῶ σώματος μορίων ὁ οὐ ἐνεκα τῶ λόγῳ μεπῶν, καὶ πρὸς τὸ ἕκαστον ἢ φύσις χρεῖσαι πεποίηκε, βουλόμηνος, ὡσεὶ καὶ ὡσεὶ σπῖον φιλσοφῶ, φρονεῖν ὅσα ὑπόεισον. ὁ τῆς ὀπιγλωπίδος ἔργον ὅτι τούτω τεταγμένον, ὅπως ἐπὶ τῆ κατὰ πόσει τῆς ἑσφῆς τὴν ἄσθησιαι πείζουσα καλύψαι παρεμπεσεῖν ὅτι οὐδὲν εἰς τὸ πλῦμονα. δεινὰς γὰρ ὑπὸ βῆθης ἰσὺ τεραχύνθη καὶ χαράξας, ὅταν παρολιθῆ φερομένου τῶ πνῦματος. ἢ δὲ μέταυλος αὐτῆ κλίσην ἐπὶ ἀμφοτέρα λαμβάνουσα, φρεσὶ μῦρον μὲν, ὅτι πῖον τῶ σμάχῳ σπουδαίων ὅ καὶ πινόντων, τῆ ἄσθησιαι, κατὰ τὸν πνῦμα πῖον τὸ δρόμον φυλάττουσα καὶ τὴν ἀναπνοῦν. Ἐπὶ οἶνω (ἔφη) καὶ τῶ ἀρέμα πίνοντας ἴσμεν, ὅτι τῶ κηλίαις ὑγροτέρας ἴσμεν τῶ ἀβέρω ἐφελχομένων ὁ ὑγρῶν. ὡσεὶ γὰρ ὁ ἄσθης εἰς κῆσιν ὑπὸ ῥύμης διεξιόν· ἐκείνο ὅ μᾶλλον ἐνδύεται βεῖ τοῖς σπῖοις καὶ μαλακῶς, ὡσεὶ ἀναμίγνουσα καὶ ὡσεὶ μένειν. ὅσα αὖ τῶ αὐτῶ σπῖον βῆθης ἀφρονομένων ὁ ἄσθης ἐπὶ τῆ κατὰ πόσει τῶ ὑγρῶν, ἀλλὰ συμπλεκόμενων ἢ μὲν ἀμα καὶ συμπλέκονται τῶ σπῖον, ὅτι ὁ χῆμα πῖον ὑγρῶ χρομένων, ὡς ἐλέγη Ἐρασίφρατος. τοιαῦτα τῶ Νικίου διεξιόντες, ὁ γραμματικῶς Πρωτογῆνης σπῖον βῆθης ὡσεὶ πνῦμα ὅ μνησιν ὅτι τῆς μὲν ἑσφῆς ὁ σμάχῳ ἀγνοῖν ἐστὶ, τῶ ὅ πνῦμα πῖον βῆθης, ὅν ἀσφάρασιν ἐκάλουσι οἱ παλαιοί. δὲ καὶ τῶς μεγαλοφώνοις, ἐισφαράσθης ἐπονομαζέσθαι εἰώθησιν. εἰπὼν οὖν ὅτι τῶ Ἐκπερος ὁ Ἀχιλλεύς ἤλασε λαχρῶν, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὀλεθρος, οὐδὲ ἀρ ἀσφάρασθης, ὅταν φωνῆς ἴδῃ ὅ κατὰ τὸν καὶ πνῦμα πῖον, τὴν ὅ λαχρῶν ἐσεθῆκα. ἡρομένης οὖν ὅτι τῶ λόγῳ σπῖον, ὁ Φλώρος εἶπεν, Οὕτως ὑφιστόμεθα τῶ Πλάτωνος ἐρήμιον ὀφλισκάνοντος. Οὐχ ἡμεῖς γε (ἔφη ἐγὼ) ὡσεὶ πνῦμα πῖον γὰρ ἀμα τῶ Πλάτωνι καὶ τῶ Ὀμηρῳ, ὅς τῶ σπῖον ἀποδέξαι τούτω ὑγρῶ ἀπελαύνειν καὶ ἀποσφῆθαι τῆς ἄσθησιαι, ὡσεὶ καὶ ὁ σπῖον ὀμοδὲ σπῖον βῆθης ἐπὶ τῶ αὐτῶ. Φάρυγος (γὰρ φησιν) ἔξαστο οἶνος, Ἐωμοί τ' αἰδρόμοι. χροῖς εἰ μὴ τὸ κῶκλωπα φῆσθαι, ὡσεὶ ὀφθαλμῶν ἔχει ἕνα, καὶ πόρον ἑσφῆς καὶ φωνῆς τὸ αὐτῶν. ἢ τὸ Φάρυγα φῆσει σμάχῳ εἰρησθαι, καὶ μὴ βῆθης, ὡσεὶ ὑπὸ πνῦτων καὶ παλαιῶν καὶ νῦν ὠνομασθαι. τῶ τῶ ὅσκα ἀπεία μῦρον δὲ ὑπὸ τὸ δῆφθης ἐπὶ τῶ ἀσθῆσιν ἐπὶ μῦρον γε τῶ Πλάτωνι πολλοὶ τε καὶ ἀλλοὶ παρῆσιν.

A Pulmones madefac, astrum etenim nunc oritur, mero. Tum Nicias Nicopolita medicus: Mirum non est, inquit, ab Alcæo homine poetice dedito ignorantum fuisse, quod etiam Platonem fefellerit. Quamquam Alcæus quidem defendi utcunque potest. nam probabile est pulmonem stomacho vicinum liquore etiam frui, eoque rigari. Plato autem ita diferte scribens potum per pulmonem transire, etiam ijs qui ad defendendum ipsum animo sunt promptissimo, nullam verisimilis rationis occasionem reliquit. Error enim magnus est. Primum quia necesse est humidum nutrimentum cum sicco permisceri, probabile est ambobus commune vas subijci stomachum, qui cibum mollem & madefactum in ventrem didat inferiorem. Deinde cum pulmo vndiquaque levis sit & densus, quomodo farina cum portione hausta exhibit, & non in eo retinebitur? nam & hoc vnum est de ijs quæ aduersus Platonem Erasistratus recte obiecit. Iam cum in plerisque partibus corporis finis & usus consideretur à philosopho, ad quem à natura sit factum vnumquodque: etiam lingule, quæ epiglottis dicitur, perpendenda fuit utilitas. Non enim supervacanea est: sed eo collocata, ut interim dum deglutitur alimentum, asperam arteriam constringens, obstat ne quid omnino in pulmonem incidat. nam si quid illabatur, id tussi vehementem facit asperitatem & lancinationem. Proinde epiglottis ianue instar intergerinæ in vtranque partem inclinari se sinens, loquentibus nobis stomacho incidit, edentibus aut bibentibus arteriæ, mundum spiritui cursum respirationemq; seruans. Porro qui sensim bibunt, eorum scimus humidiores esse ventres quam qui confertim humorem hauriunt. hic enim potus recta in vesicam impetu transit: apud illos diutius inhaeret cibus, eosque emollit, ut permisceatur & maneat. quod neutiquam eueniret, si humor statim inter hauriendum secerneretur. Sed nos complectimur, simulq; cum cibo eum in ventrem demittimus: & ut Erasistratus dixit, liquore tanquam vehiculo sicci nutrimenti utimur. Hæc Nicia locuto, Protogenes grammaticus: omnium, ait, primus Homerus animaduertit cibi vas esse stomachum, potus autem asperam arteriam, quæ bronchus, & antiquis aspharagus dicitur: vnde & vocalibus hominibus erispharagorum appellatio obtigit. Nam cum dixisset quomodo Hectoris Achilles hasta petierit
Fauces, accelerant ubi valde vulnera mortem.
E addit,
Non tamen aspharagum simul abscidit, --
 canalem nimirum spiritus
 Sub hæc orto silentio Florus: itane, inquit, Platonem deserto vadimonio reum peragi sinemus? Nequaquam verò, inquam ego: ne damnari vna cum Platone sinamus Homerum. Hic enim tantum abest ut humorem ab arteria auertat, ut cibum quoque etiam vna iniiciat.
Ille eructant per fauces frustra cruento
Mixta mero, --
 nisi vel hoc dicere quis sustineat, Cyclopi ut oculū, fita etiā meatū nutrimenti fuisse vnicū: aut faucium vocabulū, quæ est pharynx Homeri, omnibus & priscis & recentioribus pro arteria accipientibus, nos ad stomachum detorquebimus. Atque hæc non inopia testium, sed veritatis studio adduxi impulsus. Etenim testes Plato cū multos, tū praeclaros habet.

Omitte enim (si lubet) Eupolin, qui in Colacibus seu Parasitis ita dixit:

Potare iussit Protagoras, ut Sirii

Pulmonem habeat sub ortum ardentis humidum.

omitte etiam elegantem Eratosthenem, qui scripsit,

Dulci pulmones irriguusque mero.

Euripides quidem liquido ostendit se acutius non-nihil Erasistrato vidisse, his verbis,

Vinum canales per pulmonis transiens.

Vidit nimirum pulmonem cavernas habere, & pertusum esse meatibus, per quos humor permeet. Non enim spiritus opus habuit meatibus quibus educeretur: sed propter humorem & quæ una cum eo illabuntur, coli instar foraminibus multis est apertus pulmo. Neque minus, mi homo, pulmone conuenit quam stomacho, una eijcere polentam aut farinam. Non enim stomachus noster est, vt quidam opinantur, læuis & lubricus: sed asperitates habet, quibus probabile est cū incidūt tenuia & exilia, adhærescere ea, & nō degluti. Sed neq; hoc dici, neq; illud commode potest. Nullis enim verbis exprimi potest nature in obseundis actionibus suis industria. neque dicendo digne explicari potest eius instrumentorum solertia, spiritus inquam & caloris. Porro autem testem Platoni cito Philistionem Locrensem, per vetustum hominem, qui vestra arte magnā sibi gloriam parauit: atque Dioxiippum. ij enim nō aliam viam ab ore enarrant, quam quæ est à Platone indicata. Neque verò illam tanto honore dignatam epiglottidem ignorauit Dioxiippus. sed ad eam ait humorem in deglutiendo secerni, in arteriamque delabi, devolvente se in stomachum cibo. & in arteriam sane esculentorum nihil incidere: stomachum una cum sicco nutrimento etiam aliquam humidam partem admixtam excipere. Est vero hoc probabile. Nam epiglottidem ait arteria præpositam esse veluti sepimentum & penu, vt sensim paulatimque potum percolet, ne subito confertimve infusus spiritum opprimat aut turbet. Itaque etiam aues carent epiglottide. non enim hauriunt aut lambunt potum, sed rostro immersis paulatim eum in arteriam dimittunt atque sic eam rigant. Enimvero testium satis est. Platonis dicto primum ipse fidem conciliat sensus. nam arteria vulnerata non deglutitur humor, sed veluti canali rupto foras erumpere, & tanquam per fistulam profilire cernitur: quantumvis integro interim illa sit stomacho. Id quoque omnes nouimus, affectionibus circa pulmonem comitari ardentissimam sitim, ob siccitatem aut calore aliamve causam unā cum inflammatione appetitum ingenerantem. Evidentius etiam hoc est indicium, quod animalia vel nullum vel admodum paruum habentia pulmonem, omnino potu non indigent, neque eum expetunt. eo quod certis partibus innata est humiditatis appetentia, quæ vero partibus ijs carent, neque vsus eius est, neq; cupido. Deniq; videbitur vesica frustra esse data. Nam si stomachus una cum cibo potum excipit, inq; ventrem demittit: nullo peculiari opus erit meatu alimento sicco, sufficietq; vnus communis ambobus per idē foramen eandem in sententiam conuectis. Nunc seorsim vesica est, seorsim intestina: quod nutrimentorum alterum à pulmone, alterū à stomacho pergit,

τῆς ὑγρασίας ἄφνης, ἀλλὰ εἰς ἀρχὴν καὶ κενόν, ὥσπερ διδῶν ἀμφοτέροις εἰς αὐτὸ ἀφ' αὐτοῦ εἰς καμίζομενοις. νεῦ δὲ, καὶ εἰς κενὸν καὶ ὑγρὸν, καὶ εἰς τὸ ἐντερον: ὅτι τὸ μὲν ἐκ τῶν πνεύμων βαδίζῃ, τὸ δὲ ἐκ τῆς στομάχου,

A Εὐπολιν μὲν γὰρ (εἰ βούλη) πάρες ἐκ Κολάκων εἰπόντα, Πί- νην γὰρ ὁ Πρωταγόρας ἐκέλευεν, ἵνα αὐτὸ τὸ κενὸν τὸ πνεύ- μονέκλυτον φορῇ. πάρες ὅ καὶ τὸ κενὸν Ἐρατοσθένει λέ- γοντα, καὶ βαρὺν ἀκρότητα πνεύμονα τεχνόμενος. Εὐειπί- δης δὲ ἀφ' αὐτοῦ λέγων, Οἶνος περάσας πνεύμωναν ἀφ' ἀρῶν, δὴ λέγει ὅτι Ἐρατοσθένει βλέπων ὑπὸ ὑτέρω, εἶ- δε γὰρ ὅτι σπέρμα τῶν πνεύμων ἔχει, καὶ πόσις κατατέθηται, δι' ὧν τὸ ὑγρὸν διήσιν. οὐ γὰρ τὸ πνεύμα πόρων εἰδέτο αὐτὸς τὴν ἔξακαλίω, ἀλλ' ἕνεκα τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν τοῖς ὑγροῖς συμπαρομοιωμάτων γενέσθαι ἠθμοειδὴς καὶ πολυπόρου.

B καὶ ἐπὶ τῆσδε τῆσδε μάλιστα ταῖς πνεύμωνι παρομοιωτικὸν εἶναι ἢ τῶν σπέρματι συμμοιωτικὸν τὸ δέ φημι καὶ τὸ κενόν. οὐ- δὲ γὰρ ὁ σπέρματος ἠμῶν λεῖος, ὡς ἕτεροι, ἀλλ' ὁ λιπώδης, ὅλ- λα ἔχει τεσφαυρῆστας, αἷς εἰσὶν ἐσὶ ταῖς λεπταῖς καὶ μικραῖς πε- ρεπιπύοντα καὶ παρομοιωτικὰ ἀφ' αὐτῶν τὴν κατάπο- σιν. ἀλλ' οὔτε τῆσδε λέγειν, οὔτε ἐκεῖνο καλεῖται ἔχει εἶναι. ἢ γὰρ φύσις ἐκεῖ ἐφικτόν ἔχει τῶν λόγων τῶν αἰσθη- τῶν δὴ μὲν οὐδ' ἐστὶ τῶν ὁργάνων αὐτῆσ τὴν ἀκρί- βειαν οἷσιν χρῆται (λέγειν ὅτι πνεύμα καὶ τὸ θερμὸν) ἀξίως διελεῖν. ἐπὶ δὲ τῶν μῦθων τῶν Πλάτωνι παρομοιωτικῶν

C καὶ Φιλιστιονᾶ τε τὸ Λοκρῶν, ὃ μάλα παλαιὸν ἄνθρωπος, καὶ λαμβανὸν ἀπὸ τῆσ τεχνῆσ ὑμῶν γινώσκοντα, καὶ ἰπ- ποκράτη. οὗτοι γὰρ οὐχ ἐτέραν ὁδὸν ἀλλ' ἡ Πλάτωνι ὑ- φησίζονται τῶν σπέρματος. ἢ γὰρ μὲν πολυμήτησ ἐπιγλωτ- τῆσ ἐκ ἐλάτῃ τὸ Διοξίππων, ἀλλὰ αὐτὸ αὐτῶν φησὶ τὸ ὑγρὸν ἐκ τῆσ αἰσθητικῆσ ἀφ' ἀκρότησ, εἰς τὴν ἀρῶν ἐπιπέσει, τὸ δὲ σπέρμα εἰς τὸν στομάχον ἐπικυλινδρῶσθαι. καὶ τῆσ μὲν ἀρῶν τῶν ἐδοῶσ μὲν μὴδὲν παρεμπέσειν, τὸ δὲ στομάχον, ἅμα τῆσ φησὶ τῆσ καὶ τῆσ ὑγρῶσ ἀναμειγνύ- μενον ἢ μέγιστον ἀποδέχεσθαι. πιθανὸν γὰρ εἶναι τὴν μὲν

D γὰρ ἐπιγλωττίδα τῆσ ἀρῶν ἀποδέχεσθαι ἀφ' ἀρῶν μα- γμα καὶ σαμῶν, ὅπως ἀέρεμα καὶ κατ' ὀλίγον διησθῆται τὸ ποτὸν, ἀλλὰ μὴ τεσφαυρῆσδ' ἀφ' ἑσθου ἐπιπεφυκτόν ἀποδιὰ- ζῆται τὸ πνεύμα καὶ ἀφ' ἀρῶν τῆσ. δὲ τοῖσ ὄμμασιν οὐ γενέ- νει ἐπιγλωττίδα οὐδ' ἐστίν. ἀλλ' ὁ γὰρ αὐτῶν ὅσδὲ λέγει ὄν- τεσ, ἀλλὰ βάσθησ, κατ' ὀλίγον διέντεσ τὸ ποτὸν, ἢ σὺ χῆ- τὴν ἀρῶν διανοῖσι καὶ τέθοισι. μῦθων μὲν οὖν ἀ- λῆσ: ὅσδὲ λόγῶσ τῶν Πλάτωνι παρομοιωτικῶν ἐκ τῆσ ἀσθητικῆσ ἔ- χῃ τὴν πίσην. τῆσ γὰρ ἀρῶν ἀφ' ἀρῶν, οὐ κατὰ πίσην τὸ ὑγρὸν, ἀλλ' ὡσπερ ὁχετὸ ἀφ' ἀρῶν ἐκ πίσην ἔξω καὶ

E ἀποκροαίον ὄρεται, καὶ ἀφ' ὑγροῦσ καὶ ἀκροαίον τῆσ στομά- χου μὲνοντοσ. ἐπεὶ πάντεσ ἰσχυροὶ ὅσδὲ τοῖσ πνεύμωνικῶσ πάθεισ διὰ φοσ ἐπέται αὐτῶν φλεγμάσων ὑπὸ φησὶ τῆσ ἢ θερμότησ, ἢ ἕτεροσ ἀξίασ, ἅμα τῆσ φλεγμονῆ τὴν ὀ- ρέσην ἐμποιοῦσ. ὃ δὲ αὐτῶν μείζον εἶναι τεκμήριον, ὅσδὲ πνεύμων ἐκ ἐμπεφυκε τῶν ζώων, ἢ σφόδρα μικροσ ἐμ- πέφυκε, αὐτῶσ οὐδεὶσ ποτὸν αὐτῶν ἀφ' ἑσθου, ἀλλ' ὅσδὲ ὄρεται, ἀφ' ὅσδὲ τῶν μορίων ἐκαστῶσ σὺμφοτον ἀφ' ἀρῶν τὴν αὐτῶσ τὸ ὑγρὸν ἐπιπεφυκῶσ. οἷσδὲ ἐκ ἐσθου, μὴδὲ χρεῖ-

F αι παρῆσαι, μὴδὲ παρῆσαι τῆσ δι' αὐτῶν ἀρῶν, ὅ- λωσ δὲ δὲ μάλιστα ἠκούσισ γενέσθαι τοῖσ ἐσθουσ. εἶ γὰρ ὁ σπέρματος ἅμα τῶν σπέρματῶν ἀφ' ἀρῶν ἀφ' ἀρῶν, καὶ τῆσ κει- λῆσ ἀφ' ἀρῶν, οὐδὲν ἰδίον πόρου δεῖται τὸ αὐτῶσ

Διακρινόμενον δὲ οὗτος πάλιν ἔκατα ποσιν. ὅθεν οὐδὲ ὀπιφάνει
 ὡς ὕδατος τὴν ξηροῦ περιττώματος ὁστέον, οὔτε χροῶσιν ὑπερ-
 χύει, οὔτε ὁσμὴν ὑπερβαίνει. καὶ τοὶ φύσιν εἶχεν, αἰαμιγνύμε-
 νον ἐν τῇ κελίᾳ καὶ ἀσπιδόμοτον, ἀναπίμπλασθαι τὸ κείνου
 ποιότητων, καὶ μὴ κατὰ ἑὸν οὕτως ἀπαυθιάσαι καὶ ἀχρηστον.
 Ἀλλ' ὁστέον λίθος ἐν κελίᾳ πώποτε συνέστη καὶ τοὶ λόγον εἶ-
 χε, μηδὲν ἠπτόν ἢ ἐν κύσει συνίστασθαι καὶ πηγνύσθαι τὸ ὑγρὸν,
 εἴτε εἰς κελίαν ἐξάρθῃ Διὰ σπύγγου ποδῶν τὸ πινόμενον. ἀλλὰ
 εἰκοιεν ὁ μὲν σπύγγος ἐκ τῆς ὑπερθερίας οὗτος ἔλκων τὴν πα-
 ραδύοντος ὑγροῦ τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ μέτερον, ἀποχρησθαι πρὸς
 μάλα ξιν καὶ χύλωσιν τὸ ὑφίης. δὲ μηδὲν ὑγροῦ περιττώμα-
 ποδῶν ὃ πλῆθυσεν, ὡς εἴρηκε τὸ πτόμα, καὶ τὸ ὑγρὸν δὲ αὐτὸ
 Διὰ νέμουν τοῖς δειομένοις, τὸ λοιπὸν ἐκκρίνῃ εἰς τὴν κύσιν. εἰ-
 χετα γὰρ μακρῶς αὐτὰ μάλλον ἐκείνων. τὸ δὲ δηλῆδες ἴσως δη-
 πτόν ἐν γὰρ τοῖς καὶ οὐκ ἐδέχθη πρὸς φιλοσόφον δόξῃ τε καὶ δυ-
 νάμει πρῶτον οὕτως ἀπαυθαδίασθαι πρὸς πρῶτον ἀδύτου
 ἀδύτου, καὶ τοσαύτῃ ἀπολογίᾳ ἔχοντος ἐν τῷ Πλατωνί-
 καὶ σωματιολογίᾳ.

Τὶς ὁ πρὸς Πλάτωνι κερασόλος, καὶ Διὰ τὴν ἑσπε-
 ρμάτων ἀπεράσιμον γίνεται τὸ περιττώμα
 τὸς κέραι τῷ βοῶν.

Πρόβλημα β'.

Ὁ Δειοκλής κερασόλος καὶ ἀπεράσιμον, ζητήσιν αἰε-
 παρῆεν, οὐχ ὅσπερ εἶη (δηλὸν γὰρ ὡς τὸ περι-
 ττώμα τὸ περιττώμα τοῖς τῷ βοῶν κέραι ἀπερά-
 μονα τὸ κερπὸν ἐκφυῖν νομίζοντες, οὕτως τὸ αὐτῶν καὶ
 σκληρὸν ἀδερπὸν ἐκ μεταφορῆς κερασόλον καὶ ἀπε-
 ράσιμον πρὸς τὸν βοῶν) ἀλλὰ πρὸς αὐτῆς διηπορεῖτο τῆς
 αἰτίας καθ' ἣν τὸ παρὰ τὸ περιττώμα τοῖς κέραι
 τῷ βοῶν ἀεράματα, καὶ πολλάκις ἀπειπάμεθα τοῖς φί-
 λοις οὐχ ἠκίσα. Θεοφράστου δὲ ἀντιπρόδρομο τὸ λόγον ἐν
 οἷς πολλὰ σωματόμορα καὶ ἰσότητε τῷ τὴν αἰτίαν ἀνδρε-
 τον ἡμῖν ἔχοντων, οἷος ἐστὶν ὁ τῷ ἀνεκτοεῖδαν, ὅτλη τέκωσι,
 πεικαρφισμός· ἢ τε καταπίνουσα φώκη τὴν πύτυον ἀνα-
 λισχυμένη καὶ τὸ κερπυατόμορον ὑπὸ τῷ ἐλάφῳ κέραι
 καὶ τὸ ἡρύκτιον, ὁ μίας ἀγρὸς εἰς τὸ σπύγγου λαβούσης, ἀπὸν ἐ-
 φίσταται τὸ ἀπόλιον. ἐν τούτοις γὰρ καὶ τὰ κερασόλα τῷ
 ἀεράτων περιττώματι πρῶτον πύτυον ἔχον ὅτι γίνεται,
 τὴν δὲ αἰτία ἔχον ἀπορον, ἢ παλῆαλεπον. ἀλλ' ἐν γὰρ Δέλ-
 φοῖς πρὸς δειπνὸν ἐπέθεντο ἕως ἡμῖν τῷ ἐταίρων, ὡς οὐ
 μόνον Γαστρός ἀπὸ πλείους βουλήν καὶ μὴ πὴν ἀμείνω γνο-
 μένῃ, ἀλλὰ καὶ τὰς ζητήσεις πολὺ περιττώματες, καὶ
 δραστεῖας τὰς ἀποφάσεις τῶ οἴνου ποιοῦντες, ἀξιοῦντες
 εἰπεῖν πρὸς τὸ περιττώματος. εἶχον μὲν οὖν δειπνοῦμε-
 νος, οὐ φαύλους σωματόμορα, Εὐθύδημον τὸ σωματόμορα καὶ
 Παθεκλέα τὸ γαμβρὸν, οὐκ ὀλίγα τοιαῦτα τῷ ἀπὸ γεωρ-
 γίας καὶ κυνηγίας περιττώματες. οἷς ἐδόκει τὸ πρὸς τὸ χαλά-
 ζην εἶναι τὴν ὑπὸ χαλάζου φυλάκων αἵματι ἀσπιδό-
 χυς ἢ ρακίοις γυμνακίοις ἀπὸ βρομύου καὶ τὸ τῷ ἀ-
 ρείων ἐμνεῶν, ἀ τῶν ἡμέρας πρὸς ἀποτόμορα συχρῆς ἀπορ-
 ρῆν, οὐκ εἶ τὸ κερπὸν, ἀλλὰ σπύγγου καὶ σωματόμορα καὶ
 τὸ πρὸς ἐλάφους δειπνοῦν ἀφίεμαι, τῶν δὲ οὖν γλυκῶν τὸ δα-
 κρυον, δειπνοῦν. Ἀλλ' εἰαί τῶν, ἔφη, ζητήεις, ὁ Εὐθύδημος αὐτῶν δεήσει σε καὶ πρὸς τὸ σελίνου καὶ πρὸς τὸ κυ-
 μίνου διδοῖναι λόγον, ὡν τὸ μὲν ἐν τῷ βλαστάνῃ κατεπαπύοντες καὶ σωματόμορα οἶονται βέλπιον αὐξάνεσθαι,

A ipsa in deglutitione seijunctorum. Inde est, quod in
 excremento humido nihil visitur sicci simile vel co-
 lore vel odore. atqui natura ferebat, ut si in ventre
 cum eo comisceretur, qualitatibus etiam eius im-
 bueretur, neq; purum & incontaminatum fecer-
 netur. Sed ne lapis quidem unquam in ventriculo
 concrevit: at vero rationi erat consentaneum, non
 minus ibi quam in vesica humorem cogi ac concre-
 scere, si omnis potus per stomachum eo ferretur.
 Enimvero apparet stomachum de humore per ar-
 teriam praterlabente statim attrahere, quantum
 sufficit ad mediocriter emolliendum, inq; succum
 B conuertendum nutrimentum. itaq; nullum humi-
 dum is recrementum facit. pulmones autē, quan-
 do ē potu spiritum & humorem quibus debuit par-
 tibus distribuerunt, reliquum in vesicam excerne-
 re. Hæc certe multo sunt illis probabiliora. Veritas
 ipsa in talibus rebus fortassis comprehendi non po-
 test. neque decuit tam contumaciter impetere phi-
 losophorum gloria & facultate principem, Platoni-
 corum in scriptorum relectione, ob rem obscurem,
 totq; disputationibus expositam.

Quid sit apud Platonem Kerasbolos, & cur semina que in
 boum incidere cornua, incoctibilia & dura fiant.

C Questio secunda.

Semper querendi materiam præbuerunt Keras-
 bolus & Ateramon. non quid significarent, (li-
 quet enim ea semina que in boum cornua incide-
 runt, fructum edere durum & incoctum creditum
 fuisse: atq; inde vocabulo translato hominem præ-
 fractum atq; contumacem ateramona & Kerasbo-
 lon dictum.) sed de ipsa causa dubitatum fuit, cur
 hoc feminibus in boum cornua incidentibus acci-
 deret. Ego sæpe denegavi amicis causæ inventio-
 nem: maxime quod eam inveniri non posse Theo-
 phrastus innuisset, cum multis collectis, quorum
 nos causæ fugerent, inveniriq; non possent, quod
 genus sunt quod gallina postquam ovum edidit, fe-
 stuca adhibita sese lustrat: quod vitulus marinus
 coagulum suum deglutit: cervus cornu suum defo-
 dit: eryngium si vna caprarum id in os sumat, vni-
 uersum gregem sistit.) etiam illam de Kerasbolo ad-
 iunxisset quæstionem vbi res quidem creditur, sed
 causa aut neutiquam potest, aut difficilime inveni-
 ri. At enim Delphis in cœna fodalium quidam me
 compellarunt: dicentes non modo

Consilium melius iam repleta incidere aluo,
 sed etiam ad respondendū de propositis quæstioni-
 bus à vino nos reddi multo quàm aliàs alacriores &
 audaciores: ideoq; poscentes ut de proposita re ali-
 quid pronunciarer, ego cum id denegarē, ad stipu-
 latores habui non viles, Euthydemū sacerdotij col-
 legam mihi, & Patroclē adfinem: qui non pauca id
 genus ex agricultura & venatione proferebāt. qua-
 le est quod grado ab ijs qui ei obseruandę sunt præ-
 facti sanguine talpę, vel centonibus muliebribus
 avertitur. quod fructus caprifici syluestris alligatus
 hortensī hœcui, non finit fructum huius defluere,
 sed continet atque vna maturat. quod ceruas, vbi
 capiuntur, salsam lacrymam, apros dulcem emitte-
 re est deprehensum. De quibus si inquisitionē susci-
 piās, illico Euthydemus abs te postulabit rationem
 de apio & cumino. quorū illud inter germinandum
 si calcetur & conteratur, aiunt melius augescere,

hoc si ferant diris imprecationibus & convicijs adhibitis. Hæc cum Florus risum iocumq; putaret, de istis autem non debere causæ tanquam incomprehensibilis investigationem omitti: reperi, inquam, medicamentum, quo vsus hunc adducas ut aduersus nos dicat: ut tu quoq; soluas quædam proposito- rum. Videtur mihi frigus istam indomitam rigi- ditatem (quod est ateramon) tritico & leguminibus ingenerare, comprimens & cogens habitum vsq; ad duriciem. calor autem dissolubiles res, mollesq; redigit. Itaque non recte contra Homerum hoc à quibusdam dicitur,

--non tellus fruges, sed suggerit annus.

Nam quæ loca calorem habent natura insitum, temperiem aere mitem præbente, molliores effe- runt fruges. Ergo quæ à manu statim in terram per- veniunt semina, ea penetrantia fouentur, ac magis dum occultantur, calore ac humore terre fruuntur. Quæ vero in boum impingunt cornua, ea non po- tiuntur illa, quam Hesiodus optimam vocat, positis commoditate: sed delabentia & loco suo aberran- tia, iactata magis quam fata videntur. proinde aut frigoribus plane corrumpuntur, aut his eorum in nudas incidētibus tunicas rigida, exsucca, & ligno- sa redduntur. Vides nimirum lapidum quoq; & li- gnorum partes terra contentas atq; stirpes mollior- es ijs conferuari à tepiditate soli, quam sint quæ eminent. itaq; etiam fabri lapides operi habiles de- fodiunt sub terram, tanquam maturandos & co- quendos à calore: qui sub dio nudiq; iacent: frigore rigidi & intractabiles rediguntur, operisq; resistunt. Fructus quoq; etiam si in area maneant diutius sub dio & nudi, magis ferunt dirigescere, quam qui sta- tim conduntur. sæpenumero etiam ventus venti- lantibus superveniens, frigore suo fruges præduras efficit. quod Philippis Macedonica vrbe aiunt eve- nisse. reconditis palea opitulatur. Mirari autem non debemus, si audiamus agricolas narrare, de duobus contiguis sulcis alterum incoctibilem fructum fer- re. & quod maximum est fabarum alias alium gi- gnere fatu suo fetum. nimirum quod alijs plus, alijs minus spiritus frigidi vel aquæ incidit.

Cur vini medium, olei summum, mellis imum sit optimum.

Questio tertia.

DEridebat focer noster Alexion Hesiodum, qui è summo & imo dolio iuberet vinum bibere, medio parcere, quod ibi vinum esset optimum. Quis enim ignorat, aiebat, vini medium, olei sum- mum, mellis infimum esse optimum? at Hesiodus nos vult omisso quod in dolij medio est vino ex- pectare donec dolio deficiente vinum deterius fiat. His dictis valere iusso Hesiodo se contulerunt ad causam diuersitatis inquirendam. Ac de melle quidem ratio non multum nobis exhibuit negocij: cum nemo fere nesciat id quod leuissimum est, ob raritatem esse leuissimum: densa ob grauitatem sub- sidere. atque etiam si vas subuertas, tamen rursus exiguo tempore vtrumque suum locum occupaue- rit, graui se demergente, leui ad superficiem effe- rente. Nec de vino quidè probabilia defuerunt ar- gumenta. Primum vis eius calor cum sit, consenta- neum est eum maxime in medium cōduci, idq; ibi optimū conferuari, deinde quod in fundo est, face- vitari: quod in summo, ab aere vicino corrumpi.

τον μὲν γὰρ ἡ δυνάμις αὐτῆς, θερμότης οὕσα, πρὸς τὸ μέσον διλόγως δοκεῖ συνηρῆσαι μέλιτα. καὶ τὸ τοιαῦτα βέλπιον ἔπειτα, τὸ μὲν κἄτω ἀφ' αὐτῆς τρυγά φαλλόν ἐστι, τὸ δὲ ἄνω ἐπιπολής, τὸ αἴερος φτερίσθαι πλησιάζοντος.

A τὸ ἄνω κἄτω μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ αἵματος, ἐπεὶ τὸ τῆς τοῦ μὲν ὁ φλάεος ὤετο παρ᾿ ἐξ ἑῶν καὶ φλύαρον, ἐκείνων ὅσον αὐτῶν να τῆς αἰτίας ὡς δὴ πλεονέχουσα τὴν ζήτησιν. Ἐξ ὅρων καὶ (ἔφη) φάρμακον, ὡς πρὸς τὸ λόγον ἐφ' ἡμᾶς πρὸς ἀξίας τῶ- ῶν, ἵνα καὶ σὺ ἀφελύσῃς ἐν αὐτῶν κἄτω μὲν. δοκεῖ δὲ μοι ἡ ψυχρότης τὸ ἀτεράμων ἐμποῖν τοῖς τε πυροῖς, καὶ τοῖς χρο- ῶσι, πιέζουσα καὶ πηγνύουσα τ' ἐξ ἑῶν, ἀρεὶ σκληρότητος: ἢ ὅ- θερμότης, ἀδύνατον καὶ μαλακῶν. ὅθεν οὐκ ὀρθῶς, οἱ λέγον- τες, ἔπος φέρει οὐχὶ δέουσα, καὶ καθ' ὅ μῆρου λέγουσι. καὶ γδ' ἐνθερμα φύσει χυεῖα, κρᾶσιν δὲ μὲν τὸ αἴερος ἐκ διδόντος;

B ἐκ φέρει μαλακώτερος τὸς καρποῖς: ὅσα βίνυον ἐκ τῆς χι- ρὸς ἄλλοις εἰς τὴν γῆν ἀφιγμένα ἐμπιπὴ τῶν ἀπὸ μὲν, ἐν- δυόμυρα καὶ λοχόμυρα τῆς κρύψης, μᾶλλον ἀπολαίει τῆς ἐν τῇ γῆ θερμότητος καὶ ὑγρότητος. καὶ τὸ πρὸς κρούοντα τοῖς κέρασιν τὸ βοῶν, καὶ τὴν χυρῶ τῆς δέξης καὶ τῆς αἰοδὸν ἀθρημο- σῶν, ἀλλὰ σφοδρόμυρα καὶ παρλιθαίνοντα, ῥιπτομύροις μᾶλλον ἢ ἀπὸ τοῦ μὲν πρὸς αἰοδῶν, ἢ δὲ τῆς καὶ ἀχυμα καὶ ξυ- λῶν τοῖς χυρῶσι γυμνοῖς ἐπισηπλοῦσαι ποιοῦσιν. ὅθεν γὰρ ὅτι καὶ τῆς λίθων τὰ ἔργα καὶ ζώφυτα μέρη μαλακώτερα τ'

C ἐπιπολής ἢ ἀφελύσῃ. διὸ καὶ κερύπτοι οἱ τεχνίται τὸς ἐργασίμοις λίθοις, ὡς καὶ ἐκ πεπαινομύροις ἔστω τὸ θερ- μότητος: οἱ ὅτι ὑπαίθρου καὶ γυμνοῖ ἀφ' αὐτῶν ἀντίτυποι καὶ δευτερόμυροι καὶ ἀτεράμων ἀπὸ τῶν τοῖς ἔργοις. τὸς ὅ- καρποῖς, καὶ ἐπὶ τῆς ἀφ' αὐτῶν πλείω χροῖον ἔστω ἀφ' αὐτῶν καὶ γυμνοῖ, μᾶλλον ἀτεράμωνας γίνεσθαι λέγουσι τῶν ἄλλοις ἀφελύσῃ. ἐνιαχοῦ ὅτι καὶ πηδύμα λιμομύροις ἐπι- γνόμυρον ἀτεράμωνας ποιεῖ, ἔστω τὸ ψυχρός, ὡς καὶ ἐκ Φιλίπ- ποις τῆς Μακεδονίας ἱστοροῦσι: τοῖς ὅσον κερύπτοις βοήθῃ τὸ ἀχρον. οὐ δὲ ὅσον ἀφελύσῃ ἀχρον τῶν γεωργῶν ὅτι καὶ δύν- ται

D αὐτῶν καὶ ἀφελύσῃ, ἢ μὲν τεράμωνας, ἢ ὅσον ἀτεράμωνας ἐκ φέρει τοῖς καρποῖς: καὶ ὅσον μέγιστον ἔστι, τὸ καὶ μὲν τῶν βοῶν, οἱ μὲν τοῖς, οἱ ὅτι τοῖς, δηλονότι τοῖς μὲν ἢ τῶν, τοῖς ὅσον μᾶλλον ἢ πηδύματος ψυχροῦ πέντος ἢ ὑδατος.

Διά τὴν μὲν οἴνου τὸ μέσον, τὸ ὅσον ἐλάου τὸ ἐπὶ μῶ, τὸ ὅσον μέλιτος τὸ κἄτω γίνεται βέλπιον.

Γρόβλημα γ.

A Λεξίων ὁ πεντερός κατεγέλα τὸ Ησιόδου παρανομι- ῶς, δερματόν πῖτου καὶ λήγροντος ἐμφερῆς, μεαστό- η ὅσον φεῖδαται. ὅπου τὸ χρηστότατον οἶνωσιόν ἔστι. ἵς γὰρ **E** (ἔφη) οὐκ οἶδεν ὅτι τὸ μὲν οἴνου τὸ μέσον γίνεται βέλπιον, τὸ ὅσον ἐλάου τὸ ἀφελύσῃ, τὸ ὅσον κἄτω τὸ μέλιτος: ὅσον ἐδῶ ἐκέλευε τὸ ἐκ μὲν οἴνου, καὶ ἀφελύσῃ ἀχρον ἀφελύσῃ πρὸς τὸ χροῖον, ἀποδεύς τὸ πῖτου ἡμομύρου. ῥηθέντων ὅσον τούτων, χαίρειν ἔασαντες τὸ Ησιόδον, ἐπὶ τὸ ζήτησιν τῆς αἰτίας τὴν ἀφελύσῃ ὤρμησαν. ὅ μὲν οὖν τὸ μέλιτος λόγος οὐ πᾶν πολλὰ πρὸς ἅματα παρέχεν ἡμῖν, πηδύτων, ὡς ἔπος εἶπειν, ἐπισηπλοῦν ὅτι τὸ κερύπτοιον, ἔστω μαυρότητος κερύπτοιόν ἔστι, τὸ ὅσον πυκνὸν καὶ συνηρῆς, ἔστω βᾶ- ερος ὑφίσταται τὰ λοιπῶ. καὶ ἀφελύσῃ τὸ ἀφελύσῃ, αὐτῆς ὀλίγα χροῖον τὴν ἀφελύσῃ ἐκᾶτερον ἀπολαμβαίει χροῖον, τὸ μὲν κἄτω φερματόν, τὸ δὲ ἐπιπολής. οὐ μὲν οὖν ὅσον οἴνος ἀφελύσῃ πηδύτων ἐπισηπλοῦν. ἀφελύσῃ

οτι γδ οξείσθην ο αήρ της ποιότητος τ οίνου, επισημαίνονται
 ίσμεν οντα. δὲ κ' καταρύθισει τὸς πίθους, καὶ σκεπάσει, ὅπως οὐ
 μικροτάτος αήρ αὐτῷ ἐπιβαύη. ὁ δὲ μέγιστον, οὐ
 φθείρεται πλήρες ἀγείον οὕτως ῥαδίως οἶνον, ὡς ἀποδέεις γυμ-
 νῶν. πολὺς γάρ εἰς τὸ κενόμυρον ἐπεισρέων ὁ αήρ, ἐξίσησι
 μάλλον· ἐν ᾧ τοῖς μεσοῖς οἶνος αὐτὸς ἐφ' αὐτὸ συνεχεται,
 πολὺ τῶ φθίροντος ἐξωθεν μὴ τῶ ἀδεχόμενος. ὁ δὲ ἐλαμον
 οὐ φαύλιον ἀφαιρέσει παρέχον. ὁ μὲν γὰρ ἡσέφη τὸ μὲν
 κἄτω τῶ ἐλαίου γίνεσθαι χεῖρον, ἀπὸ τῆς ἀμύργης ἀνατο-
 λουμύρον· ὁ δὲ ἄνω, οὐ βέλπον, ἀλλὰ δοχεῖον, ὅτι πρῶτα τῶ
 τῶ βλάπτοντος ἔστιν. ἄλλος ἡπῆστο πλὴν πυκρότητα, δι' ἣν ἀ-
 μικτότατόν ἐστι, καὶ τῶ δὲ ἄνω ὑγρῶν ἑσδέν εἰς αὐτὸ δέχεται,
 πλὴν βία καὶ ἄπο πληγῆς ἀνακρυπόμενον. ὅθεν ἑσδὲ τῶ
 ἀέρι δίδωσιν ἀνάμειξιν, ἀλλ' ἀποσατεῖ, ἀφ' ἀλεπίσθηται τῶ
 μορίων καὶ συνεχεται, ὡς τε ἡπῆστο ἄνω αὐτῶ βέπεσθαι μὴ
 κρατούντος. ἐδόκει ὅτι τῶ τῶ ἀνεκταπυροῦσθαι τὸ λόγον
 Ἀριστοτέλης, τετηρηκῶς, ὡς φησιν, ὁ ὡδὲ εἶρον τε γινόμενον
 καὶ βέλπον ὅπως τὸ ἐν τοῖς ἀποκρυπόμενοις ἀγείοις ἐλαμον. εἴτα
 τῶ ἀέρι πλὴν ἀπῆσαν τῆς βελπίσσεως ἀνατήρησιν. πλείον γὰρ
 ἔστι καὶ κρατεῖ μάλλον εἰς ἀποδέεις καταρύθιμον τὸ ἀγείον.
 Μήποτε οἶνον (ἐφίλω ἐγὼ) καὶ τὸ ἐλαμον ὁ αήρ ὠφέλει, καὶ βλά-
 πτῆ τὸ οἶνον ἀπὸ τῆς αὐτῆς διωάμεως. οἶνον μὲν γδ ὠφέλιμον,
 ἐλαμὸν δὲ ἀσύμφορον παλαίωσις ἡ· ἐκατέρου τῶ ἀεπίστων
 ὁ αήρ ἀφαιρέσει. ὁ γδ ψυχρόμυρον, νεαρὸν ἀφαιρέσει· ὁ δὲ οὐκ
 ἔχον ἀφαιρέσει, ἀπὸ συνεχίας ἄνω παλαούσθαι, καὶ
 ἀπογηράσκει, λελέσθαι πιθανῶς· ὅτι τῶς ἐπιπολῆς πλησιά-
 ζων ὁ αήρ νεαροποιεῖ. δὲ τῶ μὲν οἶνου τὸ ἄνω φαυλότατον, τῶ
 δὲ ἐλαίου βέλπον. ἡ γδ παλαίωσις τῶ μὲν πλὴν ἄριστην, τῶ δὲ
 πλὴν κακίστην ἐμποιεῖ ἀφαιρέσει.

Διὰ τοῖς παλαιῶν Ρωμαίων ἔθος ἦν μὴ βράπτειν ἀέρι-
 μύρῳ τῶ ἀερίον κενῶν, μήτε λύχρον σκενυόμενον.

Γεβλήμα δ'.

Φίλαρχος ὁ Φλώρες οὐκ εἶα κενῶ ἀπαίρην πλὴν τῶ ἀ-
 πείρει, ἀλλ' αἰεὶ τῶ ἑδωδόμενον ἐπ' αὐτῆ ἀπέλειπε.
 Καὶ οὐ τῶ μόνον (ἐφη) οἶδα τὸ πατέρεα καὶ τὸ πάπων μου
 μάλα τῶ ἀφαιρέσει, ἀλλὰ μηδὲ λύχρον ἐάν τις ἀπο-
 σκενυώσθαι μὲν τὸ δειπνον, ὅπως μὴ μάττω ἑύλαμον ἀαλί-
 σκωσι. παρὼν οἶνον Εὐετροφος Ἀθηνάιος, εἴτα (ἐφη) ἡ πλέον
 ἀέρις, ἀπὸ μὲν τὸ Πολυχάρμου τῶ ἡμετέρου ἑσδὸν ἐκ μά-
 θωσιν, ὅς πολλῶ ἐφη σκεπτόμενος χρονον ὅπως οὐ κλέψωσι
 ἑύλαμον οἱ παῖδες, ἐξ ἑσδὸν μάλιστα. ἀπὸ γὰρ ἀποπληροῦν
 τοῖς λύχοις ἀποσβέσθαι, εἴτα ἐπισημαίνω τῆ ὑστερήσθαι
 πάλιν εἰ πλήρες ἀφαιρέσει. γελάσας ὁ Φλώρες, Οὐκ οὐδὲν
 (εἶπεν) ἐπεὶ τῶ τῶ ἀερίον βλήμα λέλυ, σκεπτόμενα τὸ λόγον
 ὡς τῶ παλαιῶν εἰκός ἐστι καὶ τῶ τῶ λύχοις καὶ τῶ τῶ ἀερί-
 πείρας οὕτως ἀλαβεῖς γεγενῆσθαι. τῶ ἀερίον οἶνον ἐξήτειτο πε-
 εἰ τὸ λύχρον καὶ ὁ μὲν γὰρ μὲν αὐτῶ Καστέριος ἔπειτα τῶ ἀερί-
 τῶ ἀερίον καὶ ἐσδὸν πύρ συγγεία πρῶτος φθορεῖν πρὸς ἀφο-
 σιώσασθαι τῶ ἀερίον πρὸς ἀερίον. δὲ γδ ἔτι φθορεῖς, ὡς τῶ ἀ-
 ερίον, πλὴν μὲν βίαμον, σκενυόμενον, πλὴν ὅτι ὡς τῶ ἀερί-
 ἀποπληροῦσθαι. τῶ μὲν οἶνον ἑσδὸν ἀμφοτέρως ἀερί-
 ῶν, αἰεὶ βέποντες καὶ φυλάσσοντας· ὁ δὲ ἄλλο δι' αὐτὸ ἀερίον
 ἡσέφη ἀφαιρέσει ἀφαιρέσει μὲν οἶνον ἀερίον, μὴ δὲ βιάσθαι, μὴ δὲ φθορεῖν,
 ὡς τῶ ἀερίον ἀφαιρέσει ἀφαιρέσει μὲν οἶνον ἀερίον, ἡσέφη ἀφαιρέσει
 ἡσέφη ἀφαιρέσει, ὁ δὲ ἑσδὸν πύρ οὐκ ἀμεινον ἀερίον ἀφαιρέσει
 ἡσέφη ἀφαιρέσει, ὁ δὲ ἑσδὸν πύρ οὐκ ἀμεινον ἀερίον ἀφαιρέσει
 ἡσέφη ἀφαιρέσει, ὁ δὲ ἑσδὸν πύρ οὐκ ἀμεινον ἀερίον ἀφαιρέσει

A Nam nouimus ab aere vinum laxari: ideoque dolia de-
 fodere aut integere solemus, ut quam minimum
 aeris ea tangat. & quod maximum habet momen-
 tum, aer non ita facile nocet pleno vase vino, ut ali-
 quantum vacuato. nam in exhausti locum aer con-
 fertim subiens, maiorem infert mutationem. in ple-
 nis dolijs vinum ipsum sese sustentat, non multum
 extrinsecus admittens, unde vitari possit. De oleo
 non vilis incidit disputatio. Quidam imum olei di-
 cebat esse deterrimum, quia id amurca conturbe-
 tur: neque ideo summum esse optimum, verum ideo
 videri, quia ab eo quod ei officit, longissime abfit.

B Alius densitate causabatur, ob quam nulla cum re per-
 miscetur, neque vllum alium humorem in se admittit,
 nisi violentia & ictu diffindatur. unde fit, ut aerem
 quoque non recipiat, sed eum tenuitate atque
 continentia suarum partium a se repellat, neque ab eo
 utpote non prevalente, corrumpatur. Huic rationi Ari-
 stoteles videbatur repugnare, qui (ut ait) obseruauit
 fet oleum quod in reconditis est vasis, odoratus fieri
 & omnino melius. deinde aeri causam, quod redda-
 tur melius, adscribit. est enim largior, magisque pra-
 valet, si subeat in vas non repletum. Quid vero, in-
 quam ego, si aer eadem vi & prodest oleo, & obest vi-
 no? Etenim vetustas vino conducit, oleo nocet. aer
 vtrique accidens aufert. Nam humorem refrigeratum
 digerit. oleum autem ob continuitatem expiratione
 carere, facile veterascit. * dictum probabiliter. quia
 in superficie accidens aer, recentia facit. itaque vini
 summum est vilissimum, olei optimum. nam ætas
 oleum pessime, vinum optime adficit.

C

*Cur veteribus Romanis mos fuerit, nunquam omnino in-
 anem mensam tollendo facere, neque lucernam
 unquam extinguere.*

Questio IV.

D Florus Philarchus nunquam ita sinebat plane
 mensam tolli, ut non aliquid cibi in ea relinque-
 retur. aiebatque sibi probe compertum non hoc modo
 patrem avumque ipsius studiose curasse, sed ne lucer-
 nam quidem passos a cæna extinguere, alioqui caue-
 re solitos ne oleum frustra infunderetur. Aderat vna
 Eustrophus Atheniensis. Is, Quid proderat hoc, aie-
 bat, ijs nisi astum Polycharmi nostri didicerunt? qui
 se multo tempore meditatam dicit, vix tandem in-
 venisse quomodo caueret ne oleum pueri suffura-
 rentur. statim enim se extinctas lucernas oleo im-
 plere, & postridie visere an etiamnum plene sint.
 Tum Florus ridens, Quando, inquit, hæc quaestio
 soluta est: agendum causam dispiciamus, qua indu-
 ctos priscos probabile sit istam lucernis mensisque
 E adhibuisse cautionem. De lucernis prius quæsum
 fuit. Ac sententia Cæsarnij, quem is generum habe-
 bat, hæc fuit, Antiquos ob cognationem cum sacro
 & perenni igne omnis ignis interitum abominatos
 fuisse. eum autem, ut hominem quoque, interire vel
 vi extinctum, vel naturæ suæ ductu elanguescen-
 tem. ac sacro quidem igni aduersus vtrumque opem
 ferri semper alendo & custodiendo: alterum passos
 fuisse vltro extinguere, si ipsi vim non fecissent, neque
 tamē ei vitæ inuidisse, tanquam pecudi quæ frustra ale-
 retur. Sub hæc Lucius Florus dixit, reliqua sibi pro-
 barī: cæterum sacrum ignem non ideo fuisse cultum, quod
 eum alio igne putarent meliorem dignioremve esse,

sed quemadmodum Ægyptiorum alii totum genus canum venerantur atque honorant, alii luporum, alii crocodilorum, vnicum tamen vel canem, vel lupum, vel crocodilum alunt, quia vniuersos non possunt: sic priscorum cultum & custodiam sacri istius ignis, tesseram fuisse obseruantia aduersus omnes ignes. Nihil enim animato similius esse quā est ignis: qui per se mouetur & nutritur, suōq; splendore animæ in morem res manifestat omnes: & maxime vim non expertem vitalis principii ostendit dum exstinguitur ac perit: inter pereundum vocem edens, ac reluctans interitui, animalis instar quod vi necatur. Nisi tu, aiebat, in me respiciēs, melius habes aliquid. Ego vero, inquam tum, nihil eorum quæ dicta sunt reprehendo. Adderem autem, hunc morem condofactioni ad humanitatem inseruiuisse. Nam neque fas nobis est nutrimentum perdere vbi affatim nos saturati sumus, neque fontem obthurare aut occultare quando aquę satis bibimus, neque signa navigationis itinerisve abolere postquam vsi sumus iis. Sed relinquenda ista sunt, vt aliis etiam post nos vsui esse possint. Proinde indecorum etiam est ob avaritiam lumen lucernæ, quando eius vsus porro nos non desideramus, exstinguere. sed conseruandum relinquendumque est, si quis forte veniat cui eo etiamnum ardente & splendente sit opus. Quippe, si fieri quiret, etiam visum atq; auditum, immo prudentiam quoque & fortitudinem aliis vtendam dare debebamus ipsi dormituri aut quieturi. Hoc vero cōsidera, an non gratitudinis meditandæ causa antiqui neutiquam absurde nimii in hoc fuerint genere: cum & quercus venerantur frugiferas, & ficum quandam Athenienses sacram appellarent, & morum excindi prohiberent. Non enim hæc ad superstitionem faciunt propensos, quod nonnulli dicunt: sed in rebus sensu anima que carentibus ad studium referendæ mutuo gratiæ præstandæque operæ nos adfuefaciūt. Itaq; recte Hesiodus vetat cibum apponere ex ollis, nondum libato: sed igni vult suas primitias suumque ob ministerium offerri honorem. & recte Romani quod alimentum lucernæ dedissent, iis vsi reliquerunt, passiq; sunt viuere & fulgere. Hæc ego cum dixissem, Eustrophus: Ista, inquit, etiam ad rationē de mensa quesiti aditum præbent. Nimirum semper aliquid censuerunt à cœna relinquendū seruis & vernulis gaudēt enim communicatione hac magis, quā alioquin accipiendo. Iccirco Persarum reges, vt fertur, non amicis modo & proceribus ac stipatoribus solebant de cœna portiones mittere: sed semper seruatorum quoq; & canum cœna in ipsorum mensa proponebatur. cum, quantum omnino fieri poterat, omnes quorum utebantur opera, suæ mensæ facerent participes. nam cibi communicatione etiam ferissima cicurantur animalia. Hæc ego ridens, Piscem vero repositum, aiebam, non trahimus in medium, qui prouerbio est nobilitatus: & Pythagoræ chœnicem, cui prohibuit insideri. docēs nos semper aliquid de præsentī in futurū relinquere, & craftinæ dici hodie meminisse? Nobis quidē Bœotīs in ore est semper, Relinque aliquid etiam Medis: ab eo tempore quo Medi Phocidem & extrema Bœotię incurfando populandoq; vexauerunt. Perpetuo autem & vbiq; id in promptu debet esse, Relinque aliquid etiam superuenturis hospiti bus. Quamobrem ego etiam Achilles inanem semper & famelicam improbo mensam.

A ἄλλὰ ὡς ἂν Αἰγυπτίων εἰσὺς μὲν τὸ κινῶν ἡμίονος ἀπὸν σέβασαι καὶ ἡμῶν, εἰσὺς δὲ τῶν λύκων ἢ κροκόδειλων ἕνα μόνον τρέφειν, τοὺς μὲν κύνεα, τοὺς δὲ κροκόδειλον, τοὺς δὲ λύκον· (οὐ γὰρ οἶόν τε ἡμῶν ἀπόμνας) οὕτως ἐὰν ταῦτα τῶν παλαιῶν θεοπραπίαν καὶ φυλακὴν τὸ πῦρ, τῆς παρὰ ἀπὸν ἀλαβείας εἶ) σύμβολον. ὅθεν γὰρ ἄλλο μᾶλλον ἐμφύχων παρὰ τοῖσιν ἢ πῦρ, κινουμένον τε καὶ τρεφόμενον δι' ἑαυτῆ, καὶ τῆ λαμπρότητι δηλοῦν ὡς ἂν ἡ ψυχὴ καὶ σαφηνίζον ἀπὸντα. μάστιγα δὲ τῆς σβέσεσιν αὐτῆ καὶ φθοραῖς ἐμφανέεται δύναμις ὅση ἀμοιβόσια ζώοντις δεχθῆς. βραβύ γὰρ καὶ φθίγγεται καὶ ἀμύνεται, καθάπερ ἐμφύχων ἀποδοῦσθον βία καὶ φονδόμενον. Μὴ πὶ σὺ λέγεις (ἐφ' ἣ παρὰ ἐμὲ βλέψας) βέλων; Οὐδὲν (εἰπον ἐγὼ) τῶν εἰρημίων ἀπὸντα. παρὰ δὲ αὐτῆ καὶ φιλανθρωπίας διδασκαλία τὸ ἔθος ὅσιν. οὔτε γὰρ ἐφ' ἣ ἀφαιρίζον ὅσιν αὐτοῖς ἀδύον ἐχόντας, οὔτε ἀνάματος ἐμφορηθῆς, πηγῶν ἀποτυφλοῦ καὶ ἀποκρύπτειν, οὔτε πλοῦ σημεῖα καὶ ὁδοῦ ἀφαιρῆν χρησαμένους, ἀλλ' ἐὰν καὶ ἀπολείπειν τὰ χρῆσιμα τοῖς δεησομένοις μὲν ἡμᾶς. ὅθεν ὅσδε φῶς λύχου, μὴ δεομένους, ἀπολλύοντα ἀφ' ἣ μικρολογίαν καλόν, ἀλλὰ τηρεῖν καὶ ἀπολείπειν, εἰ πῆς ἔλθοι δέομενος παρόντος ἐπὶ καὶ λαμπρότος. καὶ γὰρ ὅφιν, εἰ δυνατὸν ἡμῶν, καὶ ἀκρίων χρῆσαι καλῶς εἴχον ἐτέρω, καὶ τῆ Δία τῶν φροντισιν καὶ τῶν ἀνδρείων, μέλλουσι τὰς ἀδύων καθεύδειν καὶ ἡσυχάζειν. ὅρα δὲ εἰ καὶ μελέτης ἕνεκα τὰ ἀχάριστα τὰς βιούτας ἐφίεντες ἐφ' ἣ βραβύ, ὅση ἀπόμνας οἱ παλαμοὶ καὶ θρῆς ἐσέβοντο καρποφόρους, καὶ σικκῶντα παρὰ σπυροῦσαν ἱεραῖν Αἰθιοῦσαι, καὶ μοραῖαν ἐκκρίπτειν ἀπαγορεύουσι. ταῦτα γὰρ οὐ ποιεῖ παρὰ δὲ διδασκαλίαν ὅσιν (ὡς ἐνοιο φασίν) ἀλλὰ παρὰ ἐπίξει τὸ ἀχάριστον ἡμῶν καὶ κρινωνικόν ἐπὶ τοῖς ἀμαθῆτοισ καὶ ἀφύχουσι παρὰ δὲ ἀλλήλους. ὅθεν ὀρθῶς μὲν Ἡσίοδος οὐδὲ ἀπὸ χρεῶν ἀνεπαρρέκτων εἶ παρὰ ἀπὸντα οἶον ἢ ὅφιν, ἀλλ' ἀπαρχὰς τὰς πύρι καὶ γέρα τῆς ἀφαιρίας ἀποδοῦσθας, ὅτε Ρωμαῖοι χρῆσαμένοι τοῖς λύχοις, ἡμῶν ἐδοσαν ὅση ἀφαιροῦντο ἐφ' ἣ, ἀλλὰ χρῆσθαι ζῶντας καὶ λαμπρότας. ἐμοῦ δὲ ταῦτα εἰπόντος, ὁ Εὐτρόφος, Ἀρ' οὐκ (ἐφ' ἣ) τῆ καὶ τὰ παρὰ τραπεζῆς λόγον παρὰ δὲ οἰκείαν δίδωσιν, οἰομένων δεῖν αἰετὶ καταλιπεῖν οἰκέτας ἀπὸ δειπνοῦ, καὶ παρὰ οἰκετῶν χαίρεισι γὰρ οὐχ οὕτως λαμβάνοντες ὡς μεταλαμβάνοντες. διὸ καὶ τοῖς Περσῶν βασιλεῖς φασίν οὐ μόνον φίλοις καὶ ἡγεμόσι καὶ σωμαπύλαξι ἀποπέμπειν αἰετὶ μερίδας, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν δούλων καὶ τῶν κινῶν αἰετὶ δεῖπνον ὅτε τῆς ἐκείνων παρὰ ἀπὸντα τραπεζῆς, ὡς αὐτοῖν ἡμῶν παρὰ οἷς ἐχρῆντο ποιουμένων ὁμοπραπίαν καὶ ὁμοεσίαν. ἡμεροῦνται γὰρ τῆ τῆς ἐφ' ἣς μετὰ δόσει καὶ τὰ σκυροῦσθοντα τῶν ἡμεῶν. ἐγὼ δὲ γελάσας, Ἐκείνον δὲ (εἶπον) ὡ ἐπαῖρε τὸν ἐκ τῆς παρὰ οἰκείας ἀποκείμενον ἡμῶν ἀφ' ἣ πὶ οὐχ ἔλασθον εἰς μέσον, μετὰ τῆς Πυθαγορείκης χροίνης, ἐφ' ἣς ἀπηγορεύετο κατὰ ἡμῶν, διδασκόντας ἡμᾶς αἰετὶ τῆ παρόντος εἰς τὸ μέλλον ἐπολιπεῖν, καὶ τῆς αὐτεῖον ἐπὶ τῆ σήμερον μνημονοῦσθον. ἡμῶν μὲν οὐκ οἷς Βοιωτοῖς ὅ, Λεῖπέ πὶ καὶ Μῆδοις, ἀφ' ἣ σωματὸς ὅσιν, ὅση οὐ Μῆδοι τῆν τε Φωκίδα καὶ τὰ ἔρατα τῆ Βοιωτίας ἀφαιρῆντες καὶ φέροντες ἐπέτρεχον. αἰετὶ γὰρ πᾶντα γὰρ δεῖ παρὰ ἡμῶν εἶ) τὸ, Λεῖπέ πὶ καὶ

ξένοις ἐπέλθοισιν. ὡς ἐγὼ γὰρ καὶ τῆ Αἰθιοῦσαι κενῶν αἰετῶν καὶ λιμφοῦ κατὰ λαμβάνοντων ἀπὸντα τῶν τραπεζῶν.

τῷ δὲ γὰρ παρὶ τὸν Αἴακα καὶ τὸν Οὐδυσσεῖα παρέσθαι ἀφι-
 κρινῶν, ὁ δὲ ἔχων ἑτοίμον, ἀναγκάζεται μαγειροῦν δὲ
 ὑποαρχῆς καὶ ὑποποιεῖν τὸν τε Πριάμῳ φιλοφρονεῖσθαι
 βουλομένης, πάλιν ἀναίξας οἷν ἀργυροῦ σφάττει καὶ δια-
 ρεῖ, καὶ ὁπῶα, πολὺ μέρους παρὶ ταῦτα ἀναλίσκων τῆς νυ-
 κτός. ὁ δὲ Εὐμῆος (ἀτε δὴ θρέμμα γεροντῶς σοφοῦ σοφόν)
 οὐ παρεγγάματ' εἶχε τῷ Τηλεμάχῳ ἔπιφανέντος, ἀλλ'
 ἄλλως ἐστὶ καὶ ἰσάντα πίνακας κρέων παρὰ λαίησι ὀππάλων,
 ἀρα τῇ παρῆτερῃ κατέλειπον ἔδοντες. εἰ ἢ τῷτο δόξει μι-
 κρόν, οὐκ ἐνόησε οὐ μικρόν, τὸ συγγέλλειν καὶ ἀνέχειν τι ὄρεξιν,
 ἐπὶ παρούσης τῆς ἀπολαύσεως. ἦσαν γὰρ ἔπιθυμοὶ τῷ Β
 ἀπόντων, οἱ ἐπιθύντες ἀπέχεσθαι τῷ παρόντων. ὑπολα-
 βῶν δὲ ὁ Λάϊκος ἔφη τῆς μάμης ἀκνηχῶς μνημονοῦν ὡς
 ἰερόν μὴ ἢ τρέφεσθαι, δεῖ δὲ τῷ ἱεράν μὴ δὲν εἶναι κενόν. Ἐμοὶ
 δὲ (εἴπειν) ἔδδκει, καὶ μίμημα τῆς γῆς ἢ τρέφεσθαι εἶναι. παρὸς
 γὰρ τὸ τρέφειν ἡμᾶς, καὶ τρογγύλη καὶ μόνιμος ἔστι, καὶ κα-
 λάως ὑποσῶν ἐστὶ καλεῖται. κατὰ τὸ γὰρ τῷ γαῖαν αἰεὶ ἵ
 χρῆσιμον ἔχειν καὶ φέρειν ἡμῖν ἀξιοῦμεν, οὕτως ὁ δὲ τῷ
 τρέφεσθαι οἰόμεθα δεῖν κενῶν ὄραν καὶ ἀερέμασθαι ἀπολει-
 πομένω.

Ὅτι δὲ μάλιστ' ἄς ἀφ' ἧς κακῆμοσιῶς ἡδονῆς
 φυλάττεισθαι, καὶ πῶς φυλακτέον.
 Πρόβλημα εἶ.

ΕΝ Πυθίοις Καλλίστρατος τῷ Ἀμφικτυόνων ἔπιμελη-
 τῆς ἀλφειῶν ἵνα πολίτευ καὶ φίλον ὑπερήσαντα τῆς
 ἀπογραφῆς τῶ μὲν ἀγῶνος εἰρξέε κατὰ τὸν νόμον ἔστων
 δὲ ἡμᾶς παρήγαγῃ εἰς τὸ συμπόσιον ἐσθῆτι καὶ σεφαίνοις,
 ὡς τῷ εἶ ἄγῶνι, μετὰ τῷ χροσδοκεσμημῶν ὀκωρεπῶς
 καὶ ἢ Διὰ χρυσοῦν ἢ ἀκροθῆρια ὑποσῶν, ἐπέβη ἀφ-
 σείσας καὶ ἀφαικιδωνίσας ὁ συμπόσιον, ὡς ἠδάνετο τοὺς
 πολλοὺς ἐγκεκλιχῶς καὶ παρέχοντες ὑφ' ἡδονῆς ὁ, ἵα βού-
 λουτο χεῖρα καὶ κατὰ λειν καὶ ἀκροθῆρια ἀνείναι, ἀπὸ καλυ-
 ψάμῳς πρῶτα πασι, ἐπεδείξατο τῷ μουσικῷ πρῶτος
 οἴνου μάλλον μεθύσκεισαν τοὺς ὅπως ἔτυχε καὶ ἀνέδω ἀν-
 τῆς ἐμφοροῦμεν. ὁ δὲ γὰρ κατὰ κειμένους ἐπὶ βοῶν ἔξήρ-
 κει καὶ κροστῆν, ἀλλὰ τελευτῶντες ἀνεπήδων οἱ πολλοί,
 καὶ συκενοῦν τὸ κινήσεις ἀνελθῆντες, παρεπούσας δὲ τοῖς
 κροῦμασιν ἐκείνοις καὶ τοῖς μέλεσιν. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσαντο, καὶ
 κατὰ πασι αὐτοῖς ὡς τῷ ἐκ μαίνας ὁ πότος ἐλάμβανεν, ἐ-
 βούλετο μὲν ὁ Λαμωρίας εἰπεῖν τι καὶ παρρησιασασθαι
 παρὸς τὸς νέους ὀρωδοῦν τι δὲ ὄμως μὴ λίσαι ἀνδρῶν γέ-
 νηται καὶ λυπηρῶς, αὐτὸς ὁ Καλλίστρατος ὡς τῷ ἐνδοσιμον
 παρέχε, τοῖς αὐτὰ ἵνα ἀφαικιδεῖς, Ἀκροθῆρια μὲν (ἔφη) καὶ
 αὐτὸς ἀπολύω τὸ φιλήκρον καὶ φιλοτάμον ὁ μὲν Ἀ-
 ερτοξένης γε συμφέρον μὲν πρῶτα πασι, ταῦτα μόνως φά-
 σκόντι ταῖς ἡδοναῖς τὸ καλῶς ἐπιλέγεσθαι. καὶ γὰρ ὅσα κα-
 λά καὶ μύρα καλοῦσι, καὶ καλῶς γερονεῖται λέγεισι, δεῖ
 πνήσαντες ἡδῶς καὶ πολυτελεῖς. δοκεῖ δὲ μοι μὴ δὲ Ἀ-
 ερτοξένης αἴτια διχῆα, τὰ παρὶ τῶ καὶ ἀκροθῆρια ὀππάλων
 ἀπολεῖν ἀκροθῆρια, ὡς μόνως ἀνδραπικῆς οὐσας. τῆς
 δὲ ἄλλως καὶ τὸ θεῖα φασὶν ἔχειν ἄχρησθαι καὶ κρινῶ-
 νειν. ὅρα μὲν γὰρ ὅτι καὶ μουσικῆ πολλὰ κηλεῖται τῷ ἀλό-
 γῳ, ὡς τῷ ἐλαφοὶ σύριγγιν, ἵπποις δὲ μεγυμῶνας ἐπα-
 λῆται νόμος ὁ ἰπποδοκῆν ὀνομάζουσι. ὁ δὲ Πίνδαρος φησι κενῶν
 παρὸς ὦ δὲ ἀλίου δελφίνος ὑποκρίσιν.

A nam & Aiace ac Vlyffe legatis ad ipsum venienti-
 bus, nihil parati habens de integro, cogitur coquere
 & obsonio mensam instruere: & rursus Priamum
 volens comiter tractare,
*Proripuit sese, & candentem protinus agnum
 Macavit:--*

quo diuidendo affandoque maiorem noctis partem
 consumsit. Sed Eumæo, (sapiientis videlicet viri sa-
 piens alumnus) nihil negocii exhibuit Telemachî
 aduentus: statim enim ei ad mensam collocato cœ-
 nam præbuit, lances apponens plenas
*Affata carnis, cœna de nocte priori
 Reliquias.*

Quòd si hoc vile videbitur, illud certe exiguum non
 est, appetitum posse inhibere dum adhuc fruendi
 adest copia. minus enim absentia concupiscunt, qui
 adsueuerunt abstinere præsentibus. Sub hæc Lu-
 cius, Audiuisse me ex auia memini, mensam esse sa-
 cram: porro autem sacrarum rerum nullam debere
 esse inanem. Mihi vero, inquit, mensa etiam terræ vi-
 detur esse simulacrum. nam præterquam quod nos
 alit, rotunda etiam est, & stabilis, & recte Vesta à qui-
 busdam appellatur. Sicut ergo terram volumus sem-
 per aliquid nobis vtile producere & efferre: ita cen-
 semus mensam quoque nunquam debere vacuam,
 & omni destitutam apparatu relinqui.

*Maxime cauendum esse à voluptatibus, quas deprava-
 nata præbet musica: & quomodo sit cauendum.*

Questio quinta.

ΡΥΤΗΙΣ Callistratus Amphictyonum procura-
 tor, tibicinem quendam ciuem amicumque cum
 is ad nomen dandum præsto in tempore non venis-
 set, certamine secundum leges arcuit. nobis autem
 conuiuium præbens, eum adduxit, veste & fertis
 tanquam in certamine vna cum choro eleganter or-
 natum. Et erat mehercule initio scitus eius cantus.
 Sed deinde cum facto de conuiuîi periculo sensis-
 set plerisque eo inclinare, vt voluptatis gratia eum
 quiduis sinerent facere, lasciuosque cantus tibiæ ad-
 mitterent: iam sese aperiens, ostendit musicam quo-
 uis magis vino dementare eos, qui promiscue & ef-
 fusius ea sese oblectant. nam accumbentibus non
 iam sufficiebat clamare & plaudere: sed plerique
 tandem etiam profiluerunt, & vna motus illiberales
 ediderunt, istis numeris & carminibus conuenien-
 tes. Postquam finem fecere, & conuiuium quasi è
 furore quodam ad se rediit, voluit quidem Lamprias
 dicere aliquid, & adolescentes libere obiurgare: ta-
 men verenti ne nimis morosus molestusque videretur,
 ansam quasi præbuit hac sua oratione Callistratus.
 Intemperantiæ, aiebat, crimine ego soluo studioso-
 s audiendi & spectandi. non tamen profus adsen-
 tior Aristoxeno, qui hisce solis voluptatibus ait acci-
 ni, Pulcre. Nam & obsonia & vnguenta pulcra vo-
 cantur, & pulcre se vixisse aiunt qui suaviter ac sum-
 tuose cœnauerunt. Videtur autem Aristoteles etiam
 non iustam adferre causam, cur solæ delectationes
 spectaculorum & auditionum intemperantiæ culpa
 vacent: quia scilicet hominis eæ sint propriæ, reli-
 quæ etiam à brutis percipiuntur. Video enim multa
 horum quoque musica demulceri: vt seruos fistulis.
 & equabus cum incuntur, hippothorum accinunt
 modum. Et Pindarus cantilena se ait motum fuisse
 in morem marini delphinis,

fa
re
A
ha
ec
ca
est
ait
fur
re
int
obl
Ha
aud
No
den
feci
que
qua
tem
ben
quo
vino
ces
dam
ven
cum
tes
ran
m
Quo
que v
bica
oculo
rant q
intem
nim se
se vol
fine ei
det
ueatur
possit.
riorine
Est au
tis stud
que v
reliqu
nitas h
neque
atmusc
nus à v
agenda
tiora q
camen
rum in
stro ip
Etenim
nullam

In pelago quem dulce melos quieto

Exciuit:

faltantes autem capita attollunt, ad spectu gaudentes, & histrionum imitatione hac illac humeros iactant. Non ergo video quid proprii hęc voluptates habeant, quia solę sint animi, reliquę corporis, & in corpore desinentes. cantus autē, rhythmus, saltatio, cantilena, sensum præteruolantes in ea animi parte quę gaudio adfici potest, suam delectationem infingunt atque pruriturum. Itaq; harum voluptatum nulla est occulta, neque tenebris & parietum (vt mulieres aiunt) ambitu opus habent: sed stadia his & theatra sunt parata, & cum multis spectare aliquid aut audire est iucundius atque honestius: nimirum nobis nō intemperantię & luxurię, sed liberalis elegantisquę oblectationis testes adsciscitentibus quamplurimos. Hęc cum discessisset Callias, Lamprias videns istos auditionum choragos etiam magis effertur animis: Non hęc, inquit, causa est filii Leonis. Sed mihi videntur prisca Bacchum non recte filium Obliuionis fecisse, cum patrem debuerint. Hoc enim tu quoque, puto, inductus non reminisceris quod eorum quę circa voluptates committuntur peccata, alia intemperantię, alia ignorationem & errorum habent causam. Nam vbi damnum conspicuum est quod dabitur, ibi intemperantię homines rationem vincente delinquant. vbi non statim aut palam merces incontinentię tribuitur, hęc ignoratione rei damnosę peccant. Itaque eos, qui in cibo, potu, re venerea modum excedunt, vnde morbi multi, pecunię perditio, & mala fama sequuntur, incontinentes dicuntur. qualis Theodectes ille ex oculis laborans amica superueniente dicens, Vale carum lumen. & Abderita Anaxarchus:

*Is namque, ut perhibent, misere prudensque, sciensque
Vixit quippe voluptates amplexa stupensque
Natura (haud paucis ea formidata Sophistis)
Retrosum ad vitium recto de tramite agebat.*

Quos autem ventris, pudendorum, gustus, olfactusque voluptatibus repugnantes iis ne capiantur & sibi cauentes, alia circumueniunt, insidiosęque per oculos aut aures subeunt: ii etsi non minus laborant quàm illi, atque afficiuntur, non perinde tamen intemperantes incontinentesque vocamus. non enim scientes, sed ob imperitię labuntur: & putant se voluptatum victores esse si in teatro totum diem sine cibo & potu exigant. perinde ac si olla eo se iactet, quod ventre aut fundo apprehenso non moueatur loco, cum auribus arrepta facile transferri possit. Itaque Arcesilaus aiebat nihil interesse, posteriorine corporis an priore parte quis cinædus esset. Est autem timenda etiam mollicies ea & voluptatis studium, quo aures & oculi titillantur. Nam neque vrbem censendum est capi non posse, si cum reliquas portas obicibus, vestibibus, cataractis munitas habeat, vna tamen sit quę hostes intromittat: neque inuictus a voluptate est, quem si non venus, at museum aut theatrum ceperunt. nihilo enim minus a via recta declinauit animamque voluptatibus agendam ferendamque prodidit eę vero vehementiora quam vllus coquus aut vnguentarius medicamenta, magisquę varia cantilenarum & rhythmorum ingerentes, his nos capiunt, ac corrumpunt, nostro ipsorum damnatos quodammodo testimonio. Etenim obsonia quidem reprehensionem merentur nullam, nequę si quis permutet (vt est apud Pindarum)

A τὸν μὲν ἀκίμωνος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκίησ' ἔρχετον μέλος, ὀρχοῦ μὲν δὲ τοῖς ὅπασιν ἀέροις χαίροντες τῆ' ὄψι, καὶ μιμητικῶς ἅμα δὲ ῥο κακίῃσι τοῖς ὤμοις συνδιαφέροντες· ὅθεν οὖν ὄρωσ' ἄσ' ἰδιονέχουσας, ὅτι μόνον τῆς ψυχῆς εἰσιν, αἱ δὲ ἄλλαι τῶ σώματος, καὶ αὖτε ὁ σῶμα καταλήγουσι· μέλος δὲ καὶ ῥυθμὸς καὶ ὄρχησις, καὶ αὖτε ἡ ὀρχηστὴ ἀμύρου πλὴν ἀέθου, ἐν τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς ἀπερείδοντα τὸ βῆτι περὶ καὶ γρηγυλίζον. ὅθεν ὅθεν μία τῆς τοῦ πῶν ἡδονῶν ἀπόκριφος ἐστίν, οὐδὲ σέχτους δεομένη, καὶ τῆς τοῦ ζῶντος ἀεὶ ἐπὶ τῶν, ὡς αἱ γυναικὲς λέγουσιν·

B ἀλλὰ καὶ γὰρ ἐστὶ τῶν καὶ ἰατρῶν ποιῆται καὶ τὸ μὲν πολλῶν γαστράδῃ τι καὶ ἀκρόσῃ, βῆτι περὶ πῆτερον ἐστὶ καὶ σμύρονην, ὅσα ἀκρόσῃς δὴ πῶν καὶ ἡδύπατῃς, ἀλλὰ ἐλθέου ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἀεὶ μῦθου ἡμῶν ὅτι πλείους λαμβάνοντων. τῶν τῶ Καλλιστράτου βῆτιόντος, ὁ Λαμπαρίας ὄρων ἐπὶ μάλλον ἐκείνου τοῦ τῆς ἀκρόσῃς χρησῆς δρασωροδύου, Οὐ ποῦτ' (ἐφη) τὸ αἴτιον, ὅτι αἱ, λέοντος, ἀλλὰ μὲν δοκῶσιν ὅσα ὄρωσ' οἱ παλαγοὶ πᾶσι λήθῃς τὸν Διόνουσι· ἔδει γὰρ πατέρα παρῶσ' ἀρῶν, ὅφ' ἔχ' σὺ νῦν οὖν ἀμνημονεῖν τοῖς ὅτι τῆς αὖτε ἄσ' ἡδονῶν ἀμύρου μὲν τῶν, πᾶ

C μὲν ἀκρόσῃς, τὰ δὲ ἀγνοία ποιῆται καὶ παρῶσ' οἱ. ὅπου μὲν γὰρ ἡ βλάστη παρῶσ' ἐστὶ, τῶν ἀκρόσῃς καὶ ἀγνοίας ἀμύρου τὸν λογισμὸν ἀμύρου οἱ ὅσα ὅσα ἐστὶν ὅσα ἀκρόσῃς τῆς ἀκρόσῃς τὸν μῶσ' ἔπιπῆσι, τῶν ἀγνοίας τῶ βλάστη ἄσ' οἱ καὶ παρῶσ' οἱ. διό τῶ μὲν αὖτε ἔδωδῃς καὶ ἀφροδίτῃς καὶ πότους ἀσχορῶσ' οἱ, οἱ νόστοι τε πολλὰ καὶ χρημῶν ὄλεθροισιν ἀσχορῶσ' οἱ, καὶ τὸ κακῶς ἀκρόσῃς, ἀκρόσῃς παρῶσ' οἱ μὲν (ὡς Θεοδέκλειον ἐκείνον εἰπόντα, Χαῖρε φίλον Φῶς, ὁφθαλμῶσ' οἱ τῆς ἔρωδῃς βῆτι παρῶσ' οἱ, ἢ τὸν Ἀβδηρίτιον Ἀνάξαρχον, ὅσα ῥα καὶ εἰδῶς, Ὡς φασίν, ἄθλιος ἔσκε φύσις δὲ μιν ἐμπαλιν ἡμῶν ἡδονοπλῆξ, τῆ πλῆσσι ὑποτρεῖοισι σοφιστῶν) ὅσα ὅ τῆς ἡδονῶν τοῦ αὖτε ἄσ' οἱ καὶ ἀμύρου καὶ ἀκρόσῃς καὶ ὄσφρησιν ἀπῆτε ἀμύρου αὐτῶς, ὅπως οὐχ ἀλώσονται, καὶ παρῶσ' οἱ, ἐκ παρῶσ' οἱ αὖτε τὰ ὄμματα καὶ τὰ ὄτα λαυθῶσ' οἱ ἀκρόσῃς καὶ ἀκρόσῃς, τοῦ ἐκείνων ὅθεν ἡπὸν ἐμπαλῆς ὄσ' οἱ, καὶ ἀκρόσῃς καὶ ἀκρόσῃς ὁμοίως οὐ καλοῦσ' οἱ. οὐ γὰρ εἰδότες, ἀλλὰ δι' ἀπειρίαν ἀσχορῶσ' οἱ, καὶ νομίζουσι τῆς ἡδονῶν εἶ) κρείττονες, αἰ ἰατρῶν ἀσχορῶσ' οἱ καὶ ἀποτοὶ διημερῶσ' οἱ, ὡς αὖτε εἶ τῆς ἀκρόσῃς μῆλα φρονοῖσ' οἱ τῆς ἀκρόσῃς ἀμύρου, ἢ τὸν πῶν μῶσ', ἐκ δὲ τῆς ὄσ' οἱ ῥαδίως μεταφερόμῃ. ὅθεν Ἀρκεσίλαος ὅθεν ἐφη ἀσχορῶσ' οἱ τοῖς ὄσ' οἱ εἶ) κίναδον ἢ τοῖς ἐμπαρῶσ' οἱ. δεῖ δὲ καὶ τῶν ὄσ' οἱ ἀμύρου καὶ τῶν ὄσ' οἱ γρηγυλίζουσι μῶσ' οἱ ἀκρόσῃς καὶ ἡδύπατῃς φοβῶσ' οἱ, καὶ μῆτε πόλιν ἀνάλωτον νομίζουσι, τῶν τῶ ἀλλὰς πύλας βαλανῶσ' οἱ καὶ μοχλοῖς καὶ ἀκρόσῃς ὄσ' οἱ ἐχούσ' οἱ, ἀν ἄσ' οἱ μῶσ' οἱ οἱ πολεμοὶ παρῶσ' οἱ ἐνδῶν εἰσιν· μῆτε ἑαυτὸν ἀπῆτην ὄσ' οἱ ἡδονῆς, εἰ μῆ καὶ τὸ ἀφροδίτῃς, ἀλλὰ κατὰ τὸ μουσεῖον ἐάλωκεν, ἢ ὄσ' οἱ γὰρ. ὁμοίως γὰρ ἐκκῆκῃς, καὶ παρῶσ' οἱ τῶν ἡδονῶν ἀσχορῶσ' οἱ φέρειν τῶν ψυχῶν. αἱ δὲ πῶν ὄσ' οἱ ἀσχορῶσ' οἱ καὶ μῶσ' οἱ ἀσχορῶσ' οἱ καὶ ποῦσ' οἱ ἀσχορῶσ' οἱ φάρμακα τῶν μελῶν καὶ τῶν ῥυθμῶν ἀκρόσῃς ἀμύρου, τοῖς ἀσχορῶσ' οἱ ἡμῶς καὶ ἀσχορῶσ' οἱ ἀσχορῶσ' οἱ, αὐτῶν ὄσ' οἱ ἀσχορῶσ' οἱ ἀσχορῶσ' οἱ. τῶν δὲ γὰρ οὐτε ἡμῶσ' οἱ, οὐτε μετῶσ' οἱ (ὡς Πίνδαρος ἐφη)

τῷ ὅτι τὰς τεραπέχεις, ὡς ἀγλαόφων πόντου τε ῥίπαι
 φέρονται ἔνδον παρὰ κρημύων, ἀλλ' οὔτε ὄψον ἔσδεν, οὔτε σι-
 πόν, οὔτ' ὀβελιστος οὔτε σιπινός οἶνος ἕζησθε μὴ δὲ ἡδον-
 ῆς φωνίῳ, οἷον δῆ τὰ αὐλημάτων καὶ τὰ κρούματα τῶν οἰ-
 κίας, εἰ μὴ καὶ τῶν πόλιν ἀπάσαν ἐμπέπληκε θυρῶν καὶ κρέ-
 των καὶ ἀλαλαγμάτων. διὸ δὲ μάλιστ' αὐτὰς ἀλαβείας τὰ
 ἡδονὰς ἰσχυρόταται γὰρ εἰσιν, ἅτε δὴ μὴ κατὰ τὴν ἀρετὴν
 γενῶν καὶ ἀφίλων ἐσφρησιν εἰς τὸ ἄλογον καὶ φροσύνην ἀποτελευ-
 τῶσαι τὴν ψυχῆς, ἀλλὰ τοῦ κρινόντος ἀπὸ μύθοι καὶ φρονομύ-
 τος. ἐπειτα τὰς μὲν ἄλλας ἡδυπαθείας καὶ ὀλογοσμοὺς ἐλ-
 λίπτη δαρμαχόμωτος, ἀλλὰ τῷ παθὼν ἕνια πολλὰ κίς ἐμ-
 ποδῶν ὅστι καὶ γὰρ ἐν ἰσχυρῶν ἀγορᾷ μικρολογία καθάρει δά-
 κτυλον ὄψοφάγου, καὶ πολυτελοῖς ἐπάμεας ἀπέτρεψε φι-
 λαργυρία, φιλονεκία, ὡς καὶ ἀμέλει παρὰ τὸν Μενάνδρου.
 ἢ τῷ συμποτῶν ἕκατος ἐπιβουλὸν μύθος ἄπο τοῦ πορνο-
 βουχῶν ὀδοσθέντινα παρὰ δὲ κίον ἐπαύρητος αἰσῶς, κῦψας καθ'
 ἑαυτὸν τῷ τεραγμάτων ἐφλα. χαλεπὸν γὰρ ὁ δανεισμὸς τῆς
 ἀκραισίας κίλασμα, καὶ τὸ λύσαι βαλαβῆλον, οὐ πρὸν ῥάδιον.
 αὐτῶν δὲ τὰς ἐλθροεῖας λεγομένης ὡσαυτὸ καὶ ὀμμάτ' αὐ-
 λομῶσιν καὶ φιλαύλοις μουσομανίαις παρὲν καὶ ἀμαδί τ'
 ἡδονῶν γὰρ ὅστι πολλὰ χόθεν ἔδρα τῆσθα καὶ ἀπολαύειν, ὅ-
 ἀγῶσιν, ὅ σφάτεις, ὅ συμποσίους, ἑτέρων χρηρημύτων.
 ὅθεν ἐποιοῦν τὸ δαρμαχόμωτος μὴ βοηθοῦντα καὶ παρὰ
 χρηρημύτα τὸν λογισμόν ἐρῶσι. γενομένης οἷον σιωπῆς, Τί οἴω
 (ἔφη) ποιούντα τὸν λογισμόν, ἢ τὴν λέξιον, βοηθεῖν ἀξιοδιδῶν;
 οὐ γὰρ ἀμφωδίδας γε αἰσῶσθαι, καὶ ξενοκράτους ἡμῖν, ὅσδε
 ἀνασῆσαι μεταξὺ δειπνοῦσθαι, ἔαν ἀσάμμεθα λύσειν δῆ-
 μοζομένην, ἢ κινουμένην ἀύλον. οὐ γὰρ οἴω (εἶπεν ὁ Λαμωρίας)
 ἀλλὰ ὁσάκις αἱ εἰς τὰς εἰρημίας ἐμπέσωμι, ὅπῃ κελείσθαι
 δεῖ τὰς μούσας, καὶ καταφύγειν εἰς τὸ Ἑλικῶνα τὸν τῷ πα-
 λαῶν. ἐρῶντι μὲν γὰρ πολυτελοῖς ὁσῶ ἐστὶ τῶν Πρωελοπην
 παρὰ σαλαμῶν. ὅσδε σιωποῦσθαι τῶν Παύλαιον ἡδονῶν δὲ
 μίμοις καὶ μέλεσι καὶ ὠδαῖς καὶ χοροῖς καὶ κωμῶσι καὶ ἐξέστι
 μεταγῆν ὅτι τὸν Εὐεπίδω, καὶ τὸν Πίνδαρον καὶ τὸν Μενάν-
 δρον, πόλιμα λόγου ἀλμυρῶν ἀκίῳ (ὡς φησιν ὁ Πλάτων)
 ἀποκλυζομένην. ὡς καὶ γὰρ οἱ μάχοι τοῖς δαμνοζομένοις κε-
 λδοῖσι τὰ Ἐφέσια γράμματα παρὸς αἰσῶς καπαλέγαν καὶ
 ὀνομάζουσιν, οὕτως ἡμεῖς οἱ τοῖς τοιούτοις περὶ τῶν μασι καὶ σκιρ-
 τήμασι μαίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀεινόμενοι ῥιψαύχην σιῶ
 κλόνω, τῷ ἐρῶν καὶ σεμνῶν ἐκείνων γράμματων ἀαμμη-
 σκόμενοι, καὶ τῷ ἀβαλλόντες ὠδὰς καὶ ποιήματα, καὶ λόγους
 κειοῖς, ὅσδε ἐκ πλατὸσόμεθα παρὰ τὰ πασιν ὑπὸ τοῦτου, ὅσδε πλαγίους παρὰ δῶσοι μὲν ἑαυτοῖς ὡς καὶ ὑπὸ ῥόματος λείου
 φέρεσθαι, τὸν Μενέλαον Ὀμήρου πεποίηκε αὐτόματον ἐστῶν πῦς ἀειεῖς τὰ Ἀγαμέμνοσι παρὰ γὰρ ἀγνοῦμνον. Ἡ δέε γὰρ
 καὶ θυμὸν ἀδελφῶν ὡς ἐπαινεῖτο, καὶ τὸ ἄγνοια οὐ παρὰ ἑσδεν αὐτὸν κατὰ φανῆ γηρομύτιον, οὐδὲ ἠλεγξε τὸ μὴ ἐλθεῖν, ὡς περὶ οἱ
 φιλομεμφεῖς καὶ δῖοςλοι τὰς τῶν αὐτῶν τῷ φίλων παρὰ εἰσοῖ καὶ αἰσῶς ὅπῃ πῆνται, τὰ ἀμελεῖσθαι μάλλον ἢ τὰ π-
 μάσθαι χαίροντες, ὅπως ἐκ κελείν ἔχουσιν.

* Paltieri in Ezer. ad h. l. ita: Hæc uerba τὸν Μενέλαον -- ἐγκάλειν ἔχουσιν non pertinent ad superius problema, cui male asserit Junk. sed ad ἀποδοκασίαν, et principium problematis sequenti.

A in mensis quacunque tellus ac maria fuggerunt ap-
 positus iuxta panibus. Sed neque obsonium ullum,
 neque cibus, neque optimum hoc potum vinum ira
 voluptate perculerint: ut modo cantus tibix & mo-
 duli domum, si non etiam urbem, impleuerunt tu-
 multibus, plausibus, conelamationibus. Quare ma-
 xime ab huiusmodi cauendum est voluptatibus. sunt
 enim validissima: ut quæ non circa gustum, tactum,
 olfactum, in partem animi brutam desinant: sed i-
 psam intelligendi ratiocinandique facultatem at-
 tingant. Ad hæc à reliquis voluptatibus, etiam ubi
 ratio non repugnat satis valide, tamen aliæ sæpenu-
 mero affectiones nos abstrahunt. nam & in foro pi-
 scario sordes annulum obsoniorum cupido aufe-
 runt, & à sumtuoso scorto parsimonia absterret, aut
 rualitas. sicut apud Menandrum scilicet apud leno-
 nem compotorum vnusquisque, eo per insidias pro-
 teruam producente puellam cuius,

Edebat, in sese intuens, bellaria.

est enim grauis pcena intemperantiæ pecuniam fe-
 nore accipere: & non vsque adeo facile est crum-
 nam soluere. At hæc voluptates, quæ liberales dicun-
 tur, quasque infano tibiarum & musices amore ca-
 pti sectantur, & aures oculosque iis habent deditos,
 vndique percipi possunt, incertaminibus, in theatris,
 in conuiuiis, aliis sumtum præbentibus. Propterea
 facile ab iis corrumpuntur, qui non habent ratio-
 nem prædagogi loco tutantem & regentem. Facto si-
 lentio, Quid inquam, faciet ergo ratio, quid dicet ut
 nos seruet? neque enim opinor aurium illa Xenocra-
 tea opercula circumponet, neque è media cœna abi-
 get, cum audiemus lyram componi, vel tibia m-
 ueri. Tum Lamprias, Nequaquam, inquit. Sed quo-
 ties istæ nobis offerentur delectationes, Musæ sunt
 accersendæ, confugiendumque in priscorum He-
 liconem. Qui enim sumtuosam amat, ei non possu-
 mus Penelopen adducere, aut Pantheam nuptam
 tradere. At qui mimis gaudet, cantilenis, ac carmini-
 bus mala arte prauaque imitatione conditis: hunc
 possumus ad Euripidem, Pindarum, Menandrum
 traducere, falsumque auditum (ut Plato ait) potabili
 oratione proluere. Nam sicut magi à malis geniis oc-
 cupatos iubent secum legere & recitare Ephesia no-
 mina: sic nos in istis præludiis, & saltationibus, ubi
 furores sunt & conelamationes bellicæ cum tumul-
 tu & ceruicum iactatione: sacrarum & veneranda-
 rum istarum memores litterarum, & iis comparan-
 tes cantilenas, poemata, inanesque orationes, non
 percellemur istis, neque nos obliquos quasi rapido
 amne ferendos dabimus.

Q conu-
 umb-
 ante
 non in
 & qui
 in via
 umbra
 bet. Po
 conuiu
 cesse fu
 tur, qu
 tem in
 dem ca
 ret, quo
 ti acci
 tantibu
 videre
 cos cla
 rent, cu
 tur app
 ad præ
 ut serio
 qui sic
 dere.
 impro
 peran-
 est, v
 cation
 in vino
 modum
 eos que
 uiua al
 bufuis h
 Mirer ve
 à conuiu
 tatus, q
 nouerit,
 men voc
 cum ire,
 velletam
 rem port
 venire
 ciuile est
 quibus do
 re. tursum
 & yngat se
 tem, illibe
 Gnatho fu
 cum null
 si quid iac
 ubi plurim
 dicuntur &
 bear, qui
 sed spurius
 pferit: nan
 sentes, obn
 li in ipsa no
 nomen vim
 atque respo
 homines e

De umbris, quas vocant: & an ab alio vocatus ad alios ad cenam, ire debeat, ac quando, & ad quos. *Questio sexta.*

QVÆSITVM fuit quando mos ceperit vt ad cenam venirent vocati non ab eo qui præbet conuiuium, sed ab aliquo eorum qui inuitati sunt: umbras vocant, qui hoc pacto veniunt. Videbatur autem Socrates autor, qui Aristodemo persuasit vt non inuitatus secum iret ad Agathonis conuiuium. & quidem ridicule euenit Aristodemo vt Socrate in via subsistente ipse prior ingrederetur, nimirum umbra corpus præcurrans quod à tergo lumen habet. Posterioribus autem temporibus in excipiendis conuiuii hospitibus, maxime principibus viris, necesse fuit, cum ignoraretur quinam eos sequerentur, quosve ii magni facerent, conuiuatori facultatem inuitandi integram relinquere, numero quidem certo constituto conuiuiarum: ne id ei vsu veniret, quod aliquando Philippum regem ruri inuitanti accidit. venit enim rex ad cenam multis comitantibus, non multis apparatam hominibus. ibi cum videret hospitem esse anxium, circummisit qui amicos clam moneret, vt locum placentæ relinquere, cuius expectatione cum illi parcius vescerentur appositis, cæna omnibus suffecit. Hæc ego cum ad præsentem veluti nugans dixissem, placuit Floro vt setio de umbris istis disquireretur, deceretne eum qui sic inuitaretur obsequi, & ad conuiuium accedere. Ac gener quidem eius Cæsernius totam rem improbabat. Maxime, aiebat, Hesiodo est obtemperandum, & amici ad cenam vocandi: proximum est, vt notos & necessarios inuitemus ad communicationem libationum, mensæque & sermonum qui in vino habentur, atque iocorum. Nunc quemadmodum qui nauigia locant, impedimenta etiam sua eos quos vehunt iniicere sinunt: ita nostra nos conuiuia aliorum potestatis facimus, sinimusque ea quibusuis hominibus impleri, siue apti ii, siue inepti sint. Mirer vero si quis scitus homo ad conuiuium veniat à conuiua inuitatus, quod idem est atque non inuitatus, quem conuiuii autor plerunque etiam non nouerit, & si notus ei, vsuque aliquo coniunctus, tamen vocatus non sit: maius iam dedecus fuerit ad eum ire, ac conuiuii eius inuiti quasi exprobrantem velle tamen vi quodammodo fieri participē. Priorem porro vel tardiozem eo qui inuitauit ad alium venire, habet aliquid pudorem incutiens: neque ciuile est tot testibus apud conuiuias opus habere, quibus doceas te non inuitatum sed vmbra venire. rursus sectari & obseruare aliquem dum is lauet & vngat se, aut ire velit, cunctantem vel properantem, illiberale sic satis est & gnathonicum: siquidem Gnatho fuit homo aliena edendi callentissimus. Iam cum nullibi magis locum habeat, Effare lingua si quid iactare mediocre cupis, quam inter pocula, vbi plurimum libertatis & facetiarum adest iis quæ dicuntur & aguntur: quomodo hæc sese gerere debeat, qui non genuinus neque vocatus conuiua sit, sed spurius quodammodo in censum conuiuiaū irrepserit: nam & vti, & non vti libertate aduersus præfentes, obnoxium est calumniæ. Neq; patum inest mali in ipsa nominum leuitate & scurrilitate, cum quis nomen vmbrae nõ fert inique, sed ita appellatus fert atque responderet. nam turpibus nominibus vtendo homines etiam ad rerum turpitudinem adsuescunt.

A Περὶ τῶν λεγρομένων σκιῶν, καὶ εἰ δεῖ βαδίζειν καλούμενον πρὸς ἑτέροις ἢ ἑτέρων ὅτι δεῖπνον, καὶ πότε καὶ ποῦ ἵνας.

Πρόβλημα ε'.

ΤΟ δὲ τῶν ὀπτικῶν ἔθος, οἷς νῦν σκιά καλοῦσιν, οὐ κεκλημένους αὐτοῖς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κεκλημένων ὅτι τὸ δεῖπνον ἀγροῦσιν, ἐζητεῖτο πότεν ἔχει τιὸν εἰσὶν ἐδόκει ὅτι Σωκράτης, Ἀεῖσόδημον ἀναπέσαιος οὐ κεκλημένον εἰς Ἀγάθωνος ἵνα σὺν αὐτῷ, καὶ παρόντα πηλοῖον ἔλαθε γὰρ καὶ τὸ ὄδον ὑπολήφθεις ὁ Σωκράτης, ὁ δὲ πρὸς ἠλθεν, ἀπερχοῦσιν σκιά πρὸς βαδίζουσα σώματος ὁμοίαν τὸ φῶς ἔχοντος. ὑπερὸν μένει πρὸς τὰς τῶν ξένων ὑποδοχάς, μάστιγα τῆς ἡγεμονικῶν ἀναγκῶν ἐγένετο τοῖς ἀγροῦσι τοὺς ἐπομένους καὶ ἡμετέρους, ὅτι ὡς ξένω ποῖσθαι τὴν κλήσιν ἀειθρῶν δὲ οὐκ εἶσιν, ἵππας μὴ πάθωσιν, ὁ πατεῖν συνέπεσε ὡς δεχόμενος τὴν βασιλέα Φίλιππον ὅτι τὸ χάρας. ἦκε γὰρ ἄγων πολλοῖς. τὸ δὲ δεῖπνον ἔ πολλοῖς ἢ παρεσχευασμένον. ἰδὼν ἔνθου βούμενον τὸν ξένον, πρὸς ἐπέμπε πρὸς τοῖς φίλοις ἀτρέμα, χάρας πλακωῦντι καταλιπεῖν κελύων. οἱ δὲ πρὸς δὸκῶντες ὑπεφείδοντο τὴν παρχειμένων, καὶ πᾶσιν ἔπως ἐξήρκεσε τὸ δεῖπνον. ἐμοῦ δὲ ταῦτα πρὸς τοὺς παρόντας ἀδολεγοῦντος, ἐδόξε Φλωρεῖ καὶ σπουδάσαι ἡ πρὸς τὴν σκίαν λεγρομένων, εἰ ποροσῆκε τοῖς καλούμενοις οὐτω βαδίζειν καὶ συνακροουθῆναι. ὁ μὲν οὖν χαμβρός αὐτῷ Καμάρνιος ὁλοῦ ἀπεδοκίμαζε τὸ πρῶτον. μάστιγα μὲν γὰρ ὡς Ἡσιόδω πειρομένοις ἐφηχεῖται. Τὸν φιλέον δὲ πρὸς δάμα καλῶν εἰ δὲ μὴ, γνωρίμους αὐτῶν καὶ ὀπτικῶν δειῶν πρὸς ἀκλῆν ὅτι κρινωῖαν σπονδῆς καὶ τραπέζης, καὶ λόγων ἐν οἴῳ γινόμενων καὶ φιλοφροσύνης, νῦν ὡς πρὸς (εἶπεν) οἱ τὰ πλοῖα ναυλῶντες, ὅτι αὐτῶν φέρη τις ἐμβάλλεαδ παρεχουσιν, οὕτως ἡμεῖς τὰ συμποσια πρὸς δόντες ἑτέροις πληροῦν ἀφιέρουσιν τῶν πρὸς τυχόντων, αὐτῶν χαριέντες ὄντι, αὐτῶν φάσει. ταυμάσαιμι δὲ αὐτῶν εἰ χαριεῖς αὐτῶν ὀπτικῶν ἀφίχοντο, μάλλον δὲ ἀκλῆς, ὅτι γε πολλὰ τις εἰδὲ γνώσκῃ ὅτι παρὰ τὸν ὁ δειπνίζων. εἰ δὲ γνώσκων καὶ χρωμένους μὴ κεκλημένους, ἐπὶ γε μάλλον αἰσθῆναι βαδίζειν πρὸς ἑτέροις, ὡς πρὸς δὲ ἐλέγχοντα μετέχει τὸ σκείνου, ἔσπον ἵνα βία καὶ ἀκρίτος. ἐπὶ καὶ πρὸς τερπῆν δὲ πλοῖα πεισάται τὰ κεκλημένους πρὸς ἑτέροις ἔχει ἵνα δυσωπῆται, καὶ ὅτι ἀειθρῶν ἐστὶ, μὲν τῶν δειπνῶν πρὸς τοὺς ὑποδεχόμενοις βαδίζειν ὡς οὐ κλητός ἀλλὰ σκιά τῶν δεινῶν ὅτι τὸ δεῖπνον ἔχει καὶ πάλιν τὸ παρέπεσθαι καὶ πρὸς ἀφουλάττειν ἀλειμμα καὶ λουεῖν ἑτέροις καὶ ὄρα βαδύνοντος ἠπαχῶντος, ἀειθρῶν δὲ μάλα καὶ Γναθῶνιον, εἰ δὲ Ἰνάθων γέρονε δεινότατος ἀειθρῶν τὰλλίτεια δειπνεῖν. εἴγε μὲν ὅτι ἐστὶν ὅτι μάλλον ἀειθρῶν εἰσὶν εἰπεῖν γλασσομα, μέτερον εἰ τι χυμπῶσαι γέλει, εἴξειπε, καὶ παρρησία πλείη μετὰ παιδιᾶς ἀναμέμικται τοῖς λεγρομένοις ὅτι οἶνον καὶ πρὸς πομένους. ὅτι ταῦτα δὲ πῶς αὐτῶν πῆς ἑαυτὸν μεταχρῆσαι, μὴ γνώσιος ὡν μὴ δὲ αὐτοκλήτος, ἀλλὰ ἔσπον ἵνα νότος καὶ παρεχόμενος εἰς τὸ συμποσιον; καὶ γὰρ ὁ χρῆσθαι καὶ τὸ μὴ χρῆσθαι παρρησία πρὸς τοὺς παρόντας δύσκολα φαίνεται. οὐ μικρὸν δὲ κακὸν οὐδὲ ἢ τῶν ὀνομάτων ἀχέρεια καὶ βωμολοχία τοῖς μὴ διεχραῖνοισιν, ἀλλ' ὑπομένουσι σκιά καλεῖσθαι καὶ ὑποακροῦν. πρὸς εἰσὶν γὰρ εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀγροῦ, τὸ ραδίως ὑπὸ τῶν ῥημάτων ἀγροῦται.

διὸ καλῶν μὲν ἕτερον, ἔδωκε ποτὲ σκιάς (ἰσχυρὰ γὰρ ἡ τῆς πόλεως σκιή) καὶ διαπαραίτητος) αὐτὸς δὲ κληθεὶς ὑφ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἀγχι γὰρ νῦν ἀπέχω μὴ ὑπακούσασθαι. ἤμορμος δὲ μετὰ τοῖς λόγοις βούτου ἡσυχίας, ὁ Φλάωτος τοῦτο (ἔφη) τὸ δούτερον ἔχει μᾶλλον ἀπορία. τὸ δὲ καλεῖν οὕτως ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐν ταῖς τῶν ξένων ὑποδοχῆς, ὡς ἀεὶ εἴρηται πρὸς ἕτερον. οὐτε γὰρ ἀνδρῶν φίλων ἐστὶ δὴ ὁπτιχέες, οὐτε γινώσκουσιν οἱ ἔχοντες ἡκεῖν ῥάδιον. κατὰ πρὸς αὐτὸν, Ὁρα βίνω (ἔφω) μὴ οἱ καλεῖν οὕτω δεδωκότες τοῖς ἑστώσι, καὶ τὸ πείθεσθαι τοῖς καλοῦμένοις καὶ βαδίξω δεδώκασι. οὐτε γὰρ διδόναι καλὸν, οὐτε αἰτεῖν ὁ διδόναι μὴ κατῆκεν, οὐτε ὅλως πρὸς καλεῖν ἂ μὴ δεῖ πρὸς καλεῖσθαι, μηδὲ ὁμολογεῖν, μηδὲ πρὸς αἰτεῖν. τὰ μὲν οὖν πρὸς ἡγεμόνας ἢ ξένους, οὐκ ἐξ κληθεὶς ὁδὸ ἀφρονεῖ. ἀλλὰ δεῖ δέχεσθαι τοὺς μετ' αὐτῶν πρὸς ἡμορμούς, ἄλλως δὲ φίλων ἐστῶντα, φιλικώτερον μὲν ὄντι τὸ καλεῖν αὐτὸν, ὡς οὐκ ἀγνοοῦντα τὰς γνώσεις αὐτοῦ καὶ σιωπῆς ἢ οἰκείους. μείζων γὰρ ἡ ἡμῆ καὶ ἡ χάρις, ὡς μὴ λυγρὰν ὄντι οὕτους ἀσάξεται μάλιστα, καὶ τοῦτο ἡδιστα σιωπῆ, καὶ χαίρει ἡμορμοῖς ὁμοίως καὶ πρὸς καλοῦμένοις. οὐ μὲν ἀλλὰ ἐστὶν ὅτε ποιητέον ἐπ' αὐτῶν, καὶ καθάπερ οἱ θεοὶ θύοντες ἅμα συμβῶμοις καὶ στυνῶσι κριτῶς σιωπεύουσιν, καὶ καθ' ἕκαστον ἐκείνων μὴ ὀνομάζοντες. οὐτε γὰρ ὄψον, οὐτε οἶνος, οὐτε μίσην οὕτως ἡδέσθαι ἀφρονεῖσιν ὡς στυδειπνός ὄνους καὶ πρὸς στυπνῆς. ἀλλὰ τὸ μὲν ὄψον καὶ πέμμασιν, οἷς ὁ μέλλων ἐσθίεισθαι μάλιστα χαίρει, καὶ πρὸς οἶνον ἀφρονεῖ καὶ μύρων ἐρωτᾷ καὶ ἀφρονεῖσθαι, φοβικὸν καμνὴ καὶ νεόπλουτον. ὃ δὲ πολλοὶ φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ σιωπῆς εἰσιν, αὐτὸν πρὸς καλεῖν, ἐκείνων οἷς δὴ ἡδιστα σιωποῦντο, καὶ μὴ ὦν ἐφραίνεται παρόντων, μάλιστα βούτου ἀγειν, οὐκ ἀνδρῶς ὁδὸ ἀποπον. οὐτε γὰρ τὸ συμπλεῖν, οὐτε τὸ σιωπεῖν, οὐτε τὸ σιωδικάζειν μὴ ὦν οὐ βούλεται τις, οὕτως ἀνδρῶς, ὡς τὸ σιωπειν, καὶ τὸ ἠδον ἡδύ κριτῶν γὰρ ὄντι καὶ στυπνῆς καὶ παρὰ καὶ λόγων καὶ πρὸς ἕτερον ὁ συμπόσιον. ὅθεν οἱ τοῖς τυχόντας, ἀλλὰ τοῖς πρὸς φιλεῖς εἶναι δεῖ καὶ σιωπῆς ἀλλήλοις, ὡς ἡδέως σιωποῦντος. ὅλα μὲν γὰρ οἱ μέγιστοι σιωπῶντες ἐκ χυμῶν ἀφρονεῖσθαι ἀσφραῖ καὶ λιπῶν, καὶ γλυκεῖα καὶ δριμύτα στυπνῶντες. στυδειπνὸν δὲ χρῆσθαι οὐκ ἀγνοοῦντο καὶ κεχαρισμένον ἀφρονεῖσθαι μὴ ἡμορμῶν μηδὲ ὁμοιοπαθῶν εἰς τὸ αὐτὸ σιωποῦσθαι. ἐπεὶ δὲ ὡς περ οἱ Περικατεῖ καὶ λέγιστοι, ὁ μὲν πρὸς φύσει κινουῦ, μὴ κινουμένον δὲ εἶναι, ὁ δὲ ἔρατον, κινουμένον, μηδὲ ἐν δὲ κινουῦ μεταξὺ δὲ ἀμφότερον, τὸ καὶ κινουῦ ἕτερον, καὶ κινουμένον ὑφ' ἑτέρων οὕτως (ἔφω) ὁ λόγος, τελευτῶντων, ὁ μὲν, καλῶν μόνον, ὁ δὲ, καλοῦμενος, ὁ δὲ καὶ καλῶν καὶ καλοῦμενος ἐστίν. εἴρηται μὲν πρὸς τὸ καλοῦμενος, οὐ χεῖρον δὲ ἐστὶ καὶ πρὸς τῶν ἄλλων (ἔφω) ἂ γὰρ μοι δοκεῖ διελθεῖν. ὁ μὲν οὖν καλοῦμενος ὑφ' ἑτέρου, καὶ καλῶν ἕτερος, πρὸς (οἶμα) τῶν πλείων φείδεσθαι δικαίως ἐστὶ, μὴ καθάπερ ἐκ πολέμιας ὁμοῦ πᾶσι τοῖς πρὸς αὐτὸν ἐπισημῶντος, μηδὲ ὡς ἄλλοι οἱ ἕτεροι κατὰ λαμβάνοντες, ἐν ταῖς πρὸς ἐπὶ τῶν ἀεὶ τοῖς ἰδίως φίλοις, τοῖς τῶν καλεῖσθαι ἐκκρούων καὶ ἀποκρούων ἀποκρούων. ἄστε πάσιν τοῖς δειπνῶσιν, ἀπάρουσιν οἱ τῆ Εἰρήτη καὶ τοῖς ἀποτροπαῖς ἐκφρονεῖσθαι τὰ δεῖπνα,

A Itaque ego alios inuitans, umbras quoque iis concessi: (est enim valida urbis consuetudo) ipse umbræ loco vocatus adhuc resisto: neque venio. Sub hæc verba cum esset quietum, Florus: Hoc, inquit, posterius plus habet perplexitatis. Nam sic inuitare necesse est cum hospitibus conuiuium paramus, sicut ante dictum fuit. quia neque absq; amicis eos excipere par est, neque facile scitu quibus cum amicis hospes adueniret. Tum ego ad ipsum. Vide ergo, inquam, an qui sic inuitandi facultatem dederunt, etiam inuitatis dederint obtemperandi & ad conuiuium aduenendi. non enim conuenit dare aut petere, quod dare honestum non sit: neque hortari ad ea quæ non decent, neque assentiri & agere ea pulcrum. Sane quod ad principes & peregrinos attinet, locus inuitationi & delectui nõ est, sed qui cum iis venerunt accipiendi sunt. Alias autem qui conuiuium præbet, amicus agit si amicum vocet, cum non ignoret suos notos, familiaresque & necessarios. maior enim honor tribuitur, maior inuitur gratia, cum non occulte ferat se tales maxime amplecti, cum iis lubentissime degere, iisque gaudere honoratis æque & vocatis. Est tamen ubi id amici voluntati liberum debet relinqui. Et quemadmodum deo sacrificantes, quibus idem templum, eadem est ara, iis communiter vota faciunt, neque seorsim eos nominant * * Non enim obsonium, non vinum, non unguentum tantam voluptatem adfert, quantam vna accumbens amicus gratulatur conuiuia. Enimvero quætere atque percunctari, quibus obsoniis, quibus bellariis, quo vini genere, quali unguento maxime delectetur is qui conuiuio est excipiendus: nimis est importunum atque insolens. non absurdum neque iniucundum tamen, ei qui multos habet familiares, amicos, necessarios, mandare vt ipse secum ad conuiuium adducat, quorum præsentia maxime ei sit suauius atque accepta. Nam neque nauigare, neque habitare, neque in foro versari quibus cum nolis, ita molestum est, vt vna cum quibus nolis, in conuiuio adesse: contrarium vero iucundissimum. Est enim conuiuium communio seriorum, iocorum, actionum, & sermonum. itaque non quiuis id frequentare debent, sed amicitia inter se deuincti & familiares, vt suauius hoc fiat. Quippe cibos quidem coqui diuersorum saporum apparant, austeros, pingues, dulces, acresque inter se permiscentes. conuiuium autem bonum esse nequit & gratiosum, in quod homines diuersarum gentium & affectionum coniecti sunt. Cæterum quemadmodum Peripatetici aiunt esse quoddam primum mouens, quod ipsum non moueatur: & extremum quod moueatur, neque vim ipsum mouendi habeat: inter hæc quod & motum adferat aliis, & ab aliis ipsum quoque moueatur. ita ratio docet tres esse in coniuiali re, vnum qui inuitet duntaxat, alterum qui duntaxat inuitetur, tertium denique, qui & inuitetur & inuitet. De primo dictum est: neque abs re fecero, si de reliquis etiam quid mihi videatur exposuero. Is ergo qui ab alio ad conuiuium vocatus alios eodem inuitat, primum, ni fallor, multitudine debet abstinere, neque tanquam ex hostico comæatium petens omnes suos secum ad cœnam rapere: neque instar eorum qui oppida capiunt multitudine nimia suorum amicorum amicos regis exturbare & elidere: quo fieret, vt qui conuiuium præbet eadem fortuna vteretur, qua ii qui Hecatae & auertuntatoribus genis cœnam exponunt de quibus

de quib' nihil ipsi aut familia gustat, fumo interim & molestiis vexati. Alias in nos ludunt, qui dicunt, *Delphis sacrare facta, nunc carnes emit.* sed id vere accidit iis, qui hospites importunos, aut amicos exceperunt multis umbris stipatos: qui harpyarum in more cibos differunt atq; depopulantur. Secundum est, ut non quibus sibi adiunctis ad alios cenatum eat, sed precipue inuiter conuiuatoris amicos & familiares, quasi cum illo certamine inuito anteuertens vocatione. Si id non datur, secum ducat de suis amicis quos ipse rex vellet a se vocatos: humano adducat nimirum humanos, erudito eruditos: & quos conuiuii praebitor voluisset quoque modo alloqui, cumque iis vsum aliquem familiaritatis contrahere. Est enim haud dubie argutum & urbanum, hoc modo affecto regi occasionem noticiae & comis consuetudinis parare. Qui vero diuersae factionis, & inconcinnos secum trahit, (puta si ad sobrium bibaces, frugali sumtuosos, iuueni potori senes austeros, graue loquētes, & barba sapientiae professionem ostentantes adferat) intemptius est, quod amici congressus loco infuauitatem quandam introducat. Etenim oportet vocatum non minus conuiuium praebenti, quam hunc vocato iucundum esse. quod fiet, si non se modo, sed & quos secum adducit, commodos comesque praestet. Qui superest tertius ab alio ad alium inuitatus, is si nomen umbræ repudiat atque aegre fert, omnino videbitur umbram metuere. Ipsa tamen res maximam requirit cautionem. Nam neque est honestum promte quemuis sic vocantem comitari, neque temere. Principio considerandum, à quo voceris. Si non admodum familiaris sit, sed diuitum aliquis & satrapicorum, qui veluti in scena opus habeat satellitio splendido, aut putet se admodum magno honore adficere & praecclare demereri eum quem secum ducere vult: statim recusandum est. Si amicus inuiter & familiaris, non facile adfentiendum est. sed tum demum cum videbitur opus habere colloquio aliquo & communicatione aliam, oportunitatem non inueniente: aut longo post reuersus tempore, vel discessurus ostēdat se benevolentia ductum cupere socium te cenae sibi habere: & neque multos, neque alienos, sed vel solum te, vel cum paucis amicis adducat: aut praeter haec omnia id agat, ut vocato cum conuiuatore probo homine & amicitia digno aliquod consuetudinis & amicitiae conciliet principium. Nam mali quidem, quanto magis nos apprehendere student, tanto magis sentium instar amoliendi & transfiliendi sunt. & si probi ad non probos ducant, nequaquam est obsequendum, neque admittendum, ut tanquam per mel sumas venenum, amicum parando prauū. Absurdum etiam est, ad omnino ignotum & cum quo nihil tibi vnquam familiaritatis fuerit, ire: nisi quis sit (ut dixi) virtute praestans, qui amoris & amicitiae hoc statuat exordium, si facile & candide eum alio ducente accedas. Atque adeo ad familiares quoque potissimum eos eundem est umbræ conditione, quibus permittum est ad nos quoque adductis umbris venire. Philippo quidem ioculari scurræ videbatur magis mouere risum qui inuocatus, quam qui vocatus ad cenam veniret. Bonis autem viris & amicis ad bonos & amicos honestius est ac suauius, si ad non vocantes inexpectati accedant cum aliis amicis. ita enim simul & conuiuium praebenti lætitiā,

A μή γὰρ οὐκ αὐτοῖς μὴ δὲ τοῖς οἴχοι, πλὴν καὶ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ μετέχουσι. ἄλλως γὰρ ἡμῖν πρὸς παύσει οἱ λέγοντες Δελφοῖσι θύσασαι αὐτὸς ὡς κρέας ἀληθῶς ἔστι συμβαίνει τοῖς ξένοις ἀγαθόν ἢ φίλοις δεχομένοις, μετὰ σιαῶν πολλῶν, ὡς περὶ ἀρπυγῶν, ἔλαφοισιν καὶ δειπνῶν, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἔπειτα δὲ εἰ μὴ μετ' ὧν ἔτυχε βαδίζειν πρὸς ἑτέροις ὅτι δειπνον, ἀλλὰ μάλιστα μὴ καλῶν τοῖς τῶν δειπνίζοντος οἰκείας καὶ συνήθεις, πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀμιλλώμενον, καὶ παρακαταλαμβαίνοντα, ἢ κλησέσιν. εἰ γὰρ μὴ, τῶν ἰδίων φίλων οὐκ αὖ καὶ ἠθέληεν αὐτὸν ἐλέσθαι ὁ δειπνίζων, ὅτι φησὶ ὡν, ὅτι φησὶ, καὶ φιλόλογος, φιλολόγος οἴας, ἢ δυνατοῖς, δυνάμενος πάλαι, καὶ ζητῶν ἀμφοτέρωθεν αὐτοῖς ἐν πρὸς ἡγεσία καὶ κρινωσία γηρέσθαι. ὅ γὰρ οὕτως ἐχούσι πρὸς ἀδύναμι καὶ πρὸς ἀρχὴν ὁμιλίας ἀρχὴν καὶ φιλοφροσύνης, ὅσον ὅτι φησὶ καὶ ἀφείον ὁ δὲ ἀσμφίλους καὶ ἀσυναρμότους ἐπάγων, ὅτι ἡπικῶν πολυπότος, καὶ λιτὰ πρὸς διαίτην καὶ ἀκράτους καὶ πολυτελέας, ἢ νέω πάλιν πολικῶν καὶ φιλοπαύγων, πρὸς οὐρανὸν σκυθρωποῖς ἢ βαρῶν φτηνῶν, ἢ πῶγων σοφιστῶν, ἀκαρῶν ἐστὶν τῆ ἀπεία φιλοφροσύνη ἀμειβομένων. δεῖ γὰρ οὐ καὶ ἠπικῶν ἢ τῶν δειπνίζοντων τὸν κεκλημένον ἢ τὸν κεκλημένον τὸν ὑποδεχόμενον. ἔσται γὰρ ἡδύς, ἔδω μὴ μόνον ἑαυτοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς σὺν αὐτῶν καὶ δι' αὐτὸν ἠπικῶν, ὅτι δεξίους παρέχη καὶ πρὸς σπινθεῖς. ὅ γὰρ μὴ λοιπὸς ἐπὶ τῆ τριῶν σπινθῶν ὁ καλέμενος ὅφ' ἑτέρω πρὸς ἑτέροις, ὅ μὴ τ' οἰκίας ἀγαθόν ὄνομα καὶ δὲ γεραίων, δὴ θῶς σιαῶν δὲ φησὶ φροσύνης. δεῖται γὰρ πλείους διαβεβείας. ἔτε γὰρ τοῖς τυχοῦσιν ἀκράτους ἐπίμορος καλῶν, ἔτε ὅπως ἔτυχε, ἀλλὰ δεῖ σκεπῆν πρὸς τὸν τίς ὁ καλῶν ἐστὶν. εἰ μὴ γὰρ ἐσφοδρασιωθῆς, ἀλλὰ τῶν πλοσίων πρὸς σατραπικῶν, ὡς ὅτι σκίωθις δόρυφορῆματος λαμπεροῦ δέομενος, ἢ πάνυ γαρίζεσθαι τῆ κλήσει πεπρωμένος, ἡμῶν ἐπάγει, πρὸς αἰτητέος ἀφείον. εἰ γὰρ φίλος καὶ σιωθῆς, ἐκ ἀφείον ὑπακούσει. ἀλλ' εἰ δὲ δοκῆ δεῖσθαι ἵνος αἰαγκῆς ὁμιλίας, καὶ κρινωσίας καὶ δὴ ἄλλον ἐκ ἐχρούσης, ἢ ἀφείον ποτὴν ἀφιγμένους, ἢ μέλλων ἀπαίρειν φανερός, ἢ δι' ἀνοίας ὅτι τῶν καὶ ποθῶν συμπαροῦς χεῖρας, καὶ μήτε πολλούς, μήτε ἀλλοθίους, ἀλλ' αὐτὸν ἢ μετ' ὀλίγων ἐλαίων ἐπαγῆς, ἢ μετ' ἅπαντα πᾶντα παρακαταλαμβόμενος ἀρχὴν ἵνα συνηθείας καὶ φιλίας δι' αὐτῶν γηρέσθαι τῶν καλεμένων πρὸς τῶν καλεσθῶν, καὶ φιλίας ἀφείον. ἐπεὶ τοῖς γε μοχθηροῖς, ὅσα μέλλοι ὅτι λαμβάνονται καὶ συμπλέκονται, καὶ τὰ πρὸς βάτους, καὶ ἀφείον καὶ ὑπερβατέον ἐστὶ καὶ ὅτι φησὶ οἱ ἀφείοντες ὡς, πρὸς ὅτι φησὶ ὅ μὴ ἀφείον, ἔδει συνακράσειν, ἔδει ὑπομῆν. ὡς περὶ ἀφείον μέλιτος φάρμακον λαμβάνοντες μοχθηρὸν ἀφείον φίλων ἀφείον καὶ τὸ πρὸς ἀφείον καὶ ἀφείον καὶ ἀφείον βαδίζειν, αὐτὸν ἵνα ἢ ἀφείον ἀφείον ἀφείον ἀφείον (κατὰ περὶ εἰρηται) καὶ τῶν φιλίας ποιησόμενος ἀφείον καὶ ἀφείον ὡν τὸ ἀφείον καὶ ἀφείον ἀφείον σιωθῆς ἑτέρω πρὸς αὐτόν. καὶ μὴ τῶν σιωθῆων πρὸς αὐτοῖς μάλιστα βαδίζον ὅφ' ἑτέροις καλούμενοι, οἷς ὑφείται καὶ μετ' ἑτέρων καὶ αὐτοῖς βαδίζειν πρὸς ἡμᾶς. Φιλίππω μὴ γὰρ ἔδοκει τῶν γελοιοποιῶν. ὅ αὐτὸ κλητὸν ὅτι δειπνον ἐλθεῖν, γελοιοτέρων εἶναι τὸν κεκλημένον. ἀφείον δὲ καὶ φίλοις ἀφείον πρὸς φίλους καὶ ἀφείον σεμνότερον ἐστὶ καὶ ἠδύον, αὐτὸ μὴ καλέσθαι, μὴ δὲ πρὸς ἀφείον, ὅ καὶ πρὸς ἀφείονται, μετὰ φίλων ἑτέρων, ἀφείοντες ἀφείον τῶν δεχομένων.

καὶ ἡμίωτες τοῖς ἀγαθήσιν. ἡκιστα δὲ πρὸς ἡγεμόνας, ἢ πλοῖοις, ἢ δυνάσεσιν μὴ καλῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν, ἀλλὰ ὑφ' ἐτέρων, πρὸς ἐπιβαδίζον ἀσπιδείας καὶ ἀπειροεκελίας καὶ φιλοδουμίας ἀκράτου δόξαν ἄλλοθι φυλαττομένων.

Menelaum Homeri fingit utro venire ad Agamemnonem, cum is conuiuium excepisset præstantissimos Græcorum.

Solliciti agnoscens valde anxia pectora fratris.

ideo errorem eius noluit detegere & arguere non veniendo. quod morosi faciunt, & reprehendendi cupientes: qui huiusmodi erroribus amicorum insidiantur, magisque gaudent negligi quam honorari, ut conquerendi habeant occasionem.

Εἰ δὲ πῶς ἂν πότον αὐλητεῖοι χερῶσιν.

Πρόβλημα ζ΄.

Περὶ ἀκροαμῶν ἐν Χαίρωνείᾳ λόγος πρὸς τὸν ἐγγόνου το Διογρηαιῶ ἔργα μιν παρὸντος, καὶ πρὸς ἄλλα πρὸς εἰς ἄλλοι ἀμυνόμενοι βαθυπύγωνα σοφιστήν ἀπὸ τῶ Στωϊκῶν, ὃς ἐπέγραψε τὸν Πλάτωνα κατηχησέντα τῶν αὐλητεῖοι χερῶν παρ' οἶνον, ἀλλήλοισι δὲ συγγίνασθαι ἔχει λόγους μὴ δυναμένους. καὶ τοὺς παρὸν ἀπὸ τῆ αὐτῆς παλαίστρας Φίλιππος ὁ Πρῶτος εἰς ἐκεῖνον τοὺς παρ' Ἀγαθῶν δαδύμονας ἐκείνοισι πᾶσι αὐτῶν καὶ περικυβαν ὀπιτεροτέρους φησὶ μοῦσους. εἰς δὲ αὐλητεῖοι παρὸν ἐκεῖνων ἐκπεσόντων, θαυμαστὸν ἦν, ὅτι ἐκεῖ μὴ καὶ πότου καὶ σίτου λήθη κατελάμβανεν ὑφ' ἡδονῆς καὶ κηλίσεως τὸ συμποσίον. καὶ τὸ Ζενοφῶν ἐκ ἡγεμῶν Σωκράτους καὶ Ἀγλατίων καὶ δὴ τῶν παρὸν τῶν τοῦ γελώο ποτῶν φέρων Φίλιππον, ὡς πρὸ Ὀμηροῦ, τὸ κέχρηται πότῳ ὄνον, ὑποδείξαι τοῖς ἀνδράσι. Πλάτων δὲ τὸν τε Ἀριστοφάνους λόγον πρὸς τὸ ἔρωτος, ὡς κωμῶδιαι, ἐμβόληται εἰς τὸ συμποσίον, καὶ τὸ πρὸν ἔχει ἀναπελάσας τὴν αὐτῶν, ἐπαρῆ δὲ ἔμα τῶ ποικιλώτων, μεθύοντα καὶ κῶμα χερῶν εὐφρανόμενον Ἀλκιβιάδην. εἶτα οἱ πρὸς Σωκράτην ἔχει περὶ κλισμοῦ πρὸς Ἀγαθῶν καὶ Σωκράτους ἐγκώμιον, ὃ Φίλιππος χερῶν. Ἀχρεὶ γε (εἶπε) ὅσοι βῆσι, ὅτι ἔσ' ἄ πολλῶν ἡκιστὸς εἰς τὸ συμποσίον ἡρμοσμένοι τῶν λυραῶν ἔχουσιν, ἐκεῖ δὲ οἱ παρὸν ὀπιτεροτέρους τὸν θεόν ἕως ὁ λόγος συμπερασθῆ καὶ λαβῆ τέλος. εἶτα ἐκεῖνοι μὲν οἱ ἀνδρες (εἶπε) ποσά τινι ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν χερῶν ἔχουσιν, ὅμοι ἐχρῶν τοῖς ἐπεισοδίοις, καὶ διεποικίλον τὰ συμποσία παρὰ τοῖς τοιαύταις, ἡμέρας δὲ μεμιγμένοι πολιτικῶν καὶ ἀγροεῶν ἀνδράσι, πολλοῖς δὲ (εἶπε) ἔτω τῶν χερῶν) ἰδιώταις καὶ ὑπαρχοικετέροις, ἐκδοθέντων τῶν τοιαύτων χερῶν καὶ ἔχουσιν ἐκ τῶν συμποσίων, ἢ ἀπίων ὡς πρὸς τὰς σιρῆνας ὀπιτεροτάτας φέρουσιν. ἀγαθὸς Κλέτομαχος μὲν ὁ ἀθλητῆς ἔχει ἀγαθὸν καὶ ἀπίων, εἰς ἐκεῖνοι δὲ λόγους ἐρατικῶν ἐθαύμαζε. φιλοσοφῶν δὲ ἀπὸ αὐτῶν ἐκ συμποσίου φέρων καὶ φιλίας ἀρμοζόμενος ὑποδείξαι, βῆσι τῶν καὶ τῶν λυγρῶν ἀπίων, ὃ καὶ ἀγαθῶν βῆσι, τὰς ἀβλαβέσας ἡδονάς, ὡς πρὸς οἱ καὶ φασι τὰ μυρα, ἔδελυτῆ μὲν εἰς ἄλλοτε, μάλιστ' ἡ παρὰ τῶν πότων πρὸς πᾶσι βῆσι τούτοις, καὶ ὀπιτεροτέρους εἰς ταῦτα τὰ τῶν πλῆ ψυχῶν. ὡς τὰ γε ἄλλα φίλος ὢν Εὐειπίδης ἐμῶν γοῦν οὐ πεπεικε, πρὸς μουσικῆς νομοθετῶν ὡς ὀπιτεροτέρους καὶ τὰ βαρυφροσύνας μετὰ χερῶν οὐσις. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὡς πρὸς ἴαθ' ἐφίσταται δεῖ νοσοῖσι ἐσπουδακῆται καὶ ἡφοῖται τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τὰ Διονύσου καταμίσσασθαι, ἐπὶ παιδίας μέρει ἡγεσθαι. χερῶν γὰρ τοῖς τῶ Λάκωνος Ἀθηνῶσι χερῶν ἀγαθῶν ἔχουσιν, θ' ὠμῶν τὰς πρὸς ἀπὸ τῶν χερῶν, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ἀμειλλαι, ὅτι ἐφ' ἡ σφραγισθῆ τῶν πότων μὲν ποσά τινι ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς πᾶσι χερῶν, τὰ γὰρ ὄντι πᾶσι δεῖ πᾶσι χερῶν.

An tibia sint adhibenda conuiuium.

Questio septima.

CHæroneæ in conuiuium præfente Diogeniano Pergameno disputatum fuit de acroamatis siue auditionibus. Ibi negocium nobis exhibuit sophista quidam prolixam gerens barbam, Stoicæ sectæ homo, Platonem allegans qui culparet tibicinam inter pocula adducentes, cum ipsi colloquio inuicem se oblectare nequirent. Philippus vero Prusienfis ab eadem secta, qui tum vna aderat, missos facere iubebat illos Agathonis conuiuias, qui quavis tibia, quouis musico instrumento suauius sonaret. non enim id mirum fuisse si ipsis presentibus nullus tibicina locus relinqueretur: sed hoc, si non cibi etiam potusque obliuiopre voluptate & delectatione conuiuias cepisset. At vero Xenophonus (aiebat) pudori non duxit sibi, cum Socrate, Antisthene, aliisque horum similibus presentibus, Philippum scurram adduceret, eumque, sicut Homerus cepam, condimentum vini conuiuiis ostenderet. Plato quoque cum Aristophanis de amore sermonem veluti comædiam suo conuiuium inferuit: tum ad extremis foribus, quod aiunt, apertis introduxit drama quam maxime de variis vni, Alcibiadem ebrium, & comensantem eumque coronatum. Iam iocosa illa cum Socrate de Agathone concertatio, & Socratis laudatio, fasne est, bonæ Gratiæ, quod Apollinæ cum concinnata lyra in conuiuium venientem, conuiuias obsecrauerunt ut tantisper sileret, dum oratio isthæc absolueretur? Ergo cum isti viri, tanta in differendo venustate præditi, nihilominus si sunt adscititiis rebus, ac iocis huiusmodi varietatem suis conciliauere conuiuiis: nos qui ciuilibus & forensibus, atque adeo si ita vni veniat rudibus & agrestibus non nihil hominibus permisceamur, hanc e conuiuiis exturbabimus elegantiam atque oblectationem, aut inde nos propiciemus, tanquam Sirenes aduertentes si fugeremus? Equidem admiratione sui excitauit Clitomachus athleta, surgens & discedens, cum amatorius sermo inferretur. Philosophus vero tibiæ e conuiuium fugiens, aut psalteriam metuens fides concinnantem, facigerumque iubens cum clamore celeriter lumen accedere, ridiculus non sit, innoxias omnino voluptatis, sicut canthari vnguenta, abominans. Nam sicubi alias, maxime inter pocula alludendum hisce rebus est: animusque deo dedendus. Mihi quidem alioqui carus Euripides suam legem ne utiquam persuasit, musicam ad luctus & mœsticias transferendam statuens, ibi enim medici loco ad silere ægrotantibus. debet sobria & industria ratio: huiusmodi vero Baccho admiscere voluptates, & lucum iocumque deputare conuenit. Est vero scitum illud Laconis, qui, cum Athenis noui certaret tragædi, spectans apparatus choragorum, studia docentium, & conatus, dixit: Non sapere ciuitatem, quæ tantum in re ludicras impendet studium. Omnino enim ludendo ludendum est.

& neque magno sumtu, neque neglectione occasionum ad alias res vtilium redimenda animi relaxatione: sed inter pocula & per ocium degustandæ hæc oblectationes, interimque dispiciendum si quid ex iis percipi possit vtilitatis.

Quenam potissimum acroamata cœne sint adhibenda.
Questio octava.

HIS dictis sophistam rursus volentem repugnare ego inhibens, Id potius, inquam, considerandum est Diogeniane, quodnam de multis acroamatum genus conuiuio sit accommodatum, hortemurque sapientem hunc ut diiudicet. cum enim nullo adficiatur, nullo demulceatur, nihil periculi est ne per errorem suavius meliori preferat. Tum ille, Diogeniano & nobis hortantibus, nulla interposita mora: Cætera, inquit, in orchestram & scenam reiicio: id vero introduco, quod nuper Romæ irrepit in conuiuia, neque adhuc apud multos cernitur. Nostis nimirum Platonis dialogos partim narratione, partim actione quadam constare, qui ideo dramatici dicuntur. De his facillimos pueri edocentur, ita ut memoriter recitent. adiunguntur autem gestus conuenientes personarum moribus & vocis effictio atque forma, & affectiones dictis congruæ. Hæc austeri quidem & eruditi maximo opere probauerunt. effœminati, & quorum aures inscitia atque bonarum imperitia rerum corruptæ essent, quos Aristoxenus bilem aiebat vomere si enharmonium cantum audirent, expulerunt. Neque mirer expulisse, mollicie omnino obtinente. Hæc Philippus nonnullos videns iniquius hæc ferentes: Desine, inquit, mi homo, nobis conuicium facere. Nos enim sumus, qui primi rem istam, cum Romæ introduceretur, ægrè tulimus, reprehendimusque eos, qui putarent Platonem debere in vino animi causa & ludi audiri, contenderentque eius dialogos ad vnguenta & bellaria audiendos esse. quando etiam Sapphus & Anacreontis si carmina recitarentur, verecundia ductum me debere poculum deponere arbitrarer. Multa vero mihi in mentem veniunt, quæ si proferam, metuo ne serio aduersus te differuisse videar. itaque, ut vides, vna cum poculo id sodali tribuo, ut dulci sermone falsum auditum demulceat. Excipiēs tunc cum Diogenianus: Atqui & hos, inquit, audio sobrios sermones, ita ut vinum nobis non videatur imperare. metuo ne ipse crimen subeam. Et sane multa acroamata sunt amputanda. Primum tragœdia, non admodum ea conuiuio apta, ut quæ grauius sonet, molliaturque imitationem rerum animo ingentes motus inferentium, & miserationem excitantium. A saltatione porro Pyladem remoueo, tumidam scilicet, & adfectuum plenam, multasque requirentem personas. Quod si tamen locus est Socraticis istis saltationis laudibus, Bathylleam admitto, pedestrem, & cordaci affinem, Echoni, aut Panialicui aut Satyro cum Amore comestanti, saltando respondentem. De comedias, vetus ob inæqualitatem non est bibetibus accommodata. Nam & quæ in auditorū cōpellationibus, quas parabases appellat, libertas dicendi serui usurpatur, nimis intemperans est atque vehemens:

A καὶ μήτε δαπάνης πολλῆς, μήτε τῆς πρὸς ἄλλα χηρίμων χαρῶν ἀνεῖσθαι τὸ ράθυμειν, ἀλλ' ἐν πότῳ καὶ ἀέσει τῆς ποιούτων ἀπογοῦσθαι, καὶ σκοπεῖν ἅμα τερπόμενοι εἴτη χησιμον δὲ αὐτῶν λαβεῖν ἔστιν.

Τίσι μάλιστα χησιτέον ἀκραμασι πρὸς δεῖπνον.
Πρόβλημα η'.

EΠΕΙ δὲ ταῦτα ἐρρήθη, βουλομένην αὖτις ἀπιλέγειν τὸν σοφιστῶν ἐγὼ Διοχρησίμους, Ἐκείνο μᾶλλον (ἔφη) σκέψασθαι αἰ τις ὁ Διοχρησίμους, πολλῶν ἀκραμασι ποιῶν ἢ μάλιστα χησιτέον ἐναρμόσιε, καὶ πρὸς ἀκαλάμην ἔπι κείναι τούτῳ σοφόν. ἀπαρῆς γὰρ ὧν πρὸς ἀπὸ μὲν καὶ ἀκλήτης οὐκ αἰσφαλείῃ πρὸς τὸ βελτίονος ἐλέσθαι τὸ ἴδιον. ὡς οὖν ὅτε Διοχρησίμους παρεκάλει καὶ ἡμεῖς, ὅσδ' ἐμελλήσας ἐκείνος ἔφη, τὰλλα μὲν ἔπι τῶν θυμέλιου καὶ τῶν ὀρχήσων ἐξελάυνειν εἰσάγειν ὅ τὸ νέωσι μὲν ἐν Ρώμῃ παρεισηγμένον εἰς τὰ συμπόσια, μήπω ὅ ἀναλάμπων ἐν τοῖς πολλοῖς. Ἰτε γὰρ (εἶπεν) ὅτι τῆς Πλάτωνος ἀφελόνων **C** διηγηματικὴί πινές εἰσιν, οἱ δὲ δραματικὴί. πούτων οὖν τῆς δραματικῶν τὸς ἐλαφροτάτοις ἐκδιδάσκονταί παῖδες, ὡς τὸ δὲ σόματος λέγειν. πρὸς σεῖ ὅ ὑποκείσεις ἀρέπουσα τὰ ἢ τῆς ὑποκειμένων πρὸς ὁσῶτων, καὶ φωνῆς πλάσμα καὶ χημά, καὶ ἄλλ' ἄλλ' ἐπέμνηται τοῖς λεγομένοις. ταῦθ' οἱ μὲν ἀνεσθῆσι καὶ χαίροντες ἠγάπησαν ὑποφουδῶς. οἱ δὲ αἰσθησῆσι καὶ ἀφελόνων τὰ ὧτα δὲ ἀμοιρία καὶ ἀπειρησιαίαι, οὗς φησὶν Ἀριστοτέλους χολῶν ἐμείν' ὅταν ἐναρμόσιου ἀκούσων, ἐξέβαλλον. καὶ οὐ θαυμάσιμ' ἂν εἶ τοῦ πάμπαν ἐκβάλλουσιν ἔπι κέραι γὰρ ἠθλητύης. καὶ ὁ **D** Φίλιππος ὁρῶν ὑποδυσχεραίνοντας οἴους, Φείδου (εἶπεν) ὧταί, καὶ πρὸς ἀλάμου λοιδορῶν ἡμᾶς. ἡμεῖς γὰρ ἐσμὲν οἱ πρὸς τὸ πρὸς ἀλάματος εἰσαρημῶν δυσχεραίναντες ἐν Ρώμῃ, καὶ ἀκαλάμην τῆς ἀξιοιῶτων Πλάτωνος ἀφελόνων γὰρ ἐν οἴῳ ποιέσθαι, καὶ τῆς Πλάτωνος ἀφελόνων ἔπι τερημάσι καὶ μύροσι ἀκούειν ἀφελόνων ὅτε καὶ Σαπφουὺς αἰαδεχρῶν καὶ τῆς Ἀνακρέοντος, ἐγὼ μοι δοκῶ καταθέσθαι τὸ ποτήριον ἀδύμηνος. Πολλὰ δὲ εἶπεν ἔπι ἴτα μοι δὲ ἀφελόνων, μὴ μετὰ ἀπουδῆς ἵκωνος ἀφελόνων πρὸς σε δόξω. ὅθεν (ὡς ὄρας) πάλιν λόγῳ ἀλμυρῶν ἀκῶν κατὰ κλύσθαι τὰ φίλα δὴ μετὰ τῆς κύλικος διδώμι. **E** δὲ ἀμηνος οὖν ὁ Διοχρησίμους, Ἀλλὰ καὶ τούτους (ἔφη) ἠφονῶν ἀκούω λόγους: ὡς τὸ οἶνος ἡμᾶς ἔδοκεῖν οὐκ εἰκέν, ὅσδ' ἐκρετῆν. δὲ ἀφελόνων δὴ μὴ καὶ αὐτὸς βύθυνας ὑπόσχω. καὶ τοῖς πολλὰ πρὸς ἀφελόνων τῆς ἀκραμασι βῆσι. πρὸς τῶν τερημάσι, ὡς οὐ πρὸς ἡ συμποτικῶν ἀλλὰ σήμετερον βοῶσθαι καὶ σκῶν ὑμῶν, πρὸς ἀφελόνων ὑποκείσεις παῖδος ἐχόντων καὶ οἴκτων. ἀποπέμπω δὲ τῆς ὀρχήσων τῶν Πυλάδειον, ὄγκω δὴ καὶ παρῆσι καὶ πολυπόροσπον ἔσαν. οἰδεῖ δὲ τῆς ἐγκαμίων ἐκείνων ἂ Σωκράτης πρὸς ὀρχήσων δὴ ἠλθε, δέχου καὶ τῶν Βαθύλλειον αὐτὸν πέζαι τοῦ κέρδακος ἀπομῶν, ἠχρῶς, ἠπνος Πανὸς ἢ Σατύρου σὺν ἔρωπικῶν μεζόντος ὑπό ὀρχήσων ἀπὸ μὲν τῆς δὲ κωμῶν διῶν, ἠμὲν δὲ ἀφελόνων τῆς αἰσθησῆσι αἰσθησῆσι αἰσθησῆσι πίνουσιν. ἠτε γὰρ ἐν ταῖς λεγομένοις πρὸς ἀλάμοσιν αὐτῆς ἀπουδῆ καὶ παρῆσι αἰσθησῆσι ἀφελόνων βῆσι καὶ σύντονος.

ἢ τε παρὰ τὰ σκώματα καὶ βωμολοχίας ὀχλὴρεια, δεινὰς
κατάχευς, καὶ ἀναπεπαιρωμένη καὶ γέμουσα ῥημάτων ἀ-
χόρων καὶ ἀκατάστατων ὀνομάτων. ἔπ' ἰδὲ ὡς παρὰ ἐν τοῖς ἡγε-
μονικαῖς δειπνοῖς ἐκάστῳ παρέστηκε τῶν κατακειμένων οἴνο-
χόος, οὕτως δὲ ἡπειρωταὶ γραμματικὴν ἐκάστῳ τὸ καθ' ἑκάστον ἐξη-
γεῖσθαι, τίς ὁ Λαμομοδίας παρ' Εὐπόλιδι, καὶ ὁ Κινησίας
παρὰ Πλάτωνι, καὶ ὁ Λάμπων παρὰ Κρατίῳ, καὶ τῶν
κωμωδοποιῶν ἐκάστος· ὡς τε γραμματοδιδασκαλεῖον ἡμῶν
ἠνάσθαι τὸ συμπόσιον, ἢ κωφὰ καὶ ἄσηπα τὰ σκώματα
ἀφαιρέσθαι. πᾶσι δὲ τῆς νέας κωμωδίας ἢ αἰ τι λέγη-
ται· οὐ πωρὸν ἐγκέλευται τοῖς συμπόσις, ὡς μάλλον αἰ οἴ-
κουχοῖς ἢ Μενάνδρου ἀφαιρέσθαι τὸν πότον. ἢ τε γὰρ λέ-
ξις ἐδεῖα καὶ περὶ κατέσπαρται τῶν παρὰ γράμματων, ὡς μήτε
ὡς ἐν φόντων καταφρονεῖσθαι, μήτε οἰωνοῦσι αἰσῶν.
γνωμολογίαι πηχέαι καὶ ἀφελεῖς ὑπορρέουσαι, καὶ τὰ
σκληρότατα τῶν ἠθῶν ὡς παρὰ ἐν πυρὶ τῶν οἴων μαλακῆτοις
καὶ καμύτοις παρὰ ὁ βπικχεσάτον. ἢ τε τῆς αὐτοῦ δὴς παρὰ
πῶν παιδῶν αἰσῶσις ἐπὶ ὁδὸν αἰ πεποιῶσθαι δόξειεν,
ἀλλ' ἢ πεπρωσίων καὶ ἀφαιρέσεων ἠδονῶν ὁμοῦ καὶ ὠ-
φέλειαι. ἐξ ἧς δὲ καὶ τὰ ἐρωτικά παρ' αὐτοῦ χαρὸν πεπρω-
σῶν αἰσῶσις, καὶ ἀναπαυομένων, μετὰ μικρὸν ἀποδοσι
παρὰ τῶν αἰσῶσις τῶν ἡλικιῶν. οὐτε παιδὸς ἔρωτος ἀρρέοις ἔστιν
ἐν τῶν τοῖς δέμασι, αἰ τε φθόρεσι τῶν παρὰ τῶν εἰς γάμον
ἔπιπῶν κατατρέφοισι τὰ δὲ παρὰ ἐπῶσις, ἀλλ' ἢ ὡς ἰ-
καναὶ καὶ δρασίαι, ἀφαιρέσθαι σωφρωνισμοῖς πῶν ἢ
μετανοίας τῶν νέων τῶν δὲ ῥησῶν καὶ ἀντερώσεις, ἢ πα-
τήρ τις αἰ δεικνύται γήσις, ἢ χεῖρος ἡς ἔπιμετρήται τῶν
ἔρωτι, συμπεριφορῶν αἰδοῖς ἔχων φιλεῖ δεσπῶν. Ταῦτα
δὲ αἰθρῶσις ἄλλο μὲν τὸ παρὰ τῶν ἰσῶν ὁδὸν αἰσῶσις αὐτοῦ
δὴς ἀξία ἔστιν· ἐν δὲ ὡς πῶν οὐ θαυμαστικῶν αἰ εἰ ὁ
περὶ τῶν αὐτῶν καὶ γλαφυρῶν ἄμα καὶ πλάσιν ἵνα καὶ
κατακρίσθησι ἔπιφῶν, σωφρονοῦσαν τὰ ἠθῶν τῶν ἐ-
πιεικέσι καὶ φιλεῖ δεσπῶν. ὁ μὲν οὖν Διογρησιῶν, ἢ παυ-
σαμῶν ἢ ἀφαιρέσθαι, εἰσώπησεν. ἔπιφουροῦ δὲ αἰ-
τῶ τῶ σοφιστῶ πάλιν, καὶ ῥησις ἵνα εἰσῶσι δὲ τῶν Α-
ριστοφάνειαν φαίνειν, ὁ Φίλιππος ἐμὲ παρὰ ἀρρέοσις,
Οὐτος μὲν (ἔφῃ) τῶν ἔπιφουρίαι ἐμπεπληκῆ, τὸν ἠδισὸν αὐ-
τῶν Μενάνδρου ἐπαμῶσις, καὶ τῶν ἄλλων ὁδὸν ἐπὶ φρονι-
ζέειν εἰσῶσι. λέιπεται δὲ πολλὰ τῶν ἀκρομαμάτων ἡμῶν αἰ-
ξέτασα, πᾶσι δὲ ἠδὲ ὡς ἀκούσῶν σου. τὸν δὲ τῶν ζῶδιο-
γλυφῶν ἀγῶνα βραβεύσῶν αὐεῖον, αἰ δοκῆ τῶ ξένῳ καὶ
Διογρησιῶν, ἠθῶντες. Οὐκ οὖν (ἔφῃ ἐγὼ) μίμοι ἵνα εἰσῶν,
ὡν πῶν μὲν, ὑποτίσις, τῶν δὲ, παῖνια καλοῦσιν. ἀρμόζῃ
δὲ ὁδὸν τῶν (αἰσῶ) συμπόσις ἡμῶν τῶν μὲν ὑποτίσις
ἀφαιρέσθαι τῶν δὲ ῥημάτων καὶ ὁ δὲ διαχρήσῶν τῶν δὲ
παῖνια, πολλῶν γέμοντα βωμολοχίας καὶ αὐρηολογίας,
ὁδὸν πῶν τῶν ὑποτίσις ἀναμῶσις παιδαείοις, ἄγε δὲ
δεσπῶν ἢ σωφρονοῦσῶν, ἡδονῶν παρὰ σῶσις. οἱ δὲ
πολλοὶ, καὶ γυναικῶν συγκατακειμένων καὶ παιδῶν αἰθῶν,
ἔπιφῶνται μῆματα παρὰ γράμματων καὶ λόγων αἰ πάσης
μέγῃς ἀφαιρέσθαι τῶν ψυχῶν ἀφαιρέσθαι. ἀλλ' ἢ ῥησι-
στάσα πάλαι πῶν καὶ ὁ Οὐμῶν ἐπὶ τοῖς χεῖροις γνωεῖ μη-
τι δαίσις, ἐπὶ καὶ μακρῶν οὕτως φιλῶν καὶ σωφρονοῦσῶν
παρὰ τῶν ἀφαιρέσθαι, ἀλλὰ δεῖσθαι τῶν κληραφῶν μόνον, ὅπως τὸν πολὺν
ἀρῶν καὶ γῶν ὁδὸν αἰσῶσι τῶν ἠδῶν, ὁφῆσαι
καὶ παρὰ τῶν θαλιῶσις αἰσῶσις ἠδῶντες. τὸν δὲ αὐτῶν ὁδὸν
βουλομένων ἀπῶσθαι τῆς τῶν ῥησις ἔστιν.

A & leuitas conuiciandi ac scurrilitas admodum fa-
stidiosa atq; aperta, & repleta indecoris verbis, lasciu-
uisq; nominibus. pretereā sicut in principū conui-
uiis vniciq; accumbētium adstat pincerna: ita o-
portebit vniciq; conuiuarū adesse grammaticū,
qui singula enarrat, quis sit apud Eupolidē Laemo-
dias, apud Platonē Cineasias, Lāpo apud Cratinum,
ac alii qui in comœdiis exagitantur. vt iā vel scho-
la grammatica fiat conuiuium, vel surda & ignota
dicteria differantur. Quid dicam de noua comœ-
dia, quæ ita conuiuuii immixta est, vt facilius ea si-
ne vino, quam sine Menandro peragantur? Nimi-
rum n. & dictio iucunda ac pedetris rebus inper-
fa est, vt neq; a sobriis contemnat, neq; ebriis sit
molesta: & vtilis sententiæ atq; simplices vna fluē-
tes, etiam durissima ingenia per vinum veluti ignē
molliunt & ad mansuetudinē flectunt: tum serio-
rum cum iocis contēperatio nullam aliam ad rē
facta videri potest, quā vt eos qui bibere & animos
relaxarunt simul & oblectet & iuuet. amatoria quo-
que eius locum habent apud eos qui biberunt, &
paulo post dormitum ad suas vxores abeunt. nam
neque puerorum amor in Menandri est comœ-
diis: & vitia virginibus oblata, commode in nu-
ptias vertuntur, meretrices si introducuntur pro-
caces & feroces, castigationibus aut pœnitentia ad
olefentum amores earum diffunduntur, si probæ,
& vicissim amantes: aut pater alicuius inuenitur
verus, aut tempus amori prescribitur consuetudi-
nem verecundam humanamque habenti. Hæc vt
hominibus alia in re occupatis videantur nullum
habere operæ precium: ita inter bibendum non
miror si iucunditas eorum & elegantia non nihil
facit ad effingendum componendumq; animos,
moreque ad humanitatem conformandos. Sub
hæc verba Diogenianus siue sine siue interuallo
facto tacuit. Cum autem sophista rursus eum ado-
raretur, & quædam Aristophanis affereret carmi-
na recitanda: Philippus me compellans, Hic qui-
dem, inquit, suæ satisfecit cupiditati, suauissi-
mum sibi Menandrum laudando: videtur que re-
liquorum porro nullam habere curam. Sunt au-
tem multa adhuc acroamata, de quibus nihil no-
bis disputatum est, & ego ex te aliquid audire per-
velim. nam de certamine eorum qui animalcula
sculpunt, cras agemus, si hospiti & Diogeniano
ita videbitur. Sunt ergo dicebam, mimi, quo-
rum alii argumenta, alii ludicra appellantur: neu-
trum, vt ego arbitror, genus conuiuio conue-
niens: argumenta ob longitudinem actionum, &
sumtuum difficultatem: ludicra, quod ita scætant
scurrilitate & inanitate verborum, vt ne à puerulis
quidem, qui dominis modestis calceos portant,
spectari ea deceat. quanquam multi eam vxoribus
iuxta accumbentibus & impuberibus filis imita-
tiones ostentant rerum & verborum, quæ magis
quàm ebrietate animos perturbant. Enim vero
cithara antiquitus, & iam inde ab Homeri tem-
poribus eo nomine nota fuit, quod focia conui-
uii esset: actam diurnam amicitiam atque soda-
licium non conuenit diuelli. id modo à citha-
rædis petamus, vt nimios luctus & gemitus è car-
minibus eximentes, boni omnis modos & ge-
nio indulgentibus accommodatos sonent. Ti-
biam, ne si velimus quidem, à mensa arcere licet.

nam libationes eam exigunt vna cum corona, & vbi pxani accinens diuinum cultum absoluit, sua ui cantu definēs per aures transfit, iucunda casperfundens voce, que tranquillitatem ad animum penetranter efficit: vt si quid tristitiæ & curarum mero nõ sit discussum, id venustate & mansuetudine cantilenæ circumuetum conquiescat. si quidem modum tibia non excedat, neque nimios animo adferat motus, cumve exagitet atque extra se rapiat multitudinem sonorum atq; modulorum emollitum, & ad errandum procliuiem redditum, Nam sicut pecora orationem hominis non intelligunt, sibilis autem & palpationibus accuratis, & fistulis aut cõchis excitantur ac sopiuntur à pastoribus: ita quod anima habet pecoris & gregis naturam resipiens, rationisque non capax, neque eius dicto obtemperans, cantilenis & rhythmis incantantes componere solent ac pacare. Verum si mihi dicēdum sit quod sentio, nunquam vel tibia vel lyræ cantus absque sermone & oda delectaturus conuiuium videtur. Sic enim adfuescendū est studiose, vt ludos quoque & ioca non sine liberali sermone obeamus: cantilenam, rhythmumq; tanquam condimentum colloquio adhibeamus, non seorsim vsurpemus, aut delicatule in iis luxuriemus. Quemadmodum enim voluptatem in vino & cibo vna cum nutrimenti vtilitate subeuntem nemo aspernatur: vnguentariam autem, vt pote ociosam & superuacaneam Socrates veluti alapa inflitta eiecit. ita psalterii vocem aut tibiae aures ferientem non audiamus: tum demum admittamus quando cum docto carmine coniuncta nos inuitat & oblectat. Existimo etiam Marfyam illum à deo fuisse supplicio adfectum, quod capistro & tibiis cum sibi os obturasset, ausus fuit nudo cantu decertare aduersus odam citharæ cõiunctam. Id vnum caueamus, ne conuiuiis qui literato colloquio oblectare se inuicem possunt, ali quid tale ad aures admoueamus, quod impedimentum potius sit delectationis, quam delectatio. Nõ enim ii duntaxat stulti sunt, qui domi & à se habentes salutem,

Aliunde aliam sibi volunt adsciscere,

vt ait Euripides: sed & hi, qui cum in se ipsis multa latitiæ habent reposita instrumenta, id magno studio agunt, vt delectantia extrinsecus accersant. Admodum certe inepta & rustica habetur regis Persarum aduersus Antalcidam Spartanum magnificentia, quando coronam è rosa & croco confertam in vnguentum intingens ei misit, natua pulcritudine extincta, factaque floribus iniurie contumelia. Simile tamen est conuiuiis, qui in sese venustatem & musicam habent, obturbare tibiis ac psalteriis, & alienam extrinsecus allegando propriam atque domesticam perdere delectandi rationem. Maxime acroamatibus locus fore videtur in conuiuiis fluctuante & ad litem cõtentionem ve aliquam se accingente. vt vel conuicia aliqua aboleantur: vel quæstio proposita quæ ad ingratum certamen & contentionem sophisticam efferat, tollatur: vel rixa concionalis aut forensis inhibeatur. donec de integro placidum ac tranquillum fiat conuiuium.

πρὸς ἀγῶνας ἐκκλησιαστικὴς καὶ ἀρρεσιῶς ἑπισηγεῖν τὸ συμπόσιον.

A αἱ γὰρ σπονδαὶ ποδοῦσιν αὐτὸν ἅμα τῷ σπέρματι, καὶ σπογγίῳ περικέεται τῷ παιδί. οὗτοῦτον. εἴτα ἀπελύσασθαι καὶ διεξήλυθε τὴν ὄψαν καὶ ἀποχρόντος φωνὴν ἡδεῖας ἀλλοῦ τῆς ψυχῆς ποιοῦσαν γαλιώδην ὡς τε εἴη τῶν αἰσθητῶν καὶ περιφιλοσοφῶν ὁ ἀκροατὴς ὅτι δὲ εἴσειται, ὅδε δὲ διέλυσσε, τοῦτον τῆ γάρ τε καὶ φρονήτου τὸ μέλος ὑποκατακλειόμενον ἡσυχάζειν, αἱ γὰρ δὴ καὶ αὐτὸς τὸ μέτερον ἀφαιρούμενος, μὴ παλαιόμοδος, μηδὲ ἀασοβαῖν, καὶ παρεξιστάς βομβουεῖ καὶ πολυχροδίας τῷ ἀείδειν ὕψαι ὑπὸ τῆς μέτης καὶ ἀκροστοφῆ γένηται. ὡς γὰρ τὰ δρῶματα λέγει
B γρηγορῶν οὐ σπίνται ἀείδειν ἔχοντες, σιγητοὶ δὲ καὶ πομπησμοὶ ἀμελέειν, ἢ συνέγξιν καὶ εὐφροσύναις ἐπέσπον καὶ κατόννησον, καὶ πάλιν οἱ νέμοιτες οὕτως, ὅσον ἐνεστὶ τῆ ψυχῆ φορβαδίκην καὶ ἀγλαίαν, καὶ ἀξίωτον λόγῳ, καὶ αἰήσον, μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς ὑπερβαλλόντες καὶ κατὰ τὰ κροῦσῶντες οὗ τήνετα καὶ κατὰ τὰ φρονήσουσιν. οὐ μὲν δὲ εἴ τοι γε μοι φαινομένοιον εἰπεῖν, οὐτ' αἰ ἀυτοῦ ποτε καὶ αὐτὸν, οὐτε λυγρὰς μέλους γὰρ ἑστὶν λόγῳ καὶ ὥδῃς ὑπερβαλλόντα τὸ συμπόσιον, ὡς παρ' ῥόδαμα φέρειν ὑπολαμβάνοντι. δεῖ γὰρ οὕτως ἐπιτελεῖν καὶ σπονδὰς ἕχοντα ὡς τε καὶ τὰς ἡδονὰς ἐκ λόγου λαμβάνειν, καὶ τὰς ἀφαιρούσας ἐκ λόγου ποιεῖσθαι. ὁ δὲ μέλος καὶ τὸν ῥυθμὸν ὡς παρ' ἑλόν ὑπερβαλλόντα λέγοντα, καὶ μὴ κατὰ αὐτὰ πρὸς φέρεσθαι, μηδὲ λιχνῶειν. ὡς γὰρ ἡδονῶν ἐκ οἴνα καὶ ὄψαν τῆ γάρ τε τῆς ἐσθῆς σπογγίῳ ποδοῦσιν ὅσοις ἀποχροῦται, καὶ δὲ ἐπὶ τοῖς μέτροις ὅσοι ἀιανγκάδῃ καὶ ἀειεργηνοῦσιν ὁ Σακερατίας ὅτι κέρρης ῥαπαίτων ἐξέβαλεν, οὕτω ψαλλομένη οὕτως καὶ αὐτοῦ, καὶ ἑαυτῷ ταῦτα κατὰ τῆς μετῆς καὶ ὑποκαχρῶνται. αἱ δὲ ἐπέσπονται μετὰ λόγου καὶ ὥδῃς ἐστὶν ἑσπεῖσα καὶ τέρπουσα τὸν ἐν ἡμῖν λόγον, εἰσαγαγόντα, οἰόμενοι καὶ Μαρσύας ἐκείνον ὑπὸ τῷ θεῷ καταστῆσαι ὅτι φορβάει καὶ αἰοῖς ὑπερβαλλόντας ἑαυτὸν, ἐτόλμησε ψιφῶ μέρει ἀφαιρούσθαι καὶ ἀφαιροῦν καὶ κινῶσθαι. Μοῖνον (ἐφη) σχεπόμενον ὅπως συμπόσιον ἀφαιροῦν καὶ φιλοσοφίας ἀλλήλοις ἀφαιροῦν καὶ διουκρίνοισι μηδὲν ἐπάξια ἑσπεῖσθαι, ὁ ἐπαχρῶν κἀλλῆμα ἀφαιρούσας μάλλον ἢ ἀφαιρούσας πρὸς ἑσπεῖσαι. οὐ γὰρ μόνον ὅσοι τῷ σπογγίῳ οἴοντι καὶ παρ' αὐτῶν ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ ἔτεροι εἰσαγαγόντες λαβείν, ὡς Εὐειπίδης εἶπεν, ἀβέλτεροι εἰσιν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι πολλῆς ἐκ αὐτοῖς ἀφαιρούσιν καὶ θυμηδίας παροῦσας ἐξῶθεν ἐπάχρη τὰ τέρπουσιν φιλοσοφῶνται. καὶ γὰρ ἡ τῆς μεγάλου βασιλέως μεγαλοφρονήτου πρὸς Ἀνταλκίδα τὸν Λάκωνα, δεινὰς ἀπειροκαλὸς ἐφάτη καὶ ἀρετῆς, ὅσην ἡκεῖ ῥόδῳ καὶ κρόκου μεμιγμένων, ἐφάται εἰς μῦθον βλάβας ἐπέμψεν αὐτῷ, ὅτι σὺ μύθοι καὶ ἴδιον καλὸν ἀποσβέσας καὶ κατὰ τὰ βλάσας τῶν ἀνθρώπων. ὅμοιον οὖν ἐστὶ τὸ, συμπόσιον γὰρ ἔχοντα ἐκ αὐτῶν καὶ μῦθῳ ἴδιον, κατὰ τὸν καὶ κατὰ τὰ βλάσας ἐξῶθεν, ἀφαιρούμενον τὰ ἀλλοτρία τὸ οἰκτεῖον. μέγιστα γὰρ ἀφαιρούμενον εἴη καὶ τὸ ἐκ συμπόσιον κυμαίνον καὶ κροσσόμοδῳ πρὸς ἑσπεῖν ἢ φιλοσοφίαν. ὡς τε τοῦτο εἶπεν πρὸς τὸν κατὰ τὸ πρῶτον, καὶ ζητήσας εἰς ἀμίλλαν ἀτρεπῆ καὶ ἀγῶνα σοφιστικὸν ἐκφροσύνῃς ὑπερβαλλόμενα, καὶ ἀρετῆς αἱ αὐτοῖς ἐξ ἀρετῆς ἀγῶντον καὶ ἀπὸ ἑμῶν ἀπὸ τῆς

Οπι βουλεύεσθαι τῷ πότον οὐχ ἥτιον
ἢ Ἐλληνικὸν ἢ Περσικόν.

Πρόβλημα θ.

Περίων ἔμελλον ἐκκλησιάζειν Ἀθηνῶσι λόγους ἰσχυροῦς τὸ δειπνόν, ἐστῶντος ἡμᾶς Νικεστράτου καὶ τίνος εἰπόντος, ὡς Περσικὸν πρῶτον ποιούμεν, ὡς ἄνδρες, βουλεύομενοι παρ' αἴνον. Τί μάλλον (ἔφη ὁ Γλαυκίας ἑπολαβών) Ἐλληνικόν; Ἐλλίω μὲν γὰρ ἡμεῖς οἱ εἰπόντες, Γαλακίης δὲ πλείους βελή κ' ἡμῆς ἀμείνων. Ἐλλίωσι δ' οὖν Ἀγαμέμνονι Τροίαν ἐπολιόρχωσι, οἷς Φαργείοι καὶ Πύρρον ὁ γέρον πάμπεπτον ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν, ἐπὶ αὐτὸ τὸ τῆς κλήσεως καὶ τῶν ἀριστῶν εἰσηγητῆς τῷ βασιλεῖ Ἰφιδάμαντος, Δαίμυ δαίμνα γέρονσι. πολλῶν γὰρ τοι (φησὶν) ἀγροκόων τῶν πείσεα ὅς κεν ἀεὶ τῆς βουλεύου βουλεύσῃ. δὲ καὶ τὰ πλείστα χρυσάμια τῆς Ἑλλάδος Ὀνομιά ἤρη, καὶ μέγιστα Φιλοχρησαῖα τῶν ποιεῖ δ' ὄχι οἶνον ἀρχῆς σιμύχου. τὰ γὰρ τῷ Κρησῶν ἀδρεῖα καλούμενα, τῷ δὲ Σπαρτιάταις Φιλίπαι, βουλεύονται ἀπορήτων καὶ σιμύχων δ' ὄχι οἶνον ἀρχῆς σιμύχου. οὐ πόρρω δὲ τούτων ὁ νεκτερινὸς σύλλογος τῷ Πλάτωνι τῶν ἀριστῶν καὶ πολιτικῶν ἀπορῶν ὄντων, ἐφ' ὃν ἀναπέμπεται τὰ μέγιστα καὶ πλείστα ἀξία Φερίδου. οἷον τῶν Ἑρμῆ πυμάτων ἀπειδουχῆς, ὅτε μνηστῆρα τοῦ κίπυ, ἀρ' ἔκ εἰς τὸ αὐτὸ σιμύχουσι τῶν αἰνῶν τῶν λόγων, ὡς γὰρ παρ' ἡμῶν καὶ σιμύχουσι τῶν προσημοπάτων τῶν, πρῶτον ἀπαλλατῶν πρῶτον. οἱ δὲ πάμπαν δ' ὄχι οἶνον ἀρχῆς σιμύχουσι τῶν ἀπορῶν ἀπορῶν, καὶ τῶν ἀπορῶν ἀπορῶν.

Εἰ καλῶ, ἐπίπυ βουλεύομενοι τῷ πότον.

Πρόβλημα ι.

Τὰ δὲ τῷ Γλαυκίᾳ διεξελθόντος ἔδοξαν ἡμῖν ὁπίσθως οἱ θεοῦ ὄντες ἐκείνοι κατὰ κριμῆα λόγους, καὶ ὁπῶς ἐπὶ μάλλον αὐτῶν ἀμνηστῆ ἴδωτο, Ζήτησιν ἐτέραν ἐπαύων Νικεστράτος ἔφη, πόρρω ἔπαυ μὲν αὐτῶν, Περσικὸν δ' ἀρχῆς σιμύχου (ἔφη) δὲ οὐκ ἐν τῷ Ἐλληνικῷ (ἔφη) πεφύρα, δὲ ἔσθαι λόγους βοηθῶντος αὐτῶν τῶν αὐτῶν φαινομένη ἀποπῆσι. ὁ, τὸ γὰρ λογισμὸς, ὡς ἔφη ὁ Φθαλμὸς ἐν ὑπερσάτων ἔργῳ, δυσκίνητον ἡμῖν καὶ δέξερτον ὅτι τα δὲ ἐπαχθῆ πάντα χόθεν, ὡς ἔφη ἔρπετα πρὸς ἡλίον, σαλευόμενα, πρὸς τὸ αἴνον καὶ αἰαδύμενα, τὸ γινώμην ὅτι σφαλῆ ποῖ καὶ ἀπορῶν. ὅθεν ὡς ἔφη ἡ κλίσι τοῖς ποιοῖσι τῆς κατέδρας ἀμείνων, ὅτι τὸ σῶμα κατέχει καὶ ἀπορῶν κινήσεως ἀπάσης, οὕτως ἔχειν ἀτρέμα τὴν ψυχὴν ἀριστῶν εἰδὲ μὴ, δότεν, ὡς ἔφη πασῶν ἀτρέμειν μὴ διωαμῶσι, οὐ δόρυ καὶ ζῆφος, ἀλλὰ πλατῆρ καὶ σφῆρα, ὡς πρὸς τὸν νάρθηκα τοῖς μεθύουσι ἐπεχίρεισε καυφοτάτων βέλους, καὶ μαλακώτατον ἀμυθηῖον, ὅπως ἐπὶ τὰ χεῖρα παύσει, ἡκιστα βλάπτωσι. δεῖ γὰρ γελῶν τὰ σφάλματα τοῖς μεθύουσι ποιεῖν, ὅσα οἱ κτερεὶ καὶ τραγικῆ καὶ μεγάλας ἀπορῶν εἶναι. καὶ μὲν ὅπερ ὅτι μέγιστον ἐστὶ τῶν μεγίστων σκελεσι, τὸν μὲν ἄνδρα τοῦ καὶ πρῶτον ἀπειρον, ἔπειτα τῶν φερίσιν, καὶ τῶν ἐμπεύρων ἀκούειν, ἀφαιρεῖται τοῖς μεθύουσιν ὁ οἶνος.

parandi, nō miserandi aut tragici, magna sive trahentes fecū calamitates. Porro autē q, summū est, ut in consultatione de maximis rebus imprudēs atq; rerū imperit' prudētes sequatur, & peritis a sētiat: hoc vinū ebris adimit,

A Inter vinum deliberare, non minus Gracum fuisse quam Persicum.

Questio nona.

In cena quam nobis Nicostratus praebebat, disputabamus de argumento, quod Athenienses erant in concione tractaturi. Et cum quidam diceret nos Persicum sequi morem, qui consulta remus inter pocula: excipiens verba eius Glaucias, Qui magis, inquit, Persicum, quam Græcum? fuit vero Græcus qui dixit,

Consilium melius capiētur ventre repleto.

Græcis quoque cum Agamemnone Ilium obfidentibus, dum ederent ac biberent, cepit

B Consilium sapiens primus tum texere Nestor: cum quidem hac ipsa de causa autor regi fuisset, ut praestantissimos ad conuiuium inuitaret.

Tu cenam senibus praebe, --

Collectis multis, qui consulet optima pare.

C Itaq; etiam Græcia, quæ plurimis vfa est bonorum institutorum generibus, & maxime à prisca gente vsurpatis, in vino eorum collocavit primordia. Nam quæ apud Cretenses Andrea, quasi virilia, apud Spartanos Phiditia, quasi Frugalia, quōdam erant, loco arcanorum conciliorum & confessus optimatum fuerunt. sicut, puto, etiam quod hic est Prytaneum, & Thesmothesion. neque procul hinc abest nocturnus apud Platonem conuentus præcipuorum ac reipub. gerendæ gnarissimorum virorum, in quem res maximæ & deliberationem requirentes arduam reiiciuntur. Qui autem vltimo

Mercurio libant, cum iam dare corpora somno

Est animus,

nonne coniungunt cum vino rationem: quando ut præfenti & vna dispicienti prudentissimo deo vota faciunt iam discessuri. Antiquissimi vero ipsū Bacchum, tanquam nihil Mercurii egentē, Eubulen (hoc est bonum consiliarium) & eius gratia noctem Euphronem, quasi prudentiæ aptam, appellauerunt.

Rectene fecerint, qui inter pocula deliberauerunt.

Questio decima.

Hæc cum Glaucias differuisset, cōsuimus turbulentas istas disputationes fati comode sedatas esse: quæ ut eo magis obliuione cōtererentur, Nicostratus quæstionem in medium proponens locutus est. Antehac institutum istud mihi non magnæ fuit curæ, ut qui id pro Persico haberem. nunc quia deprehensum est Græcum esse, ratione videtur opus habere, qua defendatur ab euidente absurditate. Etenim ratio tanquam oculus in humido quod fluctuet, agitare sese commode nequit, estq; inefficax. tum quidquid molestū nobis est, id quasi reptilia a sole, exagitatū vndique & sese proferens, iudicium animi facit lubricum & inconstant. Itaq; sicut lectus bibentibus, quā sella est commodior, quia corpus continet ille, & omnis motionis vacuum præstat: ita maxime conducit animā in quiete seruare: aut si id fieri nequit, sicut pueris ubi quiescere nō possunt, neq; hastam neq; gladium porrigemus, sed crepitaculum vel pilam. quomodo etiā Bacchus ferulam ebris tradidit, leuissimum telum, & mollissimum defensionis instrumentū, ut cum celerrime feriant, quam minimum lædant. R. diculi n. errores ebris sunt

ideoq; Plato etiam vino nomen ait factū οἶνος, quia efficit ut qui bibunt sapere se putēt, οἷόν τε νοῦν ἔχειν. Nam neq; nobilis, neq; pulcher, neq; diues quisquā bibentium sibi ita videtur, etiam si videatur, ut prudentem sese opinatur. Atq; hinc est quod vinum loquaces facit, intempestivaque garrulitate & animi elatione, præire autoritate omnibus volente, implet. quasi vero nostrum iam sit non audire, sed audiri potius: non sequi, sed ducere. Verum hæc quidem facile quis collegerit, cum sint manifesta. Audiamus tamen si quis contrariam tueri sententiam velit siue iuniorum siue seniorum. Tum insidiosè omnino & sophistice frater noster: An, inquit, existimas quenquam in hoc articulo temporis reperire posse rationes ad hanc quæstionem probabiles? Et cum Nicostratus diceret, omnino se arbitrari in præsentia tot hominum qui & litteras humaniores & vinum amarent, fieri posse: renidens frater: Tu vero, ait, censet tandem te satis ad nos hac de re differuisse, ad civilem autem actionem deliberandam ineptum à vino esse redditum? an hoc non magis perinde est, ac si quis putet bibentem oculis bene cernere, interim compellantes non exaudire, auribus percipere tamen exacte sonos cantorum ac tibicinum? Nam sicut verisimile est sensum ad utilia potius quam ad elegantia conuerti: ita etiam cogitationes. Neque ducar ego admiratione, si vino occupatum aliquid rerum philosophicarum subterfugiat animum. sed eundem ad considerationes rerum agendarum auocatum colligere se, & prudentia augeri probabile est. Ita Philippus cum Charone per ebrietatem multa nugaretur, effectusque ridiculus: simul atque de pace & fœdere ei oblata est mentio, vultum composuit, supercilia contraxit, eiectisque animo vagis & lasciuis motibus, admodum bene deliberatum ac sobrium Atheniensibus responsum dedit. Sane aliud est bibere, aliud inebriari: & qui ita abibunt, ut iam delirent, eos censemus debere dormitum se conferre. Viri autem cordati non est quod metumamus ne, si largius sese potu inuident, ac conuiuium protrahant, rationis aut peritiæ suæ detrimentum patiantur, cum histriones aut citharistæ superueniunt. nihilo enim deterius in cōiuiis, quàm in theatris se gerent. quippe peritia insita, corpus quoque suis actionibus integrum, ac motus animi recte comitans præstat. Multis quoque proteruitatem, qua audacia adiuuari solet, merum inserit, non impudentem eam neque immodicam, sed gratiosam & probabilem. Sic etiam Æschylus fertur potus suas scripsisse tragedias, omnesque eas Bacchi fuisse: secus quam Gorgias, qui vnum de Æschyli dramatibus maximum, (quod inscribitur Septem ad Thebas) Martis fetum dixit. Nam cum, ut Plato ait, vinum vna cum animo corpus calefaciat, agile reddit hoc, meatusq; perrumpit, visis cum audacia iunctis, sermonemque propriis. Nonnulli enim ingenio ad inueniendum apto, sed dum sobrii sunt minus audaci & quasi concreto. quando ad pocula ventum est, thuris in morem à calore correpti exhalant. Enimvero metum, quo nulla alia res magis impedimento est consultantibus, vinum profligat: multas etiam alias adfectiones illiberales & d. generes extinguit: & malignitatem ac simultates tanquã duplices animi (ut ille ait) plicas explicat: ac verbis omnes vtri-

A ὥστε καὶ πινόμενα γινέσθαι φησὶν ὁ Πλάτων, ὅτι οἰεῖσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τοὺς πινόντας. οὔτε γὰρ ἐλλόγιμος οὔτε καλὸς ἔστι πλούσιος οὕτως οἰεῖται (καὶ ὡς οἰόμενος ἔστι) τῶν πινόντων ἕκαστος, ὡς φρονίμος. δὲ καὶ πολύφωτος ὁ οἶνος ἔστι, καὶ λαλιᾶς ἀκέρει καὶ φρονήματις ἡγεμονικῶς καὶ παρὰ πλείονα, ὡς οὐκ ἀκούειν δὲ ἀκούεσθαι μᾶλλον ἡμῖν, καὶ ἀγνὸν οὐχ ἔπεισθαι πεισθήσκον. Αὐτὰρ γὰρ (ἔφη) τὰ μὲν εἰς τὸ παράδειγμα αὐτῶν σωματάρχοι δὲ ἄλλα γὰρ ἔστι τῶν ἐκαστῶν ἀκούειν, εἰ τις ἢ νέος πεισθήσκον ἢ πεισθούτερος. ὅτι οὐδὲν δὲ πάντων καὶ σοφιστικῶς ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν, Οἶσι γὰρ αὐτῶν (ἔφη) πινὰ τοὺς

B ἐνδεχομένους λόγους εἰρεῖν, ἐν ταῖς παρεπιχειρῶν πρὸς τὸ πεισθόμενοις τῶν δὲ Νικητῶν πάντων φησάντων οἰεῖσθαι, πρὸς τῶν φιλολόγων καὶ φιλοσόφων παρόντων, ἕπομαι ἀφ' ἑαυτοῦ ἑκείνους, Εἶτα (ἔφη) πρὸς τούτων μὲν οἷον καὶ σκαυτῶν ἰκάνους αὐτῶν εἰπεῖν πρὸς ἡμᾶς, πρὸς δὲ πρὸς μαθητῶν καὶ πολιτικῶν σκέψιν ἀπέταξεν ἔχειν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς οἶνους ἢ τὸ ὅμοιον ἔστι; τὰ νομίζουσιν ὅτι ταῖς ὄψιν ὁ πίνων οὐκ εἰ μεταβλέπει, αὐτῶν δὲ τοῖς ὡς τῶν ἀκούει τῶν ἐπιτηδεύοντων καὶ ἀφελῶν καὶ τῶν δὲ ἀδόντων καὶ αὐλοῦντων ἀκρίβως ἀκούει. ὡς γὰρ ἐκ τούτων μᾶλλον εἰκὸς ἔστι τῶν γλαυράν τὰ χροιά κη

C πρὸς ἀδελφῶν ἐπιτρέφειν, οὕτως καὶ τῶν ἀφελῶν. οὐ γὰρ μάστιγι δὲ αὐτῶν τῶν φιλοσόφων καὶ πρὸς τὸν ἐκφύρησι πάθεινον. εἰς δὲ πρὸς μαθητῶν σκέψιν ἀπετάξεν, πικρῶν καὶ σαυτῶν, ὅφρονει εἰκὸς ἔστι ὡς ὡς ὁ Φίλιππος ἐπὶ Χαλκιδεῶν πολλὰ ληρᾶν ὑπὸ μέθῃς, καὶ καταγέλαστος ὢν, ἅμα τὰς πρὸς πεισθίαν αὐτῶν πρὸς ἀποδοῦν καὶ εἰρεῖνης λόγους, ἔφη πρὸς πρὸς τὸν, καὶ συνήγαγε τὰς ὄφεις, καὶ ὁ ρομβάδες καὶ ἀκέραιον ἐκπέθεσας, εἰ μάλιστα βεβουλημένον καὶ νήφουσαν ἔδωκε τοῖς Ἀθηναίοις ἀποκρίσιν. καὶ τοῖς πινεῖν τῶν μεθυστῶν ἀφελῶν, καὶ τοῖς μεθυστῶν ὡς τε ληρῶν, οἰόμεθα δεῖν ἀπίνοντας κατεῦδειν οἶνον δὲ χροῦν εἰς ἐπιπέλλον καὶ ἀφελῶν, ἄλλως νοῦν ἔχοντες ἀνδρας, οὐκ ἄξιον δεδέσθαι μὴ σφαλασθῆναι τὰς λογισμῶν, καὶ τῆς μπειρίας ἀποβάλλωσιν, ὄραντες ὀρχησῆς τε καὶ κηταρισῆς ὁστέν πειρῶσιν ἐν συμποσίοις ἢ πρὸς πρὸς τὸν, ἢ γὰρ ἐμπειρία παρῶσα καὶ τὸ σῶμα τῶν ἐπιτηδεύων ὀρθοῦν παρῶσαι, καὶ συγκινούμενον ἀσφαλῶς. πολλοὺς δὲ ἰταμότητα θαρσοῦσιν σιμῶν ὁ ἀκέραιος, ὁστέ βδελυρῶν ὁστέ ἀκέραιον, ἀλλ' ἀκούειν καὶ πιθανῶν πρὸς τῶν, ὡς ὡς καὶ τὸν Αἰσχύλον ἰσορροπῶν τῶν ἀφελῶν ἐμπειρία ποιεῖν, καὶ οὐχ ὡς

E Γοργίας εἶπεν, ἐν τῶν δραματῶν αὐτῶν μέγιστον Ἀρεως εἶπεν πρὸς τὸν ὅτι Θήβας, ἀλλὰ πρὸς τὸν Διονύσου. θερμότης γὰρ ὢν (καὶ τὸν Πλάτωνα) τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν σῶματος οἶνος, ὁστέ δρομον τὸ σῶμα ποιεῖ, καὶ πρὸς τῶν φαιτασῶν ἐφελκόμενον μετὰ τῶν θάρρειν τὸν λόγον. ἐνοιοὶ γὰρ ἀρετικῶν φύσιν ἔχοντες, ἐν δὲ τῶν νήφειν ἀπολμοτέρων καὶ πεπηγῶν, ὁστέ εἰς τὸ πίνειν ἔλθωσιν, ὡς ὡς ὁ λιβαίνωτος, ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμῶνται. τὸν δὲ δὲ φέρον ὁστέ ἢ τὸν ἐμποδῶν ὄντα βουλομένους ἔξελαύνει, καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων παθῶν ἀφιλόπημα καὶ ἀγνή καὶ ἀσθένεια, καὶ τὸ κακῆδες

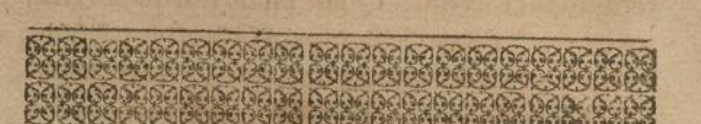
F καὶ τὸ ὑπολῶν ὡς ὡς πρὸς διπλοῖς ἀναπύσει τῆς ψυχῆς, καὶ πρὸς τῶν καὶ πάθος ποιεῖ καταφαιεῖαν ἐν τοῖς λόγοις. ἔστι δὲ πρὸς τῶν καὶ δι' αὐτῶν ἀληθείας γονιμότητα

ἢς μὴ παρούσης, ὁδὸν ἐμπειρίας ὁδὸν ἀγχινοίας ὀφείδης, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐπιπονησάντων μάλλον κατὰ τὸν ἥκρον πρῶτον ἐπιβέβωτος καὶ πανουργῶς ὁ παρρησιαστικὸς. ὁδὸν οὖν δεῖ δεδιέναι κινουμένων τὰ παρρησιαστικῶν οἶνον. κινεῖ γὰρ καὶ τὰ φαυλοτάτα, πλὴν ἐν τοῖς κακίοις, ὧν ὁδὸν ποτε νικήσῃ ὁ βασιλευστικὸς. ἀλλ' ὡς τὰ χυρεῖα Θεόφραστος εἰώθη καλεῖν ἀοινα συμποσία, οὕτως αἰνοῦσιν ἀεὶ μέθην καὶ σκυδερπὴν τῆς τῶν ἀπαυδύτων ἐνοικεῖ ψυχῆς, ἐπιπαρρησιαστικῶν ὀργῆς πινος ἢ δεσμεύσεως, ἢ φιλονεικίας, ἢ ἀειθέλειας. ὧν ὁ οἶνος ἀμβλυώων τὰ πολλὰ μάλλον ἢ παροξυνώων, καὶ ἀφρονῶν ὁδὸν ἠλιθίως, ἀλλ' ἀπλῶς ποιεῖ καὶ πρῶτον, ὁδὸν παρρησιαστικῶν συμπερόντων, ἀλλὰ καὶ παρρησιαστικῶν. οἱ δὲ τῶν παρρησιαστικῶν δυνάμει, καὶ φρόνησιν ἠγέμενοι τῶν ψευδοδουλοῦν καὶ ἀειθέλειαι, εἰκότως ἀβελτέρως ἀποφάνεσθαι τὴν οἶνον λέγοντας ἀφελῶς καὶ ἀδόλως ὁ φανόμενος. τοῦ ἀπαιτίου δὲ οἱ παλαιῶν τῶν θεῶν, ἐλθόντων καὶ λύσον ἐκάλουν, καὶ μηδικῆς πολλῆς ἔχον ἠγούνο μοίραν, καὶ εἶπε ὁ βακχισμὸν καὶ μαριαδες, ὡς τὸν Εὐριπίδης εἶπεν, ἀλλ' ὅτι ὁ δαυλοφρεπὴς καὶ ἀειθεὶς καὶ ἀπαιτίου δυνάμει καὶ ἀπολύων τῆς ψυχῆς, ἀληθεία καὶ παρρησία χρῆσθαι τῶν ἀλλήλων διδασκίαν.

A quibus absentibus nihil peritia, nihil iudicii solertia prodest. Sed multi vino obsecuentes potius proclare consulunt, quam suam sententiam insidiosè & vafre occultent. Nulla ergo causa est, cur vinum formidemus, quia motus animi concitet. neque enim deterrimos excitat, nisi in pessimis, quorum nunquam est sobria consultatrix animi facultas. sed sicut Theophrastus solebat cotrinas appellare, ebrietas vini experta & tristis inhabitat in animis ineruditorum, perturbata ab ira aliqua, aut malevolentia, aut contendedi libidine aut illiberalitate. quorum vitiorum pleraque retundens magis quam acuens vini usus, non stultos aut futiles redigit, sed callidos: non vitium negligentes, sed honesto intentos. Qui vero veritatem pro calliditate, & vanitatem illiberalitatemque pro prudentia usurpant, par est ut pro fatuis etiam censeant eos qui in vino simpliciter ac absque dolo suam exponunt sententiam. Contra antiqui Bacchum Liberi & Lysii seu Solutoris nominibus adfecerunt, & ei vaticinandi magnam adscripserunt facultatem. non, quod Euripides dixit, ob debacchationes & furores: sed quod feruilem metum & infidelitatem eximens, eaque animum liberans, homines inter se veritate dicendique libertate uti doceat.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ὀγδοόν.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, id est, Coniuiualium disputationum, Liber octauus.

Περὶ ἡμερῶν ἐν αἷς γαστρίαισιν πίνες τῶν ἐπιπονησάντων. ὧ καὶ τῶν δεξιοτέρων ἐκ θεῶν ἠγέμενοι.
Πρόβλημα α'.

De diebus illustrium quorundam virorum natalibus: simulq; de his, quos dii genuisse dicuntur.
Quaestio prima.

Γ φιλοσοφία, ὡς Σόσιος Σενεκίων, ἐκ τῶν συμποσίων ἐκβάλλοντες ἐπιπονησάντων ποιοῦσι τοῖς ὁφείδως ἀγαθῶν, ἀλλὰ χεῖρον, ὅσα λύχου καὶ ἄρτερος, οἱ μέτεροι καὶ σφραγιστοὶ ὁδὸν ἐσονται κακίοις, ὁ ἀειθεῖς δὲ βλέπειν ἀλλήλους μεῖζον ἔχοντες ἀμειψίας δὲ δὴ καὶ ἀμουσίας σὺν οἶνον παρούσης, ὁδὸν ὁ δὲ Ἄθωνος ὁ χρυσοῦς λύχος ἐκείνος δὲ χρῆσθαι αὐτὸν καὶ χρῆσιμον τῶν ἀγαθῶν. σιωπῶντας μὲν γὰρ ἐμπίπλασθαι μετ' ἀλλήλων, καμνῆσαι δὲ καὶ ἴσως ἀδύνατον. ὁ δὲ λόγος μὲν ἀπολείπων ἐν συμποσίων, ὁ δὲ τεταγμένως χρῆσθαι λόγῳ καὶ ὠφελίμως, καὶ παρρησιαστικῶς, πολὺ γρηγορώτερος ὅστις πίνειν μὲν οἶνον δεῖν καὶ πρῶτον τὴν δυνάμειν, ἀκραιότερον δὲ τὸ οἶνον αὐτοῖς ἐκχεῖν, καὶ τῶν ἀνιδύων καὶ ἀκαταρτων τῶν ἀπιδύων. ἔτε γὰρ ποτὸν ὁδὸν, ἔτε ἐδέσθον, ἔτε ἀνιδύων καὶ βλαβερόν ὅστις μὴ θεράπευται ὅν παρρησιαστικῶν, ὡς λόγος καὶ ἀκαταρτων καὶ ἀνοήτως ἐν συμποσίων παρρησιαστικῶν. τῶν γὰρ μέλει οἱ λειδορῶντες φιλόσοφοι λήρην παρρησιαστικῶν ἀποκαταλέουσι. ὁ δὲ ληρῆν ὁδὸν ὅστις ἀλλ' ἢ λόγῳ χεῖρον χρῆσθαι καὶ φλυαρώδει. λαλῶν δὲ ἀπαικτοῦ καὶ φλυαρίας εἰς ἀκραιότερον ἐμπεσοῦσης, ὕβρις καὶ παρρησιαστικῶν τέλος ἀμουσία καὶ ἀκαταρτων. οὐ φαύλως οὖν καὶ παρ' ἡμῶν ἐν τοῖς ἀγχινοῖς

Vi philosophiam e conuiuiis eiciunt, Sossi Senecio, non idem, sed peius agunt quam qui lumē inde tollūt. Nam lucerna sublata, modesti ac pudici homines nihilo fient deteriores: quippe qui pluris faciant mutuo se reuereri, quam inuicem videre. At ubi incititia & bonarum artium imperitia ad vinum accedunt, iam ne aurea quidem illa Mineruae lucerna modestū gratiosumq; effecerit conuiuium. Ut enim homines qui conuenerunt silentes cibo impleantur, nimis quam est porcorum mori affine, atq; haud scio an etiam fieri nequeat. Qui vero sermonem in conuiuium relinquit, ordinem & utilitatem colloquii inde excludens: multo est ineptior, quam si quis velit conuiuas semper edere & bibere, vinum autem iis merum infundat, cibumq; inconditum & immundum apponat. Nullus quippe cibus, nullus potus non quo conuenit modo apparatus, ita infuauis, ita noxius est, ut sermo intempestiue & stulte in conuiuium circumuagatus. Equidem philosophi ebrietatem vituperantes, delirationem e vino obortam appellant. quid autem est delirare, quam inani & nugaci oratione uti? & cum garrulitas in composita ac nugae vino accedat, finis incititissimus ingratiſsimusque sequitur contumeliae & bacchatio. Non itaq; inepte apud nos Agrionis

& qui semper per iocum simularet diceretq; amatorē se eius esse, Bene abs te factū est, inquit, qui orationem non tuā feceris, sed in medium p̄posueris. voluisti nimirum ostendere, Platonem demonstrare nō diis, sed nobis necessariū esse geometriæ usum. Non enim profecto etiam Deo opus est mathematico, tanquā instrumento, q̄ a rebus natis ad æternas eius traducat in intellectum: cum ea in ipso, cum ipso, & circa ipsum sint. Verū hoc vide, an nō te fefellerit Platonē aliquid cōueniens & domesticū hoc inuolucro significare voluisse: quippe Socrati non minus Lycurgum quam (q̄ putauit Dicæarchu) Pythagorā adiungens. Nam Lycurgus, quod nosti, arithmeticam proportionem, ut popularē & turbæ aptam, Lacedæmone eiecit: geometricam ut quæ paucorum modesto imperio & legitimo regno conueniret, introduxit. Quippe illa numero æquale omnibus tribuit, hæc ratione cuique id, quod meretur: neq; omnia confundit, sed habet notabile bonorum & malorum discrimen, non qui forte aut libra, sed discrimine virtutis & vitii suum quiq; adipiscerentur. Hanc Deus proportionem rebus immittit, quæ, in Tyndara, Iusticia & Nemesis appellatur. ac nos docet quod iustū est pro æquali, nō quod æquale est pro iusto ducere. Quam enim pleriq; fecerantur æqualitatem, omnium iniustitiarum maximā, eam Deus tollens, quantum omnino fieri potest suum cuiq; pro eo atq; dignus est conferuat, geometricæ id ratione ac lege definiens. Cum nos hæc laudauissemus, Tyndares inuidere se dixit, Autobulumq; hortatus est ut Florum refelleret. Id hic renuit, sed peculiarem quandam protulit sententiam. Neq; geometria, aciebat, vllam rem aliam, quam extremitatum accidentia considerat: neq; Deus alio modo condit mundum, quam dum materiam definit, ex se infinitam. non hoc ob magnitudinem aut multitudinē: sed quia incomposita & imperfecta est, ant qui solebat eam infinitam & extremis carentem nominare. Etenim forma & figura, omnis rei formata & figurata finis sunt siue terminus: quorum priuatione materia suapte natura informis erat & infigurata: numeris & p̄portionibus in eam infertis tanquam deuincta & circumscripta lineis, & per lineas superficiebus ac crassitiebus, primas formas & discrimina corporum tanquam fundamentorum exhibuit, ad gignenda aerem, terram, aquam, & ignem. Octo enim bases, itemq; viginti habentium corporum, tum cuborum & metarum æqualitates in lateribus, similitudines in angulis, atq; concinnitates edi ex materia incomposita atque vaga absque eo qui determinatet atq; disponeret geometricæ, nullo modo potuerunt. Itaq; cū infinito terminus esset impositus, Vniuersum concinnatum ac temperatū optime atq; definitū factum est, & omnia fiunt: materia semper vi ad infinitatem tendente & geometricam subterfugie sui tractationem: Ratione autem eam comprehendente ac circumscribente, & distribuyente in formas & discrimina, vnde omnia quæ nascuntur ortum statumq; suum habent. His dictis petebat, ut ipse quoque aliquid in medium conferrem. Ego autem collaudatis eorum sententiis ut genuinis, & satis probabiliter propositis, Tamen, inquam, ne earum vos pœniteat, neque omnino alio respiciatis, audite rationem quæ hac dere apud doctores nostros maxime probata est.

A καὶ πρὸς τοὺς μὲν αὐτοὺς μὲν παιδίας ἔρασις εἶ, καὶ φάσκων, Ὡς ἴππου (ἐφη) τὸν λόγον οὐ σαυτὸ ποιήσασκε, ἀλλὰ κοινόν. ἐλῆγξαι γὰρ ἔδωκε αὐτὸν ἀποδέχοντα μὴ τοῖς ἕσταν ἀλλ' ἡμῖν ἀναγκάσσει τὴν γεωμετρίαν. οὐ γὰρ τι παύσει θεὸς δεῖται μαθημάτων, οἷον ἐργάων ἀρεθόντων ἀπὸ τῶν ἀριθμητικῶν καὶ ἀεὶ ἀγνοῦντας ὅτι τὰ ὄντα τὴν ἀθανάσιαν. εἰ αὐτὰ γὰρ ἄν ἐκεῖνα, καὶ σὺ αὐτὰ, καὶ πρὸς αὐτὸν. ἀλλ' ὅρα μὴ τι σοὶ παρεσκήεν ὁ Πλάτων καὶ οἰκείον ἀνιτήρομοις λέληθην, ἄτε δὴ τὰ Σωκράτει τὸ Λυκουργὸν ἀναμνήσει ἔχῃ ἦπὸν ἢ τὸ Πυθαγόρην ἄπειρο Διὸς ἀργεῖ. ὁ γὰρ Λυκουργὸς οἶδα δὴ περὶ ὅτι τὸ ἀριθμητικὴν αἰα-
B λογίαν ὡς δημοκρατικὴν καὶ ὀχλητικὴν ἔστιν, ἔξεβαλεν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ἐπισηγὰς τὴν γεωμετρικὴν, ὀλιγάρχη σάφρο- νι καὶ βασιλείᾳ νομίμῃ ἐπίστευσε. ἡ μὲν γὰρ ἀειμῶν ὁ ἴσον, ἢ ὃ λόγος δὲ καὶ ἀξία ἀπὸνέμει, καὶ οὐδὲ μὴ ὁμοῦ μίγναι, ἀλλὰ ἔστι χηρῶν καὶ πονηρῶν βλάσημος ἐν αὐτῷ ἀξιακοῖς, καὶ ζυγῆς, ὁδὸς κληροῖς, ἀρετῆ. ὃ καὶ καί αὖς ἀξιακοῖς οἰκείον αὐτῷ ἀξιακοῖς αὐτῶν οὐκ ἐπαγὰ τὴν ἀξιακοῖς πῶς πρὸς γὰρ ἀξιακοῖς, δίκην καὶ νέμεσιν, ὧ φίλε Τυδάρη, πρὸς ἀγρο- ροφολίω, καὶ διδάσκειν ἡμᾶς τὸ δίκαιον ἴσον. ἀλλὰ μὴ δὲ ἴσον δεῖν ποιεῖσθαι δίκαιον. ἔτι γὰρ οἱ πολλοὶ δεικνύουσιν ἴσότητά,
C πασῶν ἀδικιῶν ἔστιν μεγίστη, ὅπως ἔξαιρων ὡς ἀνέρον ἔστι, δὲ κατ' ἀξία ἀξιακοῖς ἀξιακοῖς, γεωμετρικῶς τὰ κτ' ὄντων καὶ κτ' ὄντων ὀλιγάρχη. ταῦτα ἡμεῖς ἐπισηγόμεθα. ὁ δὲ Τυδά- ρης φρονεῖ ἴφασκε καὶ παρεκάλει τὸν Αὐτίουλον ἀξιακοῖς φλάσσει, καὶ χηρῶν τὸν λόγον. ὃ τὸ μὲν ἀπέπειν, ἴδω δὲ πνα δόξαν αἰπαρίγασθαι. ἴφη γὰρ οὐ τὸ πῶν γεωμετρίαν ἢ ἄλλου πῶν ἢ τῶν πρὸς τὰ πέρατα συμπληρωμάτων καὶ πα- θῶν εἶναι θεωρητικὴν, οὐτε τὸν ἑτέρω τινὶ ἔξω πρὸς ἑσθὴν ποιεῖν ἢ περατοῦντα τὴν ὕλην ἀπερὸν οὐσαν, οὐ μελέτη πλὴ- θη. ἀλλὰ τὸ ἀτάξιδον καὶ πλημμύλαι αὐτῆς δὲ ἀόριστον καὶ ἀ-
D περατότατον, ἀπειρον εἰωρότων καλεῖν τῶν παλαιῶν. καὶ γὰρ ἡ μορφή καὶ ὁ ἀριθμὸς πέρατος ἔστι τῆς μεμνησμένων καὶ ἐξηγησίου πῶντος, ὡν ἀρεθῆσει κατ' αὐτὴν ἀμορφος ἔτι καὶ ἀρημάσις. ἀειμῶν δὲ καὶ λόγων ἐγγυκαλῶν, οἷον δεικνύσθαι καὶ ἀειληφθῆσαι γεωμετρικῶς, ἐκ δὲ τῶν γεω- μῶν ὅτι πῶντος καὶ βαθῆσιν, εἶδῃ τὰ πρὸς τὰ καὶ ἀξιακοῖς σωματων, ὡς πρὸς τὴν μελίων, παρὶ χηρῶν ἡμεσιν ἀίετος καὶ γῆς, ὕδατος τε καὶ πυρός. ὁκατέρωθεν γὰρ καὶ εἰσοσάδων, ἐπὶ δὲ πυραμίδων, καὶ κύβων ἰσότητάς ἐν πλῆθεσι, καὶ ὁμοιότητάς ἐν γωνίαις, καὶ ἀρμονίαις ἀ-
E ναρῆν, ἔξ ὕλης ἀτάκτου καὶ πλατῆς, αἶψα τὸ ἀειμῶν εἰζόντος καὶ ἀξιακοῖς ἕκαστα γεωμετρικῶς, ἀπ- ἔρον ἔτι καὶ ἀδύατον. ὅταν ἀπὸ πρὸς πέρατος ἐγγυκαλῶν, τὸν πῶν ἡμοσμένοι καὶ κεκεκαλῶν ἄεστα καὶ πεπερα- σμένοι γέρονε τε καὶ γίνεται. τῆς μὲν ὕλης ἀείβιαζόμε- νης εἰς τὸ ἀόριστον ἀπιδύται, καὶ φάσκουσι δὲ γεωμετρί- ἀται. τῷ δὲ λόγου καταλαμβάνοντος αὐτὴν καὶ ἀειμῶν φοντος, καὶ ἀξιακοῖς εἰς ἰδέας καὶ ἀξιακοῖς, ἔξ ὡν τὰ φυσόμενα πάντα τῶν ἡμεσιν ἔχει καὶ σίτασιν. ὅτι τῆς ρηθῆσιν ἡσίου καὶ ἐμὲ συμβαλέσθαι τι πρὸς τὸν λόγον αἰ-
F τοῖς. ἐγὼ δὲ τὰς μὲν εἰρημίας δόξας, ὡς ἴστασθαι καὶ ἰ- δίοις αὐτῶν ἐκείνων ἐπῆνεσα, καὶ ὁ εἶδος ἐφῶ ἔχει ἰ- χημῶς. ὅπως δὲ (εἶπον) ἑαυτῶν μὴ καταφρονῆτε, μηδὲ ἐξὼ βλέπητε πῶντα πασιν, ἀκούσατε ἀν μαλίσα πρὸς αὐτοῖς καὶ ἡμεσιν ἡμῶν ἀδδικομοῦντα πρὸς τὸν λόγον.

έστι γδ εν τοις γεωμετρικωτάτοις θεωρήμασι, μάλλον ἢ τω-
 βλήμασι, ὅ, δυεῖν εἰδῶν δοθέντων ἄλλο τρίτον ὁμοεἶδος
 λειν, ὅ μὲν ἴσον, ὅ ὁμοίον, ἐφ' ὃ καὶ φασι δὲ ἀρρήτεν τι θύσαι
 τὸ Πυθαγόρειον. πολὺ γδ ἀμέλει γλαφρύτερον τὸ τοῦ κῆ μισ-
 κώτερον ἐκείνῃ τῆς θεωρήματος ὅ τ' ἐποστίνεσαν ἀπέδραξε
 τὸ πρὸς τὸ ὀρθωθῆναι ἴσον διωνυμίου. Εὐ λέγεις (εἶπεν ὁ Διογέ-
 νειος) ἀλλὰ τί τὸ πρὸς τὸ λόγον; Εἰσαθε ραδίως (εἶπον)
 αἰαμνήσαντες αὐτοῖς τ' ἐν Τιμαίῳ διαίρεσιως, ἢ διελέτε χεῖ-
 πα πρὸς ἄφ' ἑτ' ἡμέσιν ἐξέσμος ἔσθην. ἂν ὅ μὲν τὸν τῷ δι-
 χροτάτῳ τῷ ὀνομάτῳ, ὅ ἴσην, ὅ ἴδεναι. καλουμένη μὲν
 οὖν ὕλη, τ' ἀποκειμένων ἀτακτοτάτην ἐστὶν ἢ ἰδέα, τ' ἀγα-
 θήματι κἀλλίστην ὅ ἱεὸς, τ' αἰτίων ἀεισὸν. ἐξέλετο οὖν μη-
 θεν, ὡς ἀμύσην ἴδω, ὁπολιπτεῖν οἰεσὸν καὶ ἀόριστον, ἀλλὰ χρῆσθη-
 σαι λόγῳ καὶ μέτρῳ καὶ ἀειθμῶ τ' φύσιν· ἐν τι ποίῳ ἐκ πύτων
 ὁμοῦ τῶν ἀποκειμένων, ὅ ἴδεναι καὶ ὅσον ἢ ὕλη ἡρώδημον. δὲ
 τὸ πρὸς βλήμα δόδοι αὐτῶ, δυεῖν ὄντων, τρίτον ἐποίησε καί
 ποίῳ, καὶ φυλάτῃ εἶχε πῶτος ὅ ἴσον τῇ ὕλη, καὶ ὁμοίον τῇ ἰδέᾳ τ'
 χρομίων. αἰὲν γδ ἂν ἀγαθὸν τ' σύμφυτον ἀνάγκη τὸ σώματος, ἐν
 ἡμέσῳ καὶ μεταβλητῇ καὶ πάθει πῶτος, ὡς δ' ἐπ' αὐτῷ καὶ
 δημιουργοῦ βοηθεῖσθαι τῶν λόγων πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἔργον αὐτῶ
 εἰσαίρεισθαι, ἢ καὶ κάλλιον τὸ συμμέτρον ὁ πρὸς μέτρον τῶ
 ἵτων.

A Inter maxime geometrica theorematum, aut potius problemata, est, Datis duabus figuris tertiā adiungere, alteri earum æqualem, alteri similem. quo inuento ferunt Pythagorā sacrificasse, est enim haud dubie hoc multo splendidius & scitius illo, quo ostenditur anguli recti in triangulo subtrāsam quadratum æquale quadratis eum continentium laterū posse. Recte, inquit, Diogenianus: sed quid hoc ad propositum? Facile, respondi, intelligetis, in memoriam reuocata diuisione, quæ in Timæo est, ubi prima è quibus mundi origo est in tria diuidit, quorū vnum iustissimo nomine, Deū: alterū, materiā: tertiū, formam appellat. Materia proinde subiectōrū ut quod maxime inordinatum & incompositum est: idea exemplorū pulcherrimum: Deus causarum præstantissima. Is ergo nihil voluit infinitum relinquere, quantum omnino res tulit: sed omnia ornare ac digerere ratione & mensura numeroq; secundum naturam. fecitq; ex omnibus subiectis vnā rem, magnitudine materiæ parentem, formā ideæ similem. Itaq; istud problema sequens, cum duo essent, tertiū fecit, facit, cōseruatque perpetuo mundum materiæ æqualem, ideæ similem. Et cum hic ob annatam corporis necessitatem nunquam non ortibus, mutationibus, omnib; generis affectionibus sit obnoxius: a patre & opifice ei succurritur, qui proportione ad exemplar substantiam definit, aut etiam pulcrius quam quod mensura respondet ambitus rerum.

Διὰ τῆς ἡμέρας ἠχάδαστα ἢ νύξ.
 Πρὸς βλήμα γ'.

Cur nox sonos facilius reddat quam dies.
 Questio tertia.

Η Ορβός τις ἐστὼ μὲν ἡμῶν Ἀμμόσιον παρ' Ἀμμωνίᾳ τῶ οἰκίαι πειρήνησεν, ἔξωθεν ἐπιβοωμένων τὸν στρατηγὸν ἐστρατήγῳ δὲ τὸ τρίτον ὁ Ἀμμόσιος. ἐπεὶ δὲ πέμψας τῶ πρὸς αὐτὸν πρὸς ἐπαυσε τὴν ταρχίαν, καὶ ἀπέπεμψεν τοὺς ἀποστρέφοντας, ἐξ ἑπομένης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἔξωθεν ὄντων σιωπεῖσθαι οἰεσὸς, οἱ δὲ ἔξω τῶ ἑστὸς οὐχ ὁμοίως. καὶ ὁ Ἀμμόσιος ἔφη τὸ μὲν ἔξω ἀεισπίλοις λελεύσασθαι, τὴν γὰρ φωνὴν τῶ ἔνδον ἔξω φερομένου εἰς ἀέρα πολλῶν καὶ ἀναπεπταμένων, ἀπὸ τῶ ἀεὶ ἀμυσσόμεσθαι καὶ ἀγαπείρεσθαι τὴν δὲ ἔξωθεν εἶσω καπνοῦσθαι, ὅσον τι τοιοῦτο πάσχειν, ἀλλὰ σιωπεῖσθαι καὶ ἀγαπείρεσθαι ὁμοίως. ἐκείνο δὲ μάλλον λόγου δεῖσθαι ὁ νυκτὸς ἠχάδαστα εἶδη τὰ φωνῆς, καὶ πρὸς τῶ μέγεθι τῶ φωνήθη κατὰ τὴν σιωπὴν φυλάττειν. Εὐ μὲν οὖν οὐ φαύλος ἢ πρὸς νοία δοκεῖ μεμηχρησθαι τῇ ἀχρηστωμένῳ, ὅτε τ' ὄψεως ὅσον ἢ χρομίδῃ πῶ μὲν ἔργον ἐστὶ. σιωπὴν γὰρ ὡν ὁ ἀπὸ κατ' Ἐμπεδοκλέα, Νυκτὸς ἐρημίας ἀγγλωπιδος, ὅσον τ' ὁμομάτων ἀφαιρεῖται τῆς πρὸς αἰσάνεσθαι, ἀφ' ἧς ὄντων ἀπιδίδωσιν. ἐπεὶ ἡ δὲ καὶ τὰ δι' ἀνάγκης φύσει πρὸς ἀνάγκη τῶ ἀίτην ἀναδελουκάν, καὶ τὸ πρὸς φροσιν δὲ ἴδιόν ἐστιν, ἢ πρὸς τὰς ὕλικας καὶ ὀργάνικας ἀρχὰς πρὸς ἀγαπείρεσθαι τὴν δὲ (ἐφη) πρὸς τὴν ἡμῶν ἀποστρέφει λόγου ὁ πιθανὸν ἔχοντος ἡσυχίας ὅ ἡμῶν, Βόηδος ἔφη νέος μὲν ὡν ἐπὶ καὶ σοφίᾳ δὲ ὡν ἀπὸ γεωμετρίας ἀίτημασι χρομίδῃ, καὶ λαμβάνει ἀναποδείκνυτοις ἀποστρέφεις, νῦν ὅ χρομίδῃ ποι τ' ἀποστροφὴν ἀγόμενων ὑπὸ Ἐπιπέδου. Φέρεται τὰ ὄντα ἐν τῶ ὄντι. πολὺ γδ κενὸν ἐνδιέσθαι καὶ μέμικται τῶ ἀέρος ἀτόμοις. ὅταν μὲν οὖν ἢ ἀγαπείρεσθαι, καὶ πλάτος ἔχον, καὶ ἀειδρομυῖν ἀπομυκτιότητος, μικρῶν καὶ λεπτῶν τῶ μέτρῳ τῶ μωρίων κενὰ λείπεται,

A THENIS cum Ammonio, qui tum ibi tertium erat prætor, nobis cœnantibus, tumultus domum circumsonauit foris prætorem inelamantium. Qui cum suorum ministrorum quibusdam missis turbam compescuisset, hominesq; sedasset: quæstiuimus quidnam causæ esset, quod qui intus sunt, eorum qui foris sunt vocem exaudiūt, non item vero hi illorum. Ammonius hoc ab Aristotele explicatum aiebat. vocem enim eorum qui intus sunt foras in aerem copiosum atq; apertum elatam statim dissipari & euanescere: eorum qui foris sunt intro accidentem nihil tale pati, sed cōtineri atq; permanere notabilem. Id vero (aiebat) magis rationem exigit, cur noctu voces magis sint sonoræ, & simul cum magnitudine claritatem pure conseruent. Mihi quidem videtur Prouidentia nō inepte hoc machinata ut tū auditus clare sonos percipiat, quando visus aut nullū aut perexiguū vsum habet. Cum enim aer sit tenebrosus
Deserta noctis, cæcæq; ut ait
 Empedocles: quantum videndi sensus amittit, tantum auditui redditur. Sed quoniam etiam eorū quæ naturæ necessitate eueniūt causæ inquirendæ sunt, & materialium instrumentaliumq; causarum tractatio propria physici est: quisnam vestrū probabilem primus rationē inuenerit. Facto silentio Boethus: Cum essem, inquit, etiam nū adolescens & sophistia dedit, postulatis utebar è geometria desumptis, & ea ponebam, quæ demonstratione carerēt: nunc vtar quibusdā, iam ante ab Epicuro demonstratis. Quæ sunt, in eo feruntur quod non est. multum enim inane sparsum est & immixtum aeris atomis. Is ergo ubi diffunditur in latitudinē, ac circumcursitationē nanciscitur, tum ob raritatem exigua ista & tenuia quæ particulas interiacent, inania

inania fiunt, multumq; spaciū insertum præbent. quando autē cōprimuntur & in angustias densantur, viq; inter se coguntur, foris ingens latumq; relinquunt spaciū, magnasq; diuulsiones. Atq; hoc nocte frigus efficit. nam calor laxat, diuellit, soluitque densata. ideoq; corpora quæ feruent, molliuntur, liquanturve, ampliorē occupant locū: contra vero quæ densantur aut refrigerantur, ea in sese redeunt atq; contrahuntur, vacuumq; relinquunt in vasīs quibus continentur, & locis quæ deferuerunt. Iam vox si offeratur & occurrat corporib. multis atq; frequentibus, aut omnino obrunditur, aut diuulsiones patitur magnas, multasq; reliquas & moras. At in inani & corporū vacuo interuallo, leui continuo expeditoq; cursu ad auditū peruenit, ob celeritatem simul cum forma claritatē retinēs. Vides enim vasa quoq; inania si pulsantur, facilius sonum reddere, ac longe resonare, sæpe etiam in orbē sonitum didere magnū. vas autē quod impletum est siue solido siue humido corpore, mutum omnino est, voce spaciū non habente & viam quæ exeat. De ipsis vero corporibus aurum & lapis ob densitatem exiles sonos obscureq; edunt, vocellique in iis celeriter exstinguuntur. æs vocale est & sonorum, quia multum habet vacui, & mole est leui atq; tenui, non ex multis & continentibus compactum corporibus, sed abunde habens admixtū substantiæ cedentis & non cum alia confertæ. quæ cum aliorum motuum copiam facit, tum vocem facile excipiens transmittit, donec aliquid veluti in via occurrens inani obstructo eam hebetet: vbi iam subsistens desinat porro ire propter obthurationem. Hæc mihi videntur noctem resonabilem facere: diem eo minus hoc habere puto, quod calore & dissolutione aeris longa interualla atomorum reddit. modo ne quis primo à nobis posita impugnet. Tum ego iubente Ammonio aliquid contradicere: Tuæ quidem, inquam, primæ suppositiones circa multum inane versantes maneant. Enim vero hoc nō recte ponitur, inane ad vocem conseruandam & promouendam facere. Quod enim tangi, affici, & ici non potest, silentio est quietique accommodatum. At vox ictus est corporis personantis: sonū transmittit ac personat id quod cognatū ei est & ab eo adficitur, motu facile, & leue atq; æquabile, obsequensque ei quod valide & cōtinenter fertur: qualis est noster aer. Etenim aqua, terra, ignis, muta suapte natura, omnia tamen sonum edunt & fragorem ac strepitum spiritu illa-pso. Æs inane nihil in se habet: sed æquabili laxi-que temperatum spiritu facile pulsatur ac resonat. Quod si visu ratiocinandum est, ferrum potius videtur aliquid habere fugosum, & inanitate multa patens, atq; instar fauorum captulæ excavatum: & tamen admodum male sonat, omniumque metallorum est mutissimum. Nihil ergo attinebat nocti molestiam exhibere, constringendo cogēdoq; eius aere, alibi autem spacia & inanitates relinquendo: quasi vero aere voci impedimento esset eiusq; naturam vitaret, cuius ipse substantia, forma, & vis est. Præter hæc, oportebat sane noctes intemperatas, quales sunt caliginosæ & hyber-næ, resonantiores esse serenæ & bene temperatis:

τῆς πναιέρας καὶ σωτεινότητος, ἐτέρωθι δὲ αὐτῆς ἰσχυρῆς καὶ κενότητος ἀπολιπόντος, ὡς ἄν ἐμποδὼν ὄντα τῆ φωνῆ τὸν ἄερα καὶ φθίσοντα τὴν οὐσίαν, ἥς αὐτὸς οὐσία καὶ σχῆμα καὶ δυνάμις ἐστίν. αὐτῶν δὲ πύτων ἔδει δὴ ποὺ τὰς ἀνομολογίας καὶ δὲ ὁμιχλώδεις καὶ δυσχημέρους, ἠχῶδες ἔρας εἶ) τῶν ἀερρίων καὶ κεκραμένων ὀμαλῶς,

A καὶ πολὺ κατεπαρρηθῆναι ἁέρον ἐπέχουσι· ὅταν δὲ συσταῖ καὶ πύλκωσι εἰς ὀλίγον αὐτῶν γῆρηται καὶ συμπέσωσι ἀποδιαδύσασαι πρὸς ἀλλήλας, πολλῶν δὲ ῥυ- χωρίων ἕξω καὶ ἀραπαταίς μεγάλας ποιούσι. τὴν δὲ γί- νεται νυκτὸς ὑπὸ ψυχρότητος, ἢ γὰρ θερμότητος χαλαρὰ καὶ δι- ἵσησι καὶ λυεῖται πυκνώσει. δὲ πλείονα τόπων τὰ ζέοντα καὶ μελασομόμα καὶ τηκόμενα τῶν σωμάτων ἐπιλαμβαίνει καὶ τοῦ αἰθίου αὐτῶν πάλιν τὰ πηγυόμενα καὶ ψυχόμενα συγ- χωρεῖ πρὸς ἀλλήλας καὶ σιωαγεται, καὶ ἀπολείπει καὶ κενότητος ἐν τοῖς πεδίοις ἀγείοις καὶ τοῖς, δὲ ἂν ὑπο- κεχρήσθην. ἢ δὲ φωνῆ πρὸς φερομένη καὶ πρὸς τυγχάνουσα σώμασι πολλοῖς καὶ ἀσπίοις, ἢ τυφλότητι πῦρτα πασι, ἢ ἀραπατάματα λαμβαίνει καὶ μεγάλας καὶ πολλὰς δύ- πκερούσι καὶ ἀραπειβάς, ἐν δὲ κενῶ καὶ σώματων ἐρήμων ἀραστήματα πλείονα ἐξέμον ἔχουσα καὶ σιωεχῆ καὶ ἀπαισὸν δὲ κινεῖται πρὸς τὴν ἀκρίαν, ὑπὸ πύργω ἀμα τὰ λόγια ἀραστάζουσα τὴν σαφήνειαν. ὅρα δὲ ὅτι καὶ τῶν ἀγείων τὰ κενὰ πληθύνονται, μάλλον ὑποκαθύει πληγῆς, καὶ τὸν ἦχον ἀποτείνει μακρὰν, πολλὰς δὲ καὶ κύκλω περὶ φερο- μένον ἀραδίδωσι πολὺ. τὸ δὲ ἀγείον ἐμπελθεῖν, ἢ φεροῦ C σώματος, ἢ ἵκνος ὑγρῶς, πῦρτα πασι γινέ) κρυφὸν καὶ ἀφανῶδες, ὁδὸν οὐκ ἐχούσης ὅσδε ἁέρον ἢ δὲ ἐισὶ τῶ φωνῆς. αὐτῶν δὲ τῶ σωμάτων χρευστὸς μὲ καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος ἱγνόφωνα καὶ δυσυχή, καὶ ταχὺ κατασβένθει τῆς φθόνου ἐν αὐτοῖς· ἄφωτος δὲ καὶ ἀέλτος ὀχλητός, ἢ πολύκενος καὶ ὀγκρὸν ἔλα- φρὸς καὶ λεπτός, οὐ πολλοῖς σωπεθλιμῶτος ἐπαλλήλοισ σώμασιν, ἀλλὰ φθόνον ἔχων τὸ τῆς ἐπτείου καὶ ἀφαοῖς με- μιγμένον οὐσίας, ἢ τῆς τε ἀλλὰς κινήσειν ὑπορεῖα δίδωσι, τὴν τε φωνῆν δὲ μὲν ὑπολαμβαίνουσα πρὸς ἀπέμπε· μέ- ζης ἀναφάμενος τις ὡς ἄν ἐν ὀδῶ καταλάβῃ καὶ τυφλώ- D σὶ κενόν· ἐν αὐτῶν δὲ ἔρη καὶ ἀπεπαύσατο τὴ πρὸς ὅτι χωρεῖν, ἀρα τὴν αὐτῶν ἀραξίν· αὐτῶν (ἐφη) δοκεῖ μοι τὴν νύκτα ποιεῖν ἠχῶδη, τὴν δὲ ἡμέραν ἠπὶον θερμότητι καὶ ἀραλύσει τῶ ἀέρος μακρὰ τὰ ἀραστήματα τῶ ἀτομον ποιούσαν. μόνον (ἐφη) μηδεὶς εἰσαδῶ πρὸς τῶ πρὸς τῶ ὑποπέσει. κατῶ, (τὴ ἀμφοῖν κελθόντος εἰπεῖν τι πρὸς αὐτὸν) Αἰ μὲν πρὸς ταῖ σου τῶ ὑποπέσει (ἐφίω) ὡ φίλε Βόητα πρὸς πολὺ τὸ κενόν ἔχουσα, μὲν ἔτι τῆ δὲ φωνῆ ὁ κενόν οὐκ ὀρθῶς πρὸς σωτηρίαν καὶ κινήσειν ὑ- ποτίθεσθαι. σιωπῆς γὰρ οἰκεῖον καὶ ἠσυχίας τὸ ἀναφές καὶ E ἀπαρές καὶ ἀπληκτον ἢ δὲ φωνῆ, πληγῆ σώματος διηχέ. διηχέ δὲ ὁ συμπαρές αὐτῶ καὶ συμφύες, δικίνητον δὲ καὶ κρυφόν καὶ ὀμαλὸν καὶ ὑπόχρον, τὸ δι' ἐπιπῶν καὶ σιωέ- χων, οἷος ἐστὶ παρῆμιν ὁ ἀῆρ. καὶ ὕδωρ καὶ γῆ καὶ πῦρ, ἀ- φωνά καὶ ἑαυτὰ φθίσει) ὁ πύδματος ἐμπεδόντος ἀπῶ- τα καὶ ἰσοφοῖς καὶ παπῆροισ ἀναδίδωσι. χαλκῶ δὲ κινουμένω μὲν ὅσδεν μέτεσιν, ὀμαλῶ δὲ πύδματος καὶ λείω κεκραμένος ἀπληκτός ἐστὶ, καὶ ἠχῶδης. εἰ δὲ δεῖ τῶ ὄψι περὶ μέρεσθαι, φαίνεται μάλλον ὁ σίδηρος ἔχων F πῶσθρον καὶ πολύκενον, καὶ τενδρῶδες· ἐστὶ δὲ κα- ρύφωτος σφὸδρα, καὶ τῶ μεταλλικῶν κρυφότητος. ὅσδεν οὐ δὲ τῆ νυκτὶ παρέχην πρὸς γμετα, σωσῶντας αὐ- τῆς πναιέρας καὶ σωτεινότητος, ἐτέρωθι δὲ αὐτῆς ἰσχυρῆς καὶ κενότητος ἀπολιπόντος, ὡς ἄν ἐμποδὼν ὄντα τῆ φωνῆ τὸν ἄερα καὶ φθίσοντα τὴν οὐσίαν, ἥς αὐτὸς οὐσία καὶ σχῆμα καὶ δυνάμις ἐστίν. αὐτῶν δὲ πύτων ἔδει δὴ ποὺ τὰς ἀνομολογίας καὶ δὲ ὁμιχλώδεις καὶ δυσχημέρους, ἠχῶδες ἔρας εἶ) τῶν ἀερρίων καὶ κεκραμένων ὀμαλῶς,

PPP

εἴθε το δόρυ εἰς οὐρανὸν τῶν ἀτόμων, ἐκεῖ δὲ ἔθεν μέγι-
 σανται, χρεῖαν ἔργων ἀπολιπεῖν σωματίων καὶ τὸ δὴ περὶ
 χρεῖτατον, ἠμέρας ψυχρὰν ἢ χυδαίαν (εἴ) νυκτὸς ἀλειψῆς
 καὶ θεινῆς ὡς σθετέρον ἀληθές ἐστιν. δὲ τὸν λόγον τὸ πῦρ
 ἀπολιπεῖν πῶς, ὁτιβάλλω τὸν Ἀναξαγόραν, ὡς τὸ ἐκ-
 λίσθηεντα κινεῖσθαι τὸν αἶρα κίνησιν ἐσωδῆ καὶ παλ-
 μοῖς ἐχουσαν, ὡς δὴ ἵκται τῶν Δία τὸ Φωτὸς αἰεὶ Διάφω-
 σι ψήγματα μικροῖς καὶ θραύμασιν, ἀ δὴ ἕως πλάσκα ἑλ-
 σιν. ταῦτα οὖν φησὶν ὁ αἴψα πῶς τῆν θερμότητα σίζοντα καὶ
 ψοφουῦτα δὲ ἠμέρας διζυκτούς τῶν ἰσοφῶν τῶν Φωτῶν ποιῆν,
 νυκτὸς δὲ παύσαθαι τὸν σάλον αὐτῶν καὶ τὸν ἦρον. ἐμοῦ δὲ
 ταῦτα εἰπόντος, Ἀμμωνίος ἐφη, Γελῶσι καὶ ἴσως φαρούμε-
 θα, καὶ Δημοκρεῖν ἐλέγχων οἰόμενοι, καὶ Ἀναξαγόραν ἐ-
 πετρὸν ῥηθῆσθαι ἡλιόπιτες ἔμεν ἀφαρτέον γε τῶν Ἀναξα-
 γόρου σωματίων τὸν σιγμῶν. οὔτε γὰρ πιθανὸς οὔτε ἀναγκά-
 σιος, ἀλλ' οὕτως ἔρχεται τῶν σωματίων, καὶ ἡ κίνησις ἐκ τῶν
 Φωτῶν κλονουμένων τῶν Φωτῶν ἐλασσάν καὶ ἀπαρρίπτειν πολ-
 λάκις. ὃ γὰρ αἴψα (ὡς ἔφην) σῶμα τῆς Φωτῆς, καὶ οὐσίαν
 ἐμπαρῆσαν εἰς τὸν αἶα μὲν ἢ τὰ θερμῶν ἀπόρροια καὶ λεία καὶ
 συνεχῆ, τὰ τῶν ἰσοφῶν μύρια καὶ κινῆματα πόρρωθεν Δία
 δίδωσι. νέμετά γὰρ ἠχοῦδες καὶ γαλίωσι, καὶ ἑωὶ αἰτίαι, ὡς
 Σιμωνίδης φησὶν. Οὐδὲ γὰρ ἐνοσίφυλλος ἀήπατό τε ὤρτ' ἀ-
 νέμει, ἀ πῆς κατεκάλυε σκιδναίμενα μελιαδέα γάρυα ἀ-
 εραρῆν ἀκράτ' βροτῶν. πλάσκα καὶ μὲν γὰρ σθετὸ τὸ σχῆμα τῶν
 Φωτῶν ὅτι αἶρας σάλος ἕναρθρος ἐκ τῶν πῶς αἰσθητῶν
 ἐξικνῆσθαι ἐκ Δία μεμορφωμένον, ἀὶ μὲν τῶν πλῆ-
 θους φέρεται καὶ τὸ μέγεθος, ἢ μὲν οὖν ἰστὴ αὐτῆ καὶ εἰς τὴν
 σθετὴν ἵκει καὶ πηκὴ αἶρας ἢ ἡμέρας, μέγα, τὸν ἥλιον, ὡς ἔφην
 αὐτὸς ὁ Ἀναξαγόρας εἰρηκεν. Ἄπολασθῶν δὲ Θεοσμύλος
 ὁ Ἀμμωνίου φησὶ. Εἴτα (εἴφην) τί παθόντες, ὡς πῶς Δίος, εἴτα
 τὰ θεορῆτὰ κινῆματα τῶν αἶρας οἰόμεθα δεῖν αἰπαῶσθαι, τὸν
 δὲ μὲν φανησάλοισι καὶ ἀπαρῆσιν αὐτῶν παρῶσθαι, ὃ γὰρ δὴ
 μεγαλήνωμα, ἐὶ οὐρα ὡς Ζεὺς σθετὸν οὐ λαθάνων, οὔτε ἀτρέ-
 μεα Δία κινῶντα σμικρότατα τῶν αἶρας, ἀλλ' ἀόρως ἐκφα-
 νῆς αἰσθητῶν καὶ κινεῖ πῶς τὰ φερόματα, Δεξία σημάων,
 λαοὶ δὲ ὅτι ἔργον ἐγείρων. οἰ ὃ ἔπονται, καὶ τὰ ἑα
 παλιν φελοῦσας νέας ἐφῆμερην φερνέουτες, ὡς φησὶ Δημοκρε-
 τῆς, οὔτε ἀφῶσις οὔτε ἀπαρῆσις ἐνεργείας. ἢ καὶ τὸν ὀρ-
 θρον ὁ Ἰουκὸς οὐ κακῶς κλυτὸν πῶς σθετῆν, ὡς ὡς κλυεῖν καὶ
 ἠδὴ φησὶ φελοῦσθαι συμβέβηκε. τῆς δὲ νυκτὸς ἀκίμων τα πολλὰ
 καὶ ἀκλυτὸς ὡς ὁ αἴψα, ἀνὰ πῶς μὲν ὡς ἀπὸ τῶν, εἰκότως τὴν
 Φωτῶν ἀθεουσαν αἰαπέμπευ καὶ ἀκέραιον πῶς ἡμᾶς. πα-
 ρῶν οὖν Αἰσθητῶν πῶς ἡμᾶς ὁ Κύριος, Ἀλλ' ἔφα (εἴ-
 πει) ὡς Θεοσμύλλε, μὴ τὸ το μὲν αἰσθητῶν καὶ νυκτιπο-
 εἶα τῶν μεγάλων ετρατοπέδων ἐλέγχουσι, σθετὴν ἦσαν ἠχο-
 δεείας ποιοῦσθαι τῶν Φωτῶν, καὶ πῶς αἰαπῆ καὶ σαλα
 τῶν αἶρας ὅπως ἔχει δὲ πῶς τὸ παρ ἡμᾶς αἰπίον. αὐτοῖ δὲ ὡς
 φησὶ μὲν νύκτωρ, τὰ πολλὰ θρυβωδῆ καὶ μὲν πῶς ἐ-
 πύρριπος εἰσελθέμεθα σπῆν, ἢ Δία πῶς τῶν οἰόμενοι, στωπῶ-
 νους ποιόμεθα τῶν γηγνησῶν. πὸ γὰρ αἰ μάλιστα χαρῶν
 πεφύκα μὲν ἰσχυρῶν ἀγῶν, ἔξασαν ἡμᾶς ὅτι πῶς ζῆεις
 καὶ λόγους, οὐ μικροῖ σθετὸν ἀτρέμῶν ἔστιν, ἀλλὰ μέγα καὶ
 μεγάλῆς ἰσῶς ἀνάγκη χρεείας ὅτι πῶς χυμῶν, ὡς πῶς καὶ
 τῶν Φωτῶν φερέσθαι σφοδρότερας.

A (quod huc compellantur atomi, sibi autem ubi dif-
 cedunt locum corporum inanem relinquunt) &
 quod promptissimum est, frigidam diem nocte te-
 pida & aestiva. quorum neutrum est verum. Itaq;
 hac ratione omissa, Anaxagoram produco, qui ae-
 rem à Sole ait motu tremulo & trepidante cieri:
 quod manifestum est è minutis istis ramentis quę
 perpetuo per lumen disultant, frustulisque, quas
 Greci quidam tilas, quasi flocculos, vocat. hec ille
 ait ob calorem sibilantia & strepentiā facere sonitu
 suo, ut interdiu voces difficiliter exaudiatur: noctu
 eorum agitationem & sonum tolli. Hęc me feto,
 B Ammonius, Ridiculi, inquit, fortasse videbimur,
 cum & refellere Democritum, & corrigere Ana-
 xagoram aggrediemur. Enimvero Anaxagoricis
 istis corpusculis adimendus est sibilus, neque ve-
 rificabilis ille, neque necessarius: cũ sufficiat tremor
 & motus eorum in lumine exagitationum sæpenu-
 mero ad diuelligendas & disiciendas voces. Nam
 aer, corpus (ut dictum fuit) vocis & substantiam se-
 se præbens, siquidẽ tranquillus sit, recta profici-
 scentes, læues, & continetes sonorum portiuncu-
 las longe prouehit. Tranquillitas quippe aeris so-
 nora est: & contra, ac sic etiam dixit Simonides:
 C *Nam neq; tunc flatus ventorum increbuit ullus,
 Quis folia concutit arborum:
 Qui ne mortales mea vox penetraret ad aures,
 Suauẽ disceret melos.*
 Sæpenumero quidem neque speciem ullam vocis
 aer conturbatus articulata finit efformataque
 ad aures peruenire: quanquã de multitudine sem-
 per aliquid & magnitudine perferat. Ceterum ipsa
 per se nox nihil habet quod aerem commoueat:
 dies magnum aliquid, Solem nimirum, sicut ipse
 dixit Anaxagoras. Hęc in dicendi partes se suffici-
 ens Thrasyllus Ammonii F. Quidnam, inquit, per
 deos nobis accidit, ut putemus causam conferen-
 D dam in occultas & considerando dumtaxat per ce-
 pribiles aeris motione, interim manifestam eius
 exagitationem & diuulsionem negligentes? Nam
 magnus ille in cœlo dux iupiter, non latentè, ne-
 que sensim minimas aeris particulas concitans,
 sed palam sese in conspectum proferens excitat &
 commouet omnes res,
*Dans dextra signum, populosque ad nota laborum
 Euocat exoriens sua munia.*
 itq; sequuntur, & tanquam denuo renati noua die
 noua consilia suscipiunt, (ut ait Democritus) non
 E mutis aut inefficacibus actionibus. Quosensu etiã
 lbycus diluculum clyton haud male appellauit, à
 Klyen quod audire est: nunc enim audire & loqui
 homines incipiunt. Nocturnus autem aer tran-
 quillus plerunq; & silens, omnibus quiescētibus,
 vocem integram & sinceram haud abs re ad nos
 mittit. Aderat ibi Aristodemus Cyprius. Is, vide, in-
 quit, Thrasyllè, ne hoc nocturna pugna & profe-
 ctiones magnorum exercituum refellant, nihilo-
 minus resonantibus vocibus tunc quantumuis tur-
 bato exagitatoq; aere. Sed & penes nos aliquid est
 F causę. Quæ enim noctu loquimur, pleraq; turbu-
 lente & cum aliqua animi commotione iubentes
 alios, aut interrogantes aliquid contentius voci-
 feramur. Nam quod eo tempore, quo maxime so-
 lemus quiescere, surgimus ad agendum aut lo-
 quendum, id non exiguum aut placidum est, sed

magnum, & urgente graui aliqua necessitate: vnde etiam voces feruntur vehementiores.

Soli
 quan-
 & fer-
 nequ-
 caru-
 mus i
 fluēt-
 quod
 ma n-
 ter fo-
 & tori-
 nẽ die
 nomi-

Cur sacrorum certaminum aliud aliam habet coronam, palma omnibus est communis? inibi etiam cur magnas palma glandes appellant nicolaos.

Questio quarta.

Isthmica festiuitate cum Sospiis iterum certimini preesset, cetera quidem conuiuia subterfugimus, cum is multos simul hospites, & saepe vniuersos ciues inuitasset: semel, vbi domi suae conuiuium maxime amicis & litteratis praebuit, ipsi quoque interfuimus. Sublatis iam primis mensis, venit quidam ad Herodem rhetorem missam ei a discipulo palmam & coronam de cōfettarum genere adferēs, quae discipulus ille laudationis cōcertatione victor meruerat. Ea Herodes amplexus remisit. dubitare autē se dixit, quam de causa alia certamina aliam habeant coronas, palmam cōmuniter omnia. Neque enim, aiebat, fidem mihi faciunt, qui foliorum aequalitate causantur, ea dicentes quasi insurgere inuicem atque concurrere, & sic quodammodo certamen luctamque referre: tum victoriam nūc dici a non concedendo, μη εἶναι. Nam per multa alia tantum non mensura & pondere exacte oppositis inter se foliis alimētum distribuentia, admirabilem aequalitatem & ordinem ostentant. Probabilius hi, qui opinantur antiquos palmam ob pulcritudinem & germinandi venustatē dilexisse. qua ratione etiam Homerus Nausicaam germini palmæ contulerit. Neque ignoratis quosdam honoris gratia, rosas, lychnitidibus, malis, atque etiam puniceis iis, victores petiisse. At enim palma nihil adeo euidenter pulcrius reliquis habet, cum in Graecia fructum quoque non ferat qui esui sit, sed imperfectum & immaturum. nam si, vt in Syria & Aegypto, glandem daret ad spectum & suauitate omnia spectacula & bellaria superantem, non erat sane quod cum ea compararetur. Imperator quidem, vt narratur, Nicolaum philosophum peripateticum singulari prosequens amore, suauibus moribus hominem, gracili & procero corpore, faciem plenum emicantis puniceae ruboris: maximas & pulcerrimas palmulas nicolaos nominauit: sicque etiam nunc dicuntur. Haec cum dixisset Herodes, quaestione ipsa non iniucundiore visus est de nicolaos mentionem iniecisse. Proinde, inquit Sospiis, maiore studio quibus suam de quaestione in medium conferat sententiam. Primus ego hoc adfero, oportere victoris gloriam quantum omnino fieri potest ab interitu & senio esse immunem. Palma autem inter maxime longaeuas plantas vel praecipua est. quod etiam Orphica haec testantur:

Vitam agebant germinibus similem palmarum altiorum comantium.

Soli autē fere huic vere id adest plantae, quod tanquam verum de multis dicitur: nempe folia firma & semper duratia habere. Nam neque laurum, neque oleam, neque myrtum, neque aliam ullam earum stirpium quae foliis negantur spoliati, videmus ita semper eadem folia seruare. Sed prioribus defluētibus, & aliis suppullulantibus * sicut vrbes * quoduis animal perdurat, & implacabile * Palma nullum abiiciens ē se natum folium, constanter foliis suis semper ornatur. quam eius vim victoriae robori potissimum accommodant. Vt finē dicendi Sospiis fecit, Protogenes grammaticus nominatim compellans Praxitelē enarratorem,

A Διά τί τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἄλλος ἄλλον ἐξέφερανον, τὸν δὲ φοίνικα πάντες. ἐν τῷ αὐτῷ ἀγῶνι τί τὸ μέγαλον φοινικεβαλαίον νικηλαίος καλεῖται.

Πρόβλημα δ.

Iσθμίων ἀγῶνων ἐν τῇ δευτέρῃ τῶν Σώσπειδος ἀγώνων Ἰεσπῶν καὶ μὴ ἀλλὰ ἰστιάσει διαφέρουσαν, ἐστῶτος αὐτῶν πολλοῖς μὲν ἁμαξένοις, πάντας δὲ πολλάκις τὸς πολίτας ἄσπας δὲ τοῖς μέγιστα φίλους καὶ φιλολόγους οἰκοδεξιοφίλου, καὶ αὐτῷ παρῆμιον. ἀπηρημῶν δὲ τῶν περὶ τὴν ἀγῶνα, ἡκεῖ τις Ἡρώδης ἐφῆτο τὸν ἠρώδιμου νενικησέντος ἐγκαμίω φοίνικα καὶ ἐφερανούνα τῶν πλεκτηῶν χαμίζων. ὁ δὲ ταῦτα μὲν δεξιωσάμενος, ἀπέπεμψε πάλιν ἔφη δὲ σκοπεῖν τί δήποτε τῶν ἀγώνων ἐφερανον ἄλλος ἄλλον ἐχει, τὸν δὲ φοίνικα χρηστὸν πάντας. Οὐ γὰρ ἐμὲ γοῶν (ἐφίλω) πείθοσιν οἱ πτωχότητι τῶν φύλων, οἳ ἀπαισιμαῶν αἰετῶν ἐκ τρεχόντων ἀγῶνι καὶ ἀμίλλη τῶν ἀπλήσιον ἢ ποῖσιν φάσκοντες, αὐτῶν τε πτωχὸν νικῆν τὸ μὴ εἶχον ὀνομασθῆναι. καὶ γὰρ ἄλλα πᾶμπόλα μονοῦ μέρους ἴσος καὶ ἱσμοῖς ἀκρεῖως πτωχῶν διαμένοντα τοῖς ἀπύτοις πελάγισσι ἰσότητα θαυμασθῆναι καὶ ταῦτα ὀφείδω δίδωσιν. ἐπεὶ πηφανώτεροι τούτων εἰσιν οἱ δὲ κάλλος καὶ τὴν φύσιν ἀγαπῆσαι τοῖς παλαμοῖς, ὡς Ὀμηρον ἐρήϊ φοίνικας ἀπεικάσαι τῶν ἔσσαν τῆς φαμακίδος ἐπιοουῶτες. οὐ γὰρ ἀγοεῖτε δῆπουθεν ὅτι καὶ ῥόδοις, καὶ λυχίσιν, ἐνίοι δὲ καὶ μέλοις καὶ ροῖαις ἐβάλλον, ὡς καλῶς γεραιόγιτες αἰετῶς νικηφόρους· ἀλλὰ σὺ δὲ οὕτως ἐπιφαιῶς ἐκπεπέθερον ἐχει τῶν ἄλλων ὁ φοίνιξ, ἄτε μηδὲ καρπὸν ἐν τῇ ἐλλείδει φέρων ἐδώδιμον, ἀλλὰ ἀπλή καὶ ἀπεπῶν. εἰ γὰρ ὡς τὸ ἐν Συρίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ παρεῖχε τῶν βάλαων, ὅφει τε θαμνάτων καὶ γλυκύτητι τρεσημάτων πάντων ἡδίστον οὐκ αἶψα ἐπῆρον αὐτῶν ἐβαλάλιν. ὄρου βασιλῆς (ὡς φασιν) ἀγαπήσας διαφέρῶτος τὸν Περσέπατηχὸν φιλόσοφον Νικόλαον γλυκυῶν ὅσα τῶν ἠδῶν, ῥαδιῶν δὲ τὰ μήκει τῶν σώματος, διαπλεων δὲ τῶν περὶ τῶν ἐπιφοίνιστον ἐρῶν ἡμῶν, τῶν μεγίστας καὶ καλλίστας τῶν φοινικεβαλαίων Νικηλαίους ὀνομάσει καὶ μετρίως οὕτως ὀνομάσει. ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἡρώδης οὐκ ἀτερπέθερον ἐβάλλειν ἐδόξε τῷ ζητιομῶν τῶν Νικηλαίου. διὸ καὶ μάλλον (ἐφῆ ὁ Σώσπεις) περὶ ἀμνηστῶν ὡς ἕκαστον αὐτῶν ἴσως σμύπεισιν, ἐρεγκεῖν εἰς τὸν ἱερόμον. ἐγὼ δὲ εἰς φέρω τῶν οὐκ ἔστι τῆν ἴσως ἀγῶνων δόξαν ἀφῆτον, ὡς ἄνυσον ἐστίν, καὶ ἀγῶνι διαμενεῖν. ὁ δὲ φοίνιξ μακροβίων μὲν ἐστὶν ἐν τοῖς μέγιστα τῶν φυτῶν, ὡς πού καὶ τὰ ὀρφικὰ ταῦτα μεμαρτύρηκε, ζῶν δὲ ἴσον ἀκρεχέμοισι φοινικῶν ἴρεσι. μοῖα δὲ αὐτῶν σχεδὸν ἐπῶρχει τὸ κατὰ πολλὸν ὡς ἀληθῶς λεγόμενον. τί δὲ τῶν ἐστίν; τὸ ἐμπεδόφυλλον εἶναι καὶ αἰφύλλον. οὔτε γὰρ δάφνιον, οὔτε ἐλάειον, οὔτε μυρσίτιον, οὔτε ἀλλότι τῶν μὴ φυλλοθεῖν λεγόμενων, οὔτε ῥα μὲν αἰετῶν φύλλα διατηροῦν, ἀλλὰ τοῖς τῶν αἰετῶν σκοπεῖται ἐτέρων ἐπιβλασαῖων, ὡς τῶν πόλεις, ἕκαστον αἰετῶν διαμενεῖ καὶ ἀμείλιχον· ὁ δὲ φοίνιξ οὐδὲν ἀπὸ βάλων ἀπὸ αὐτῶν τῶν φυτῶν, βεβαίως ἀείφυλλός ἐστίν. καὶ τὸ δὴ τὸ κέρας αὐτῶν μέγιστα τῶν νίκης τῶν ἰχυρῶ σμύου κειοδοσίν, παυσάμενός δὲ τῷ Σώσπειδος, Πρωτοχρηστὸς ὄνοματι καλεῖται Πραξιτέλιον τὸν ἀπὸ τῆν τῶν

Οὕτω δὴ πούτοις (ἐφη) τις ῥήτορας ἐάσοιμι παύειν ὅ
οικεῖον, ἔξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχρησῶνται· αὐτοὶ δὲ ἀφ'
ἰσορείας ὁσὲν αὐτῶν ἐπιμύθη τὰ λόγια συμβάλλεσθαι. καὶ τοὶ
δοκῶ μοι μνημονεύειν ἐν τοῖς Ἀπικαῖς ἀνεγνωκῶς ἵνα γινώσκω,
ὅτι παρθένος ἐν Δῆλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιεῖν, ἀπέσπασε
κλάδον τῆς ἱερᾶς φοίνικος ἢ καὶ σπαδίξ ὠνομάσθη. καὶ ὁ Πρα-
ξίτελης ταῦτα εἶπεν. Ἀλλὰ καὶ τῆς Θησεῦς ἀπέσπασε
σπασαί φησὶσιν ὡς ἂν λόγῳ φοίνικος, οὐ δάφνης ὁσὲν ἐλάσης
κλάδον ἀπέσπασεν ἀγῶνοστέτῳ. σὺ γὰρ δὴ μὴ Πυθικὸν ἔστι
τὸ νικητήριον, ὡς Ἀμφικτυόνος· καὶ αὐτὸν παρὰ τὴν ἡμῶν τῆς
θεοῦ, δάφνη καὶ φοίνικι τοῖς νικῶνται ἐκόσμησαν, ἀπεδὴ καὶ
τῶν καὶ μὴ δάφνας μὲν ἐλάσης, ἀλλὰ φοίνικος ἀναπήν-
τες· ὡς ἐν Δῆλῳ Νικίας χρηστήσας Ἀθηνῶν, καὶ ἐν
Δελφοῖς Ἀθηνῶν καὶ Κυψέλος παρὰ τὸν Κορίνθιον· ἐ-
πί καὶ Φίλαβλος ἄλλως καὶ Φιδόεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτὸς ἐ-
κίθα εἰσεὶ καὶ ὡδὴ καὶ βολαῖς δίσκων· ὡς δὲ ἐνίοι φασι, καὶ
πυγμῆ ἀμιλλώμενος. ἀνθρώποις δὲ παρὰ μύθων ἀγῶνι-
ξίμοις, ὡς Ὀμηροῦ ἐμῆρτύρησε, τὸν μὲν Ἀχιλλεὺς λέ-
γεται ποιεῖσας, Ἀνδρῆ δὲ δύο παρὰ τῶνδε κελύφοσιν ὡσπερ ἀ-
εἰσω, Πύξ μαλ' αἰσχροῦσιν πεπληγέμεν ὡς δὲ ἂν Ἀπόλ-
λων Δάη καμμοίω. τῶν δὲ ποσειδῶν, τὸν μὲν Διξάμενον
ὡς καὶ, καπορθάσαι καὶ λαβεῖν τὰ παρὰ τῆς· τὸν δὲ γὰρ
ἐν ἀσχοῖσιν τῆς σκοποῦ, μὴ Διξάμενον, καὶ μὲν ὁσὲν Ἀθη-
ναῖοις εἰσὶν ἂν Ἀπόλλωνι κατεράσασιν τὸ γυμνάσιον ἀλό-
γως καὶ ἀβελβητῶς· ἀλλὰ παρ' οὗ τῶν ὑμῶν ἐχρήσθη θεοῦ,
πύξοι Διξάμεν τε δίδοναι καὶ ῥώμην ὅτι τοῖς ἀγῶνας ὦνοντο
καὶ φωνῶν δὲ καὶ βαρέων ἀγῶνισμάτων ὄντων, πικτή μὲν Ἀ-
πόλλωνι Δελφοῖς, δρομῶν ἢ Κρήταις ἰσορῶσαι θύειν καὶ Λα-
κεδαίμοιους, σκύλων δὲ Πυθί καὶ ἀκροθιῶν καὶ Ἑσπείων
ἀναθέσεις ἀεὶ οὐ συμμῆρτυροσιν ὅτι τῆς εἰς ὅ νικῶν καὶ
κερατῆν διωάμεως τὰ καὶ τὸ τῶν πλείστον μετέστιν, ἐπὶ δὲ
αὐτῶν λέγει τοῖς, Ἐσπείων Κάρφισος ὁ Θεῶνος υἱός, Ἀλλὰ
ταῦτα γε (εἶπεν) οὐχ ἰσορείας εὐτε παρὰ τῆς ἡλικῶν ὄδωδε βυ-
βλίαν, ἀλλὰ ἐκ μέσων ἀεσπασμένα τῶν Γεοπατητικῶν
τύπων εἰς τὸ πιθανὸν ὅτι κεχέρηται. καὶ παρὰ τῆς τρεχικῶς
μηχανῆς ἀεσπασεὶς ὁ φείλετε δεδιπασθαι τὰ καὶ τοῖς ἀπι-
λέσθαι. ὁ μὲν οὖν θεός, ὡσπερ ποροσῆκει, πᾶσιν ἴσος ἔστι
μὲν δὲ μὲν εἰς ὅ μὲν Σώσιστι (καλῶς γὰρ ὁ
φησὶται) πάλιν ἐχόμεθα ὅ φοίνικος ἀμφιλαφεῖς τὰ λόγια
λαβῶν δίδοντες. Βαβυλώνιοι μὲν γὰρ ὑμῶν καὶ ἀδδῶσιν ὡς
ἐξήκουσα καὶ πεισάσασα χρεῖαν γῆν παρέχον αὐτοῖς τὸ δὲ
δρῶν ἡμῖν δὲ πῆς Ἑλλήσιν ἡκίσα μὲν ἔστι χρεῖωδης, ἀθλητι-
κῆ δὲ φιλοσοφία καὶ τὸ ἀκαρπὸν αὐτῆς εἶναι. καλλιστος γὰρ ὦν καὶ
μέγιστος ἔστω ἀταξίας, οὐ γνῶμὸς ἔστι παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ τῶν
ἑσπείων ὡσπερ ἀθλησιν παρὰ τὸ σῶμα τῆς ἀταξίας ἀταλι-
σχύσασα, σμικροῖν αὐτῶν καὶ φαῦλον εἰ σπέρμα παρὰ τῆς. ἴδρον
δὲ παρὰ ταῦτα πύξοι, καὶ μὲν δὲν συμμῆρτυροσιν ἑτέρω ὅ
μύλλον λέγεσθαι φοίνικος γὰρ ξύλον αὐτῶν ὅτι θησεῖς βα-
ρὺ πῆξης, οὐ καὶ τὸν θλιβόμενον ἐν δίδωσιν, ἀλλὰ κερτῆσαι
παρὰ τὸν κῆρ, ὡσπερ αἰτίσασθαι τῶν βιαζόμενων. τῆς
δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀθλητικῶς ἀγῶνας ἔστι. πύξοι μὲν γὰρ ἔστω
ἀσπείρας καὶ μαλακίας εἰχόμεναι αὐτοῖς πῆξοι καμπίοι-
τες, οἱ δὲ ἐρρωμένως ἔστω μὲν τῶν ἀσκησῖν, οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἀλλὰ καὶ τοῖς φροσῆμασιν ἐπάγειται καὶ
αὐξοῦνται.

A Siccine, inquit, patiemur oratores à signis & cōie-
cturis argumenta ducentes propositum cōficere?
nos nihil ex historiis habemus, quod conferamus
ad hanc questionem? Sane mihi videor meminisse
nuper me in Atticis legere, quod Theseus primus
in Delo certamē instituens avulfit frondē de sacra
palma, inde etiā spadicē dictam. Tū Praxiteles, Sūt
ista, inquit: sed hoc ipsum quæri potest, qua de cau-
sa nō lauri vel oleæ, sed palma frondē auulserit, cū
victoriæ præmiū statueret. Vide ergo an non hoc
præmium sit Pythicum, & Amphictyones Pythiis
B primum victores in honorem Apollinis lauro ac
palma coronauerit: vt qui deo non lauros, non o-
leas, sed palmas consecrarent. sicut in Delo Nicias
cum pro Atheniensibus sumtum in ludos faceret,
& Athenienses apud Delphos, & Cypselus ante
Corinthius. Alioquin enim iste deus studiosus est
certaminum, de citharam pulsando, de cantu, de
disci iactu, & (vt nonnulli putant) etiam pugillatio-
ne. Idē hominibus certantibus opē fert, quod Ho-
merus testatur. nam Achilles hæc verba ponit:
Nunc prodire duos iubeo, certare paratos
ictibus infestis pignorum. utrius Apollo
victicem manibus sortem concesserit.—
C & de sagittariis eū qui vota Apollini fecisset victo-
rē facit, iactatorē & qui vouere neglexiff. t, a scopo
aberrare. Equidē Athenienses quoq; apparet non
temere aut sine ratione Apollini gymnasiū dedi-
casse. nimirum n. à quo sanitas nobis est deo, eum
firmam quoq; corporis largiri constitutionem &
robur in certamina censebant. Porro cum & leuia
& grauia sint certamina, Apollini pugili Delphos,
D cultori Cretenles aiunt sacrificare & Lacedæmo-
nos. Spoliorum vero & manubiarum trophæorū-
que dedicationes Delphis nonne testantur, vim
huic deo maximam esse ad concedendum victo-
riā? Eo adhuc loquēte interrumpens sermonē Ca-
phifus Theonis F. Hæc quidē, inquit, nō redolent
historicos aut enarratorios libros, sed è mediis de-
promta Peripateticis locis p̄babiliter sunt argu-
mentata: ac præterea tragædorum more sublata
machina deum eratis prolaturi, quo terreretis qui
vobis contradicerēt. Ac deus quidē, vt pat est, o-
mnibus equè benignū se præbet. Nos autē secuti
Sospidem, bene enim præiuit, rursus de palma
loquamur, amplas sermoni occasiones præbente.
E Babylonii eam celebrant atq; decantant arborē,
quod ipsis cœclx vtilitatum genera præbeat. No-
bis autē Græcis minime est utilis: sed ad athleticā
philosophiam fortasse id etiam fecerit quod sterti-
le est. Nam cum palma pulcerrima sit & maxima,
ob intemperie apud nos non fert fructum: sed ali-
mento in corpus ideo infumto, parum ei, idq; vi-
tiosum superest ad semen creandum. Peculiare
autē præter hæc omnia est quod dicam, & eū nul-
la alia plāta cōmune. Palma lignum, si superne o-
nere imposto premas, nō deorsum adfligitur aut
cōcedit, sed contra incuruatur, quasi vi renitens
premeti. Eodē modo res habet in athleticis certa-
minibus. Qui n. ob imbecillitatē & molliciem cō-
cedunt, ii fleētuntur atq; deprimuntur: qui exer-
citationem fortiter sustinent, eorum non corpora
modo, sed animi quoque eriguntur & augentur.

Cur qui navigant, ante diem aquam e Nilo hauriunt? Quæstio Quinta.

Fvit qui quæreret quamobrem nauicularii noctu & non interdium e Nilo aquarentur. Visum est nonnullis eos Solem metuere, qui humida calefaciendo præueniens ad putrefactionem faceret prona. omne enim quod calefactum aut tepefactum est, semper ad mutationem est propensius, iam ante adfectum qualitatis suæ remissione. At frigus cum alia in suo continere & seruare statui videtur, tū vel maxime aquam, quæ natura sua apte eo cōseruatur. ostēdit hoc nix, qua carnes in multum tempus a putredine vindicantur. Calor cum alia, tum mel quoq; sua qualitate exiit: quod crudum alia quoq; a corruptela defendens, elixando perditur. Maximam huic causæ fidem conciliauerunt aquæ palustres: quæ hyeme potui non minus aliis aptæ, æstate vitiantur & morbosæ fiunt. Itaq; cum nox hyemi respondere credatur, æstati dies existimant aquam minus obnoxiam fore mutationibus, si noctu hauriatur. Hæc fati verisimilia cum haberentur, alia se prodidit ratio, nauticam experientiam fidemq; nimirum respiciens. Noctu enim dicebant aqua sumi, fluuio adhuc placido & quiescente: interdium multis hominibus aquantibus & nauigantibus, multis etiam bestiis in eo vagantibus, conturbari statim ac limosum fieri. quod autem tale est, facile putrescit: cum omnia mixta facilius sinceris putrescant, mixtione pugnam, hac mutationem inferente. est autem putrefactio de mutationum genere, ideoque pictores colorum mixtiones corruptelæ nomine adficiunt, & tingere Homerus extulit. communis autem consuetudo sincerum & purum, corruptionis & interitus expers. Maxime autem terra aquæ admixta eam vitiat, potuiq; facit incommodam. Itaque stantes aquæ & in cavitatibus inhaerentes facile putrescunt, ob multum terræ admixtum: fluentes fugiunt & repellunt offerentem se iis terram. Et Heliodus recte præcepit

Iugis aqua de fonte, e cui non turbida lymphæ defluat. --

Salubris enim aqua est quæ non corrupta sit: hoc fit, si non misceatur, sed pura maneat. Huic rationi non leue testimonium perhibent terrarum discrimina. Aquæ enim montanam & lapidosam permeantes terram, quia non multum terræ secum trahunt, validiores lacustribus & in plano fluentibus sunt. Nilus vero molli solo contentus, aut potius velut sanguis carne temperatus, impletur quidem dulcedine & saporibus vim efficacem & nutrimento aptam habentibus: mixtus tamen terra, turbidusque fluit: idq; magis etiam, si conturbetur. nam motus humoris terras partes admiscet, quæ abscedunt ob grauitatē suam vbi aqua quiescit. Propterea noctu aquantur, simul etiam Solē anteuertentes, qui tenuissimas & leuissimas aquæ partes semper attollens consumit.

De his qui sero ad cœnam veniunt, atque ibidem de vocabulis akratisma, ariston, desponon Quæstio sexta.

Illios meos iuniores, cū in theatro acroamatis intēti diuti⁹ hēsisset, tardiusq; ad cœnā venirēt,

A Διά τὴν πρὸς ἡμέρας ἐκ τῆς Νείλου οἱ πλεόντες ὑδρόβονται. Περὶ βλημᾶ ε΄.

ΑΓίας τίς ἐζήτησε δι' ἡμῶν οἰωνοκλήρου τὰς ὑδρίας ἐκ τῆς Νείλου νυκτὸς οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται. καὶ ποῖ μὲν ἐδοκίμω τὸν ἥλιον δεδιέναι, τὰς πρὸς θερμότητι τὰ ὑγρὰ μᾶλλον βύσσηται ποιοῦντα. πρῶτον γὰρ τὸ θερμαίνει καὶ χλιδώνει, αἰεὶ πρὸς μεταβολὴν ἐπιμότερον ἔστι, καὶ πρὸς ἐπιποίνον ἀμύσει τῆς ποιότητος ἢ δὲ ψυχρότης πιέζουσα, σιωπῶν δὲ καὶ φυλάττειν ἐκαστον οἷον πεφυκεν, ἔχ' ἡκιστα τὸ ὑδρῶν ὑδάτος γὰρ ἡ ψυχρότης σχετικὸν ἔστι φύσει. δηλοῦσιν αἱ χιόνες, τὰ κρέα δὲ βύσσηται τηροῦσθαι πολὺν χρόνον. ἢ δὲ θερμότης τὰ τε ἄλλα καὶ τὸ μέλι τῆς ἰδίας ποιότητος ἐξίσησι. φθίρεται γὰρ ἐψηθέν. αἰεὶ δὲ ὡμοῖν ἀφαιρῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς τὸ μὴ φθίρεσθαι βοηθεῖ. μεγίστην δὲ τῆς αἰτίας πίστιν παρῆχε τὰ λιμναῖα τῆς ὑδάτων χειμῶτος γὰρ ὁρῶν ἀφαιρῶν τὰ ἄλλων ποδῶν, τῆς γέρας γίνεται ποτρεῖα καὶ νοσῶδη. δὲ χειμῶν μὲν τῆς νυκτὸς ἀναλογεῖν δοκῶσις, γέρας δὲ τῆς ἡμέρας, μᾶλλον οἶοντα ἀφαιρῶν ἀτρεστον καὶ ἀπαρῆς τὸ ὑδρῶν αἰεὶ νυκτὸς λαμβάνεται. τούτοις ὁπτικῶς οὐσι πιηταῖς, ἐπανεκύψαι λόγος ὡς πρὸς ἀτεχνῶς πίστιν ναυτικὴν βεβαίου μῦθος ἐμπειρίας νυκτὸς γὰρ ἔφασαι λαμβάνειν τὸ ὑδρῶν, ἐπὶ τῆς ποταμοῦ καθεστῶτος καὶ ἡσυχάζοντος, ἡμέρας δὲ πολλῶν ἀνδρῶν ὑδρόβοντων, καὶ πλεόντων, πολλῶν δὲ θηρίων ἀφαιρῶν, αἰαταρατῶν μόνον, γίνεσθαι παρὰ καὶ γαστέρας δὲ τοῦτον βύσσηται ἐπὶ πρῶτα γὰρ τὰ μεμυγμένα τὰ ἀμικτῶν ὁπτοφαλέστερα πρὸς σῆψιν ἔστι. ποῖς γὰρ ἡ μίξις μάλιστ' ἢ ἡ μίξις μεταβολῶν μεταβολὴ δὲ τις ἢ σῆψις. δὲ τὰς τε μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορᾶς ὀνομάζουσι, καὶ τὸ βᾶψαι διῶναι κέκληκεν ὁ ποιητής. ἢ ὅτι καὶ σιωπῶν τὰ ἀμικτῶν καὶ καθαρόν, ἀφθαρτὸν καὶ ἀκήρατον. μάλιστ' αὖ γὰρ μεμυγμένα πρὸς ὑδρῶν ἐξίσησι καὶ φθίρει τὸ πότημον καὶ οἰκεῖον. ὅθεν βύσσηται μᾶλλον ἔστι τὰ γαστρίμα καὶ χολῆα, πολλῆς αἰαταμπλάσμα γῆς, τὰ δὲ ῥέοντα φθῶν καὶ ἀφαιρῶν κερύεται πρὸς φθορῶν. καὶ καλῶς Ἡσίοδος ἐπήνεσε κριῶν ἀειδαίου καὶ ἀπορρύτου, ἢ ἀδολωτος. ὑγιεινὸν γὰρ δὲ ἀφαιρῶν ἀφαιρῶν δὲ τὸ ἀμικτῶν καὶ καθαρόν. οὐχ ἡκιστα δὲ αἰ τῆς γῆς ἀφαιρῶν τὰς λόγῳ μαρτυροῦσι. τὰ γὰρ ὀρεῖναι διεξιόντα γῆν καὶ λιθώδη σφῆρα τῶν ἐλείων καὶ πεδίων ἔστι. πολλῶν γὰρ ὄρεα ἀποσπᾶ γῆν. ὁ δὲ Νεῖλος ὑπὸ μαλακῆς γῆρας πρὸς ἐξοχῶν, μᾶλλον δὲ ὡς πρὸς αἶμα σαρκὶ κεκεραμῶν, γλυκύτητος μὲν ἀπολαύει, καὶ χυμῶν ἀναπύματα διώκειν ἐμβεβῆ καὶ ἐξομιμονέχοντων, συμμιγῆς δὲ φέρεται καὶ θολερός. αἰεὶ ὅτι αἰαταρατῆται, καὶ μᾶλλον ἢ γὰρ κίνησις αἰαμίγμοι τὰς ὑγρὰς τὸ γαστέρας ὅταν δὲ ἡρεμήσῃ καὶ ῥέπον ἀφαιρῶν βάρους ἀπέσιιν. ὅθεν ὑδρόβονται τῆς νυκτὸς, αἶμα καὶ τὸν ἥλιον πρὸς λαμβάνοντες, ἀφ' οὗ τὸ λεπτὸτατον καὶ χυφῶτατον αἰεὶ τῶν ὑγρῶν ἀεὶ ῥέον ἀφαιρῶν φθίρεται.

Περὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφαιρῶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἷον καὶ πόθεν ἀκράσιμα καὶ ἀεισον καὶ δεῖπνον ὀνομάσθη.

Περὶ βλημᾶ ς΄.

Τὸν γὰρ μὲν τοῖς νεωτέροις ἐν θεάτρῳ πρὸς ἀκράσιμα καὶ βραδύον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας,

οι Θεωνος υιοι κωλυσιδαιπνοι και Ζοφοδριπιδας, και ποι-
 αυτα μετ' παιδιας εκωκωτον οι δε αμυμονοι παλιν εκει-
 νους τρεχιδαιπνοι απεκαλωσεν και τις ειπε τω παρεσβυτε-
 ρων, τρεχιδαιπνον ει τον υφειλοντα τω δειπνου. ταυτην γδ η
 βαδλυ επειρμημον, ετα βαβαδιωη φαίνοσται. και γδ Βατ-
 του τωδ' Καίσαρι γλωτοποιου χαειν απεμνημονωσεν. εκει-
 νος γδ οπιθυμοδαιπνος εκάλει τωσ' οφει τωδ' αμυμονοις
 οπι δειπνον ασχολουμδους γδ αβεισ, ομωσ Διαι το φιλο-
 δειπνον σικα δπολογισαται και κλησεισ. εγω δε ειπωι οπι και
 Πολυχαρμος ει Αθλιασ δημαγωγων, και τω βίου διδουσ
 δπολογισμον ει εκκλησιασ, ταυτα ειπεν, Αιδρεσ Αθηναιοι,
 ταλλα και παρ' ούτοισ, οσδε ποτε, κλησεισ οπι δειπνον, υ-
 σαπεσ αφικεμλυ. δημοτικην γδ δ' μαλα δοκει το ποιουτο, και
 βουαυτιον οι αειθεροποι τωσ' οφει τωδ' αμυμονοισ αναγκα-
 ζομενοι παρεμειν, ωσ ανδεισ και ολιγορρηχουσ βαριωονται.
 ο δε Σωκλαροσ τωδ' οφει τωσ' νεαλισκων, Αλλ' οσδε τον
 Πιπτακην εφη Ζοφοδριπιδην ο Αλκασοσ, ωσ οφει δειπνωι-
 τα, λεγεται παρεσφπειν, δλλ' ωσ ανδεισ τα πολλα και φου-
 λαισ ηδ' ομωσ συμποτασ. το μωυ τοι παρ' ετερον δειπνειν ονε-
 δο, λυ παλασ, και το ακραπισμα φησιν ουτωσ λεγασται Διαι
 τω ακρασιασ. υπολαβων δε ο Θεων, Ηκισα (ειπει) εδεν
 τοισ τον δερχαον βιον Διαι μνημονωσοι πιτευειν. φασι γδ ε-
 κεινοισ εργατικουσ αμα και σαφρονασ οντασ, εωτην εαδιεν
 αρπον ει ακρατιασ, και μητην αλλο. δ' ο τωτο μωυ, ακραπι-
 σμα κελειν, Διαι τον ακρατον υφον δε, το τωδ' ακρασιασ ζομε-
 νον εισ δειπνον αυτοισ. οφει γδ δειπνην, δπο τωσ' παρ' ετερον γε-
 νομδουσ. εκ τουτου και το δειπνον και το αεισον αφ' οπου
 λαβοι πιωομα, ζητησιν παρεσχε. και το μωυ αεισον εδοκει
 τω ακραπισματι αυτον ει, μωυ τωσ' Ομηρω, λε-
 γοντι πουσ παρ' τον Ευμωγον σιτωωντασ αεισον αμ' ηοι
 φανομδησοι. και παιδιον εδοκει, Διαι τω εωτην ωσεν
 αεισον ανωμωδασ, και ταυτ' αυτον. το δε δειπνον, οπι
 τωσ' παρ' ον Διαι παυει. παρ' ετερον γδ η δειπνοδον, η
 μεταξυ παρ' οντεσ. εσ' δε και τωσ' παρ' Ομηρω λαβειν,
 λεγοντοσ, Ημωσ δε ορυτομωσ παρ' ανηρ ωπλισατο δειπνον. ει
 μη ιη Δια το αεισον αυτον ανωμωδουσ παρ' ετερον γε-
 νομδουσ, και ραδιωσ δπο τωσ' τυχοντων το δε δειπνον ηδη πα-
 ρεσβυσασμδον εκεινο μωυ ρασον, τωτο δε ωσπερ Διαι πε-
 πο ημωσ εκαλεσασ. υβεισ δε αν και φιλορρηχουσ φυσει
 ο αδελφοσ ημωσ Λαμωριασ, εφη μωυ τα Ρωμωικα
 δειξειν οικειοτερα τωσ' Ελλωικων ονομασ παρ' οντεσ α-
 δειασ παρ' ον φλυαρειν δεδωμδουσ. το μωυ γδ δειπνον φασι
 Κοιπα Διαι τωσ' κρινωιασ κελειασται και εαυτουσ γδ ηει-
 των οπιτικωσ οι παλασ Ρωμωιοι, σιωδαιπνωιτεσ τοισ
 φιλοισ. το δε αεισον εκληθη Ρεαιδιον δπο τωσ' ωρασ εν-
 διον γδ το δειλιον, και τωσ' μετ' αεισον απαυσιν, εν-
 Διαι ζειν, η παρ' οντεσ ινα σημανοντεσ εδωδλυ η εσφωιω,
 η ζωοντασ παρ' οντεσ ημερασ. και μωυ ινα αφω τα
 ερωματα, (εφη) τον οϊνον, το μελι, τουλαγον, το γω-
 σαδασ, το παρ' οντεσ, ετερα παρ' οντεσ τοισ αυτοισ ονο-
 μασι καταφωνασ ζωωμδουσ. ησ οκ α ειποι οπι και
 μον Ελλωικωσ Κομωατον λεγασται; και το κερασσαι
 Μισκησαι, και Ομηρον, Ηδ' αυτ' ει κρητησ μελι-
 φρονα οϊνον εμωγε. και, Μειοσαι μωυ, τωσ' τεραπειασ, τωσ' ομωσ φρονασ. Ραν δε, τον αρπον, ωσ ανιεντα
 τωσ' πεϊνασ τον εφαιον, Κορωιασ, δπο τωσ' κεφαλησ ωσ Ομηρωσ το κερανοσ εικασε που φαται. το δ' κωυρε, Δερε

A Theonis filii per lusum & iocū cenāe phibitorēs
 & noctu cenantes appellabant, aliisq; id genus ver-
 bis utebantur. Tū aliquis natu maiorū dixit, Ad-
 curre cenā esse, qui serius ad cenā adesset. celeri-
 us n. quam lento gressu videri pperasse, quando
 morā traxit. Et Batti, qui apud Cæsare fuit fannio,
 iocū retulit, Cœnipetas vocantis eos qui non satis
 mature ad cenā se cōtulissent: q; quantumuis oc-
 cupati, tamen ob cenandi cupiditatē nō abnuif-
 sent inuitati. Ego autē dixi, Polycharmū Athenis
 in rep. versantē oratorem, cum vitæ suæ rationem
 redderet in cōcione sic dixisse: Præter alia, viri A-
 thenienses, nunquam vocatus ad cenam ultimus
 veni. hoc enim videtur admodum populare: sicut
 contra quos tarde venientes præstolari coguntur,
 insuaues & imperiosos iudicant, molesteq; ferunt.
 Soclarus vero ut patrocinareretur adolescentibus:
 Atqui, inquit, Pittacum Alcæus non ea de causa
 Zophodorpidam seu noctucenantem dicitur ap-
 pellasse quod sero cenaret, sed quia plerunq; ob-
 scuris & vitiosis uteretur conuiuiis. Antiquus qui-
 dem prandium vitio vertebatur, & ideo acratissima
 dictum aiunt ab incontinentia ducto vocabulo.
 Ibi interpellans Theo, Nequaquam, inquit. Sed fi-
 des adhibenda est iis qui vitæ rationem, qua prisci
 vti sunt, memoriæ prodiderunt. Hic dicit illos cum
 & laboribus dediti & temperantes essent, manepa-
 nem edisse mero intinctum, aliud nihil. Itaq; hoc
 dictū fuit acratissima cum akratō sit merū. Obscō au-
 tē vocabatur cenā, quod ad cæsero (id est opse) ne-
 gociis iam defuncti se cōferrent. Ex hoc oborta est
 quæstio de vocabulis ariston & deipnō, unde nam
 essent ducta. Et ariston quidem idem cum akra-
 timate esse Homerus videbatur testari, qui Eumeū
 facit prima luce ariston apparare. videbaturq; hoc
 probabile, ut propter matutinam horam diceretur
 ariston, quasi aurion, id est mane. Deipnon dictum
 cenabatur, quod à laborib; quietem præberet.
 cenamus enim vel peractis iam rebus, vel inter a-
 gēdum. Atq; hoc etiam ex Homero potest deduci:
Tempore quo cenam, qui cadit ligna, parauit.
 Nisi forte aristo quasi optimū dicitur, quod prom-
 te quacunque è materia & sine negotio petitur:
 deipnon vero, quod apparatu & labore indigeat.
 Hæc Lamprias frater noster, ut erat dicax & risus
 captator, Ostendere, inquit, possim Græcis Latina
 vocabula millies huiusmodi rationibus affinia
 esse, quando tanta nugandi licentia nobis datur.
 Est enim Romanis deipnon cenā, quasi commu-
 nio: quia antiquitus seorsim solebant prandere
 Romani, cenare cum amicis. Prandium autem ii
 ariston dicunt, ab hora, παρ' ενδιον. nam endion si-
 gnificat meridianum tempus, & meridiari endia-
 zen. aut cibum matutinum voluerunt notare &
 nutrimentum quo uterentur priusquam indige-
 rent, παρ' ενδειοσται. Atque ut omittam stragula,
 vinum, mel, oleum, gustare, propinare, aliaq; mul-
 ta quæ Græcis vocibus Latini exprimunt: quis ne-
 get comestationem à Komo nostro dici, & miscere
 a cerasæ, etiam de Homeri sententia?
Miscuit hæc latincm dulcem in cratere Lyæi.
 & mensam, quia in medio ponatur: panem quia
 famem minuat, πεϊνασ ανιεντα: coronam à capite,
 cum Homerus alicubi galeam, stephanem (stepha-
 nos autem fertū est) dixerit. sed & cedere est a δειρειν,
 τωσ' ομωσ φρονασ. Ραν δε, τον αρπον, ωσ ανιεντα
 τωσ' πεϊνασ τον εφαιον, Κορωιασ, δπο τωσ' κεφαλησ ωσ Ομηρωσ το κερανοσ εικασε που φαται. το δ' κωυρε, Δερε

& dentes ὀδόντες, & labra à capiendo cibo (quod est λαμβάνειν τὴν βόρην) deductum. Itaq; vel hæc cum dicantur risus cohibendus est, aut ne illis quidem ita facile per vocabula tanquam cuniculos permittendus est aditus, ut alias res plane exseindant, alias deiciant.

De symbolis Pythagoricis, in quibus præcipitur hirundinem domo non esse recipiendam, & lectum, quando ex eo surgimus, conturbari debere. *Questio septima.*

CVM aliquãdiu Roma abfuissẽm, eo me reuer- sum Sylla reditus gratulandi gratia (ut est Romanorum moris) ad conuiuium vocauit, ad quod etiam de sodalibus alios non multos adhibuit, inter quos Lucium quoque ex Etruria, discipulum Moderati Pythagorici. Is cum videret Philinum nostrum animatorum esu abstinere, occasionem (ut fit) de Pythagora loquendi nactus, Etruscum fuisse affirmavit eum: non (ut alii quidam) quod maiores eius Tyrheni fuissent: sed ipsum in Etruria natum, educatum, institutum. & argumentis utebatur ad eam rem non minimis, quæ à symbolis Pythagoræ sumebat. quale est quod è lecto surgentes ille iubebat conturbare vestem stragulam: & olla sublata eius vestigium in cinere non relinquere sed confundere: & hirundinem domo non recipere, neque supra scopas transire, neque alere domi quod vngues haberet curuos. hæc aiebat scribere quidem & differere Pythagoreos, re autem ipsa solos obseruare & tenere Etruscos. Cum hæc Lucius dixisset, maximè id visum fuit absurdum quod ad hirundines attinet: nimirum animal innoxium & hominum amans perinde arcendum esse, atque curuunguia illa quæ ferissimæ & cædis sunt studiosissima. Nam quod vnicum nonnulli veterum attulerunt ad soluendum symbolum, inuini vitandam calumniatorum & susurrionum consuetudinem: id ne ipse quidem Lucius probabat. minimum enim susurri habet hirundo, garrula & vocalis non magis est quam pica, perdix, gallina. Numnam ergo, aiebat Sylla, ob proles necem fabulis vulgatâ abominantur hirundines, ut nos eminus à tali flagitio detreant? quando Tereum & mulieres impia ista & nefaria perpetrassẽ aiunt, & aues etiamnum Dauides appellant. & Gorgias sophista cum hirundo sterces in ipsum eiecisset, respiciens ad eam dixit, Non probe hoc ò Philomela. An hoc quoque commune est? nam lusciniam, quæ culpam earundem sustinet tragediarum, non arcent, non exigunt. Fortassis, inquam tum ego, hæc aliquam habent rationem. Verum hoc considera primum, an quæ causa est, curuunguia, eadem etiam sit hirundines domo excludendi. Carniuora enim est hirundo, & maxime cicadas Musis sacras & canoras interficit, iisque vescitur: ac propter terram volitat, exigua venans animalcula, ut ait Aristoteles. Deinde sola contubernalium immunis nulloque dato symbolo inhabitat. Enimvero ciconia, quantum à nobis neque tegitur, neque fouetur, neque tutelam aut auxilium vllum accipit: persoluit tamen mercedem loci quem occupauit, dum infesta hominibus animalia, rubetas & angues, circumiens interficit. Hirundo his omnibus potita, exclusis & educatis pullis suis abit, turpiter ingrata.

καὶ Δεντὴς, τὸς ὀδόντας· καὶ Λάβρα, τὰ χείλη, ἀπὸ τῆς λαμβάνειν τὴν βόρην δι' αὐτῆς. ἢ τῶν οὐν ἀκρυφῶν ἀγελαστὴν λευκῶν, ἢ μηδὲ ἐκείνοις δὲ κῆπος ἔπος ἔχει τῆς ὀνομάτων ὡς τῶν περὶ τῶν, τὰ μὲν ἐκ κῆποις μέρη, τὰ δὲ καθαίρεισι τῶν δὲ δὲ δίδωμι.

Περὶ συμβόλων Πυθαγορικῶν, ἐν οἷς παρεκλήθοντο χελιδόνα οἰκία μὴ δέχεσθαι, καὶ τὰ εἴδηματα σιωπαράγειν δι' ὅς ἀναστάντας.

Πρόβλημα ζ΄.

ΣΥΛΛΑΣ ὁ Καρχηδόνιος εἰς Ῥώμιον ἀφικουμένη μοι ἔχει χεῖρας, ὅτι ἀποδεκτικὸν (ὡς Ῥωμαῖοι καλοῦσι) καταβίβας δειπνον, ἄλλοις τε τῶν ἐπαύρων παρέλαβεν ἔ πολλοῖς, ἢ Μοδεράτου πινά τῆς Πυθαγορικῆς μαθητικῆς, ὄνομα Λάβριον, ἀπὸ Τυρρηνίας δὲ οὐδὲν ὄραδν Φιλίον τῆς ἡμέτερον ἐμφύλων ἀπεχόμενον, οἷον εἰς, εἰς τὸς Πυθαγορῆς λόγους περὶ τῆς καὶ Τυρρηνίων ἀπέφηνεν, οὐ παρῆθεν, ὡς τῶν ἑτέρων πῆες, ἀλλ' αὐτὸν ἐν Τυρρηνίᾳ καὶ γενέσθαι, ἢ τε βιάσθαι καὶ πεπαυδῶσθαι τῆς Πυθαγορῆς ἰατρικῆς ἔργου, ἢ ἦκιστα τοῖς συμβόλοις, οἷον ὅτι καὶ ὁ σιωπαράγειν ἀναστάντας ἔξ ὀνής τὰ εἴδηματα, καὶ χεῖρας τύπον ἀρετῆς ἐν ἀποδῶ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ σὺ χεῖν, ἢ χελιδόνας οἰκία μὴ δέχεσθαι, μηδὲ σάρον λαμβάνειν, μηδὲ γαμψύχον οἰκίᾳ δέφειν. ταῦτα γὰρ ἔφη τῶν Πυθαγορικῶν λεγόντων ἢ γραφόντων, μόνους ἔργου Τυρρηνίους δὲ λαβεῖσθαι καὶ φυλάττειν. λεγόντων δὲ τῶν οὐδὲν τῆς Λάβριον μάλιστ' ὅτι τῶν χελιδόνων ἀπέπιδυ ἔχειν ἔδοκε, ζῶον ἀσπές καὶ φιλένδεσπον εἶργασθαι τοῖς γαμψύχοις ὁμοίως, ἀρετῶν τοῖς οὐδὲν καὶ φονικῶν τοῖς. καὶ γὰρ ὁ μόνος πῆες τῆς παλαιῶν ὄντο λυεῖν ὁ σύμβολον, ὡς τῶν τὸς ἀφάλοισι καὶ ψύχουσι τῶν σιωπήθων ἰωγμένον, οὐδὲ αὐτὸς ὁ Λάβριος ἔδοκε μάζεν. ψυχομοδὸν μὲν γὰρ ἦκιστα χελιδόνι μέτεσι λαβίᾳς ἢ καὶ πολυφωνίας οὐ μάλλον ἢ κίττας καὶ ἀφιδίξιν καὶ ἀλεκτορείσιν. Ἄρα οὖν (ὁ Σύλλας ἔφη) ἀφ' ἧς τῆς μῦθον τῶν περὶ τῆς παιδοφονίας ἀφοσιωῶν τῆς χελιδόνας ἀπὸ τῆς ἡμᾶς πῆες ἐκείνα τὰ πάθη ἀφάλλοντες, ἔξ ὧν τὸν Τηρέα καὶ τῆς γυναικῆς, τῆς μὲν δράσαι, τῆς δὲ πατεῖν ἀρετῆς καὶ χεῖλια λέγεισι. καὶ μέγρι νῦν Δαυλίδας ὀνομάζουσι τῆς ὀρνίθας. Γοργίας δὲ ὁ σοφιστῆς, χελιδόνος ἀφείσης ἐπὶ αὐτὸν ἀπὸ πῆτων, ἀναβλέψας πῆες αὐτῶν, οὐ καλὰ ταῦτα (εἶπεν) ὡς φιλομήλας. ἢ καὶ τῆς τῶν κρινῶν ὅτι τῶν ἀηδῶν τῆς αἰταῖς τραγωδίαις ἐνοχλῶν οὐσαν ἐκὼν ἀπείργουσι, ἢ ἔξενελατῶσιν. Ἰσως (ἐφῶν ἔγω) καὶ ταῦτα ἔχει λόγον ὡς Σύλλας. σῆς περὶ τῆς μὴ πῆτων μὲν ὡς λόγος τῆς γαμψύχου ἢ πῆσιενται, τούτῳ καὶ ἢ χελιδὼν ἀδίδει παρ' αὐτοῖς. σαρκοφάγος γὰρ ἔστι. καὶ μάλιστ' ὅτι τῆς ἰερείς καὶ μοισικῆς ὄντας ἀποκρίνται καὶ σιτεῖται· καὶ πῆες γίγνεται αὐτῆς ἢ πῆσις ὅτι, τῆς μὲν καὶ λεσπῆ τῶν ζῶων ἀρεθούσης, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. ἐπεὶ ἄρα μόνη τῶν ὀμορφῶν ἀσύμβολος ὀνοικεῖ, καὶ ἀτελής ἐσθλατῆται. καὶ τοῖς ὅγε πελαργὸς οὐτε σκίππος μέτερον, οὐτε ἀλέας, οὐτε ἀδείας πῆος ἢ βοηθείας παρ' ἡμῶν, ὅτι βαθεῖν πῆος δίδωσι. τὰ γὰρ ὀπίθουλα καὶ πολέμια τῶν ἀνδρῶν φρόνους καὶ ὄφεις ἀναρεῖ πῆσιων· ἢ δὲ πῆτων τυχοῦσα τούτων, ὅταν ἐκδρέψῃ καὶ τελείωσῃ τοῖς νεοσσοῖς, ἀπῆσιν ἀχάριτος γηρομένη καὶ ἀπίστος.

ὁ δὲ δεινότατον ἔστι, μόνα τῶν σιωοίκων μῦα καὶ χελιδὼν οὐχ ἡμερῶνται πρὸς ἀνθρώπων, ἐδὲ διέχεται ψαύσιν, ἐδὲ ὁμιλίασδε χρινωία ἐργου πρὸς ἡ παιδίας ἢ μὲν μῦα, φοβερά μὲν, τὰ πάθειν κακῶς, καὶ ἀσβεστὸν πολλὰ κίς ἢ ὁ χελιδὼν, πρὸ φύσιν μισάνθρωπος ἐστὶ, καὶ διὰ πίστιν ἀπὸ τῆς αἰτίας ὕποψος, εἴπερ οὖν δεῖ τὰ ποιῶντα μὴ καὶ ὄθινα εἶναι, ἀλλὰ ἀνακλάσαι τὰς, ὡς τὸν ἐμφάσας ἑτέρων ἐπὶ ἐπίσης θεωρεῖν, τὸ ἄδφρημα τὰς χελιδὼνας ἢ ἀεὶ βάρει καὶ ἀρρηκτοῦ φέρυμος, οὐκ ἐὰν τὸς ἐνεκεναι καροῦ πρὸς φερονδίοις καὶ ἰσοδουρδίοις, ποιείσθαι σιωήεις ἔπει πλεονεξίας καὶ οἴκου, καὶ τὸ ἀγαπάτων μέθρα διδόντας. Ταῦτα εἰπὼν ἐγὼ μοι δοκῶ ποιῆσαι λόγων ἀδφειν. Διθαρώς γὰρ ἡ δὲ τοῖς ἄλλοις συμβόλοις πρὸς ἡσθην, ἢ ἡ καὶ ἔπειτα ποιοῦντο τὰς λύσεις αὐτῶν. τὸ μὲν γὰρ χυφῶς τὸ τυπὸν ἐφῆ Φιλίῆος ἀφῶνίξιν αὐτοῖς, διδὰ σκευῶν ὅτι δεῖ μηδὲν ὄργης ἐνδὲ δὸν ἀπολιπεῖν ἵχνος, ἀλλ' ὅταν δὴ ἀσέσας παύσθηται καὶ κατασθῆ, πᾶσαν ἔξελείφθαι μνησικακίαν. ἢ ὁ τῶν γραμμάτων σιωτῶν ἀξίς ἐπίοις μὲν ἐδόκει μὴ τὴν ἔχειν ἀποκεκρυμμένον, ἀλλ' αὐτὸν φαίνεσθαι, ὅ μὴ τὸν ἀνδρὶ σὺλκεκρημνυμένης γαμετῆς, γὰρ ἐκ ὄψεσθαι καὶ τυπὸν ὡς τὸν ἐκμαγεῖον ἀπολιπεῖν. ὁ δὲ Σύλλας μάλλον εἶχε ἄσκησεως μεθῆμερῆς ἀποτρεπῶν ἐστὶ ὁ σύμβολον, ἀναγεφυρμένης ἔωθεν ὄθις τὸ πρὸς τὸ ὑπὸν τὸ ἀσβεστῆς. ὡς νυκτὸς ἀναπαύεσθαι δεῖν, ἡμέρας ὅ τὸ πρὸς τὴν ἀνασῆναι, καὶ μὴ τὸν ὄθι ἵχνος σῶμα πρὸς. ὁ δὲ γὰρ ἀνδρὸς ὄφελος καθεύδοντος, ὡς τὸν ὄθι τε δὲ πρὸς τὸς, τὸς ὅ τὸν συμμῶν τυρεῖν ἐδόκει καὶ ὁ παρηγεῖαν τὸς Πυθαγρηκίς τοῖς ἐπαίσις, μηδεὶος ἀφαιρεῖν βίαιος, πρὸς ἐπιπῆναι ὅ καὶ σιωεπιφορτίξιν. ὡς μηδεμίαν ὄθι μὴ δὲ ῥαφῶνιου ἀποδερμυοῖς ἐπεὶ ὅ τῶν λεγόμενων ὁ Λόκιος, ὅ τὸν φέγων, ὅ τὸν ἐπαμῶν, ἀλλ' ἡσυχία ἀγων, σιγῆ ὅ καὶ ἑαυτὸν ὄραν ἡκούειν, ὀνομασί καλέσας τὸ Σύλλαν ὁ Ἐμπεδοκλῆς,

(Διὰ τὴν μάλισα οἱ Πυθαγρηκίς ἐμφύζων τὸς ἵχνος παρητοιῦτο.)

Πρόβλημα ἦ.

ΛΕΥΚΙΟΣ (εἶπει) ὁ ἐπαῖρος, εἰ μὲν ἀρρηκτοῖς λεγόμενοις, ὡς πρὸς παύσθαι καὶ ἡμᾶς εἶ ὅ τὸν τῶν ἰσοπῆσθαι ἔστιν, ἀλλ' ἐκείνὸν γὰρ δοκῶ μὴ τε ἀρρηκτὸν ἐστὶ μὴ τε ἀεζοῖσιν πρὸς ἑτέροις, ὅτι δὲ ἡ μάλισα τῶν ἵχνων ἀπειχοντο. καὶ γὰρ ἰσορεῖται ὅ τὸ πρὸς τὸν παλαμῶν Πυθαγρηκίον καὶ τὸν ἡμᾶς Ἀλεξικράτους ἐπέτυχον μαθητῆς, ἀλλὰ μὲν ἔστιν ὅ τὸν μεδῆως πρὸς φερονδίοις καὶ ἡ Δία θυοῖσιν, ἵχνος ὅ μὴ γέυσαται ὁ τὸ πρὸς ἀποδουρδίοισιν. ὡς ὁ Τυνδαρῆς ὁ Λακεδαμόνιος ἐπίπαι ἐλέγε τὸ ἵχνος, ὅ τὸν γέρας ἐστὶ τὸς ἵχνος καλῶν ἑλλοπας, ὅ τὸν ἱλλομῶν τὸν ὅ τὸν καθεψιρμῶν ἐχονταί καὶ τὸν ὀμῶνιμον ἐμοὶ τὰ παυσανδρῶ Πυθαγρηκίως περὶ αἶναι τὰ δόγματα, ἐργουσθαι φρενός, ἀλλ' ὅ τὸν ἔλασθαι, καὶ ὄλως τὸν ἡγείσθαι τὴν σιωπῆν τοῖς ἀνδρας, ἄτε δὲ καὶ τῶν πρὸν ἔργους καὶ πρὸς ἀφῶν ἀνὸ φωνῆς ὅ τὸν δεικνυμῶν ἀβούλωνται τοῖς ζῶσις. τὸ δὲ Λόκιος πρὸς τὸν ἀφῶν καὶ ἀφῶν ὡς εἰπόντος, ὡς ὁ μὲν ἀληθῆς ἵσως λόγους καὶ νῦν ἀποτρεπτος καὶ ἀπὸ τῆς εἶναι. τὸ δὲ πρὸς τὸν εἶχτος οὐ φθόνος ἀποπειρατῶ πρὸς Θεῶν ὄρα μαματῆς εἶπεν ὅ τὸν Τυρρῶν μὲν ἀποδειξῶ Πυθαγρηκίως μέγα ἔργον εἶναι καὶ οὐ ῥάδην.

A Porro quod est grauiſſimum, de his quæ nobiscū habitant, sola hirundo & musca non cicurantur homini, neque tangi se patiuntur, neq. consuetudinem aut societatem vllius operis ludive admittunt. quod musca facit metu incommodi, & quia subinde abigitur. hirundo autem, quia natura odit homines, & ob infidelitatem semper suspiciosa manet & cicurationis fugax. Ergo si hæc non reſta, sed reflexe vt imagines aliorum in aliis sunt consideranda, Pythagoras hirundinem exemplar inconstantia & ingratitude ponens, non vult vt eos qui temporis sui gratia ad nos se applicant, se q. insinuant, admodum familiares nobis faciamus, cumque iis larem; domum, & sacra intima cōmunicemus. Hæc ego fatus arbitror me dicendi licentia fenestram aperuisse. audacter enim iā reliquis symbolis morales accommodauerūt cæteri explicationes. Ollæ formam aiebat Philinus Pythagoricos dum abolere mandant, docere nullum debere euides relinquere vestigium: sed vbi ea deferbuit, animusq. confedit, omnem esse memoriam offensarum obliuione conterendam. Lecti conturbatio quibusdam videbatur nihil habere occultum: sed statim apparere, indecorū esse vbi vir cum vxore concubuit, locum & quasi expressam imaginem relinquere. At Sylla putabat hoc magis pertinere ad dehortandū a diurno somno, notariq. mane ideo apparatus ad somnum sublationem, vt intelligamus noctu dormiendum, interdū agendum, & ne vestigium quidem corporis in lecto relinquendum. nullus enim vsus est viri dormientis, vt neq. mortui. Huic opinioni suffragari videtur id quod Pythagorici sociis præcipiunt ne quem onere leuent, sed in tollendo & subeundo iuuent: scilicet omne ocium, omnem segniciam eo prohibentes.

D Quare Pythagorici de animalibus maxime pisces pro cibo sint auersati.

Questio octaua.

VT hæc dicta Lucius neq. reprehendens neque laudans quiete tacitusq. secum meditans audiuit: Syllam nominatim vocans Empedocles: Si Lucius, inquit, socius noster agre fert quæ dicta sunt, tempus est vt nos quoq. finem faciamus. si vero ad silentium legitimum hoc spectat, id saltem arbitror non esse dictu nefas, aut vetitum aliis explicari, cur piscibus maxime abstineant Pythagorici. hoc enim & de antiquis narratur: & in discipulos incidi Alexicratis qui nostro tempore vixit, reliquis mediocriter vescentes, atque etiam macstantes, piscem autem gustare omnino recusantes. Quam autem Tyndares Lacedæmonii causam * dicebat hoc silentii præmium habere * pisces vocari ellopes, quod vocem habent deuinctam & conclusam * & cognominem mihi qui cessauit Pythagorice ratio cinari * mentem retinentes * sed tanquam minorē. & omnino silentium eos pro deo habere: quippe cum dii quoq. sua opera & facta intelligentibus vbi volunt sine voce ostendant. Ad hæc cum Lucius placide & simpliciter dixisset, veram rationem fortassis etiamnum reconditam esse & infandam: probabilia autem fas esse consecrari: primus Theogrammaticus, Magnum, inquit, puto & non facile esse, euincere Pythagoram Etruscum esse.

in confello est, diu enim cum sapientibus Aegyptio-
rum fuisse versarum: amulatum multa & proba-
basse, maxime de sanctimonis sacrificiorum, qua-
le est etiam de fabis. nam Herodotus scribit neq;
ferere fabam, neque edere Aegyptios, atque etiam
a contactu eius abhorre. scimus autem hodie-
que sacerdotes ea abstinere: qui cum sanctimo-
nia singulari student, etiam salem vitant, ne vel
cibum vel condimentum mari affine usurpent.
Huius rei alias alii adferunt causas. Vera autem
haec est, quod mare oderunt vt alienum a nobis e-
lementum, omninoque inimicum humanæ natu-
rae. Neque enim Deos, vt Stoici stellas, ex eo
nutriti putant: sed contra in id periisse patrem ac
seruatorem regionis, quem Osiridis defluxum no-
minant, cumq; deplorantes in laua ortum regio-
ne, in dextra interemptum, Nili obscure innuunt
in mare exeuntis interitum. Itaque neque aquam
eius bibendo aptam, neque quidquam eorum
quæ gignit & educat purum & accommodatum
sibi putant: cum neque communi spiritu alantur,
neque cognati cum nostro alimenti partem capi-
ant: sed qui reliqua omnia seruat nutritque aer,
iis perniciosus sit, vt pote præter naturam vsumq;
& ortis & viuentibus. Neque mirum videri debet,
si marina animalia aliena censent, & non idonea
quæ suo sanguini spirituique admisceant: quando
gubernatores nauium ne alloquio quidem digna-
tur obuiam facti, quod victum hi è mari quarri-
rent. His collaudatis Sylla addidit de Pythagori-
cis, eos maxime sacrificia gustasse, deoque libasse.
Piscium vero nullum immolari, nullo rem sacram
fieri. Ego, cum illi dicendi fecissent finem, Pro
mari, in qua, aduersus Aegyptios propugnant mul-
ti & philosophi & indocti, reputantes quot com-
moditatibus vitam nostram faciliorem suauio-
remque redegerit. Pythagoricos vero à piscibus
ideo abstinere quia sint alienæ gentis, ridiculum
est & absurdum: immo inhumanum & Cyclo-
picum præmium cognationis ij præbuerint reli-
quis atque adfinitatis, coquentes ea & absumen-
tes. Et quidem fertur capturam piscium emisse
aliquando Pythagoras, ac captos dimitti iussisse:
non qui tanquam alienigenas & inimicos negli-
geret eos, sed vt pro amicis & familiaribus capti-
uis precium liberationis persolueret. Itaque con-
trarium iubet istorum hominum nos suspicari
mansuetudo & humanitas: nimirum iustitiæ me-
ditandæ gratia, & vsu discendæ, eos à marinis po-
tissimum abstinuisse. quod reliqua animalia vt-
cumque maleficio causam necis hominibus præ-
bent, pisces neque iniuria nos adficiunt, neque
adficere possunt quantumuis ad hoc à natura vi-
deantur instructi. In promptu est cum è sermo-
nibus, tum è sacrificiis veterum ostendere, non e-
sum modo, sed & cædem animalis innoxii eos
pro facinore impio & nefario duxisse. multitudine
tamen superflua oppressi, simulque oraculo
Delphico (vt aiunt) iubente opitulari frugibus que
perderentur, mactare aggressi sunt: interim tamen
animis turbatis & meticulosi, facere hoc & ope-
rari nominauerunt, vt qui animato interficiendo
magnum aliquod facinus committere se arbitra-
rentur. & in hunc vsque tamen diem id maxi-
mo opere obseruant, ne iugulent victimam
nisi immolata annuat. adeo sibi ab omni caue-
runt iniusticia. At enim, ne reliqua commemoré,

A Αἰγυπτίων ἢ τοῖς σοφοῖς συγγενέας, πολλῶν χρόνων ὁμολογεῖ-
ται, ἠγλώσθη τε πολλά καὶ δοκιμάσασθαι μάλιστα τὴν παρὰ τοῖς ἰε-
ραρχαῖς ἀγριείας. οἷόν ἐστι καὶ τὸ κῶμα μὲν ἔτι καὶ ἀπειρεῖν ἔτε
σπειράσαι κῶμα Ἀιγυπτίους, ἀλλ' ὅσοι ἰεράνας ἀπέχεσθαι
φασὶν ὁ Ἡρόδοτος, ἰχθύων ἢ καὶ τῶν ἰερέων ἴσμεν ἐπινοῦν ἀπε-
χεσθῆναι. ἀγρόντες ἢ καὶ τὰ ἀλαφύρῃσιν, ὡς μήτε ὄλον
προς φέρεσθαι μηδὲν ἄλλοι θαλάσσιος μεμιγμένον. ἄλλοι μὲν
οὖν ἄλλας αἰτίας φέρουσιν ἐστὶ ἁληθῆς μία, ὅτι πρὸς τὴν ἁ-
λαπταν ἰχθῶς, ὡς ἀσύμφυλον ἡμῖν καὶ ἀλλότριον, μάλλον ἢ ὅ-
πως πολέμων τῆ φύσει τῶν ἀνθρώπων φαίνομεν. καὶ τὸ τρέφεσθαι
B τῶν θεῶν ἀπ' αὐτῆς, ὡς πρὸς τοὺς Σαυίκοι τῶν ἀστέρων ἔσονται ἀπολαμ-
βάνεσθαι, ἀλλὰ ποιῶντιον εἰς τῶντιν ἀπόλλυσθαι τὴν παλῆρα καὶ
σώτηρα τὴν χόρας, ὃν Ὀσίριδος ἀπὸ τοῦ ὀνομαζομένου καὶ ἀρη-
νοῦντες τὸ ἐν τοῖς Σριστεροῖς μέρεσι γινώσκοντες, ἐν τοῖς δεξιῶσι
φθέρουσαν, ἀνιπτόνται τὴν Νείλου τελευτῶν καὶ φθορῶν ἐν
τῆ θαλάτῃ γινώσκοντες. ὅθεν οὔτε τὸ ὕδωρ πόσιμον αὐτῆς, ἔτε
ὡν φέρεται καὶ ἡμῶν, καθαρόν ἡγνῶνται καὶ οἰκείον, οἷς μήτε
πιδύματα καὶ κρονοῦ, μήτε συμφύλου νομῆς μέτεστιν. ἀλλὰ ὁ
σῶζων πάντα τὰ καὶ τρέφων αὐτῶν, ἐκείνοισι ὄλεθριός ἐστιν,
ὡς πρὸς τὴν φύσιν καὶ χρείαν γενέσθαι καὶ ζῶσιν. οὐδεὶς θαυμάζειν
C εἰ τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀλλότρια, καὶ οὐκ ἐπιτήδεα
καταμίνυσθαι εἰς αἶμα καὶ πιδύματα νομίζουσιν αὐτῶν, οἷ γε
μηδὲ τοῖς κωβερήσας ἀξιοῦσι προσεγγεῖν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων,
ὅτι τὸν βίον ἀπὸ θαλάσσης ἔχουσι. τῶντα ἐπαμύνας ὁ Σὺλ-
λας προσεῖπε πρὸς τὸν Πυθαγόρειον, ὡς μάλιστα μὲν ἰ-
χθύων τῶν ἰερέων ἀπαρχοῦντο τοῖς θεοῖς ἰχθύων δὲ θύ-
σιμος οὐδεὶς, ὅσοι ἰερόσιμος ἐστίν. ἐγὼ δ' ἴ, παυσανδρῶν ἐκεί-
νων, Αἰγυπτίους μὲν ἔφην ἔσθαι τῆς θαλάσσης πολλοὺς μα-
χεῖσθαι καὶ φιλοσόφους καὶ ἰδιώτας, ἐκλογίζοντο οἷς ὅσοις
ἀγαθῶν ἀπορώτερον καὶ ἰδίῳ τὸν βίον ἡμῶν πεποιήκεν. ἢ
D δὲ τῶν Πυθαγόρειων πρὸς τὸν ἰχθύων ἐκεχθῆαι, ἀπὸ
τὸ μὴ σύμφυλον, ἀποπὸς καὶ γελοῖον, μάλλον δὲ ἀνή-
μερος ὄλων, καὶ Κυκλώπειον πὶ τοῖς ἄλλοις γέρας νέμου-
σα τῆς συγγενείας καὶ τῆς οἰκειότητος, ὅσοι ποιοῦντες καὶ
αἰαλισκομένης ἔσθαι αὐτῶν. καὶ πὶ βόλον ἰχθύων ἀρι-
στατά ποτε φασὶ τὸν Πυθαγόρειον, εἶτα ἀφείναι κελδῶ-
σαι τὴν σαγῆναι, οὐχ ὡς ἀλλοφύλων καὶ πολεμίων ἀ-
μελήσαντα τῶν ἰχθύων, ἀλλ' ὡς ἔσθαι φίλων καὶ οἰκείων γε-
γενότων ἀχμαλώτων λύτρα καταβαλόντα. δὲ ποιῶν-
τιον (ἔφην) ἔσονται τῶν ἀνθρώπων ἀπειρήσια καὶ πρὸς
E τῆς δίδωσι, μή ποτε ἄρα μελέτης ἔνεκεν τῶν δικαίου
καὶ σωφειῶν ἐφείδοντο μάλιστα τῶν ἐναλίων, ὡς τὰ λ-
λα μὲν αἰτίας ἀμφοτέρωθεν παρέχοντα τῶν κακῶν πάσχειν
τὰ ἀνθρώπων, τοῖς δὲ ἰχθύων ὅσοι ἀδικουῦντας ἡμῶν,
οὐδὲ ἀπὸ τῶν πεφυκασι δυναμῶσι. πάρεσι δὲ τῶν τε
λόγων καὶ τῶν ἰερέων εἰσέζειν τοῖς παλαίοις, ὡς οὐ μόνον ἐ-
δωδῶν, ἀλλὰ καὶ φόνον ζώου μὴ βλάπτοντος, ἔργον ἐναγῆς
καὶ ἀσεμον ἐποιούτω. πληθεὶ δὲ ἐπιχεορῶν καὶ κερῶ-
ν, καὶ χρονοῦ πινος (ὡς φασὶν) ἐκ Δελφῶν ἐπιχε-
F λδυσανδρῶν τοῖς καρπῶσι δὲ φθέρουσαν φθέρουσαν, ἢ ἔσθαι
μὲν καὶ περὶ τῶν ἐπὶ δὲ ὅμοις πρὸς τὸν ἰχθύων καὶ δειμαίνον-
τες, ἔρδειν μὲν ἐκὸς ἰσχυροῦ καὶ ἰσχυροῦ, ὡς πὶ μέγα δρῶντες ὅ-
σοι ἐμψυχῶν ἀπὸ τῶν ἀφύλακτουσιν ἰχθύων ὅσοι μὴ
σφάττειν ἔσθαι ἐπινοῦσι κατασπενδόμενον. οὕτως δὲ λα-
βῆς πρὸς ἅπαντας ἀδικίας εἰσίν. καὶ τοῖς, ἵνα τὰ ἄλλα ἐάσω-

ἀφείναι κελδῶσαι
ad Porphyrum. n. 25

μην, εἰ μόνον ἀλεκθερίδων ἀπειρήντο πόμυτες, ἢ δασυπόδων, οὐκ αὖτις χρεῖνα βραχέος ὑπὸ πλῆθους, ἕτε πόλιν οἰκεῖν, ἕτε καρπῶν ὀνασθαι. δὲ τῆς ἀνάγκης ἐπαγούσης τὸ πρῶτον ἠδὲ καὶ δι' ἠδονὴν ἔργον παύσαι τὴν σαρκοφαγίαν. τὸ δὲ τῶν θαλασπίων γένος οὐ τὸν ἀέρα τὸν αὐτὸν, οὔτε ὕδωρ ἀναλίσκον ἡμῖν, οὔτε καρποῖς πρῶτον, ἀλλὰ ὡς ἄρ' ἑτέρω κέσματι πρὸς χροῦδρον, καὶ χροῦδρον ὄρεσι ἰδίοις, οἷς ὑπερβαίνουσι αὐτοῖς ἐπιτίθειται δίκη ὁ θάνατος, οὔτε μικρὰν, οὔτε μεγάλην τῆ γαστρὶ πρῶτα σινα καὶ αὐτῶν δίδωσιν, ἀλλὰ πρῶτος ἰχθύος ἄγρια καὶ σαγίνεα, λαμύργια καὶ φιλοφίας πρῶτα ἔργον ἔστιν, ἐπὶ δὲ δὲνὶ δικαίῳ παρατηρούσης τὰ πελάγη, καὶ κατὰ δουλοῦν εἰς τὸν βυθόν. οὔτε γὰρ τρεῖς γλαυῶν ἔστι δὴ πᾶσι ληϊσώτερον, οὔτε σκάρον τρυγηθῆσαν, οὔτε κερταῖς πιάς ἢ λαβρακας σπερμολόγους πρῶτα σινα, ὡς τὰ χροῦδα κατὰ πρῶτον, οἰομαζομένη. ἀλλ' ἔσθ' ὅσα χαλῆς καὶ μύας, κατὰ ἰχθύων μικρολόγους ἐγκυλομένη. ἔργον πρῶτον αἰτιάσασθαι τὸν μέγιστον ἰχθύν. ὅταν δὲ ἔργον τε εἰσαυτοῖς οὐ νόμα μόνον τῆς πρῶτῃ ἀδελφῶν ἀδικίας, ἀλλὰ καὶ φύσει τῆς ἀπὸ πρῶτου βλάβῃ, ἢ κίσα τῶν ἑλκῶν ἐχθρῶν τοῖς ἰχθύσιν, ἢ τὸ πρῶτον οὐκ ἐχθρῶν. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν ἀδικίαν, ἀκροσίου πιά καὶ λιχθῆα ἐμφανῆ εἶπεν ἢ πρῶτα τὰ πρῶτα γλαυῶν πολυτελής ἔσθ' ἢ πρῶτος. ὅταν Ὀμηρος ἔμῳνον τοῖς Ἑλλήσιν ἰχθύων ἀπεχόμενοις πεποιθήκε πρῶτον Ἑλλήσιν ποντοῦ φρατοπεδούοντα, ἀλλ' ἔσθ' ὅτις ἀδελφῶν Φαλακῆν, ἔσθ' ὅτις ἀσώτοις μνηστῆσιν, ἀμφοτέρους εἰσιν ὀνόματι, θαλασπίον πρῶτα τελεῖται ὄσον. οἱ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ πρῶτον πρῶτον πλέοντες θαλασπίων, οὐδαμῶς καὶ τῆσιν ἀγκιστρον, ἔσθ' ὅτις πρῶτον, ἔσθ' ὅτις δικτυον, ἀλφίτων παρόντων. ἀλλ' ὅτι δὴ νῆος ἔξελθῆτο ἢ ἀπὸ πρῶτου, μικρὸν ἔμπεραθεν ἢ τῆσιν τῆσιν ἡλίας βουσὶν ἐπιχρεῖν, ἰχθύος ἀγρῶντες, οὐκ ὄσον, ἀλλὰ πρῶτον ἀναγκῆα ἐποιοῦντο, Γναμοσῆσιν ἀγκιστροῖσιν ἔπειρε τῶν πρῶτων λιμῶν. ὑπὸ τῆσιν ἀνάγκης ἰχθύσιν τε χροῦδῶν καὶ τῶν ἡλίου βοῦσιν κατὰ διόντων. ὅταν οὐ παρ' Αἰγυπτίοις μόνον, ἔσθ' ὅτις Σύροις, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἑλλήσιν γέροντες ἀγρῆας μέγιστον ἀποχὴν ἰχθύων, μὲν τῶν δικαίου καὶ τὸ πρῶτον (οἰμῆ) τῆσιν βρώσεως ἀποδίδουσι πρῶτον. ὑπὸ λαβῶν δὲ ὁ Νέστωρ, τῶν δὲ ἐμῶν (ἔφη) πολιτῶν ὡς ἄρ' Μυρρέων, οὐδεὶς λόγος. καὶ τοῖς πολλὰ κίς ἀκήκας ἐμῶν λέγοντος, ὅτι αἰεὶ οἱ τῶν Ποσειδῶνος ἱερεῖς (οἷς ἱερωμένων κατὰ διόντων) ἰχθύος οὐκ ἐλάσσειν. ὁ γὰρ θεὸς λέγεται φυτάλιμος οἱ δὲ, ἀφ' Ἑλλήσιν τῶν παλαιῶν, καὶ παρ' Ἑλλήσιν Ποσειδῶνι θύουσιν, ἐκ τῆσιν ὕψους τὸν ἀδελφῶν οὐσίας φῶμα δόξαντες, ὡς καὶ Σύροις. δὲ καὶ σέβονται τὸν ἰχθύν, ὡς οἰμογενῆ καὶ σὺν ἔσθ' ὅτις ἀπὸ πρῶτου ἀναξίμου ἀδελφῶν φιλοσοφῶντες. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐκείνοις ἰχθύος καὶ ἀδελφῶν, ἀλλ' ἐπὶ ἰχθύσιν ἐπενέσθαι τὸ πρῶτον ἀδελφῶν ἀποφάνεται, καὶ τρεφέντας ὡς ἄρ' οἱ παλαιοί, καὶ γροῦδῶν ἰχθῶν εἰσαυτοῖς βροθῆν, ἐκ βληθῶν τιμηθῆσα, καὶ γῆσιν λαβῆσθαι κατὰ πρῶτον δὲ πῦρ τὴν ὕλην δὲ ἢσ ἀπὸ φη, μητέρε καὶ πατέρα οὐσαν, ἢσθ' ὅτις τὸν Κήκως γάμον εἰς τῶν Ἡσιόδου παρεμβάλων εἰρήκεν, οὕτως ὁ ἀναξίμου ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν πατέρα καὶ μητέρα κρινόν ἀποφάνεται τῶν ἰχθύων διέβαλε πρῶτον τὴν βρώσιν.

A si à folis cuniculis aut gallinis omnes abstinuissent homines, eodem animalium breui tempore multitudo tanta stat exstitura, vt nulla vrbs habitari, nullus fructus percipi potuisset. Itaq; carniū esum, quem initio necessitas introduxit, nunc ob voluptatis studium tollere difficile est. Sed marina animalia, neq; aerem nobiscum, neq; aquam communem absumentia, neq; ad fruges terræ accedentia, sed veluti peculiari cōtenta mundo suisque circumscripta terminis, quorum iis transgressio morte est sancita: neq; paruum neq; magnam ventri aduersus ipsa occasionem præbent: quæuis autem piscatio euidenter à gula & cupiditate obfonii proficiscitur, nullo iure maria conturbante & profundum subeunte. Neq; enim licet mullum frugiperdam, aut scarum viuorum, aut mugiles labraceve feminilegos appellare: quæ nomina terrestribus imponimus, maleficia eorum accusantes. imo quæ minima etiam cōfectantes de musca aut fele conquerimur, horum de nullo accusare possis vel maximum piscem. Idcirco Pythagorei non lege tantum ab omnibus hominibus, sed natura etiam ab omni innoxio iniuriam abstinentes, minime, aut omnino nequaquam vsi sunt piscibus pro cibo, cum præter iniustitiâ piscatio videatur intemperantiam quandam & gulæ incontinentiam secum trahere, sumptuosa & curiosa. Quamobrem Homerus non tantum Græcos facit pisciū esum vitantes, cum quidem ad Hellepontum castra haberent: sed neq; delicatis etiam Phæacib⁹, aut luxuriosis procis, vtriusq; insularis cibum è mari petitum proposuit. Vlyssis vero socii cum tantū maris nauigassent, nunquam hamum demiterunt, nunquam fundam aut rete, quandiu farina adfuit: *Sed cibus è nauis consumptus ubi fuit omnis,* paulo antequam Solis boues adorirentur, pisces non cibi delicatioris, sed nutrimenti necessarii gratia venati sunt *Incuruis hamis, ventres urgente famis vi.* eadem necessitate & ad piscandum, & ad cadendum Solis boues adigente. Itaq; non apud Ægyptios duntaxat & Syros, sed apud Græcos etiam sanctimonix pars est abstinere à piscibus: ritu non iustitiam modo tuente, sed curiositatem quoque cibi auersante. Sub hæc Nestor: meos vero, inquit, ciues, Megarensium instar nullo in numero censetis? Atqui sæpe ex me audiuiisti, sacerdotes, qui nobis hieromnemes vsurpantur, nullum edere piscem. Neptunus enim phytalmius dicitur, quasi genitabilis in mari. & qui ab Hellene prisco genus suum ducunt, Primigenio sacrificant Neptuno, quod hominem ex humida ortum natura censent, vt etiam Syri: itaq; piscem venerantur vt cognatum & vna educatum, rectius Anaximandro philosophantes. Is non in iisdē pisces & homines, sed homines in piscibus innatos principio adseruit, cumq; nutriti essent (vt veteres putant) & iâ ad sese tuendum satis haberent virium. eictos terram occupasse. Ergo sicut ignis materiam in qua accensus fuit, matrem patremq; suum deuorauit, vt ait is qui Hesiodi operibus carmen de Ceycis nuptiis inseruit: ita Anaximander hominum patrem matremque communiter pronuncians piscem, ab eius esu dehorratus est.

μήτε πικρύνει, μήτε ἀπίθανον αἰτία τ' ἄλλω πλάσ-
 σοντες, ἀλλὰ ὁ ἀγρὸς καὶ ὁ μάλλον ἐνίων παθῶν καμνότητι καὶ
 ἀφροσύνῃ δόποφαινοντες, ἐκ ὀρθῶς, ὡς Μακάριε Φίλων, ἐπι-
 τασις γὰρ καὶ ἀξίους μέγιστος καὶ πλήθος πρὸς τήν, ἔτι γῆρας
 οὐκ ἐκβιάζει ὁ ὑποκείμενον ὡς ἄρ' ὅθεν τ' ἐλεφάντι-
 σιν οἴομαι, σφοδρότητα τ' ψωρικῶν τίνος τῶν ἔσαν, ὅθεν ὁ
 ὑδροφόβος, τ' σωματικῶν ἢ τ' μελαγχολικῶν, καὶ τοι τὸ γὰρ
 θαυμαστὸν εἰ μὴδὲ Ὀμηροῦ ἀγνοῦν ἐλάττωσεν ἡμᾶς, τ' γὰρ
 λυσιπτήρα κύνα δὴ λόγος ἔστιν ἀπὸ ἑπ' ἀγοῖς τῶν πρὸς αἴ-
 ρθῶν ἀφ' οὗ καὶ ἀφροσύνη λυσιπτήρα λέγονται. ταῦτα δ' Διο-
 γρησιαῖο διελθόντες, ὁ Φίλων αὐτὸς τε μέτρια διελθὼν πρὸς
 τ' λόγον αὐτῆ, καὶ μετὰ στωικῶν παρεκλείπει τοῖς ἀρχαίοις ἰα-
 τρῶν, ὡς ἀμελείας ἢ ἀγνοίας τῶν μεγίστων ὀφλισκανόσιν, εἴ γε
 δὴ ταῦτα τὰ πάθη νεότερα φαίνετ' ὡς ἐκείνων ἡλικίας. παρ-
 τον δ' αὖ ὁ Διογρησιαῖος οὐκ ὀρθῶς ἀξιοῦν ἔδοξεν ἡμῖν τὰς ἐπι-
 τάσεις καὶ ἀμέσεις μὴ ποιεῖν ἀφροσύνης, μὴδὲ τῶν γῆρας ἐκ-
 βιάζειν. οὐτῶ γὰρ οὐτε ὄξος ὄξινου φησὶν ἰδιῶ ἀφροσύνη, οὐτε
 πικρότητα, σφυφνότητος, οὐτε πυρᾶν αἵματι, οὐτε μῆλον ἢ ἡ-
 δύοσμον. καὶ πικρὰ φασὶς ἐκασταὶ αὐτῶν, καὶ μεταβολαὶ
 ποιοτήτων εἰσὶν, αἱ μὲν αἰσῶν μῆτρανομήμων, αἱ δὲ ἐπιτά-
 σεις σφοδρῶν ὀνείμων. ἢ μὴδὲ φλόγα πύρματις λυσιπτήρα,
 μὴδὲ φλόγος ἀγρῶν, μὴδὲ πύρματις δρόσου μὴδὲ χάλυξαι
 ὄμβρου ἀφροσύνην λέγουσιν, ἀλλ' ἐπιτάσεις εἴη ταῦτα πύρ-
 ματι καὶ σφοδρότητι. ὅρα ἔτι καὶ τυφλότητι μὴδὲ ἀμβλυωπίας
 φαίμα ἀφροσύνην, μὴδὲ ναυτίας χολέρας, ἀλλὰ τὰ μάλλον καὶ
 ἡθῶν ἀλλοπάθειν. καὶ τοι ταῦτα πρὸς λόγον ὅθεν ἔστιν. αἱ
 γὰρ αὐτῶν λέγουσι δεξιόμοιοι τῶν ἐπιτάσεων καὶ τ' σφοδρότητα
 νῦν γεγενῆσθαι, πρὸς τὸν, ὅσον πρὸς ἰσομέτρους τῆς κενότητος, οὐκ
 ἐν ποτῶν, μὴδὲ ὁ πρὸς ἀδύον ὁμοίως ἔπειτα, τῶ Σοφοκλέους
 ἐπιτῶν ὅτι μὴ πρὸς τὸν ἰσὺ ἀπιστομήμων εἰ γένηται νῦν, οὐ
 φάτως εἰπόντος, ἀπὸ τῶν τὰ γῆρας ὁ πρὸς τὸν ἡλθεν ἀπαξ,
 ἐδοκεῖ καὶ λόγον ἔχειν, τῶ μὲν δρόμου, κατὰ τὸ ὑπόκλητος
 μίας πεσούσης, ἐκδραμῶν τὰ πάθη πρὸς τ' γῆρας, ἄλλων δ'
 ἄλλος αἰεὶ κατὰ τὸν ἐπιγινόμενον ἔκαστον, ἐν γέροντι πνίλασθαι
 τῶ πρὸς τὸν γῆρας. εἰκάσθαι δὲ αἰσῶν (ἐφίλω ἐγὼ) τὰ μὲν
 ἀπ' ἐιδείας, ὅσα τε καὶ πρὸς πρὸς τὸν ἡ ψυχὸς ἐμποιεῖ,
 ταῦτα πρὸς τὸν τοῖς σώμασι πρὸς γῆρας ἀπὸ πλῆθους ὅτι καὶ
 σφύρας καὶ ἡδύπαθείας ὑστερον ἐπελθεῖν μετ' ἀρχῆς καὶ γο-
 λῆς δι' ἀφροσύνης τῶν αἰαγαλίων πολὺ πρὸς τὸν ποιεῖσας,
 καὶ πονηρῶν, ἐν ᾧ ποικίλα νοσημάτων εἶδη, πλῆθος ἀπὸς τε
 τῶν ἐπιπλοχῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ μίξεις, αἰεὶ πνεωπεί-
 ζειν. ὁ μὲν γὰρ καὶ φύσιν τέτακται καὶ διώρεται. τὰς γὰρ, ἢ
 τὰς ἔως ἔργον, ἢ φύσιν ἢ δὲ ἀταξία, κατὰ τὸν ἢ Πινδαρι-
 κῆ φάμιμος, ἀριθμὸν πρὸς τὸν φάμιμος, καὶ ὁ πρὸς τὸν φύσιν
 ἀφροσύνην καὶ ἀπειρῶν ἔστιν. ἀληθεύειν μὲν γὰρ, ἀπὸ τῶν
 ψευδέσθαι δὲ, ἀπειραχῶς παρέχει τὰ πρὸς τὸν καὶ ῥυ-
 θμοὶ καὶ ἀρμονίᾳ λόγους ἔχουσιν. ἀ δὲ πλημμελοῦσι
 ἀφροσύνη πρὸς τὸν καὶ ἀδύω καὶ ὀρχησιν, οὐκ ἀντὶς πε-
 ειλᾶβοι. καὶ τοι καὶ Φρυνίχης ὁ τῶν τραγωδιῶν ποιητῆς
 πρὸς αὐτὸν φησὶν, ὅτι Σχήματα δὲ ὀρχησις πόσα μοι πό-
 ρεν ὅσ' ἐνὶ πόντῳ Κύματα ποιεῖται χεῖματι νῦν ὅλη. F
 καὶ Χρύσιππος τὰς ἐκ δέκα μόνων ἀξιομάτων συμ-
 πλοχῶν πλήθει φησὶν ἕκαστον μυριάδας ὑπερβαλλεῖν.
 ἀλλὰ τὸ γὰρ μὴ ἠλεγξεν Ἱππάρχος, ἀποδείξας ὅτι ὁ μὲν
 κατὰ φασὶν πρὸς τὸν συμπεπλεγμένων μυριάδας δέκα,

A neque vero neq; falso similem causam fingentes,
 eo errant mi Philo, quod nimis & magis in mor-
 bis pro nouitate & differentia accipiunt. Enimue-
 ro incrementum & contentio magnitudinem po-
 test & multitudinem apponere: sed subiectum de
 suo genere non emouet. quo pacto elephantia sin
 scabiei vehementiam censeo esse, & timorē aquæ
 de affectionib. stomachicis aut melancholicis. Mi-
 rum vero est non obseruasse nos etiam Homero
 morbum hunc fuisse notum. canem enim rabio-
 sum inde nominat. vnde etiam homines rabidi ap-
 pellantur. Hæc Diogeniano locuto, mediocriter
 contra disputauit Philo: meque hortatus est, vt ve-
 terum medicorum causam defenderem, qui ne-
 gligentia aut ignorationis maximarum rerum rei
 peragerentur, nisi isti morbi eorum ætate recen-
 tiores existimentur. Primum, inquam, non recte
 mihi videtur hoc sumere Diogenianus, contentio-
 nes & remissiones non facere differentiam, neq;
 genus mutare. Hac enim lege etiam dicemus ace-
 tum ab acescente vino non esse diuersum: neque
 amarorem ab acerbitate, neque loliginem à triti-
 co, neque mentham à mentastro differre. atqui in
 his euidentes sunt qualitatum mutationes, quæ
 deminuendo elanguescunt, contentione vehe-
 mentiores fiunt. aut neque flammam aliud quam
 spiritū album, splendorem quam flammam, prui-
 nam quam rorem, grandinem quam imbrem esse
 affirmabimus: tantum vehementia & remissione
 ea definiemus. iamque tempus erit vt cæcitatem
 nihil à visus imbecillitate, nauream à cholera, nisi
 quod magis minusve sint, distare pronunciemus.
 Atqui hæc rationi non congruunt. Nā etiā si admit-
 tamus contentionem istam & remissionem nunc
 accidisse, nouitatem in quantitate non in qualita-
 te retinentes, eodem laborabimus absurdo. Iam
 cum Sophocles de his quæ esse non creduntur
 quia ante non fuerint haudquaquam inepte dixe-
 rit, Vnumquodq; genus rerum semel aliquando
 ortum fuisse: videtur id quoq; probabile, non tan-
 quam è carceribus emissos morbos simul omnes
 procurrisse: sed vno post alterum temporis non-
 nullo intervallo primum fuisse natum. Et suspica-
 ri licet eos principio in corporibus morbos existi-
 tisse, qui à penuria, calore, vel frigore generantur.
 postmodo repletiones, delicatum victum, & vo-
 luptates superuenisse, quæ cum ocio & desidia ob-
 abundantiam rerum necessariorum multum pra-
 uumq; gignerent nutrimentum: vnde varii sunt
 E exorti morbi, qui omnimode inter se implicati &
 permixti semper aliquid noui faciunt. Etenim quæ
 secundum naturam sunt, eadem ordinata sunt ac
 definita: cum natura aut ordo sit, aut ordinis opus.
 quod ordine caret, Pindaricæ instar arenæ nume-
 rum subterfugit: ideoq; statim quod præter natu-
 rā est, id sine terminoq; destituitur. Res enim fert
 vt vno modo verum, infinitis falsum quidq; dica-
 tur. & rhythmici atq; harmoniæ certa constant ra-
 tione: errata hominum in voce fidibusve & salta-
 tione enumerari nequeunt. Sane Phrynichus tra-
 gædiæ scriptor de seipso sic loquitur:
 Tot mihi subiecit gratas saltatio formas,
 Hyberna fluctus quot mare nocte daret.
 Et Chrysippus complexionēs q̄ decem fiunt enun-
 ciatis, multitudine ait ccccccioo excedere.
 verum hoc refutauit Hipparchus, demonstrans af-
 firmatiuam continere complexarum ccccccioo,
 καὶ πρὸς

& præterea CIOXLIX: negantem millia CCCX, A
 vltimusque IOCCCLII. Xenocrates syllabarum
 numerum, quas inter se compositę litterę faciunt,
 statuit centiesmillenũm, ac porro ducentorum
 millium. Quid ergo mirum est, si cum corpus in
 seipso tot facultates habeat, totque subinde cibo
 ac potu introducantur qualitates, vtatur autem
 motibus & mutationibus neque tempore neque
 ordine eodem constantibus: horum inter se com-
 plexiones nonnunquã nouas & insolentes adfe-
 ctiones gignere? Qualem Thucydides scribit A-
 thenis pestem exstitisse, ex eo maximę colligens
 nouam fuisse, quod carniuora animalia abstine-
 rent esu cadauerum. Circa rubrum verò mare
 morbo correpti (vt Agatharchides narrat) cum a-
 liis inauditis accidentibus sunt vexati, tum angues
 exigui qui nati sunt exertis capitibus suras & bra-
 chia perderent, & tacti rursus carnem subirent,
 ac per musculosa serpentes inflammationum vim
 intolerabilem excitarent. idq; morbi genus prius
 aut posterius vllis aliis obtigisse nemo comperit,
 vt & multa alia. Quidam cum diu laborasset vri-
 nę difficultate, tandem culmum hordeaceum ge-
 niculatum exereuit. & hospitem nostrum noui-
 mus Athenis Ephebum cum multo semine cie-
 cisse bestiolam asperam, multis pedibus celeriter
 ambulantem. Timonis in Cilicia nutricem A-
 ristoteles refert quouis anno per duos menses in
 fouea quadam se continuisse, sola respiratione o-
 stendentem se viuere. in Meloneis scriptum est
 morbi iecinoris hoc esse indicium, quod eo labo-
 rans mures domesticos accuratę obseruet & con-
 fectetur. id verò nunc fieri nusquam videmus.
 Ideo non mirari debemus, si quędam existant
 quę olim non fuere, aut interciderunt nunc, quę
 antiqui habuerunt. In causa est natura corporis
 quę identidem aliam atque aliam fortitur tempe-
 riem. Cæterum ærem nouum, aut alienigenam
 aquam introducere mittamus, quando ita videtur
 Diogeniano. quanquam eos qui à secta Democri-
 ti sunt nouimus hoc dicere ac scribere, mundis
 qui foris sunt pereuntibus, corporibusq; alienige-
 nis inde huc defluxu quodam perlatis, simul inci-
 dere principia sæpe pestilentię & morborũ igno-
 torum. Mittamus etiam singulares corruptelas
 quę apud nos ob terrę motus, siccitates, imbręve
 eueniunt: quibus & spiritus & aquę, cum terri-
 genam habeant naturam, necesse est vnã cor-
 rumpantur & mutantur. Mutationem autem ci-
 borum & obsoniorum ac victus rationis, quanta
 ea facta est, non prætereamus. Quippe multa eo-
 rum quę gustari olim & comedi non solebant,
 nunc pro suauissimis haberi videmus: qualia
 sunt mulsũm vino mel, & vulua. quin & cere-
 brum antiquitus abominabantur & proiiciebant:
 vnde factum vt Achilles ei Agamemnonem
 compararet. Nouimus etiam adhuc multos an-
 tiquorum gustare cucumerem, peponem, ma-
 lum Medicum, & piper non sustinuisse. Proinde
 cum ob hæc probabile est corpora insolito modo
 adfecta esse, & mutata temperie paulatim altera-
 re qualitatem, excrementumque peculiare con-
 ficere: tum ordo etiam ciborum immutatus non
 leue discrimen intulit. Quas enim vocant frigi-
 das mensas, ante ostrea crudam lactucam vt con-
 coctu facilem exhibebant, nunc à Platone à cau-
 da ad caput traductę prima pro vltimis apponunt.

κὴ πρὸς ταύταις χίλια τετρακόντα ἐνέα. ὅ τ' ἀποφαλί-
 κῆν αὐτῶν, μυριάδας, τριακόντα μίαι, κὴ πρὸς ταύταις ἐνα-
 κήσια πεντήκοντα δύο. Ξενοκράτης δ' ἔ τ' τῶν συλλαβῶν ὄρι-
 θμόν, ὃν τὰ στοιχεῖα μηνύμενα πρὸς ἀλλήλα παρέχει, μυ-
 ριάδων ἀπέφηνεν εἰκοσάκις κὴ μυριάκις μυρίων. τί δὴ θαν-
 μαστὸν ἔστιν εἰ ποσά τας μὴ εἰς αὐτὰ τῶ σῶματος δυνάμεις
 ἔχοντος, ποσά τας δ' ἔχει σίτων κὴ ποτῶν ἐπεισαγωγῆς ποιό-
 τητας ἐκείσδε, χρωμῆς δ' κινήσει κὴ μεταβολαῖς μήτε χα-
 ρῶν ἕνα μήτε τάξιν αἰεὶ μία ἐξυύσασ, αἰ πρὸς ἀλλήλας
 συμπλοχῆ, τῶτων ἀπύτων ἔστιν ὅτε χαρὰ κὴ ἀσυνήθη νοσή-
 ματα φέρονται, ὅ τ' Ὁρακλίδης ἰστέρι τ' Ἀθύνῃσι λοιμὸν
 γνέσασαι, τεκμαίρομαι αὐτῶ δ' μὴ σὺ ἔσθον μάλιτα
 τὰ τὰ ἄρκαφάγα μὴ γάλατα τῶν νεκρῶν. οἱ δ' ἔπει
 τ' ἔρουθραν γάλασθον νοσήσαντες, ὡς Ἀγαθάρχιδας ἰστέ-
 ρηκει, ἀλλοῖς τε συμπτώμασιν ἐχρήσαντο χαροῖς κὴ ἀιστο-
 ρήτοισ, κὴ δρακόντια μικρῶ τας κήμας διεσθίοντα κὴ τοῖς βρα-
 χίονας ἐξέκυψεν. ἀφαιμῶν δ' αὐτῆς ἀνέδύετο, κὴ φλεγμονὰς
 ἀκαρτερήτας ἐκείνου μὴ τῶν μωδῶσι παρείχεν. κὴ τῶτο
 ὅ πάθος, οὔτε πρὸς τὸν οἶδεν ὁστέϊς, οὔτε ὑπερὸν ἀλλοῖς ὄγ-
 λα ἐκείνοισ τε μόνοισ γνόμενον, ὡς ἕτερα πολλά. κὴ γὰρ ἐν
 C
 δυσουείαις γνόμενος πολὺν χρόνον ἔξεδωκε κερδίνην κα-
 λαμίω γνάφα ἐξυσαν, κὴ τ' ἡμέτερον ζέγον Ἐφῆσον Ἀθῆ-
 νησιν ἰσθμὸν ἐκβάλλοντα μὲ πολλοῦ ἀπέρματος κέρδιον δα-
 σὺ κὴ πολλοῖς ποσὶ παχὺ βαδίον. τί τ' ἴμονος ἐν Κιλι-
 κία τῆ δὴ Ἀριστοτέλης ἰστέρι φωλῶειν τῶ ἔθους ἐκείσου
 δύο μίνας, μηδενὶ πλιὺ μόνω τὰ ἀναπνεῖν, ὅτι ζῆ ἀφῆ-
 δηλονοῦσαν. κὴ μὴ ἔνθα πῖς μελωνείοισ σημεῖον ἠπαλκῶδ
 πάθος ἀναγέγραπται, ὅ τῶς καλοικιδίοισ μῦς ὅτι μελῶς
 ὡδραφύλατῆιν κὴ δῶκειν. ὁ νῦν οὐδαμῶδ γνόμενον ὄρα-
 ται. δὲ μὴ θανμάζω μὴ αἰ γνήται ἡ τῶν οὐ πρὸς τὸν οἶ-
 D
 των, κὴ ὑπερὸν ἐκλέλοιπεν. αἰτία γὰρ ἡ τῶν σωματῶν φύσις,
 ἀλλῶ ἀλλοτε λαμβάνουσα κέρσιν. ὅ μὴ οὐκ ἀέρα χαρῶν
 ἐπεισάγειν, ἢ ζέγον ὕδωρ, εἰ μὴ βούλεται Διογρησιαδῶς, ἐάσαι-
 μῶν. κὴ τοῖ τῶς γὰρ Δημοκρετέοισ ἰσθμὸν κὴ λέγῶντας κὴ
 γράφοντας ὅτι κὴ χόσμον ἐκπὸς φθαρέντων, κὴ σωματῶν
 ἀλλοφύλων ἐκ τῆς ἀπορροίας ὅτι πρὸντων, ἐπὶ ταῦτα πολ-
 λάκις ὄραται παρὰ ἐμπίλοισ λοιμῶν κὴ παθῶν οὐ σινῆ-
 θων. ἐάσαι μὴ δὲ κὴ τῶς φθορῶς κτ' μέρος παρ' ἡμῖν ὑπό-
 τε σισμῶν κὴ ἀνχμῶν κὴ ὄμβρων, αἰς κὴ τὰ πνύμα-
 τα κὴ τὰ νάματα γνήτη φύσιν ἔχοντα σιννοσεῖν ἀνάγ-
 E
 κη κὴ συμμεταβάλλειν. ἀλλὰ τί τῶ τὰ σίτια κὴ
 τὰ ὄφα κὴ τῶς ἄλλας ἀφῆτας τῶ σῶματος ὄξαλλαζῶν,
 ὅση γέρονεν, οὐ ὡδραλειπῆον. πολλά γὰρ τῶν ἀγούτων
 κὴ ἀβρώτων πρὸς τὸν, ἠδῆσα νῦν γέρονεν, ὡς ὡρ οἶνό-
 μελι κὴ μήτρα. λέγῶσι δὲ μηδὲ ἐγκέφαλον οὕτως ἀφῆ-
 ὅ ρίπῆιν κὴ ἀποβάλλειν, μυσταπομῶοισ πρὸς εἰποῖ-
 τα. σκύου δὲ πέπωνος κὴ μήλου Μιδικῶδ, κὴ πεπέ-
 ρως πολλοῖς ἰσθμὸν ἐπὶ τῶν πρὸς τὸν γάλασθαι μὴ
 δυναμῶοισ. ὑπό τε δὴ τῶτων εἰκῶς ἔστι ξενοπατεῖν τὰ
 σῶματα κὴ ὡδραλλάτῆιν τῶς κέρσιν, ἡσυχῆ ποιότητα
 F
 κὴ ὡδῆπῶμα ποιούτων ἴσθον, τί τῶ δὲ τάξιν αὐ τῶν ἐδέ-
 τῶν κὴ μετακῶσμησιν, οὐ μικρῶν ἔχειν ἀφῆφορῶν. αἰ γὰρ
 καλούμεναι ψυχρῶν τράπεζαι, πρὸς τὸν ὄσρῶν, ἔχῶν,
 ὡμῶν, λαχῶν, ὡς ὡρ ἔλεγχῶ ὁ Πλάτων, ἀπ' οὐρα δὲ πῖς
 σῶμα μεταρῶσαι, τ' ὡρ τῶν δὴ τῶ ἔρατης τάξιν ἔχῶσι. p. 49v.

ὡς ψιλῶν ὄρα
 τῶν ἀαμασῶδ
 p. 49v.

μέγα δ' ἔστι τῶν καλουμένων τροπομάτων. ὁ δὲ γὰρ ὕδαρ οἱ παλαιοὶ πρὶν ἐμβαλεῖν ἔπινον· οἱ δ' νῦν ἀποτι τρομευ- ἀέντες, ἀποτι τῆς Ἑσφῆς ἀφ' ἑσφῆς τὰ σώματα ἐξέοντι, λεπτὰ καὶ λεπτά καὶ ὀξεῖα πρὸς φέροντες, ἡσέκκαυμα τῆς ὀρέξεως, εἴτα οὕτως ἐμφοροῦντο τῶν ἄλλων. ὁ δὲ δὲ πρὸς μετὰ βολῆν, καὶ τὸ ποιῆσαι νοσημάτων κινῶν χυρεσιν ἀσθενέστερον ὅστιν ἢ πρὸς τὰ λουτὰ τῶν ἀρχῶν πολυπάθεια, κα- θάρσιν σιδήρου πρὸς μαλασσομῆς καὶ ῥεῖσης, εἴτα βαφίω ἡσέκκαυμα καὶ σόμψιν αἰαδεσσομῆς. Εἴτα μὲν εἰς Ἀχέ- ροντα Πυρρῆ φλεγεθῶν τερέοισι. τῆτο γὰρ αἰπὸς εἶπεῖν μοι δὲ- κεί τῶν ὀλίγων ἡμῶν ἐμφοροῦν γερνόντων, βαλανείου γυ- ρας ἀσθενέσεις. σκεῖνοι γὰρ οὕτως ἀσθενέσεις ἐξέρχονται καὶ μα- λακείας, ὡς τε Ἀλέξανδρος μὲν ὁ βασιλεὺς ἐν τῶν λουτῶνι πυρρῆτων ἐκάλυθεν αἰ τῆς Γαλατίας γυναικὸς εἰς τὰ βαλα- νεῖα, πόλτε χύρας εἰς φέρουσαι ὁ μὲν τῶν παιδῶν ἴαθον, ὁ- μοῦ λουτῶνι νῦν τῶν λουτῶνι εἰσεῖ τα βαλανεῖα, καὶ ὕλα- κτοῖσι καὶ ἀσθενέσεις. ὁ δ' ἐλκόμενος ἀπὸ τῶν αἰσῶν, ὕπερδ μίγμα καὶ πρὸς γερνῶς, ὁ δὲν εἴτα τὸ σώματος πούχια ἀ- γειν, ἀλλὰ πᾶσαι ἀπομον κλονεῖ καὶ παρᾶσαι καὶ μετῆσθον δὲ ἑδρας, ἀχρῆς οὐ κατὰ σῶμα ἀσθενέσεις πεπρωμένους καὶ ἔσον- τας. ὁ δὲν οὖν (ἐφίω) ὁ Διογηνιανὲ δειπᾶ ὁ λόγος αἰπῶν ἐ- πεισοδίων ἐξῶθεν, ὁ δὲ μετὰ κρομῶν, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τῆς διατομῆς μετὰ βολῆ. τὰ μὲν οὖν γυναικῶν, τὰ δ' ἀφαιεῖν τῶν νοσημάτων, σὲκ ἀδιώατος ὅστι.

Διὰ τί τοῖς φθινοπωρινοῖς ἐρυπνίοις ἦκιστα πατεροῦντο.

Πρόβλημα ι.

Πρόβλημα σιν Ἀεισοτέλους φυσικῆς ἐπιτυχῶν Φλάωρος εἰς Θερμοπύλας κρομαδεῖσιν, αὐτὸς τε πολ- λαὶν ἀποπειρῶν (ὁσφ εἰώθασι πάγειν ὅπτεικῶς αἰ φιλόσο- φοι φύσει) ἡσέκκαυμα καὶ τοῖς ἐτέροις μετεδίδου μῦρτυρῶν αὐτῶ τῶν Ἀεισοτέλει, λέγειν τῆ πολυμάθεια πολλὰς ἀρετὰς ποιεῖν. τὰ μὲν οὖν ἄλλα μὲν ἡμέραν σὲκ ἀ- γερνῶν ἡμῶν ἐν τοῖς πρὸς πᾶσι δὲ ἀσθενέσι παρέχε. τῶν γέ- ρων μὲν πρὸς τῶν ἐρυπνίων, ὡς ἐστὶν ἀσθενέσι καὶ ψευδῆ μά- λιςα πρὸς τῆς φυλλοχόου μίνας, σὲκ οἰδ' ὅπως ἐτέροις λόγους πρὸς ἀσθενέσι μῦρτυρῶν τοῦ Φαβωεῖνου μὲν τὸ δει- πνον ἀρέκκαυμα. πῆς μὲν οὖν σῶς ἐπᾶγεις, ἐμοῖς δὲ ἕοῖς ἐ- δόκει λελευκέναι τῆ ἀποπειρῶν Ἀεισοτέλης καὶ ὁ δὲν ἄοντο δειν ζῆτεῖν ὁ δὲ λέγειν, ἀλλ' ἢ τῆς καρπῶς, ὡς πρὸς σκεῖνος, αἰπᾶσαι. νεοὶ γὰρ ὄντες ἐπὶ καὶ σφειγῶντες πολὺ πῆδμα γυναικῶν ἐν τῶν σώματι καὶ παρᾶσῶδες. οὐ γὰρ τῶν οἶνον εἰ- κῆς ὅστι μόνον ζῆ καὶ ἀσθενέσεις, ὁ δὲ πύλαιον, αἰ ἢ νεοῦρ- γῶν, ἐν τοῖς λούχοις ψόφον ἐμποιεῖν, ἀποκρομαδεῖσθῶς τὸ πρῶμα τῆς θερμότητος· ἀλλὰ καὶ τὰ σῶτα τὰ πρὸς σφα- ρα καὶ πῶ ὅπτεσαν ἀπᾶσαν ὀράντην ἐν τῶν σφαιρῶν καὶ οἰ- δῶσαν ἀχρῆ αἰ ἀποπειρῶν τὸ φουσῶδες καὶ ἀπεπτον. ὅπ δὲ ὅστι τῶν βρωμάτων ἐνία δυσσύνερα καὶ ἀσθενέσεις τῶν κατ' ὕπνον ἑσφῆων, μῦρτυρῶν ἐξέρχονται τοῖς τε κινῶν καὶ τῆ κε- φαλή τῆ πολυπόδος, ὡν ἀπεχρᾶς κελῶοισι τῆς δεσμοῖς τῆς ἀφ' ἑσφῆς ὀνειρῶν μερῶν. ὁ δ' Ἐπᾶσῶν αὐτῶ τὰ μὲν ἄλλα δαμονιώατος Ἀεισοτέλους ἐρεσῆς ὅστι, καὶ τὰ πρὸς πᾶσι νέμει μεεῖδα τῆ πιθανῶν πρὸς τῶν ποτε μὲν τοι λόγων ἡμῶν τῶν Δημοκρίτη παλαιῶν, ὡς πρὸς σὲκ ἀσθενέσεις ἡμῶν ἡμῶν, οἷος ἡσέκκαυμα καὶ ἀσθενέσεις.

A Magnum etiam illud de præbibitionibus, quas vocant propomata. Nam antiqui ne aquam quidem biberunt antè quàm edissent. nunc ante cibum captum vino oppleti, humectato & feruente corpore cibum aggrediuntur, tenuia & acuta viq; incidendi prædita ad appetitum excitandum ingerentes, ac deinde aliis vescentes. Verùm nulli ad mutandum corpora nouosq; morbos creandum facultati cedit lauacrorum varietas, quibus corpus multis modis adfectum, ferri instar emollitur ac fluit, & à frigore deinde duratur. Qui paululum nos ætate antecessere, si si balneum nostrum foribus apertis introspeffissent, dicturi erant puto,

Stagna Pyriphlegethon subit hec Acherontia feruens. Maiores enim nostri ita lenibus atque tepidis vsi sunt balneis, vt Alexander Magnus in balneo febricitans dormiuerit: Galatarum autem mulieres pulstem cum suis pueris inter lauandum ederint. Nunc rabiosis videntur similia balnea, & latrantibus, atque conuellentibus lantantibusque. aër autem qui in iis hauritur, mixtum ex humore & igne quidpiam, nullam corporis partem finit quiescere, sed omnem etiam indiuiduam particulam conturbat suoq; è statu dimouet: donec inflammatos nos & feruentes ipsi restinguamus. Nihil ergo, Diogeniane, opus est huic disputationi extrinsecus adscitis mediis, aut intermundiis: sed rectà mutata victus ratio satis virium habet ad alios gi- gnendum, alios abolendum morbos.

Cur autumnalibus somniis minimum fidei adhibendum sit.

Questio decima.

FLORES cum incidisset in lectionem quæstio- num Aristotelis physicarum, ad ipsum Ther- mopylas allatarum, cum ipse multas animo du- bitationes concepit (vt solent ingenia doctrinæ studiosa) tum alios iis impertiuit. testimonium ferens Aristoteli, qui dixit multam sciendi cupi- ditatem multa facere principia. Et sanè reliquæ in ambulationibus diurnis quæstiones non in- suauius nos oblectauerunt. Quod autem de insomniis fuit dictum: ea maximè iis mensi- bus quibus defluunt folia, esse incerta & men- dacia, nescio quomodo se rursus protulit, cum Fauorinus à cœna res tractaret alias. Tuis qui- dem focis, meis filiis videbatur soluisse nodum Aristoteles, neque aliud quærendum putabant, sed cum eo causam in fructus conferendam: qui recentes & humore turgidi multum turbulen- tumque in corpore spiritum generent. Non enim vinum duntaxat & oleum recens expres- sum in lucernis probabile est obstrepere, calo- re flatum quasi fluctum quendam edente: sed & frumentum nouum, & poma videmus tu- mere atque distendi, donec flatus & cruditas eor- um discutiatur. Cibos porrò quosdam esse qui difficiles somnos faciant, & animam perturbent, testatum fieri fabarum exemplo, & polypodis capite, quibus abstinere iuberentur qui diuina- re per somnum cuperent. Fauorinus ibi, quan- quam Aristotelis esset impensissimè studiosus, & Peripateticæ philosophiæ maximam verifimili- tudinis tribueret laudem: tamen tunc sententiam quandam Democriti tanquam de fumo squa- lidam detrahens expurgare ac perpolire cepit.

Id primò ponebat pervulgatum, ut aiebat Democritus, visa per meatus in corpora subire ac altè penetrare, ac dum sursum efferuntur, facere ut in somno appareant simulacra. visa autem ista vndiquaq; ferri, delapsa à supellectile, vestimētis, plantis: maximè autem ab animalibus, ob iactationem multam & calorem. eaq; visa non modò habere expressas & formā referentes corporum similitudines: (vt Epicurus sentit, eatenus Democritum sequens. atq; exinde ab eius desciscens doctrina) sed & motuum animi, consiliorū, & adfectionum tam lenium quàm vehementium imagines secum trahentia, ita accidere ad animum veluti animata, & significare ea opiniones eorum à quibus sunt emissa, cogitationes, conatus: siquidem articulatas adferentia & inconfusas imagines occurrant. Id autem maximè fieri, quando per aërem læuè motu feruntur expedito & celeri. Autumnalis verò aër, quando folia defluunt, admodum est inæqualis & asper, ideoq; visa variè diflicit, & eorum euentiã tarditate lationis hebetatam, facit euanidam & imbecillam. sicut contrà ab turgentibus & calidis excurrentia multa & velocia, notitias recentes & significantes exhibent. Tum Autobulum leniter renidente ore intuens, Video, inquit, te iam velut in umbra pugnam contra isthac visa meditari: & contra opinionē, tanquam picturam veterem, aliquid conari reprehensionis. Tu verò, aiebat Autobulus, desine simulare aduersus nos. non enim nescimus te, quia sententiam Aristotelis probari cupis, tanquam umbram ei opinionem Democriti cōparauisse. Hęc ergo missam faciamus, & Aristotelem impugnemus, quę nouas fruges & cara poma immeritò inculat: quib. ver & æstas patrocinaur, quando maximè vegetæ fruges & succo plene (si quidem Antimacho credimus) & recentes in cibum vsurpatæ, minùs fallacia & vana nobis somnia conciliant. Menses verò ii, quibus folia decidunt, iam hyemi propinqui, dum concoquunt frumentum & quod pomorum superest, gracilia ea reddunt ac rugosa, & quæ ad furorem diuinum incitandi omnem iam amiserint aculeum. Iam vinum quoque qui bibunt citissimè, Anthesterione hoc faciunt mense, qui hyemem subsequitur: diemq; illum quo gustatur nouum vinum, nos boni dæmonis, Athenienses Pithægiam à doliis aperiendis appellant. videmus autem de musto feruente adhuc ne operarios quidem haurire. Itaque dona deorum desinamus calumniari, & alia via disquisitionem causæ ingrediamur: ad quam nos ducit temporis nomen, & ventosorum inanumq; somniorum. Autumni enim extremo nomen tribuitur hoc, vt folia deiicere dicatur, quæ tum ob frigus & siccitatem plantarum defluunt: nisi quæ calidæ sunt & pingues, vt oleæ, lauri, palmæ: aut humectæ, vt myrtus & edera. his enim temperies opitulatur: reliquis non item. non enim gluten quo folia continentur permanet, sed vel frigore humoris congelat, vel ob inopiam & imbecillitatem exsiccat. Equidem quòd vigent adolefcuntq; plantæ, id habent ab humore aut calore, contraq; iis frigus & siccitas perniciem adferunt. Itaque eleganter solet Homerus homines *διερους*, id est, humidos siue succulentos, appellare: & gaudium *ιαίνεσθαι*, quod est, concalcere: contrà *ριγεσθαι* & *κρυερον*, quasi rigoris efficax & frigoris, quod triste sit aut formidandum.

A *Ἰσοπέδους τὰ πρὸς τὴν γῆν τὸν ὀφθαλμὸν ὁ φησὶ Δημόκριτος. ἔτι καὶ τὰ βουνοειδῆ τὰ εἰδωλὰ. Διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ σώματα, καὶ ποιεῖν τὰς χεῖρας τὸ ὑπνον ὅπως ἐπομαφροσμήνα. Φοιτῶν δὲ τὰυτὰ πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς καὶ σκευῶν καὶ ἰματίων καὶ φυτῶν, μάλιστα ὁ ζῶων ὑπὸ σάλου πολλοῦ καὶ θερμότητος, οὐ μόνον ἔχοντα μορφοειδῆς τὰ σώματα ἐκ μεμεγαλῆς ὁμοιοτήτας, ὡς Ἐπικουρος οἶεται, μέγρι τὸ τὸ Δημόκριτος σιωπεῖ μῦθος. ἐν ταῦτα ὁ περιλιπὼν τὸ λόγον ἀλλὰ καὶ τὸ ψυχρὸν κινήτων καὶ βλαβερῶν ἐκείνων καὶ ἠθῶν καὶ παθῶν ἐμφάνεισιν ἀναλαμβάνοντα σιωπεῖσθαι, καὶ περιλιπὼντα.*

B *μὲν τῶντων, ὡς ἂν ἐμφύχα, φερέσθαι καὶ ἀφελῆν τοῖς περιδεχομένοις τὰς τῶν μητιέντων αὐτὰ δόξας καὶ ἀφελῶσιμοῖς καὶ ὁρμαῖς, ὅταν ἐναρθῶν καὶ ἀσυχῆτος φυλάτῃοντα περιμιξῆ τὰς εἰκόνας. τὸ πρὸς μάλιστα ποιεῖ δι' αἰετος λείου τ' φορεῖσ γινώσκῃς ἀκαλύτῃ καὶ παχείας. ὁ δ' ὀφθαλμοπνεῖος, ὅτε φουλοχρεῖ τὰ δένδρα, πολλὰ ἀνομαλίας ἔχον καὶ βαρύνθηκα ἀφελῆν καὶ ὅσα βέπει πολλὰ καὶ εἰδωλὰ, καὶ ὅσα ἄργες αὐτῶν δέκτηρον καὶ ἀσθενῆς ποιεῖ τῆ βραδυτῆτι τ' πορείας ἀμαρτυροῦντων, ὡς ἂν αὐτὸ πάλιν περιὸρ γῶντων καὶ ἀφελῆν μῦθων ἐκ δρώσωντα πολλὰ καὶ ἄχρη κριζόμενα, τὰς ἐμφάνεισιν νεαρεῖσ καὶ σημεῖων καὶ ἀπιδῶσιν. εἶτα ἀφελῆν τὰς περιὸρ τὸς αὐτὸ βλαβῶν, καὶ μετὰ ἀφελῆν, ἀλλ' ἰσῶν (εἶπεν) ὑμᾶς οἴοι, τε ὄντας ἢ δὴ σκιαμαχεῖν περιὸρ τὰ εἰδωλὰ, καὶ δόξῃ παλαιᾷ κατὰ τὴν γραφῆν περιφροσῆσ τὰς ἀφελῆν, οὐδὲν ἀπὸ ποιεῖν. καὶ ὁ αὐτοβουλος, Ἰαῦε ποικίλων (εἶπεν) περιὸρ ἡμᾶς. οὐ γὰρ ἀγνοοῦμεν ὅτι τὴν Ἀριστοτέλους δόξῃ ἀδουκμῆσιν βλαβερῶν, ὡς ἂν σκεῖν αὐτῆ τὴν Δημόκριτος περιφροσῆσ βλαβερῶν. ἐκείνῃ οὖν βεβόμεθα, κακείνῃ μαχόμεθα κατηχεροσῆ τῶν νέων καρπῶν καὶ τῆς φίλης οὐραρεῖσ οὐ περιφροσῆσ. ὁ γὰρ ἡερος αὐτῆσ μῦθου καὶ ὁ μετό-*

D *πρωσῆ, ὅτε μάλιστα χλωρῶν καὶ φλοιοσταν (ὡς Ἀντίμαχος εἶπεν) τὴν οὐραρεῖσ γινώσκῃσ περιφροσῆσ μῦθοι τῆσ καρποῖσ, ἢ τῶν ἀπατηλοῖσ καὶ ψεύδεσιν εἰσπνῖο ἰσῶσ σκεῖν. οἱ δ' ὀφθαλμοχρεῖ μῦθῶσ ἢ δὴ τὰ χερσῶν περιφροσῆσ νομῶντες ἐν πέφῃ τὰ σῆα, καὶ τὰ περιφροσῆσ τῶν ἀφελῆν ἰσῶν καὶ ρυσαῖ καὶ πρὸ ἀφελῆσ τὸ πηκτικῶν ἐκείνο καὶ μεμικῶν, ἔχουσι. καὶ μὲν οἴου τε τὸ νέον οἱ περιφροσῆσ πίνοντες ἀφελῆσ πίνουσι μὲν καὶ χερσῶν καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνῃ, ἡμεῖσ μὲν ἀγαθὸ δαίμονος, Ἀθῆνῶν δὲ παθῶν περιφροσῆσ. γὰρ καὶ ὁ ζῶντες αἰεῖ ἀφελῆσ-*

E *σῆσ καὶ τῆσ ἐργάσῃσ δεδῶσ ὀφθαλμῶν. ἀφελῆσ οὖν ὁ σκεφροσῆσ, τὰ τῶν ἡερον δῶρα μεμικῶν, ἐτέρεσ ὀδοντῶν ἐφροσῆσ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τῶν περιφροσῆσ καὶ ψευδῶν ὀφθαλμῶν. φουλοχρεῖ γδονομάζεσ, ἀφελῆσ ψυχροσῆσ καὶ ἐπερῆσ τῶν κατὰ τῶν φύλων ἀπὸρροσῆσ πηκτικῶν εἶπεν θερμῶν ἐστὶν ἢ λιπαρῶν, ὡς ἐλαῖα καὶ δάφνη καὶ φοίνικῶσ ἢ διεροῖ, ὡς μυρσίνη καὶ κηπῶσ. πῦτοις γὰρ ἢ κηπῶσ βοσῆσ, τοῖσ δὲ ἄλλοισ οὐ. οὐ γὰρ περιφροσῆσ ἐχέχρον καὶ σιωπεῖσ, ἢ πικροσῆσ ψυχροσῆσ τῆσ ἰσῶσ, ἢ ἐπερῆσ δι' ἐνδειαν ἢ δι' ἀσθενεῖαν. ἐστὶ μὲν οὖν καὶ φυτοῖσ ὑγροσῆσ ἢ θερμότησ τε, διὰ τῆσ καὶ ἀφελῆσ, μᾶλλον δὲ τοῖσ ζῶοισ, καὶ πῦναιπῶν ἢ ψυχροσῆσ καὶ ἢ ἐπερῆσ, ὀλέθριον. δὲ περιφροσῆσ ὀφθαλμῶν εἶσθῃν διεροῖ βροσῆσ καλεῖν, καὶ ὁ μὲν χαίρειν ἰαίνεσθαι: ριγεσθῶν δὲ καὶ κρυερον, ὁ λυπηροσῆσ ὁ φοβεροσῆσ.*

ὁ ἰσχυρὸς καὶ ὁ σκελετὸς, ἐπὶ τοῖς νεκροῖς γέρονε, λειδορε-
 μῶν τὰ ὀνόματα τ' ἐπὶ τῆς ἐπιτομῆς, ὅτι μὲν αἶμα κλειωτάτω
 τ' ἐν ἡμῖν ἔχον δυνάμιν, αἶμα καὶ θερμὸν ὄντι καὶ ὑγρὸν. ὁ δὲ γῆ-
 ρας, ἀμφοῖν ἐσθλός. εἶκοι δὲ τὸ αἶμα καὶ τὸ σκελετὸς ὁ ἰσχυρὸς
 εἶδ' ὁ φθινόπωρον. οὐπω γὰρ ἦκει ὁ ὑγρὸς, ὁ δὲ θερμὸς
 ἔρρωται. δειγμὰ δὲ γέροντος ἀπεχθῆς ἐπὶ τῆς αἵμα καὶ ψυ-
 χροῦτος, ὅτι σφοδρῶς ποιεῖ τὰ σώματα παρὰ τὰ νόσους. πῶς
 ὁ σῶμασι τὰ ψυχὰς συμπαθεῖν ἀνάγκη, καὶ μάλιστα παρὰ
 μὲν τὸ πνέμα αἰσθητὸν ὅτι μὲν ἔστιν, ὡς αὖτε καὶ π-
 πρὸν οὐμίχλης ἀναπνεύσασθαι. ὁ δὲ ὄντι φασὶν, ὁ δὲ ὄντι
 ἐκ τῶν ὄντων ὁ δὲ ὄντι ἐπὶ τῆς φαντασίας ἀποδίδωσι, μὲν
 γὰρ ὁ φαντασίαν καὶ ἀλαμπὴν καὶ σιωπῆσαν ἔχει.

A αἵμας autem & σκελετὸς de mortuis dicuntur, quod
 ut exsuccos eos & aridos traducant. Porro sanguis
 qui in nobis principem vim obtinet, simul humi-
 dus est & calidus: senectutem utraq; deficit quali-
 tas. videtur autem anni circumeuntis quasi senium
 esse finis autumnii. nondum enim humor appetiit,
 & tamen caloris vis abiit. Indicium rei est non ob-
 scurum, quod eo tempore ob frigus simul & sicci-
 tatem corpora sunt ad morbos procliuia. Est verò
 necesse simul cum corporibus adfici animos, &
 maximè densato spiritu diuinandi facultatem re-
 tundi, qui quasi speculum caligine oppleatur. ni-
 hil ergo evidens, nihil artus habens, nihil apertum
 visis offert is, quandiu crassus, tenebricosus, &
 compressus manet.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟ-
 βλημάτων Βιβλίον ἕνατον.

Περὶ τῶν ἀκαίρων ἀναπνευστικῶν καὶ ἀκαίρων.
 Πρὸ βλήμα α'.

Π ὁ ἕνατον τῶν συμποσιακῶν, ὃ Σέκιε
 Σεκεῖον, ὡς εἶχει λόγους τῶν Ἀθηνῶ-
 νων ἐν τοῖς μυσείοις ἡγουμένων, καὶ μάλιστα
 τ' ἐπὶ τῆς ἀκαίρας τ' ἡμετέρας ἀποδείξει. ὁ καὶ ἀ-
 εἰδὸς ἀπὸ τῆς ἀκαίρας τ' ἡμετέρας δεκά-
 δα τ' ἐπισημασμένων ἐθαυμάσειον. ἔδει γὰρ
 πρῶτα τ' ἡμετέρας ἀποδείξαι τὰ τ' ἡμετέρας, καὶ μετὰ ἀφελῆν
 ὡς αὖτε ἀφ' ἱερῶν, πλείονα καὶ καλλίονα τῶν ὀφείλων τῶν αὐ-
 τῶν. Ἀμμωνίου Ἀθηνῶσι γρατηγῶν ἀποδείξιν ἔλαβεν τὰ
 Διογενίου τ' ἡμετέρας καὶ γεωμετρίας καὶ τὰ ῥητορικῆς καὶ με-
 σικῆς μετὰ τὸν ἕνατον ἐφέων. καὶ τῶν ἀδοκίμησάντων τ' διδα-
 σκάλων ἐπὶ δειπνῶν ἐκάλεισε. παρῆσαν δὲ καὶ τ' ἄλλων φιλοσό-
 φων συγγροῖ, καὶ πρῶτες ἐπεικῶς οἱ σιωπήσαντες. ὁ μὲν οὖν Ἀχιλ-
 λῆος μόνος τ' ἡγωνιστῶν τῶν μονομαχῆσασσι δειπνῶν κα-
 τήπειλε, Βελλοδρόμος (ὡς φασὶν) εἰ τις ἐν τοῖς ὀπλοῖς ὀργῆ
 παρὰ τῶν ἀλλήλων καὶ χαλεπότης ἦν, τῶν αὖτε ἀφελῆν καὶ κα-
 τήπειλε τῶν ἀδράων ἐστῆσθαι καὶ ἡμετέρας μετὰ τῶν ἡμετέρας.
 τὰ δὲ Ἀμμωνίου σιωπῆσαντες ποιῶντων ἀκμῶν γὰρ ἡ τ' δι-
 δασκάλων ἀμύλα καὶ φιλοσοφίας σφοδρότερον ἔλαβεν ἐν
 τ' κλίματι ἡγουμένων. ἡ δὲ ἡμετέρας καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρας ἦσαν
 ἀκριτοὶ καὶ ἀτακτοί. δὲ παρὰ τῶν μὲν ἐκέλευσαν αἴσασσι τ' Ἐρα-
 τῶνα παρὰ τῶν λυρῶν. ἄσπαστος δὲ τὰ παρὰ τῶν ἔργων, οὐκ
 ἀρα μοῦνον εἶναι εἶδαν ἡμετέρας, ἐπὶ τῶν πῶς τὰ χαρῶν παρ-
 πόντες ἐξομοσάμενον. ἐπειτα παρὰ τῶν ἀκαίρας ἐπέλα-
 λε λόγον, ὡς μὴ μόνον χάριν ἀλλὰ καὶ χρεῖαν ἔστιν ὅτε μεγά-
 λην ἐχούσης. καὶ ὁ μὲν ῥα φασὶν ὅτι τῶν ἡμετέρας τῶν ἡμετέρας
 πᾶσιν ἐν τοῖς Πτολεμαίου γάμοις ἀρξάντων τῶν ἀδελφῶν,
 καὶ παρὰ τῶν δρᾶν ἀλλόθεν οἰομένων καὶ ἀπεσιμον. δὲ
 ξάμενος δὲ τῶν ἡμετέρας ἐπέων ἐκείνων, Ζεὺς δὲ Ἡρῶν ἐκάλεισε
 καὶ τῶν ἡμετέρας ἀλάστον τε. καὶ ὁ μὲν ἡμετέρας τῶν βασιλεῖ
 παρὰ τῶν ἡμετέρας ἡμετέρας τῶν δειπνῶν, ὡς τε παρὰ τῶν ἡμετέρας
 αὐτὰ τ' ἡμετέρας ἐπὶ παιδαγωγῶν ὄντων τ' Φίλιππων, ἐπιδοθῶν δὲ τῶν
 τὸν παῖδά μοι τὸν δὲ ἀκαίρας Ἡρακλέους ἡμετέρας τε δρᾶσαι.

P L V T A R C H I
 Symposiacōn, id est, Coniualium
 disputationum, Liber
 nonus.

C

N O N V S Symposiacōn liber,
 Soffi Senecio, continet sermo-
 nes Athenis habitos in Mu-
 seis: quia nouenarius nume-
 rus maximè Musis conuenit.
 Qui liber quod plures dena-
 rio haectenus vsurpato qua-
 stiones continet, mirum videri non debet. omnia
 enim Musis reddenda erant quæ ad ipsas perti-
 nent, nihil ex iis tanquam sacrificiis auferendum.
 quibus plura & puleriora debemus.
 AMMONIVS præturam Athenis gerens, eum
 Diogenio sorte comparata pueros tenebatur pro-
 ducere concertatum ephebos, qui litteras, geo-
 metriam, rhetoricen, musicamq; discebant. Itaq;
 nobiles magistros ad cœnam vocauit. aderant
 autem frequentes alii litterati, & familiares ferè o-
 mnes. Sanè Achilles de iis qui certarent solis iis qui
 singulari pugna congressuri erant cœnam promi-
 fit: volens (vt aiunt) si qua in armis ira inuicem aut
 similtas concepta esset, hanc ab iis deponi in con-
 iuiuo mensæque communicatione. Ammonio au-
 tem contrarium euenit. nam magistrorum con-
 tentio inter pocula est facta multò vehementior:
 iamq; etiam propositiones & quæstiones confusæ
 & incompositæ fiebant. Itaq; Ammonius primum
 Eratonem canere ad lyram iussit. Qui cum Hesio-
 di operum exordium caneret,
Vnica non tantum est contentio: --
 laudauit quod attemperatè id carmen cecinisset.
 Deinde de versu opportuna vsurpatione intulit
 mentionē, quæ non gratiam modò, sed interdum
 vtilitatem quoq; habet magnā. Statimq; in ore o-
 mnium fuit rhapsodus ille, qui in nuptiis Ptolemæi
 sotorem ducentis vxorem, quod facinus videba-
 tur insolens & nefarium, ab his esset orsus versibus:
Iuppiter uxorem post hac vocat, atq; sororem.
 Et alius, qui apud Demetriū regem à cœna, cum ei
 filiū Philippū adhuc puerulū misisset, promptè ceci-
 nit: *Hunc filium mihi tu, ceu dignum est Hercule*
Nobisq;, cura educere.

Et Anaxarchus in cena malis petitus ab Alexandro surgens, dicensque,

Aliquis manu ferietur mortali deus.

Omniū optimē Corinthius puor captivus, qui cū patria eius capta Mummus de ingenuis pueris produceret qui litteras scirent, & scripturam eorum inspiceret, hunc ipse exaravit versum:

Tergū, quaterq; illos, qui tum periere, beatos.

commotum enim ferunt nonnihil Mummium illacrumasse, liberosq; demisisse omnes pueri huius adfines. Mentio etiam facta est vxoris Theodori tragædi, quæ eum imminente certamine secum concumbere non est passa: sed postquā intrauit ad eam victoria potitus, amplexa, sicq; allocuta est,

Agamemnonis proles, nunc ista tibi licent.

Exinde multa etiam intempestivè dicta à nonnullis sunt recitata, quod scire ea & cauere nō esset inutile. Quale est, q; narratur Pōpeio Magno è difficili bello reuerso, magistrū filia, vt specimen ederet eruditionis, libro allato eā hinc iussisse ordiri:

E bello redisti, utinamq; in eo periisses.

Cassio Longino cū allatus incerto autore rumor esset de filii, qui peregre erat, morte, neque verum comperire, dubitationemq; amoliri posset: fenator iam grandior natu cum adiit, &: Cur, inquit, Longine non contemnis rumorem malignum & fide indignum? cū noris & legeris illud:

Fama quidem non tota perit vel decipit vlla.

Qui verò Rhodi grāmatico versum exigenti cū in theatro is documentū suæ artis ederet, hunc protulit, *Mox ex insula abi, neq; enim te turpior alter:*

obscurum est contumeliosène voluerit iocari, an imprudens errorem commiserit. Hæc quidem tumultum vrbane sedauerunt.

Cur A principem inter litteras locum obtineat.

Questio secunda.

Qua proportione numeri vocalium & semivocalium comparentur.

Questio tertia.

CÆTERVM cum moris esset in Museis, vt sortes circumferrentur, & qui ea inter se componerentur, alter alteri eruditas proponeret quæstiones: metuens Ammonius ne inter se committerentur qui eandem profiterentur artem, præcepit vt citra sortionem geometra grammatico, rhetor musico proponeret, idque vicissim. Proinde princeps Hermias geometra proposuit grammatico Protogeni hanc quæstionem, cur Alpha primum inter litteras haberet locum. Is causam attulit, quæ tradi in scholis solet, vocales optimo iure mutis & semivocalibus anteire. vocalium alias longas, alias breues haberi, alias ancipites: de quibus ancipites haud dubiè prærogatiuam habeant. rursus de ancipitibus ordine eam reliquis facile priorem, quæ vtriq; proponi, neutri postponi soleat. tale autem esse alpha. id enim neque post iota, neque post ypsilon collocatum in vnam cum iis coire vult syllabam, sed veluti indignans resilit, suumque quærit primordium. istorum vtri alpha præposueris, consonabunt, vnamque suo obsequio facient syllabam, vt in auster, aura, maia, Ajax, ac innumeris aliis.

A καὶ Ἀνάξαρχος ὑπὸ Ἀλεξάνδρου μάλιστα βαλλόμενος
τῷ δειπνῶν, ἐπὶ τῶν καὶ εἰπῶν, Βεβλήσται ἡς θεῶν βεβ-
ησια χεῖρὶ πάντων ὁ ἀριστος Κορίνθιος παῖς ἀρχιμέλωτος,
ὅτε ἡ πόλις ἀπώλετο, καὶ Μόμμιος ἐκ τῆς ἐλευθέρων τῶν
ὄπισθ' ἀμύους γράμματ' ἀπαῖτας ἄθυσκῶν ἐκέλευσε
γραψαί τ' ἕξιν, ἕξιν τε, Τεῖς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τεβάρεις οἱ
τοῖ' ὄλοντο, καὶ γὰρ πατεῖν ἡ τὸ Μόμμιον φασὶ καὶ διακρύσαι, καὶ
πῶντας ἀφείναι ἐλευθέρους τῶν πατρὶ παιδὶ προσήκειντας,
ἐμνήσθη τε καὶ τὸ Θεοδώρου βασιλευδολογικῶς ἐπὶ τῶν δόξα-
μῶν αὐτὸν ἐν τῶν συγκατευδέν, ἡ πορτοῦ τῶ ἀγῶνος οἰ-
B τῶς ἐπεὶ ὁ νικῆσας εἰσῆλθεν πρὸς αὐτὸν, ἀσπαζόμενος, καὶ
εἰπούσης, Ἀγαμέμνονος πατὴρ νῦν ἐκείν' ἔξεσι σοι. ἐκ τῶ τῶς
πολλὰ καὶ ἀκαίρων ἐπίοις ἐπ' ἔπει λέγειν, ὡς οὐκ ἀχρηστον εἰδέ-
ναι καὶ φυλάττειν, ὅτι Πομπηίῳ Μάγῳ φασὶν ἀπὸ τῶ με-
γάλης ἐπὶ τὴν γράμματ' ἡ δὲ διδάσκαλον τὸ γυμνάσιον ἀπὸ
C δειξὶν διδόντα, βιβλίου χρηματικῶς ἐνδοῦναι τῇ παιδὶ τοῖ-
αὐτῶν ἀρχῶν, Ἡλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὠφέλιος αὐτῷ
ὄλεσθαι Κασίῳ ὁ Λογγίνῳ λόγῳ πρὸς πεσόντος ἀδιστάτου,
τὸ ἦν ὅτι ξένους τε θανάτῳ, καὶ δὲ ἀληθῆς οὐκ ἔχοντι εἰπεῖν, ὅσοι
αἰετῶν δὲ ὑποπτον, εἰσελθὼν συγκλητικὸς αὐτῶν πρὸς αὐτὸν
D ἦδη προσεβύττες, Οὐκ ἔλαφρονήσεις (ἐφη) Λογγίνε λαλιαῖς
ἀπίστου καὶ κακῆθους φήμης, ὡς ὅτι οὐκ εἰδώς οὐδὲ ἀνεγνω-
κῶς δὲ φησὶν οὐδὲ παρὶ πῶν ἀπὸ πύτων: ὁ δὲ ἐν Ρόδῳ
ἐξὶν ἀιτήσαντα γραμματικῶν ποιητικῶν δειξὶν ἐν τῶν θεάτρῳ
προστέλλας, Ἐρρ' ἐκ νήσου γὰρ ἄσων ἐλέηστε ζώντων, ἀδ' ἡδον
εἴτε παίζων ἐφύσεσιν, εἴτε ἄκων ἡσυχασε. Ταῦτα μὲν οὖν
παρηγήρησεν ἀφείως τὸ γόρυον.

Τίς αἰτία δὲ ἡ δ' ἄλφα πρῶτα κτλ τὸ ποιχείων.

Πρόβλημα β'.

D

Καὶ καὶ ποῖα ἀναλογία ὁ τῶ φωνήεντων καὶ ἡμι-
φώνων ἀριθμὸς σιωτέτακται.

Πρόβλημα γ'.

E

ΕΘΟΥ ὁ ὄντος ἐν τοῖς μουσείοις κλήσεις πρὸς φέρει καὶ τῶν
συλλαχῶν ἀλλήλοις προστείνει φιλόλογα ζητήμα-
τα, φοβόμενος ὁ Ἀμμώνιος μὴ τὸ ὁμοτέχων ἴνες ἀλλήλοις
συλλαχῶν, προστάξεν αὐτὸν κλήσει γεωμέτῳ γραμματι-
κῶν, προστείνει, καὶ ῥηθρικῶν μουσικῶν εἴτα ἐμπαλιν ἀνασπρί-
φειν τὰς αἰτιατοδοσίς. προστείνει οὖν ὁ Ἑρμείας ὁ γεωμέ-
της Πρωτόγῳ τῶ γραμματικῶν προστάξας, αἰτία εἰπεῖν δὲ ἡ
D ἄλφα πρῶτα κτλ τῶ γραμματικῶν ἀπὸ πάντων, ὅτι τὸ ἐπὶ τῶ
χρηματῶν λεγόμενον ἀπέδωκε. τὰ μὲν γὰρ φωνήεντα τὰ δὲ ἀκρο-
τάτη λόγῳ προστείνει τὸ ἀφώνων καὶ ἡμιφώνων ἐπὶ τῶ τῶν τῶ
μὲν μακρῶν ὄντων, τῶ βραχέων, τῶ ἀμφοτέρων καὶ διχρόνων
λεγομένων, ταῦτα εἰκότως τῆ δυνάμει διαφέρειν. αὐτῶ ὁ
τῶ τῶν πάλιν ἡγεμονικῶν τῶ ἔχειν τῶ τῶ, ὁ προστάξας τῶ
ἀλλων δυοῖν, ἡ προστάξας τῶ μηδετέρῳ πεφυκῶς, οἷον ὅτι ὁ
ἀλφα τῶ γὰρ ἔτε τῶ ἰσῶτα δὲ τῶ τῶ, ἔτε ὑπατόλομον ἐτέλεθ
ὁμολογεῖν, ὅσοι ὁμοπατεῖν. ὡς τε συλλαβῶν μίαν δὲ ἀμφοῖν
E ἡρέσας, ἀλλ' ὡς ὅτι ἀρμακτικῶν καὶ ἀπεπηδῶν ἰδίαι ἀφ-
χῶ ζῆτεῖν αἰεῖ. ἐκείνων ὁ ὁπότερον βούλει προστάξας τῶ
μῶν ἀκρολογικῶν καὶ συμφωνικῶν καὶ ἡραται καὶ συλ-
λαβῶν ὀνομάτων ποιεῖν ὡς ὅτι πῶ αἰεῖον, καὶ πῶ αἰ-
λεῖν, καὶ πῶ Αἰαίος, καὶ πῶ ἀδιδάται, καὶ μωρίων ἄλλων.

δὲ πῶς τριῶν ἄσπεροι πένταθλοι, ὡς εἶσι καὶ νικῶν. τὰ μὲν
 πολλὰ δὲ φωνάεν (εἶ), τὰ δὲ αὐφονάεντα ἐν τῷ δὲ χρονον,
 ἑλπίτα δὲ αὐτὰ τὰ πεφυκένα κατηγεῖσθαι, δούτερον δὲ
 μηδέποτε, μηδὲ ἀκλουθεῖν. παυλαίου δὲ τῷ Πρωτογένου,
 καλέσας με ὁ Ἀμμώνιος, Οὐδὲν (εἶπεν) οὐτὰρ Κάδμου
 βοήτης ὁ Βοιωτός, ἐν φασὶ δὲ ἄλφα πρῶτον ὡσεύ-
 ξαι, ἀφ' οὗ Φοίνικας οὕτω καλεῖν τὸ βοῶν, οὐδὲ τερον, ὡσεύ
 τείπιν, (ὡς ἄσπερ Ἡσίοδος) ἀλλὰ ὡσεύτον ἦν ἔσθαι τῷ ἀναγ-
 γέων. Οὐδὲν (εἶφίω ἐγὼ) τὰ γὰρ ἐμῷ πάππῳ βοήθειν, εἶ-
 νι δὲ ἀμαξί, δίκαιός εἰμι μάλλον ἢ τὰ τῷ Διονύσου. Λαμ-
 πρίας γὰρ ἐμὸς πάππος, ἔλεγε ὡσεύτιον φύσει φωνῆ τῷ
 ἐν δὲ φασὶ ἐκφέρεσθαι ἀφ' οὗ τὸ ἄλφα διδάμειος. ὅ-
 γὰρ ἐν τῷ σώματι πρῶτον τῆς αἰεὶ τὰ χεῖρα μάλιστα
 ὡσεύτῃσιν κινήσειν, ὡν ὡσεύτιον ἀνοισθῆναι τῷ ἀνώ-
 ἄφασιν οὕσαν ἐξίεναι τῆσιν τὴν ἦρον, ἀπλοῦ ὄντα κρη-
 μή καὶ μηδεμίας δρόμῳ ὡσεύματίας, μηδὲ τὸ γλῶτ-
 τῶν ὡσεύκαλουῦτα, μηδὲ ὡσεύμῶντα, ἀλλὰ καὶ χεῖρας
 ὡσεύκλειμης ἐκείνης ἐκπεμπόμενον. ἢ καὶ τὰ νήπια ὡσεύ-
 τῷ ὡσεύτιον ἀφίεναι φωνῆ ὠνομάσαι καὶ δὲ αἰεὶ (εἶ) ὅτι
 τὰ φωνῆς ἀσάνασθαι, καὶ πολλὰ τῷ ὁμοίον, ὡς ἄσπερ καὶ
 δὲ ἀδῆν, καὶ δὲ αὐλεῖν, καὶ δὲ ἀλαλάζειν. οἶμα δὲ καὶ
 δὲ αἰεῖν καὶ δὲ αἰοῖναι ὅσα ἀποφασί τῷ χε-
 λῶν ἀνοῖζει καὶ φῆσι, καθ' ἃ ὡσεύ ἐκπίπτει τὸ σώ-
 ματος ὁ φῆσι, ὠνομάσαι. δὲ καὶ τὰ τῷ ἀφῶντων
 γραμμάτων ὠνομάσαι, πλὴν ἐνός, ἀπλοῦ ὡσεύχρη-
 τῷ τῷ ἄλφα, κατὰ ἄσπερ φασὶ τῆς αἰεὶ αὐτὰ τυφλο-
 τητος. τῷ δὲ τῷ μόνον ἀπεστῆναι διδάμειος αὐτῆ δὲ γὰρ φῆσι καὶ
 δὲ χῆ, δὲ μῆ, ὅτι πῆ, δὲ ὅ, καὶ ὡσεύ δασυδρόμον. ὡσεύ τῷ
 ἑρμείου φῆσι ἄσπερ ἀμφοτέρωσιν ἀποδίδεσθαι πῶς
 λόγῳ, τί οὖν (εἶφίω αὐ) καὶ σὲ διήλθες ἡμῖν εἶ πῆσι ὅτι
 λόγῳ τῷ ἀριθμῷ τῷ ὡσεύτῳ, ὡς γὰρ μοι δοκεῖ τεκμήριον
 δὲ ποιούμα δὲ μὴ καὶ τῷ τῷ ἀφῶντων καὶ ἡμῶντων
 ὡσεύ τῷ ἀλλήλα καὶ ὡσεύ τῷ φωνῆσιν γεγενῆσθαι δὲ πλῆ-
 θος, ἀλλὰ καὶ πῶ ὡσεύτῳ ἀναλογίαι, ἀριθμητικῶν δὲ
 καλουμένων ἐφ' ἡμῶν ὡσεύ γὰρ ὄντων καὶ ὅκτω, οὕτω τῶν
 μέσων ἀριθμῶν ὡσεύτῳ καὶ ὡσεύτῳ συμβεβηκό-
 των δὲ ἀκρῶν ὁ μέγιστος ὡσεύ τῷ ἐλάττω ὡσεύ λόγῳ, ὁ τῷ
 μουσῶν ὡσεύ τῷ ἄ πολλῶντος, ἢ γὰρ ὡσεύ δὲ πῆσι μῆ-
 σης, ἢ ὅτι ἐβδόμενος τῷ μουσῆσιν ὡσεύ κεκλήρωται. σμυ-
 τελέσθαι δὲ ἀλλήλοισι, διπλασιάζειν τὸν μέσον εἰκότως ἐπεὶ
 καὶ τὰ ἡμίφωνα τῆς ἀμφοῖν ὡσεύ ἵνα κρινῶν διδάμει-
 ως καὶ ἡερμασίας. Ἑρμῆς (εἶπεν) λέγεται τῶν ἐν Αἰγύπτῳ
 γραμμάτων ὡσεύτῳ ἀρεῖν. δὲ καὶ δὲ τῷ γραμμάτων Αἰ-
 γύπτιοι ὡσεύτῳ ὡσεύτῳ ὡσεύτῳ, ὡς Ἑρμῆς ὡσεύτῳ
 ὡσεύ ὁρθῶς κατὰ γὰρ τῷ ἐμῶν δόξαι, αὐτῶν καὶ ἀφῶντων
 ὡσεύτῳ ἐν γραμμασιν ἀποδόντες. Ἑρμῆς ὅτι μάλιστα
 τῷ ἀριθμῷ ἢ τετράσιν ἀάκειται, πολλοὶ δὲ καὶ τετρά-
 δι μῆσιν ἰσαμῶντος ἡγεῖσθαι τὸν τῶν ἰσοσῆσι. τὰ δὲ δὲ
 ὡσεύτῳ καὶ φωνῆσιν ἀφ' οὗ Κάδμον ὠνομάσθησθαι, τετράσιν
 ἢ τετράσιν ἡμοῖον ἀφῶντων καὶ τῷ αὐτῆς ἐφῶντων
 δὲ, Παλαμῆδης τῷ ὡσεύτῳ τέσσαρα, καὶ Σιμωνίδης αὐτῆς ἀλλὰ ποσῶντα ὡσεύτῳ. καὶ μῆν ὁ πρῶτον
 ἀριθμῷ ὡσεύτῳ τέλειος, ἢ μῆν τετράσιν, ὡς ἀρχῆ καὶ μέσῳ ὡσεύτῳ καὶ τέλει, ἢ δὲ ἑξῆς ὡς ἴση τοῖς αὐτῶν μέρεσι
 ἡμοῖον δὲ ὡσεύτῳ. πῶντων πῆσι, ἢ μῆν ἑξῆς ὡσεύ τῷ τετράσιν πολλὰ πλάσασθαι ὡσεύτῳ κῶνον ὡσεύ-
 τῳ τέλειος, ὁ τῷ τετράσιν καὶ εἰκόσι ἀφῶντων πλῆθος. Ἐπὶ δὲ αὐτῶν λέγοντες, ὁ γραμματικῆς Ζωπυρίου δὲ
 ὡσεύτῳ καὶ ἀφῶντων, καὶ παρεφῆσθαι. παυλαίου δὲ, οὐ κατέχευε, ἀλλὰ φλυαρίαι τὰ ποσῶντα πολλῶν ἀπεκάλει.

A Itaq; tribus his tanquam quinquertio vincit: ple-
 rasq; alias litteras eo quod vocalis est: vocales, q
 anceps: ancipites, quod semper eas præcedit, nun-
 quam subsequitur. Desinente Protogene, me ap-
 pellans Ammonius: Tu verò, inquit, homo Bæo-
 tus non opitularis Cadmo? quem ferunt idè al-
 pha primum litterarū posuisse, quod bos ita Phœ-
 nicum lingua dicitur, quem nō secundum, aut (vt
 Hesiodus) tertium, sed primū inter res necessarias
 existimant. Nihil verò inquam. si quid enim pos-
 sum, meo, potius quàm Bacchi auo me patrocinari
 æquum est. Lamprias enim auus meus aiebat, pri-
 mam natura vocem articulatam facultate litteræ
 A efferri. nam spiritum qui in ore est, maximè la-
 biorum motib. fingi, quibus sursum versum didu-
 ctis primò exeat sonus iste simplex admodum, &
 nullum exhibens negotiū, neq; lingue operā flagi-
 tans velexpectans, sed ea suo se loco continente e-
 missus. itaq; etiam infantes hæc primū edere vo-
 cem. dictum autem esse aī quia vox sentiat: &
 multa alia, vt ἀδῆν, αὐλεῖν, ἀλαλάζειν, tum ἀρεῖν & αἰοῖ-
 γῆν haud abs re sic dicta, quod tum hæc vox ore ex-
 cidit. quin & mutarū nomina litterarū, hac tanquā
 illustratione suæ vti cæcitat, vt Beta, Gamma, re-
 liqua: solum Pi carere hac facultate, cum phi & chi
 non sint nisi Pi & Kappa aspiratum. Cū ad hæc
 Hermias diceret, vtranq; sibi rationem probari:
 Cur ergo, aiebam, non tu nobis explicas si qua sit
 ratio numeri litterarū. Mihi quidem esse videtur,
 idq; colligo inde, quod non fortuitò mutæ & se-
 miuocales inter se & cum vocalibus comparatæ
 suam habent multitudinem, sed secundum pri-
 mam proportionem, quam vos arithmetica voca-
 tis. Cū enim sint nouem, & octo, & septem, fit
 vt medius numerus æquali interuallo & superet &
 superetur. Extremorū autem maximi ad minimi
 proportio est, quæ est Musarum ad Apollinem:
 D cum scilicet septenarius huic, illis nouenarius
 forte sit destinatus. & compositi extremi, duplum
 medii haud abs re faciunt: cum semiuocales
 vitarumque quodam pacto vim participant atq;
 sonum. Mercurius, aiebat, primus deorum in Æ-
 gypto traditur inuenisse litteras. itaque ibin Ægy-
 ptii signum primæ faciunt litteræ: non rectè, meo
 quidem iudicio, muto vocisq; experti animalī
 primum locum in litteris deferentes. Mercurio
 autem quaternio omnium maximè est consecra-
 tus, & multi sunt, qui eum quarta mensis die na-
 tum ferant. Primū autem inuentas xv i litteras,
 E quæ P. nica propter Cadmū dicuntur, quaternio
 quater sumptus exhibet. & de his quæ postmodo
 additæ sunt, quatuor Palamedes, quatuor alias Si-
 monides reperit. Iam omnium numerorū primus
 est perfectus ternarius, principio, medio & fine cō-
 stans: senarius, quia omnibus sui partib. æquatur.
 de his igitur senarius, a quaternario multiplicatus,
 primus perfectus a primo quadrato, multitudi-
 nem xx i v procreauit. Adhuc eo loquente Zo-
 pyrio grammaticus haud obscure deridebat ac
 submurmurabat. cessante autem, se non con-
 tinuit quin magnas isthæc esse nugas diceret.

non enim ratione aliqua, sed fortuito casu numerum & ordinem litterarum qualis est existisse, sicut hoc quoque; temere euenerit, ut primus Iliadis versus totidem constet quot primus Vlyssæ syllabis: quod ipsum extremis quoque eorum operum versibus contigerit.

Vtram Veneris manum sauciârit Diomedes.

Questio quarta.

SECVNDVM hæc Hermiam aliquid proponere volentẽ Zopyrioni, nos prohibuimus. Rhetor autem Maximus longè petita occasione eum interrogauit, vtram Veneris manum Diomedes vulnerauerit. Confestim verò vicissim interrogante Zopyrione, vtro pede claudicauerit Philippus: alia res est, inquit Maximus. nam de hoc quidem nullum argumentum præbuit Demosthenes: tu si te ignorare fatearis, alii ostendent quo loco manum vulneratam indicet acutis Homerus. Visus est nobis Zopyrio herere: eoque tacente Maximum orauimus ut ostenderet. Is ergo, Primum (inquit) cum versus hanc habeant sententiam:

*Atq; hec magnanimus Tydides dirigit hastam,
Transiliensq; manum summam ære recludit acuto:*

facile apparet si voluisset læuam sauciare, nihil ei opus fuisse transilire, cum dextræ suæ læuam Veneris haberet oppositam. Tum probabile est voluisse eum validiorem manum & qua magis teneret Æneam quem ferebat, vulnerare, quia ista eum dimitteret. Deinde cum in cœlum rediisset Venus, subannans eam Minerua, ita loquitur:

*Haud dubiè Cytherea alicui persuasit Achiuæ,
Vt Tenecros, nimum quos diligit ipsa, sequatur.
Dumq; manu sponsam blandè demulcet Achiuam,
Aurea in extrema signauit fibula vulnus.*

Existimo autem te quoque optime magister, cum aliquem discipulorum comiter demulces, atque palpas, non sinistra id manu, sed dextra facere. quo modo verisimile est Venerem blandissimam deorum heroinas contrectalle delinendi gratia.

*Cur Plato dixerit vigesimo loco ad sortem
venisse animam Aiæcis.*

Questio quinta.

HÆC cum reliquos omnes fecissent hiliores, Sospis rhetor Hylam grammaticum videns mœstum tacere, (non admodum enim feliciter ei res cedebat, sicubi artem suam ostentare conabatur) exclamauit,

At Telamo niade sola hinc procul abstittit umbra:

& qui versus sequuntur, eos pronuncians, contentiore iam voce vltimos extulit:

*Verum ades huc, adhibeq; meis sermonibus aures,
Et mentem compesce lubens animumq; ferocem.*

Nec dissimulauit Hylas se præ ira sinistra respondere. Aiæcis, inquit, anima vigesimo loco ad fortitionem apud inferos ducta, tuam cum leonina commutauit naturam, mihi verò sæpe ad animum accidunt verba comici senis hæc:

*Prestat asinus fias, quam qui valent minus
Virtute, ut videas lautius, ac te, viuere.*

Tum tidens Sospis, Enimvero, inquit, interim dum in asinos mutamur, si qua tibi cura Platonis est,

A μηδενὶ γὰρ λόγῳ σιωπῆς ἔστιν ἡ δὲ πλῆθος τῶν γραμματικῶν γεγραμμένων περὶ τὸν, καὶ τὰς ἑτάς ἐχρυσαν ὡς ἔφη (ἐφῆ) καὶ τὸ τῆς Ἰλιάδος τὸ πρῶτον εἶχον τὸ τῆς Ὀδυσσεύς ἰσοσύλλαβον εἶναι, καὶ πάλιν τὰ τελευταῖα τῆς τελευταῖον ἐκ τύχης καὶ αὐτομάτως ἐπηκράθη κείνα.

Γότερον χεῖρα τῆς Ἀφροδίτης ἔβρωσεν ὁ Διομήδης.

Γεῖθλημα δ.

B Μετὰ δὲ ταῦτα, τὸ μὲν Ἑρμείας βουλόμην ἡ παρομοιωθεὶς τῶν Ζωπυρίων, ἀπεκάλυσα μὲν ὅτι ῥήτωρ Μάξιμος ἀποτηνῆρώτησεν αὐτὸν ἐκ τῆς Ὀμήρου ποτιέρον χεῖρα βῶσπειν τῆς Ἀφροδίτης ὁ Διομήδης. ταχὺ δὲ τῶν Ζωπυρίωνος ἀπερῶν, ποτιέρον σκέλει χαλκὸς ἢ ὁ Φίλιππος, Οὐχ ὁμοίον (εἶπεν ὁ Μάξιμος) ὁδοδείκται γὰρ ὁ Δημοσθένης ἀπὸ λόγου πρὸς τὸ δέδωκε. οὐδὲ ἂν ἀπορεῖν ὁμοιοτήτων, ἔτερον δὲ ζοισιν ὡς τὸ βρωμῆαι χεῖρα φράζει τοῖς νοῦν ἔχουσιν ὁ ποιητής. ἐδόξεν οὖν ἡμῖν ὁ Ζωπυρίων διηπορῆσαι, καὶ τὸ Μάξιμον ἐκείνῃ σιωπῶντος ἡξίω μὲν ὅτι διηκρούει. πρῶτον οὖν (ὁ Μάξιμος ἔφη) τῆς ἐπὶ ἑτάς ἐχόντων,

Εἴθ' ἐπορεξάμηνος μεγαθύμος Τυδεύος υἱός

C Ἀκρίων ἑτάς χεῖρα, μετὰ λῆμος ὁξεί δδουεῖ, δὴ γὰρ ὅτι πῶ ἀειτερεῖν παπαῖσα βουλόμηνος, ὅτε ἐδείτο μετὰ πηδῆσεως, ἐπεὶ καὶ τῆς ἀειτερεῖν τῆς δδξια εἶχεν ὅτι ἐταίρος παρὰ φροσύμηνος, καὶ γὰρ ὁ λόγος ἢ τῆς ἐρῶ μὲν φέρον χεῖρα καὶ μάλλον τῆς Αἰνίς φροσύμηνος πρὸς ἐρῶ μὲν, ἐκείνῳ τῆ βῶσαι, καὶ τῆ βρωθείσαν παρὰ τῆς ὄσῳμα, δδύτερον εἰς τῆς ἐρον ἂν αὐτῆς ἀνακρουμαθείσης. καὶ τῆς Ἀθλευαῖ ἀναγκάσαι λέγειν,

Ἡ μάλα δὴ πνα Κύπρις Ἀχαϊάδων ἀειεῖσα,
Τρωσὶν ἅμα ἀπείσαι, τὸς νοῦν ἐκπαγλα Φίλησε.

Τὰν ἡνα καρρέξοσ' Ἀχαϊάδων βαθυκῆλων

D Πρὸς χεῖρα πρὸς ἡ κατεμύζατο χεῖρα ὄρα μὲν. οἶμα δὲ καὶ σε (εἶπεν) ὁ βέλιτε διδασκάλων, ὅτε μὲν ἡνὰ τῆς μαθητῶν φιλοφροσύμηνος κατὰ φῶσ κατὰ φῶσ, μὴ τῆς ἀειτερεῖ χεῖρα τῆ το ποιεῖν, ἀλλὰ τῆ δδξια: κατὰ φῶσ εἰς ὅτι καὶ τῆς Ἀφροδίτῃ, ὅτι δδξια τῆ τῆ ὄσαν, ἔτω φιλοφροσύμηνος τῆς ἡρωίδας.

Διὰ τί Πλάτων εἰκασὴν ἔφη ψυχῆ τῆς Αἰαῖος ὅτι τὸν κληθρὸν ἐλθεῖν.

Γεῖθλημα ε.

E Ταῦτα τὸς ἄλλοις ἀπομύσας ἡδίοις ἐποίησε, μόνον δὲ τῆς γραμματικῆν Ἰλασ ὁ ῥήτωρ Σάσσις ὄραν ἀπομύσῳ πῶντα καὶ βαρυθύμηνος, (οὐ πῶν γὰρ διημέρησεν ἐν ταῖς ὅτι δδξιασιν) ἀνεφώησεν.

Οἶη δὲ Αἰαῖος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο.

τὰ λοιπὰ μείζον ἢ φτηνῶ μὲν ἢ δὴ παρὰ ἐκείνον ἐπαφῆμεν.

Ἀλλ' ἴθι δδύρο ἀναξίην ἔπος καὶ μῦθον ἀκρόσῃς

Ἡμέτερον δάμασεν ὁ μὲν καὶ ἀπειρέα θυμόν.

ἐπὶ δὲ ὁμολογῶν ὑπὸ ὀργῆς ὁ Ἰλασ ἀπεκρίνατο σκαμῶσ, πῶ μὲν Αἰαῖος ἔφη ψυχῆ, εἰκασὴν λαχρῶσαι ἐν ἄδδου ἀφροσύμηνος, καὶ τὸν Πλάτωνα, φύσιν λέοντος: αὐτῶ δὲ πολλάκις παρῆσαι καὶ τὰ τῶν καμικῶν γέροντος, Ὄνον ἀμείψασθαι κρείττον ἢ τοῖς χεῖρονας Ὄρον ἑαυτοῦ ζῶντας ὅτι φασεῖσθαι. καὶ ὁ Σάσσις γελάσας, Ἀλλὰ ἔως μέλλομεν ἐνδύεσθαι τῶν ἀφροσύμηνος, εἴ τι κηδεῖ Πλάτωνος,

δίδαξον ἡμᾶς ὅτι ἡ ἀρετὴ τῆς Τελαμωνίας ψυχῆν πεποι-
 κεν ἀπὸ κλήρου βαδίζουσαν εἰκασθῆναι ὅτι τῆς ἀρετῆς ἀποκαρ-
 χίσαντες τὸ ἴδιον, (χθονὸν ἄρα τὸν ἄνετον δουσιμερῶν) ἔσο-
 λαβῶν ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν, Τί οὖν (εἶπεν) οὐδὲν ἄλλο μὲν ὁ
 Αἴας κάλλος καὶ μελέτοις καὶ ἀνδρείας ἀεὶ φέρεται μετ' ἀμύ-
 μονα Πηλείωνα; τὰ δ' εἴχουσι, δόλ' ἔτι δὲ ἀρετῆς, ἐν τοῖς ἀριθμοῖς
 κρείσσος, ὡς ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς ὁ Ἀχιλλεύς. γελῶσάντων δ' ἡ-
 μῶν, Ταῦτα μὲν (ὁ Ἀμμώνιος εἶπεν) ὡς Λαμπρία, κείσθω
 σοι πεπαυμένη ἄρα τῆς ἴσως ἡμῶν ἢ μὴ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ
 ἀποῦδ' ἡς (εἶπε τὸ λόγον ἑκὼν δὲ δέξω) δὲ ἔλθε πρὸς τῆς αἰτίας.
 Ἰουβηθεὶς οὖν ὁ Λαμπρία, εἶπα χρόνον οὐ πολλὸν ὄντων,
 εἶπε πολλὰ καὶ μὲν ἡμῶν τὸ Πλάτωνα πρὸς ἀπαιτεῖν διὰ τῆς
 ὀνομάτων, ὅπου δ' ἡμῶν ἵνα τὰ πρὸς ψυχῆς λόγῳ μίγναι,
 χρῆσθαι μάλιστα τὰ νῦν. τὰ τε γὰρ οὐρανὸν τῆς νοητικῆς φύσιν
 ἄρμα καλεῖν ὡς τὸν, τὴν ἐναρμόνιον τῆς κόσμου ἀειφο-
 ρῆν, ἐπὶ ταῦτα δ' ἂν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, πᾶμφυλον ἡμῶν
 ἀρμονίου πατρὸς, Ἦσαν δ' αὐτὸν ὀνομάζειν, ἀντιπρόθετον ὅτι
 ἡρῶνται μὲν αἱ ψυχῆ καὶ ἀρμονία, καὶ σωμαρμόνιον τοῖς
 σώμασιν ἀπαλλαγίσται δὲ, συμφέρονται πρὸς ἀλλήλους εἰς τὸ
 ἀεὶ καὶ κείθην αὐτῆς ὅτι τὰς δὲ ἄλλοις ἡμῶν βέπονται. τί
 δὲ καλεῖται καὶ τὸ εἰκασθῆναι εἰρησθαι πρὸς τὸ μὴ ἀληθές,
 ἀλλὰ εἰκασθῆναι λόγῳ καὶ πλατῶν, ἢ πρὸς τὸ νεκρὸν ὡς
 εἰκὴ καὶ τῆς τύχῃ νόμον, ἀεὶ μὲν γὰρ ἀπτεται τῆς πεισθῆναι
 αἰσθῆναι, ἀπὸ δὲ πρὸς τὸ μάλιστα σωμαρμόνιον, ὅπου δ' καὶ εἰ-
 μῶν μὲν τὸ καὶ τῆς τύχῃ, αὐτῆς τε δ' ἐφ' ἡμῶν ἑκατέρω καὶ
 σωμαρμόνιον ὅτι μίγνεται καὶ συμπλέκεται πέφυ-
 κε. νῦν δὲ ταυμάσιον, ἵνα ἔχει διὰ μιν τοῖς ἡμετέροις πρὸς
 γμασιν ἑκαστὸν ἔσοδ' ἡλωκε, τὴν μὲν ἀρετῆν τὰ βίω τῆς
 ἐφ' ἡμῶν ἀποδιδούσιν. ἀρετὴ γὰρ ἀδὲ ἀποῦδ' καὶ κακία. τὸ δ' ἄ-
 σθεῶν τῆς ὀρθῆς ἐλομῶν, καὶ τῶν αἰσθῆναι τῆς κακῆς εἰμῶν
 μὲν δὲ ἀνάγκη σωμαρμόνιον. αἱ δ' τῆς κλήρων ἀτάκτως ἀφ-
 ἀρετῆς ὅτι πρὸς τὴν τύχῃ παρείσταται καὶ ὄφθαλ-
 καὶ πολιτίας, ὡν ἑκάστοις λαγχρόμοι, πολλὰ τῆς ἡμετέ-
 ρων πρὸς ἀλλήλους ἀποδοῦσιν ὅσα δὲ μὴ τῆς καὶ τῆς τύχῃ
 αἰσθῆναι ζητεῖν ἀλογῶν ὅστιν. ἀπὸ γὰρ ἐν ἡμῶν λόγῳ φαίνεται γ-
 ρωνὸς ὁ κλήρος, ὅσα ἐπι γίνονται καὶ τῆς τύχῃ ὅσα ἀλλοτρίως,
 ἀλλ' ἐκ τῆς εἰμῶν καὶ πρὸς ἀλλήλους. ἐπὶ δ' τοῦ Λαμπρίου
 λέγουσιν, ὁ γραμματικὸς ἡδὲ Μάρκος ἐδόκει ἡ συλλογί-
 σθαι καὶ ἀφαιθεῖν πρὸς αὐτὸν ἔπειτα παιδαγωγῶν, τῆς
 Ὀμηρικῶν ὅσα ἐνεκῆ κατὰ νόμον, ἢ μὲν Ἐπιδόμορος
 ἔπειτα ἀφαιθεῖν τῆς ἀπὸ δὲ τῆς τετάρτης τὸ νεκρὸν,
 ὡς πρὸς ἐμπεδοκλείους πλάσται. τὸ Τειρεσίαν τῆς ἀλλοτρίως
 ἀπὸ δὲ τῆς ἀφαιθεῖν,

Ὡς καὶ τὸν ἐπὶ τὸν νόον πόρε Περσιφόνεια
 Οἷον πεπνυόσθαι, καὶ ἀφαιθεῖν, καὶ ξυμῆναι τῆς
 ζώντων, ὡς τὴν πρὸς τὸν αἶμα. αἱ οὖν αὐτῆς ἔσοδ' ἀλλο-
 τρίας, ὡς Λαμπρία, τῆς ἀλλοτρίως ἀφαιθεῖν, αὐτὸ συμβαίνει
 τὴν Αἴδου εἰκασθῆναι εἰς ὅσον ἀφαιθεῖν τῆς Ὀδυσσεύς καὶ
 πρὸς τὸ παίζειν τὸ Πλάτωνα τῆς Ὀμηρικῆς νεκῆς πρὸς
 ἀφαιθεῖν ἡμῶν.

Τί ἀνίηται ὁ πρὸς τῆς ἡτῆς τῆς Ποσειδῶνος μῦθος.
 ἐπὶ δὲ τῆς ἀφαιθεῖν τῆς ἀλλοτρίως Ἀθηνῶν τῆς
 βοηδρομιῶνος ἀφαιθεῖν.
 Περσὶ μὲν τῆς.

A expone nobis, quanam ratione is Aiæcis Tella-
 monii animam vigesimo loco à fortitione ad de-
 lectum iuisse scripserit. Cùm Hylas abominare-
 tur, vt qui sublannari se ob rem non satis felici-
 ter gestam putaret: frater meus excipiens ser-
 monem, Quid, inquit? nonne Ajax semper
 ab Achille secundus habetur pulchritudine, ma-
 gnitudine, & fortitudine? est autem v. ginti de-
 curio secundus: decurio inter numeros pri-
 mas gerit, vt inter Græcos Achilles. Nos cùm
 rideremus, Hæc, aiebat Ammonius, sint sanè abs-
 te Lampria, Hylam ioco petendi causa dicta: sed
 quoniam in te munus rationem reddendi vltro
 suscipisti, causam nobis non ludens, sed seriò a-
 gens profer. Turbatus hæc Lampria, post paruu-
 li temporis silentium in hanc dixit sententiam.
 Plato cùm in more hoc habeat, vt per nomina lu-
 dat nobiscum, maximè id facit, quando fabulam
 aliquam disputationi de animo admiscet. Ita cœli
 mentem currum vocat volucrum, harmonia con-
 stantem mundi conuersionem. & hæc nuncium
 eorum quæ præsens apud inferos vidisset, Erem
 facit Pamphylium, Harmonii F. innuens his am-
 bagibus, natei animas secundum harmoniam &
 compingi cum corporibus: digressas autem ab iis,
 vndiquaq; in ærem conie, indeque ad secundum
 ortum se conferre. Quid ergo impedit quin
 quod est opinabile: quod fabulam fingeret de a-
 nima mortui. Semper enim tres causas Plato attingit,
 quas & vel primus, vel maximè animaduertit:
 nempe quatenus fatum, fortuna, & arbitratus
 noster soleant commisceri, interque se conferri.
 Nunc autem mirabiliter significauit quam vim
 numquodque nostris in rebus habeat. delectum
 vitæ nostro adscribens arbitrio: nam virtus & vi-
 tium libera sunt. quod autem piè viuunt qui rectè
 delegerunt, contra qui malè, id fatali necessitate
 deuinciens. fortium autem absque ordine disper-
 sarum accidentia, fortunam inlinuat educationi
 & ciuili vitæ quæ cuique obtingit * multæ
 nostrorum præoccupant. Perpende autem hoc,
 fortuitorum causam querere esse à ratione alienum.
 si enim ratione quadam fors videatur euenisse,
 non iam fortunæ, non calui, sed fato cui-
 dam & prouidentia imputari debet. Loquente
 adhuc Lampria, apparebat Marcum grammati-
 cum aliquid supputare & numerare tecum. Cùm
 autem dicendi finem illi fecisset, tum Marcus:
 Quas Homerus, inquit, animas in Necya recen-
 set, de his anima Elpenoris non est in numerum
 referenda, insepulto corpore nondum reliquis
 permixta manibus, sed in finibus etiamnum va-
 gans. Tiresia quoque anima reliquis adnume-
 randa non est,

*Cui vita functo tribuit Proserpina mentem,
 Vt solus saperet.---*
 colloquereturque cum uiuentibus & eos intellige-
 ret, priusquam biberet sanguinem. His ergo sub-
 tractis si reliquas, Lampria, numeres, inuenies A-
 iacem vigesimum in conspectum venisse Vlyssis:
 & huc alludere Platonem.
*Quid innuat fabula de victo Neptuno: & simul,
 cur Athenienses secundam diem
 Boëdromioni mensi
 eximant.
 Quæstio sexta.*

OBORTO autem omnium tumultu, Menep... philus Peripateticus Hylam alloquens, Videtis, inquit, quæstionem hanc non fuisse subfan-

Ορυθησάντων ἡ πόρτα, Μενέφυλλος ὁ Περικατη... ἔως ἡμεῖς ἄφαις ὡς μακρὰν τὸν δευτέρου Αἰάκην καὶ δευτέρου, (ὡς φησὶ Σοφοκλῆς) ἡμοῦ μὲν τὸ Ποσειδῶνος, ὃν αὐτὸς εἶωθεν

Hic ingens est hiatus. perit enim finis huius questionis, & quinque subsequentes totæ. Quod enim sequitur, fragmentum est duodecima.

λείπει.

* iureiurando autem viros decipiendum. Et Glau... cias: Audiui, inquit, ego, hoc aduersus Polycratem tyrannum fuisse dictum: fieri potest, ut etiam in alios vsurpatū fuerit. tu verò cur hoc quæris?

ὄρκους ἢ ἀνδρας δευτέρου καὶ ὁ Γλαυκίας, Ἐγὼ μὲν (ἔφη) καὶ Πολυκράτης ἀκήρα τὸ τυράννου λεγόμενον τὸ λόγον τῶν ἐπὶ εἰκὸς ἢ καθ' ἑτέρων λέγεσθαι σὺ δ' ὡς πρὸς τὸ πρῶτον

De legum contrarietate, ex Iliadis libro tertio.

Quæstio Supra Decimam Tertiam.

QVAM, inquit ille? Dicam tibi, aiebam, illisque... simul proponam: proinde animos attendant. Nimirum expressis conditionibus Alexander cum Menelao singulari certamine se congressurum protestatur.

Τίνα (ἔφη) ταύτην; Ἐγὼ σοὶ φράσω (εἶποι) ἅμα καὶ τῶν ἄλλων. δὲ τὸ νοῦν ἡδὴ παρεχέτωσαν. ὁ γὰρ Ἀλέξανδρος ὅτι ῥητοῖς δῆπου πεποιήται τὴν πρῶτην οὕτως,

Me nunc in medium committite cum Menelao,

De cunctis opibus decertatum, & Ioue nata.

Vtrius nostrum fuerit victoria, coniux

Hunc Helena, atq; omnis mox gazæ sequatur ad ades.

Rursumque Hector hanc eius protestationem publicè omnibus exponens, tantum non iisdem vitur vocibus:

Arma iubet Teucros reliquos, cunctosq; Pelasgos

Ponere humi Paris: & se solum cum Menelao

Committi in medio, ferro ut discernere possint.

Victori coniux Helena, omnis gazæ, cedit.

Conditionem accipiente Menelao, iureiurando pactum sancitur: sic incipiente Agamemnone:

Αὐτὰρ ἐμὲ μέσῳ καὶ δρηφίλον Μενέλαον Συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένην καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. Ὁ πόσιος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γήθηται. Κτήμαθ' ἐλὼν δὲ πόρτα γαυαῖκά τε, εἰκαδὶ ἀλάσθω. καὶ πάλιν ὁ Ἐκτωρ, ἀναχθρεύων, καὶ πηλὸς εἰς μέσον πᾶσι πῶν πρῶτην αὐτῷ μονομαχίᾳ πῶν ἀδελφῶν ὀνόμασι κεχρηται. Ἄλλοι μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πόρτας Ἀχαιοῖς Τόλμα καὶ ἄποθέσθαι ὅτι ῥητοῖς παρυβοπιέρη, Αὐτὸν δὲ ἐμὲ μέσῳ καὶ δρηφίλον Μενέλαον. Κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. Τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιε. δευτέρου δὲ τὸ Μενέλαου, ποιῶνται τῶν ἀμύλων ὀνόμασι. εἰ δὲ καὶ ὁ Ἀγαμέμνων,

Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφυη,
Αὐτὸς ἔπειθ' Ἐλένην ἀγέτω κὶ κτήματα πόμπη.

Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνει ξανθὸς Μενέλαος,

Κτήμαθ' ἑλών δ' ἰπόμπη γυμναχά τε οἶκα δ' ἀγέσθω.
ἐπεὶ τοῖσι κέρησεν ἄλλοι, οὐκ ἀρείλει δ' ὁ Μενέλαος, μέγα λα-
βόντες ἑκάτεροι τὴν ἀξίωσιν ἰσχυρίζονται τοῖς τῶν πολέμι-
ων· οἱ μὲν ὡς νενικημένοι τῶν Παριδῶν ἀπαιτοῦντες, οἱ δὲ, ὡς
μὴ τεθνηκότας οὐκ ἀποδίδοντες. πῶς οὖν (ἔφη) τὴν δίκην
ταύτην ἱθύναται εἴποι καὶ Διαιτῆσειεν τὴν ἀπινομένην, οὐ
φιλοσόφων ὅσδε γραμματικῶν, ἀλλὰ ῥητόρων ἔργον ἐστὶ φι-
λογραμματικῶν, ὡς περὶ ἡμεῖς, καὶ φιλοσοφῶντων. ὁ μὲν
οὖν Σάπης ἔφη κυριώτερον εἶναι τὴν περὶ κληρονομίαν λό-
γον, ὡς περὶ νόμον ἐκείνοισι γὰρ ἐφ' οἷς διαγωνιῶνται κατήν-
γυλαι· οἱ δ' ἀλλοιοὶ καὶ ἄποκαρῶντες οὐκ ἐπικύριοι
περὶ πέντες, ἢ τὴν περὶ κληρονομίαν ἐπεὶ φόνος καὶ θανάτος γέγε-
νεν, ἀλλὰ περὶ νίκης καὶ ἠτῆς, καὶ μέγα δικαίως ἔδει γὰρ τὴν γυμνα-
χῆ τῶν κρείττωνος εἶναι. κρείττωνος δ' ὀνικῶν ἀποδιδόναι δ' πολ-
λάκις συμβαίνει καὶ ἀγαθοῖς ὑπὸ κακῶν· ὡς ὕστερον Ἀχιλ-
λέως ἀπέθανεν περὶ Πάριδος. καὶ οὐκ αἰ (οἶμα)
φαίμεν Ἀχιλλεὴν ἠτῶν γερονέαι, ὅθεν τὸ θάνατον ὁσὲν νικῶν,
ἀλλ' ἀδικῶν ἄτυχόν τῶν βάλοντος. ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ ἠτῆσεν καὶ
τοῖν ἀποδιδόναι, μὴ δὲ ἀμύνομος ἀλλὰ δεισῶν καὶ φουγῶν ἐπέ-
χρησῆς Ἄχιλλεως. ὁ γὰρ ἀπειπάμνος καὶ φουγῶν, ἠτῆται ἀ-
περὶ φάσιον ἠτῆται, καὶ συγκεχώρηκε κρείττονα τὸ ἀντίπαλον
εἶναι. ὅθεν περὶ τὸν μὲν ἢ Γεῖς ἐξαγγέλουσθα τῇ Ἐλένη φησί,

Μακροῖς ἐγγείησι μαχῆσονται περὶ σείο·

Τῶ δέ κε νικήσαντι φίλην κελήσῃ ἀχρῖτις.

Ζεὺς τὰ Μενελάου τὴν μάχης δ' βραβεῖον ἀπέδωκεν, εἰ-
πόντων, Νίκη μὲν δὴ φαίνεται δρῆσθαι Μενελάου. γελῶν
γὰρ εἰ τὸ μὲν πόδα ἐνίκησε πόρρωθεν ἀκοντίστας, μὴ περὶ
δοκῆσαντα μηδὲ φυλαξόμενον, τῶν δ' ἀπειπάμνου καὶ δρα-
στεύσαντος, καὶ καταδύπτος εἰς τῶν κελῶν τῆς γυμνα-
χῆς ἐσκυλευμένου ζώοντος, οὐκ ἀξίον ἢ τὰ νικητήρια φέρε-
σθαι καὶ τὴν αὐτὴν περὶ κληρονομίαν ἐκείνου κρείττωνος φαιεῖς καὶ περὶ
κλήρονομος. ὑπολαβὼν ὁ Γλαυκίας ἔφη, Πρῶτον μὲν ἔντε
δόγμασι καὶ νόμοις, ἔντε σιωπῆσας καὶ ὁμολογίας κυριώτερα
τὰ ὕστερα νομίζεται καὶ βραβεῖα τῶν περὶ τῶν. δὴ τερα-
τῶν ἦσαν αἱ Ἀγαμέμνονος ὁμολογίας τέλος ἔχουσαι θάνατον,
οὐχ ἠτῆται τῶν κρητηνέως. ἔπειτα ἐκείνη μὲν λόγους, αὐτὰ
δὲ καὶ μὲν ὄρκων εἰπόντος καὶ περὶ τῶν δρῶν τῶν ἀγαμέμνου-
σιν, οὐχ ἑνὸς ἀνδρὸς ἀλλὰ πόμπων ἀποδιδόντων καὶ σιωπο-
λογησάντων, ὡς τε ταῦτα γερονέαι κυριώως ὁμολογίας, ἐκεί-
νας δ' ὁμοῦ περὶ κληρονομίας. μῦθον τρεῖς δ' ὁ Γεῖας, μὲν τὰ ὄρκια
τῶν ἀγῶνος ἀπιών, καὶ,

Ζεὺς μὲν που τὸ γε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,

Ὅπως τέρψαι θανάτοιο τέλος περὶ κληρονομίας ἔστιν.

ἦδη γὰρ ὅτι τῶν ὁμολογίας γε γημενέως· ὅθεν καὶ μὲν μι-
κρὸν Ἐκτωρ φησὶν,

Ὀρκια μὲν Κρονίδης ὑψίστου οὐκ ἐτέλεσεν.

ἀτελής γὰρ ἔμεινεν ὁ ἀγὼν, καὶ πέρας ἀναμφισβήτητον οὐκ
εἶχε μηδὲ ἔτερον πέρας. ὅθεν ἐμοὶ γε δοκεῖ μὴδ' αἰ-
τινομικῶν γερονέαι δ' ζήτημα, πᾶσι δὴ τεραῖς ὁμολογί-
αις τῶν περὶ τῶν ἐμαρτυρομένων. ὁ γὰρ ἀποκτείνων νε-
νίκηκεν, οὐ μὲν ὁ νικῶν ἐκτείνει. ἀλλ' ἐχούσῃ δὲ εἰπεῖν,
κληρονομίαν, ἀλλὰ ἐσαφίωσιν· ὅσδε μετέθικεν, ἀλλὰ περὶ τῶν
κτείνων δ' κληρονομίαν γερονέαι.

A Si Paridi dabitur Menelam sternere leto:
Tum gazam teneat? sitq; illi Tyndaris uxor.
Fuluus Alexandrum si verò necat Menelaus,
Dardanide gazam reddant, Helenamq; marito.

Iam cum vicerit quidem, non tamen interfecerit
Alexandrum Menelaus, utriq; habent quo se tue-
antur: cum alteri reposcant, utpote victo Paride,
alteri reddituros negent, quia occisus non sit. Hęc
controversia quomodo rectissime possit diiudica-
ri, & legum repugnantia tolli, non philosophorum
est, non grammaticorum videre, sed rhetorum
litteratorum, quales vos estis, & orationes tractan-
tium. Ad hæc Solpis: Potior, inquit, & maioris au-
toritatis est oratio eius qui conditionem obtulit,
legisq; vim habet: qui verò oblatam accipiunt, ii
ius addendi aliquid non habent. Conditio autem
non de cæde & morte fuit, sed de victoria. idque
admodum iustè. Debuit enim vxor esse Helena
præstantioris: is autem est, qui vincit. Aliàs sæpè
melior à deteriore interficitur, ut postea Achilles
periit sagitta ab Alexandro ietus. quem nemo (ar-
bitror) victum à Paride propter mortem dixerit,
neq; victoriam Paridis sed iniustam fortunæ for-
tem. Hector autem ab Achille victus est etiam
priusquam occideretur, cum eum non sustineret,
sed fugeret præ metu. qui enim non subsistit, sed
fugit, is palàm & absq; excusatione victus est, fate-
turque aduersarium sibi virtute præstare. Ideò pri-
mùm Iris rem Helenæ nuncios inquit:

De te proceris nunc decertabitur hastis:

Illius vxor eris, qui vincet Marte secundo.

Deinde Iupiter Menelao victoriam prælii tribuit

Sanè nunc pugna fortis vicis Menelaus.

Ridiculum enim fuerit, victorem dici qui ali-
quem sagitta emittens nihil metuentem, neque sibi
cauentem, in pede vulnerauerit: Menelaus non
mereatur victoriæ de Paride partæ præmium re-
portare, cum hic desperata pugna profugerit, & in
gremium mulieris subiuerit: & ex ipsa conditione
qui tulerat Paris melior eo victorq; probetur.
Tum Glaucias hæc subiicit. Primum in decretis,
legibus, fœderibus, pactis semper posteriora prio-
ribus plus valere maioremq; habere autoritatem
censentur. Posterior autem fuit conditio ab Aga-
memnone perhibita, mortem victi exprimens,
Deinde prior tantùm verbis, hæc iurciurando ad-
hibito proposita fuit, & execratione adiecta vio-
latoris, non vno viro, sed vniuersis approbantibus:
ut hoc verum & firmum fuerit pactum, illud tan-
tùm prouocatio. Testatur etiam Priamus, cum sa-
cramento dicto discedens à certamine ait,

Novit Iupiter hoc, & cetera numina cæli,

Vtrum Parcarum tristi vis destinet orco.

norat enim hac lege fœdus ietum. Ideòq; Hector
paulò post inquit:

Fœdera nostra quidem Saturnius irrita fecit:

nam imperfectum manebat certamen, neuito mor-
tuo. Itaque repugnantia quidem mihi videtur pa-
ctorum esse nulla, cum prius in posteriore cõpre-
hendatur. qui enim interfecit, vicit: non statim in-
terfecit, qui vicit. Et ut in summa dicã, Agamemno
conditionem ab Hectore propositam non abole-
uit, sed explicauit: neq; mutauit: sed adiecit quod
erat potissimum, in necando victoriam ponens.

Αγαμέμνων οὐκ ἔλυσε τὴν πόδ' Ἐκτωρος περὶ-
κτείνων δ' κληρονομίαν γερονέαι.

hæc enim est perfecta victoria, reliquæ excusationes & controuersias habent: vt hæc Menelai, qui aduersarium neq; vulnerauit neq; occidit. Vt ergo in veris legum repugnantibus iudices id amplectuntur quod nihil habet controuersia, obscuriore repudiato: ita hæc id pactum censeamus potius esse & plus valere, quod finem certaminis exprimit notum, & nulli obnoxium præscriptioni. Et, quod maximum est argumentum, ille ipse qui videtur vicisse, non desinens fuga elapsus quætere, sed vsquequaq; per exercitum obambulans,

Sicubi Alexandrum formosum cernere posses: testatum fecit victoriam imperfectam esse, & non valere. nam cum effugisset Paris, recordabatur Menelaus se dixisse:

De nobis utrum morti fors destinat atræ, Is pereat: reliqui bellum mox soluente pace.

Itaque necesse habuit Alexandrum querere, vt eo interfecto certamen absolueret suo fine: quem cum non necasset, non cepisset, nullo iure præmium victoriæ postulabat. Et quidem non vicit: quod colligere ex verbis eius potest, louem incusantis, & irritos suos conatus deplorantis,

Non est te superum, genitor, crudelior ullus.

Vlisci iam posse parim, data damnaq; rebar:

Dissili in manibus gladius mihi: missaq; frustra

Exiit hostilis sine vulnere corporis hasta.

ipse enim faretur nihil esse scutum pertundere, & galeam delapsam hosti accipere, si eum non feriat & interficiat. Post hæc Musis libauimus, cumque Apollini earum duci præanem cecinissimus, accinere libuit Eratoni lyram pulsanti Hesioidea de Musarum ortu carmina. Finito cantu Herodes rhetor, Audite, inquit. Qui à nobis auellunt Calliopam, cum regibus eam versari aiunt: non (puto) syllogismos dissoluentibus, aut declamantibus vel disputantibus, sed ista agentibus, quæ oratorum & ciuiliū sunt viroꝝ opera. De cæteris autem Musis Cleo exornationis genus introducit: nam Klea sunt laudes, & Polymna historia: est enim mnasa, id est memoria multarū rerum. aliquando etiam omnes tanquam in Musas mneias vocari dicunt. Ego mihi Euterpæ etiam partem aliquam vindico: siquidem verum est quod dicit Chrysipus, ei sorte obtigisse gratiam & oblectationē colloquii. nō enim minus colloquia, quam causas forenses & deliberationes tractat orator: cum nostra ars habeat rationes beneuolentiam captandi, patrocinandī, defendendi. maximè autem laudationibus vitumur & vituperationibus: quas si artificiosè vsurpamus, non vilia neq; parua consequimur: sin imperitè & sine arte, excidimus. Nam illud,

Proh Iupiter, cunctis quam carus honoratusq;

*Hic mortalibus est. -- **

autem magis, vt qui in colloquiis concinnitatem habeant, persuadendi facultatem & venustatem arbitror conuenire. Tum Ammonius: Iniquum sit Herodes, inquit, tibi succensere, & manu Musas apprehendentibus. Amicorum enim res communes sunt. Ideò multas Musas genuit Iupiter, vt affitum omnibus bona haurire liceret. Neque enim venatu, militia, nauigatione, aut manuariis artibus omnes indigemus: eruditione & sermone opus habemus omnes,

Quicumq; terra munere vescimur.

Itaque vnam Minervam, vnam Dianam, vnum Vulcanum, Musas fecit multas:

A αὐτὴ γὰρ ἔστι νίκη πᾶντελής· αἱ δ' ἄλλαι παρ' ἑστέρας καὶ ἀπιλογίας ἔχουσιν, ὡς ἡ παρὰ Μενελάου, μήτε βροσάτος, μήτε διώξαστος. ὡς παρ' οὖν ἐν ταῖς ἀληθιναῖς ἀντινομίαις οἱ δίκασται, τὰ μηδὲν ἀμφισβητήσιμον ἔχοντι παρ' ἐστέρας τὴν ἀσάφεστρον ἔασαντες· οὕτως ἐν ταῦτα τὴν ἀσάφαστρον καὶ γνώριμον τέλος ἀγροσαν ὁμολογίας, βεβαιοτέρων γὰρ καὶ κυριωτέρων νομίζειν. ὁ δ' ἐμείζον ἔστιν, αὐτὸς ὁ δόκων κρατῆν, ὅτι ἀποσᾶς φουζόντος ὁδὸν παυσάριδος, ἀλλὰ πᾶν ἀγροσέ φοιτῆν, ἀν' ὁμίλον εἴ ποὺ ἔσα φησίουεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα, μεμψύρηκεν ἀκροσν εἶν' ἐν ἀτελῆ νικίω B ἐκείνου. ἀφ' ἑστέρας οὖν ὅτι κημήν ἔστι τὴν ἔσ' αὐτὴ εἰρημίων,

Ἡμεῶν δ' ὅπποτέρω θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται

Τεθνάη, ἄλλοι δ' ἀφ' ἑστέρας τε πάριστα. δὲ ζῆτειν

μὴ δὴ ἀγροσν ἔσ' αὐτὴ τὴν Ἀλέξανδρον, ὅπως ἀποκτείνασ σου τελέση ὁ δὲ ἀγροσ εἶρην μή κτείνασ δ', μηδὲ λαβών, οὐ δίκασως ἀπῆται ὁ νικητήριον. ὁδὸν γὰρ ἐστέρας, εἰ δεῖ τεκμήρια εἶναι τὴν αὐτὴν λεγόμενοις ἐγκυκλοπῶτος, τὰ Διὶ καὶ ἀποκτείνεις ὁδὸν ὁδόνου,

Ζεὺ πάτερ, εἴ τις στέρας θανὸν ὁδὸν ἄλλος

C Ἡ τ' ἐφάμιλλον πᾶσαται Ἀλέξανδρον κακότητος, Ναὺ δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἀγροσ εἶφος, ὅτι δέ μοι ἐγροσ

Ἡ ἐστέρας παρὰ μνησιν ἐπῶσον ἐστέρας ἔβαλον μιν. αὐτὸς γὰρ ὁμολογῆν μηδὲν εἶν' ὁ δ' ἀφ' ἑστέρας τὴν ἀσάφαστρον, καὶ λαβείν ἀπορροσν ὁ κροσ, εἰ μὴ βάλοι μηδὲ ἀποκτείνειε τὸν πολέμιον· ὅτι τῆστυ ἀποσᾶς ἐπῶσον ἔσ' αὐτὴν Μούσασ, καὶ τὰ μούσαστῆ Ἀπόλλωνι παλαιόσαντες, σουσῶσαι μιν τὰ ἑστέρας παρὰ τὴν λύσαν ὅτι τὴν Ἡσιόδου τὰ παρὰ τὴν Μούσων ἡρῶσιν. μὴ δ' ἔσ' αὐτὴν, Ἡρώδης ὁ ρῆτωρ, Ἀκούετε (ἐφῆ) ὑμεῖς. οἱ τὴν Καλλιόπῶν ἀποσᾶσαντες ἡμῶσ, σου τὴν βασιλεύσιν αὐτὴν παρὰ τὴν φασιν, ὅτι ἀγροσ λούοισι δὴ ὅτι συλλογισμοῖς, ὁδὸν ἔρω τῶσιν μεγᾶλα εἰπὸν τῶσ, ἀλλὰ ταῦτα παρὰ τὴσιν ἀρῆτων ὅτι καὶ πολιτικῶν ἐρροσ. τὴν δ' ἄλλων ἡ τε Κλειῶ δ' ἐγκωμιαστικὸν παρὰ τὴσ, (κλειῶ γὰρ ἐκάλου τὸς ἐπαῖνοις) ἡ τε Πολύμνια ὁ ἰσορῶν ἔσ' αὐτὴν γὰρ μνήμη πολλῶν. ἐστέρας γὰρ καὶ πᾶσασ ὡς παρ' ἐστέρας τῶσ μούσασ μνείας καλεῖσται λέγροσιν. ἐγὼ δ' μετὰ ποιουμῆν καὶ τῆσ Τερψιχόρης· εἴ παρ' (ὡς φησὶ Χρυσίππου) αὐτὴ τῶσ τῶσ ὁμίλιας ὅτι τῶσ εἰληγε καὶ κροσροσδῶσ. ὁμῶσ ληκῶσ γὰρ ὁδὸν ἡσῶσ ἡ δίκασικῶσ ὁ ρῆτωρ καὶ συμβουλοσ

D ἰκῶσ. αἱ γὰρ ἐξείσ ἔχουσι καὶ ὁμῶσ καὶ σουσῶσ καὶ ἀποσᾶσ. παρὰ τῶσ τὰ ἐπῶσον κροσροσ καὶ τὰ φῆσιν, ἐστέρας τῶσ οὐ φασῶσ ὁδὸν μικρῶν τυγχᾶνόντες, ἀ τεχνικῶσ τῶσ παρὰ τὴσ ἀπῆται ἀπῆται ἀπῆται, ἀσροσῶσ. ὁδὸν, ὁδὸν ποσῶσ ὡς ὁδὸν πᾶσι φίλος καὶ ἡμῶσ ἔσ' αὐτὴν. ἀ δὲ τῶσ δὲ μελλόν ὡς ὁδὸν τῶσ ὁμίλιας διαρῶσιν ἐρροσ, πειθῶ καὶ χροσ οἶμῶσ παρὰ τὴσ. καὶ ὁ Ἀμῶσ, οὐκ ἔσ' αὐτὴν (ἐφῆ) σοι νεμῶσιν ὡ Ἡρώδη. καὶ ὁ χροσ τῶσ μούσων ἐπῶσον μῶσ. χροσ γὰρ τὰ φίλων, καὶ ἀφ' ἑστέρας πολλῶσ ἐγροσ μούσασ ὁ Ζεὺς, ὅπως ἡ πᾶσιν ἐρροσ τῶσ καλῶν ἀφῶσ. οὐτε γὰρ κροσροσ πᾶσῶσ, οὐτε φροσ, οὐτε ναυιλίας, οὐτε βροσροσ, παιδείας δ' καὶ ὁδὸν δέομῶσ πᾶσῶσ, ὁδὸν ὅσοι κροσροσ ἀνύμῶσ φῶσ. ὁδὸν Ἡρώδη ὡ μῶσ καὶ Ἀρτεμῶσ, καὶ Ἡφροσ ἕνα, μούσασ δὲ πολλῶσ ἐπῶσιν.

E ἰκῶσ. αἱ γὰρ ἐξείσ ἔχουσι καὶ ὁμῶσ καὶ σουσῶσ καὶ ἀποσᾶσ. παρὰ τῶσ τὰ ἐπῶσον κροσροσ καὶ τὰ φῆσιν, ἐστέρας τῶσ οὐ φασῶσ ὁδὸν μικρῶν τυγχᾶνόντες, ἀ τεχνικῶσ τῶσ παρὰ τὴσ ἀπῆται ἀπῆται ἀπῆται, ἀσροσῶσ. ὁδὸν, ὁδὸν ποσῶσ ὡς ὁδὸν πᾶσι φίλος καὶ ἡμῶσ ἔσ' αὐτὴν. ἀ δὲ τῶσ δὲ μελλόν ὡς ὁδὸν τῶσ ὁμίλιας διαρῶσιν ἐρροσ, πειθῶ καὶ χροσ οἶμῶσ παρὰ τὴσ. καὶ ὁ Ἀμῶσ, οὐκ ἔσ' αὐτὴν (ἐφῆ) σοι νεμῶσιν ὡ Ἡρώδη. καὶ ὁ χροσ τῶσ μούσων ἐπῶσον μῶσ. χροσ γὰρ τὰ φίλων, καὶ ἀφ' ἑστέρας πολλῶσ ἐγροσ μούσασ ὁ Ζεὺς, ὅπως ἡ πᾶσιν ἐρροσ τῶσ καλῶν ἀφῶσ. οὐτε γὰρ κροσροσ πᾶσῶσ, οὐτε φροσ, οὐτε ναυιλίας, οὐτε βροσροσ, παιδείας δ' καὶ ὁδὸν δέομῶσ πᾶσῶσ, ὁδὸν ὅσοι κροσροσ ἀνύμῶσ φῶσ. ὁδὸν Ἡρώδη ὡ μῶσ καὶ Ἀρτεμῶσ, καὶ Ἡφροσ ἕνα, μούσασ δὲ πολλῶσ ἐπῶσιν.

Γεεῖτῳ ἑριθμῷ τῶν μουσῶν ὅσα λέγονται μὴ χρονῶς.

Γεβλνυα ιθ'.

Ὅτι δὲ ἑνέα, καὶ οὐκ ἐλάττωις οὐδὲ πλείοις, ἀρα ἠμῖν φεάσειας ὀϊμῶν δὲ σε πεφερομένηαι φιλόμοσον οὕτω καὶ πολύμοσον ὄντα. τί δὲ τῆ το σοφόν; (εἶπεν ὁ Ἡρώδης) πᾶσι γὰρ ἄρα εἶματός ἐστι καὶ πᾶσιν ὑμνοῦμῶν τ' ἑνεάδου ἀειθμός, ὡς φεσῶτος ἀπὸ φεσῶτου φεῖασου τεβράγωνος ὦν, καὶ φεῖασάκας φεῖασός, ἀπὸ δὴ τῶν ἄρανομῶν εἰς φεῖας ἴσοις λαμβάων φεῖασοῖς, καὶ ὁ Ἄμμωνίος ὅτι μειδίεσας, Ἀνδρικόως τῶν τι διεμνημόνας. καὶ φεῖσας ἀβίος ἐπὶ ποσοῦτον τ' ἑριθμῶν, ἐκ δευῖν τῶν φεσῶτων σωτηριόσας μονάδου καὶ ὀγδοάδου. καὶ καθ' ἑτέραν οὖν αὖ πάλιν σωθεσιν ἐκ δευῖν τριγῶνων τριάδου καὶ ἑξάδου ὡν ἐκάτερως, καὶ τέλειός ἐστιν. ἄλλὰ τί τῶντα τῆς μέσας μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις θεοῖς φεσῶκειν; ὅτι μέσας ἔχουσι ἑνέα· Διμήτας δὲ καὶ Ἄθωνας καὶ Ἀρτέμιδας οὐκ ἔχουσι, οὐ γὰρ δὴν που καὶ σε πείθει τὸ μέσας γερνέμαι ποσαίτας, ὅτι ποσῶμα τ' μήτος αὐτῶν ἐκ ποσοῦτων γεαμαμάτων ἐστίν. γεασάντος δὲ τῆ Ἡρώδου, καὶ σωπῆς ἡροδοτῆος φεσῶρεπεν ἡμᾶς ὅτι χερεῖν ὁ Ἄμμωνίος. εἶπεν οὖν ὁ ἀδελφός ὅτι φεῖας ἦδεῖνοι παλαοὶ μέσας καὶ τῆ τῆ λέγειν ἀπόδειξιν, ὅψιμα τῆς ἐστὶ καὶ ἀρχικὸν ἐποσῶται καὶ ποιοῦτοις αἰδράσιν. αἰτία δὲ οὐχ, ὡς ἐνοιοι λέγουσι, τὰ μελωδούμῶν ἠρῆν, τὸ ἄρα πονον, καὶ τὸ γεωμαλικόν, καὶ τὸ εἰαρμόνιον. οὐδὲ οἱ τὰ ἄρα τῆ φεσῶτα παρέρχοντες ὄρει νήτη καὶ μέση καὶ ὑπὸ ἄτη. καὶ τοῖ Δελφοὶ γε τῆς μέσας ἔπας ὠνόμαζον, οὐκ ὄρθας ἐν μαθημάτι, μᾶλλον δὲ μοσιώμα. τῆ φεῖας ἐγὼς τῆ μοσικῶν τὰ ἀρμονικῶν φεσῶσιθῆντες. ἀπάσας δὲ (ὡς ἐγὼ νομίζω) τῆς ἄρα λόγου φεῖασνομῶνας ὅτι τῆ φεῖας καὶ τέχνας οἱ παλαοὶ καὶ φεσῶμαζόντες ἐν τρεῖσι φεσῶσιν οὕσας, τὰ φιλοσόφω καὶ τὰ ρητορικῶ καὶ τὰ μαθηματικῶν τρεῶν ἐποιοῦτω δῶρα καὶ χεῖρας θεῶν, καὶ φεῖας τῆς μέσας ὀνόμαζον. ὑπερβῶν δὲ καὶ καθ' Ἡσίόδου ἦδη μᾶλλον ἐκκαλυπτομῶν τῶν διωάμεων ἄρα φεσῶτες εἰς μέρη καὶ εἶδη, φεῖας πάλιν ἐκάς ἑω ἔχουσαν ἐν αὐτῇ φεῖασ φεῖας εἰσῶρων. ἐν μὲν τὰ μαθηματικῶν τὰ φεῖας τῶν μοσικῶν ἐστὶ, καὶ τὸ φεῖας ἑριθμητικῶν, καὶ τὸ φεῖας γεωμετρῶν. ἐν καὶ τὰ φιλοσόφω τὸ λογικόν, καὶ τὸ ἠθικόν, καὶ τὸ φισικόν. ἐν δὲ τὰ ρητορικῶ τὸ εἰκαμασικόν φεσῶτον γερνέμαι λέγουσι. δούτερον δὲ, τὸ συμβελαδονικόν, ἔχουσαν δὲ τὸ δισαμικόν. ὦν μηδὲν ἄπεινον μηδὲ ἀμουσον ἐῖ), μηδὲ ἀμοισρον φεῖας κρεῖττονος καὶ ἠγεμονίας ἀξιοῦτες, εἰκότως ἰσαεῖθμοις τῆς μέσας οὐκ ἐποῖσαν, ἄλλὰ οὕσας αἰδῶρον. ὡς φεῖας οὖν τὰ ἑνέα ἄρα φεῖσαν εἰς φεῖας λαμβάει τριάδας, ὦν ἐκάς τῆ πάλιν εἰς μονάδας ἄρα φεῖσαι ποσαίτας, οὕτως ἐν μὲν ἐστὶ καὶ χρονῶν, ἢ τῆ λόγου φεῖας τὸ χύειον ὄρθως, γενέμηται δὲ εἰς φεῖας τῶν τρεῶν φεῖας ἕκασον· εἶπα πάλιν αὖ μοναδικῶς ἐκάς τῆ μίας φεῖας ἕπευ λαχούσας, καὶ φεῖας διωάμιν. οὐ γὰρ οἱ μῶν τῆς ποιημαλικῶν καὶ τῆς ἀερολογικῶν ἐγκαλεῖν ἡμῖν ὡς φεῖας φεῖας τῆς τέχνας αὐτῶν εἰδῶτας οὐδὲν ἦτον ἡμῶν, ἀερολογία γεωμετρία, ποιητικῶν δὲ μοσικῶν σωτηριόμῶν. ὡς δὲ τῶντα ἐρρέθη, τὸ φεῖας τῆ τῆ φεῖας εἰπόντος, τῆ δὲ ἡμετέρα τέχνη τὴ πασῶν τῆ μουσῆων ἀποκέκλειστας; ὑπολαβῶν Διονύσιος ὁ Μελιτικῶς, Πολλοῖς (εἶπε) φεῖας φεῖας φεῖας ὅτι τῶν κατηγεῖας. καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργῶν τῶν Θαλείας οἰκειοῦμεθα,

A

Quadam de numero Musarum haud vulgariter disputata.

Quaestio decima quarta.

CVR verò nouem, neque plures aut pauciores fecerit, ecquid nobis edifferes? nam id arbitror tibi esse meditatam, ita studioso Musarum, & multo in iis colendis. Quid autem, inquit Herodes, in hac re est reconditi? In ore omnes habent nouenarium numerum, & nemo non eum decantat. ut qui primum sit primi imparis quadratum, & impariter impar, scilicet quia in tres æquales diuidatur impares. Et Ammonius in lenem solutus rifulum: Viriliter, inquit, hæc memoria repetisti. atque his id quoque adde, numerum hunc è primis conflatum esse cubis vnitate & octonario: rursusque alio modo è duobus triangulis ternario & senario, quorum vterque etiam perfectus est. Sed quid hoc ad Musas magis quam ad reliquos pertinet deos: ut musas habeamus nouem, Cereres, Minervas, Dianam non item? Non enim existimo id quoque tibi persuasum esse, Musas tot esse, quia matris earum nomen totidem constet syllabis. Cum rifulisset Herodes, & silentium factum esset, Ammonius nos hortatus est ut causam quaereremus. Itaque frater meus isthæc dixit. Antiqui tres agnoscebant Musas: huiusque adferre demonstrationem apud tot tantosque viros, indocti est & inurbani. Causa fuit, non quam nonnulli adferunt, quod cantus generum tria sint, diatonon nempe, chromaticum, & enharmonium. neque termini interualla continentes, imo nimirum, media, & summa chorda. Sanè Delphi Musas sic appellauerunt, non rectè vni scientiæ, aut portioni potius scientiæ, musicæ inquam harmonicæ, id nomen accommodantes. Enimuerò prisca, ut mea fert opinio, cum obseruassent, omnes scientiæ & artes quæ ratione & sermone absoluuntur, in tribus versari generibus, philosophico, oratorio, & mathematico: dona hæc fecerunt trium deorum, quas Musas dixerunt. Post, & sub ætatem Hesiodi, cum iam facultates istæ latius se proferrent, in partes seu formas cum diuiderent, animaduertenterunt vnamquamque tria in se continere discrimina. scilicet inesse in mathematica musicam, arithmeticam, geometriam: in philosophia differendi vim, morum & vitæ rationem, naturæ considerationem: in oratoria primum exornationis exstitisse, deinde consultationis, vltimò iudicialem facultatem. quorum omnium cum censerent nihil deo, Musa, meliori quæ principio & præfide carere, bona ratione totidem Musas non fecerunt, sed agnouerunt. Sicut ergo nouenarius in tres diuiditur terniones, quorum quilibet denuò, in tres vnitates secatur: ita vnicum & commune est, orationis circa veritatem rectitudo: diuiditur autem in tria genera, quorum vnumquodque in tria singularia diducitur: quorum vnici quæ sua obtigit Musa, eius fouens ornansque facultatem. Non enim puto à poetis me & astrologis reprehensum iri, quod earum artes omiserim: cum nobiscum hoc sciant, astrologiam geometriæ, poetiam musicæ esse adiunctam. His dictis, Grypho medicus: Quis ait, factum est, ut nostræ arti Musarum occluderes? subiecit Dionysius Melitenfis: multos tu excitas ad culpandum Lampriam, nam & nos agricolæ Thalesam nobis vindicamus,

φυντῶν

plantarum & feminum bene germinatum (hoc est Athallen) curam ei conseruationemq; inscribentes. Atqui, inquam tum ego, non recte hoc facitis. Vobis quippe est Ceres Anyfidora, & Bacchus qui arborum curam gerens, castum auget frugum splendorem, ut ait Pindarus. Medicos habere Aesculapium preside scimus, & Apolline Paean uti ubi quis, usquam Musarum principe. Etenim verum est quod Homerus ait, omnes homines deorum indigere operam non omnes omnium. Verum hoc miror quomodo se felle-rit Lampriam, quod Delphi dicunt, nimirum Musas apud ipsos non neruorum, non sonorum cognomines haberi: sed cum trifariam diuisus sit mundus, prima esse portionem stellarum inerrantium, secundam errantium, tertiam eorum quae infra Lunam sunt. has omnes inter se esse consortas ac compositas harmonicis rationibus, & cuius Musam custodiae causa praepositam, primae hypatam seu summam, ma-ten siue infimam, mediae mesen, quae iis interiecta continet, vnaque circumducit (quantum fieri potest) mortalia cum diis, & terrena cum caelestibus. Idque etiam Plato in uoluto sensu innuit per nomina Parcarum, alteram Atropon, alteram Lachesis dicens. nam octo sphaerarum conuersionibus, totidem non musas, sed Serenes praefecit. Ibi excipies sermonem Menepili, s Peripateticus: Delphorum, inquit, ratio ut cun-que probabilis est. Plato autem absurde, qui sempiternis & diuinis circuitibus loco Musarum Serenes infixit, genios non valde humanos aut benignos: musas vero aut plane omiserit, aut Parcarum affecerit nominibus, filiaque Necessitatis appellauerit. Aliena enim est a Musis Necessitas, amica iis Suada, quae multo magis, puto, quam gratia Empedoclis intolerabilem odit Necessitatem. Omnino, aiebat Ammonius, quae causa nos inuitos & contra consilium animi cogit facere aliquid. At necessitas apud deos non est intolerabilis, non refractaria, non violenta, nisi malis. sed sicut lex in rep. optima optimum est: ita diis Necessitas immutabilis est & ineluctabilis, partim quia mutatio ei non potest accidere, partim quia mutatam dii nolunt. Ceterum Homericarum Serenium fabula praeter rationem nos terret. nam poeta quoque recte per ambages significauit Musices earum vim non inhumanam neque perniciosam illam: sed quae hinc isthuc abeuntibus animis, ut apparet, & post mortem vagantibus ingeneret amorem caelestium ac diuinorum, obliuionem vero mortalium, detineatque & incantet oblectando, praegaudio sequentes & vna circumvolantes. nam huc ad nos obscura quaedam vel uti echo Musicae illius perueniens, rationibus excitat & admonet animas eorum quae isthic sunt: circumuertas & stipatas carnis sepimentis & adfectionibus * Anima autem ob indolis bonitatem sentit & meminit, itaque adficitur, ut ab infanissimo amore nihil differat eius desiderium, cupientis neque tamen ualentis sese corpore exsoluere. Neque tamen ego ista plane amplector. Sed videtur mihi Plato, sicut axibus nomen fusi & coli, vertebrarum stellis: ita Sirenium quoque haec uocabulum Musis insolenter imposuisse, quasi diuina Manibus annunciantes. quemadmodum Sophoclis Vlysses ait aduenisse

Phorci puellas, Manibus qui iura dat.

γούσας ἐν ἄδου, κατὰ τὸν Σοφοκλέους Ὀδυσσεὺς φησὶ σερηνίας εἰσαφικέσθαι Φόρκας κέρρας ἀθρήνους τοῖς ἄδου νόμοις,

φυτῶν καὶ σπερμάτων θύλακωμάτων καὶ βλαστάνοντων ὅτι μέλειαι αὐτῆ καὶ σωτηρία ἀποδιδόντες. Ἀλλ' οὐ δίχα (ἐφ' ἑαυτῶν) ποιεῖτε. καὶ γὰρ ἡμῖν ἐστὶ Δημήτηρ ἀποιδάρα, καὶ Διόνυσος δεινρέων νόμον πολυγαθῆς αὐξάνων ἀγνόν φέγγος ὁπώρεος, ὡς Πίνδαρος φησὶ. καὶ τοὺς ἰατρῶν Ἀσκληπιόν ἔχοντες ἰσχυρὸν ἡγεμόνα, καὶ Ἀπόλλωνι παῖνι χρωμένους πύματα, μουσηγέτη μνητὴν. πρῶτες γὰρ ἀνδραποιδεῶν χατέοισι, καὶ Ὀμηρον, οὐ πάντες δὲ πάντων. ἀλλ' ἐκεῖνο θαυμάζω, πῶς ἔλαθε Λαμπαρία ὁ λεγόμενος ὑπὸ Δελφῶν. λέγουσι γὰρ οὐ φθόγων ὁσδὲ χορδῶν ἐπινομοῖς γενόμεναι τὰς μούσας παρ' αὐτοῖς: ἀλλὰ τὰ κέσμου τευχῆ παρὰ τὴν νεμεμηδίου, πρῶτον μὲν εἶπὶ τὴν Ἀπλανῶν μερίδα, δευτέρῃ δὲ τὴν τῶν Πλατωνομένων, ἐχάτη δὲ, τὴν τῶν ὑπὸ σελήνῳ. συνκρηθῆσαι δὲ πάσας καὶ συνετάχθαι κατὰ λόγους ἁρμονίους, ὡν ἐκάστη φύλακα μοῦσαν εἶναι, τῆς μὲν πρῶτης ὑπάτιου, τῆς δὲ ἐσχάτης νεατίου, μέση δὲ, τὴν μετὰ τὴν συνέχουσαν ἄμα καὶ συνεπιερούσαν, ὡς αὐτὸν ἐστὶ τὰ δῆντα τοῖς θεοῖς, καὶ τὰ πρὸ γὰ τοῖς οὐρανίοις. ὡς καὶ Πλάτων ἠνέξατο τοῖς τῶν μοῦσων ὀνόμασι τὴν μὲν Ἀρποκὸν τὴν δὲ Λάχων τὴν δὲ Κλωθῶν πρῶσα γερῶσας. ἐπεὶ τῶν γε τῶν ἐκτὸς σφαιρῶν ἀειφορῆς σφραγῆσας οὐ μούσας ἰσαριθμοῖς ἐπέστησαν ὑπολαβῶν δὲ Μενέφυλλος ὁ Περικρατικός, τὰ μὲν Δελφῶν (εἶπεν) ἄλλως γέ πως μετέχθη πιθανότητος: ὁ δὲ Πλάτων ἀποπος, τῆς μὲν αἰδίοις καὶ θεοῖς ἀειφορῆς ἀπὸ τῶν μουσῶν τῶν σφραγῆσας ἐκδύων, οὐ πάνυ φιλανδρώτους ὁσδὲ χρηστοὺς δαίμονας: τὰς δὲ μούσας ἢ πρῶτα λέει πρῶτα πασι, ἢ τοῖς τῶν μοῦσων ὀνόμασι πρῶσα γερῶσας, καὶ καλῶν θυγατέρας Ἀντίκας. ἀμουσον γὰρ ἢ Ἀνάγκη, μοισκὸν δὲ ἢ Πέθα, καὶ μούσας φιλοδαμοῦσα πολὺ μᾶλλον (οἶμα) τῆς Ἐμπεδοκλέους χάριτος, συγῆς διέτλητον ἀνάγκη. πάνυ μὲν οὖν (ὁ Ἀμμώνιος εἶπε) τὴν ἐν ἡμῖν ἀκρόσιον αἴψαι καὶ ἀπορομῆρον ἢ δὲ ἐν θεοῖς ἐνάληκη διέτλητος ὁσδὲ ἐστὶν, ὁσδὲ διππειθῆς, ὁσδὲ βία, πλὴν τοῖς κακῶς, ὡς ἐστὶ νόμος ἐν πόλει τοῖς βελήτοις ὁ βέλτερον αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἀτρεπῶν καὶ ἀπρῶτα πατον, οὐ τὰ μὲν ἀδιδάτω, τὰ δὲ ἀβουλήτω τῆς μεταβολῆς. αἴγε μὲν δὲ Ὀμηρον σφραγῆσας, οὐ κατὰ λόγον ἡμᾶς τὰ μύθων φοβοῖσιν, ἀλλὰ κακῶς ὁρθῶς ἠνέητο τὴν τῆς μουσικῆς αὐτῶν δυνάμιν ὁσδὲ ἀπάνδρωπον, ὁσδὲ ὀλέθειον ἔσαν, ἀλλὰ τῆς ἐπιπέθην ἀπίστας ἐκὼ ψυχῆς (ὡς εἶκε) καὶ πλανωμένας μὲν τὴν τελευτητὴν ἐρώτα πρῶτα τὰ ἐρεῖνα καὶ θεῖα. λήθω δὲ τῶν δῆντων ἐμποιοῦσα κατέχθη καὶ κατὰ τὴν θελημένην αἰὶ τὸ ὑπὸ χαρᾶς ἐπὶ τῆς καὶ συμπαροπλοῖσιν. ἐπὶ τῶν δὲ πρῶτα ἡμᾶς ἀμυδράτης οἷον ἢ τῆς μουσικῆς ἐκεῖνης ἐξικουμένη, ἀπὸ λόγων ἐπὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν μιμήσκει τὰς ψυχὰς ὡν τότε μὲν πλείστον παρὰ ἀλήθειαν καὶ κατὰ πᾶσι σαρκίνοις ἐμφερέμασι καὶ πάθεισιν οὐ κρῖνοις. ἢ δὲ δὲ ὑφ' αὐτῶν ἀδιδάτω, καὶ μνημονεύειν, καὶ τῶν ἐμμελεσάτων ἐρώτων ὁσδὲ ἀποδίδει ὁ πάθος αὐτῆς, γλιχμένης καὶ ποθοῦσης λύσασί τε μὴ διωαμένης ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς σώματός. οὐ μὲν ἐρωγὴ πρῶτα πασι συμφερόμασι πύτοις: ἀλλὰ μοι δοκεῖ Πλάτων ὡς ἀτρεπῆσιν καὶ ἠλακατάς, τοὺς ἀξονας, σφονδύλους ἢ τοῖς ἀξέρας ἐξηλλαχμένους ἐπαθῆσαι καὶ τὰς μούσας σερηνίας ὀνομάζει, ἐρεούσας τὰ θεῖα καὶ λε-

... αὐτὴν οὐκ ἔπειτα ἀποδοῖς φερέτω πῦρ πλά-
 νωμῶν ἀστράων πρὸς τὰ ἀπλανῆ καὶ παρὰλληλα σι-
 χοῖσι καὶ ἀφ' ὧν ὄριον ὁρμηναί· μία δὲ τὸν μεταξὺ γῆς καὶ
 σελήνης τοποῖ ἐπισκοπούσα καὶ ἀπολούσα τοῖς θνητοῖς,
 ὅσον ἀφ' ἀνάστασιν καὶ ἀφ' ἀποθέσεως πέφυκε, χαίρων καὶ ῥυθμῶν
 καὶ ἀρμονίας, ἐνδίδωσι ἀφ' ἧς λόγου καὶ ᾠδῆς πειθῶ πολιτι-
 κῆς καὶ κρηνητικῆς σπουδῆν, ἐπάγουσα ὁρμηνομένην
 καὶ κηλοῦσαν ἡμῶν ὅ παραχρῆδες, καὶ ὅ πλανώμενον ὡς ἀφ'
 ὧν ἀνοδίας ἀνακαλυφθέντων ἐπιτελεῖ καὶ κηλοῦσα. Ὅσα
 δὲ μὴ δὲ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύχονται βοῶν πεισίδων αἰούρα,
 καὶ Πίνδαρον. τοῖσι δὲ ἐπιφωτισάντες τῷ Ἀμμωνίου τὰ ποδ'
 ἔπειτα φαίνοι, ὡς ἀφ' εἰσάγει, Ταῦτα δεδεδόξαται μὴ εἰσὶν ἔφα
 τοῖς ἐτύμοισι, καὶ ὁρμηνομένης ἀποφάνεσθαι καὶ λέγειν
 ὅτι δικαίω ἔκατον, ἐγὼ μικρὸν ἀφ' ὧν ἀνοδίας εἶπω ὅτι καὶ
 Πλάτων αὐτὸς ὡς ἀφ' ἧς τοῖς ὀνόμασι τῶν θεῶν αἰδέ-
 σκην οἴεται τὰς δυνάμεις· καὶ ἡμεῖς ὁμοίως μὴ πῦρ μὲν ἐν
 οὐρανῷ καὶ ἀφ' ἧς τὰ οὐράνια, μίαν τῶν μουσῶν ἢ Οὐρανία
 φαίνεται, καὶ εἰκὸς ἐκείνη μὴ πολλῆς μὴ δὲ ποικίλης κυβερ-
 νήσεως δεῖσθαι, μίαν ἔχοντα καὶ ἀπλῆν αἴτιον φύσιν. ὅπου
 δὲ πολλὰ πλημμέλεια, πολλὰ δὲ ἀμετελεία καὶ ὁρμηνο-
 σις, ἐπὶ ταῦτα τὰς ὀνομαστικὰς ἀλλήλων ἀλλοκακίας καὶ
 ἀαρμοσίας εἶδος ἐπισημασμένας, ἐπεὶ ὅτι βίβλιος ὁ μὴ ἀπου-
 δῆ, ὅτι παρὰ μέρους ἐστὶ· καὶ δεῖται τῷ μουσικῶς καὶ με-
 τελέως, ὅ μὴ ἀπουδάξῃ ἡμῶν, ἢ τε Καλλιόπῃ καὶ ἢ Κληῶ,
 καὶ ἢ Θαλία τῆς ἀφ' ἧς τοῖς ἐπισημασμένοις καὶ θεῶν ἡμῶν οὐ-
 σα, δόξουσιν ἐπιτελεῖσθαι καὶ συγκαταρτοῦ· αἱ δὲ λοιπαὶ ὅ
 μεταβάλλον ἐφ' ἡδονῆν καὶ παιδιαί, ἔπειτα ἀφ' ἀνοδίας μὴ
 ἀφ' ἧς ἀνιέμενον ἀφ' ἀνοδίας καὶ θεοῦ ἀφ' ἧς, ἀλλὰ ὀρχή-
 σιν καὶ ᾠδῆν καὶ χορεία ῥυθμῶν ἐχούση, καὶ ἀρμονία καὶ λέ-
 γω κεραινομένη, ὁρμηνομένη καὶ ὁρμηνομένη ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς καὶ
 ὁρμηνομένη. ἐγὼ μὲν τῷ Πλάτωνος ἐν ἐκείνῳ δύο
 ὁρμηνομένην ἀπολείπει τοῖς ἀφ' ἧς, πῦρ μὲν, ἐμφυτοῦ ἐπιση-
 μίαν ἡδονῆν, τὴν δὲ, ἐπὶ τὰς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 καὶ ὅ μὴ λόγον, ὅ δὲ παρὰ ἧς ἐστὶν ὅτι καλοῦσιν· ἐπεὶ δὲ
 αὐτὰ πάλιν τοῦτων ἐκείνων ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 μεγάλης καὶ θεῶν ὡς ἀληθῶς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 αἰτία, τῷ λόγῳ ὅ μὴ ὅτι πολιτικὴν καὶ βασιλικὴν, ἐφ'
 ὧ τῷ Καλλιόπῃ τεταρτάτη φησὶν ὁ Ἡσίοδος· φιλοτι-
 μον δὲ ἢ Κλειῶ μάλιστα κηλοῦσιν καὶ σιωπῆσιν αἰ-
 ληχῆν· ἢ δὲ Πολύμνια δὲ φιλομαχοῖς ἐστὶ καὶ μνημονικὸν
 τῆς ψυχῆς. (διὸ καὶ Σικυωνιοὶ τῶν τελεῶν ἔσαν μίαν Πολυ-
 μάθησαν καλοῦσι) Εὐτέρπῃ δὲ πῶν τῶν ἀποδοῖν τὸ κρηνη-
 κὸν τῆς ἀφ' ἧς φύσιν ἀληθείας, οἷ τε κηλοῦσιν οἷ τε κηλο-
 λῶσι ἐτέρῳ ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 ὅ ἐπισημασμένα τὸ μὴ ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 κρηνητικὸν ποιῆσιν καὶ συμποτικὸν, ὅ ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 διὸ τοῖς φιλοφρονῶν καὶ ἡλικῶν σιωπῆσιν ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 να, θαλιὰ δὲ ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 τῆς δὲ ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 πειθοῖς ὡς λόγον ἐχούσης καὶ κηλοῦσιν, ὅ ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 αὐτὸ μαλακὸν τῆς ἡδονῆς καὶ οἰσραδῆς, εἰς φιλίαν καὶ πί-
 σιν, ὅ ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 μῶν ἡδονῆν εἶδος εἴτε τῶν λόγων μᾶλλον οἷτε τῶν παρὰ τῶν ἀφ' ἧς
 καὶ εἴτε κηλοῦσιν ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 καὶ εἴτε κηλοῦσιν ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς

A Musæ autem sunt octo globis, vna locum pone ter-
 ram est sortita. Quæ octo Sphærarum revolutioni-
 bus præsumt, ex errantium stellarum adversus in-
 errantes & ipsarum invicem conservant harmoniã.
 Vna quæ locum Lunæ & terræ interiectum custo-
 dit, atq; obit, ea mortalibus gratiæ, rhythmî & har-
 moniæ (quantum horum eius ipsos recipere natura
 finit) indit facultatem ac rationem, & civilem per-
 suadendi, qua societas humani generis adiuvetur:
 demulcetq; & sedat animorum tumultus, vagan-
 tesq; veluti ex auiis revocat placide & componit.

Sed quæ cara Ioui non sunt,
 Consternantur, ubi audiunt
 Pieridum vocem.

vt ait Pindarus. His cum acclamasset Ammonius
 more suo versum Xenophanis,

Ista probabiliter sunt dicta propinquaq; veris,

iussissetq; vnumquemq; suam dicere sententiam: e-
 go paululum moratus, sicvt, inquam, Plato nomini-
 bus tanquam vestigiis deorum se facultates putat
 invenire: ita nos quoq; similiter imponamus celo
 & rebus cœlestibus. Vraniam Musam quæ à cœlo
 nomen habet. Et probabile est res cœlestes nõ mul-
 ta aut varia opus habere gubernatione: quãdoqui-
 dem iis vnica & simplex causa est natura. Vbi verò
 multi errores, multa contra mensuram evenientia,
 multa delicta: eo iam octo Musæ sunt transferẽdæ,
 quarum alia alii vitio medicetur. Porro cum vitæ
 nostræ pars alia feriis, alia iocosis rebus transfigatur,
 & vtriq; opus sit vt hoc concinne fiat atq; modera-
 te: seria videntur Calliope, Cleo, & Thalia, quæ nos
 ad notitiam deorum introducit, procurare, & ad
 bene gerendam rem auxilio esse. reliquæ autem id
 quod ob imbecillitatem nostram ad immoderatum
 & ferum aliquid iam inclinat, non negligere, sed
 saltatione, cantilena, & chorea modos habẽte suos,
 harmoniaq; & ratione temperatũ modeste excipe-
 re, atque composita oblectatione prosequi. Ego au-
 tem, cum Plato singularum acti- num duo statuat
 principia, insitam voluptatum appetentiam, & ad-
 scititiam extrinsecus opinionem quæ bonum con-
 cupiscat: alterumque interdum affectum, alterum
 rationem appellet: quorum vtrunque varias rursus
 habeat differentias: ambo ista video magna & di-
 uina profus moderatione opus habere. Nam ra-
 tionis statum alia facultas est civilis & regia, cui
 Hesiodus Calliopam præficit. studium honorum
 Cleo maxime solet collaudare & ambitioni ala-
 critatem addere. Polymnia discendi memorandi-
 que facultati animæ præest. itaque Sicyonii etiam
 vnã de tribus Musis Polymathemã dixerẽ a
 multiiugo discendi studio Euterpæ nempe non
 considerationem veritatis de rebus naturalibus
 adscripserit: cum nullas vel putiores vel pulciores
 vlli ali generi reliquerit voluptates & oblectatio-
 nes. Quod ad cupiditates attinet, Thalesã homi-
 nem de fero sociabilem facit in convitiis. ideo qui
 amice & hilariter compotant, eos thaliam dicim-
 us, non qui per vnum culpam committant. Li-
 bationibus autem quæ fiunt concubitiũ, Erato in-
 terest, vt cum ratione & tempestiue is fiat persua-
 dens, tollitq; inde voluptatis molliciam & nimios
 stimulos, facitq; vt in amicitiam & fidelitatem, non
 in contumeliam & hanculã res exeat. Deniq; au-
 rium & oculorum oblectatio, siue rationi magis, si-
 ue affectioni subite congruit: siue commotus am-
 borum est: eam reliquæ duæ Melpomene & Ter-

psichore, ita componunt, ut altera non sit incantatio A
quedam, sed letitia: altera non prestigie sed delectatio.

Tres esse saltationis partes. Lationem, speciem, ostentationem. tum quid sit unumquodque horum: & quid poetice cum saltatione sit commune. Quæstio supram decimam quinta.

DEINDE placenta, quæ pyramus dicitur ** omnibus saltando vincentibus præmium. Arbitratur autem cum Menisco prædotriba decernebatur Læprias frater. Nam pyrrichen ille commode saltabat: & manibus gesticulans in palæstra videbatur reliquos superare pueros. Cum autem saltarent multi alacrius quam artificio musico convenientius: duos qui præbantur, & concinnitate studerent referuare, quidam rogauerunt, ut lationem unam ex altera saltarent. Quæsiuit ergo Thrasybulus ex Ammonio, quidnam sibi vellet nomen lationis: occasioneque præbuit plura ei de partibus saltationis differendi. Dicebat vero Ammonius saltationis tres partes haberi, phorâ, schema, dexin (quæ fortassis Latine latione, speciem, ostentationem dixeris.) Saltationem. n. est motibus & habitibus (scheses ipsi vocant) certis constare, ut cætilenam est sonis & intervallis. Hæc autem quies siue mansio finis est saltationis. Motibus ergo nomen lationum tribuitur: habitus siue dispositiones, species appellant, in quas motus isti definiunt, quando Apollinis, aut Panis, aut Bacchæ aliquid exprimentes formam corpore & eius dispositione (quod artis est) sic conquiescunt. Tertium, siue demonstratio id est, siue ostentatio (dexin puta) non imitatio est, sed re vera interpretatio argumenti. Equidem poetæ propriis nominibus demonstratiue utuntur, quando Achillem, Vlystem, cælum, terram nominant, sicuti ea vulgo appellantur. ut autem maiorem vim verbis concilient, & imitationem aliquam expriment: nouandis vocabulis & translationibus indulgent: quando aquas infractas scribunt κελάρυζεν & καχλάζεν & tela ferri λιλαϊόμυρα χροός ασπι, & de pugna ubi in neutram partem inclinat victoria,

Ἰσας ὑσμίνης κεφαλῆς ἔχεν.

multas etiam compositiones nominum carmini aptant imitatione aliqua constructorum, ut apud Euripidem Gorgonicida volans sub Iouis diuum ætherem. & de equo Pindarus: Quædo ad Alphæum corpus ἀκέντητον (stimulo non compunctum) præbuit. & de currum concertatione Homerus:

Ἄρματα δὲ αὐτὸν γαλκῶ πεπυκασμένον ἀσπιτερῶν τε ἵππων ἀκύντο δέσσιν ἐπέτρεχον.

Eodem modo in saltatione schema formam imitatur & exemplar: latio autem significat aliquem animi motum, actionemve, aut facultatem. deixes adhibent ad res ipsas manifestandas, cælum, terram, propinquos. quod cum fit ordine quodam & numero, ad finitatem habet cum vocabulis poeticis, quæ ornate & polite efferuntur, qualia sunt,

καὶ θέμιν ἀγδοίην, ἐλικεβλέφαρον τ' Ἀφροδίτην,
Ἡρῶν τε χρυσοστέφανον, καλλιῦ τε Διώνειν.
Ἐλλῶν δὲ ἐγόντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες,
Δωρὸς π, ἐξήτος τε καὶ Αἰόλος ἵππιος χαρμῆς.

Nisi enim sic habeant carmina, nimis pedestria videbuntur & male dimensa, qualia sunt:

Ἐγόντο δὲ μὲν Ἡρακλῆς τοῦ δὲ Ἴφίτου.
τῆς δὲ πατῆρ, καὶ ἀνῆρ, Ἐπαῖς βασιλεῖς, Ἐδελφοί,

ψυχρὴν ὡς ἀλαβοδοσασμοῖσιν ὥστε τὴν μὲν, ἀφροσι μὴ κήλησιν εἶ. ὁ δὲ μὴ γρητείας, ἀλλὰ τέρψιν.

Ὅπτεία μέρη τῆς ὀρχήσεως, φορεῖ, καὶ γῆμα καὶ δειξίς· καὶ πέντασον αὐτῶν, καὶ πῖνα κρινὰ ποιητικῆς καὶ ὀρχηστῆς.
Γέρβλημα ἰε.

ΕΚ τούτου πυραμοῦτος ἐπυρανοῦτ πασι νικη-
θῆσιον ὀρχήσεως. ἀπεδείρηθ' κειτῆς μετὰ Μενίσκου τοῦ παιδοδείτου Λαμωρίας ὁ ἀδελφός. ὀρχήσατο γὰρ πιθανῶς τὴν πυρρίχην, καὶ χερσονομῶν ἐν ταῖς παλαίστραις ἐδόκει ἀφαιρεῖν τῶν παιδῶν. ὀρχουμένων δὲ πολλῶν προθυμότερον ἢ μουσικώτερον, δύο τοὺς ἀδουκίμοις καὶ βουλομένοις ἀσπάζειν τὴν ἐμμέλειαν ἠξίον ἡνὲς ὀρχεῖσθαι φορεῖν ὡς ἀφορεῖν. ἐπέζητησεν οὖν ὁ Θεασύβουλος Ἀμμωνίου τὴν βούλησιν τοῦ ὄμα τῆς φορεῖς, καὶ παρήγαγε τὰ Ἀμμωνίου περὶ τῶν μερῶν τῆς ὀρχήσεως πλείονα διελθεῖν. ἔφη δὲ τρία εἶναι, τὴν φορεῖν, καὶ τὸ γῆμα, καὶ τὴν δειξίς. ἡ γὰρ ὀρχηστὴς ἐκ τε κινήσεων καὶ χερσῶν συνῆσκειν, ὡς τὸ μέλος τῶν φησὶ γόντων καὶ τῶν ἀφαιρέσεων. ἐν ταῦτα δὲ αἱ μόναι πέρε τῶν κινήσεων εἰσι. φορεῖς μὲν οὖν ταῖς κινήσεως ὀνομάζουσι, γῆματα δὲ χερσῶν καὶ ἀφαιρέσεις, εἰς αὐτὰ φερόμενα τελεωτάσιν αἱ κινήσεις, ὅταν Ἀπόλλωνος, ἢ Πανός, ἢ Πηνος βάνχης γῆμα ἀφαιρέτες ἐπὶ τῷ σώματι χερσικῶς τοῖς εἰδεσιν ἐπιμένωσι. ὁ δὲ πλείον ἢ δειξίς, οὐ μιμητικὸν ἐστίν, ἀλλὰ δηλωτικὸν ἀληθῶς τῶν ἔσο κειμένων. ὡς γὰρ οἱ ποιηταὶ τοῖς κυρίοις ὀνόμασι δεικτικῶς χρῶνται, τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα, καὶ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανό ὀνομάζοντες, ὡς ἔστω τῶν πολλῶν λέγονται· πρὸς δὲ ταῖς ἐμφάσεως καὶ ταῖς μιμήσεις, καὶ ὀνοματοποιίας χρῶνται καὶ μεταφοραῖς, κηλαρύζειν καὶ καχλάζειν τὰ κλώμυρα τῶν ῥόματων λέγοντες, καὶ τὰ βέλγη φερόσθαι λιλαϊόμυρα χροός ασπι· τὴν ἰσθρόπον μάχην, ἴσας ὑσμίνης κεφαλῆς ἔχον (πολλὰς δὲ καὶ σκευῆσεις τῶν ὀνομάτων κατὰ μέλη μιμητικῶς σχηματίζουσι, ὡς Εὐεπίδης, ὁ πετάμυρος ἰεσθ' ἀνά Διὸς ἀήτερα γρηγορόνος. καὶ περὶ τῷ ἵππου Πίνδαρος, Ὅτε περὶ Ἀλφειῶ σὺτο δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων. καὶ Ὀμηροῦ ἐπὶ τῆς ἵπποδρομίας, Ἄρματα δὲ αὐτὸν γαλκῶ πεπυκασμένα κασιτέρω τε, Ἴπποις ἀκύντο δέσσιν ἐπέτρεχον) οὕτω ἐν ὀρχήσει, τὸ μὲν γῆμα μιμητικὸν ἐστὶ μορφῆς καὶ ἰδέας, καὶ πάλιν ἡ φορεῖ πᾶσι πῖνος ἐμφατικὸν ἢ περὶ ἔσεως, ἢ δυνάμεως, ταῖς δὲ δειξίσι κυρίως αὐτὰ δηλοῖσι τὰ παράγματα, τὴν γῆν, τὸν οὐρανό, αὐτοῖς τοῖς πλησίον. ὁ δὲ τὰζει μὲν πῖν καὶ ἀεθμῶ γινόμενον εἰκοι τοῖς ἐν ποιητικῇ κυρίως ὀνόμασι μετὰ πῖνος κῆσμου καὶ λειότητος ἐκφερομένοις, ὡς τὰ τῶν αὐτῶν,

καὶ θέμιν ἀγδοίην, ἐλικεβλέφαρον τ' Ἀφροδίτην,
Ἡρῶν τε χρυσοστέφανον, καλλιῦ τε Διώνειν. καὶ
Ἐλλῶν δὲ ἐγόντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες,
Δωρὸς τε ἐξήτος τε καὶ Αἰόλος ἵππιος χαρμῆς.

εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀγαν περὶ τοῖς καὶ κακμέτερις ὡς τὰ τῶν αὐτῶν,
Ἐγόντο, τὸ μὲν Ἡρακλῆς, τοῦ δὲ Ἴφίτου.

τῆς δὲ πατῆρ καὶ ἀνῆρ καὶ παῖς βασιλεῖς, καὶ ἀδελφοί

καὶ πρόγονοι κληῖται δὲ Ἑλλὰς Ὀλυμπιάδα. τοιαύτῳ γὰρ
 ἀμύρτανεται καὶ αἰετὴν ὄρχησιν ἐν ταῖς δεύξεσιν, αἰ μὴ πῆτα-
 νότητα μηδὲ χάριν μετὰ ἀπορεπείας καὶ ἀφελείας ἔχουσι.
 καὶ ὁλως ἔφη μεταστῆναι τὸ Σιμωνίδου ἀπὸ τῆς ζωγραφίας
 ἐπὶ τῶν ὄρχησιν οἰωπῶσαν καὶ φησὶ Ἰσοκράτους ὄρχησιν δὲ πάλ-
 λιν, τῶν ποιησῶν. ὅταν εἴπῃ οὔτε γραφικῶς εἶναι ποιητικῆς,
 οὔτε ποιητικῆς γραφῆς, ἀδὲ γράνται τοῦ ὄρχησιν ἀλλήλας.
 ὄρχησιν δὲ καὶ ποιητικῆς κριτικῆς πᾶσα καὶ μέτεστι ἀλλή-
 λων ὅτι, καὶ μάλιστα μιμουμένη αἰετὴν ἵππων ὄρχησιν
 τῶν ἄλλων ἐπιερῶν ἀμφοτέρων, τῶν δὲ τῶν ὄρχησιν καὶ
 τῶν ὀνομάτων μίμησιν ἀποτελοῖσι. δεύξει δὲ αἰ, ὡς ἄρ' ἐν
 γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα, ταῖς γραμμῶν ὑφ' ὧν ὀρίζε-
 ται τὰ εἶδη. δηλοῖ δὲ ὁ μάλιστα καταρωθέναι δεύξειεν ὑ-
 πορχήμασι, καὶ γερονέναι πητανώτατος ἑαυτοῦ τὸ δεῖσθαι
 τῶν ἑτέρων τῆς ἑτέρας. ὁ γὰρ ἀπέλασον ἵππων, ἢ κύνων Ἀ-
 μυκλαῖαν ἀγωνίαν ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο καμπύλον
 μέλος διώκων. ἢ τὸ οἶος ἀνά δώπιον ἀνθεμόεντε πεδίον πέ-
 ταται θάνατον κερᾶσσαι εὐρέμεν μανύων ἐλάφω. τὰν δὲ
 ἐπ' αὐχένι σφέροισιν ἕτερον κέρρα πάντα ἔτοι-
 μον. καὶ τὰ
 ἐξῆς μονοῦ λέληθεν τῶν ὄρχησιν δὲ ἄρ' ἔστιν ἄ ποιήμα-
 τα. ὅρα καλεῖν καὶ τὸ χρεὶ καὶ τὸ πόδε, μᾶλλον δὲ ὄλον,
 ὡς ἄρ' ποῖ μνησῶσι ἐλκεῖν τὸ σῶμα τοῖς μέλεσι καὶ ἐπι-
 νεῖν. τούτων δὲ λεγόμενων ἐπὶ ἀδομένων, ἢ συχίας ἀγῶν μὴ
 δυναμένους, αὐτὸς γὰρ ἑαυτὸν ὅσα ἀγῶν ταῖς αἰετὴν ὄρ-
 χησιν οὐχ ἦσαν ἢ τῶν ποιησῶν ἐγκωμιάζων. ὅταν ὁ γράσῃ,
 καὶ ἐλάφω ὄρχησιν οἶδα ποδῶν μινύμεν. Κρήτα μὲν
 καλέουσι ἔσπον, ἀλλ' ὅσον οὕτως τὸν ἀπολέλασκε τῆς
 κακομοσίας ὡς ἢ ὄρχησιν. διόκαὶ πέποιθεν ὁ φοβητὴς Ἴβυ-
 κος ἐποίησε, Δέδδικα μὲν τῶν θεῶν ἀμπλακίων, πῆ-
 μὲν ὡς αἰ θρώπων ἀμείψω. καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ πᾶν δὴ μόν
 πῆ. α. ποιητικῆς ὡς ὡς ταῖς ἀμείψω, τῆς ὁ οὐρανίας ἐκ πῆ-
 σῶσα ἐκείνη τῶν μὲν ἐμπληκτικῶν καὶ ἀνοήτων κρατεῖ θά-
 βων, ὡς ἄρ' τύραννος ὑπῆρξεν ἑαυτῇ πεποιμένη μουσικῆν ὁ-
 λίγην πῆ. α. πῆ. α. τῶν ὄρχησιν τοῖς νοῦν ἔχουσι καὶ θεοῖς ἀ-
 δράσιν ὡς ἀληθῆς πῆ. α. ὅσον ὅλεκε. Ταῦτα γὰρ ὡς
 Σόλωνος Σενεκίων τελευτᾶται τῶν ὄρχησιν τοῖς μουσίοις τότε τῶν
 Ἀμυκλαίων τῶν ἀγαθῶν φιλολογοῦντων.

A καὶ πρόγονοι κληῖται δὲ Ἑλλὰς Ὀλυμπιάδα.
 huiusmodi enim errores etiam in ostentationibus
 committuntur, si non probabilitatem & venusta-
 tem decoro simplicitatiq; adiunctam habeant.
 Denique Simonidis huc potest transferri dictum,
 ut poesis loquens saltatio, hac tacita nominetur
 poesis. quod ille in pictura cum poesi vsurpauit co-
 paratione. Quamquam profecto neq; pictura poe-
 sis vtitur opera, neque poesis pictura: saltatoriae arti
 & poeticae maxima coniunctio & communicatio
 est. praecipue in carminibus quae saltantibus acci-
 nuntur ambae efficacem figuratum & nominum i-
 mitationem conficiunt. Videri autem potest, sicut
 in pictura, poemata similia esse lineamentorum qui-
 bus circumscribuntur formae * ostendit autem
 istis hyporchematis maxime laudem sibi parauisse,
 & seipso superior fuisse in animis ducendis, quia al-
 tera alterius opem requirit. Nam illud,
 Ἀπέλασον ἵππων, ἢ κύνων Ἀμυκλαῖαν ἀγωνίαν
 ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο καμπύλον μέλος διώκων,
 aut illud:
 οἶσ' αἰετὴν δώπιον ἀνθεμόεντε πεδίον πέταται
 θάνατον κερᾶσσαι εὐρέμεν μανύων ἐλάφω.
 τὰν δὲ ἐπ' αὐχένι σφέροισιν ἕτερον κέρρα πάντα ἔτοι-
 μον,

C & quae sequuntur. tantum non enim videntur haec
 poemata dispositione saltationis prouocare, & pe-
 des manusque, atq; adeo totum corpus quasi funi-
 culis quibusdam cantu suo trahere & incedere, quod
 his cantatis quiescere & continere se non possit. I-
 pse quidem non veretur haud leuiore instinctu ad
 saltationem quam ad poesin ferri. & cum senuerit,
 Nunc facilem saltum noui pedum admiscere inquit.
 Cretensem vocant modum. Enimvero nulla ma-
 ior deprauatio musicae vllam partem occupauit no-
 stra aetate, quam saltationem. ideoque ei id accidit,
 quod metuens Ibycus dixit: Metuo ne aliquo aduer-
 sus homines delicto honorem ab hominibus redi-
 mam. Etenim saltatio adscita ad sodalicium vulga-
 ri quadam poetica, societate caelestis illius poetas
 amissa, in stultis & attonitis theatris obtinet tanquam
 tyrannus, subiugata sibi quadam exili musica: om-
 nem autem apud prudentes & diuinos viros per-
 didit re vera honorem. Haec fere, Soffi Senecio, sunt
 vltima eorum quae tunc in Museis apud bonum
 Ammonium fuisse disputata.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
 Ερωτικός.

PLVTARCHI EROTI-
 cus, hoc est Amatorius liber.

HΕΛΙΚΩΝΙ ΦΗΣ, ὡς Αὐτόβουλε, τοῖς περὶ
 ἔρωτος λόγους γράψας, οἷς εἴτε γραψά-
 μενος εἴτε καλαμηνουέουσας, τῶν πολ-
 λάκις ἐπανερέας τὸ πατέρα, νυκτὶ μέλ-
 λας ἡμῖν δεηθεῖσιν ἀπαγγέλλει. ἐν Ἑλι-
 κῶνι παρα τῆς μουσῆας, ὡς Φλαουσιανῆς, τὰ ἔρωτικὰ Θεωπικῶν
 ἀγόντων (ἀγῶνισι γὰρ ἀγῶνα πενταετηρικῶν, ὡς ἄρ' καὶ τῆς μου-
 σῆας, καὶ τῶν ἔρωτι, φιλοπῆμος ποδῶν καὶ λαμπαράς.) οἷδα οὖν
 ὅσον μελλόμεν δεῖσθαι πᾶντες οἱ ὡς τῆς τὴν ἀκρόασιν ἤκουτες;

LAVIANVS. In Helicone ais Au-
 tubule sermones de amore fuisse
 habitos, quos vel conscriptos abs-
 te vel memoria comprehensos,
 quod de iis subinde e patre qua-
 sisti, nunc nobis rogatu nostro
 es enunciaturus. AVT O B V L V S. In Helicone apud
 Musas, Flaurane, Amatoria agentibus Thespensib-
 bus. nam certamen quinquennale celebrant ut
 Musis, ita etiam Amori, magnifice admodum &
 splendide. FLAV. Scine quid petituri abs te
 simus: quotquot ad audiendum confluximus?